

Giới thiệu *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu*

Editor+Beta: Anky

Thể loại: Tình yêu chung thủy, duyên trời tác hợp, ngọt văn, nữ cường, HE

Số chương: 81 chương

Cuộc sống của Mục Song Hàm được cô phân chia ra thành ba giai đoạn khác biệt nhau, đầu tiên là con gái rượu rồi hiền lương thái tử phi cuối cùng là một đời yêu hậu. Nàng chỉ là tiến vào trong lòng một người, vì vậy một đường mây xanh dưới chân nàng trải rộng, đưa nàng lên như điều gặp gió.

Đây là một nữ hán tử lập chí trở thành một hiền thê gương mẫu lại không hiểu sao được lòng đế vương kiêu ngạo cuối cùng trở thành một đời yêu hậu hoa lệ nhất trong lịch sử!

Một câu nói giới thiệu vắn tắt: Trái tim người chỉ cần nhìn về một hướng, ta nhất định cần quét hết thảy, cuộc đời này, chỉ nguyện cùng người nắm tay quân lâm thiên hạ!

Chú ý trước khi đọc:

1. Tác giả không viết Tra nam, cho nên nam chủ chỉ có một mình nữ chủ, độc sủng, không thích cần thận nhập hớ.
2. Nữ chủ bề ngoài hồ ly tinh, nội tâm nữ hán tử, nam chủ là đế vương kiêu ngạo!
3. Ngốc bạch ngọt, 1v1 HE, cầu xin tự mang cột thu lôi!!!

Nhân vật chính: Mục Song Hàm, Lạc Chiêu Dực

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Về kinh

Edit+Beta: Anky

Đại Cảnh hoàng triều, tứ hải đến cống, mệnh mông thiên hạ, thịnh thế phồn hoa.

Văn Đế năm thứ mười bảy, triều thần lần thứ ba cùng nhau thượng tấu thỉnh lập thái tử. Tháng bảy, Văn Đế hạ chỉ chiêu cáo thiên hạ, lập Thát hoàng tử Lạc Chiêu Dực làm thái tử, ý chỉ vừa ra, tựa như một hòn đá rơi vào giữa hồ, đảo loạn một hồ xuân thủy.

Mùa xuân năm tiếp theo, Mục Bách mang theo vợ con theo chiếu chỉ trở về kinh.

Xe ngựa vừa tới cửa thành liền bị ngăn chặn, chờ trong chốc lát cũng không thấy nhúc nhích, Mục Nhung tuổi còn bé không chịu yên, lúc này có chút ngồi không vững, đưa tay muốn kéo màn xe nhìn ra phía ngoài, lại bị một thanh âm êm ái ẩn chứa cảnh cáo làm ngừng lại, "Đệ đệ."

Tay Mục Nhung cứng đờ, lập tức nhìn về phía thiếu nữ đối diện, không tình nguyện làm mất quý, "Biết rồi, biết rồi, trở về kinh phải giữ quy củ, không thể như ở Thanh Lâm huyện... Tỷ, tỷ quản thật nhiều!"

Mục Song Hàm cũng không tức giận, dung nhan uyển chuyển, hiển thị rõ nét ôn hòa trưởng thành, tựa như không còn cách nào khác phải đối với hán mím cười.

Mục Nhung biết rõ trưởng tỷ nhà mình có bao nhiêu nghiêm khắc, liếc nhìn thoáng qua, vẫn nhìn không được nói thầm: "Đã nói tỷ đừng cười như vậy, cười đến hiền lương thực đức lại vừa giống như quyến rũ người..."

Lời còn chưa dứt, đỉnh đầu liền bị hung hăng gõ một cái, Mục Song Hàm không nhanh không chậm thu tay lại, lại cười với hán một cái, Mục Nhung khẽ run rẩy, nhảy dựng lên ôm lấy đầu, "Nương, tỷ lại bắt nạt con!"

Mục phu nhân Từ thị trời sinh tính tình ôn nhuận, hiền thê lương mẫu điển hình, đối với hai đứa con thương đến tận xương tủy. Mục Song Hàm thì tốt rồi, lúc nàng sinh ra được Mục Bách luôn quản giáo, nhưng sau khi sinh Mục Nhung, Mục Bách sự vụ bận rộn, thế nên Mục Nhung mặc dù việc học hành không sa ngã, lại bị thói quen dưỡng thành một thân căn quấy.

Trưởng tỷ như mẹ, so với Từ thị, Mục Nhung càng sợ Mục Song Hàm hơn.

Từ thị nhìn bọn họ chơi đùa, cũng không chen vào nói, nghe vậy chỉ sờ đầu tiểu nhi tử, cười nói: "Con năm nay cũng đã mười tuổi, qua vài năm nữa là người lớn, còn ầm ĩ như vậy, mắt mặt hay không? Được rồi, nghe lời tỷ tỷ, ngoan ngoãn ngồi xuống, đợi lát nữa thì đến nhà."

Mục Nhung con người chuyển một cái, quả thật an phận ngồi xuống.

Lúc này, ngoài xe Mục Bách cười ngựa nhích tới gần, giải thích: "Là trùng hợp, chúng ta cùng đội ngũ bộ lạc Tây Di đến kinh triều cống đi cùng một đường, đành phải chờ bọn họ đi trước đã."

Từ thị cười đáp vài câu, ý bảo không sao.

"Tây Di? Là man di sao?" Mục Nhung thật tò mò, liền thanh hỏi, "Nghe nói Thất điện hạ được lập làm thái tử, bọn họ có phải vì chuyện này đến không? Nương, năm đó ở trong kinh người gặp qua Thất điện hạ chưa, hẳn lớn lên trông thế nào?"

"Thái tử điện hạ là người chúng ta có thể tùy tiện gặp được sao?" Từ thị bất đắc dĩ nói: "Huống chi nương cùng cha con rời kinh cũng đã mười năm, nào biết được bao nhiêu..."

Vừa nhắc tới rời kinh mười năm, Mục Song Hàm cùng Mục Nhung cũng không an tĩnh lại, bọn họ tuy là hài tử, Mục Bách và Từ thị cũng không giấu diếm bọn họ chuyện gì, lúc này hai người cũng biết một chút chuyện cũ.

Năm đó phụ mẫu Mục Bách đều mất, xuất thân bản hàn lại tài hoa hơn người, hai mươi tuổi liền đỗ Trạng nguyên, lớn lên cũng là tuần mỹ phi phạm, có thể nói tiền đồ vô lượng, mà phụ thân Từ thị là Hàn lâm viện học sĩ, cùng Mục Bách có on tri ngộ, hai người trai tài gái sắc, Mục Bách sau khi thi đỗ liền đến cửa cầu hôn, vốn cũng là một đoạn giai thoại.

Nhưng hết lần này tới lần khác vì một lần ngẫu nhiên gặp nhau, Đoan Mẫn trưởng công chúa cũng coi trọng Mục Bách, sau khi bị Mục Bách cự tuyệt nàng ta cảm thấy mất mặt liền nháo đến chỗ hoàng đế. Đoan Mẫn trưởng công chúa là muội muội Văn Đế, tuy không phải một mẹ sinh ra, quan hệ lại vô cùng tốt, so với Mục Bách còn lớn hơn mấy tuổi, bởi vì luôn chú ý đến người khác, liền kéo dài chưa chịu gả đi, ai ngờ lại coi trọng trạng nguyên lang trẻ tuổi.

Hoàng đế cũng không phải là hôn quân, khi Mục Bách lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt ông cũng đem việc này dè xuống, nhưng Đoan Mẫn trưởng công chúa lại không chịu để yên, thường xuyên qua lại dây dưa vài năm, gây ra không ít chuyện. Hoàng đế yêu quý tài hoa của Mục Bách, cũng cảm thấy hẳn tuổi còn trẻ, muốn nhân cơ hội này rèn luyện hẳn một phen, liền đem Mục Bách điều đến Thanh Lâm huyện làm một Huyện lệnh nhỏ, người ngoài thấy đều cho rằng do Mục Bách đắc tội trưởng công chúa bị giáng chức.

Lúc ấy Mục Song Hàm cũng đã năm tuổi, theo cha mẹ rời xa đế đô, chuyến đi này, chính là mười năm, cũng không biết hoàng đế đã quên Mục Bách, hay là Đoan Mẫn trưởng công chúa từ bên trong cản trở, tóm lại mười năm qua Mục Bách luôn ở Thanh Lâm huyện làm một Huyện lệnh nhỏ. Thế nhưng Mục Bách cũng không cam chịu ca thán, ngăn ngại mười năm liền đem Thanh Lâm huyện chấn chỉnh đổi mới hoàn toàn. Hơn nữa lần này trị thủy có công được truyền đến kinh thành, Từ Hàn lâm cảm thấy thời cơ đến, sai người ở trên tấu chương kể ra một chút, vì vậy Mục Bách thuận lý thành chương trở về.

Trở về kinh nói tốt cũng đúng, ở dưới mí mắt hoàng đế tiền đồ sẽ sáng sủa hơn, nói không tốt cũng không sai, chưa nói đến Đoan Mẫn trưởng công chúa có thù cũ, chỉ nhìn tình huống ở kinh thành này, thái tử vừa lập, chính là một vũng nước đục.

Đội thêm một lúc, xe ngựa cuối cùng vào được cửa thành.

"Nương, chúng ta trước đi đến chỗ nào?" Mục Nhung từ khi ra đời đã lớn lên ở Thanh Lâm huyện, không giống Mục Song Hàm từng ở đế đô ngây ngốc đến năm tuổi, lúc này vừa vào thành liền không được tự nhiên. Kỳ thật trong tâm tư hẳn tuyệt không muốn trở về kinh, nhưng biết cha hẳn tràn đầy khát vọng, không thể nào cứ ở mãi trong huyện Thanh Lâm nhỏ nhỏ.

Đều nói nam nhi chí ở bốn phương, Mục Nhung tuổi còn nhỏ, căn bản không lý giải được đạo lý lớn gì, hẳn chỉ muốn mỗi ngày vui đùa giải trí một chút, làm một người phong lưu không ôm chí lớn là được... Đương nhiên lời này hẳn không dám nói ra.

Từ thị ôn nhu nói: "Ngôi nhà cũ của chúng ta ở kinh cũng chưa bán đi, mà giao cho bằng hữu phụ thân các con thay mặt quản lý, phụ thân con cùng hẳn luôn thư từ qua lại, căn nhà kia cũng thường có người quét dọn đúng hạn, chúng ta hiện tại có thể trực tiếp vào ở."

Mục Nhung gật gù đầu, Mục Song Hàm lại chớp mắt, "Con từng nghe cha nhắc tới, là vị Hứa bá bá kia?"

"Đúng vậy." Từ thị tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nhin không được cười.

Mục Song Hàm hiểu rõ, vị "Hứa bá bá" kia tên Hứa Chi Lễ, lớn tuổi hơn Mục Bách một chút đã đỗ Thám hoa cùng một kỳ thi với ông. Năm đó Mục Bách tuần mỹ vô song, Hứa Chi Lễ cũng không thua kém bao nhiêu, phong lưu tuấn tú không hổ danh Thám hoa lang, hai người lúc trước thường hay gặp nhau, cùng nhau thi đỗ xong cũng là một câu chuyện mọi người ca tụng. Hứa Chi Lễ so với Mục Bách lớn tuổi hơn nhiều, hai người dựa theo đó mà xưng huynh đệ.

Lúc Mục Song Hàm đang nghĩ đến nhập thần, bên ngoài đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm hơi kích động: "Mục lão đệ, các người cuối cùng trở lại!"

Mục Bách nhìn thấy bóng người ở cửa thành, cũng rất vui vẻ, lúc này xuống ngựa, "Hứa lão ca, huynh sao lại đích thân đến?"

"Cũng đã mười năm không gặp, ta có thể không tới sao?" Hứa Chi Lễ vỗ vai ông, trên dưới quan sát một phen, lại vội vàng kéo người bên cạnh qua giới thiệu, "Đúng rồi, đây là con trai ta Bác Anh, trước kia đệ đã gặp qua."

Ánh mắt Mục Bách chuyển sang bên cạnh, thấy Hứa Bác Anh không chút bối rối hướng ông chào, là một thanh niên nho nhã chừng hai mươi tuổi, hai đầu lông mày có cỡ phong độ của người trí thức, nhìn thấy vừa tuần tú lại nhã nhặn, thần thái cử chỉ có lễ có độ, lộ rõ phong cách quý phái.

Mất Mục Bách lộ tán thưởng, ông đương nhiên còn nhớ Hứa Bác Anh, hơn nữa ông cũng nghe nói Hứa Bác Anh mười bảy tuổi đã tham gia khoa cử, một lần đi thi liền đỗ trạng nguyên, khiếp sợ thiên hạ, rất được Văn Đế thưởng thức, tuổi còn trẻ liền vào Hộ bộ, cùng cha hấn cộng sự cùng nhau, tiền đồ không có ranh giới, danh xứng với thực tuổi trẻ tài cao.

Hứa Chi Lễ hiển nhiên cũng vì đứa con trai này cảm thấy kiêu ngạo, lại cười nói: "Tiểu tử kia của đệ năm nay cũng mười tuổi, Song Hàm cũng được mười lăm phải không? Mục Nhung ta chưa thấy qua, Song Hàm mới trước đây còn là một oa nhi phần điều ngọc trác, hiện thời cũng không biết trở thành bộ dáng gì... Bất quá ở đây không phải chỗ nói chuyện, ta cùng Bác Anh đưa mọi người trở về trước, chúng ta mới cùng ngồi ôn chuyện."

Vì vậy ba người một lần nữa lên ngựa, Hứa Bác Anh ở phía trước dẫn đường, Hứa Chi Lễ cùng Mục Bách một đường cười nói, nhiều năm không gặp, nhưng chỉ vài câu đã tìm lại được cảm giác quen thuộc.

Nhưng lúc đi tới, phía trước đường lại bị ngăn chặn, Mục Bách không khỏi nhíu mày.

Hứa Bác Anh xuống ngựa đi xem một chút, trở lại bắt đầu đi nói: "Vẫn là đoàn xe Tây Di, nhưng bị một đám người vây, chen lấn không vào được, cũng không biết phát sinh xung đột gì."

Mục Bách nhìn sắc trời một chút, đoạn đường này bốn ba, vợ con ông khẳng định cũng đều mệt mỏi, bị chặn một lần thì cũng thôi, lại thêm một lần nữa vậy là chuyện gì đây?

Như ông nghĩ, trong xe Mục Nhung ngồi không yên, nghe vậy cũng không để ý Từ thị và Mục Song Hàm ngăn trở, thoáng cái nhảy xuống xe, ý vào người nhỏ nhắn linh hoạt, chen vào đám người vây quanh.

"Mục Nhung!" Mục Bách vừa nóng vừa giận, vội vàng xuống ngựa đuổi theo, "Tiểu tử này..."

"Lão đệ ngươi đừng vội..."

Hứa Chi Lễ một câu còn chưa dứt lời liền bị từng tiếng hét chói tai bao trùm, đám người phút chốc tách ra, lao ra đúng là một con cạp trắng!

Bộ lạc Tây Di quen sống ở thảo nguyên, cùng động vật làm bạn, vào kinh triều cống cũng sẽ dâng lên ngựa chiến hồ báo là loài động vật hung hãn, bọn họ đều là thuần thủ sư trời sinh, mang động vật đến kinh thành tất nhiên sẽ có chuyên gia trông giữ, nhất định phải được thuần hóa qua, theo lý thuyết sẽ không xuất hiện tình huống đã thương người, nhưng lần này...

Con cạp kia dường như bị chọc giận rống giận lên, phóng tới phương hướng xe ngựa của Từ thị cùng Mục Song Hàm!

Từ thị nghe được thanh âm bị dọa đến tay chân luống cuống, không kịp xuống xe, phản ứng đầu tiên chính là bảo vệ nữ nhi, nhưng Mục Song Hàm đã chặn lại phía trước bà, tiện tay cầm lấy đầu trục trong xe xem như vũ khí.

"Nương! Tỷ tỷ!"

"Mau tránh ra!"

"Đừng!"

Giống như một pha quay chậm, Mục Bách liêu lĩnh xông lên trước, nói thì chậm mà xảy ra lại nhanh, một cây chùy thủ xuyên qua không khí mà đến, mang theo khí thế bén nhọn, cũng không làm ảnh hưởng tới tính mạng con cạp, chỉ là hiềm hiềm sát qua đỉnh đầu nó, nhưng cỗ khí thế kia lại khiến thế xông vào của con cạp ngừng lại, động vật cảm giác nguy cơ thường cực kỳ nhạy cảm, con cạp này cũng có linh tính, giống như biết rõ chỉ cần đi lên trước nữa nhất định sẽ bỏ mạng.

Mà lúc này, người Tây Di cuối cùng cũng vượt qua, cảm một cái giống như ông trúc thổi lên, con cạp đang nằm trên đất, từ từ ngoan ngoãn đứng lên, chỉ là không ngừng động đậy cái chân sau.

Mục Song Hàm thở phào nhẹ nhõm, bị Từ thị ôm cổ, chỉ nghe "Đồng" một tiếng, con dao găm vừa cứu mạng các nàng kia vô cùng thẳng tắp cắm vào trên xe ngựa.

Màn xe bị vung lên, Mục Bách cùng Mục Nhung đồng thời lao đến, đều đã ra một thân mồ hôi lạnh, Mục Nhung lập tức đỏ tròng mắt, thấy các nàng không có việc gì liền xoay người hướng về phía người Tây Di hô to: "Các người đang làm cái gì, lại dám thả hổ đã thương người?"

Mục Song Hàm giữ chặt hán, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Mục Nhung, việc này giao cho cha, đệ đem cây chùy thủ kia rút ra đi."

Tây Di không phải là bộ lạc nhỏ, cùng Đại Cảnh hoàng triều quan hệ cũng hết sức tế nhị, tiểu hài tử không biết kiêng dè miệng, Mục Song Hàm sợ Mục Nhung rước họa vào thân, lúc này mới không để cho hấn nhiều lời.

Hứa Bác Anh kinh ngạc nhìn sang, vừa trải qua tình huống nguy hiểm như vậy, giờ phút này còn có thể tỉnh táo như thế, hẳn cũng có chút bội phục cô nương này... Nhưng lúc này vừa nhìn, hẳn lại có chút sùng sốt.

Thiếu nữ kia quần áo nguyệt sắc, có lẽ là vừa bị một phen kinh động, mái tóc nhẹ rơi xuống, không chút nào che được hình dáng gương mặt lệ sắc kia, da trắng như tuyết nổi bật lên con ngươi đen nhánh, cánh môi đỏ thắm, khóe mắt khẽ héch lên, vô cùng xinh đẹp kiều diễm, cho dù vẻ mặt nghiêm nghị cũng cực kỳ quyến rũ người, nhưng tuổi còn trẻ, xinh đẹp tuyệt luân như thế này, nói một câu trời sinh lệ chất cũng không quá đáng.

Hứa Bác Anh yên lặng quay đầu đi, hít thật sâu, trong lòng tự nhủ tiểu muội muội khi còn bé trắng mịn đáng yêu sau khi trưởng thành sao lại là bộ dạng họa thủy này!

Mục Song Hàm mặt không đổi sắc: "...". Kỳ thật chỉ là bị dọa làm bối rối...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Edit+Beta: Anky

Vừa tới kinh thành, nương cùng tỷ tỷ thiếu chút nữa gặp chuyện không may, Mục Nhung đối với nơi này sinh ra cảm giác bài xích khó hiểu, tức giận muốn mở miệng mắng, bị Mục Bách đề bả vai lại, khuôn mặt Mục Bách bình tĩnh, trấn an Từ thị và Mục Song Hàm vài câu, xoay người muốn đi tìm người Tây Di lý luận.

Mục Nhung đi đến bên cạnh xe nhỏ thanh chùy thủ kia xuống, kinh ngạc "Ồ" một tiếng, thuận tay đưa cho Mục Song Hàm: "Tỷ, tỷ xem cái này..."

Mục Song Hàm nhận lấy nhìn kỹ một chút, chùy thủ này chế tác cực kỳ tỉ mỉ, đường vân trên mặt được điêu khắc vô cùng tinh xảo, vừa nhìn cũng không phải là vật tầm thường, nhìn lại chỗ bị cắm trên xe ngựa đã xuất hiện vết nứt, có thể thấy được nó sắc bén cỡ nào.

"Nhìn giống như là đồ trong cung," Hứa Chi Lễ cúi đầu nói một câu, nói xong, ông ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, "Chẳng lẽ..."

"Hứa đại nhân đừng nhìn nữa, đây là điện hạ ném ra," không biết từ đâu xuất hiện một nam tử áo đen, ôm kiếm đứng, hướng về phía Hứa Chi Lễ chấp tay chào, sau đó đi đến chỗ con cộp đang nằm sắp bên cạnh, rút ra một cây ngân châm dài nhỏ từ chân sau của nó, rồi hướng về phía Mục Bách đang tranh chấp cùng sứ thần Tây Di nói: "Việc này là có người cố ý làm, chắc là muốn dẫn tới việc tranh chấp giữa Đại Cảnh và Tây Di, hai vị chớ nên trúng bẫy làm tổn thương hòa khí, mời sứ thần đi trước một bước, chuyện này sẽ có người báo lên bệ hạ, chắc chắn tra rõ manh mối."

Mục Bách nhú mày hỏi: "Người là người phương nào?"

Hứa Chi Lễ bước lên một bước, cả kinh nói: "Trần hộ vệ, người ở nơi này, chắc hẳn điện hạ... Không biết điện hạ người ở chỗ nào, để vi thần đi thỉnh an trước." Nói xong, Hứa Chi Lễ lại giảm thanh âm thấp xuống giải thích với Mục Bách: "Vị này là Trần hộ vệ, Trần Trầm, là cận vệ của thái tử điện hạ, đi theo điện hạ đã nhiều năm."

Trần Trầm... Mục Song Hàm ánh mắt cổ quái, một nam tử lạnh lùng như vậy gọi "Thần Thần" cũng thật thú vị.

Trần Trầm khoe miệng co rút, kỳ thật hẳn vốn tên là Trần Nhất, điện hạ nói Trần Nhất thật khó nghe, cứ thế cho hắn sửa lại tên. Đã nhiều năm như vậy, hẳn nghe người ta nhắc tới danh tự này vẫn không quen, dù sao ngoại trừ điện hạ, những người khác đều gọi là Trần hộ vệ.

"Hứa đại nhân không nên đi thì tốt hơn, vừa rồi ở đây động tĩnh quá lớn, quá nhiều điện hạ, điện hạ lúc này đang cáu kỉnh, đi cũng là làm nơi trút giận..." Trần Trầm bộ dáng nghiêm trang tựa như đang nói "Hiện tại trời rất đẹp".

Hứa Chi Lễ lau mồ hôi, trấn định nói: "Đa tạ Trần hộ vệ nhắc nhở."

Hứa Bác Anh yên lặng châm chọc, được rồi, Trần Trầm hộ vệ, kinh thành ai cũng biết Thái điện hạ trước đây cũng là thái tử điện hạ đương nhiệm có bao nhiêu tùy hứng lại còn hi vọng vô thường, nhưng người có cần phải nói ra trực tiếp như vậy không!

Mục Bách không nói gì, thái tử điện hạ Đại Cảnh hoàng triều mới nhậm chức... Vì cái gì nghe như không đáng tin vậy nhỉ?

Mục Song Hàm nghe vậy có chút buồn cười, nhân tiện nói: "Thì ra chùy thủ này là của thái tử điện hạ, làm phiền Trần hộ vệ nguyên vật xin trả, cũng cảm tạ điện hạ ra tay cứu giúp."

Xong, Mục Song Hàm vừa muốn đem dao găm đưa cho Mục Nhung cầm qua trả lại, Trần Trầm lại lắc đầu: "Điện hạ nói, đồ ném đi rồi người sẽ không lấy lại, rơi ở trên tay ai chính là của người đó, thích thì cứ giữ lại, muốn ném cũng tùy tiện."

Mục Song Hàm: "...". Đồ ném đi?!

Trần Trầm vẫy vẫy tay Mục Nhung, đưa cho hắn một cái vỏ dao găm đồng bộ, lại xuất quỷ nhập thần biến mất.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Hứa Chi Lễ vội ho một tiếng, "Chúng ta vẫn nên đi thôi."

"Thái tử điện hạ hẳn luôn như vậy..." Mục Bách xoắn xuýt một chút, "Ta là nói, hẳn..."

Hứa Chi Lễ mặt bình tĩnh: "... Lão đệ, quen là tốt rồi."

Mọi người: "..."

Đoàn người nên lên ngựa thì lên ngựa, lên xe thì quay lại xe, tiếp tục đi tới phía trước.

Thái Bạch Lâu cách đó không xa, sương phòng lâu ba, Trần Trầm xuất quỷ nhập thần trở lại, "Tham kiến điện hạ, Nhị điện hạ."

Lạc Đình sờ mũi, nở nụ cười một chút, nhìn về phía thiếu niên cảm phục đang tựa cửa sổ, "Tiểu Thất, cây chùy thủ kia là trâm phẩm phụ hoàng đưa cho đệ, thực không cần?"

Thiếu niên không ngẩng đầu, dường như lười biếng không có tinh thần: "Người thực đáng ghét!"

Lạc Đình không nói gì, nhìn về phía Trần Trầm nhắc nhở một cái, Trần Trầm lại đi đến bên cửa xem xét, sau đó mở cửa ra, một tiểu thái giám trắng trẻo mập mạp lớn lên giống Phật Di Lặc bung trà và điểm tâm chạy vào, có lẽ là chạy quá nhanh, trên trán đổ mồ hôi, bộ dáng vẫn cười hi hi, "Điện hạ, trà đến đây."

Thiếu niên lúc này mới có hứng thú, xoay đầu lại, bung trà nhấp vài ngụm, sau đó cong mắt lên, hơi nước lượn lờ tỏa lên dung nhan đẹp đẽ, mặt mày tinh xảo mà mê người, cho dù ai thấy cũng phải khen một câu tuổi trẻ hoa mỹ, tuấn lãng như nguyệt, hẳn mở mắt ra, trong con ngươi hiện ra chút xanh u nhẹ nhàng, yêu dị không nói nên lời, mặt mày giãn ra, mười phần yêu khí bức người.

Lạc Đình "Chặc" một tiếng, hỏi tiểu thái giám Đức Phúc, "Lần này thêm bao nhiêu đường?"

Đức Phúc cười trả lời: "Ba muỗng."

Lạc Đình hít một ngụm khí lạnh, trừng mắt thiếu niên: "Mẹ nó, ngọt chết đệ đi!"

Thiếu niên này chính là Thất hoàng tử Lạc Chiêu Dực, cũng là thái tử được sắc phong cách đây không lâu, bởi vì hắn là đứa con nhỏ nhất của Văn Đế, từ nhỏ đã được sủng ái, sống an nhàn sung sướng, từ trước tới nay tính tình cô quái, nghe đồn bạo ngược đến cực điểm lại hi nộ vô thường, bên cạnh đôi rất nhiều người hầu hạ, chỉ có tiểu thái giám Đức Phúc biết thăm dò tính tình vị chủ tử này, liên tục hầu hạ đến bây giờ.

Lạc Chiêu Dực hừ nhẹ, cầm lấy khối điểm tâm ngọt từ từ nhai, Lạc Đình nhìn hắn ăn đến vui vẻ, theo bản năng cũng cầm lấy nhét vào trong miệng, sau đó về mặt bị sét đánh, che miệng liền muốn phun ra.

"Huynh dám phun ra ta liền đánh huynh." Lạc Chiêu Dực vô cùng ghét bỏ liếc hắn, giương cằm lên, vẻ mặt uy hiếp.

Lạc Đình về mặt đau khổ nuốt xuống, liền tiếp rót rất nhiều nước mới dừng lại được, "Có đệ đệ đối đãi huynh trưởng như vậy sao? Ta nói Tiểu Thất, đệ có tật xấu gì vậy, đồ ngọt ngấy như vậy cũng ăn được? Hoàng hậu nương nương cũng không quản đệ sao?"

Lạc Chiêu Dực kỳ quái hỏi ngược lại: "Bà ấy có khi nào từng quản ta sao?"

Lạc Đình tự biết lỡ lời, lại sờ sờ mũi, "Ta cho là có phụ hoàng nhìn thấy, bà ấy dù gì sẽ có chút cố kỵ, dù sao cũng là mẫu hậu đệ..."

Lạc Chiêu Dực khinh thường: "Mẫu hậu? Buồn cười, huynh xem ta cùng bà ấy có điểm nào giống?"

Lạc Đình âm thầm liếc mắt, thức thời nói sang chuyện khác, "Đúng rồi, đệ vừa rồi sao lại đột nhiên ra tay cứu người, ta nhớ rõ đệ cũng không phải thích lo chuyện bao đồng như vậy."

"Thuận tay mà thôi."

Lạc Chiêu Dực ăn xong, Đức Phúc đưa khăn sạch sẽ lên cho hắn lau tay, sau đó hắn đứng lên nói: "Đi thôi."

Lạc Đình gật đầu, còn nói: "Người đệ cứu vừa rồi giống như là gia quyến của Mục Bách, phụ hoàng trước kia đã nói qua Mục Bách người này rất có tài hoa, chỉ là có chút cậy tài khinh người, lúc này rèn luyện đủ rồi, đoán chừng muốn đề bạt hắn, đệ lần này thuận tay thuận cũng thật tốt quá, thuận ra được một cái nhân tình lớn như vậy, chặc..."

Lạc Chiêu Dực lơ đãng, nhân tân đi ra ngoài, hơi hốt nói: "Trên đời này người vong ân bội nghĩa, lấy oán trả ơn còn thiếu sao?"

Lạc Đình ngẩn ra, cũng không nói chuyện nữa.

Phủ đệ Mục gia ở đầu con hẻm trên đường phố Trường An phồn hoa nhất kinh thành, Mục Bách là học trò hàn môn, phủ đệ này năm đó Mục Bách thi

đỗ trạng nguyên được hoàng đế ban thưởng, mặc dù không thể nói có bao nhiêu tráng lệ, nhưng cũng xem như tính xảo rất khác biệt.

Xe ngựa đi đến cửa, Mục Song Hàm đỡ Từ thị xuống xe, "Nương, cẩn thận một chút."

Mặc dù Mục Bách xuất thân hàn, nhưng có bản lĩnh, của cải tích góp từng tí một mà có, nhưng ông làm quan thanh liêm, lúc ở Thanh Lâm huyện, trong nhà cũng không có mấy người hầu hạ. Mục Nhung tuổi còn bé, Từ thị tính tình ôn thuận, sinh Mục Nhung xong thân thể luôn không tốt, lúc này phần lớn chuyện trong nhà đều do Mục Song Hàm quản lý, thế nên dường thành Mục Song Hàm ung dung kiên cường, tính tình kiên nghị độc lập, một chút cũng không giống tiểu thư khuê các bình thường hay yếu ớt nhu nhược.

Từ thị nắm tay nàng, vừa đau lòng lại vui mừng, "Song Hàm, về đến nhà cứ hảo hảo nghỉ ngơi một chút, dọc đường đi con quá cực khổ."

Mục Song Hàm cười cười, lại quay đầu chào với Hứa Chi Lễ và Hứa Bác Anh, sau đó đỡ Từ thị vào cửa, Đại Cảnh hoàng triều nam nữ cổ kị mặc dù không nghiêm trọng, nhưng lễ nghi vẫn có, kể cả là bạn cũ của phụ thân, bạn chơi khi còn bé, nàng cũng quả quyết không muốn bị người dèm pha.

Hứa Chi Lễ nghĩ chu đáo, trong phủ sớm đã có hạ nhân, Mục Song Hàm chọn hai nha hoàn, liền đi hậu viện xử lý hành lý.

Mục Bách cùng Hứa Chi Lễ ngồi xuống ôn chuyện, Hứa Chi Lễ nhìn không được cười nói: "Con gái lớn mười tám thay đổi, lời này quả thật không sai, ta nhớ Song Hàm mới trước đây nhu mì như com nếp, không thể tưởng được hiện thời trở lại là đáng vẻ như thế, tính tình này cũng là cùng đệ có vài phần giống nhau."

"Nhà chúng ta không chuộng nữ tử bộ dáng yếu ớt kia, dường thành quá mềm yếu sợ nàng về sau lập gia đình bị ủy khuất," Mục Bách cười lắc lắc đầu, thờ dãi, "Ta cùng nương nó chỉ hi vọng cuộc sống nó trôi qua vui vẻ, cả đời không lo mới tốt."

Hai người làm bằng hữu nhiều năm, cái gì cũng có thể nói, Hứa Chi Lễ liếc nhìn con nhà mình, trong lòng chợt nảy ra một ý nghĩ, chỉ là còn nhiều thời gian, cũng không phải gấp.

Bọn họ thao thao bất tuyệt lại nói đến chuyện cũ, Mục Nhung liền kéo Hứa Bác Anh qua một bên tán gẫu.

"Hứa đại ca, trước kia huynh từng gặp tỷ tỷ ta?" Mục Nhung tò mò hỏi.

Hứa Bác Anh liền gật đầu cười nói: "Gặp qua mấy lần, khi đó tỷ tỷ của đệ mới bốn năm tuổi, tuổi ta cũng không lớn."

Trên tay Mục Nhung xoay dao găm tinh xảo, Hứa Bác Anh dư quang thoáng nhìn, còn nói: "Chủy thủ này rất sắc bén, đệ cẩn thận làm bị thương chính mình, vẫn là giao cho cha đệ đi."

Mục Nhung thuận miệng đáp, nhìn nhìn dao găm, bé trai đối với dao kiếm dao găm vật bén nhọn kiểu này cảm thấy rất hứng thú, hưng trí bừng bừng hỏi: "Hứa đại ca, huynh gặp qua thái tử điện hạ chưa? Hắn là dạng gì?"

Hứa Bác Anh sờ cằm, thấy cha hắn không có chú ý bên này, mới nhỏ giọng cùng Mục Nhung bát quái: "... Ta đã thấy mấy lần, nhưng không có nói chuyện nhiều, nghe người ta nói thái tử tính tình cổ quái, làm việc toàn bộ theo ý thích, tùy hứng lại không có kị gì, tấu chương tố cáo hắn đã sắp chất đầy ngự thư phòng bệ hạ, bất quá..."

Mặc dù chỉ thấy qua mấy lần, Hứa Bác Anh đối với Lạc Chiêu Dực ấn tượng lại cực kỳ khắc sâu, có lẽ là bởi vì khuôn mặt vô cùng xuất sắc kia làm cho người ta muốn quên cũng khó khăn. Hào môn thế gia ở kinh thành không ít, vênh váo hung hăng đến cái loại tình trạng này thật đúng là chỉ có một, mỗi lần nhìn người mí mắt đều lười phải nâng lên một chút, ngạo mạn vô cùng...

Bất quá cái gì, Hứa Bác Anh cũng không nói tiếp, cũng may Mục Nhung cũng chỉ là thỏa mãn lòng hiếu kỳ một chút, không có quần quít lấy hỏi nhiều.

Thời điểm buổi chiều, Mục Bách tiễn phụ tử Hứa gia rời đi, Mục Nhung đi tìm Mục Song Hàm, đưa thanh chủy thủ cho nàng, Mục Song Hàm kỳ quái nói: "Không phải đệ rất thích sao, đưa ta làm gì?"

"Ta tuổi còn nhỏ, cha thường nói ta không tốt, khẳng định không cho phép ta giữ lại, nếu bị cha thu hồi đi, còn không bằng để ở chỗ tỷ đây, bất cứ lúc nào ta cũng có thể lấy ra chơi..." Mục Nhung nói thật.

Mục Song Hàm trầm mặc một lát, nở nụ cười một chút, "Được, vậy trước tiên ta giữ cái này đi."

Mục Song Hàm nhìn đệ đệ rời đi, nhíu mày, nàng cẩn thận suy nghĩ một chút, cái này dù sao cũng là đồ vật của thái tử, tuy nói là bị "Ném đi", không chừng ngày nào đó thái tử chợt nghĩ tới, tóm lại vẫn không thể giữ lại, chờ cha được định chức quan xong, vẫn nên giao cho phụ thân, nhờ người tìm một cơ hội trả lại cho thái tử, đến lúc đó muốn giữ hay muốn ném toàn bộ là do vị điện hạ kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lần đầu gặp

Edit+Beta: Anky

Sau khi hồi kinh sắp xếp ổn thỏa xong, các loại sự tình đua nhau chồng chất đến, việc nhỏ nhặt có thể từ từ làm tới, thánh chỉ còn chưa xuống, Mục Bách cùng Từ thị thương lượng, đại sự đầu tiên chính là phải đi bái kiến nhạc phụ, ngoại tổ phụ của Mục Song Hàm và Mục Nhung.

Nắng sớm dần lên, Mục Song Hàm dụi dụi mắt, ngồi dậy, "Xuân Miên, Liễu Như."

Hai nha hoàn một cao một thấp đẩy cửa tiến vào, Xuân Miên lớn lên mềm mại đáng yêu, cười rộ lên có chút ngốc, Liễu Như cao cao gầy gầy, thập phần xinh đẹp, lạnh lợi hơn chút, hai người đều không có tâm tư trái khuấy gì, thuộc dạng cung kính nghe lời, là loại một lòng vì chủ, do Từ thị đặc biệt chọn đến hầu hạ Mục Song Hàm.

Vừa vào cửa, Xuân Miên liền hầu hạ Mục Song Hàm rửa mặt, Liễu Như đi đến bên cửa sổ vén rèm, mở cửa sổ ra cho mát, sau đó lại đi lau bàn, thu thập xong bàn trang điểm, làm việc dứt khoát và tỉ mỉ.

Mục Song Hàm ngồi trước bàn trang điểm, ngón tay chạm đến cây ngọc trầm đơn giản, Liễu Như cười nhắc nhở: "Tiểu thư, phu nhân đã thông báo, hôm nay muốn dẫn tiểu thư cùng tiểu thiếu gia đi bái phỏng ngoại tổ phụ."

Mục Song Hàm ngẩn ra, ấn xuống huyết thái dương một cái, đứng rồi, đến nhà ngoại tổ phụ quá tùy ý cũng không tốt, nàng lắc đầu nở nụ cười, ngón tay chuyển một cái chỉ sang đồ trang sức khác.

Mục Bách cùng Từ thị đã ở tiền sảnh, Mục Nhung còn chưa tới, thấy Mục Song Hàm đến, mắt hai người đều tỏa sáng, Mục Song Hàm có dáng vẻ xinh đẹp, khi không nghiêm cẩn sẽ làm cho người ta có cảm giác khinh bạc, trang điểm quá mộc mạc lại không hề ép được khí chất, một thân màu đỏ nhạt này ngược lại vừa đúng, đẹp dễ mà không quyến rũ, xinh đẹp lại không mất đi tinh thần tươi sáng của thiếu nữ.

Từ thị kéo Mục Song Hàm ngồi xuống, Mục Song Hàm kỳ quái nói: "A Nhung đâu?"

"Đứa nhỏ này mới tới kinh thành, cũng không biết chuyện gì xảy ra, cộng thêm mấy ngày nay đều ngủ không ngon, thật vất vả mới ngủ ngon giấc, thời gian còn sớm, ta cũng không cho người gọi nó."

Mục Song Hàm khẽ gật đầu, "Trên đường về tìm đại phu xem cho đệ ấy một chút."

Mục Bách lại cảm thấy không có việc gì, "Nó ở Thanh Lâm huyện lỗ mãng đã quen, giờ an nhàn tất nhiên có chút buồn bã ỉu xiu, bé trai không thể ở nhà gò bó, để cho nó ra ngoài đi dạo nhiều là được rồi."

Từ thị có chút không đồng ý, hơi lo lắng nói: "Kinh thành không thể so với Thanh Lâm huyện, A Nhung còn nhỏ, lỡ như động chạm trúng người nào..."

Mục Bách liền an ủi bà, hai người vợ chồng già, ở trước mặt con trẻ cũng không xấu hổ, chỉ nhìn vào việc nhiều năm như vậy Mục Bách chưa từng định nạp thêm thiếp thất trong nhà, ở bên ngoài càng không trêu hoa ghẹo nguyệt sẽ biết, hai người chính là ân ái mười năm như một ngày.

Mục Song Hàm mỉm cười không ngừng, đời này nàng cũng muốn gả cho một nam nhân giữ mình trong sạch như cha nàng vậy, cho dù cùng phu quân tương kính như tân, tóm lại trong nhà thanh tịnh, ngày trôi qua cũng không lo lắng.

Lúc đang nói chuyện, Mục Nhung cũng đến.

Từ thị hỏi han ân cần vài câu, rồi chuyển đề tài, báo cho hắn, "Hôm nay đi thăm ngoại tổ phụ, các con đều phải chú ý một chút, chúng ta ở trong nhà mình tùy ý quen, đến nơi khác thì không thể mất lễ nghi, ngoại tổ phụ các con làm người rất nghiêm cẩn, nhưng cũng thương yêu hậu bối, các con chỉ cần ngoan một chút là được."

"Dạ biết!" Mục Nhung bĩu môi, lơ đãng.

"Tỷ tỷ con ta rất yên tâm, ngược lại con có thói quen gây chuyện..." Từ thị nhẹ nhàng chọc vào trán hắn, hiếm khi có vài phần nghiêm khắc, "Nhà ngoại tổ phụ không thể so với trong nhà, A Nhung, con phải nghe lời."

Mục Bách nhìn Mục Nhung một cái, Mục Nhung vội vàng gật đầu không ngừng.

Mặt trời nhô lên khỏi đường chân trời, Mục Bách cưỡi ngựa ở phía trước, Từ thị mang theo một trai một gái ngồi trên xe ngựa, dọc theo đường đi đều nói những điều cần chú ý trong quan hệ giao thiệp.

Từ Hàn lâm làm người chính trực, trong nhà cũng không có di nương thiếp thất loạn thất bát tao gì, nhưng vợ cả ông chết sớm, Hàn Lâm phu nhân hiện giờ là vợ kế của ông. Từ thị lại là nữ nhi duy nhất mà chính thất đầu tiên lưu lại, lúc đầu còn ổn, nhưng sau khi Hàn Lâm phu nhân hiện tại sinh một trai một gái xong, Từ thị ở trong nhà cũng rất lúng túng.

Cũng may Từ Hàn lâm đối xử con trai con gái đều như nhau, ông cũng lo lắng sợ con gái vợ cả cùng kế thất lúc ở chung có mâu thuẫn, cho nên vun vén trong nhà vô cùng bình yên, Hàn Lâm phu nhân kế nhiệm mặc dù đối với thân sinh trai gái yêu thương nhiều hơn, nhưng cũng không bạc đãi Từ thị, Từ thị đến tuổi xuất giá, cũng lựa chọn cho nhiều gia đình tốt, nhưng Từ thị luôn kéo dài chuyện cưới gả, đợi đến lúc nàng hai mươi tuổi, Mục Bách thi đỗ trạng

nguyên đến câu hôn, lúc này mới gả cho Mục Bách.

Từ thị ở trong nhà nhiều năm, cùng kể mẫu đệ muội chung đụng coi như không tệ, ít nhất ngoài mặt rất hòa thuận.

Trước kia Mục Song Hàm cũng từng qua nhà ngoại, nhưng lúc ấy tuổi còn nhỏ, chỉ có chút ấn tượng mơ hồ, hiện tại nghe Từ thị nói tới mới hơi bừng tỉnh, khó trách chuyển trở về nhà mẹ đẻ này, mẫu thân lại lo sợ bất an như thế. Kể mẫu đối với kể nữ ngoại mặt cư xử có vẻ tốt hơn, trong lòng cuối cùng vẫn có vướng mắc, cái này cùng tốt xấu không liên quan, chỉ là thường tình của con người, giống như Từ thị cũng không thể nào thật sự xem kể mẫu thành mẹ ruột thân cận như vậy, đạo lý như nhau.

Bái thiếp sớm đã đưa tới, nhiều năm không thấy trưởng nữ trở lại, khuôn mặt từ trước nay của Từ Hàn lâm luôn nghiêm túc cũng nhìn không được nhu hòa đi vài phần. Bên cạnh Từ Chính Hoàng cùng Từ Chính Ngạn liếc mắt nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc, thật là hiếm thấy tở phụ có bộ dáng như vậy đấy.

Nhiều năm không gặp, Từ thị mới vừa vào nhà, liền nhìn thấy trên đầu phụ thân tóc bạc trắng thêm, nhớ tới lúc trước ở trong nhà Từ Hàn lâm đối với bà hết thảy triu mến cùng bảo vệ, hốc mắt không khỏi nóng lên, vội vàng tiến lên quỳ xuống: "Cha, nữ nhi bất hiếu..."

"Nhạc phụ đại nhân..." Mục Bách ở bên cạnh bà quỳ xuống, sau lưng Mục Song Hàm cũng kéo Mục Nhung cùng quỳ xuống, hô: "Bái kiến ngoại tở phụ."

Từ Hàn lâm mặt mày nghiêm túc, trong mắt lại lộ ra vui vẻ, "Tốt, tốt, mau dậy đi, trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi!" Xong, ông vẫy tay về hướng Mục Nhung, "Đây là A Nhung sao, đều lớn như vậy, đến đây, để ngoại tở phụ nhìn một chút."

Lúc trước Mục Nhung được Từ thị dạy bảo hết lời, lúc này ngược lại ngoan ngoãn tiến lên.

Từ Chính Ngạn so với Mục Nhung lớn hơn hai tuổi, vẫn còn tính tình trẻ con, mắt thấy tở phụ đối với Mục Nhung thân thiết như vậy, trong lòng lập tức không vui muốn đứng lên, khoe miệng biu lên, Từ Chính Hoàng bên cạnh đựng cánh tay của hắn một cái.

Mục Song Hàm dư quang thoáng nhìn hai người này, thanh niên tuấn lãng phi phạm, hẳn là đại biểu ca, tiểu thiếu niên mím miệng chắc là tam biểu đệ, còn có một vị nhị biểu tỷ, lại không biết ở nơi nào. Từ thị xuất giá muộn, lúc này tuổi Mục Song Hàm so với những biểu ca biểu tỷ thân thích trong nhà nhỏ hơn chút.

"Song Hàm cũng lớn thành đại cô nương, " Từ Hàn lâm kéo mấy tiểu bối tới giới thiệu nói chuyện, "Đều là người một nhà, huynh đệ tỷ muội các người về sau phải ở chung thật tốt, Chính Hoàng, Song Hàm và A Nhung tuổi còn nhỏ, lại vừa trở về, người là đại ca, mọi việc nên chăm sóc bọn họ một chút..."

Từ Chính Hoàng kiên nhẫn nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

"Đương nhiên, Song Hàm và A Nhung cũng phải tôn kính huynh tỷ, hiểu chưa?"

Quả thật nghiêm khắc, Mục Song Hàm trên mặt cười thưa vâng, thầm nghĩ trong lòng, vị ngoại tở phụ này lúc không cười thật đúng là rất nghiêm.

"Biểu muội, biểu đệ." Từ Hàn lâm nói xong, Từ Chính Hoàng lập tức đưa tay chào, cười tươi, mặc kệ trong lòng hắn nghĩ thế nào, ít nhất khí độ của trưởng huynh này nhìn một cái không có thiếu sót gì, ngược lại Từ Chính Ngạn tuổi còn nhỏ không che giấu được tâm sự, có chút không tình nguyện.

Mục Song Hàm cũng không biến sắc đáp lễ, mọi người đều không quen thuộc, nhưng tối thiểu hành xử ngoài mặt cũng phải làm cho đúng. Ánh mắt Mục Nhung cùng Từ Chính Ngạn đối chọi nhau, trong không khí tựa như có ánh lửa bập bùng nổi lên, bé trai tuổi này ở vào thời kỳ phản nghịch, Mục Nhung nhẫn nhịn, trong lòng tự nhủ, người nhìn ta không vừa mắt, ta cũng nhìn người không vừa mắt đâu!

Tuổi còn nhỏ chính là có ưu thế, ít nhất Từ Chính Ngạn cùng Mục Nhung không được tự nhiên như vậy, tất cả mọi người thấy nhưng không thể trách, tiểu hài tử cãi nhau ầm ĩ tình cảm sẽ xuất hiện, chỉ cần không sai trái quá đáng, chuyện nhỏ cũng không cần phải quản.

Kéo vài con cháu nói chuyện xong, Từ Hàn lâm cố ý để bọn họ đi, "Chính Hoàng, người trước mang theo đệ đệ muội muội đi bái kiến tở mẫu, Song Hàm cùng A Nhung đối với nơi này còn chưa quen thuộc, người thuận tiện mang bọn họ đi tham quan..."

Trong lòng Mục Song Hàm chuyển một cái, lập tức hiểu Từ Hàn lâm có chuyện muốn một mình nói với cha mẹ nàng, đại khái là liên quan đến chuyện cha nàng được điều trở về kinh.

Vì vậy Mục Song Hàm cùng Từ Chính Hoàng từng người kéo đệ đệ, thức thời rời đi.

Ra cửa, Từ Chính Ngạn liếc mắt hai tỷ đệ, cố ý thân mật nắm tay Từ Chính Hoàng nói: "Ca, chúng ta đi thăm tở mẫu..."

Mục Nhung cười nhạo một tiếng, cũng kéo Mục Song Hàm xoay người, "Tỷ, chúng ta tự mình đi dạo, mới không thêm cùng đường với bọn họ!"

Từ Chính Hoàng có chút lúng túng, đang muốn giải thích, Mục Song Hàm lắc đầu, không nấn không nhạ cười nói: "Tiểu hài tử nói đùa, đại biểu ca không cần để ở trong lòng, đi thôi."

"Đừng vậy." Từ Chính Hoàng đang lo không có cớ, nghe vậy không khỏi nhìn nàng nhiều hơn, chỉ cảm thấy vị biểu muội này dung nhan cực kỳ xinh đẹp, mặc dù nhìn thấy ôn hòa khách khí, nhưng hẳn là người không dễ khi dễ, lập tức dời ánh mắt đi.

Mỗi người bị huynh tỷ trấn áp xong, hai đứa con nít cuối cùng không náo loạn nữa, chỉ thỉnh thoảng mĩa mai nhau một câu.

Vòng qua vài khúc hành lang nhỏ, lúc sắp đi đến hậu viện, chợt nghe một tiếng thét chói tai vang lên, mặt Từ Chính Hoàng liền biến sắc, tăng nhanh bước chân chạy tới, chạy không xa liền thoáng dừng lại, Từ Chính Ngạn vội vàng không kịp chuẩn bị đâm vào trên lưng hắn, "Ca, sao huynh lại đột nhiên ngừng..."

Thanh âm bỗng im bất, Từ Chính Ngạn hoảng sợ nhìn về phía trước, xung quanh hậu viện đều đầy người đứng sát nhau, bọn hạ nhân tản ra một góc không dám đến gần, chỉ vì bức tường bên cạnh có một con hổ, lười biếng nằm ở chỗ này, chân trước chải bộ lông tuyết trắng, trên đầu hoa văn vờn quanh, con mắt hơi khép, cho dù yên lặng ngảy ngốc, cũng khiến người ta sợ hãi không thôi.

Một tiểu nha hoàn ngả ngồi cách đó không xa, nước trà đồ đầy mặt đất, cả người đều đang phát run.

Mục Song Hàm "..."

"A, tỷ, đây có phải là con ngày đó không..." Mục Nhung thất thanh kêu lên.

Mục Song Hàm sờ dẫn gắt đầu, con cộp màu trắng thật là hiếm thấy, ngoại trừ do người Tây Di mang đến, ở kinh thành căn bản không có con thứ hai. Nhưng vấn đề là, lẽ ra nó phải bị mang về trong cung có người chuyên thuần dưỡng, tại sao lại xuất hiện ở đây?!

Từ Chính Hoàng chau mày, những người khác cũng không biết làm sao cho phải, trong lúc nhất thời bầu không khí đông lại.

"Àm ỉ cái gì!" Ngoài tường phút chốc truyền đến một thanh âm không kiên nhẫn, có bóng người chợt lóe ngay sau đó, người nọ từ bên ngoài nhảy tường mà vào, nhẹ đập trên mặt đất.

Y phục màu tím, ống tay áo thắt lại, đai lưng bằng ngọc phác hoạ ra dáng người thon dài mà khoai lạc, chân dài thẳng tắp, chân mang ủng cao, tư thế có vẻ rất oai hùng hiên ngang, bên hông còn giắt một cây roi da dài, giống như vừa từ trên lưng ngựa nhảy xuống, khí lực mười phần.

Nhìn kỹ lại, chính là một thiếu niên còn chưa tới hai mươi tuổi, đầu đội ngọc quan màu tím, tóc như vậy mọc roi là tả bên người, nổi bật lên dung nhan đẹp đẽ tươi sáng, mặt mày như vẽ. Quả nhiên là tuổi trẻ hoa mỹ, quý khí vô song, đến mức khiến ánh mắt người không thể dời đi, nhưng lại sinh lòng kiêng kỵ không dám nhìn nữa.

Ánh mắt thiếu niên đảo qua, trong đôi mắt đen hiện lên ánh lam yêu dị khê neho lại, khí thế khó tả đè ép mọi người đến thở cũng không dám thở mạnh, lại thấy tầm mắt hắn rơi vào trên người Mục Song Hàm, bộ dáng tương đối có hứng thú, "A? Tiểu hồ ly nhanh như vậy đã thành tinh?"

Mục Song Hàm "...?!"

Bụi cỏ bên cạnh truyền đến động tĩnh, một con tiểu hồ ly màu đỏ vui vẻ nhảy ra, thân thiết cọ bên chân thiếu niên.

Thiếu niên nhìn tiểu hồ ly, lại nhìn Mục Song Hàm một chút, lập tức hừ lạnh một tiếng, mặc dù không mở miệng, nhưng vẻ mặt hoàn toàn chính là: Làm nửa ngày thì ra lại là một người phạm xuẩn ngốc!

Mục Song Hàm "—" ma dẫn, lớn lên giống hồ ly tinh là lỗi của ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thái tử

Edit +Beta: Anky

Mặt trời chiếu trên cao, quang cảnh sáng rõ.

Từ y thiếu niên khí thế mạnh mẽ, vừa xuất hiện làm kinh sợ tất cả mọi người, hồi lâu sau, Từ Chính Hoàng mới trở lại bình thường, nhíu mày hỏi: "Xin hỏi các hạ là người phương nào? Vì sao tự tiện xông vào Hàn lâm phủ?"

"A, thì ra nơi này là Hàn lâm phủ, " từ y thiếu niên giống như vừa mới biết được đây là nơi nào, bất quá hắn cũng không tỏ vẻ gì nữa, chỉ đá đá bạch hổ đang ngồi xồm ở cạnh tường, "Nhìn người đi đường kiểu gì... Đứng lên, không được phép làm nũng, bảo người một tiếng con mèo nhỏ thật đúng là làm mình thành con mèo à?"

Từ Chính Hoàng: "..."

Bạch hổ cào cào móng vuốt, ngửa đầu kêu lên, cái đuôi lắc lắc quần lấy chân thiếu niên một cái...Thoáng nhìn, thật là có chút ý tứ làm nũng, từ y thiếu niên vỗ một cái bảo đứng lên.

Mục Song Hàm khoe miệng co rút, không kịp cảm khái tất cả, liền nghĩ đến một sự kiện, bạch hổ là thượng công của người Tây Di, đột nhiên xuất hiện ở nơi này, còn nghe lời một thiếu niên như vậy, thân phận thiếu niên này... Nhất định không bình thường.

Mục Song Hàm thần sắc ngưng lại, kéo Mục Nhung không để cho hắn lên tiếng.

Từ Chính Ngan thờ phỉ phỉ nói: "Này, huynh của ta hỏi ngươi còn chưa trả lời, ngươi tại sao không coi ai ra gì như thế!"

"Gừ - -" bạch hổ bỗng dung nhảy lên hướng về Từ Chính Ngan gào thét, Từ Chính Ngan bị dọa lao đảo một cái ngồi trên mặt đất, run rẩy khóc lên, "Ngươi, ngươi... Ca!" Quay đầu ôm lấy Từ Chính Hoàng không buông.

"Thực ngu xuẩn!" Từ y thiếu niên khinh thường liếc qua, không chút khách khí trào phúng, xoay người ngồi trên lưng bạch hổ, "Tiểu Bạch, đi!"

Từ Chính Hoàng vội vàng nói: "Đợi chút, ngươi..."

Bóng trắng nhoáng một cái, chẳng mấy chốc xẹt qua bên người, phóng qua cầu đá, liền không thấy bóng dáng, lòng bàn tay Từ Chính Hoàng đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

"Tỷ, tỷ nói đây là người nào, cũng quá kiêu ngạo..." Mục Nhung nhỏ giọng nói thầm, ánh mắt lại sáng long lanh, từ trước đến nay hắn luôn phản nghịch, cảm thấy người thuần phục được bạch hổ, thiếu niên kia quả nhiên là lợi hại.

Mục Song Hàm lắc đầu, đáy lòng tuy có chút suy đoán, cuối cùng vẫn không dám nói ra.

Lúc này, cửa phòng mở ra, là một người mặc y phục màu xanh lục, thiếu nữ dung mạo ngọt ngào đi ra, vừa đi vừa nói: "Ca, người lên tiếng vừa rồi là người phương nào? Hắn quấy nhiễu tổ mẫu, nhất định phải báo cho tổ phụ, tìm cho ra kẻ đó khiển trách một phen!"

"Tổ mẫu làm sao?" Từ Chính Hoàng vội vàng hỏi.

"Bị kinh hãi, đã ngủ thiếp đi rồi, " Từ Uyển Thẩm nhủ mảy, nàng ở trong phòng, cũng không nhìn thấy bộ dáng người xông vào, chỉ là thập phần tức giận, cho nên hầu hạ tổ mẫu ngủ xong lập tức đi ra. Nói xong, nàng nhìn về phía Mục Song Hàm, gật mình cười nói: "Là Hàm biểu muội cùng Nhung biểu đệ sao, thật là không khéo, tổ mẫu lúc này e là không thể gặp hai người."

Mục Song Hàm cũng hơi mỉm cười nói: "Biểu tỷ khách khí, ngoại tổ mẫu không ngại là tốt rồi, chúng ta làm văn bối, khi nào văn an cũng như nhau." Dừng một chút, Mục Song Hàm lại nhắc nhở: "Thứ cho ta lo ngại, người nọ vừa rồi không biết sợ hãi, e là thân phận không đơn giản..."

"Vậy thì thế nào? Tổ phụ thân là Hàn lâm học sĩ, trước đây không lâu lại được Thánh thượng ủy thác trọng trách, kiêm nhiệm thái phó thái tử, há có thể để người khác ở phủ đệ làm cản trở?" Từ Uyển Thẩm ngắt lời nàng, cắn răng nghiêng lợi nhìn Từ Chính Ngan, trong ngôn ngữ có chút bất mãn, "Hàm biểu muội, kinh thành là nơi dưới chân thiên tử, không thể so với một huyện thành nhỏ, làm cái gì cũng không thể mất mặt!"

Ngụ ý nói Mục Song Hàm nhất gan sợ phiền phức, không phóng khoáng.

Mục Song Hàm thấy bọn họ vội vã đi về phía tiền viện, cũng không nói gì, nhắc nhở một câu mà thôi, quá đáng sao?

"Tỷ, được lắm, nàng ta sao lại nổi giận với tỷ?" Mục Nhung nhủ mảy, trừng mắt nhìn bóng lưng phía trước, nhớ tới nương nói quan hệ trong phủ, lập tức nhắc chân chạy theo, "Không được, ta phải đi xem một chút, cũng không thể để cho nàng ta ở trước mặt ngoại tổ phụ nói xấu tỷ!"

"A này? Mục Nhung!" Mục Song Hàm đang muốn theo sau, gót chân bị vật gì đó kéo lại, nàng cúi đầu nhìn, một con tiểu hồ ly màu đỏ nằm trên chân nàng cọ cọ...

"... Chủ nhân nhà ngươi quên mang theo ngươi?" Mục Song Hàm dờ khóc dờ cười cúi người xuống, tiểu hồ ly thấy cơ hội tốt thoáng cái nhảy vào trong ngực nàng, mặt dày mảy dạn làm ô không xuống, một đôi mắt hồ ly xoay tròn chuyển động, cái đuôi ở trên cánh tay nàng lắc qua lắc lại, cực kỳ có thần.

Mục Song Hàm: "..."

Lúc Mục Song Hàm ôm tiểu hồ ly đi đến trước cửa phòng, một tách trà đột ngột ném thẳng ra, lách cách một tiếng vừa vụn vỡ vụn dưới chân nàng, Mục Song Hàm thoáng dừng lại bước chân, ánh mắt đảo qua trong phòng, chỉ thấy Từ Chính Hoàng cùng Từ Chính Ngan đều bị dọa quỳ xuống, sắc mặt Từ Uyển Thẩm cũng có chút trắng bệch.

"Chính Hoàng, ngươi cẩn thận nói một chút, thiếu niên kia bộ dáng thế nào?" Từ Hàn lâm nghiêm nghị nói.

"Từ y ủng cao, dung mạo tuấn dật hoa mỹ, đầu đội ngọc quan màu tím, khí độ..." Từ Chính Hoàng kiên nhẫn miêu tả xong, nói đến một nửa đột nhiên sừng sốt, ngọc quan màu tím? Thế gian này có thể mang ngọc quan màu tím đích thực không phải hoàng thân quốc thích thì không thể, thiếu niên kia chẳng phải là...

Từ Hàn Lâm bỗng thần nhiên nói: "Thời gian trước, sứ thần Tây Di đến kinh, thượng công rất nhiều đồ hiếm có, trong đó có một con bạch hổ cực kỳ quý hiếm, nghe nói được bệ hạ bí mật ban cho thái tử điện hạ..."

Ông nói đến đây dừng lại, Từ Chính Hoàng cùng vài người mồ hôi lạnh toàn bộ rơi xuống.

Từ Hàn lâm nhìn về phía Từ Uyển Thắm, "Người còn muốn ta đem kẻ tặc tự tiện xông vào phủ đệ bắt lại trừng trị một phen sao?"

Từ Uyển Thắm mặt như giấy trắng, run rẩy quỳ xuống, "Tổ phụ, cháu gái biết sai rồi..."

"Chuyện hôm nay, chớ có nhắc lại!" Từ Hàn lâm lạnh lùng quát lên.

Vài người vội vã gạt đầu không ngừng, Từ Chính Hoàng lo lắng nói: "Tổ phụ, A Ngạn tuổi còn nhỏ, chộc phải điện hạ, sẽ..."

Từ Hàn lâm cười một tiếng, ý tứ hàm súc không rõ, "Người cho là thái tử điện hạ hẹp hòi như thế sao? Được rồi, tất cả đứng lên đi, chỉ là điện hạ còn trẻ hiếu động, đi ra ngoài một chút, do các người không có nhãn lực, kinh ngạc thôi, ngày khác mời điện hạ tới quý phủ ngồi một chút, các người ở trước mặt thỉnh tội, thiết nghĩ điện hạ cũng sẽ không so đo..."

Trong lòng Mục Song Hàm vừa động, ngoại tổ phụ kinh nghiệm dày dặn, quả thật là gặp biến không sợ hãi, lần này không chỉ chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, còn có thể mượn cơ hội kéo gần hơn quan hệ với thái tử, có thể nói một công đôi việc, bất quá... Thiếu niên quý khí bức người kia đúng là thái tử, thật đúng là... Ngoài ý muốn, nhưng cũng hợp tình lý.

Mục Bách luôn không lên tiếng, giờ phút này mới kỳ quái nói: "Nhạc phụ, vì sao thái tử điện hạ lại xuất hiện trong hậu viện phủ?"

"A, hẳn là lạc đường." Từ Hàn lâm khoát khoát tay, tùy ý nói.

Mọi người: "...Tựa như vừa biết được chuyện cực kỳ kinh khủng gì đó, thì ra thái tử là dân mù đường QAQ

Mục Song Hàm ngấm lại bộ dáng ngạo mạn của thiếu niên kia, nhin không được liền cúi đầu nén cười, Từ thị đến gần, sợ hết hồn, chỉ về phía nàng hỏi: "A Hàm, trên tay con là cái gì?"

"Nương, con đang định nói, hình như là sủng vật của thái tử, chẳng biết tại sao liền theo con không chịu đi..." Mục Song Hàm buồn rầu thở dài, nàng thử để tiểu hồ ly xuống, tiểu hồ ly lập tức cắn ống tay áo của nàng, nhích tới nhích lui không chịu đi.

"A?"

Lúc ăn trưa, tiểu hồ ly cuối cùng chịu đi xuống, dù sao cũng là sủng vật thái tử, Từ Hàn lâm cũng không dám để vật nhỏ kia đối bụng, liền cho người dứt nó ăn gì đó, không nghĩ tới tiểu hồ ly giờ móng vuốt đem chén nhỏ hất đổ đi, ngược đầu, quay mông về phía mọi người.

Mục Song Hàm: "...Quả nhiên ai đường sủng vật giống người đó, nhìn bộ dáng nhỏ cao ngạo này!

"Tổ phụ, hay là cho người báo với thái tử điện hạ phái người đem tiểu hồ ly này dẫn trở về đi, lỡ như để nó đối bụng, chúng ta cũng đảm đương không nổi!" Từ Uyển Thắm lúc trước bị hù dọa, lúc này nhỏ giọng nói.

"Điện hạ đang ở đông cung, chỉ có sáng mai ta tiến cung mới có thể nhìn thấy người." Từ Hàn lâm lắc đầu.

Bọn họ đang nói, Mục Song Hàm một lần nữa cầm lấy đồ ăn đặt trước mặt tiểu hồ ly, thông thả ung dung nói: "Người có ăn hay không!"

Tiểu hồ ly xoay người lại, ngửi ngửi, sau đó híp mắt, ăn từng ngụm từng ngụm, trong lòng Mục Song Hàm cảm thấy đáng yêu, vuốt vuốt đầu nhỏ của nó, lông xù.

Từ Hàn lâm như có điều suy nghĩ, quay đầu hướng Mục Bách nói: "Tiểu hồ ly này chỉ thân cận Song Hàm, các người đem nó mang trở về cùng đi, ngày mai ta bẩm báo điện hạ phái người đến phủ các người dẫn về."

Mục Bách cùng Từ thị liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy việc này làm cho người ta không nói nên lời, không giải thích được tự nhiên cùng thái tử có liên quan... Nhưng cũng chỉ có thể đáp ứng.

Hoàng hôn đến, ánh chiều tà chiếu vào trên ngói đỏ tường xanh, ngọc lưu ly sáng như gương phản xạ vàng sáng nhu hòa, nước ao lăn tăn, sóng biếc tạo nên rung động, một con bạch hồ nằm ở đầu cầu, thỉnh thoảng nhìn về phía ngự thư phòng, cung nhân lui tới mắt nhìn thẳng đi qua, đúng là trong mấy ngày này tập mãi thành thói quen.

"Không phải là xuất cung sao? Sao sớm như vậy đã trở về?" Đường kim thiên tử ngồi ở trước án, một bên phê duyệt tấu chương, vừa nói.

Lạc Chiêu Dực chống cằm dựa vào trên bàn, không phản bác: "Tiểu Bạch chạy lạc đường."

Văn Đế nghe thấy vui vẻ, để bút xuống nhìn hán, giữu cột nói: "Đến, cùng phụ hoàng nói một chút, hôm nay con lại lạc đường đến phủ nhà ai rồi?"

Lạc Chiêu Dực hừ một tiếng, quay mặt, cường điệu, "Là Tiểu Bạch chạy lạc đến Hàn lâm phủ rồi!"

Văn Đế cười đến vỡ bụng, "Xem ra lần này cũng đem phủ Từ Hàn lâm làm kinh sợ, trẫm còn nhớ lần trước Trương ngự sử đương triều tố cáo con, con liền lạc đường vào trong phủ hán, đem phủ của hán huyện nào đến gà chó không yên, lúc này lại đến phủ Từ Hàn lâm? Để trẫm ngấm lại, không phải nguyên nhân là vì trẫm cho Từ Hàn lâm làm thái phó thái tử đi dạy bảo con chứ? Tiểu Thất à Tiểu Thất, con lạc đường lần này cũng thật trùng hợp."

Lạc Chiêu Dực giương cằm, "Nhi thần còn khinh thường mấy trò cổ ý vặt vãnh này."

Vậy thật đúng là trùng hợp?

Văn Đế cảm thấy thú vị, nhắc tới Từ Hàn lâm đột nhiên nhớ tới một việc, "Mục Bách con rể lớn của Từ Hàn lâm, làm người thanh chính liêm khiết, vô cùng có tài hoa, lúc trước tuy có vài năm tuổi trẻ thiếu kiên nhẫn, rèn luyện nhiều năm như vậy cũng đủ rồi, trẫm cố ý muốn cho hắn đến Đại lý tự nhậm chức Tự thừa, con cảm thấy thế nào?"

"Chính ngũ phẩm Đại lý tự Tự thừa?" Lạc Chiêu Dực khẽ rù mắt xuống, nhìn có chút không để tâm tới, thuận miệng nói: "Phụ hoàng đã cố ý đề bạt hắn, không bằng dứt khoát một chút, trực tiếp đề làm Thiếu khanh cũng được."

Đại lý tự Thiếu khanh, chính tứ phẩm, ở Đại lý tự, chỉ đứng sau chính tam phẩm Đại lý tự Khanh.

Văn Đế nhìn hắn, cũng đồng ý, "Cũng tốt."

Lạc Chiêu Dực không cần phải nhiều lời nữa, tiện tay mở nắp trà, lại nghe Văn Đế nói, "Tiểu Thất, nếu đã trở về, vậy đi

thăm mẫu hậu con một chút đi."

"... Không đi!" Lạc Chiêu Dực "Pằng - -" một tiếng đem chén trà đặt lên, không cần suy nghĩ liền từ chối.

"Chiêu Dực!" giọng nói Văn Đế tăng thêm một chút.

"Không đi chính là không đi." Lạc Chiêu Dực hừ lạnh, đứng dậy ra cửa, phương hướng đi lại chính là Phụng Nghi Cung của hoàng hậu, "Sắc trời còn sớm, nhi thần mạng Tiểu Bạch đi tản bộ trong cung."

Văn Đế ngẩn ra, lập tức bật cười, lắc đầu lắc bảu, "Cũng không biết tật xấu khẩu thị tâm phi này ở đâu ra..."

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bản tính

Edit +Beta: Anky

Sáng sớm, thánh chỉ đã hạ xuống, Mục Bách được bổ nhiệm làm chính tứ phẩm Đại lý tự Thiếu khanh, ngay hôm nay đến Đại lý tự nhậm chức.

Mục Bách nghe xong cảm thấy có chút mơ hồ, bị điều ra ngoài mười năm, một lần hồi kinh chính là quan tứ phẩm, cứ cho là Thánh thượng muốn đề bạt mình, cũng quá mức đi, huống chi Văn Đế phong quan từ trước đến nay là tiến hành theo chất lượng, rất ít khi hào phóng như thế.

Thái giám truyền chỉ cười tùm tùm nhìn ông, "Mục đại nhân, còn không mau tiếp chỉ!"

Mục Bách lấy lại tinh thần, vội vàng tiếp chỉ tạ ơn, sau đó có chút do dự hỏi: "Công công có biết, vì sao bệ hạ nâng đỡ như thế..."

Thái giám truyền chỉ đưa tay ngăn ông lại, để sát vào hạ giọng nói: "Lúc trước nghe nói bệ hạ định đề đại nhân nhậm chức Tự thừa, nhưng chỉ là ý nghĩ trước khi ở ngự thư phòng gặp qua thái tử điện hạ..."

Thái giám truyền chỉ nói hai câu nửa thật nửa giả, được Mục Bách đưa tới "Tạ lễ", liền điềm nhiên như không rồi đi.

Mục Bách khẽ nhíu mày, lại là thái tử? Sau khi trở về kinh, cả nhà bọn họ gặp phải chuyện gì cũng phảng phất như có bóng dáng thái tử, lại giống như quan hệ gì cũng không có, đến tột cùng là trùng hợp hay là do người?

Đồng cung, chính là cảnh sắc tốt nhất hoàng cung, sau khi thái tử vào ở, dựa vào tâm ý nhiều lần xây dựng, hành lang cổ kính gấp khúc, hòn non bộ đỉnh đài, cầu nhỏ nước chảy... Không gì không tinh trí hoàn mỹ, xảo đoạt thiên công.*

(*xảo đoạt thiên công: là những công việc cực kỳ khéo léo tinh xảo đến mức độ tuyệt hảo sánh ngang với trời.)

Trước đây không lâu Từ Hàn lâm bị Văn Đế ném cho trọng trách làm thái phó thái tử. Hôm nay chính là ngày đầu tiên nhậm chức, nói là dạy bảo thái tử, kỳ thật trong lòng Từ Hàn Lâm cũng hoang mang. Bởi vì trước ông, đã có ba người làm thái phó thái tử khóc lóc cầu xin Văn Đế miễn giảm chức vụ của bọn họ, ông là người thứ tư.

Lại nói, dạy bảo thái tử thật sự là chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt, không thể đánh không được nể, nếu là thái tử tính tình nhân hậu còn tốt, nhưng hôm nay vị điện hạ này... Đến Từ Hàn lâm, cũng cảm thấy bội phần đau đầu.

"Điện hạ đã ở thư phòng chờ, Từ đại nhân thỉnh." Trần Trầm mở cửa, chờ Từ Hàn Lâm tiến vào, lại tiếp tục như tượng gỗ giữ ở ngoài cửa.

"Làm phiền Trần hộ vệ," Từ Hàn Lâm vuốt râu, gật gật đầu. Sau khi vào cửa, chỉ thấy tiểu thái giám Đức Phúc đứng ở một bên mài mực, thái tử cầm quyển sách trong tay, ngồi bên cạnh bàn đọc sách, vẻ mặt nhàn nhạt, Từ Hàn Lâm khom người hành lễ, "Lão thần tham kiến thái tử điện hạ."

Lạc Chiêu Dục để quyển sách xuống, nâng tay, "Không cần đa lễ. Hôm qua Tiểu Bạch đi nhầm vào Hàn lâm phủ, quấy nhiễu gia quyến trong phủ, Từ đại nhân đừng trách móc."

"Không dám, điện hạ không trách tội tôn nhi của lão thần lỗi mẫn xông tới là tốt rồi," Từ Hàn lâm không nghĩ thái tử sẽ chủ động nhắc tới việc này, liền thuận thế nói tiếp: "Điện hạ hôm qua vội vàng, để lại sủng vật..."

"A, thì ra tiểu hồ ly ở chỗ người, cô còn tưởng là nó chạy đi đâu chơi, cả ngày không thấy bóng dáng," Lạc Chiêu Dục nghiêng đầu phân phó Đức Phúc, "Người đi một chuyến đến Hàn lâm phủ, đem vật nhỏ kia mang về."

Đức Phúc đang muốn đáp ứng, Từ Hàn lâm vội vàng nói: "Khoan đã, tiểu hồ ly hiện thời cũng không ở phủ lão thần..." Từ Hàn Lâm đem chuyện tiểu hồ ly chỉ chịu thân cận với Mục Song Hàm, lại được mang đến Mục phủ chăm sóc nói hết một lần.

Lạc Chiêu Dục hơi nhú mày, "Mục Song Hàm?"

"Chính là ngoại tôn nữ của lão thần, Đức công công trực tiếp đến Mục phủ là được."

Trong đầu Lạc Chiêu Dục bỗng nhiên chột lóe qua một bóng người áo đỏ, trong nội tâm vừa động, trên mặt lại cực kỳ lạnh nhạt: "Cô biết rõ." Nói xong, liếc Đức Phúc một cái.

Đức Phúc tâm tư nhảy bén, nếu không cũng không thể vượt qua những đại thái giám khác ở bên cạnh thái tử hầu hạ, lúc này gật đầu, tỏ vẻ ra cửa.

Tiếp theo, Từ Hàn lâm bắt đầu hỏi thăm quá trình học tập của thái tử, hỏi một lượt mới phát hiện vị điện hạ này thực sự thiên tư thông minh, thuở nhỏ xem nhiều sách, có thể suy một ra ba, ông cơ hồ không có gì để dạy. Từ Hàn lâm thăm than một tiếng, giờ mới hiểu được vì sao lúc trước ba người kia đều chào từ giả... Bất quá lúc này, cũng đành phải kiên trì thôi.

Vào hoàng hôn, Mục Song Hàm tự mình xuống bếp làm điểm tâm đưa qua cho Mục Nhung, chiếu cố hẳn đọc sách cho giỏi. Sau khi trở lại thấy tiểu hồ ly nằm trong lùm cây, vung cái đuôi lông xù ra, lập tức không nói gì, nhấc cái đuôi đem nó ôm ra ngoài, không ngờ trong miệng tiểu hồ ly còn ngậm một đóa hoa nhỏ, thuận thế bỏ lại trên tay áo Mục Song Hàm, giống như đang nịnh nọt nàng.

Mục Song Hàm ngạc nhiên mở to hai mắt, lẩm bẩm nói: "Này, người cũng quá thông minh, đây là sắp thành tinh sao..." Sau đó nàng lấy hoa xuống cắm lên đầu tiểu hồ ly, vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu làm nàng nhịn không được bật cười.

"Ngốc nghếch!" Một đạo thanh âm lười nhác bỗng vang lên.

"Ai?!" Mặt Mục Song Hàm lập tức trầm xuống, cảnh giác nhìn về bốn phía.

Có người nhẹ chặc một tiếng, ra lệnh: "Ngẩng đầu!"

Mục Song Hàm vô thức làm ra động tác ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng dáng thon dài nằm trên ngọn cây, vạt áo phía trước rũ xuống, bị gió thổi tung lên, chút ánh sáng âm áp chiếu vào trên người hắn, có loại ảo giác âm áp lại tốt đẹp.

"Người..." Mục Song Hàm vừa muốn lên tiếng trách cứ, nhìn thấy người nọ bất ngờ quay mặt lại, liền cứng rần chuyển giọng nói, "Thái tử... điện hạ?"

Lạc Chiêu Dục thấy nàng rõ ràng tức giận lại chỉ có thể kìm nén, cảm thấy chơi thật thú vị, liền muốn trêu chọc nàng, cố ý lạnh nhạt nói: "Lén trộm sủng vật của cô đi, còn tùy ý đùa bỡn, người có biết phải bị tội gì?"

Mục Song Hàm: "..."

Tiểu hồ ly ô ô kêu lên, Lạc Chiêu Dục ngồi trên ngọn cây nhìn xuống, "Ngốc muốn chết, đem hoa trên đầu ném đi!"

Tiểu hồ ly: "... QAQ"

Mục Song Hàm nghiêm mặt, đưa tay muốn lấy, tiểu hồ ly lại nhảy xuống, lăn lộn trên mặt đất, cái đuôi quét tới quét lui, kêu loạn một mạch, rất giống khóc lóc om sòm.

Lạc Chiêu Dục không thể nhịn được nữa, hung dữ nói: "Người mang thì mang, gào thét cái quỷ gì!"

Tiểu hồ ly ngã trên mặt đất giả chết.

Mục Song Hàm cảm giác tam quan sụp đổ dưới đất: "..."

Hít sâu một hơi, Mục Song Hàm khôi phục vẻ mặt bình tĩnh: "Nếu điện hạ đã tới, vậy vật liền trả về nguyên chủ, ngài đem tiểu hồ ly mang về đi."

"Tiểu thư, sao người chạy đến nơi này?" Xuân Miên chạy vào cười nói, "Phu nhân tìm ngài qua đó... Ồ, tiểu thư, sao ngài lại đem ngọc bội đặt lên bàn?"

Mục Song Hàm nhanh chóng đưa tay cầm lấy ngọc bội, "Không có việc gì, người đi nói cho phu nhân, lát nữa ta sẽ tới."

"Vâng." Xuân Miên tỉnh tỉnh mơ hồ, cũng không nghĩ nhiều liền rời đi.

Mục Song Hàm thờ phào nhẹ nhõm, phút chốc nhớ tới một sự kiện, tự nhủ: "Hồng rồi, đã quên nói chuyện chủ thụ... Haiz? Nói như vậy, thật đúng là nợ hân..."

Từ thị có vẻ hơi lo lắng đi tới đi lui trong phòng, thiếp mời tình mỵ đặt trên bàn lộ ra.

"Nương, làm sao vậy?" Mục Song Hàm vừa vào liền hỏi.

"A Hàm, con xem..." Từ thị đem thiếp mời đưa cho nàng xem, mặt mày ủ ê nhũn nhũn.

Mục Song Hàm mở ra nhìn, bỗng chưng siết chặt, "Đoan Mẫn trưởng công chúa mời! Ngày mai, hồ Tiểu Trùng, Đào Hoa Yên..."

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit +Beta: Anky

Tiết trời tháng tư, mùi dấm gió xuân ngát hương hoa đào.

Một con sông dài như ngọc uốn xuyên qua nam bắc đường phố. Mặc dù tên là "Tiểu Trùng hồ", nhưng một chút cũng không nhỏ, nhìn một cái không thấy được điểm cuối, dương liễu lá lướt, cảnh xuân tràn trề, một năm bốn mùa thuyền hoa tụ tập, văn nhân thi gia, tài tử giai nhân đều yêu thích đến đây. Thậm chí con cái hào môn thế gia thỉnh thoảng cũng có phong nhã tụ hội lại.

Ngày hôm đó, phía bắc hồ Tiểu Trùng, xung quanh rừng hoa đào đều được đội hộ vệ canh giữ, Đoan Mẫn trưởng công chúa tổ chức Đào Hoa Yên, mời rất nhiều người trẻ tuổi đến tham gia náo nhiệt.

Năm đó Mục Bách mang theo nữ nhi rời kinh, Đoan Mẫn trưởng công chúa cũng tìm được một phò mã. Chỉ là không lâu sau phò mã liền chết bất đắc kỳ tử, Đoan Mẫn trưởng công chúa cũng không tái giá, nuôi vài nam sủng, một năm mở vài lần yến hội tán gẫu để tiêu khiển.

Một con đường ngăn giữa rừng hoa đào tách rời nam khách và nữ khách, từng chiếc xe ngựa dừng lại, mỗi khách nhân xuống xe đều sẽ được nhận một cành hoa đào từ trong tay nha hoàn, mọi người đều cảm thấy mới lạ, rồi rít ngẩng đầu nhìn về phía vị trí ngồi ở trên, cách một tầm bình phong là Đoan Mẫn trưởng công chúa.

Mục Song Hàm tiếp nhận cành hoa đào, lặng lẽ khẽ nhủ thầm, sau khi Từ thị nhận thiếp mời vẫn muốn để cho nàng giả bệnh, nhưng trong lòng Mục Song Hàm biết rõ, tránh được mừng một không tránh khỏi mười lăm, Đoan Mẫn trưởng công chúa nếu có tâm trả thù, chỉ sợ trốn cũng không được, hiện thời chỉ có gặp chiêu phá chiêu.

Nữ khách bên này, đã tới nhiều người, một đoàn trang dung tinh xảo, thật sự có chút cảm giác muôn hoa đua thắm khoe sắc, Mục Song Hàm vốn định tìm chỗ vắng vẻ ngồi xuống, lại thấy vài thiếu nữ theo nhóm đi tới, "Người là muội muội nhà ai, có thể xinh đẹp như vậy, tại sao trước nay chưa gặp qua người?"

Mục Song Hàm bất đắc dĩ, đành phải nói: "Nữ nhi Mục Thiếu khanh, Mục Song Hàm."

"Mục Thiếu khanh? Là người vừa mới nhậm chức Thiếu khanh Đại lý tự?"

Những thiếu nữ này đa phần đều mười mấy tuổi, cũng không biết Đoan Mẫn trưởng công chúa cùng Mục Bách có thù cũ. Cha mẹ các nàng dù hiểu rất rõ, chỉ là ai cũng không dám nói loạn về Đoan Mẫn trưởng công chúa.

Chỉ có thiếu nữ dung mạo xuất chúng dẫn đầu kia về mặt thoáng đổi, ý tứ hàm xúc mở miệng, "Thì ra là nữ nhi Mục đại nhân, khó trách vừa hỏi kinh liền được Đoan Mẫn trưởng công chúa "ưu ái"... Ta thấy muội muội vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn."

Mục Song Hàm chống lại tầm mắt của nàng, thần nhiên nói: "Không nhọc hao tâm tổn trí."

"Đào tỷ tỷ có ý tốt kết giao, người đây là cái khẩu khí gì?"

"Còn không mau xin lỗi Đào tỷ tỷ!"

"Nghe nói Mục đại nhân trước kia chỉ là một Huyện lệnh, Mục gia muội muội lớn lên trong huyện thành nhỏ, khó trách..."

Nghe các loại trào phúng âm dương quái khí, Đào Vận đứng đầu tuy không bỏ đá xuống giếng, cũng không ngăn lại, dù sao đám người kia cũng là nể mặt mũi Hình bộ thượng thư của cha nàng ta, có cũng được mà không có cũng không sao, mà Mục Song Hàm này cũng không cần thiết kết giao... Dù sao, Đoan Mẫn trưởng công chúa cũng không phải là người hào phóng.

"Nịnh nọt, bắt người tay ngắn, chẳng lẽ đây là phong thái của quý nữ kinh thành?" Mục Song Hàm trả lời lại một cách mỉa mai, thanh âm lại ôn hòa điềm đạm, nghe không ra chút nào tức giận.

"Người..."

Đang lúc bên này giằng co, lại có một người chạy tới, thân mật giữ chặt tay Mục Song Hàm, "Biểu muội, không phải đã nói cùng đi sao? Ta chỉ chậm một chút, muội cũng không chờ ta một lát!"

Người tới chính là Từ Uyển Thẩm, Mục Song Hàm ngăn ra, lập tức phối hợp nàng cười nói: "Biểu tỷ, là ta đi quá vội, ta bồi tội với tỷ..."

Về mặt Từ Uyển Thẩm giận dỗi, cùng đám người Đào Vận chào hỏi, cười nói: "Đào tỷ tỷ, ta mang biểu muội ta đi trước!"

Đào Vận tất nhiên sẽ không ngăn cản, vài người lại lủi rủ vây quanh, Đào Vận liếc các nàng một cái, cùng những người khác chào hỏi rồi đi, để lại các nàng ở đó lúng túng.

"Biểu tỷ?" Mục Song Hàm không hiểu nhìn về phía Từ Uyển Thẩm.

"Mặc kệ thế nào, muội cũng là người của Từ gia, không thể vô cớ để cho người ta khi dễ, " Từ Uyển Thẩm một bên bày dáng vẻ tươi cười tiêu chuẩn, một bên thấp giọng báo cho nàng, "Dung mạo vẻ đẹp của muội đánh bại tất cả các loài hoa, hôm nay vừa lộ mặt, sợ là sẽ có rất nhiều người nhìn muội không vừa mắt!"

"Đây là vì sao?"

"Muội ngốc à, thái tử vừa lập, ngay cả thiếp thất bên cạnh cũng không có, chỉ sợ không bao lâu nữa, bệ hạ và hoàng hậu nương nương sẽ cho hắn chọn thái tử phi và trắc phi. Phụ thân muội hiện nay được bệ hạ nâng đỡ, muội lại có bộ dáng như vậy... Không phải chính là uy hiếp lớn sao! Huống chi Đoan Mẫn trưởng công chúa... Khụ, cho nên người ta cũng không sợ đắc tội muội!"

Mục Song Hàm "... " Đoan Mẫn trưởng công chúa thì thôi đi, thái tử phi là trò chơi gì? Quả thực tai bay vạ gió!

"Vậy biểu tỷ không biết ta cũng là uy hiếp của tỷ à?" Nếu Từ Uyển Thẩm đã cùng nàng mở miệng nói thẳng, Mục Song Hàm cũng thẳng thắn.

Từ Uyển Thẩm nghe vậy, về mặt "Người mẹ nó đang trêu chọc ta", nói: "Thái tử hung tàn như vậy... không không không, ý ta là, điện hạ nhân trung long phượng, ta vẫn nên thôi đi!" Ngày đó Từ Uyển Thẩm bị dọa sợ, dù trước kia từng có ý nghĩ gì, hiện tại một ý niệm cũng không... Kỳ thật nàng càng muốn cầu nguyện cho thái tử phi trung lai một chút.

Mục Song Hàm dở khóc dở cười, "Nói thật, biểu tỷ, ta với tỷ suy nghĩ giống nhau." Trời xanh chứng giám, nàng đối với thái tử một chút ý đồ cũng không có được không!

Từ Uyển Thẩm thương cảm nhìn nàng, "Muội nghĩ như vậy, người khác cũng không nghĩ vậy."

Hai người vừa nói chuyện, vừa ngồi xuống, không lâu sau, Đoan Mẫn trưởng công chúa liền sai người dời tám bình phong phía trước ra, mọi người cùng nhau đứng dậy hành lễ, "Tham kiến trưởng công chúa!"

Đoan Mẫn trưởng công chúa nhìn qua là một quý phụ hơn ba mươi tuổi, lớn lên không phải rất xinh đẹp, nhưng cũng phong tình vạn chủng, giờ tay nhắc chân đều có cảm giác mạnh mẽ quyến rũ.

"Đều ngồi đi, " Đoan Mẫn trưởng công chúa khéo môi khẽ nhếch, "Bản cung tổ chức tụ hội này cũng không phải một hai lần, chỉ vì muốn náo nhiệt một chút, các người cũng tùy ý đi, có cái gì ăn ngon, chơi vui, thú vị, đều cứ việc bày ra. Vậy mới gọi là mọi người vui vẻ mà đến, mang cười mà về. Hiện tại đúng là thời điểm hoa đào nở đẹp nhất, quy tắc cũ, nếu là Đào Hoa Yến, chúng ta hôm nay hết thấy đều phải có liên quan đến hoa đào... Tôn ma mà!"

Một ma ma bên cạnh Đoan Mẫn trưởng công chúa theo lời lui ra, không lâu sau lại dẫn chúng nha hoàn trở lại, theo thứ tự đặt một chén canh nhỏ trước mặt mỗi người.

"Đây là canh hoa đào, hương vị rất không tệ, các người cũng nếm thử đi."

Mục Song Hàm và Từ Uyển Thẩm ngồi cùng một chỗ, cảm thấy có một đạo ánh mắt như có như không nhìn mình chằm chằm, nàng thầm than một tiếng, cũng không ngẩng đầu.

Tiếp đó, Đoan Mẫn trưởng công chúa lại sai người diu vào bên trong bình phong hoa đào. Bất kể nam nữ đều đua nhau tiến lên biểu diễn tài nghệ, mục đích chính là tìm niềm vui cho trưởng công chúa. Dù sao có thể ở trước mặt đương kim thánh thượng nói vài lời, Đoan Mẫn trưởng công chúa là một

người trong số đó.

Phía bên kia nam khách, Mục Song Hàm vừa phát hiện một người quen - - Hứa Bác Anh, Hứa Bác Anh vừa vịn cũng ngẩng đầu lên, nhìn nàng cười cười.

"Kỳ thật hôm nay tổ chức Đào Hoa Yến này, cũng không phải vì bản thân bản cung, " Đoàn Mẫn trưởng công chúa đột nhiên khoát tay áo, một bộ dáng bất đắc dĩ, "Hôm kia một chất tử không nên thân của bản cung đặc biệt đến cầu xin trước mặt bản cung, nói hẳn ở trên đường đối với một vị cô nương vừa gặp đã thương, nhưng gia đình cô nương kia vừa mới trở về kinh, hẳn lại không dám mạo muội đến cửa, đành phải nhờ bản cung thiết yến, tại bữa tiệc này thăm dò để biết tâm ý cô nương kia. Bản cung nghĩ tới, việc này nếu thành, cũng có thể xem như một câu chuyện được mọi người ca tụng..."

Mục Song Hàm toàn thân rét run, Từ Uyển Thẩm lập tức nhìn lại, sắc mặt cũng có chút không tốt.

Một nhà vừa mới trở về kinh, đây không phải chính là Mục Song Hàm sao? Chất tử mà Đoàn Mẫn trưởng công chúa thương yêu... Cũng chỉ có thể từ Vũ Dương Hầu Tiết Kiến, gia gia Tiết Kiến cùng mẫu thân Đoàn Mẫn trưởng công chúa vốn là biểu huynh muội, nói ra cũng không phải họ hàng rất gần, chỉ là dưới gối Đoàn Mẫn trưởng công chúa không có con cái hầu hạ, khó tránh có chút cô đơn, Tiết Kiến này lại có bản lĩnh có thể khiến nàng ta vui.

Mặc dù thân phận Tiết Kiến không kém, lớn lên cũng tuân tể lệ sự, nhưng lại nổi danh ăn chơi trác táng ở kinh thành, làm người cực kỳ háo sắc, Mục Song Hàm xinh đẹp tuyệt luân, lọt vào mắt kẻ hạ lưu Tiết Kiến này, nếu gả cho hẳn, cả đời cũng bị phá hủy... Đoàn Mẫn trưởng công chúa thân ở địa vị cao, tùy tiện nhắc tay, sẽ khiến người ta trở tay không kịp.

Tiết Kiến đứng dậy, đi lên phía trước hành lễ với trưởng công chúa, sắc mặt hẳn vàng vọt, bước chân cũng liêu xiêu, có thể thấy được là bị từ sắc ăn mòn thân thể, trưởng công chúa cười nói: "Đứa bé ngoan, người xem trọng người nào, liền đem hoa đào trên tay đưa cho người đó, hoa đào thành đôi, ngụ ý kết liền cành, cũng không phụ tên gọi Đào Hoa Yến này."

Trưởng công chúa nhìn về phía Tiết Kiến, trong mắt giống như có thâm ý, lại tỏ vẻ một bộ dáng hòa ái dễ gần.

Sắc mặt mọi người khác nhau, có người hiểu biết đều âm thầm kinh hãi, chuyện hơn mười năm trước, thế mà trưởng công chúa còn chưa buông xuống, chỉ tiếc cho Mục gia cô nương... Mắt thấy Tiết Kiến đang đi về phía nữ khách, Hứa Bác Anh cắn răng một cái, đứng dậy hành lễ nói: "Trưởng công chúa, hôn nhân đại sự vốn nên do cha mẹ làm chủ..."

"Như thế nào? Bản cung không thể làm chủ nói tở hồng cho hậu bối?" Đoàn Mẫn trưởng công chúa không vui nói.

Mục Song Hàm rũ mắt xuống, vẻ mặt cực kỳ trấn định, trên tay nàng đang bóp một viên thuốc nhỏ, ăn xong lập tức sẽ xuất hiện một loại bệnh trạng đột phát làm khó thở, cần lập tức đưa đến đại phu... Kỳ thật nàng sớm đoán được Đoàn Mẫn trưởng công chúa sẽ không bỏ qua cho nàng, trước khi đến đã chuẩn bị xong xuôi từ lâu, chỉ là một khi uống thuốc, tất cả mọi người sẽ biết nữ nhi Mục gia thân mang bệnh khó thở, về sau lập gia đình cũng khó, chỉ là lúc này không thể để ý nhiều như vậy.

Hứa Bác Anh còn muốn khuyên bảo, Đoàn Mẫn trưởng công chúa lại không có lòng dạ nghe thêm, hẳn nắm chặt hai đấm, nghĩ thầm, thực tại không được, chỉ có thể nói hẳn cùng với Mục Song Hàm sớm đã đính hôn, mặc dù hẳn chỉ coi Song Hàm là muội muội, không có tư tâm gì, nhưng hẳn cũng không thể trở mặt nhìn Mục gia muội muội bị đẩy vào hố lửa...

Tâm tư mọi người khác nhau, trước mặt cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, ngay lúc Mục Song Hàm giơ tay lên, chợt nghe được một tiếng "Rống - -", một đạo bóng trắng không lồ bay vút xuyên qua tầng hộ vệ canh giữ tiến vào, đụng ngã nhiều cây đại thụ, hù dọa mọi người cuồng cuồng thét chói tai tránh né, Tiết Kiến mặt xanh xao, xoay người bỏ chạy, mỹ nhân gì đó đều ném ra sau ót đi.

"... Bạch hổ!" Cho dù hôm trở về kinh bị bạch hổ này làm kinh hãi, giờ phút này Mục Song Hàm thật muốn yêu chết nó, hận không thể ôm lấy nó hôn một cái... Tối quá đúng lúc!

"Đây không phải là..." Đoàn Mẫn trưởng công chúa được đám người ma ma che ở phía sau, định thân nhìn lại, lập tức nổi trận lôi đình. Nàng ta cũng nhận ra bạch hổ này, chính là người Tây Di thượng cồng, sau lại được Văn Đế ban cho thái tử... Nghĩ đến một hồi ti mỉ thiết kế đều bị súc sinh phá hỏng, coi như là sủng vật của thái tử, Đoàn Mẫn trưởng công chúa cũng nuốt không trôi con tức này, lập tức phân phó đội hộ vệ: "Giết súc sinh này cho bản cung!"

Nàng ta vừa dứt lời, một giọng nói khác liền truyền tới, ngạo mạn lớn lối giống như đang nhìn bao quát chúng sinh, vừa nghe liền biết là người nào, "Cô cũng muốn nhìn một chút... Ai dám!"

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Gặp nạn

Chẳng biết tại sao, vừa nghe được giọng của Lạc Chiêu Dực, trong lòng Mục Song Hàm dâng lên cảm giác an tâm khó hiểu, trong một thoáng chốc nghĩ tới, tựa như trước đây thật lâu có người đã cho nàng cảm giác như vậy.

Bọn họ vệ hai mặt nhìn nhau, cũng không dám động, trưởng công chúa đắc tội không được, thái tử càng đắc tội không được, đây thật là tình thế khó xử.

Đoan Mẫn trưởng công chúa nhìn một hồi cũng không thấy bóng dáng Lạc Chiêu Dực, nâng giọng hô: "Thái tử, lúc này ta đang thiết yến, ngươi lại dung túng sủng vật hồng hạc lộng hành, phá hủy Đào Hoa Yến của ta... Ngươi bảo kẻ làm cô cô này như ta còn mặt mũi gì?"

Một chiếc thuyền hoa từ trên hồ ung dung lướt đến, trên mũi thuyền có một người đứng khoanh tay, dáng người thanh tú tuấn kiệt, từ y ngọc quan, trường bào đón gió, dung nhan đẹp đẽ, bên môi lại chứa ý cười vô cùng phong lưu kiều diễm, phản đông khách nữ nhìn thấy đều bối rối đỏ mặt, "Cô cô lời này từ đâu mà nói?"

Đoan Mẫn trưởng công chúa chỉ một mảnh yến hội hỗn loạn: "Sự thật bày ngay trước mắt, thái tử không nhìn thấy sao?"

Mọi người cả kinh, không ít người giờ mới biết thì ra người này chính là đương kim thái tử điện hạ, Từ Uyển Thẩm theo bản năng nhìn Mục Song Hàm một cái, thật sự có chút hối hận vì lời nói của chính mình vừa rồi.

Lạc Chiêu Dực cười như không cười, bộ dáng chẳng thêm phân bác.

Lúc này lại có một người từ trong khoang thuyền đi ra, hắng giọng giải thích: "Cô cô hiểu lầm, hôm nay là ta tìm Tiểu Thất ra ngoài đàm luận, chúng ta luôn ngụ ở trên thuyền này, cũng không biết hiện tại cô cô đang thiết yến, nói gì đến dung túng sủng vật quấy rối? Tiểu Bạch tính tình hoang dã, chơi lâu không thấy chủ sẽ chạy loạn dọc theo bên hồ, làm hồng yến hội đơn thuần chỉ là trùng hợp. Một con hồ mà thôi, cô cô cần gì so đo với nó đây?"

Một thanh niên y phục màu lam, tướng mạo thanh tú, khí chất ôn nhuận, làm cho người ta có loại cảm giác bao dung như biển vậy, đúng là Nhị hoàng tử Lạc Đình.

Sắc mặt Đoan Mẫn trưởng công chúa khó coi đến cực điểm, "Ai chẳng biết các người từ nhỏ thân thiết, người đương nhiên che chở hấn..."

"Cô cô cần phải nói cẩn thận, hấn trong miệng người, cũng không phải chỉ là thất hoàng tử văn bối của người, còn là thái tử điện hạ dưới một người trên vạn người của Đại Cảnh ta!" Lạc Đình cười cười, lập tức nghiêm mặt nói: "Mặc dù cô cô là trưởng công chúa cao quý, nhưng, đối với thái tử bất kính, phải bị tội gì?"

Lời nói như lưỡi dao sắc bén, từng chữ từng câu, đâm thẳng mà đến, Đoan Mẫn trưởng công chúa lùi lại vài bước, vịn vào ghế, từ từ siết chặt quả đấm.

"Này, công phu lật ngược phải trái của huynh còn lợi hại như vậy à." Lạc Chiêu Dực liếc hấn.

"Đệ còn có mặt mũi nói, đây là ai làm hại?" Lạc Đình nhân lúc rảnh rỗi trừng mắt nhìn hấn, "Đừng nói mát với ta!"

Lạc Chiêu Dực chớp mắt nhìn, giễu cợt nói: "Ngươi bất kính thái tử phải bị tội gì?"

Lạc Đình hận không thể đánh chết hấn, "Về sau đừng tìm ta thu thập cục diện rồi rấm cho đệ!"

Cách khá xa, mọi người không nghe được bọn họ xì xào bàn tán cái gì, nhìn hai người, chỉ cảm thấy người hoàng gia khí độ tao nhã thật là khiến tâm trí người ta hướng về, trong lòng sinh ra kính sợ, chỉ có Mục Song Hàm âm thầm liếc mắt - - nàng đã nhìn thấu thái tử kiêu ngạo độc miệng chỉ là đồ tham ăn bá đạo ấu trĩ còn là dân mù đường... Bản chất đó! A, nghĩ như vậy, tương lai Đại Cảnh hoàng triều thật là làm cho người ta e ngại...

Đoan Mẫn trưởng công chúa oán hận nói: "Xem ra đến cùng là ta, cô cô này sai rồi?"

Lạc Chiêu Dực lúc này mới mở ra kim khẩu, "Nếu cô cô nhất định nhận sai, cô cũng không có biện pháp, chỉ là cô cô tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghĩa quân thần như vậy, cô cũng nhớ tới tôn trọng trưởng bối, xin lỗi thì miễn đi."

Một phen tức chết người không đền mạng, Đoan Mẫn trưởng công chúa giận đến mức quên luôn cả lễ nghi, khuôn mặt tái xanh, phát tay áo liền đi.

Vì vậy một hồi yến hội không bệnh mà mất, mọi người không dám lưu lại, lập tức như chim muông tản đi.

Trong chớp mắt ở đây liền không còn một bóng người, chỉ có Đại Bạch Hồ buồn bực quỳ rạp trên mặt đất, hướng về phía hai người ô ô gọi.

"Nhìn đệ quá hung tàn, mọi người bị dọa chạy!" Lạc Đình theo thói quen trêu chọc một câu, nửa ngày không được đáp lại, liền nghiêng đầu nhìn. Lạc Chiêu Dực híp mắt nhìn chăm chăm một phương hướng - - nữ nhân mau quên, cứu nàng vậy mà cũng không lưu lại một lời cảm tạ?

Lạc Đình theo tầm mắt của hấn nhìn lại, không có gì cả, "Tiểu Thất, đệ đang nhìn cái gì?"

Lạc Chiêu Dực thu liễm vẻ mặt, lạnh nhạt nói: "Không có gì."

Lạc Đình cũng không nghĩ nhiều, tâm tư hấn đều đặt ở việc khác, "Vì cô cô này của chúng ta từ lúc đầu đã một lòng một dạ muốn đưa lão tam thượng vị hiện tại phụ hoàng lập đệ làm thái tử, đệ lại khắp nơi không nể mặt bà ta, trong lòng bà ta không chừng càng muốn diệt trừ đệ nhanh chóng, đệ gần đây cần thận một chút."

"Bà ta chỉ biết đi gặp phụ hoàng... và người ở Phương Nghi Cung kia thôi, diệt trừ ta? A, xem bà ta có bản lĩnh kia hay không!" Lạc Chiêu Dực không để ý, từ nhỏ đến lớn hẳn gặp phải ám sát độc thủ còn ít sao?

"Phụ hoàng thương đệ, để không ảnh hưởng toàn cục cùng lắm chỉ nói đệ vài câu, nhưng hoàng hậu nương nương..."

"Ừ." Lạc Chiêu Dực thuận miệng trả lời, có chút thất thần, hẳn đột nhiên lướt đến trên bờ hồ, bỏ lại một câu "Nhị ca, giúp ta đem Tiểu Bạch mang về", liền mất dạng.

"Có việc thì nhị ca, không có việc thì này nọ..." Lạc Đình buồn bực liếc mắt, "Mới vừa nói đệ cẩn thận giờ lại chạy loạn, gặp chuyện không may cũng là đáng đời!"

Bạch hồ "Grừ grừ" đào gốc cây... Vì cái gì lại bị chủ nhân bỏ rơi ~~~~~o (>_<)o~~~~

Mục Song Hàm ngồi trên xe ngựa, trong tay còn siết chặt cành hoa đào kia, vừa rồi đi quá vội, đã quên ném bỏ.

Lại nghĩ, Lạc Chiêu Dực giúp nàng hai lần, nàng nên lưu lại một tiếng cảm tạ. Nhưng tất cả mọi người đều đi hết sạch, nàng cũng không muốn tỏ ra quá khác biệt, không có suy tính nào liên đến xe ngựa... Mục Song Hàm lắc đầu bật cười, nếu như có cơ hội, lần sau gặp mặt lại thì nói lời cảm tạ đi.

Nghĩ tới đây, Mục Song Hàm khe khẽ thở dài, đột nhiên cảm giác được bên ngoài tiếng người ít dần, không khỏi nhíu mi vén màn xe. Nhưng lần này vừa nhìn, nàng lại cả kinh mở to hai mắt, phu xe không biết lại đổi người vào lúc nào, vốn là lão bộc trung hậu, hiện tại lại trở thành một kẻ trung niên bỉ ổi, mà cảnh tượng ngoài xe cũng không phải trong thành náo nhiệt, mà là nơi dã ngoại hoang sơ.

"Ngừng xe! Ngừng xe!" Mục Song Hàm kêu to.

Gã trung niên cầm roi hung hăng đánh trên mình ngựa, ngựa bị đau lao nhanh về phía trước, Mục Song Hàm lập tức bị ngã vào trong xe, da thịt nàng mềm mại, nháy mắt thái dương liền bị đụng đau.

"Người là ai? Tại sao phải hại ta?" Mục Song Hàm ấn lấy thái dương, trong lòng lo lắng nghĩ tới kẻ sách ứng đối, cố ý cất giọng quát lớn: "Ta là nữ nhi nhà quan, người dám bắt cóc ta, chờ người nhà của ta tìm được, cẩn thận mạng chó của người!"

"Người còn muốn đâm người đó tìm được người? Có người muốn nhờ cô tận gốc, để người hài cốt cũng không còn!" Người nọ cười quái dị, "Đáng tiếc cho cô nương xinh đẹp như vậy!"

Rất tốt, người này quả nhiên là bị người ta sai sử!

Mục Song Hàm nghĩ đến đầu tiên chính là Đao Mẫn trưởng công chúa, nhưng rồi lại nghĩ, rất nhiều người biết hôm nay nàng tham gia Đào hoa yến của Đao Mẫn trưởng công chúa, nếu nàng không trở về nhà, người bị hoài nghi trước hết tất nhiên là Đao Mẫn trưởng công chúa, cho dù là trưởng công chúa cao quý, mưu hại nữ nhi triều thần cũng không phải chuyện đùa... Dù Đao Mẫn trưởng công chúa hận cha mẹ nàng cũng không thể nào đem thân phận địa vị của mình ra mạo hiểm!

Người hiểm nghi đầu tiên là Đao Mẫn trưởng công chúa, nếu không phải, chuyện này sẽ phức tạp.

Mục Song Hàm cắn môi dưới, đỡ xe cố gắng đứng vững thân thể, rút trâm cài tóc trên đầu xuống, nhanh chóng đâm vào trên cổ người kia, một đường vết máu chảy dài, "Mau ngừng xe, nếu không... Người cũng không sống được!"

Người nọ quá sợ hãi, hẳn cho rằng trong xe ngựa là một tiểu cô nương nhu nhược, tay trái gà không chặt, nên không đề phòng nhiều, không ngờ tới lại lật thuyền trong mương!*

*Lật thuyền trong mương: là sự việc tưởng đã nắm chắc được nhưng cuối cùng lại vì chủ quan mà thất bại không ngờ đến.

Mục Song Hàm sợ sao? Nàng đương nhiên sợ, hơn nữa sợ đến toàn thân đều đang phát run. Nhưng ưu điểm lớn nhất của nàng chính là càng nguy hiểm đầu óc càng thanh tỉnh, tuy miệng nàng nói phải đợi người tới cứu mình, cũng sẽ không thật sự ngồi chờ chết, Mục Song Hàm không phải là người sẽ ý lại vào người khác.

Xe ngựa càng ngày càng đến gần vách núi, gã trung niên đánh xe hạ quyết tâm, trực tiếp nhảy xuống xe, trâm cài tóc bắn ra tia máu tung tóe trên ống tay áo Mục Song Hàm, tay nàng không giữ được, trâm cài tóc cũng rút xuống, Mục Song Hàm vừa ngẩng đầu... Phía trước rõ ràng là thác nước bên vách núi!

Con ngựa giống như cảm nhận được nguy hiểm, gào thét muốn dừng lại, không ngờ thể xông lên quá mạnh mẽ, căn bản không ngừng được. Mất thấy xe ngựa sắp phải lao xuống vách núi, ngựa lập tức quay đầu, nhưng nửa sau xe ngựa đã rơi xuống khoảng không, nó liều mạng bám chân lại, trên mình xuất hiện từng đường vết máu chảy ra.

"Ngựa ngoan nhỏ, nào dùng thêm chút sức kéo lên!" Mục Song Hàm ép nước mắt trở về, từ từ hướng về phía trước bò ra, lúc nàng bò đến mép vách núi tiếp giáp với chỗ xe dừng lại, xe ngựa run lên, tiếp tục trượt xuống thêm, "A - - "

Mục Song Hàm hét chói tai ra tiếng, thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, có người giữ tay nàng lại!

"Người... Thái tử, người..." Mục Song Hàm cả kinh giật mình, nước mắt ào ào chảy xuống, rất chặt vật, nàng vừa mừng vừa sợ, nghẹn giọng nói: "Điện

hạ, tại sao người lại ở chỗ này?"

Người đến từ y ngọc quan, giống như là vì đuổi theo quá vội, khẽ thở phì phò, tức giận trừng nàng, không phải Lạc Chiêu Dực thì là ai?

"Vốn định đòi nàng một lời cảm ơn, ai ngờ..." Lạc Chiêu Dực nhìn không được châm chọc nói: "Tại sao mỗi lần gặp nàng đều có nguy hiểm như thế, cuộc đời nhiều chông gai hay là số mệnh phạm thái tuế?"

Lạc Chiêu Dực vừa nói vừa muốn kéo nàng lên, nhưng thân thể Mục Song Hàm bị kẹt ở bên trong xe, đành phải buông một tay ra trước, gờ tấm ván gỗ nằm hai bên ra, đột nhiên, miệng con ngựa sùi bọt mép, ngã xuống, không có lực đạo kéo giữ, xe ngựa lập tức rơi xuống vách núi theo, Mục Song Hàm vừa mới rời khỏi xe ngựa, liền bị một lực phản không lồ tiếp tục kéo theo...

... Đây là số mệnh!

Trong lòng Mục Song Hàm có một cỗ cảm giác vô lực sâu sắc. Trong tích tắc kia, nàng cảm thấy lực đạo trên tay đã biến mất, dù sao Lạc Chiêu Dực đã dốc hết lòng, không có ai sẽ vì cứu một người xa lạ có vài lần duyên phận mà trả giá bằng tính mạng của mình, hai người nếu đổi lại vị trí, Mục Song Hàm tự hỏi chính nàng cũng sẽ buông tay.

Lực đạo trên tay đúng là biến mất, Mục Song Hàm cũng không nghĩ nữa, nhưng trong lòng chợt có một nỗi mất mát dâng lên, nỗi mất mát này ập tới mạnh mẽ, cơ hồ đè xuống sự sợ hãi của nàng đối với cái chết... Nhưng một giây sau, một đôi cánh tay hữu lực ôm lấy eo nàng, giọng nói Lạc Chiêu Dực thấp phàn đàng ăn đòn, "Nhìn về mặt nàng cũng biết nàng không bỏ được ta."

... Vì vậy người đã rơi xuống?

Ngốc nghếch sao! Mạng là để đùa như vậy?!

"Người..." trong nháy mắt, Mục Song Hàm liền trải qua vui buồn lẫn lộn, nàng muốn mắng người, mở miệng lại là vẻ mặt cứng ngắc.

"Câm miệng! Biết rõ nàng đang sợ, lát nữa cho nàng gọi đủ!"

Mục Song Hàm: "... " Thái tử nguoi thắng orz

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chuyện xưa

Edit +Beta: Anky

Lạc Chiêu Dực ôm lấy eo Mục Song Hàm, ánh đao trong ống tay áo chợt lóe, phóng lên trên vách đá dựng đứng một đường rãnh sâu kéo lê thật dài mới dừng lại.

Mục Song Hàm thờ phào nhẹ nhõm, nhìn không được lo lắng nói: "Làm sao bây giờ?"

"Loại thời điểm này, nàng chỉ cần nhắm mắt lại ôm chặt lấy ta là được rồi!" Lạc Chiêu Dực liếc xéo nàng, một chút vẻ khấn trương trên mặt cũng không có, mặc dù kiêu ngạo nhưng cũng rất tự tin.

Mặc dù có chút đáng ăn đòn, nhưng không thể không nói, có người như vậy ở bên người, vẫn rất an tâm.

Mục Song Hàm cũng bất chấp cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân, cánh tay trực tiếp ôm lấy hắn, nhưng mà... "Điện hạ, ta còn chưa run đâu, người run cái gì?" Nàng là nữ, rõ ràng bị thua thiệt hơn được không?

"Rõ ràng là nàng đang run!" Vẻ mặt Lạc Chiêu Dực vụn vụn, không vui nói.

Mục Song Hàm vừa ngẩng đầu, lại phát hiện bên tai hắn đỏ một mảnh: "... " Ma đản, điện hạ ngây thơ, loại thời điểm này người còn có tâm tư thẹn thùng?

Lạc Chiêu Dực thẹn quá hoá giận, ngay cả báo một tiếng cũng không nói liền nhảy xuống.

"A - - " quá kích động, Mục Song Hàm muốn điên rồi, nhắm mắt lại hét chói tai.

Sau đó, nàng cảm giác được Lạc Chiêu Dực tựa hồ nắm lấy được cái gì đó thuận thể trượt xuống, thể rơi nhẹ dần, sau đó hai người cùng rớt vào trong nước.

"Hô..." Đầm nước cũng không sâu, Mục Song Hàm từ trong nước lộ đầu ra, sắc mặt ngum nước, liếc mắt liền thấy được bên cạnh vách núi có vài nhánh

dây thừng buông xuống, nhìn lại chung quanh đây, đúng là vô cùng xinh đẹp, không hề có dấu vết bị mài dũa, non xanh nước biếc, cỏ xanh mơn mẫm, cách đó không xa còn có một căn nhà gỗ, nhưng không giống như có bóng dáng người đang ở.

"Điện hạ, thái tử điện hạ?" Qua một lúc cũng không thấy Lạc Chiêu Dực trôi lên mặt nước, Mục Song Hàm có chút nóng nảy, không phải là bị thương chứ? Nàng vội vã định nín thở, lặn xuống nước tìm kiếm.

"Đừng gào thét, lỗ tai thiếu chút nữa bị nàng làm điếc!" Lạc Chiêu Dực ở cạnh bờ nổi lên, phát quan rơi ra, tóc dài ướt đẫm, dán ở trên người, "Còn biết tìm ta, cuối cùng nàng cũng có chút lương tâm."

"Người không có việc gì thì tốt rồi!" Gặp lại sau khi sống sót, Mục Song Hàm vừa khóc vừa cười, "Điện hạ, ta không phải là người vong ân bội nghĩa, nếu như người vì cứu ta mà gặp chuyện không may, ta sẽ thật hối hận cả đời..."

"Nàng biết là tốt rồi!" Lạc Chiêu Dực khoe môi khẽ nhếch, hiếm khi đơn thuần mỉm cười.

Mục Song Hàm nhìn hấn, giật mình, lập tức thở dài, đây là người đầu tiên nàng gặp phải, nguyện ý lấy tính mạng cứu nàng, đáng tiếc, hấn lại là thái tử cao cao tại thượng.

"Nói đến cũng thật là khéo, ở đây sao lại có dây thừng được bện lại treo ở đằng kia..." Giống như là phương tiện đặc biệt cho người leo xuống, nếu không phải như thế, cho dù Lạc Chiêu Dực có khinh công cao, hai người bọn họ cũng không cách nào bình yên hạ xuống đất được.

"Ta chưa nói với nàng sao?" Lạc Chiêu Dực nhún mày.

"Cái gì?"

"Nơi này là chỗ của ta, dây thừng là ta làm, nhà gỗ cũng là ta dựng..."

Mục Song Hàm: "Cho nên nói..."

"Cho nên nói không biết nàng đang gào thét cái gì, chỗ này ta đã nhảy tới 180 lần, quen thuộc đến không thể nào quen hơn rồi." Lạc Chiêu Dực không cho là đúng, hừ nói: "Cho dù nàng nặng như vậy, mang nàng xuống cũng không thành vấn đề."

Ta khéo, lãng phí tình cảm của nàng! Còn nói hấn lương thiện dùng mạng cứu mình?

Mục Song Hàm: "... Người! Mới! Nặng!"

Lạc Chiêu Dực: "Nàng còn muốn ở trong nước ngập ngộp bao lâu?"

Mục Song Hàm cúi thấp đầu, có chút rối rắm, y phục nàng chất liệu mỏng manh, khi thấm nước liền lộ hết đường cong... Dù nàng có tùy tiện cũng không thể tự nhiên đi lên như vậy!

Lạc Chiêu Dực cười nhạo một tiếng, vào nhà gỗ, không lâu sau liền mang ra một bộ quần áo sạch sẽ, ném cho nàng, từ trên cao nhìn xuống nói: "Như thế nào, đang lo lắng ta sẽ làm loạn với nàng?"

"Ta có cái gì phải lo lắng, " Mục Song Hàm nhìn hấn, cổ quái cười một tiếng, bình tĩnh nói: "Thần nữ liễu yếu đào tơ, sao so sánh được với điện hạ dung mạo tuyệt thế, điện hạ nên lo lắng cho mình mới phải."

Lạc Chiêu Dực: "... " Nữ nhân bình thường sẽ không lưu manh, lưu manh đến mức này không phải là nữ nhân!"

Sau đó, hai người từng người thay y phục, ngồi sưởi ấm, thuận tiện phơi y phục.

Mục Song Hàm nhẹ nhàng ngồi ngửi, ánh mắt dừng lại trên tay phải của hấn.

Tay phải Lạc Chiêu Dực luôn giấu ở sau người, tức giận nói: "Nhìn cái gì vậy?"

Mục Song Hàm đứng dậy, đột nhiên đi đến sau lưng hấn, bởi vì đang mặc một bộ trường bào kiểu nam nên suýt nữa vấp ngã, nàng bắt lấy cánh tay hấn, quả nhiên nghe được hấn "tê" một tiếng.

"Nàng nữ nhân này..."

Thanh âm Lạc Chiêu Dực đột nhiên im bật, bởi vì hấn vừa nhìn thấy hai tròng mắt nàng, khẽ phất hồng, cát giấu mệnh môn lửa giận, lóe lên ánh nước, sáng long lanh lại đẹp đến kinh người, chỉ nghe nàng thở dài một tiếng, dù tâm địa cứng rắn cũng bị nàng làm tan chảy, "Điện hạ, ngài có thể dùng mạnh miệng như vậy không?"

Nàng sớm nên hiểu rõ trình độ khẩu thị tâm phi của người này, từ nơi cao như vậy rơi xuống, làm sao có thể một chút việc gì cũng không có? Bình thường hấn xuống tất nhiên là đã có chuẩn bị, đầu gối lún này đột ngột không kịp chuẩn bị như vậy... Huống chi, toàn thân nàng một chút bị thương cũng không có, ở đâu ra vận khí tốt như vậy? Không thể nghi ngờ là vì cả người hấn đã bảo vệ nàng.

Đột nhiên Lạc Chiêu Dực có chút không biết làm sao, hấn nâng cằm, dùng vẻ mặt kiêu ngạo che dấu sự mờ mịt nhảy loạn trong tim, vừa ngửa, vừa

nóng.

Vài vết máu thật dài đang chảy xuống ống tay áo, không biết bao nhiêu vết thương nhỏ khác, lòng bàn tay cũng bị rách ra, nhìn thấy cực kỳ dọa người, Mục Song Hàm cắn môi dưới, "Nơi này có thuốc không?"

"Không có, " Lạc Chiêu Dực bỗng dừng thu tay lại, hừ nhẹ, "Một chút chuyện nhỏ không đáng để nàng ngạc nhiên..."

Mục Song Hàm ngồi ở trước mặt hắn, chăm chú nhìn hắn, "Ta cùng điện hạ vốn không quen biết, tại sao điện hạ lại nhiều lần cứu ta?"

Lạc Chiêu Dực nghe vậy, sắc mặt hơi tốt lúc trước chẳng biết tại sao lập tức chìm xuống, lạnh lùng nói: "Nàng tự mình nghĩ!"

Mục Song Hàm nhũn mày, chẳng lẽ trước kia nàng từng gặp thái tử? Không thể nào, một chút ấn tượng nàng cũng không có!

Mục Song Hàm có lòng muốn giúp hắn băng bó miệng vết thương, lại thấy thần sắc hắn lạnh lùng, không khỏi muốn nói lại thôi.

Qua rất lâu, Lạc Chiêu Dực đột nhiên lạnh nhạt nói: "Năm ấy ta tám tuổi xuất cung, gặp phải bọn buôn người, lúc trốn ra được lại lăn xuống dốc núi, chính là chỗ đối diện kia..."

Mục Song Hàm ngẩn ra, hắn lại nói: "Mười tuổi năm ấy, phụ hoàng cải trang vì hành đến Giang Nam, chuyện lớn nhỏ trong cung đều do hoàng hậu phụ trách quản lý. Ta bị người làm hôn mê, sau khi tỉnh lại đã ở trong bầy sói, cửu tử nhất sinh, là ở khu rừng phía đông này. Mười ba tuổi năm ấy xuất cung, bị người đuổi giết, ở thác nước phía tây nhảy xuống, bị nước trôi đến nơi đây, vẫn là địa điểm giống nhau... Nếu đã có duyên như vậy, ta dứt khoát ở chỗ này dựng một căn nhà. Ta nghĩ tới, có lẽ có một ngày sẽ từ trên vách núi rơi xuống, cần chuẩn bị sớm..." Hắn hờ hững chỉ chỉ dây thừng.

Mục Song Hàm hơi hé miệng, giờ mới hiểu được hắn đang giải thích với nàng, vì sao hắn lại ở nơi hoang dã này làm những thứ khó hiểu đó.

"Điện hạ là thái tử cao quý, tại sao lại lần lượt gặp nạn, còn là ở cùng một nơi?" Mục Song Hàm trong lòng căng thẳng, không hiểu hỏi.

"Cảm thấy rất kỳ quái?" Lạc Chiêu Dực nhìn nàng một cái, như cười như không.

Mục Song Hàm gật đầu.

Lạc Chiêu Dực thoát cái tiến sát lại, ở bên tai nàng khẽ nói: "Nàng muốn biết sao?"

Sau lưng Mục Song Hàm phát lạnh, lui về phía sau, cảm thấy sự tình trong chuyện này không phải một nữ nhi triều thần nho nhỏ như nàng có thể biết được, nàng vội vàng lắc đầu: "Không không không, điện hạ người vẫn đừng..."

Tiếng nói dừng lại, bởi vì nàng nhìn thấy gò má Lạc Chiêu Dực, mặc dù trầm tĩnh như vẽ, nhưng lại lạnh buốt và vắng lặng như vậy, khép hờ nửa đôi mắt, một chút màu xanh u yếu lộ lên, lưu chuyển tao nhã làm rung động lòng người.

"Lúc tiên đế tại vị, Tây Di có một vị thánh nữ, bọn họ ca tụng nàng, tán thưởng nàng, là tiên tử trên đại tuyết sơn, là tinh linh trên thảo nguyên, nàng ta có một đôi mắt màu lam so với bầu trời còn trong suốt hơn, so với ánh trăng còn sáng tỏ hơn... Về sau, nàng được tiên đế mang vào cung, trực tiếp phong làm Hoàng quý phi."

Mục Song Hàm toàn thân rét run, muốn che lỗ tai, nhưng vừa động lại không nhúc nhích được.

"Hai năm sau khi nàng ta tiến cung, tiên đế qua đời, phụ hoàng đăng cơ. Khi đó, nàng sắp lâm bồn, nghe nói sinh hạ một hài nhi đã chết. Sau đó lại trở nên điên khùng, trốn khỏi hoàng cung, từ trên vách núi nhảy xuống... Chính là ở nơi này." Lạc Chiêu Dực bấu môi, ghét bỏ liếc nhìn nàng, "Nàng có vẻ mặt gì, nhân rồi không có việc gì kể chuyện xưa cho nàng mà thôi, lá gan nhỏ như vậy?"

Mục Song Hàm ngẫm lại tuổi của hắn, nhìn lại đôi mắt hắn một chút, cùng với lời hắn vừa nói, ba lần đều ở chỗ này gặp nạn, không khỏi cười đến so với khóc còn khó coi hơn... Thật sự chỉ là chuyện xưa sao?

Người trong thiên hạ đều biết, Thất hoàng tử chính là con trai trưởng duy nhất của hoàng hậu, nên thuận lý thành chương * được phong làm thái tử.

(* Thuận lý thành chương: sự việc dựa theo lý thuyết mà diễn ra thuận lợi.)

Mục Song Hàm chưa gặp qua hoàng hậu, nhưng cũng biết, hoàng hậu không có một đôi mắt màu lam!

Lạc Chiêu Dực cười cười, không chút để ý tới nói tiếp: "Nghĩ gì thế, nghe nói ngoại tổ mẫu đã mất sớm của ta là người dị tộc, có đôi mắt màu lam, phụ hoàng nói ta là giống người."

Mục Song Hàm: "... " Nàng thật sự là muốn điên rồi, vị điện hạ này nói chuyện thật thật giả giả, hư hư thật thật, không biết là thực sự bí ẩn hay đang cố ý dọa người... Điện hạ xấu tính!

Nét mặt của nàng hiện tại thực thú vị, Lạc Chiêu Dực cười đến ngã xuống, hai tay chống ở sau gáy, nhìn bầu trời, thần sắc ôn hòa điềm đạm rất nhiều.

Y phục vừa lúc cũng khô, Mục Song Hàm yên lặng đi thay.

"Điện hạ, người đã đối với nơi này quen như vậy, hẳn biết ra ngoài như thế nào chứ?" Mục Song Hàm thay xong quần áo, hỏi hẳn.

Lạc Chiêu Dực đứng lên, không có phát quan, tóc dài đã khô trực tiếp xổ xuống, thiếu đi chút vành vào hung hăng ngày thường, mỹ thiếu niên tao nhã tuấn đạt, thì ra vừa tuấn mỹ lại quyến rũ người, chọc cho Mục Song Hàm nhìn thêm vài lần.

Hắn cũng không chú ý, dùng ngọc đới * buộc tóc xong, vừa nói: "Hiện tại có hai sự lựa chọn, một là chờ, chờ người ngoài biết chúng ta đã xảy ra chuyện, dẫn người tìm đến, hai là tự chúng ta trở về, nhưng không có cách nào giải thích việc bị rơi xuống vách núi còn có thể lông tóc không tổn hao gì.. Đương nhiên còn có một vấn đề, bộ dáng chúng ta cùng lúc xuất hiện như này, nàng có mười cái miệng cũng nói không rõ..."

(*ngọc đới: đai lưng bằng ngọc)

Mục Song Hàm nhủ mảy: "Vậy ý điện hạ là?"

Hai người cũng coi như chung hoạn nạn, Mục Song Hàm không phát hiện ra, thái độ nàng đối với hắn tùy ý rất nhiều, cũng buông lỏng rất nhiều, có một loại tín nhiệm không rõ lý do- - tin hẳn sẽ không hại nàng.

Lạc Chiêu Dực cũng phát hiện, tâm tình không tệ lắm, nghiêm trang nói: "Ta không phải tên điện hạ, nàng không phải không biết tên ta chứ?"

"Thái tử điện hạ tôn quý, ta cũng không thể gọi thẳng kỳ danh..." Mục Song Hàm cũng nghiêm mặt nói.

Lạc Chiêu Dực bực mình, hừ lạnh một tiếng, không muốn để ý nàng - - ma đản, cung kính cùng lễ nghi cũng đã bị tiểu hồ ly ăn, lại còn không dám gọi cái tên? Lừa gạt quỷ sao!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Mở màn

Edit +Beta: Anky

Trong lòng Mục Song Hàm đúng là không muốn quá thân cận với Lạc Chiêu Dực, trong kinh thành, nữ nhân muốn gả cho Lạc Chiêu Dực một bước lên trời trở thành thái tử phi có thể xếp dài đến ngoài thành, nhưng nàng lại không muốn.

Cũng không phải do Lạc Chiêu Dực không tốt, ngược lại, hẳn quá hoàn hảo, chỉ có một chuyện, hẳn là thái tử, nếu không có gì bất ngờ xảy ra tương lai sẽ là hoàng đế Đại Cảnh, sở hữu hậu cung ba nghìn giai lệ, chốn cung đình thâm sâu, tranh đấu với nhau,...Nghĩ đến đây, Mục Song Hàm liền hận không thể cách hẳn thật xa, nhưng... hẳn lại năm lần bảy lượt cứu nàng.

Nói không động tâm đó là gạt người, chỉ là, chút động tâm này không đủ để lay chuyển ranh giới cuối cùng của nàng, Mục Song Hàm là một người quá bình tĩnh, nàng sợ quá thân cận nàng sẽ rơi vào vũng lầy, cho nên chỉ có thể giả vờ ngây ngốc kéo dài khoảng cách hai người... Cho dù hẳn vừa cứu nàng.

"Điện hạ, hay là chúng ta giải quyết vấn đề trước mắt đi!" Mục Song Hàm bắt đầu nói.

Lạc Chiêu Dực quay đầu đi, lạnh nhạt nói: "Cô biết rõ."

Một câu nói, tựa như lạch trời, hai người trước đó còn chung đụng tùy ý tự nhiên lập tức biến mất không còn hình bóng, chỉ còn lại nam nữ cổ ky, quân thần khác biệt.

Mục Song Hàm khẽ thở dài một tiếng, trên mặt dịu dàng cười, giọng nói lại cẩn thận hơn nhiều, "Không biết điện hạ có biện pháp gì?"

Lạc Chiêu Dực không lên tiếng, dẫn nàng đi gần nửa canh giờ, lại đi vòng qua chỗ lúc trước rơi xuống vách núi, sắc trời có chút tối, Mục Song Hàm đi theo hẳn trốn ở phía sau thân cây, liếc mắt liền thấy bên kia có chút ánh lửa, rất nhiều người giờ được đang tìm gì đó, xem ra, là có người tới tìm nàng.

"Nàng đi qua đi." Lạc Chiêu Dực dựa vào đại thụ, "Nàng thông minh như vậy, không cần cô dạy nàng nói như thế nào?"

Mục Song Hàm ngẩn ra, nhẹ gạt đầu, ngẩng đầu nhìn hẳn một cái, lại rũ mắt, phúc thân hành lễ, nói: "Ân tình của điện hạ, vĩnh viễn không dám quên, Song Hàm sẽ ngày ngày cầu nguyện, chỉ cầu điện hạ một đời bình an vui vẻ."

Nói xong, nàng liền xoay người đi.

"... Bảo nàng đi nàng đúng là đi thật?" Lạc Chiêu Dực nhìn bóng lưng của nàng, bộ dáng rất bí hiểm: "Muốn chạy trốn? Xem nàng trốn được không!"

"A Hàm! A Hàm!"

"Mục cô nương - - "

"Tiểu thư..."

Đến gần liền nghe thấy từng tiếng gọi to, Mục Song Hàm vội vàng đáp: "Cha, con ở chỗ này..."

Mục Bách toàn thân chấn động, nghiêng đầu vừa nhìn liền xông đến ôm lấy nàng, giọng phát run, gấp giọng hỏi: "A Hàm, nữ nhi ngoan, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Một đường tìm đến nhất được trâm cài tóc của con, còn có vết máu, hừ chết cha, con có bị thương không? Mau để cha nhìn một chút..."

"Cha, ngài yên tâm, nữ nhi không có việc gì, cũng không bị thương," Mục Song Hàm chậm rãi nói: "Con đi đến Đào hoa yến của Đoàn Mẫn trưởng công chúa, ai ngờ trên đường trở về, phu xe lại đổi người..." Nàng đem chuyện gặp nạn khéo léo nói xong, chỉ là đằng sau lại sửa thành, "Lúc con cho rằng sẽ cùng xe ngựa rơi xuống vách núi, có người đã cứu con..."

"Có người cứu muội?" Hứa Bác Anh ngạc nhiên nói: "Là ai?"

Sau khi Hứa Bác Anh trở về không yên tâm, tự mình đi Mục phủ hỏi, mới biết Mục Song Hàm vẫn chưa hồi phủ. Từ thị bị dọa suýt nữa ngất, Mục Nhung cũng khóc muốn đi tìm tỷ tỷ, còn Hứa Bác Anh phát động hạ nhân hai phủ đi ra ngoài tìm, đợi sau khi Mục Bách cùng Hứa Chi Lễ trở lại, liền đi báo án, một đường tra đến nơi đây, lại chỉ thấy trâm cài tóc và vết máu, cùng với dấu vết hỗn loạn dọc đường, tìm rất lâu cũng không thấy. Mục Bách sắp phát điên, nếu không phải Hứa Chi Lễ luôn ngăn cản, ông sẽ phải nháo đến phủ Đoàn Mẫn trưởng công chúa... Cũng may Mục Song Hàm bình an trở về.

"Lúc đó con bị ngất đi, cũng không thấy rõ dáng vẻ người nọ ra sao, sau khi tỉnh lại đã nằm dưới tàng cây..." Một câu nói, vừa nói rõ nàng được cứu ra sao, cũng giải thích vì sao được cứu, trong thời gian dài như vậy cũng không có tin tức.

"Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi..." Mục Bách về mặt nghĩ mà sợ hãi, trong mắt vừa là đau lòng may mắn, vừa là lửa giận ngập trời, "Việc này nhất định phải tra rõ ràng, không thể để cho A Hàm vô cớ gặp nạn, nếu không ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ!"

"Việc này..." Hứa Chi Lễ muốn nói lại thôi, Mục Song Hàm là đi dự tiệc của Đoàn Mẫn trưởng công chúa, trên đường trở về gặp nạn, Đoàn Mẫn trưởng công chúa cùng Mục gia lại có thù cũ, vô luận thế nào, Đoàn Mẫn trưởng công chúa cũng thoát không khỏi liên quan. Nhưng trưởng công chúa là thân phận thế nào, Mục Bách mới vừa hồi kinh, không có chút căn cơ, làm sao có thể chống lại trưởng công chúa cho được?

Mục Bách lắc lắc đầu, dứt khoát nói: "Lão ca không cần khuyên, ngày mai ta sẽ tiến cung cầu kiến bệ hạ!"

Hứa Chi Lễ thở dài, "Cũng được, bệ hạ thánh minh, thiết nghĩ sẽ cho đệ một công đạo."

Trong lòng Mục Song Hàm biết bọn họ đều đang hoài nghi Đoàn Mẫn trưởng công chúa, nhưng trước sau nàng vẫn cảm thấy không đơn giản như vậy, nhưng nói không rõ ràng, chỉ có thể đợi phụ thân cầu kiến Thánh thượng, chờ Hình bộ điều tra.

Về đến nhà, trời đã tối rồi, nhưng trong nhà đèn đuốc vẫn sáng trưng, Từ thị mặt như giấy trắng, đi qua đi lại trong đại sảnh, thỉnh thoảng nhìn ra phía ngoài, Mục Nhung kéo bà, trong lòng cũng sợ hãi, "Nương..."

Mới gọi một tiếng, liền nghe đầy tớ kêu lên: "Trở lại, phu nhân, lão gia cùng tiểu thư trở về!"

"A Hàm..." Từ thị run rẩy đôi môi, nhìn thấy nữ nhi đứng bên cửa có vẻ chật vật, nước mắt lập tức trào ra, đi tới, ngón tay chậm rãi vuốt thái dương bị thương của nàng, thờ không ra hơi khóc ròng nói: "A Hàm của ta, nếu con gặp chuyện không may, nương cũng không muốn sống..."

Mục Song Hàm từ nhỏ đã trưởng thành sớm lại hiểu chuyện, Từ thị sinh Mục Nhung xong thân thể không tốt, Mục Bách cũng không hiểu chuyện nội viện, ngày thường chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do Mục Song Hàm tự mình giúp đỡ quản, trông nom chăm sóc ấu đệ cũng không mượn tay người khác. Từ thị đối với nàng vừa thẹn lại thương, so với tiểu nhi từ Mục Nhung, còn đau lòng bảo vệ trưởng nữ hơn.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ!" Mục Nhung cũng nhào tới, ba người ôm cùng một chỗ khóc lớn.

Từ thị bị dọa, buổi tối nhất định muốn ngủ cùng nữ nhi, rửa mặt xong nhìn chằm chằm trán nàng, cực kỳ đau lòng, mắt lại đỏ lên, "A Hàm, có muốn bôi lên chút thuốc không, có đau không?"

"Nương, đừng lo lắng, không đau, mấy ngày nữa thì tốt rồi," Mục Song Hàm cười an ủi bà, "Con gái của người phúc lớn mạng lớn, được quý nhân tương trợ, không có chuyện gì..."

"Đều là nương không tốt," Mắt Từ thị lộ hận ý, "Đoàn Mẫn trưởng công chúa nàng ta vẫn không chịu để yên, nhớ ngày đó nàng ta..."

Từ thị phút chốc dừng lại âm thanh, nhìn nàng thờ dài, "Không nói những thứ này, con nghỉ ngơi cho tốt đi, chỉ cần các con không có việc gì, nương thế nào cũng được..."

Mục Song Hàm gật gật đầu, như có điều suy nghĩ, cảm giác thấy, cha mẹ có chuyện gì gạt nàng.

Bóng đêm dần dần sâu, đèn Mục phủ cũng tắt.

Trên một thân cây bên ngoài phủ, Lạc Chiêu Dực mở tay ra, trong lòng bàn tay là một viên đá phát sáng long lanh, đây là Hứa Nguyên Thạch nổi danh ở dân gian, đồ chơi bọn trẻ con thích nhất.

Đã trễ thế này, cửa cung sớm đã đóng. Lạc Chiêu Dực tất nhiên có thể lộ mặt hoặc là đưa lệnh bài đi vào, nhưng bước chân hắn chuyển một cái, lại đi đến phủ nhị hoàng tử.

Hoàng tử chưa thành niên còn ở lại trong cung, sau khi trưởng thành hoàng tử sẽ được ban thưởng phủ đệ chuyển ra. Phi tần Văn Đế cũng không nhiều, nhắc tới cũng lạ, từ sau khi Thất hoàng tử Lạc Chiêu Dực được sinh ra, trong cung cũng không có hài tử ra đời nữa, mặt khác trong các hoàng tử người mơ ước ngôi vị hoàng đế không nhiều. Nhưng đại hoàng tử lúc còn nhỏ bị hòng đầu óc, biến thành một kẻ ngốc, mẹ đẻ nhị hoàng tử phạm lỗi, bị đẩy vào lãnh cung, không bao lâu thì chết, luôn được nuôi dưỡng ở bên cạnh hoàng hậu, cũng vì vậy hắn cùng Lạc Chiêu Dực thân thiết nhất. Từ hoàng tử không đam mê chính sự, chỉ si mê thư họa, cả ngày học đòi văn vẽ, mẹ đẻ lục hoàng tử thân phận thấp kém.. Tính đi tính lại, cũng chỉ có Tam hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử là có dã tâm lại có uy hiếp.

Nhất là tam hoàng tử, không chỉ mẫu tộc cường đại, bản thân hắn cũng có tâm cơ, lúc lập thái tử, trong triều không ít người lấy chuyện "Thất hoàng tử tuổi trẻ bất hảo, làm việc không có ky, không gánh nổi trách nhiệm nặng nề" làm lí do mà ủng hộ tam hoàng tử, Doan Mẫn trưởng công chúa chính là một người trong số đó.

Chỉ là người ngoài nói được bao nhiêu cứ nói, Lạc Chiêu Dực nên như thế nào vẫn là thế ấy, tấu chương tố cáo hắn chất đầy ngự thư phòng, Văn Đế vẫn lập hắn làm thái tử.

Bóng đêm nặng nề, ánh trăng nửa khuất vào trong mây, chỉ có vài ánh sao lấp lánh, cây cối theo gió xào xạc thổi lên, màn che bay lên bay xuống, không tiếng động tạo ra chút bụi mờ.

Trong phủ nhị hoàng tử đèn vẫn sáng, Lạc Chiêu Dực tung người vài cái liền nhảy đến phía trước cửa sổ, gõ, thăm dò đi vào, "Chưa ngủ sao?"

"Đệ nói xem?" Cửa mở ra, Lạc Đình dựa vào ở bên cửa, vốn là cẩn rảnh nghiêng lợi, vừa nhìn thấy bộ dáng của hắn lại lập tức đứng thẳng người, khẩn trương nói: "Đệ đây là...thật sự xảy ra chuyện?"

Lạc Chiêu Dực cũng không khách khí, đi vào liền rót nước uống, "Bên trong cung có giúp ta che giấu không?"

"Tiểu Bạch đưa về Đông cung, thấy đệ vẫn chưa trở về cũng biết có việc trì hoãn, ta nói với phụ hoàng đệ dạo chơi một vòng nên ở lại chỗ ta..." Hai người luôn như vậy, Lạc Chiêu Dực gây chuyện, Lạc Đình giúp đỡ che lấp, làm Lạc Đình thường xuyên cảm khái, có phải đời trước nợ hắn hay không đây!

"Chơi một vòng? Huynh nghĩ rằng ta năm nay mấy tuổi? Cái có này dùng đã nhiều năm, cũng không biết đổi lại." Lạc Chiêu Dực giễu cợt.

"Đệ cho rằng phụ hoàng thật không biết chúng ta gạt người sao? Chỉ là ông cam tâm tình nguyện dung túng đệ, lấy có này liền hữu dụng!" Lạc Đình tức giận nói, lập tức lại nhủu mày, "Đệ đã chạy đi đâu, bộ dáng này may là không có hoi cung, nếu không... Sao? Tay làm sao vậy?"

Lạc Đình một phen kéo ống tay áo của hắn, lộ ra vết thương lớn nhỏ, tức giận vỗ bàn một cái, "Đệ đó đệ!" Sau đó cảm thuốc đến, "Đệ có thể chú ý thân phận của mình một chút được không, thái tử diện hạ!"

Thái tử chính là đế vương tương lai, thân phận cao quý không thể nói, bị chút vết thương nhẹ người bên cạnh có thể cũng sẽ mất đầu, kết quả Lạc Chiêu Dực một chút cũng không để trong lòng.

Lạc Chiêu Dực không để ý, ngược lại hỏi: "Huynh còn nhớ vị phò mã chết bất đắc kỳ tử của cô cô chúng ta không?"

Lạc Đình sững sờ, vẻ mặt từ từ nghiêm túc, "Như thế nào?"

"Ta còn nhớ, " Lạc Chiêu Dực ý tứ không rõ nói: "Vị Lâm phò mã kia là con trai độc nhất trong nhà."

"Đệ đột nhiên nói chuyện này làm gì?" Lạc Đình có loại dự cảm xấu.

"Không có gì." Lạc Chiêu Dực nhún vai, "Chẳng qua là cảm thấy... Mục gia này thực xui xẻo."

Lạc Đình nhủu mày trầm tư, Lạc Chiêu Dực đột nhiên dùng sức vỗ bàn.

"Sao?" Lạc Đình buồn bực.

Lạc Chiêu Dực nâng cằm, "Ta đói bụng, tùy tiện mang chút gì đó đến ăn đi, ba muỗng đường!"

Lạc Đình lật bàn: "('□') 〰 ——— "

Hôm sau, ánh nắng tươi sáng, ánh mặt trời vừa lên, chiếu lên ngự hoa viên sáng rõ càng thêm tươi đẹp.

Văn Đế vừa hạ triều liền nghe nói Doan Mẫn trưởng công chúa tiến cung vấn an hoàng hậu, hai người đang ở ngự hoa viên ngắm hoa, ông suy nghĩ một chút, tiện đường đi qua.

Hoàng hậu được bảo dưỡng vô cùng tốt, nhìn qua cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, da trắng nõn nà, trang dung tinh xảo, lúc tuổi còn trẻ được xưng kinh thành đệ nhất mỹ nhân, có thể thấy được là cỡ nào tuyệt sắc, mặc dù đến tuổi này, cũng không thấy thua kém bao nhiêu, vẫn xinh đẹp say lòng người.

Đoan Mẫn trưởng công chúa thắng ở phong tình, dung mạo lại không bằng hoàng hậu, nàng ta cười nói: "Đã lâu không gặp, nương nương phong thái không giảm, thực làm cho người ta hâm mộ không thôi!"

Về mặt hoàng hậu nhân nhạ, "Phải không? Nhưng người cũng có lúc sẽ già, bản cung đã già rồi."

"Nương nương nói đùa," Đoan Mẫn trưởng công chúa biết rõ khéo quá hoá dở, liền cười chuyển đề tài khác, cố ý nhử mảy thờ dài, "Khí trời này, hoa đào nở là tuyệt vời nhất, ta vốn muốn mượn Đào Hoa Yên kia tìm ra chút trò chơi thú vị trình lên nương nương giải buồn, ai ngờ..." Nàng ta muốn nói lại thôi.

"Bản cung nghe nói, bạch hổ phá hủy Đào Hoa Yên của người," thanh âm hoàng hậu hờ hững, "Chỉ là một con súc sinh thôi, còn không phải là tùy người xử trí."

Nội tâm Đoan Mẫn trưởng công chúa vui mừng, ngay sau đó lại than, "Nhưng đánh chó... Cũng phải xem mặt chủ nhân!"

Nàng ta vừa nói, vừa chú ý về mặt hoàng hậu, nói thật, trong lòng Đoan Mẫn trưởng công chúa cũng hoang mang - - bởi vì trong lòng hoàng hậu đang suy nghĩ gì, không phải ai cũng biết được.

Hoàng hậu không mở miệng, đúng lúc này, Văn Đế đến, Đoan Mẫn trưởng công chúa đứng dậy hành lễ, hoàng hậu lùi một bước, phúc thân, "Tham kiến bệ hạ."

Văn Đế đỡ lấy hoàng hậu, khoát tay áo, "Đều ngồi đi." Nói xong, nhìn về phía Đoan Mẫn trưởng công chúa, "Chuyện ngày hôm qua, trẫm cũng biết, bạch hổ bản tính quen lỗ mãng, trẫm sẽ bảo Tiểu Thất quản giáo nghiêm hơn, chuyện như vậy nhất định sẽ không phát sinh nữa."

Nụ cười Đoan Mẫn trưởng công chúa khế cứng lại, lời này của Văn Đế rõ ràng chính là đem trách nhiệm của Lạc Chiêu Dực thoát ly ra ngoài, đẩy chuyện hủy tiệc lên người bạch hổ, "Bệ hạ, bạch hổ nghe lệnh của thái tử..."

"Được rồi, bạch hổ là trẫm ban cho thái tử, nói như vậy, trẫm cũng có lỗi rồi?"

"Không, thần muội tuyệt không có ý đó!" Đoan Mẫn trưởng công chúa siết chặt quả đấm, trên mặt vẫn mỉm cười, "Đã như vậy, việc này coi như bỏ đi."

Văn Đế nhẹ gạt đầu, hoàng hậu tựa như một pho tượng tĩnh mỹ, nghe bọn họ nói chuyện, về mặt cũng không thay đổi một chút, lúc Văn Đế nói chuyện với bà, giọng nói rõ ràng nhu hòa rất nhiều, "Trẫm nghe nói nương triệu thái y, thân thể không thoải mái sao?"

"Cũng chỉ là chút thương hàn, cảm mạo mà thôi, bệ hạ sự vụ bận rộn, những chuyện nhỏ nhặt này không cần để tâm." Thái độ hoàng hậu đâu ra đấy, làm việc dựa theo phép tắc, lễ nghi nói năng đều chu toàn, lại... giống như không có tình cảm gì.

Ánh mắt Văn Đế khế buồn bã, không nói gì.

Đại thái giám hầu hạ bên cạnh ông đột nhiên tiến lên phía trước nói: "Bệ hạ, Mục Thiếu khanh cầu kiến!"

Đoan Mẫn trưởng công chúa bỗng chốc ngừng đầu, Văn Đế nói với hoàng hậu vài câu, liền rời đi.

"Hoàng hậu nương nương, thái tử hấn..." Đoan Mẫn trưởng công chúa vẫn chưa từ bỏ ý định.

Hoàng hậu không đáp lại nàng ta, đi đến một khóm hoa tươi đẹp nở rộ phía trước, nhẹ giọng ní non gì đó, mặt mày thoáng giãn ra, mỹ nhân cười một tiếng, bách hoa lập tức thất sắc.

Đoan Mẫn trưởng công chúa nhìn bóng lưng bà, như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thử

Edit +Beta: Anky

"Vi thần tham kiến bệ hạ!"

"Miễn lễ." Văn Đế mỉm cười ôn hòa, nhìn hấn, đột nhiên nhớ tới người trẻ tuổi tài hoa hơn người trên Chiêu Minh Điện năm đó, thoáng cái hai mươi năm đã qua, "Người vợ và đến cầu kiến, đến tột cùng có chuyện gì quan trọng?"

Mục Bách cũng ngần vịn cảm khái, nghiêm nghị nói: "Thần đến, là muốn mời bệ hạ cho thần một cái công đạo!"

"A?" Văn Đế khó hiểu.

Mục Bách gần từng chữ: "Đoan Mẫn trưởng công chúa!"

Tiếp theo, Mục Bách đem chuyện hôm qua một lời nói xong, nói đến lúc ái nữ gặp nạn, nhin không được hai mắt đỏ bừng, Văn Đế nghe được nhú mày, "Đoan Mẫn không đến mức hồ đồ như thế, việc này..."

"Vi thần không dám vu hãm cho nàng ta, chỉ là chuyện này cùng trưởng công chúa thoát không khỏi liên quan, nhưng trưởng công chúa thân phận cao quý, không ai dám mạo phạm, vi thần..."

Nghe đến đó, Văn Đế mới biết được ý tứ Mục Bách, cũng không phải muốn ông giáng tội Đoan Mẫn, mà là muốn ông hạ lệnh Đoan Mẫn phối hợp điều tra, quang minh chính đại tra ra chân tướng... Dù sao một nữ nhi quan viên tứ phẩm cùng Đoan Mẫn trưởng công chúa, ai cũng biết sẽ thiên vị ai.

Nhưng Văn Đế cảm thấy, làm vậy khó tránh chuyện nhỏ nháo thành lớn, ông cố ý muốn đề bạt Mục Bách, cũng không thể bởi vì chuyện như vậy mà hạ chỉ, huống chi nữ nhi Mục Bách cũng không xảy ra chuyện gì!

"Bệ hạ..."

"Bệ hạ, thái tử đến!"

Ngay lúc Văn Đế muốn cự tuyệt, thanh âm của đại thái giám Tôn công công cùng Mục Bách đồng thời vang lên.

Văn Đế lập tức cười nói: "Tuyên."

Lạc Chiêu Dục trầm mặc đi tới, cầm bảo ngọc quan, ống tay áo rộng phất nhẹ trong gió, "Nhi thần tham kiến phụ hoàng!"

Văn Đế vẫy tay, ngạc nhiên nói: "Đây là làm sao, vẻ mặt mất hứng, chẳng lẽ cãi nhau với nhị ca con?"

Mục Bách đang muốn hành lễ, Lạc Chiêu Dục khoát tay, sau đó đối diện Văn Đế nói: "Phụ hoàng, dưới chân thiên tử, theo lý người người nên kính sợ, nhưng có người ban ngày ban mặt hành hung làm ác... Thật sự làm nhi thần phần hận không thôi! Chỉ tiếc cho nữ tử kia, chỉ sợ lãnh ít dữ nhiều!"

Mục Bách cả kinh, Văn Đế đã hỏi tới: "Con nói là chuyện gì?"

"Hôm qua, nhi thần ở trên lầu khách điểm, chứng kiến một kẻ tặc đánh ngã phu xe, kéo một chiếc xe ngựa chạy như bay đi, trong xe mơ hồ nghe được thanh âm nữ tử gào thét, chỉ là cứu giúp không kịp..." Lạc Chiêu Dục mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nói: "Phụ hoàng thống trị thiên hạ, mọi sự đều chú ý đến 'Hiếu Thiện Nhân Đức', loại tặc tử đến mức này, chết muôn lần không đủ, đúng lúc bị nhi thần bắt gặp, nhất định phải đem hắn ra xử theo công lý!"

Văn Đế như có điều suy nghĩ, Mục Bách dè dặt hỏi: "Xin hỏi điện hạ... trông thấy kẻ tặc kia lúc nào?"

"Nhắc tới cũng khéo, " Lạc Chiêu Dục thần nhiên nói: "Chính là sau Đào hoa yến của cô cô, vốn là muốn giải sầu, bất gặp chuyện như vậy, cũng không tiêu tan được!"

"Điện hạ ghét cái ác như kẻ thù, Đại Cảnh ta quả thật may mắn!" Về mặt Mục Bách lập tức chính trực phụ họa, mặc kệ thái tử là hạng người gì, giờ phút này Mục Bách nhìn hắn cũng cực kỳ thuận mắt!

Văn Đế vội ho một tiếng, chuyện đến mức này, hủy đi sân khấu của con mình cũng không tốt, ông thở dài nói: "Chiêu Dục, kỳ thật nữ tử con nhìn thấy kia chính là nữ nhi của Mục khanh, Mục khanh hôm nay đến cũng là vì chuyện này..."

"A?" Lạc Chiêu Dục nghe vậy vẻ mặt kinh ngạc, thật sự rõ ràng không giống giả bộ, sau đó nhạt giọng nói: "Vậy thì thật là trùng hợp."

Văn Đế nhìn ở trong mắt, một chút hoài nghi dần tan đi, lập tức hạ chỉ, lệnh Hình bộ điều tra chuyện này, đặc biệt nhấn mạnh Đoan Mẫn trưởng công chúa có liên quan trong đó, muốn tra thế nào liền tra thế ấy, không cần cố kỵ.

Mục Bách tạ ơn lui ra, từ đầu tới cuối không có cùng thái tử trao đổi ánh mắt gì.

"Tiểu Thất, cô cô con hiện tại ở ngự hoa viên cùng mẫu hậu con, con đi qua cùng nàng nói một tiếng, chuyện hôm qua coi như bỏ đi, cũng đừng để trong lòng nàng có vướng mắc." Văn Đế nói lời thăm thía, mặc dù ở trước mặt Đoan Mẫn trưởng công chúa che chở con trai, nhưng cũng không thể hoàn toàn bỏ qua mặt mũi của muội muội.

"Chắc là cô cô đã đi cáo trạng nhi thần." Lạc Chiêu Dục lạnh lùng nói: "Cô cô và mẫu hậu đều nhìn nhi thần không vừa mắt, nhi thần cần gì đi qua khiến bọn họ phiền lòng!"

Nhắc tới hoàng hậu, Văn Đế trầm mặc chớp mắt một cái, "Mẫu hậu con cũng không phải là..."

"Cô cô thì không nói, nhi thần thực không hiểu, tại sao mẫu hậu lại đối đãi với con trai ruột của mình như vậy?" Lạc Chiêu Dực nói đến đây, không nhìn được âm điệu, lúc này cũng không phải là diễn trò, hẳn thật sự không hiểu, trên thế gian này có người mẫu thân nào sẽ đối với hài tử làm như không thấy, thậm chí, thậm chí..."Chẳng lẽ nhi thần thật không phải là con ruột mẫu hậu..."

"Chiêu Dực!" Văn Đế cắt lời hắn, trầm giọng nói: "Mấy lời đồn nhảm trong cung con không cần để ý, con thật sự là do mẫu hậu sinh ra, là con trai trưởng của trẫm! Con làm thái tử, cũng là danh chính ngôn thuận!"

Lạc Chiêu Dực mặt không chút thay đổi đứng ở trước mặt Văn Đế, không nói lời nào.

Thật lâu sau, Văn Đế lại nói: "Mẫu hậu con gần đây thân thể khó chịu, hôm qua còn triệu thái y, con..."

Lạc Chiêu Dực rũ mắt xuống, sau đó không tình nguyện hừ nói: "Nhi thần đi tản bộ ngự hoa viên!"

Văn Đế dịu lại sắc mặt, lập tức gạt đầu cười, lại không phát hiện trong mắt Lạc Chiêu Dực đột nhiên u ám.

Giữa trưa ngày xuân, bách hoa nở rộ.

Hoàng hậu đứng trước vườn hoa rất lâu, cùng Đoàn Mẫn trưởng công chúa nói chuyện câu được câu không, làm cho Đoàn Mẫn trưởng công chúa nhìn không được muốn cáo từ.

"Hoàng hậu nương nương... Thái tử điện hạ đến đây!" Nữ quan bên người trông thấy bóng dáng Lạc Chiêu Dực từ xa, tiến lên nhắc nhở.

Hoàng hậu cuối cùng có phản ứng - tay dùng sức bẻ gãy một cành hoa.

Lạc Chiêu Dực bước đến, dừng một chút, vẫn hành lễ với bà, trên mặt một mảnh lạnh nhạt, "Thật là khéo, mẫu hậu cũng tới đây ngắm hoa."

Mọi người: "...". Mỗi lần tới thăm mẹ ruột đều nói là vô tình gặp gỡ, điện hạ người thật sự là đủ rồi!

Hoàng hậu nghe được thanh âm, nghiêng nghiêng đầu, gương mặt lạnh nhạt bỗng tràn ra nụ cười nhu hòa, nhẹ giọng lẩm bẩm nói: "Chiêu Chiêu à..."

Đoàn Mẫn trưởng công chúa kinh ngạc.

Lạc Chiêu Dực ngẩng ra, đáy lòng âm thầm trào phúng, không biết lần nói chuyện ôn hòa này sẽ kéo dài bao lâu đây?

Mặc dù biết rõ, hẳn vẫn nhìn không được có chút cúi đầu xuống, không được tự nhiên nói: "Nghe nói Phượng Nghi Cung hôm qua triệu thái y..."

Hoàng hậu ôn nhu nhìn hắn, chậm rãi chớp mắt, sau đó giống như phá vỡ ma chú, dáng vẻ tươi cười lập tức biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là khuôn mặt vô cảm và thanh âm lạnh như băng: "Có liên quan đến người sao?"

Lạc Chiêu Dực ngẩng đầu, ôn hòa vừa dâng lên trong lòng đột nhiên tan biến, gần từng chữ: "Đương nhiên không liên quan, mẫu hậu cũng hiểu, nhi thần chẳng qua... Làm theo phép tắc!"

Hoàng hậu đưa tay nắm lấy cổ hắn, càng bóp càng chặt, Lạc Chiêu Dực tập mãi thành thói quen, cũng không động, hờ hững nhìn bà.

Hoàng hậu đột nhiên buông lỏng tay, lùi lại vài bước, tựa như người trước mặt là mãnh thú và dòng nước lũ, bà hô: "Cút! Cút cho bản cung!"

Lạc Chiêu Dực nở nụ cười, nói lời châm chọc, "Mẫu hậu bảo trọng, nhi thần cáo lui!"

Bóng lưng hắn dần dần biến mất, hoàng hậu mở to hai mắt, chăm chú nhìn, vẻ mặt bỗng mềm lại, nhẹ giọng hô: "Chiêu Chiêu, nương ở chỗ này, Chiêu Chiêu..."

Đoàn Mẫn trưởng công chúa thu hết vào mắt, sau lưng toát ra hàn khí, cũng viện cớ cáo lui.

Nữ quan bên người hoàng hậu hơn ba mươi tuổi, là nữ tử điện mạo bình thường, lại có cảm giác điềm đạm an tĩnh, "Nương nương, ở đây gió lớn, trở về đi."

"Chiêu Chiêu đi rồi sao?" Hoàng hậu tựa như một hài tử thiên chân vô tà, không hiểu hỏi.

"Điện hạ sự vụ bận rộn, bất quá chỉ cần nương nương bảo trọng thân thể, điện hạ sẽ trở lại thăm nương nương." Nữ quan như đang dỗ hài tử, ôn nhu nói.

Hoàng hậu khẽ gật đầu, "Bản cung biết rõ."

Sau giờ ngo, Mục Song Hàm khuyên hết một ngày Từ thị cùng Mục Nhung mới rời đi, vừa thấy bất đắc dĩ, nhưng lòng cũng cực kỳ ảm áp.

"Phụ nhân và tiểu thiếu gia là lo lắng cho tiểu thư." Xuân Miên cười hi hi nói.

"Người thật nhiều lời." Mục Song Hàm cười cười, thoáng nhìn động tĩnh trong bụi cỏ, thuận miệng tìm lý do kêu nàng đi, quay người lại liền có một con tiểu hồ ly màu đỏ nhảy đến trước mặt, tiểu hồ ly hết sức cơ trí, lúc có người ngoài đều trốn tránh, chỉ khi Mục Song Hàm ở một thân một mình mới đi ra.

Mục Song Hàm xoa xoa đầu nó, thở dài, "Tiểu hồ ly, ngươi có muốn trở về với chủ nhân nhà ngươi không?"

Tiểu hồ ly lúc lắc đầu, cũng không rõ là đang gật đầu hay lắc đầu.

"Mặc dù nó thông minh, nhưng không nói được tiếng người." Thanh âm lười biếng vang lên.

Mục Song Hàm hít sâu một hơi, nhìn thấy Lạc Chiêu Dực ngồi trên đầu tường, hai chân tùy ý đung đưa, nàng thở dài, "Điện hạ, tại sao người lại đến nữa?"

Lạc Chiêu Dực không để ý tới nàng, cứ ngồi như vậy.

Mục Song Hàm nhìn hắn, thử thăm dò hỏi: "Chẳng lẽ điện hạ lại tâm tình không tốt?"

"Làm sao nàng biết?" Lạc Chiêu Dực thật có chút kỳ quái, lần trước tâm tình hắn không tốt, bị Mục Song Hàm nhìn ra, kết quả lần này cũng bị nhìn ra, mặc dù... Hai lần đều là nguyên nhân giống nhau.

"Lúc này cũng không có bánh ngọt hoa quế." Mục Song Hàm buông một tay, oán thăm, cái đức hạnh giống như khắp thiên hạ đều nợ người mười tám vạn, nhìn không ra mới là gốc.

Lạc Chiêu Dực: "... Tay nghề kia của nàng, ai thêm nhớ!"

Mục Song Hàm nhún vai, điện hạ, về mặt buồn bực kia của người lộ rõ hết rồi!

Nàng xoay người vào phòng, chỉ chốc lát sau cầm hai món đồ đi ra, một cây chủy thủ, một miếng ngọc bội, còn có tiểu hồ ly đã lâu không gặp chủ nhân, lần trên mặt đất làm nũng, đều có toàn bộ ở đây, "Những thứ này đều là của điện hạ, kính xin điện hạ thu trở về đi."

Lạc Chiêu Dực hí mắt, tay giấu trong tay áo nắm chặt vang lên tiếng răng rắc, hừ lạnh nói: "Đồ đã ném cô sẽ không cần lại, nàng muốn ném thì ném!"

Tiểu hồ ly lăn lộn kêu khóc: "... QAQ "

"Ngươi khóc cọng lông!" Lạc Chiêu Dực vừa nghe nó gào thét liền hung hăng hơn, "Vài ngày không gặp lại gốc đi, ném người, ngươi sẽ không chạy trở về nữa à?"

Tiểu hồ ly cứng đờ - - ồ? Chủ nhân nói thực có đạo lý ta lại không phản bác được!

Mục Song Hàm: "... Tan nát dưới đất chính là gì đây - - a, ai tới cứu chữa đức hạnh của thái tử một chút đi!

Tiểu hồ ly nhảy lên ghế, lại nhảy lên bàn, dùng cái đuôi đem dao găm cùng ngọc bội cuốn lại, mang đến trước mặt Mục Song Hàm, ngoan ngoãn đặt ở trên bàn giả chết, ý là - Hàm Hàm, ngươi ném đi!

Mục Song Hàm: "=="

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cầu xin ta

Edit +Beta: Anky

Ánh sáng mặt trời phủ trên đỉnh đầu, gió mát thổi vào mặt.

Dây leo quấn quanh đầu tường, xanh biếc một mảnh, Lạc Chiêu Dực không chịu ngồi xuống, ngửa mặt nhìn bầu trời, đôi mắt màu lam khẽ chớp, trong nháy mắt, sạch sẽ trong suốt không thể tưởng tượng nổi.

Mục Song Hàm cầm bình nước chậm rãi tưới hoa, ai cũng không để ý ai, ánh mặt trời cắt ngang khuôn mặt nghiêng của nàng, quyến rũ, tươi đẹp vô cùng, lúc khẽ đưa tay, ống tay áo rủ xuống, cổ tay trắng nõn tinh tế lộ ra, tiểu hồ ly ở cạnh chân nàng động đậy muốn nàng ôm, Mục Song Hàm hơi ngửa, tay run lên, tưới nó một thân ướt nhẹp.

Tiểu hồ ly: "... QAQ "

"Hai kẻ gốc!" Lạc Chiêu Dực một lần cười nhạo cả hai.

Mục Song Hàm hận không thể ném bình nước tới, ngấm lại hần là thái tử cũng là ân nhân nên nhịn, cắn răng nghiêng lợi nói: "Tính tình người như vậy, ai chịu nổi?"

Lạc Chiêu Dực từ tốn đáp: "Nếu như nói lời thật lòng chính là tính tình kém... Vậy ta không sao cả."

Mục Song Hàm không nói gì, bộ lông màu đỏ xinh đẹp của tiểu hồ ly ướt chèm nhẹp nhỏ nước, ủy khuất gọi "ô ô ", Mục Song Hàm lấy khăn tay ra giúp nó lau lông, lau xong vỗ vỗ tay, vuốt lại đám lông đỏ, bình tĩnh nói: "Ngoan, tự mình tới phơi dưới mặt trời cho đỡ lạnh."

Tiểu hồ ly ủy khuất đi tới một chỗ trống nằm giả chết.

"Điện hạ, đồ người cũng không cần, vậy người đến làm gì?" Mục Song Hàm ngồi xuống, rót chén trà.

Thân ảnh Lạc Chiêu Dực thoáng biến mất, sau đó xuất hiện ở bên cạnh nàng, đoạt chén trà của nàng, uống một hơi cạn sạch, "Cô thích đi chỗ nào thì đi chỗ đó, nàng muốn quần? Chờ nàng thành thái tử phi rồi hãy nói!"

"..." Mục Song Hàm lại rót chén trà, cười lạnh hỏi ngược lại: "Thái tử phi có thể quần được điện hạ người à?"

Lạc Chiêu Dực chẳng nói đúng sai, giống như phát hiện chuyện gì thú vị, "Nàng có thể thử xem"

Mục Song Hàm dừng một chút, khoát tay: "Không có hứng thú."

Lạc Chiêu Dực hừ một tiếng, để cái ly xuống, hỏi: "Có muốn đến một nơi hay không?"

Mục Song Hàm vẫn là câu nói kia: "Không có hứng thú."

"Không muốn biết ai muốn hại nàng sao?" Lạc Chiêu Dực không nhanh không chậm nói, "Nói không chừng cô cao hứng, còn nói cho nàng biết ngày đó là ai dám bị thương bạch hổ, làm nàng và mẫu thân bị chấn kinh..."

"Người biết?" Mắt Mục Song Hàm sáng rực lên, sau đó kịp phản ứng lại, "Việc này sẽ có người tra, không nhọc điện hạ hao tâm tổn trí."

Lạc Chiêu Dực giễu cợt: "Đội đám người Hình bộ kia tra, đợi đến khi nàng lại bị hại nữa cũng không tra được! Năm tháng trôi qua không biết bao nhiêu vụ án tồn đọng ở đó, khi nào mới tra xong? Huống chi sự tình liên quan đến bản thân, nàng thật sự một chút hứng thú cũng không có? Hay là... Nàng không tin cô?"

Mục Song Hàm nghe vậy, trầm mặc một hồi, bất đắc dĩ thở dài, "Điện hạ, ta là một cô nương thanh bạch, cùng người vụng trộm ra cửa bị đàm tiếu thì sao?"

"Sợ cái gì, trước khi trời tối đưa nàng trở về là được, " về mặt Lạc Chiêu Dực ghét bỏ, "Nếu còn không được, cô chịu chút ủy khuất, cưới nàng cũng được..."

Mục Song Hàm một cước đạp tới!

"Chân không thẳng, lực không có, eo quá mềm yếu..." Lạc Chiêu Dực đánh giá, "Khoa chân múa tay!"

Mục Song Hàm: "Người! Cút! A!"

Buổi trưa sau khi ăn xong ngủ một canh giờ, mặt trời dần lặn về hướng tây, ánh nắng ấm áp tan ra làm người ta buồn ngủ, hai nha hoàn Xuân Miên Liễu Như cũng ngăn không được mà ngáp, mắt thấy Mục Song Hàm đến, Liễu Như liền nói: "Tiểu thư, có chuyện gì phân phó sao?"

"Không có gì, ta muốn nằm nghỉ một lát, trước giờ Thân không cần đến ăm ỉ ta." Mục Song Hàm ầm giọng nói.

"Vâng" Liễu Như suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Nếu phu nhân và tiểu thiếu gia đến..."

Mục Song Hàm cười cười, "Vậy nói ta đang nghỉ ngơi là được."

Xuân Miên cùng Liễu Như đều gật đầu hiểu rõ.

Sau đó, Mục Song Hàm dưới ánh nhìn của hai nha hoàn đi vào phòng, lại lạng lẽ chạy ra ngoài từ cửa sau.

"Nàng thật có thể giả bộ!" Lạc Chiêu Dực ở cạnh tường đợi nàng, lười biếng xoa lông tiểu hồ ly, nhàn nhả giống như đang ở hậu viện nhà mình, so sánh lại, Mục Song Hàm liền giống ăn trộm hơn

"Nói nhảm!" Mục Song Hàm trừng mắt nhìn hần.

"Ồ trước mặt ta sao lại không giả bộ?" Lạc Chiêu Dực cũng không lên mặt với nàng, thông thả ung dung hỏi.

Mục Song Hàm nhất thời không lên tiếng, sau đó nhún vai như không có gì, nếu có một người đã gặp qua bộ dáng xấu nhất của người, gặp qua bộ dáng chật vật nhất của người, như vậy còn ở trước mặt hần giả vờ giả vịt cũng quá vô nghĩa, bất quá những lời này nói ra quá lâm ra vẻ, Mục Song Hàm chỉ

nói: "Ngươi có đi không?"

Lạc Chiêu Dực không chớp mắt nhìn chăm chăm nàng.

"Ngươi nhìn cái gì?" Mục Song Hàm không giải thích được.

Lạc Chiêu Dực lại nở nụ cười, "Nữ nhân đều khẩu thị tâm phi như nàng sao?"

Gương mặt Mục Song Hàm đỏ lên nhìn hắn, "Điện hạ, người nói lời này cũng không thấy tự mình chột dạ sao?"

Lạc Chiêu Dực lập tức giận tái mặt, hừ lạnh một tiếng. Mục Song Hàm còn chưa kịp phản ứng, trong tay đã bị ném vào một quả cầu lông đỏ, sau đó bên hông liền căng thẳng, cánh vật chung quanh nhanh chóng lui về phía sau.

Ha ha→ → quả nhiên chột dạ!

Lạc Chiêu Dực mang Mục Song Hàm rời khỏi Mục phủ, lại không làm kinh động một người nào. Mục Song Hàm sớm đã phát hiện vị thái tử điện hạ này có một thân công phu xuất quỷ nhập thần khó lường, loại võ công này tuyệt đối không phải kiểu võ nghệ sư phụ trong cung có thể dạy được, quan trọng hơn chính là, e rằng người ngoài chỉ biết thái tử tập võ, lại không biết công phu thái tử cao cường như thế.

Từ lần đầu gặp mặt, Lạc Chiêu Dực ở trước mặt nàng cơ bản sẽ không che dấu cái gì, mỗi lần Mục Song Hàm ngấm lại đều kinh hãi, không biết mở miệng thế nào, nếu trực tiếp hỏi, không chừng về mặt vị điện hạ này sẽ vênh vào trào phúng nàng tự mình đa tình... Thật sự là nghĩ thôi cũng nhức đầu!

"Nàng đang suy nghĩ gì?" Để tránh bị người trông thấy, Lạc Chiêu Dực trực tiếp dùng khinh công mang nàng lướt qua mái nhà vách tường, còn có thể nhàn rỗi cúi đầu nhìn nàng.

"Ngươi nhìn đường chứ!" Mục Song Hàm sợ hắn đụng vào tường!

Lạc Chiêu Dực giễu cợt, "Nàng nghĩ rằng ta là hai người các nàng cộng lại ngốc như vậy?"

Tiểu hồ ly nằm cũng bị thương: "... QAQ "

Mục Song Hàm đột nhiên thở dài, thương xót nói: "Ta luôn ghét bỏ đệ đệ ta quá bất hảo khó bảo, nói chuyện lại đáng ăn đòn, hiện thời so với điện hạ người, ta cảm thấy... Đệ ấy quả thực thật là đáng yêu!"

"Hừ, đứa nhóc nào có thể đánh đồng cùng với cô!" Lạc Chiêu Dực không cho là đúng, ở trong đầu hắn, dùng đáng yêu để hình dung nam nhân tuyệt đối là nghĩa xấu!

Mục Song Hàm hí hóp mắt, nghiêng ngả nói: "Điện hạ, ta phát hiện người cũng thật đáng yêu... A a a!"

Lạc Chiêu Dực hự chân, làm Mục Song Hàm cũng ngã từ trên cây xuống, hai người ngã trên mặt đất, lá cây thê lương rơi xuống đầy người...

"... Đã bảo ngươi nhìn đường ngươi lại không nhìn!"

"... Nàng nói hươu nói vượn làm chi?"

Hai người phục hồi tinh thần lại, hai mặt nhìn nhau, trăm miệng một lời mở miệng.

"... Ngươi còn dám nói ngươi không ngốc?"

"... Ta rơi xuống là ai làm hại?"

Hai người lại đồng thanh, giọng điệu đều giống nhau như đúc.

Lạc Chiêu Dực quay mặt đi trước, tức giận nói: "Nàng vẫn chưa chịu dậy?"

Hắn vừa nói, Mục Song Hàm mới phát hiện Lạc Chiêu Dực đệm ở phía dưới nàng, khó trách nàng cảm thấy sao một chút cũng không đau... Mục Song Hàm cảm thấy có chút ngượng ngùng, nâng đầu lên lại dờ khóc dờ cười, "Này, điện hạ, người đỏ mặt..."

... Đường đường là thái tử điện hạ vì cái gì dễ dàng thẹn thùng như vậy!

Lạc Chiêu Dực thẹn quá hoá giận, đưa tay bóp mặt nàng, bóp đỏ lên lập tức buông tay, nghiêm trang nói: "Mặt nàng cũng đỏ, chuyện thường tình của con người hiểu không?"

Mục Song Hàm đứng lên, vừa phui lá cây trên người, vừa thành khẩn đáp: "Không hiểu, bất quá có một việc ta hiểu, điện hạ ngươi đủ vô sỉ."

Lạc Chiêu Dực lạnh nhạt liếc về phía nàng, "Làm càn!"

"À." Mục Song Hàm chẳng nói đúng sai, hiện thời trong mắt nàng, uy nghiêm của hắn chỉ bằng giá trị con tiểu hồ ly..."A, tiểu hồ ly đâu?"

Cái đuôi treo ở trên cây, tiểu hồ ly hướng đầu xuống: "Ô ô ô - -" đáng thương cuối cùng cũng nhớ tới ta QAQ

Lạc Chiêu Dực đem nó xách xuống, Mục Song Hàm ho khan, thừa dịp nó kêu khóc giả bộ quan sát xung quanh, thế nhưng vừa nhìn, vẻ mặt nàng cũng có chút thay đổi, nơi này là một ngõ hẻm của dân nghèo, khắp nơi có thể thấy được nhà cửa cũ rách, vết gạch nứt, cỏ dại sinh trưởng tốt...

"Điện hạ, sao người dẫn ta tới đây?"

Lạc Chiêu Dực hỏi ngược lại nàng một câu: "Nàng còn nhớ rõ người phu xe kia không?"

Mục Song Hàm ngẩn ra, gật đầu, "Còn nhớ, ta đã đem bức họa giao cho Hình bộ..."

"Chờ bọn họ tra được, người đã sớm chạy, " Lạc Chiêu Dực đi lên phía trước: "Lại đây, dẫn nàng xem kịch vui."

Ngày đó Lạc Chiêu Dực cũng thấy rõ bộ dáng phu xe kia, bất quá lúc ấy vội vàng cứu Mục Song Hàm, không kịp đi bắt người, nhưng động tác của hắn so với Hình bộ còn nhanh hơn.

Mục Song Hàm đi theo hắn rẽ trái rẽ phải xuyên qua vài ngõ hẻm, đến khi nghe được một thanh âm, thanh âm này nàng còn nhớ rõ rành mạch, chính là người phu xe kia, "Không có tiền liền muốn lão tử rút!"

Mục Song Hàm che miệng tròn to hai mắt, Lạc Chiêu Dực đặt một ngón tay ở trên môi, làm động tác "Xuyt", đi tới cạnh cửa nhìn vào trong, Mục Song Hàm tất nhiên là học theo.

Bên trong có hai người đang giằng co, một người đứng là phu xe kia, một người khác quần áo phi phàm, nhìn rất nhã nhặn, giọng nói lại hung tợn, "Sự tình làm không tốt, còn muốn tiền? Người không nhanh biến, cẩn thận mạng chó của người!"

"Người muốn qua cầu rút ván? Không có cửa đâu! Chọc giận ta, lão tử đi tự thú, đem các người đều khai ra, cùng lắm thì chúng ta nhất phách lưỡng tán!"

Về mặt chán ghét của người quần áo phi phàm chợt lóe lên rồi biến mất, lập tức cười tủm tỉm nói: "Ai nha, trước tiên đừng tức giận, lúc trước chủ tử ta thấy chúng ta là bà con phương xa mới tìm tới người, nhưng người không làm tốt sự tình, còn để cho tiểu cô nương trốn thoát, sáng sớm mai bức họa người sẽ treo trên đầu tường truy nã toàn thành, ta nói hết lời mới bảo vệ người một mạng, nếu không chủ nhân muốn nhờ cô tận gốc còn không phải chỉ một câu? Người nói xem, tiền quan trọng hay là mạng quan trọng?"

Phu xe cũng không phải là kẻ ngốc, cười lạnh nói: "Ta vẫn là câu nói kia, cầm tiền xong lập tức đi ngay, nhờ cô tận gốc? Nếu đơn giản như vậy sao người không động thủ?"

Tên còn lại có lẽ là bức bối, tay ở sau lưng lặng lẽ rút ra một con dao.

Mục Song Hàm kéo kéo Lạc Chiêu Dực.

Lạc Chiêu Dực khẽ cười nói: "Cho nàng hai sự lựa chọn, một là đem hai người bọn họ trói lại ném tới Hình bộ, nàng nợ ta một lần, hai là, mặc kệ hắn bị diệt khẩu, ta đưa nàng trở về."

"Cháy nhà hôi cửa!" Mục Song Hàm ở trên eo hắn hung hăng bấm một cái, sau đó không giải thích được, "Nhưng mà ta nợ người còn ít sao? Thêm một lần bớt một lần có khác nhau sao?" Kỳ thật nàng đã thành thói quen nợ hắn orz

Lạc Chiêu Dực lắc lắc tay chỉ, "Không giống nhau, mấy lần trước đều là ta chủ động giúp nàng, lần này là nàng chủ động cầu xin ta..."

Mục Song Hàm hồi lâu nghen ra một câu nói: "... Người quả thực cố tình gây sự!"

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Xảy ra chuyện

Edit +Beta: Anky

Tình thế trong sân như chỉ mảnh treo chuông, ngoài sân nhỏ hai người lại giằng co.

Mục Song Hàm trừng mắt nhìn, tận tình khuyên bảo nói: "Điện hạ, làm người phải phúc hậu, không cần phá hủy hình tượng cao lớn của người trong lòng thần nữ..."

"... Ai vừa mới nói ta vô sỉ?" Lạc Chiêu Dực vuốt vuốt lỗ tai, có chút không xác định liếc nàng.

Cái gọi là vật hợp theo loài → → người phân theo nhóm.

"Điện hạ, cứu người cứu đến cùng, tiền Phật tiền đến Tây thiên..." Mục Song Hàm mặt không đỏ tim không đập, nói thật nghiêm trang.

Nhưng dù nàng miệng lưỡi nở hoa thế nào, Lạc Chiêu Dực vẫn ba chữ, "Cầu hay không?"

Mục Song Hàm trừng mắt, "Cầu thì cầu, cầu xin người được chưa?"

Nàng vừa dứt lời, Lạc Chiêu Dực liền vỗ tay một tiếng, người trong nội viện cả kinh, sau đó có hai người bịt mắt không biết từ chỗ nào nhảy xuống, mang theo hai người đó biến mất, Mục Song Hàm sợ hết hồn, "Người nào vậy?"

"Chưa từng nghe qua ảnh vệ?" Lạc Chiêu Dực giương môi cười một tiếng, cúi đầu xuống chống lại ánh mắt của nàng, "Nếu đã cầu xin ta, vậy hiện tại ta muốn nàng làm một chuyện, nàng có chịu hay không?"

Mục Song Hàm ngẩn ra, cảnh giác nói: "Chuyện gì?"

Lòng bàn tay Lạc Chiêu Dực chuyển một cái, trong tay liền có thêm một khối Hứa Nguyên Thạch, hắn nhìn khối Hứa Nguyên Thạch cực kỳ bình thường kia, thần sắc lại ảm đạm hơn nhiều, Mục Song Hàm nhủ nhủ mảy, trong lòng không hiểu "vương mã" một chút.

"Nàng cầm lấy, lòng bàn tay tạo thành chữ thập, mặt hướng về phía tây, nhắm mắt lại..." Lạc Chiêu Dực đem Hứa Nguyên Thạch đưa cho nàng, nhạt giọng nói.

Mục Song Hàm cổ quái nhìn hắn, đây rõ ràng là trò chơi của tiểu hài tử, chẳng lẽ thái tử điện hạ đang đùa nàng? Nhưng thấy vẻ mặt hắn cũng không phải muốn đùa, nàng cũng nghe lời làm theo.

Đội nàng nhắm mắt lại, ánh mắt Lạc Chiêu Dực không hề có kỳ dừng trên mặt nàng, chuyên tâm, mang theo chút hồi tưởng, tựa như xuyên qua thiếu nữ vào thời điểm nàng đang nhìn gì đó, hắn khẽ mỉm cười, dường như là vui vẻ khi cửu biệt trùng phùng, cũng là mất mát khi gặp lại nhau như người xa lạ...

"Điện hạ?"

Thật lâu, Mục Song Hàm khó hiểu lên tiếng lay tỉnh hắn, Lạc Chiêu Dực đột nhiên một phen đoạt lấy Hứa Nguyên Thạch, đầu cũng không quay lại đi về phía trước.

"Điện hạ? Điện hạ!" Mục Song Hàm mở mắt ra đuổi theo, "Người làm sao vậy?"

Bước chân Lạc Chiêu Dực ngừng lại, đột ngột làm Mục Song Hàm không kịp chuẩn bị đâm vào trên lưng hắn, xoa trán "Ai da" một tiếng, "Điện hạ, dừng lại không thể báo trước sao?"

Lạc Chiêu Dực xoay người đè xuống đôi vai có vẻ nhỏ nhắn của nàng, tức giận nói: "Mục Song Hàm, nàng là một kẻ lường gạt, hồ ly tinh! Khắp thiên hạ cô ghét nhất là nàng!"

Mục Song Hàm tròn mắt há hốc mồm: Mẹ nó, đây là cái tật xấu gì?

"Điện hạ... Chẳng lẽ trước kia chúng ta thật sự quen biết?" Mục Song Hàm không ngu ngốc, vừa nghĩ một cái cũng có chút suy đoán, không khỏi hơi rối rắm hỏi.

Theo lý mà nói, Lạc Chiêu Dực thân phận phi phàm, dung mạo khí độ phong thái không có chỗ nào mà không phải là hiếm gặp, người như vậy, cho dù khi còn nhỏ cũng nhất định sẽ làm người ta khắc sâu ấn tượng, tuy Mục Song Hàm đi theo cha mẹ rời kinh lúc mới có năm tuổi, nhưng cũng là cái tuổi biết ghi nhớ, không thể nào một chút ấn tượng cũng không có...

Bất quá nói đi thì nói lại, cho dù bọn họ thực sự từng gặp qua, Lạc Chiêu Dực cũng không cần thiết có khẩu khí này chứ, làm nàng giống như kẻ phụ bạc tình lang... Khi đó cùng lắm nàng mới có năm tuổi được không?

Lạc Chiêu Dực hít một hơi, hừ lạnh buông lỏng tay, gằn từng chữ: "Không quen biết! Chán ghét nàng còn cần lý do sao?"

"A, " Mục Song Hàm cũng rất bình tĩnh, "Đương nhiên không cần."

Hai người cứ như vậy một đường trở về không nói gì.

Trên mặt Lạc Chiêu Dực lạnh nhạt, dư quang khóe mắt lại đang liếc trộm về phía nàng, thấy bộ dáng nàng bình tĩnh liền tức giận không chịu được!

Ngay từ đầu hắn đã nghĩ, nếu như nàng cầu xin ta ta sẽ nói cho nàng biết!

Một lát sau hắn lại nghĩ, thôi, biết rõ nàng da mặt mỏng, nếu như nàng gọi ta một tiếng ta sẽ không giận nàng!

Nhanh chóng đến Mục phủ, mặt mũi hắn tràn đầy âm trầm, cắn răng nghiền lợi nghĩ, nàng nữ nhân không có lương tâm này, có dám hay không liếc nhìn

ta một cái?

Tiểu hồ ly đang ngáy to ngủ cũng bị cổ oán niệm khổng lồ làm chấn tỉnh, mở đôi mắt buồn ngủ mê ly ngáp một cái, cái đuôi cuộn lấy cổ tay Mục Song Hàm làm nũng cầu vuốt ve.

Lạc Chiêu Dực triệt để nóng nảy, mặt lạnh, mang theo tiểu hồ ly quăng ra phía sau, "Lớn như vậy còn làm nũng! Còn dám làm nũng chặt cái đuôi của người!"

Mục Song Hàm: "Này!"

Tiểu hồ ly lập tức trừng lớn một đôi mắt hồ ly, toàn bộ buồn ngủ chạy hết, bất quá nó cũng không sợ, giống như đã thành thói quen trăm ngàn lần từ trên không trung linh hoạt lặn xuống, sau đó chạy tới căn góc giày của Lạc Chiêu Dực một ngụm: "Rút rút rút rút..." Ý là - - chủ nhân vì sao người không thương ta (◕◕)

Mục Song Hàm sợ ngây người.

Lạc Chiêu Dực ý tứ sâu xa liếc về phía nàng: "Nó làm nũng kêu lên vài tiếng, nàng thật sự nuôi nó thành sùng vật? Nếu nàng mang theo nó đi dự tiệc có lẽ cũng sẽ không xảy ra chuyện... Nên biết, cô chưa bao giờ dưỡng phế vật!"

Tiểu hồ ly: "... QAQ "

Lời này là... Có ý gì?

Nói xong, Lạc Chiêu Dực xoay người đi mất, Mục Song Hàm ngẩng đầu nhìn lên, thì ra nàng đã trở lại Mục phủ.

Lại nói sau khi Đoàn Mẫn trưởng công chúa hỏi phủ, mới vừa ngồi xuống, trà còn bốc hơi nóng, Hình bộ Thị lang mang theo thánh chỉ đến, chờ hai bên chào hỏi nhau xong, Đoàn Mẫn trưởng công chúa nhíu mày hỏi: "Đào đại nhân sao lại rảnh rỗi đến nơi này của bản cung?"

Đào Lãm cũng không dám tỏ vẻ ở trước mặt trưởng công chúa, trình thánh chỉ lên cho nàng ta xem qua, mặt lộ vẻ cười khổ, "Trưởng công chúa chớ trách, vì thần quả thật phụng chỉ tra án!"

Đoàn Mẫn trưởng công chúa càng xem sắc mặt càng khó coi, bàn tay hung hăng ồm mặt bàn đập một cái, "Chỉ là một nữ nhi triều thần hèn mọn, lại dám hoài nghi đến trên đầu bản cung? Đừng nói chuyện này không liên quan đến bản cung, cho dù có quan hệ, bệ hạ dựa vào cái gì cho Mục Bách mặt mũi lớn như vậy?"

"Chỉ sợ bệ hạ không phải cho Mục Bách mặt mũi, mà là nhìn sắc mặt của thái tử điện hạ..." Đào Lãm dừng lại một chút, sau đó lệnh cho thuộc hạ đi theo bày giấy mực.

Đoàn Mẫn trưởng công chúa thăm hện, lại là thái tử? Nàng ta giữu cột nói: "Sao, đây là muốn thăm vấn bản cung?"

"Vi thần không dám, chỉ là có chút nghi vấn muốn mời trưởng công chúa trả lời, dựa theo pháp luật Đại Cảnh ta, mỗi lời nói cử chỉ đều sẽ được ghi chép vào sổ sách, kính xin trưởng công chúa nói cẩn thận!" Đào Lãm lại nói: "Nếu trưởng công chúa cùng chuyện này không có liên quan gì, vi thần nhất định đem hết toàn lực cho ngài trong sạch!"

Lừa gạt trong lòng Đoàn Mẫn trưởng công chúa càng tăng, chỉ là e ngại thánh chỉ đành phải lạnh lùng nói: "Người hỏi đi."

"Trưởng công chúa cùng Mục Bách có thù cũ mọi người đều biết, năm đó ngài từng chính miệng nói, muốn cùng hần cả đời không qua lại với nhau, hiện thời lại mời con gái hần dự Đào Hoa yến... Vi thần cả gan, xin hỏi trưởng công chúa đây là có ý gì?"

"Người cho rằng bản cung muốn cùng hần qua lại? Nếu không phải chất nhi của bản cung coi trọng nữ nhi của hần, bản cung tuyệt đối sẽ không cùng hần có thêm liên quan gì! Bản cung đúng là rất hận Mục Bách, nhưng chưa đến mức ghét cả con gái hần, kỳ thật bản cung nhìn nữ nhi của hần cũng có vài phần thuận mắt, lúc này mới muốn kết tơ hồng cho chất nhi..."

Đoàn Mẫn trưởng công chúa mặt không chút thay đổi, lời này hợp tình hợp lý, tỏ rõ nàng ta rộng lượng, Đào Lãm thăm than, lại hỏi thêm mấy vấn đề, nàng ta đều trả lời một giọt nước cũng không lọt.

Lúc này, hạ nhân phủ công chúa dẫn một tên thuộc hạ Hình bộ cầu kiến, tên thuộc hạ kia ở bên tai Đào Lãm thấp giọng nói vài câu, Đào Lãm lập tức thay đổi sắc mặt, chấp tay nói: "Trưởng công chúa, sự tình có biến, kính xin ngài cùng vi thần đi một chuyến!"

Đoàn Mẫn trưởng công chúa không nhịn được, "Chuyện gì?"

"Vi thần bất tài, đã bắt được kẻ tặc, nhưng ở cùng một chỗ với kẻ tặc, lại là người làm của Lâm phủ mã đã qua đời!"

Đoàn Mẫn trưởng công chúa sững sờ một chút, lập tức cười lạnh không ngừng, rồi đứng dậy.

Mục Song Hàm đứng ở trong viện nghĩ tới lời Lạc Chiêu Dực nói đến xuất thần, vừa lúc bị Mục Nhung đi qua thấy được, Mục Nhung cũng sợ hết hồn, "Tỷ, không phải tỷ đang nghỉ ngơi trong phòng sao, sao lại ở chỗ này?"

"A, tình ngu cảm thấy khó chịu, liền đi ra ngoài tản bộ, " Mục Song Hàm mặt không đổi sắc nói, đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, chỉ hần nói: "Đợi chút, đệ đang cầm cái gì?"

Tay Mục Nhung giấu ở sau lưng, đang cầm một cây trường thương, đầu thương màu đỏ cũng lộ ra.

Mục Nhung nhỏ giọng giải thích nửa ngày, khản trương nói: "Tỷ, tỷ nhỏ tiếng một chút, đây là ta năn nỉ Hứa đại ca vài ngày, hần mới tặng cho ta..."

Mục phủ cùng Hứa phủ cách nhau không xa, ở trên cùng một con đường, Mục Song Hàm là nữ nhi có điều cố kỵ, Mục Nhung lại không có, thường xuyên ghé đến đó chơi.

Mục Song Hàm đi đến trước mặt hần, mới nhìn rõ đó là một thanh trường thương làm bằng gỗ, nói cho cùng chỉ là đồ tiểu hài tử chơi, lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, "Nếu đệ cho cha thấy được, sẽ đánh đệ! Đệ không lo đọc sách, chỉ thích những thứ đánh đánh giết giết gì đó làm cái gì?"

"Tỷ, tỷ cũng biết, ta cũng không thích học bài, ta..."

Mục Bách tuổi còn trẻ đã đỗ trạng nguyên, Từ thị cũng xuất thân thư hương môn đệ, hai người đối với con trai kỳ vọng rất cao, khi Mục Nhung còn rất nhỏ đã cho hần đi học, chỉ là Mục Nhung tựa như con khi hoang, từ nhỏ đã không chuyên tâm học hành, ngược lại thích chạy khắp nơi, bắt hảo thành tính, chỉ khi Mục Bách quan sát mới chịu học bài một chút.

Cũng không phải do Mục Nhung ngốc, ngược lại, hần vô cùng thông minh, chỉ là đối với thi trạng nguyên như cha hần không có hứng thú.

Mục Bách là một điển hình của loại văn nhân thanh lưu, học chút võ nghệ cho thân thể cường tráng thì ông đồng ý, nhưng không thích con trai giống những kẻ thô kệch cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết, xao lãng việc học, đối với đam mê này của Mục Nhung, Mục Bách đã hạ lệnh cấm, trước khi học thành tài xong Mục Nhung không được phép tiếp xúc với những thứ này, cho nên Mục Nhung mới lén lút lút.

"A Nhung, đệ nên cùng cha nói chuyện lại..."

"Ta nói nhiều lần rồi, cha lại không để ý tới ta," Mục Nhung khản cầu, "Tỷ, tỷ coi như không nhìn thấy được không?"

Mục Song Hàm khề thờ dài, sờ đầu hần, "Đệ đó, vì cái này bằng gỗ, hôm nay bỏ qua cho đệ trước, có cơ hội ta sẽ đi nói với nương, để người khuyên cha lần nữa, có thể bỏ lệnh cấm kia không...Nhưng nhất định, đệ vẫn phải đọc sách cho giỏi!"

"Tỷ tỷ tốt nhất!" Mục Nhung hoan hô một tiếng, sau đó đến gần, dừng lại, kéo tay nàng, nhìn có chút không được tự nhiên, giọng nói lại cực kỳ nghiêm túc: "Tỷ, ta là nam tử hần, ta sẽ bảo vệ tỷ, về sau sẽ không để cho người khác bắt nạt tỷ!" Kỳ thật hần vốn đã muốn buông bỏ chuyện tập võ, chỉ là nhìn thấy Mục Song Hàm gặp nạn, hần thân là con trai duy nhất trong nhà, lại chỉ có thể cùng nương ngồi trong phòng chờ, cái loại cảm giác vô năng và vô lực này làm hần khó chịu, lúc này Mục Nhung càng kiên định với quyết tâm của mình.

Dựa theo tín niệm phải bảo vệ người nhà, Mục Nhung quyết định con đường về sau phải đi.

Mục Song Hàm không nghĩ tới ấu đệ từ trước đến nay không hiểu chuyện sẽ nói được lời như vậy, không khỏi giật mình, hốc mắt hơi nóng, lại nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cố ý

Edit +Beta: Anky

Hoàng hôn, sắc trời hơi mờ tối, rặng mây che lấp mặt trời, chiếu đến từng bức tường trong cung một màu đỏ rực, đem Từ cấm thành phồn thịnh như ẩn sâu bên trong.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy ra ngoài cung, đột ngột ngừng lại.

"Chuyện gì xảy ra?" Trong xe truyền tới một giọng nam trầm thấp.

"Tam điện hạ, là..."

Không đợi người lái xe nói hết, phía trước cửa cung thị vệ đã cùng nhau quỳ đầy đất, "Tham kiến thái tử điện hạ!"

Trong xe tĩnh lặng, một nam tử hoa phục lập tức đi ra, tướng mạo anh tuấn, khí độ bất phàm, trong mắt lại mang theo một chút u ám, bất quá trong thoáng chốc đã che giấu đi, chính là tam hoàng tử Lạc Thương.

"Tiểu Thất? Thật là khéo!" Lạc Thương ngẩng đầu cười cười, liếc mắt liến nhìn thấy thiếu niên hoa mỹ cầm y ngọc quan, thiếu niên kia tựa như trời sinh nổi bật, cho dù không có thân phận này, cũng không mờ nhạt trong đám người, huống chi hắn là con trai trưởng của hoàng hậu, từ nhỏ so với bọn họ tôn quý hơn hẳn.

Lạc Chiêu Dực liếc nhìn hắn một cái, "Tiểu Thất là để người gọi?"

"Ồ đây cũng không phải triều đình, còn khách khí với tam ca như vậy?" Lạc Thương cũng không giận, vẫn cười, "Nghe nói gần đây đệ xuất cung rất thường xuyên, lại không mang theo hộ vệ, hành tung lại bí ẩn... Các Ngự sử vì thế mà tố cáo đệ nhiều lần rồi đấy."

Là thái tử cao quý, mỗi lời nói cử động, đều bị phóng đại vô hạn, không có gì là bí mật, hết lần này tới lần khác Lạc Chiêu Dực lại làm việc không hề cố kỵ, muốn làm gì thì làm đó, tùy hứng vô cùng.

"Vậy thì sao?" Lạc Chiêu Dực cũng cười, muii phản trào phúng.

Không phải hắn yên tâm có chỗ dựa vững chắc, mà là không cho là đúng, kỳ thật Lạc Chiêu Dực không để ý tới vị trí thái tử như trong tưởng tượng của người khác như vậy, chỉ là lời này nói ra cũng không ai tin.

Ánh mắt Lạc Thương dần sâu, xem đi, hắn ta hao tổn tâm cơ muốn có được nhưng người này lại chẳng thèm ngó tới, bảo hắn sao có thể không ghen ghét không oán hận?

"Còn có việc sao?" Lạc Chiêu Dực chỉ chỉ xe ngựa, giọng nói tức chết người, "Cản trở đường."

Lạc Thương khoát tay, thuộc hạ đánh xe vội vàng nhường đường, thấy Lạc Chiêu Dực sắp vào trong, Lạc Thương bỗng nhiên nói: "Trong phủ ta còn thiếu một chính phi, Tiểu Thất cảm thấy nữ nhi của Mục Bách như thế nào?"

Từ sau khi Mục Bách trở về kinh, Lạc Chiêu Dực tựa hồ luôn đánh bậy đánh bạ mà giúp ông, Lạc Thương không tin chỉ là trùng hợp, muốn dùng lời này thử thăm dò ý đồ của Lạc Chiêu Dực, nếu Lạc Chiêu Dực thật sự muốn lôi kéo Mục Bách, nghe nói vậy không thể nào không có phản ứng.

Lạc Chiêu Dực nghe vậy, quả nhiên dừng bước.

Lạc Thương nhướn mày, lại nghe hắn bình thản trả lời: "Nói với cô làm gì?" Nói xong đầu cũng không quay lại đi mất.

Lạc Thương: "..."

Thoáng cái đã qua nhiều ngày, Lạc Chiêu Dực cũng không đến Mục phủ nữa, Mục Song Hàm lúc đầu còn đề phòng hắn sẽ đột nhiên xuất hiện, bắt quá nghiêm lại, hắn là thái tử, cứ leo tường vào mới kỳ quái đó...

Hôm nay ánh mặt trời sáng lạn, mặt trời vừa lên, Từ Uyển Thẩm đến Mục phủ tìm Mục Song Hàm ra ngoài, lần trước Từ thị bị hù dọa, nói cái gì cũng không cho phép.

Đối với Từ thị, trong lòng Từ Uyển Thẩm có chút phức tạp, nhưng vẫn cười nói: "Lần trước là ngoài ý muốn, lúc này có ta đi cùng, sẽ không xảy ra chuyện đâu, hơn nữa Hàm biểu muội cũng không thể cả đời đều không ra khỏi cửa được?"

"Nhưng..." Từ thị kéo tay Mục Song Hàm, vẫn lắc đầu, mặt mũi tràn đầy bất an.

"Kỳ thật lần này là tổ phụ kêu con tới, Hàm biểu muội từ nhỏ rời kinh, bây giờ trở lại ngay cả một người quen cũng không có, tổ phụ muốn con mang muội ấy đi gặp nhiều người, kết giao thêm bằng hữu cũng tốt, nếu không cả ngày cứ buồn ở nhà cũng không được..."

Từ thị nhíu mày, trong lòng thấy cũng có lý, lại không lên tiếng, Mục Song Hàm vỗ tay bà, an ủi: "Nương, yên tâm đi, con được qua dạy dỗ đã nhớ kỹ... Cũng không thể cô phụ tâm ý của tổ phụ và biểu tỷ."

Từ thị thở dài, cuối cùng gật đầu nhẹ, "A Hàm, mang nha hoàn theo cùng đi."

Mục Song Hàm đáp ứng, chờ lúc ra cửa lên xe, Từ Uyển Thẩm mới nói: "Nương muội thật lo lắng cho muội!"

"Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng," Mục Song Hàm cười cười, "Trên đời này có cha mẹ nào không thương hại tử?"

"Nói đúng lắm, muội lần trước cũng bị dọa rồi? Muội cũng thiệt là, nếu là ta sẽ không bất cần như vậy, ngay cả phu xe của mình bị đổi cũng không biết," Từ Uyển Thẩm quở trách nằng, "Bất quá việc này càng nháo càng lớn, dính dáng đến ân oán giữa Đoàn Mẫn trưởng công chúa cùng Lâm phò mã đã qua đời, ngược lại là muội cái người bị hại này một chút cảm giác tồn tại cũng không có."

Thần sắc Mục Song Hàm không thay đổi, chỉ khẽ cười, nàng cũng nghe nói, gần đây xôn xao lời đồn, ai cũng nói Lâm phò mã là bị Đoàn Mẫn trưởng công chúa hại chết... Điều tra ra hung thủ rồi, Mục Song Hàm bình yên rút khỏi, Đoàn Mẫn trưởng công chúa lại thoát thân không được.

Hoàng gia nhiều thị phi, luôn luôn là đề tài cho dân chúng nói chuyện say sưa, muốn đề xuống cũng không dễ dàng.

"Đúng rồi, biểu tỷ, tỷ muốn mang ta đi chỗ nào?" Mục Song Hàm không muốn nói nhiều về việc này, liền đổi đề tài hỏi.

Từ Uyển Thẩm nói: "Ta ở lâu hai Thái Bạch Lâu đặt một phòng bao, muối chỉ cần đi theo ta là được."

Thái Bạch Lâu là lầu nổi danh nhất kinh thành, dựa vào hồ mà xây, phong cảnh vô cùng đẹp, khách nhân có thể đến ăn cơm không giàu cũng là quý.

Hai người được nha hoàn đỡ xuống xe ngựa, một tầm mắt bên trong lầu ba đột nhiên nhìn chăm chăm đến, người nọ khoanh tay đứng cạnh cửa sổ, rất hứng thú nhìn Mục Song Hàm, Mục Song Hàm cảnh giác ngẩng đầu, lại không thấy được gì, Từ Uyển Thẩm buồn bực: "Muội nhìn gì vậy?"

Mục Song Hàm lắc đầu, "Không có gì, vào thôi."

Từ Uyển Thẩm mời tới đều là những tỷ muội có quan hệ tốt nhất với nàng, thấy Mục Song Hàm cũng thân mật gọi muội muội, mọi người thân phận tuổi tác tương tự nhau, lại có Từ Uyển Thẩm làm trung gian, trong thoáng chốc đã trò chuyện với nhau rất vui.

Trong đó tính tình hoạt bát nhất chính là con gái rượu của Quốc tử giám Lý Huệ, nói một hồi, nàng ta liền thần bí hạ thấp thanh âm, "Các ngươi đều nghe chuyện của Đoàn Mẫn trưởng công chúa chưa?"

"Đương nhiên có nghe, ngươi muốn nói cái gì?" Từ Uyển Thẩm thấy bộ dáng nàng ta như vậy cảm thấy buồn cười, Lý Huệ từ trước đến nay tin tức linh thông, chúng tỷ muội có phần lớn chuyện lý thú đều là từ nàng ta mà biết được.

Lý Huệ bĩu môi, sảng giọng: "Ta là cố ý đem tin tức muốn nói cho các ngươi biết, vì đề xuống lời đồn lần này, e là Thánh thượng sẽ đem chuyện tuyền tú lúc trước nhắc lại... Đương nhiên, cũng vì thái tử đã đến tuổi đại hôn, cộng thêm nhiều hoàng tử còn chưa có chính phi... Nếu các ngươi có ý định kia, nhanh chóng chuẩn bị trước đi!"

Trong phòng thoáng chốc tĩnh lặng, nụ cười của Mục Song Hàm thoáng ngừng - - tuyền tú? Thái tử đại hôn?

"Ta thấy, Hàm muội muội xinh đẹp như vậy, nếu có thể tiến cung lọt vào mắt quý nhân, nói không chừng còn có thể bay lên biến thành phượng hoàng đó!" Lý Huệ che nửa môi cười chặc nàng.

Trong lòng Mục Song Hàm có chút hoảng hốt, không có tâm tư gì cùng nàng ta cười giỡn, kỳ thật luật lệ Đại Cảnh hoàng triều tương đối thoáng, chuyện tuyền tú này, nếu thật sự không muốn cũng có thể sớm tìm người đính hôn, chỉ cần không nhìn trúng người hoàng gia, cơ bản hoàng đế cũng nhắm mắt mở một mắt.

Mục Song Hàm nhặt giọng nói: "Cửa hoàng thất đâu phải dễ vào như vậy."

"Nhưng các vị điện hạ đều là nhân trung long phượng, trong kinh không biết bao nhiêu cô nương tranh đoạt để vào danh sách tuyền tú kia, " Lý Huệ cúi đầu xuống, mặt lại hơi ửng đỏ, "Lần trước ở Đào Hoa yến trông thấy thái tử điện hạ và nhị điện hạ từ xa, phong thái kia thật sự là lần đầu mới gặp.. Chẳng lẽ các ngươi đều không động tâm sao? Ta tình nguyện thử một lần, cũng không muốn tùy tiện đính hôn gả cho người khác!"

Mục Song Hàm khẽ thở dài, ngẫm lại bộ dáng Lạc Chiêu Dực, thật là một kẻ gieo họa, khó trách...

Từ Uyển Thẩm giật môi, vừa muốn nói gì, bên ngoài đột nhiên truyền đến vài tiếng tranh chấp, sau đó cửa mở ra, vẻ mặt Liễu Như khó xử đi vào, trên tay còn cầm một cái khay, "Tiểu thư..."

"Liễu Như, làm sao vậy?" Mục Song Hàm đứng dậy hỏi.

"Tiểu thư, vừa rồi có người tặng thứ này vào, nô tỳ cũng không biết nên làm thế nào cho phải..."

Mục Song Hàm đến gần xem, là một khối ngọc bội, hơn nữa ngọc bội kia còn có chút quen mắt, nàng đang định cầm lên, Lý Huệ bên cạnh cười đoạt lấy trước, "Vật gì tốt vậy, ta xem một chút... A!"

Dáng vẻ tươi cười của Lý Huệ cứng đờ, thay vào đó mặt mũi tràn đầy kinh hoàng "Tam, tam..."

"Tam cái gì tam, A Huệ sao ngươi lại sợ đến như vậy?" Từ Uyển Thẩm vỗ bả vai nàng ta, tay Lý Huệ lại run lên, ngọc bội thẳng tắp rơi xuống, bị Mục Song Hàm một phen tiếp được.

Mục Song Hàm nhíu mày, nhìn kỹ lại, phút chốc nghĩ tới, lúc thái tử ăn bánh hoa quế của nàng, có tiện tay gỡ xuống ngọc bội trên người đưa cho nàng, về sau cũng không chịu lấy về vẫn luôn đặt ở chỗ nàng.

"Ngọc bội kia là của tam hoàng tử điện hạ!" Lý Huệ cuối cùng nói ra.

Những người khác đều kinh hãi, Mục Song Hàm đem ngọc bội nhìn một lượt, phía sau có một chữ "Thương", là đồ của Tam hoàng tử Lạc Thương.

"Năm đó lúc đại hoàng tử đại hôn, thái hậu thưởng một khối ngọc bội cho đại hoàng phi, về sau lại đem mỗi cái ban cho chư vị hoàng tử, ngọc bội kia là để chư vị hoàng tử đưa cho chính phi, là biểu tượng thân phận..." Lý Huệ khó có thể tin nhìn qua Mục Song Hàm, lẩm bẩm giải thích.

Mục Song Hàm sững sờ, lập tức hết chỗ nói, Lạc Chiêu Dực lại tiện tay đem đồ quan trọng như vậy ném cho nàng "Gán nợ"... Người nào đó thật là!

Việc này Từ Uyển Thẩm cũng biết, phải nói trong kinh thành không ai không biết, nhưng vấn đề là... Mục Song Hàm vừa mới hỏi kinh không bao lâu, tại sao lại được tam hoàng tử để ý?

"Hàm biểu muội, " Từ Uyển Thẩm nghiêm mặt nói: "Việc này không phải là chuyện đùa, muội..."

Nàng nói còn chưa dứt lời, Mục Song Hàm đã đem ngọc bội thả trở lại, phân phó nói: "Liễu Như, ở đâu mang đến liền đem trả lại đó."

"Nhưng tiểu thư, người đưa ngọc bội đến đã không thấy đâu!"

"Ta nói, ở đâu mang đến thì mang trả lại đó, ta xem như chưa thấy qua thứ này." Mục Song Hàm thanh âm lạnh đi, "Cầm mà không hỏi chính là trộm, người thả lại chỗ cũ, người mất của sẽ tự lấy về, nếu người ta không muốn lấy, bị ai nhặt được cũng không mắc mớ tới chúng ta... Hiểu không?"

Từ Uyển Thẩm: "..."

Liễu Như gật gật đầu, cầm lấy đồ vừa đi đến cửa, một gã sai vặt xuất hiện, làm tư thế "Mời", "Mục tiểu thư, chủ nhân nhà ta mời ngài đến gặp."

Qua khỏi ngọc bội vừa rồi, chủ nhân trong miệng gã sai vặt là ai không cần nói cũng biết.

Lý Huệ hâm mộ liếc mắt một cái, thầm nghĩ vị Mục gia tiểu thư này làm sao lọt được vào mắt tam hoàng tử? Chẳng lẽ thật sự là lớn lên quá xinh đẹp?

Mục Song Hàm một bộ dáng nhu thuận, nghiêm mặt nói: "Ta là một cô nương chưa lấy chồng, sao có thể đến gặp riêng người ngoài? Từ trước quy củ đã như thế, thứ cho ta thất lễ... Không gặp!"

Mọi người: "..."

Về mặt Lý Huệ như nuốt ruồi bọ, cô nương người nói đạo lý à... Gặp quý! Tam hoàng tử phái người đến mời cũng không gặp, người có mấy lá gan đây?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Giải vây

Edit +Beta: Anky

Mục Song Hàm nói năng hùng hồn, gã sai vặt đến mời người mặt mũi tràn đầy khó xử, nhưng giữa ban ngày ban mặt cường bách nàng đi gặp người cũng không tốt, Liễu Như nhân cơ hội đem khay nhét trả lại cho hắn, hắn suy nghĩ một chút, xoay người chạy trở về.

Chờ hắn đi khỏi, Mục Song Hàm lập tức phân phó người chuẩn bị xe ngựa, nói với Từ Uyển Thẩm: "Biểu tỷ, ta đi trước một bước."

"Ồ? Muội cứ như vậy mà đi sao?" Từ Uyển Thẩm thật không biết nàng nghĩ thế nào, tam hoàng tử là người nào? Là con cháu hoàng tộc cao quý! Nếu không cho hắn một lời giải thích, việc này sợ là không xong.

"Nếu không đi còn có thể làm sao?" Mục Song Hàm làm ra vẻ ủy khuất nói: "Biểu tỷ, Song Hàm chỉ là một cô gái yếu đuối, không cách nào đối đầu với tam hoàng tử, việc này ta sẽ trở về báo cho gia phụ xử lý."

Trong lòng Mục Song Hàm khẽ thở dài, từ sau khi hồi kinh, nàng quả thực chính là phạm phải sao Thái tuế, cuộc sống này trôi qua không an bình, nàng đã trêu ghẹo phải ai chứ? Trong lòng nàng hiểu rõ, tam hoàng tử có thể đối với nàng nhất kiến chung tình sao? Đừng có đùa, nếu không phải nhắm vào cha nàng, cũng chính là nhắm về phía Lạc Chiêu Dực!

Thần tiên đánh nhau, người phạm gặp nạn! Công thành bốc cháy, nàng chính là con cá nhỏ bị tai họa kia! Lúc này không tránh, còn đợi khi nào? Về phần về sau... Đi trước rồi nói!

"Hàm muội muội!"

Lý Huệ gọi nàng, nàng đã mở cửa đi ra ngoài, Từ Uyển Thẩm đuổi theo nàng đi xuống, nhưng Mục Song Hàm vừa đi tới đầu bậc thang, liền nghe một thanh âm trầm thấp kêu lên: "Đứng lại!"

"Thần nữ tham kiến..." đám người Từ Uyển Thẩm cùng Lý Huệ vội vàng muốn hành lễ.

Lạc Thương khoát tay, "Nơi này là Thái Bạch Lâu, chớ kinh động những người khác."

Mục Song Hàm bắt đầu xoay người, theo mọi người cùng hành lễ, sau đó cúi đầu đứng ở một bên.

Lạc Thương đến gần, nói: "Ngẩng đầu lên!"

Mục Song Hàm theo lời ngẩng đầu, chỉ thấy đó là một nam tử đáng người cao ngất anh tuấn, mặt trầm xuống, xem ra tâm tính rất kém, mà trên tay hắn đang vuốt chính là khối ngọc bội chưa tặng được kia!

"Người chính là Mục Song Hàm nữ nhi của Mục Bách sao, vội vã đi như vậy... Người rất sợ ta?"

Mục Song Hàm không nhanh không chậm đáp: "Hoàng gia uy danh, không người nào không kính sợ, thần nữ cũng thế."

"Nói hay! Xem ra không phải là người chỉ có bề ngoài, " Lạc Thương nở nụ cười, xoay ngọc bội, đưa cho nàng, "Cầm lấy!"

Kỳ thật Lạc Thương cũng không phải là coi trọng Mục Song Hàm, chỉ là vị trí chính phi của hắn còn trống, lần này tuyên tử Văn Đế nhất định sẽ chỉ định người cho hắn, nhưng Văn Đế từ trước đến nay yêu thương thái tử, tuyệt đối sẽ không cho phép tam hoàng phi có giá thể hiển hách làm tăng thể lực của hắn, trúng tuyên chắc chắn chỉ có những quan lại nhỏ bé hoặc triều thần không có thực quyền!

Cho nên Lạc Thương chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường!

Ngày đó thử thăm dò Lạc Chiêu Dực, mặc dù cái gì cũng không dò ra được, nhưng lúc Lạc Thương trở về đã suy nghĩ sâu xa, cảm thấy Mục Song Hàm đích thực là một lựa chọn tốt! Bởi vì cha nàng hiện không có gốc rễ, ở trong triều cũng không dính líu đến phe phái nào, chính là thanh lưu hiếm thấy, Văn Đế sẽ không phản đối. Lạc Thương cũng không phải úy khuất chính mình, hắn nhìn ra được tương lai của Mục Bách tiền đồ vô lượng.

Hiện thời trong triều, vừa không dính líu đến quyền cao chức trọng, lại có tiền đồ, chỉ có Mục Bách.

Tuy nói đã nghĩ xong người được chọn, Lạc Thương vẫn lo lắng bên Văn Đế, hôm nay là giả bộ vô tình gặp gỡ Mục Song Hàm, muốn đưa ra ngọc bội trước, đem người định xong... Đương nhiên, hắn cũng thừa nhận dung mạo của Mục Song Hàm làm hắn rất vừa ý. Nhưng ngàn tính vạn tính, Lạc Thương lại không tính đến Mục Song Hàm sẽ cự tuyệt hắn.

"Thần nữ... Không thể nhận!" Mục Song Hàm lạnh lẽo siết chặt nắm tay, đối mặt với ánh mắt dần lạnh đi của Lạc Thương, trên trán tràn ra một tầng mồ hôi mỏng, nhưng vẫn nói từng chữ từng câu.

Từ Uyển Thắm âm thầm đỏ mặt mồ hôi lạnh, ở phía sau lôi kéo Mục Song Hàm, Mục Song Hàm ngăn tay nàng, giọng điệu kiên định, lặp lại lời nói: "Thần nữ không thể nhận!"

"Vì sao?" Lạc Thương siết chặt ngọc bội, sắc mặt âm trầm.

Mục Song Hàm đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, vô số lý do nghĩ ra đều không ổn, tam hoàng tử là ai, những cái có kia e rằng không gạt được hắn, nàng rũ mắt, nhất thời không lên tiếng.

Lạc Thương thân là hoàng tử, ngày thường uy nghiêm cỡ nào, hôm nay lại bị một tiểu nữ tử làm mất mặt, cảm thấy tức giận, lạnh lùng nói: "Mục Song Hàm, người thật to gan, người..."

"Tam ca?" Thanh âm thanh thúy lọt vào tai, tựa như hoàng anh xuất cốc, "Không nghĩ tới trùng hợp như vậy lại gặp được tam ca, ồ, các người đứng ở đây làm gì?"

Mọi người nhìn tới, chỉ thấy một nữ tử áo vàng nâng váy chạy đến, dung mạo nàng xinh đẹp, mày liễu cong cong, cánh môi khẽ cong, vẻ mặt thiên chân hồn nhiên, bộ dáng rất là đáng yêu xinh đẹp.

"Tình Nghi?" Lạc Thương nhíu mày, sự tình bị cắt ngang rất là khó chịu, không kiên nhẫn hỏi: "Tại sao muội lại ở chỗ này?"

"Tam ca nói lời này thực kỳ quái, sao muội lại không thể ở chỗ này?" Lạc Tình Nghi chạy tới, tò mò nhìn mấy người Mục Song Hàm, "Các người sao lại khẩn trương như vậy? Tam ca, huynh làm gì đem người ta dọa sợ đến như vậy?"

Lạc Thương cười lạnh một tiếng, "Ta có thể làm cái gì?" Nói xong vung tay áo một cái, xoay người rời đi, một câu cũng không nhiều lời.

Lạc Tình Nghi bĩu môi, cũng không cản hắn, sau lưng hắn vụng trộm làm mặt quỷ.

"Tham kiến Tình Nghi công chúa!" Từ Uyển Thắm nhận ra Lạc Tình Nghi, lúc này cúi người, cảm kích nói: "Tạ công chúa giải vây..."

"Không cần cảm ơn, đem vị muội muội này cho ta mượn là được rồi!" Nói xong, Lạc Tình Nghi kéo tay Mục Song Hàm, "Mục gia muội muội đứng không, ta có lời muốn hỏi người, người đi theo ta một chút."

Mục Song Hàm đối với vị công chúa này rất có cảm tình, cảm kích nàng vừa rồi giải vây, lập tức cũng không từ chối, nhẹ gật đầu.

Từ Uyển Thắm cùng Lý Huệ hai mặt nhìn nhau, mặt mũi đều tràn đầy khó hiểu, nhất là Từ Uyển Thắm, nàng cảm thấy càng ngày càng không hiểu Hàm biểu muội...

"Vừa rồi... Thật sự đa tạ công chúa!" Mục Song Hàm buông tiếng thở dài, bắt đầu đi nói.

Lạc Tình Nghi mỉm cười, cười đến tinh quái, đưa tay nắm lấy Mục Song Hàm một cái, "Ai nha làn da thật tốt... Kỳ thật, người người nên tạ ơn không phải ta, đợi lát nữa người sẽ biết."

Mục Song Hàm "..."

Lên lầu, Lạc Tĩnh Nghi mang theo Mục Song Hàm đến bên ngoài một gian phòng, cạnh cửa đang đứng một người, Mục Song Hàm vừa nhìn, không phải chính là Trần hộ vệ bên cạnh thái tử sao!

Nàng ngẩn ngơ, Lạc Tĩnh Nghi đã đẩy cửa ra, trong phòng có một người đang đứng, khoanh tay nhìn tranh chữ trên tường, một người nữa dựa cạnh cửa sổ, một tay chống cằm, dung nhan như bạch ngọc sạch sẽ vô ngần, mặt mày đẹp dễ rạng rỡ, tư thái ung dung phong lưu vô tận, ánh mặt trời rơi xuống, tựa như người trong cõi thần tiên, lúc hắn nghe được động tĩnh, mi mắt nâng lên, con ngươi xanh u lưu chuyển, thoáng chốc yêu khí liền lan tràn.

Nội tâm Mục Song Hàm cơ hồ là găm thét - - thái tử điện hạ người thật sự rất nhân rồi sao sao?!

Lạc Tĩnh Nghi dẫn nàng vào trong liền không quản nữa, ngược lại tiến về phía nhị hoàng tử Lạc Đình, ngọt ngào kêu lên: "Nhị ca Nhị ca..."

Lạc Đình lặng lẽ ngăn trở nàng, ôn hòa cười nói: "Cũng đã lớn còn giống như đứa bé... Mục cô nương đứng không, không cần đa lễ, cùng nhau ngồi xuống đi."

Nói xong, Lạc Đình ngồi xuống bên cạnh Lạc Chiêu Dực, Lạc Tĩnh Nghi ôm cánh tay hắn không chịu buông, Lạc Đình gỡ mấy lần cũng không ra, liền mặc kệ nàng. Mục Song Hàm ngồi bên cạnh Lạc Tĩnh Nghi, vừa ngẩng đầu, chính là đối mặt với Lạc Chiêu Dực, mặt nàng lập tức đen lại: "—" "

"Đó, người người thật sự cần cảm tạ ở đó!" Lạc Tĩnh Nghi chỉ chỉ Lạc Chiêu Dực, một vẻ mặt xem kịch vui.

Mục Song Hàm đành phải đứng dậy, bất đắc dĩ nói: "Tạ điện hạ..." Mỗi lần gặp mặt đều được hắn cứu cũng thật sự là đủ rồi orz

Ngay từ đầu tâm tình Lạc Chiêu Dực rõ ràng không tốt, lúc này ngược lại khẽ cười một cái, "Cảm tạ thế nào? À, trước tiên pha một ấm trà cũng được, mười lá trà ba muỗng đường."

"..." Mục Song Hàm tròn mắt há hốc mồm, rồi rầm hồi lâu nói: "Xin hỏi điện hạ, cái này có kỳ lạ lắm không?" Nhà ai lại pha trà như vậy? Còn ba muỗng đường? Ngọt chết người đi!

Lạc Chiêu Dực nói ba chữ: "Cô thích đấy!"

Mục Song Hàm: "('□')' ————" được, coi như nàng chưa hỏi! Có tiền có quyền có mạo chính là tùy hứng!

Bất quá, Mục Song Hàm nhìn khoảng cách cái bàn, bình tĩnh nói: "Điện hạ, quá xa, với không tới! Còn có, thần nữ chỉ biết châm trà không biết pha trà!"

Lạc Chiêu Dực mất hứng, hung hăng vỗ bàn, dọa Lạc Tĩnh Nghi nhảy dựng, Lạc Đình tập mãi thành thói quen, cầm lấy trà cụ, động tác nước chảy mây trôi, quả thực cảnh đẹp ý vui, Lạc Tĩnh Nghi nâng mặt, háo sắc: "Nhị ca thực là soái!"

Chỉ chốc lát sau đã pha trà xong, đặt ở trước mặt Lạc Chiêu Dực, trừng mắt một cái: "Vừa rồi muốn gặp người ta chính là đệ, nếu dọa người ta đi mất nhìn đệ làm sao bây giờ!"

Lạc Chiêu Dực hừ lạnh nói: "Ai muốn gặp nàng ấy?" Bưng ly trà nóng hồi nhấp một miếng, mặt mày hắn rõ ràng giãn ra.

Lạc Đình hướng về phía Mục Song Hàm châm chọc: "Mục cô nương đừng trách móc, hán tử nhỏ đã có tật xấu này!" Nói tóm lại là đáng ăn đòn!

Mặt Mục Song Hàm vẫn bình tĩnh như cũ, gật đầu, trong lòng tự nhủ ta sớm biết!

"Nhị ca Nhị ca," Lạc Tĩnh Nghi hai tay chống cằm, nhìn chằm chằm Lạc Đình làm nũng: "Muội cũng muốn huynh pha trà cho muội uống!"

Lạc Đình dứt khoát rót một chén đặt trước mặt mỗi người, Mục Song Hàm vội vàng nói cảm ơn, cảm thấy đây mới là phong độ, so sánh với tam hoàng tử vừa rồi cùng thái tử trước mặt, nhị hoàng tử quả thực chính là hoàng tử mẫu mực...

Lạc Tĩnh Nghi khẽ gật đầu, đột nhiên có chút không vui, nhưng chỉ chốc lát nàng lại hưng trí bừng bừng hỏi: "Mục gia muội muội, người cùng Tiểu Thất tại sao lại quen biết?" Nàng biết rõ hỏi Lạc Chiêu Dực cũng vô dụng, liền chọn Mục Song Hàm tới hỏi.

Lạc Đình cũng liếc Lạc Chiêu Dực một cái, "Ta cũng rất tò mò, Tiểu Thất lớn như vậy, đối với nữ nhân chưa từng coi trọng, khi nào thì để ý qua..."

Lạc Chiêu Dực đáp hán một cước, thẹn quá hoá giận: "Ta để ý nàng ấy lúc nào?"

Lạc Đình có chút ngạc nhiên, này nha, sinh thời có thể chứng kiến bộ dáng này của Lạc Chiêu Dực... Xem ra là có thật?

Hắn nhún vai, cố ý giấu cợt nói: "Ta có chi mặt gọi tên nói Mục cô nương sao?"

Một câu trêu chọc cả hai người!

Mục Song Hàm: "—" nàng sai rồi, trúc xấu làm sao có thể mọc măng ngon? Nhị hoàng tử cũng không phải là người tốt!

Lạc Chiêu Dực hít mát, lúc trước kìm nén một bụng tức, hiện tại cuối cùng nhìn không được bùng nổ, hấn xoa cổ tay, giường cảm về phía Lạc Đình, "Ra ngoài đầu tay đôi!"

Lạc Đình & Lạc Tĩnh Nghi & Mục Song Hàm: "... QAQ" cầu xin tình tảo, thái tử điện hạ!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Yêu cầu

Edit +Beta: Anky

Lạc Chiêu Dực bạo phát xong, mặt ba người đều ỉu xiu, cuồng bạo lực không thể trâu vào được! Lạc Đình giờ tay đầu hàng: “Nhị ca đệ là người nhà nhận, quân tử động khẩu bất động thủ!”

“Vậy ta không phải là quân tử?” Lạc Chiêu Dực liếc hần.

"Đương nhiên là không..." Mục Song Hàm bật thốt ra, lời nói đến bên môi tức thì đổi giọng, cười tùm tùm nói: "Đương nhiên là phải rồi."

Lạc Chiêu Dực: "Hừ, cô đầu tưng!"*

(*cô đầu tưng: ý nói gió chiều nào theo chiều nấy)

Mục Song Hàm nhìn trời, trong lòng tự nhủ đây là nhìn mặt mà nói chuyện, kỹ năng sinh tồn được không?

Lạc Tĩnh Nghi không vui, mặt mũi tràn đầy buồn bực: "Tiểu Thất, ta vừa nghe lời người đi giúp Mục gia muội muội giải vây, người nói cho ta biết, các người là quan hệ thế nào đi?"

"Không có quan hệ gì!" Mục Song Hàm cùng Lạc Chiêu Dực trăm miệng một lời, nói xong liếc mắt nhìn nhau, đồng thời quay mặt.

"A? Phải không?" Lạc Tĩnh Nghi chớp hai mắt, cười đến không có ý tốt, "Hình như vừa rồi ta thấy tam ca muốn đưa ngọc bội cho Mục gia muội muội..."

Sắc mặt Lạc Chiêu Dực lập tức trầm xuống, trong người lạnh khí tỏa ra bốn phía, “Ngọc bội gì?”

"Ta không có nhìn kỹ." Lạc Tĩnh Nghi vô tội nói.

Lạc Chiêu Dực nhìn Mục Song Hàm, vẻ mặt Mục Song Hàm cứng đờ, lập tức nghiêm mặt nói: "Công chúa nhìn lầm rồi, tam điện hạ chỉ là ngăn thần nữ lại nói vài lời thôi, nào có ngọc bội gì."

Lạc Tĩnh Nghi đang muốn mở miệng, Lạc Đình đột nhiên cười cười, "Tĩnh Nghi, muội thật vất vả mới xuất cung một chuyến, không phải nói muốn đi dạo cho đã sao? Đi thôi, nhị ca đi cùng muội."

"Thật vậy chẳng thật vậy chăng?" Lạc Tĩnh Nghi cao hứng vỗ tay, chuyện gì cũng ném ra sau ót đi, kéo Lạc Đình ra cửa, "Nhị ca huynh tốt nhất!"

"O? Nhị điện hạ, công chúa..."

Lạc Chiêu Dực khẽ nhủ mày, Lạc Đình lặng lẽ đưa tay lên, đóng cửa.

Mục Song Hàm liền nói: "Điện hạ, sắc trời không còn sớm, thần nữ cần phải trở về!" Nhiều lần trước đều là Lạc Chiêu Dực vụng trộm đến Mục phủ, không có người nhìn thấy thì không sao, nhưng hiện tại cô nam quả nữ ở chung một phòng như vậy ra cái dạng gì? Mục Song Hàm cũng không muốn rước lấy thị phi!

"Đứng lại!" Lạc Chiêu Dực đi đến trước mặt nàng, "Lạc Thương đã nói gì với nàng?"

Mục Song Hàm ngẩng đầu chống lại ánh mắt dò xét của hần, nở nụ cười: “E rằng đây không phải chuyện điện hạ nên hỏi, điện hạ đây là lấy thân phận gì đến chất vấn thần nữ?” Nói xong, Mục Song Hàm có chút thất thần, không có Lạc Đình và Lạc Tĩnh Nghi ở đây, nàng hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, nhưng bắt đầu từ khi nào, nàng ở trước mặt Lạc Chiêu Dực có thể hoàn toàn bỏ xuống ngự trang mà làm theo bản tính?

Thói quen thật là đáng sợ, làm nàng nghĩ đến liền rợn cả tóc gáy.

Lạc Chiêu Dực cũng không giận, dựa ở bên cửa đứng lúc ngăn cản con đường của nàng, không mặn không nhạt nói: "Nàng sớm đã nhận lấy ngọc bội của cô, nàng nói xem cô đây là loại thân phận nào đến chất vấn nàng?"

"... Ngọc bội ta sớm đã muốn trả, là điện hạ không chịu cảm về!" Mục Song Hàm khước miệng rút gân, thân là thái tử da mặt dày đến trình độ này cũng thật choáng mã.

"Cô cũng nói, nằng cứ việc ném," Lạc Chiêu Dực để sát vào bên tai nàng, nhẹ giọng thủ thi: "Nhưng nằng lại không ném."

Mục Song Hàm chỉ cảm thấy bên tai nóng lên, không hề nghĩ ngợi, một cái tát liền vung lên: "Ngươi tránh xa một chút!"

Lạc Chiêu Dực lập tức cầm lấy cổ tay nàng, mềm mại trơn mịn... Cảm giác thật ấm áp, làm người ta trầm mê, lúc rơi xuống vách núi hắc cũng từng ôm nàng, nhưng khi đó làm gì có tâm tư nghĩ đến những thứ kia, giờ khắc này, hai người đồng thời cứng đờ, bên tai Lạc Chiêu Dực đỏ một mảnh, lại không buông tay, cường ngạnh nói: "Nằng cách xa Lạc Thương một chút!"

Mục Song Hàm "Này!"

Lạc Chiêu Dực gia tăng lực đạo, từng chữ từng câu lặp lại: "Nằng cách xa hắc một chút!"

"Đau, buông tay!" Mục Song Hàm không chút khách khí giẫm chân hắc, lạnh lùng nói: "Người hoàng gia các ngươi một người ta cũng không muốn trêu chọc!"

Lạc Chiêu Dực buông tay, thấy trên cổ tay nàng có dấu tay hiện rõ, hắc siết chặt lòng bàn tay, hồi lâu vẫn không lên tiếng, sau đó về mặt không kiên nhẫn móc ra một cái bình sứ, một lần nữa đem tay nàng kéo đến, cầm lấy bình sứ đổ bột phấn lên tay nàng, lòng bàn tay xoa đều khắp cổ tay: "Nữ nhân thực là phiền toái!"

Mục Song Hàm "... Cũng không phải trầy da, ngươi thoa thuốc trị thương làm gì? Còn nữa ngươi có thể dừng lại không, thoa nhiều như vậy làm gì..."

Lạc Chiêu Dực ngừng tay lại, tức giận: "Nằng có phiền hay không? Mắc mớ gì tới nằng?"

Lần này Mục Song Hàm thật sự là dở khóc dở cười: "Đây là tay ta!"

Lạc Chiêu Dực ngẩng đầu, gương cầm nhìn, vẫn câu nói kia: "Mắc mớ gì tới nằng?"

"Vừa nhìn liền biết là người được hầu hạ, sống an nhàn sung sướng đã quen cần gì phải làm những chuyện này..." Mục Song Hàm nhìn động tác hắc có vẻ hơi ngốc, có chút bất đắc dĩ, có chút buồn cười, hơn nữa là tâm tình phức tạp khó tả, nằng thu tay lại, ôn tồn hỏi: "Thái tử điện hạ, ta không hiểu, đến tột cùng người muốn gì?"

Lạc Chiêu Dực trầm mặc hồi lâu, kỳ thật hắc cũng không biết mình muốn gì, có lẽ chỉ là không muốn buông tay... Một chút thôi, đã có thể chạm tay đến ấm áp.

"Lạc Thương đã nói gì với nằng?"

Hắc hỏi không ra sẽ không bỏ qua, Mục Song Hàm thở dài, nói: "Hắc tựa hồ có ý... Cưới ta làm chính phi, ta cự tuyệt, may mắn Tình Nghi công chúa tới giải vây, nếu không cũng không biết sẽ thế nào."

Ánh mắt Lạc Chiêu Dực tối tăm lại, sát khí chợt lóe rồi biến mất, một chút u ám trong đôi mắt lam xinh đẹp, tựa như quyền rũ người ta sa vào địa ngục, làm người mê hoặc khó có thể kháng cự, Mục Song Hàm thu lại tâm mắt, nghiêng nghiêng đầu.

"Nằng muốn lập gia đình sao?" Hai người tương đối lặng im, Lạc Chiêu Dực đột nhiên hỏi.

"Điện hạ... có ý gì?"

"Tuyển tú sắp tới, nằng không muốn tiến cung, đúng không?" Tuy là câu nghi vấn, nhưng giọng nói Lạc Chiêu Dực lại là khẳng định.

Mục Song Hàm trầm mặc khẽ gật đầu.

"Không muốn tiến cung thì phải lập gia đình, đã chọn được người à?" Lạc Chiêu Dực thần sắc lạnh nhạt, lời nói nhẹ nhàng, không nghe ra ý tứ hàm xúc nào.

"Không có, còn chưa có," Mục Song Hàm cũng lạnh nhạt nói: "Ta hôm nay mới biết được chuyện này, cũng không biết phụ thân sẽ dự định thế nào."

Lạc Chiêu Dực nhẹ giọng nở nụ cười, cười đến làm cho người sau lưng phát rét, hắc nhìn chăm chăm nàng, hỏi: "Mục Song Hàm, nếu ta muốn nằng tiến cung thì sao?"

- - Nếu ta muốn nằng tiến cung thì sao?

Cho đến khi chạng vạng trở về nhà, lúc cả nhà ngồi ăn cơm cùng nhau, bên tai Mục Song Hàm vẫn quanh quẩn những lời này, giống như ma chú, làm thế nào cũng không thể quên được.

Sau khi ăn xong, Mục Song Hàm vốn định trở về phòng, Mục Bách lại nói có việc muốn thương lượng, cả nhà ngồi cùng một chỗ, Mục Song Hàm vẫn còn thất thần, Từ thị sờ đầu nàng, ôn nhu hỏi: "A Hàm, con làm sao vậy? Sau khi trở về luôn không yên lòng?"

Mục Nhung cũng bĩu môi nói: "Tỷ, ta gọi tỷ nhiều lần tỷ cũng không để ý ta!"

"Không có gì, con chỉ đang suy nghĩ chút chuyện, A Nhung xin lỗi, " Mục Song Hàm lắc đầu cười, ngược lại hỏi Mục Bách: "Cha, có chuyện gì sao?"

Mục Bách chau mày, chậm rãi nói: "Ba năm một lần tuyển tú, ta vốn cho rằng hôn sự của A Hàm có thể từ từ chọn, nhưng bề hạ suy tính đến nhiều nguyên nhân quan trọng, quyết định đem tuyển tú làm trước... Chính là vào một tháng sau."

"Cái gì?!" Từ thị sợ hết hồn, gấp đến độ xoay quanh, "Không được! Lão gia, chúng ta chỉ có một nữ nhi là A Hàm, không thể đưa con bé tiến cung, bảo ta lời nói đại nghịch bất đạo cũng được, trong hoàng cung... Đó chính là hổ lửa!"

"Cho nên ta mới cùng mọi người thương lượng, phu nhân đừng nóng vội, " Mục Bách vỗ tay bà, nhỏ giọng an ủi, sau đó nhìn về phía Mục Song Hàm, "A Hàm, từ trước đến nay con luôn có chủ kiến, cha muốn nghe một chút xem con nghĩ như thế nào."

Mục Song Hàm tĩnh lặng, "Cha, con..."

- - nếu ta muốn nàng tiến cung thì sao?

Mục Song Hàm định nói nàng cũng không muốn tiến cung, nhưng vừa nói mấy chữ liền nói không được nữa, bên tai lại vang lên thành âm của Lạc Chiêu Dực, đuổi không đi. Nàng nợ Lạc Chiêu Dực quá nhiều, lại cũng không rõ, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, lần do dự này tuyệt không phải vì ân tình, mà là... Nàng thật sự có chút, một chút động tâm.

"Tỷ, không phải tỷ muốn tiến cung chứ?" Mục Nhung thấy nàng do dự, kim nén không được, thất thanh kêu lên.

Từ thị che ngực, Mục Bách cũng bất khả tư nghị nhìn nàng, tâm tư của con gái, ông luôn biết, nhưng hôm nay... Nàng vậy mà lại do dự?

"Không có, cha, " Mục Song Hàm lắc đầu, tâm tư bình phục lại, tỉnh táo nói: "Con không muốn tiến cung tham gia tuyển tú, nhưng cũng không muốn tùy tiện tìm người để gả, cha, một tháng ngắn ngủi, làm sao tìm được gia đình thích hợp?"

Mục Bách thoải mái, cười cười, đột ngột nói ra một người, "A Hàm, con cảm thấy Hứa đại ca thế nào?"

Ông vừa hỏi, mọi người đều hiểu ý tứ của ông, Từ thị nhủ nhủ mày, Mục Nhung ngược lại gật đầu, nói: "Con người Hứa đại ca rất tốt, chính là..."

"Nói gì đó, " Mục Song Hàm hỏi hốt đáp: "Con cùng Hứa đại ca từ nhỏ là tình nghĩa huynh muội... Cha, việc này để con suy nghĩ thật kỹ đã, mọi người nghỉ ngơi sớm đi, nữ nhi về phòng trước."

"A Hàm..."

Từ thị muốn gọi nàng, bị Mục Bách kéo lại, "Phu nhân, đây cũng là chung thân đại sự của A Hàm, trước kia chúng ta đã đáp ứng việc này do chính nó làm chủ, vậy để nó suy nghĩ thật kỹ một chút đi, nếu hiền chất Hứa gia không thành, vậy thì tìm người khác, dung mạo tính tình A Hàm như vậy, còn sợ không gả được sao?"

Từ thị nghe vậy khẽ gật đầu, đối với cha mẹ mà nói, nữ nhi nhà mình tất nhiên là ngàn tốt vạn tốt, hơn nữa Mục Bách cùng Từ thị đều thương yêu con cái.

Sau khi Mục Song Hàm trở về phòng, cho nha hoàn lui ra, ngồi trầm tư, từ lúc hồi kinh đến nay, nghĩ đến Lạc Chiêu Dực nhiều lần cứu nàng trong biển lửa, tựa hồ mỗi lần vào thời điểm nàng nguy cấp nhất đều có mặt. Mở một cái hộp ra, một cây chùy thủ cùng một miếng ngọc bội lẳng lẳng đặt ở đó, nàng nhìn rất lâu, lâu đến khi trăng lên đỉnh đầu, ánh đèn dần tắt, mới từ từ đóng hộp lại thả trở về.

"Lạc, Chiêu, Dực..." Trong bóng đêm không người không tiếng động, Mục Song Hàm lần đầu tiên gọi tên Lạc Chiêu Dực, mà không phải là thái tử điện hạ, nàng không hiểu nở nụ cười, lần đầu tiên gọi, e rằng cũng là lần cuối cùng gọi, có một số việc, cần phải buông bỏ không buông nhất định sẽ loạn.

Đáng tiếc người nên nghe lại nghe không được.

Đèn tắt, một đêm không chớp mắt.

- - nếu ta muốn nàng tiến cung thì sao?

Xin lỗi, câu trả lời của ta là... Không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Trở ngại

Edit +Beta: Anky

Không tới mấy ngày, thánh chi đã hạ xuống, chiêu cáo thiên hạ, tuyền tú khắp nơi. Triều thần quan viên, hoàng tử hậu phi thậm chí quý nữ kinh thành đều xông xáo hẳn lên. Trong lòng mọi người đều hiểu, lần tuyền tú này không phải cho hoàng đế, các hoàng tử chọn chính phi cũng chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là chọn thái tử phi cho thái tử.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai thái tử đăng cơ, thái tử phi chính là hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ.

Quý nữ xuất thân hiển hách trên cơ bản đều cùng gia tộc có ràng buộc với nhau, cùng vinh cùng hại, không biết bao nhiêu người đem vị trí thái tử phi xem như vật trong bàn tay.

Mà mục tiêu của tất cả mọi người - - thái tử điện hạ, khi hẳn lần thứ ba trong cung "vô tình gặp gỡ" chất nữ của tần phi nào đó, cuối cùng hẳn cũng nổi nóng!

Lúc trước Văn Đế đã cảnh cáo hẳn: "Lần trước cho con chọn người con không chịu, còn đem tiểu cô nương người ta đập xuống hồ... Lần này, không cho phép lại tùy hứng làm bậy!"

Hừ, Lạc Chiêu Dục bày tỏ, hẳn cũng là người nhã nhặn, lần này tuyệt đối không động thủ!

Nhưng đến lúc mọi người nhìn thấy hẳn lần nữa, thái tử điện hạ cười Đại Bạch Hổ rêu rao khắp nơi, một đường dọa ngất vô số người, Văn Đế lại tới chất vấn hẳn, hẳn lại lời lẽ chính đáng nói: "Nếu như Thái tử phi tương lai ngay cả một chút gan dạ sáng suốt cũng không có, làm sao có thể cùng nhi thần chung sống?"

Văn Đế suy nghĩ, thế cũng đúng, vì vậy tùy ý hẳn.

Một màn kinh hãi này qua đi, danh tiếng thái tử điện hạ "hung tàn" nâng cao thêm một bước, không ít người rớt rít từ bỏ.

Ngày xuân trăm hoa đua nở, bướm bướm nhẹ nhàng nhảy múa, cỏ xanh ẩm áp, tựa như một tấm thảm nhung màu xanh, Lạc Chiêu Dục nằm trên thảm cỏ, ngửa mặt nhìn bầu trời xanh thẳm, bạch hồ tựa ở bên chân hẳn, lười biếng lìm dìm ngủ.

Bên cạnh có chút động tĩnh, một người khác nằm xuống, thanh tú ôn nhuận, đứng là Lạc Đình, chỉ nghe hẳn thở dài nói: "Đệ thật tự tại."

"Có việc?" Hai tay Lạc Chiêu Dục để sau gáy, chân dài hơi cong, nghiêng đầu liếc hẳn một cái, thấy mặt mũi hẳn tràn đầy buồn rầu, hiếm khi hỏi thêm một câu.

"Còn không phải tại đệ đem đám nữ nhân kia dọa chết khiếp, bây giờ không ai dám chọc đệ, lại đến vây quanh ta!" Lạc Đình buồn bực cực kỳ.

Lạc Chiêu Dục không cho là đúng, hừ nói: "Cũng không biết là phủ của ai đến nay ngay cả một thị thiếp cũng không có, phụ hoàng thái hậu chỉ hôn cho huynh đều bị huynh từ chối, huynh từng tuổi này, giờ lại còn cự hôn, chỉ sợ người ngoài nghĩ rằng huynh có tật xấu gì đó!" Tuy rằng hẳn cũng giống vậy, nhưng đó là do tuổi còn nhỏ, tùy hứng đã quen, áp lực của Lạc Đình lớn hơn nhiều.

Lạc Đình trầm mặc một hồi, khóe miệng nâng lên đường cong trào phúng, "Tùy bọn họ nghĩ thế nào đi."

"Này, không phải huynh không quên được Liễu Đan Nhận chứ?" Lạc Chiêu Dục đột nhiên cổ quái hỏi.

Lạc Đình giật mình, hồi lâu mới nhớ ra hẳn nói tới ai, không khỏi bất đắc dĩ nói: "Đều là chuyện gao xưa thóc cũ, nữ nhân kia lại... Thôi, không đề cập tới cũng được, đó là do nhị ca đệ còn trẻ ngu ngốc không hiểu chuyện, đệ nhắc lại cẩn thận ta trở mặt đấy!"

Lạc Chiêu Dục sao lại sợ hẳn được, lập tức nhướn mày, "Đầu tay đôi?"

Lạc Đình nâng trán, kiếp trước hẳn tạo cái nghiệp gì để giờ có người đệ đệ như vậy?

"Đúng rồi, Tiểu Thất, có phải đệ thực sự vừa ý nữ nhi của Mục Bách không?" Lạc Đình đối với Mục Song Hàm ấn tượng kỳ thật rất tốt, chỉ là thân phận của Mục Song Hàm nếu làm thái tử phi thì kém rất nhiều, hơn nữa lại quá xinh đẹp, mất vẻ đoan trang hiền lương, không nói đến hoàng đế, chỉ sợ... Thái hậu lão nhân gia người cũng không đồng ý.

Về phần hoàng hậu, nàng chắc là người an tĩnh nhất hiện tại, hậu cung phi tần sóng ngầm mãnh liệt, chỉ có Phượng Nghi Cung một chút động tĩnh cũng không. Theo lý mà nói, nhà mẹ đẻ hoàng hậu thế lực cũng không nhỏ, phụ thân lại ngồi ở vị trí cao, hiện tại đã là Tả thừa tướng cao quý, nhưng hoàng hậu cùng nhà mẹ đẻ lại chưa từng lui tới, Tả thừa tướng cũng không ở trước mặt người ngoài nhắc tới hoàng hậu, quan hệ gần như quý đi.

"Ai vừa ý nàng ấy?" Lạc Chiêu Dục nâng giọng, dừng một chút, lại làm vẻ mặt lạnh nhạt, không được tự nhiên nói: "Bất quá nếu nhất định phải có một thái tử phi...nàng ấy cũng coi như miễn cưỡng được đi."

Người thực kiêu ngạo!

Lạc Đình thực sự chịu thua hẳn, trong lòng tự nhủ cái đức hạnh khẩu thị tâm phi này, Mục Song Hàm phải mù tới trình độ nào mới có thể thích hẳn chứ?

"Lời này của đệ nếu... Nếu người ta trực tiếp định hôn sự không tiến cung thì làm sao bây giờ?" Chi nhìn cách Mục Song Hàm dám ở trước mặt quả quyết cự tuyệt Lạc Thương, Lạc Đình đã cảm thấy cô nương kia không phải người bình thường.

Lạc Chiêu Dực không nói, Lạc Đình thật sự là đâm vào trái tim của hắn, ngày đó hắn nhìn không được hỏi một câu, lại không thấy Mục Song Hàm trả lời, mấy ngày chung đụng, dựa theo hiểu biết của hắn đối với Mục Song Hàm... Ha ha!

Lạc Chiêu Dực bỗng cười lạnh một cái, mặt mày tối tăm, tràn đầy lệ khí, về mặt "Người ngu ngốc", nói "Nàng không vào cung, ta sẽ không đoạt sao?"

Lạc Đình: "..."

"Điện hạ, thái hậu phái người mời ngài đi qua!" Trần Trầm đi tới, bẩm báo.

Tâm tình Lạc Chiêu Dực không tốt, vừa định nói không đi, tiểu thái giám Đức Phúc trắng trẻo mập mập cười lên giống Phật Di Lặc nâng một mâm điểm tâm tinh xảo đưa tới, chờ Lạc Chiêu Dực thuận tay dứt một miếng vào miệng, mới ôn tồn khuyên nhủ: "Điện hạ, nô tài lăm miệng, hôm qua thái hậu cũng phái người tới, ngài cự tuyệt, hôm nay lại không đi, e là sẽ chọc thái hậu tức giận..."

Điểm tâm ngọt ngào mềm mịn tan ở trong miệng, Lạc Chiêu Dực cong mắt, không chút để ý “Ừ” một tiếng, “VẬY THÌ ĐI."

Đức Phúc cười tủm tỉm, thuận theo lui sang một bên, về mặt cung kính.

Lạc Đình kinh ngạc cảm thán nhìn tiểu thái giám, trong lòng hô mẹ nó.

"Trần Trầm..." Lạc Chiêu Dực lại gọi, bất quá không cần hắn mở miệng, Trần Trầm liền biết, lập tức thẳng lưng nói rõ đường đi: "Điện hạ, Trường Thọ Cung ở cửa phía bắc, ra khỏi cửa Đông cung đi về hướng bên phải, ngang qua ngự hoa viên, lại quẹo trái, trước sau có hai hành lang gấp khúc, từ trung gian đi qua nhanh hơn, rồi đi thẳng về phía trước, lại quẹo trái, sau đó..."

Trần Trầm mặt không đổi sắc nói một đoạn dài, thờ cũng không gấp một cái, Lạc Đình nghe đến hôn mê, khoe môi Lạc Chiêu Dực khẽ nhếch, thận trọng gật đầu: "Rất tốt."

Lạc Đình: "..."

Hôm nay hưu mộc*, Mục Bách mời một nhà Hứa Chi Lễ tới nhà làm khách, đầu tiên là cả nhà lớn nhỏ đều ngồi tiếp chuyện, không lâu sau, các trưởng bối đều tìm cơ hội đề Mục Song Hàm cùng Hứa Bách Anh ở một chỗ, Đại Cảnh dân phong cởi mở, hai nhà lại là thế giao, đối với phẩm hạnh hai bên đều rất yên tâm, sớm đã có ý thúc đẩy nhân duyên hai người.

(*hưu mộc: ngày nghỉ của quan viên thời xưa)

Mục Song Hàm cùng Hứa Bách Anh hai người tản bộ trong phủ, đầu tiên có hơi lúng túng, sau đó liếc mắt nhìn nhau, lại đều "Xi" bật cười, Hứa Bách Anh lên tiếng trước: "Xin lỗi..."

"Nên xin lỗi phải là muội mới đúng," Mục Song Hàm cười nói: "Cha mẹ không muốn ta tiến cung, cho nên... Hứa đại ca đừng trách."

Hứa Bách Anh bình thường biết ăn nói, giờ phút này cũng không biết nói gì, nói cho cùng, trưởng bối hai nhà cũng bắt đắ dĩ, hai người bọn họ quen biết từ nhỏ, xem như huynh muội, gần cách mười năm, sau khi Mục Song Hàm trở về hai người cũng chưa gặp qua mấy lần, tình cảm ở đâu ra? Nhiều nhất cũng chỉ có chút tình huynh muội khi còn bé mà thôi.

Hứa Bách Anh lắc đầu, "Sao có thể? Nhưng mà Song Hàm... muội định làm thế nào?"

Kỳ thật hiện tại hôn sự đều do trưởng bối làm chủ, trong đó hai bên tình nguyện cực kỳ ít, Mục Song Hàm lại xinh đẹp, tính tình cũng tốt, nếu quả thật phải cùng nàng thành thân, Hứa Bách Anh cũng không kháng cự, dù sao tình cảm có thể bồi dưỡng.

Mục Song Hàm ngẩn ra, than nhỏ, "Không giấu Hứa đại ca, ta cũng không biết."

Chuyện lập gia đình này, nàng luôn cảm thấy cách nàng rất xa xôi, một đạo thánh chỉ tuyền tú làm người ta vội vàng không kịp chuẩn bị, làm sao đủ thông tuệ tinh táo, Mục Song Hàm cũng chỉ là tiểu cô nương, đối với chuyện nhân duyên, trời sinh đã mơ hồ.

Mặc dù Lạc Chiêu Dực có một đồng胎 xấu, nhưng mấy lần cứu nàng, thậm chí không tiếc tính mạng, nàng không rõ là nguyên nhân gì, nhưng có đôi khi cũng nghĩ, vì cái gì hắn cứ phải là thái tử cao cao tại thượng?

Nếu đã vậy. Vận mệnh thôi.

Mục Song Hàm không đến mức oán trời trách đất, cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Hứa Bách Anh thấy nàng như thế, bỗng nhiên nói: "Song Hàm, ta có một biện pháp... Nếu như muội không sợ danh tiếng bị tổn thương, chúng ta trước tiên có thể đính hôn, chờ tuyền tú qua đi, sự tình chấm dứt, lại tìm lý do từ hôn, lý do từ hôn cứ nói là do ta..."

"Không được, Hứa đại ca, đối với huynh như vậy quá không công bằng!" Mục Song Hàm một câu phủ quyết.

Hứa Bắc Anh cười cười, nhìn nàng, ôn hòa nói: "Muội không cần cự tuyệt nhanh như vậy, ta biết rõ muội đang suy nghĩ gì, nhưng muội đã kêu ta một tiếng đại ca, chúng ta từ nhỏ đã quen biết, làm đại ca đương nhiên phải che chở tiểu muội, huống chi một đại nam nhân như ta, sợ cái gì?"

Mục Song Hàm thấy cảm động, nhưng vẫn lắc đầu, nàng không thể ích kỷ như vậy.

"Việc này nói gấp cũng gấp, nói không vội cũng không vội, Song Hàm, muội suy nghĩ thật kỹ một chút đi."

Trong Trường Thọ Cung thỉnh thoảng truyền ra một trận tiếng hoan hô cười nói, thái hậu ngồi trên cao, mặc dù tuổi đã sáu mươi, tinh thần diện mạo lại vô cùng tốt, phía dưới một đám người hao tâm tổn sức giúp bà tìm niềm vui, Lạc Tĩnh Nghi ở gần bà nhất, rúc vào bên người, thái hậu điểm trán nàng, cử chỉ thân mật, có thể thấy được đối với cháu gái này rất yêu thương.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng thông báo, Lạc Chiêu Dực cùng Lạc Đình đến, trong đại điện bỗng dưng yên tĩnh, hai người hành lễ với thái hậu trước, sau đó một đám người đứng dậy hướng hai người hành lễ, Lạc Tĩnh Nghi cười hi hi phát tay chào hỏi bọn họ: "Nhị ca, sao giờ các người mới đến?"

Lạc Đình cười cười, chỉ nói: "Trên đường có việc trì hoãn."

"Nha đầu con thật không có quy củ!" Thái hậu oán trách một câu, lại gật đầu cười, "Đình nhi ngồi đi, Chiêu Chiêu đến đây, để ai gia nhìn thật kỹ xem, ngày hôm qua thân thể khó chịu sao?"

Lạc Chiêu Dực tiến lên cầm tay thái hậu, "Không có gì nghiêm trọng, làm tổ mẩu lộ lằng, là tôn nhi không phải... Tổ mẩu thân thể có an khang không?"

"Ai gia hết thấy đều tốt, " thái hậu ý bảo hần ngồi xuống bên cạnh, cười nói: "Chi là nhân rồi cực kỳ, cũng may Trường Thọ Cung đạo này thường xuyên có người đến ngồi một chút, tuyền tử sắp tới, bộ xương già này của ai gia mặc dù không còn dùng được, nhưng nhãn lực vẫn có vài phần, phải chọn người vừa ý cho các con..."

Ánh mắt Lạc Chiêu Dực liếc nhìn xuống dưới, tất cả mọi người đều khẽ run rẩy, phục hồi tinh thần lại không hẹn mà cùng nghĩ, a, may là hôm nay điện hạ không mang Đại Bạch Hồ đến QAQ

Thực phi trang dung tinh xảo chính là mẹ ruột của Tam hoàng tử Lạc Thương, nghe vậy trong nội tâm liền động, nghĩ đến con trai có nhắc tới nữ nhi Mục Bách, Mục Song Hàm, có lẽ có thể cầu xin với thái hậu một ân điển, Văn Đế từ trước đến nay hiếu thuận, nhất định sẽ không làm trái ý thái hậu...

Bất quá không đợi bà ta mở miệng trước, thái hậu đã vẫy tay với một người, "Vận Nhi, đến đây cho thái tử nhìn một chút."

Đó là một thiếu nữ dung mạo cực kỳ xuất chúng, mặt trứng ngỗng, lông mày nhỏ nhắn cong cong, trang điểm khéo léo, hình dáng đoan trang uyển chuyển, là kiểu mỹ nhân thái hậu thuận mắt nhất, chỉ thấy nàng ta bước từ trong đám người kia ra, tiến lên hành lễ: "Thần nữ Đào Vận, tham kiến thái tử điện hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đánh cược trái tim

Edit+Beta: Anky

Đào Vận xuất thân bất phàm, phụ thân là Hình bộ Thượng thư, ngoại tổ lại là Hữu thừa tướng, cộng thêm dung mạo khí độ của nàng ta đều là bộ dáng thái hậu thích, ở trong lòng thái hậu là người thích hợp làm thái tử phi nhất.

Lạc Chiêu Dực liếc qua, giọng nói nhàn nhạt, "Miễn lễ."

Đào Vận ngẩng đầu, thấy hần tử ngọc quan, dáng người thanh tú, mặt mày như họa, đôi mắt tựa như hồ sâu, đáng vẻ tự tin ngạo mạn như khắc từ trong xương, bất cứ lúc nào chỗ nào, cũng không giống người sẽ thỏa hiệp bất kỳ ai. Nàng ta nhớ tới ngoại tổ ngầm đánh giá qua, thái tử tuổi trẻ hoa mỹ, tao nhã vô song, thể nhân đều cho rằng chỉ là bình hoa, không chịu nổi trách nhiệm lớn, kì thực lại là tâm tư khó lường, uy nghi sẵn có, nếu là quân vương, có thể bảo vệ cơ nghiệp Đại Cảnh thiên thu, trăm năm thịnh thế.

Lúc đầu nàng ta không cho là đúng, tất cả sự tích của Thái tử nàng ta cũng có nghe thấy, dựa vào cái gì có thể được ngoại tổ đánh giá cao như vậy?

Nhưng Đào hoa yến hôm đó, thái tử đứng trên thuyền hoa, ống tay áo phất nhẹ trong gió, cười khẽ một tiếng đã làm phát sợ Đoan Mẫn trưởng công chúa, gió mát thoảng đưa hương hoa đào, không biết làm say mê bao nhiêu trái tim nữ nhi... Đào Vận cũng không thể kìm lòng bị hấp dẫn, Lạc Chiêu Dực cơ hồ phù hợp với tất cả ảo tưởng về phu quân tương lai của nàng ta, nàng thậm chí nghĩ, nếu có thể cùng người như vậy quân lâm thiên hạ, là chuyện may mắn cỡ nào?

“Chiêu Dục, đây là nữ nhi của Hình bộ Thượng thư, Đào Vận, mẫu thân nàng có tiếng hiền đức, dạy dỗ nữ nhi cũng tri thư đạt lễ giống vậy, ai gia nhìn rất thích, con cảm thấy thế nào?”

Thái hậu thử thăm dò hỏi Lạc Chiêu Dục, Đào Vận có chút khản trương, cố gắng duy trì tư thái tươi cười tốt nhất.

Lạc Đình cười thâm, cúi đầu uống trà, quả nhiên, Lạc Chiêu Dục tùy ý nói: "Nếu tổ mẫu đã thích, để nàng ta thường đến Trường Thọ Cung hầu hạ ngài là được."

Nụ cười của Đào Vận cứng đờ, thái hậu bắt đắc dĩ nói: "Ai gia ở đây có nhiều người hầu hạ, đâu cần thêm người nữa? Ai gia nói chính là con..."

Lạc Chiêu Dục chẳng tỏ ý kiến, không thèm nhìn Đào Vận một cái, trước sau như một độc miệng, "Mặt quá lớn, lông mày quá nhỏ, mắt quá nhỏ, mũi không cao, môi quá dày... Tổ mẫu, nhìn nữ nhân nhạt nhẽo vô vị như vậy, còn không bằng tôn nhi trở về tự soi gương."

Luôn được người người xưng tụng mỹ nhân tiêu chuẩn, Đào Vận: "..."

Mọi người nhìn gương mặt đỏ của Thái tử, nhìn lại Đào Vận - ma đản, quá có sức thuyết phục phải làm sao QAQ

Đến thái hậu cũng chống đỡ không được, nhú mày, “Chiêu Dục à, con..."

Lạc Chiêu Dục đứng dậy, nhẹ nhàng phát vạt áo, thần sắc nhàn nhạt, nói năng có khí phách, liền hỏi thái hậu một câu, "Thái tử phi là tổ mẫu thích, hay là do tôn nhi thích?"

Trong đại điện thoáng chốc yên tĩnh không tiếng động.

Lạc Tĩnh Nghi che mặt, ngay cả phụ hoàng cũng không dám ở trước mặt làm trái ý tổ mẫu! Chắc chắn, nàng đã nói, trong hoàng thất không người nào có phần ngang ngược này của Tiểu Thất, chẳng trách phụ hoàng không màng dị nghị lập hấn làm thái tử!

Đào Vận mặt mũi trắng bệch, cũng không biết là tức hay sợ.

Đang lúc mọi người cho rằng thái hậu sẽ giận tím mặt, thái hậu hỏi: "Nói lời này... Con không sợ sẽ chọc giận ai gia?"

Lạc Chiêu Dục nở nụ cười, trên đại điện này đứng khoanh tay, nhìn về phía thái hậu lại vô cùng kính yêu, hấn hỏi ngược lại: "Năm đó tiên đế khẳng khẳng muốn chém trung thân, tổ mẫu tận lực khuyên can, chẳng lẽ không sợ sẽ chọc giận tiên đế sao?"

Rõng có nghịch lân, chạm vào chết ngay lập tức, người sinh ra, cũng có nguyên tắc ranh giới cuối cùng.

Lạc Tĩnh Nghi yên lặng gợn ngón tay cái lên, thái hậu cười to, mặt mũi tràn đầy vui vẻ, hồi lâu thờ dài nói: “Thôi thôi, ai gia mệt mỏi, các người đều lui ra đi."

Làm đế vương, tính tình Văn Đế suy cho cùng vẫn có chút mềm yếu, thái hậu nghĩ, đứa nhỏ này so với phụ hoàng hẳn có tiền đồ hơn.

Về sau, thái hậu tuy biết tuyển tú nữ vào cung, nhưng chỉ nhìn qua một chút, cũng không nhúng tay vào chuyện thái tử phi nữa.

Chưa đến mấy ngày, phủ Nội Vụ trình danh sách tú nữ cho chủ từ các cung xem, Thục phi lật danh sách cũng không thấy tên Mục Song Hàm, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hiểu rõ, nàng ta cũng là từ tuyển tú vào, biết rõ làm sao có thể tránh được tuyển tú tiến cung, bất quá... Mục Song Hàm có phải đã đính hôn hay không còn chưa ai biết, không phải sao?

Đối với người ở vị trí cao như Thục phi mà nói, một nữ nhi quan lại nhỏ nhỏ lại chẳng đáng là gì?

Vì vậy Thục phi ở trên danh sách thêm một cái tên.

Lúc ngọc bài tú nữ được đưa đến Mục gia, Mục Nhung làm rơi vỡ nghiên mực quý giá nhất của cha hấn, Mục Bách gấp đến độ giậm chân, rõ ràng đã nói con gái từ nhỏ đã cùng hiền chất Hứa gia đính hôn, rõ ràng người phủ Nội Vụ đã gặt đầu bày tỏ hiểu, rõ ràng ông tận mắt thấy tên của nữ nhi được gạch bỏ, rõ ràng... Cho nên nói, đây rốt cuộc là thế nào?!

"A Hàm..." Từ thị thoáng cái ngồi ở trên ghế, vẻ mặt mờ mịt.

Mục Song Hàm nhìn ngọc bài trên tay Mục Bách, trong đầu nháy mắt trống rỗng, phản ứng đầu tiên của nàng chính là... Lạc Chiêu Dục!

"Tỷ! Tỷ đi đâu vậy?"

Mục Song Hàm đẩy Mục Nhung ra, một đường chạy về phía tiểu viện, từ trong bụi cỏ xách tiểu hồ ly ra.

“Bảo chủ nhân người tới gặp ta!” Mục Song Hàm lạnh lùng nói.

Tiểu hồ ly bị dọa khẽ run rẩy, run lên một cái: "... QAQ "

"..." Mẹ nó người run cái gì!

Tiểu hồ ly từ trên tay nàng nhảy xuống, biến mất như một làn khói.

Mục Song Hàm nghĩ thầm, gặp quỷ, con hồ ly này quả nhiên sắp thành tinh sao?

Nàng không cho người khác tới quấy rầy, một người yên lặng ngồi trong tiểu viện, ngồi trong chốc lát, suy nghĩ hồi lâu, không biết vì cái gì lại đến phòng bếp, lúc trở lại trên tay ôm một cái hộp bánh ngọt hoa quế.

Giống như có một trận gió nhẹ thổi qua bên cạnh, Mục Song Hàm cúi đầu vừa nhìn, cái hộp trên tay liền không thấy, lặng im một lát, nàng tức giận ngẩng đầu, "Điện hạ, khi nào người mới có thể không xuất quỷ nhập thần như vậy?" Đến mấy lần trái tim cũng muốn xong rồi!

Lạc Chiêu Dực đoạt lấy hộp đồ ăn, thuận thế ngồi xuống, nhìn nàng một cái, rất là vô tội, "Không phải nàng tìm ta sao?"

Hắn một thân hoa phục, trường bào còn chưa cởi ra, hiển nhiên là đi quá vội không kịp thay quần áo, cả người khí thế bức người, bất quá... Nhìn thấy tiểu hồ ly lặng lẽ từ trong tay áo hắn lộ ra một nhúm lông, Mục Song Hàm khóe miệng rút gân, hình tượng này bị ném đến cách xa vạn dặm rồi!

Mục Song Hàm dừng một chút, cũng không vòng vo, vào thẳng vấn đề chính, "Thái tử điện hạ, ta đã nói với người, ta không muốn tiến cung... Vì cái gì người còn muốn cản trở từ bên trong, dùng loại thủ đoạn này bức ta vào cung?"

Nàng quả nhiên vẫn không muốn tiến cung, cho dù hắn nói muốn, nàng cũng không muốn.

Như có người cầm kim hung hăng đâm vào trái tim, nhói đau, động tác Lạc Chiêu Dực cứng đờ, trong nháy mắt liền nóng nảy: "Không muốn thì không muốn, nàng tưởng cô hiếm lạ?" Nói xong vung tay áo, đem hộp thức ăn trên bàn quét xuống, điểm tâm rơi đầy đất.

"Người..." Mục Song Hàm tức giận đến không chịu được, nàng làm những thứ này vốn là muốn trấn an hắn, sau đó thương lượng thật tốt, không nghĩ rằng hôm nay hắn giống như ăn hỏa được, một chút liền nổ.

Lạc Chiêu Dực phục hồi tinh thần lại liền hối hận, nhưng hắn lại sợ mặt không nói được lời xin lỗi, lườm nàng một cái, đem tiểu hồ ly ném xuống.

Tiểu hồ ly bày tỏ, cùng chủ nhân tâm ý tương thông là cần thiết, vì vậy móng vuốt nhỏ vung tới lật lui, đem hộp điểm tâm thu lại xong, đẩy tới trước mặt Mục Song Hàm, lắc lắc cái đuôi, ý là... Hàm Hàm, đừng tức giận, nhìn ta xem, có ngoan hay không?

Mục Song Hàm: "... Các người thật sự là đủ rồi!

Nàng trừng mắt to đầu nhìn về phía Lạc Chiêu Dực, để cho sủng vật giả vờ đáng yêu thực xấu hổ, có ý sao?

"Nó cũng chỉ có điểm này hữu dụng, " Lạc Chiêu Dực thấy nàng tức giận dần tan đi, âm thầm dùng ánh mắt ghét bỏ quét qua tiểu hồ ly, suốt ngày ngây ngốc còn cho là mình rất đáng yêu? Hắn hừ nhẹ một tiếng, tiện tay gỡ xuống một miếng ngọc xanh biếc trên y phục đưa cho nàng, "Cho nàng! Nữ nhân hẹp hòi!"

Lại nữa?

Mục Song Hàm không thể nhịn được nữa, vỗ bàn một cái quát: "Đồ vật gì đó đều ném tới nơi này của ta, người nghĩ rằng chỗ ta là nơi thu thập phế vật à?"

Lạc Chiêu Dực xoa lỗ tai, cũng vỗ bàn rống lại: "Mỗi viên đá trên người ta đều là vô giá, phế vật cái rắm!"

Tĩnh, cực kỳ yên tĩnh.

Mục Song Hàm: "Này, thái tử cũng có thể nói tục sao?"

"À, " Lạc Chiêu Dực lạnh nhạt nói tiếp: "Thái tử không phải là người sao?"

Mục Song Hàm: "... Phốc."

Nàng quay mặt, thật lâu mới quay lại gương mặt lạnh lùng, "Cha ta rõ ràng lấy lý do sớm đã đính hôn để gạch tên ta trong danh sách tú nữ, nhưng hôm nay lại có người đưa ngọc bài tú nữ tới, điện hạ không giải thích một chút sao?" Nguy hiểm thật, mải tranh cãi thiếu chút nữa đã quên chính sự rồi, mà đàn, vì cái gì ở cùng với Lạc Chiêu Dực lại trở nên xấu tính như vậy?

Lạc Chiêu Dực nghiêm mặt nói: "Cô còn khinh thường làm chuyện như vậy!" Nếu hắn muốn trực tiếp là đạo thánh chỉ đem người biến thành thái tử phi, sao phải dơ dài thêm danh sách gì đó như vậy?

"Không phải là người?" Mục Song Hàm nhiu mày, nàng tin tưởng Lạc Chiêu Dực sẽ không lừa gạt nàng, nếu không phải là hắn... Vậy là ai muốn nàng tiến cung?

Đợi chút! Nàng đột nhiên nghĩ đến một người, Tam hoàng tử Lạc Thương!

Lần trước ở Thái Bạch Lâu, Lạc Thương muốn đưa ngọc bội cho nàng, bị nàng cự tuyệt, không phải nàng tự mình đa tình, mà là Lạc Thương nhìn không giống người sẽ dễ dàng buông tha nàng..

Mục Song Hàm nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy bức bội bất an.

"Nàng thật sự sợ tiến cung như vậy sao?" Lạc Chiêu Dực đột nhiên hỏi.

Nàng từ từ rũ mắt, thần nhiên nói: "Sợ? Kỳ thật ta không sợ, chỉ là ai có chí hướng này. Điện hạ, trên đời này có người thích vinh hoa phú quý, có người thích quyền thế ngấp trời, có người thích đấu đá với nhau... Mà Mục Song Hàm chỉ cầu, bất quá là người một lòng, cùng nhau bạc đầu, an ổn sống qua ngày, cả đời là đủ."

Lạc Chiêu Dực mang vẻ mặt "Nàng chỉ có đức hạnh này?", xùy nói: "Thật không có chí hướng!"

"Cầm tú sơn hà có đẹp hơn, cũng không phải của ta." Mục Song Hàm buông tay, "Cũng như điện hạ người, là thái tử cao quý, tao nhã như một, là giấc mộng của ngàn vạn người chốn khuê phòng, nhưng cũng không phải của Song Hàm."

Lạc Chiêu Dực nghe vậy nở nụ cười, đứng dậy đi vài bước, tay đặt trên tay nàng, thần sắc hần vẫn là kiêu ngạo, nghiêng đầu nhìn nàng chăm chú: "Đánh cuộc đi, nếu nàng thắng, ta cho nàng giấc mộng đẹp nhất mà nữ nhân khắp thiên hạ đều hâm mộ, để ngàn năm sử sách cũng ghi lại nụ cười rực rỡ bất tận của nàng... Chỉ xem nàng, có dám đánh cuộc hay không?"

Mục Song Hàm ngẩn ngơ... Hắn có ý gì?

Nàng ấp úng hỏi: "Đánh cuộc gì?"

"Đương nhiên là đánh cuộc trái tim hoàng thái tử Đại Cảnh, " nghiêm túc chưa đến mấy giây, Lạc Chiêu Dực lại lười biếng nói: "Nàng cũng không có đường lui, ta hào tâm chỉ cho nàng một con đường sáng... Tiến cung đi, có ta ở đây sợ cái quỷ gì! Cùng lắm thì cứu nàng thêm mười tám lần!"

Mục Song Hàm phản ứng chậm mấy nhịp, theo bản năng gật đầu, chờ Lạc Chiêu Dực đi rồi nàng mới phản ứng được... Mẹ nó cái gì hoàng thái tử người đổi tên thành Lạc lừa đảo đi!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Quyết định

Edit +Beta: Anky

Mục Song Hàm ngồi đến trời tối cũng không ra cửa, Lạc Chiêu Dực đi rồi, một mình nàng ngây người rất lâu, tiểu hồ ly như ngày thường xoay quanh nàng, nàng cũng không để ý tới.

Nói thế nào đây, kỳ thật cho dù nàng lừa dối Lạc Chiêu Dực, ngọc bài tú nữ đã đưa đến phủ, không cần Lạc Chiêu Dực lừa gạt, việc nàng tiến cung là không cách nào tránh khỏi, ý muốn của nàng căn bản không thay đổi được gì... Đại khái chỉ có Lạc Chiêu Dực là cảm thấy ý muốn của nàng rất quan trọng.

Người yếu thế, từ trong lòng vẫn muốn được quyền cao chức trọng như thái tử điện hạ bảo hộ, bởi sự tình thành kết cục đã định, như vậy Mục Song Hàm cũng chỉ đành hèn hạ một chút, vì chính mình tìm sự bảo đảm tốt nhất.

Lạc Chiêu Dực thân là thái tử, tâm tư sao có thể không hiểu rõ, có lẽ hắn cũng biết, chỉ là không vạch trần, về phần nguyên nhân, Mục Song Hàm nghĩ tới hắn từng nhiều lần cứu nàng... Hắn đối với nàng thực sự tốt, chỉ là Mục Song Hàm không biết loại tốt này có thể duy trì bao lâu.

Tựa như lời Lạc Chiêu Dực nói, đánh cuộc chính là trái tim hắn.

Mục Song Hàm đứng dậy phui tay, thu thập đồ xong đến tiền sảnh, mà thôi, đã không có đường lui chỉ có thể tiến về phía trước, rồi rầm nhiều cũng vô dụng, buổi trưa nàng không ra ngoài, cha mẹ chắc là lo lắng.

Mục Bách ngồi một buổi trưa, trong tay siết chặt ngọc bài tú nữ kia, nhủ mảy không biết đang suy nghĩ gì, về mặt hận không thể ném vỡ nó.

Từ thị sắc mặt tái nhợt, luôn ngăn người, nhìn kỹ, tay cũng đang phát run, mọi người đều nói vào cửa cung sâu như biển, bà chỉ có một nữ nhi, thật sự là không bỏ được! Từ thị nghĩ, A Hàm lớn lên ở Thanh Lâm Huyện chất phác, dù xinh đẹp dị thường, làm sao so được với tâm cơ thâm trầm của quý nữ kinh thành có bối cảnh thâm hậu?

Đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ, chỉ là một người làm thần tử, sao có thể chống lại hoàng mệnh?

Từ thị ngẫm lại nước mắt liền rơi như mưa, buổi trưa cũng không dám đi gõ cửa phòng Mục Song Hàm, bởi vì người làm mẫu thân như bà không có năng lực bảo hộ nữ nhi, đi cũng bằng không.

"Phu nhân, đừng khóc, A Hàm chúng ta từ trước giờ luôn kiên cường, nàng chỉ là cần một mình tĩnh lặng. . .Nếu không được, ngày mai ta sẽ tiến cung van cầu bệ hạ, nói A Hàm sớm đã đính hôn..." Mục Bách thở dài, an ủi bà.

Từ thị nghe vậy, lắc đầu, "Lão gia, ngày đó ông rõ ràng nhìn thấy phủ Nội Vụ gạch tên A Hàm đi... Trong chuyện này tất có kỳ quặc! Danh sách đã định, ngọc bội đã đưa, bệ hạ sao có thể vì nhà chúng ta mà phá lệ? Nói không chừng, đây chính là ý của bệ hạ..."

Bà càng nghĩ càng kinh hãi, lại không dám nói thêm nữa.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Mục Bách đem ngọc bài đập lên bàn, ném ra một tiếng "Păng", chấp tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng, hiển nhiên là rất bức bối.

"Cha, ngọc bài này không chịu nổi người đập như vậy đâu, lỡ như đập bể làm sao bây giờ?" Mục Song Hàm từ bên ngoài đi vào, thần sắc như thường, cầm ngọc bài tú nữ trên bàn, nhàn nhạt cười.

"A Hàm!" Mục Bách và Từ thị đồng thanh gọi nàng, kêu xong lại không biết nên nói gì.

Mục Song Hàm nhìn cha mẹ, trong lòng cảm khái vô cùng, thu lại ánh mắt thăm than, lập tức trình trọng nói: "Cha, nương, sự tình đã định thành kết cục, nữ nhi không thể liên lụy cha mẹ... Con đã nghĩ kỹ, con nguyện ý tiến cung."

Lời nàng vừa nói xong, Mục Bách cùng Từ thị đều sợ hãi, không chờ bọn họ kịp phản ứng, Mục Nhung đột nhiên cầm lấy một cây thương vọt vào, kéo Mục Song Hàm muốn chạy: "Tỷ, ta dẫn tỷ trở về Thanh Lâm huyện!"

Một bé trai mười tuổi, đầu còn chưa cao bằng Mục Song Hàm, trên mặt vẫn còn nét ngây thơ, vẻ mặt lại cực kỳ kiên nghị, cầm trên tay, chính là cây thương bằng gỗ vẫn luôn giấu diếm kia, Mục Song Hàm nhìn, vừa thấy ấm lòng, vừa buồn cười, níu hấn lại hô: "A Nhung, tú nữ một khi chạy trốn, chính là từ tội liên lụy cả nhà!"

Mục Nhung vừa nghe ngẩn ngơ, "Vậy, vậy cha mẹ cùng đi với chúng ta..."

Trên đầu hấn lập tức bị Mục Bách hung hăng vỗ một cái, "Con nói càn gì đó! Hử? Trên tay con... Mục Nhung, thương ở đâu ra?"

Mục Nhung run lên, ním miệng trốn sau lưng Mục Song Hàm đẩy đẩy, "Cha, đây là, đây là..."

Mục Song Hàm dờ khóc dờ cười, tâm tư phức tạp đều bị Mục Nhung đánh tan, "Cha, đây là thương gỗ cho tiểu hài tử chơi thôi, không có gì đáng ngại." Nói xong, khoát tay với Mục Nhung, "Đệ còn nhỏ, việc này không cần đệ phải quản, trở về viện mình đi."

Mục Nhung méo miệng, không tình nguyện nói: "Tỷ, ta nói rồi, ta sẽ bảo vệ tỷ!"

"A Nhung ngoan, tỷ tỷ biết rõ, Mục Song Hàm cúi người, cùng hấn nhìn thẳng, ôn nhu cười nói: "Nhung đệ còn nhỏ, tỷ tỷ chờ đệ lớn thành nam tử hán, lại đến bảo vệ ta, được không?"

Mục Nhung hồi lâu không lên tiếng, ném mộc thương, giữa đầu khóc nói: "Vì sao ta không phải là ca ca, mà tỷ không phải là muội muội?"

Lời nói của trẻ con có thể chọc thẳng vào lòng người, Mục Song Hàm ngơ ngẩn, đưa tay ôm lấy hấn, cười đến vui vẻ, trưởng tử như mẹ, trái tim người làm tỷ tỷ như nàng so với Từ thị có kém chút nào đâu?

Từ thị che miệng khóc lớn không ngừng, không biết là khó chịu, hay cao hứng, Mục Bách kéo tay bà, trấn an nói: "Bọn nhỏ đều trưởng thành rồi..."

Mục Song Hàm hạ quyết tâm, mắt thấy ngày tú nữ tiến cung càng lúc càng gần, Từ thị cũng chỉ cố giữ vững tinh thần giúp nàng chuẩn bị đồ, xử lý tất cả công việc.

Lúc Từ Chính Hoàng mang theo lễ vật tới bái phỏng, Từ Uyển Thẩm cũng đi cùng, hai người âm thầm nói chuyện, câu đầu tiên của nàng chính là: "Ta thật không nghĩ đến..."

Mục Song Hàm vẻ tươi cười không đổi, "Biểu tỷ, ta cũng không nghĩ tới."

Xác thực là không muốn tiến cung, nhưng thế sự vô thường, sao có thể thay đổi theo ý muốn của con người?

"Ta cho là ta sẽ tiến cung, muội thì không, không nghĩ tới hai chúng ta thế mà trái ngược." Từ Uyển Thẩm tự giễu nói.

Mục Song Hàm có chút kì quái, kinh nghi nói: "Biểu tỷ đính hôn?"

"Hân biểu muội sớm đã quyết định sẽ được đưa vào cung, tổ phụ không thể lại cho ta vào nữa, nên định cho ta một mối hôn sự, là Hiếu Định Hầu thế tử Triệu Phàm." Từ Uyển Thẩm vuốt tóc mai hơi rối trước trán, nhìn nàng một cái, rũ mắt xuống, "Tổ phụ là người nghiêm cẩn, chọn người tất nhiên sẽ không tệ, chỉ là ta chưa từng gặp qua Hiếu Định Hầu thế tử, ta..."

Từ Uyên Thắm muốn nói lại thôi, dung mạo nàng ngọt ngào, nhìn rất đáng yêu, lúc này vẻ mặt buồn bực, xem ra rất cô đơn, đúng như lời ngày đó Lý Huệ nói, phải tùy tiện gả cho một nam tử không quen biết, không phải người nào cũng có thể chịu được, chỉ là từ ông bà đến cha mẹ huynh đệ trong nhà đều cảm thấy tốt, làm nàng ngay cả một người tâm sự cũng không có, vốn dĩ muốn tìm Lý Huệ cùng các tỷ muội kia, nhưng không biết tại sao lại theo huynh trưởng đến tìm Mục Song Hàm.

Lúc Từ Uyên Thắm mới gặp Mục Song Hàm, bởi vì liên quan đến tổ tông cũng không muốn gặp nàng, vừa có chút ghen tị nàng xinh đẹp, lại khinh thường nàng đến từ huyện nhỏ xa xôi, nhưng sau khi ở chung lại phát hiện Hàm biểu muội này tính tình vô cùng tốt. Quý nữ kinh thành đều là người được ngàn vạn sủng ái, được dưỡng đến quá yếu ớt, bình thường quan hệ có tốt đến đâu cũng sẽ vì một câu nói mà trở mặt, tính tình Từ Uyên Thắm lại có chút thẳng, làm người giận dữ là chuyện thường xuyên, nhưng Mục Song Hàm nghĩ nàng là biểu tỷ, luôn nhường nhịn nàng, Từ Uyên Thắm có chút ngượng ngùng, nên cũng giúp nàng vài lần.

Có qua có lại, quan hệ hai người không nói là rất tốt, cũng không phải kém.

Mục Song Hàm vừa nghĩ liền hiểu tâm tư của nàng, không khỏi cười nói: "Biểu tỷ cần gì lo lắng, nếu muốn gặp người, chỉ cần để đại biểu ca đi kết giao, hẹn người ra, nếu bạn tâm nam nữ cổ ky, tỷ trốn sau tấm bình phong là được rồi?"

Ánh mắt Từ Uyên Thắm sáng lên, suy cho cùng vẫn là nữ tử, gò má ửng đỏ, ngập ngừng nói: "Một mình ta đi... Không được! Hàm biểu muội, muội giúp đỡ ta cùng đi nhìn người được không?"

"..." Mục Song Hàm bắt đầu dĩ, "Biểu tỷ, không bao lâu nữa ta sẽ phải tiến cung."

"Ta biết rồi!" Từ Uyên Thắm cắn môi dưới, "Ta để đại ca ba ngày sau hẹn người ra, địa điểm là Thái Bạch Lâu, đến lúc đó ta hẹn muội ra ngoài, xem như vô tình gặp gỡ là được!" Nàng cũng không phải là người tính tình e thẹn, Mục Song Hàm đã bắt đầu, e lệ của nàng lập tức như nước sông Hoàng Hà một đi không trở lại.

Gặp đến như vậy...hiện tại Mục Song Hàm thực hết chỗ nói, cự tuyệt sao? Nhưng biểu tỷ từng giúp nàng nhiều lần, thật đúng là không có cách nào cự tuyệt.

Mục Song Hàm trầm ngâm một lát liền gật đầu, "Được, vậy theo ý biểu tỷ đi." Chỉ hi vọng lần này ra cửa ngàn vạn đừng có lại gặp xui xẻo!

Từ Uyên Thắm thích tính tình dứt khoát này của nàng, cao hứng vỗ tay cười không ngừng, nhưng mà... Nàng nhìn Mục Song Hàm, vẫn quyết định phải nhắc nhở nàng một việc, liền hạ giọng nói: "Hàm biểu muội, muội còn nhớ Hán biểu muội không?"

Mục Song Hàm ngăn ra, Hán biểu muội?

"Trang Nhượng Hán, nhà cô cô, so với muội nhỏ hơn mấy tháng, lúc trước ở trong kinh muội cũng từng gặp đó." Từ Uyên Thắm mấp máy môi, tựa hồ có chút khó nói, "Sau khi muội tiến cung nhất định sẽ gặp được nàng, muội, muội cần thận nàng ta một chút đó."

Từ thị cũng không phải là nữ nhi của Hán Lâm phu nhân đương nhiệm, cho nên Mục Song Hàm và Từ Uyên Thắm cũng không phải biểu tỷ muội ruột, nhưng mẫu thân của Trang Nhượng Hán cùng phụ thân Từ Uyên Thắm chính là một mẹ sinh, hai người mới là biểu tỷ muội ruột, lúc này Từ Uyên Thắm nói ra lời này, Mục Song Hàm kinh hãi thật lâu cũng chưa lấy lại tinh thần.

"Ta là thấy muội nguyện ý chia sẻ giúp ta mới nhắc nhở muội một chút, không phải nói nàng ta xấu miệng... Ai nha, bỏ đi, không thềm nói muội nghe nữa!"

Từ Uyên Thắm không biết sao lại giận, rồi rầm chạy đi.

Hai người đều là biểu muội, Trang Nhượng Hán và nàng huyết thống còn muốn gần hơn chút, nhưng không hiểu sao nàng muốn nhắc nhở Mục Song Hàm.

Mục Song Hàm nghe lời của nàng, có chút buồn rầu, Trang Nhượng Hán? Hán biểu muội?

Nàng yên lặng thở dài, tuyển tú tiến cung, thật sự là trăm hoa xinh đẹp cạnh tranh không chút nhường nhịn, thực sự tạo ra một vở kịch!

Đồng cung, thư phòng.

"Điện hạ, " tiểu thái giám Đức Phúc khép mi thuận tay tiến đến, "Nô tài nghe ngóng, cháu gái Từ gia được định cho Hiếu Định Hầu thế tử."

Lạc Chiêu Dục "A" một tiếng, một tay chống cằm, như có điều suy nghĩ nói: "Thì ra là Triệu Phàm, khó trách Từ lão cô hủ cả buổi sáng đều ám chỉ... Mà thôi, coi như là chút tình thầy trò, lần trước xông nhầm vào Hán Lâm phủ, lúc này xem như cô trả lại ông ấy một ân tình, tìm thời gian hẹn Triệu Phàm ra ngoài gặp mặt đi."

Đức Phúc: "... Từ... Lão cô hủ?!

Hiếu Định Hầu thế tử thân phận phi phạm, cũng tương đối có bản lĩnh, nhưng nếu có thể lên cùng một thuyền của quân chủ tương lai, mới thật sự là giương buồm lướt sóng, tiền đồ như gấm hoa.

Từ Hán lâm cũng là nhọc lòng vì cháu gái.

Trong lòng Đức Phúc buồn cười, thái tử điện hạ xông nhảm vào phủ của bao nhiêu triều thần cũng không thấy nói nhân tình gì, suy cho cùng là xem mặt mũi của ai đây... Điện hạ tâm tư người thật đúng là không cần đoán.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiên Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bị cướp

Edit +Beta: Anky

Thái Bạch Lâu xây dựa trên hồ, quang cảnh tươi đẹp, mỗi ngày khách đến như mây, cũng là thắng cảnh lớn nhất kinh thành.

Vũ Dương Hầu thế tử Tiết Kiến ngày thường là khách quen của Thái Bạch Lâu, thường xuyên gọi bằng gọi hữu đến vui chơi, hân đàm mê sắc đẹp, ở trên đường nhìn thấy mỹ nhân nào liền ép buộc kéo người qua, có vài cô nương kiêu kỳ quyền thế thân phận của hắn không thể từ chối, nhưng cũng có người tính tình cương liệt, cuối cùng đem Thái Bạch Lâu huyền não đến gà chó không yên.

Cũng may sau lưng hắn có chỗ dựa là Đoàn Mẫn trưởng công chúa, cũng có vài phần nhân lực, còn chưa đụng phải phiền toái không chọc nổi nào.

Bằng đi một đoạn thời gian, Tiết Kiến cũng chưa tới lần nào, bởi lần Đào Hoa yến trước hắn bị Đại Bạch Hồ của Thái tử hù dọa, ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, an phận lâu như vậy, Tiết Kiến toàn thân khó chịu, thấy hôm nay thời tiết sáng sủa, ánh nắng tươi sáng, liền mang theo gã sai vặt ra ngoài dạo mấy vòng.

"Thiếu gia, người xem, cô nương kia xinh đẹp không?" Gã sai vặt nhìn hắn tâm tình không tốt, vội vàng chỉ một cô nương xinh đẹp trên đường cho hắn xem.

"Dung chi tục phấn!" Tiết Kiến liếc một cái, mắt hững hờ, chợt nhớ tới cái gì đó, "Nếu nói mỹ nhân, Mục gia cô nương ở buổi tiệc hôm đó cô cô chỉ cho ta mới thật là tuyệt sắc a..."

Qua một lúc lâu gã sai vặt cũng không lên tiếng, luôn sững sờ, Tiết Kiến đập hắn một cước: "Sững sờ cái gì?"

"Mỹ, mỹ nhân a..." Gã sai vặt nhìn chăm chăm một hướng lầm bầm nói: "Thiếu gia, nô tài chưa thấy qua Mục gia tiểu thư, nhưng cô nương kia khẳng định không thua kém chút nào..."

Tiết Kiến ngẩng đầu một cái, trước Thái Bạch Lâu ngừng một chiếc xe ngựa, hai vị cô nương vừa lúc từ trong xe bước xuống, một người xiêm y xanh biếc, búi kiểu tóc song bình, một lọn tóc tùy ý rơi xuống cười đến ngọt ngào, nghiêng đầu đối diện một thiếu nữ quần áo nguyệt sắc đang nói gì đó, cô gái kia một thân trang điểm cũng không hoa lệ, tóc dài như mây cài trâm ngọc bích, gương mặt như vẽ đẹp đến khó cưỡng, mặt mày khẽ chau lại, càng quyến rũ hơn, thập phần quốc sắc, uyển chuyển cười một tiếng, lại càng diễm lệ hoàn mỹ, nói không dễ nghe, chính là có chút giống hồ ly tinh, khuynh thành tuyệt sắc đẹp thì có đẹp, nhưng lại giống như lúc nào cũng quyến rũ người.

"A ui! Ai da này!" Tiết Kiến vỗ đùi, sờ cằm, cười như thần kinh, "Thật trùng hợp, đây thật là trùng hợp..."

"Thiếu gia, đây không phải là vị Mục gia tiểu thư kia chứ?"

"Người nói xem? Ngoại trừ nàng, kinh thành còn có người thứ hai đẹp như vậy?"

Tiết Kiến nhìn hai người đi vào Thái Bạch Lâu, vẫn chưa thỏa mãn thu hồi ánh mắt, gã sai vặt thấy vậy, con ngươi đảo một vòng, liền nói: "Thiếu gia, nếu ngài thích, không bằng..."

"... Nàng hiện tại là tú nữ được chọn!" Tiết Kiến mặc dù phong lưu, nhưng hắn không ngốc, vẫn có chút đầu óc.

Gã sai vặt vì nịnh nọt hắn, tận lực đưa ra chủ ý, "Thiếu gia, trưởng công chúa thương ngài như vậy, chỉ là một tú nữ nhỏ bé, không phải chỉ cần lão nhân gia người nói một câu thôi sao!"

Tiết Kiến sờ cằm, nghe vậy trong nội tâm liền động, Đoàn Mẫn trưởng công chúa lần trước là muốn đem Mục Song Hàm chỉ cho hắn, nếu không phải thái tử làm hỏng chuyện, nói không chừng mỹ nhân kia đã là vật trong tay hắn... Đoàn Mẫn trưởng công chúa chán ghét Mục gia, không có ai biết rõ ràng hơn hắn, nói không chừng, lúc này hắn có thể một công đôi việc, vừa có thể lấy lòng trưởng công chúa, còn ôm được mỹ nhân về...

Mục Song Hàm cùng Từ Uyển Thẩm vào Thái Bạch Lâu, hai người vào một phòng bao trên lầu ba. Sau khi ngồi xuống, Từ Uyển Thẩm tìm kiếm một hồi, ở trên tường tìm được một cái lỗ nhỏ được bức họa che lại, nàng nhướn mày cười nói: "Đại ca ta thật là đáng tin!"

Mục Song Hàm có chút không nói nên lời, đột nhiên rất muốn cầu phúc cho Hiếu Định Hầu thế tử, Từ Uyển Thẩm nhìn ngọt ngào động lòng người, trên thực tế là tính tình ngay thẳng đánh đá, Từ Chính Hoàng xem ra cũng rất sùng ái muội muội này, ngay cả... Chuyện như vậy cũng có thể làm được.

"Muội có vẻ mặt gì đấy, lại nói, việc này còn là muội đề nghị trước." Từ Uyển Thắm bấu môi, một bộ "Đừng cho là ta không biết muội có cái đức hạnh gì".

Mục Song Hàm "... Nhân sinh đầy gian nan có một số việc đừng nên vạch trần QAQ

Lúc này, tay áo nàng giắt giắt, một con hồ ly đồ chui ra, nhe răng trợn mắt hướng về phía Từ Uyển Thắm, ý là - không được bắt nạt Hàm Hàm nhà ta!

"A - -" Từ Uyển Thắm bị dọa nhảy dựng lên, Mục Song Hàm kịp thời che miệng nàng, "Biểu tỷ, đừng kêu!"

Từ Uyển Thắm trừng lớn hai mắt, khóc không ra nước mắt nói: "Này, đây không phải là của thái tử điện hạ à... Làm sao vẫn còn ở chỗ muội?"

Từ ngày đó nàng vì chuyện thái tử bị tố phạm phạt xong, Từ Uyển Thắm quả thực chính là nghe thấy thái tử mà biến sắc, mặc dù ở Đào Hoa Yến thấy người có chút thay đổi cái nhìn, nhưng vẫn sợ vô cùng.

Mục Song Hàm trợn mắt nói dối, nghiêm trang nói: "Biểu tỷ, thực không dám giấu diếm, nó đã trở về, nhưng lại lên chạy đến tìm ta..."

Từ Uyển Thắm vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn tiểu hồ ly, "Không thể tin được vật nhỏ này đúng là thích muội... Hàm biểu muội, bất quá điều này cũng quá nguy hiểm, lỡ như bị thái tử điện hạ phát hiện sủng vật của hắn không thấy đâu thì làm sao bây giờ..."

Mục Song Hàm liếc mắt nhìn tiểu hồ ly thoải mái vui vẻ chơi một mình, trong lòng tự nhủ, chủ nhân nó ghét bỏ nó ngốc nghếch, liền ném đến chỗ nàng cũng không cần nữa!

Nhưng lời nói ra xoay chuyển, nàng chỉ mỉm cười nói: "Biểu tỷ yên tâm, tiểu hồ ly rất thông minh."

Tiểu hồ ly hất hơi một cái: "... QAQ "

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến động tĩnh, hình như có người mở cửa vào phòng cách vách, Mục Song Hàm nháy mắt với Từ Uyển Thắm, Từ Uyển Thắm lập tức không quan tâm tiểu hồ ly nữa, lại gần trên vách tường nhìn người đến.

Từ Uyển Thắm chớp mắt nhìn, lẩm bẩm một câu, "Lớn lên cũng không tệ lắm."

Mục Song Hàm cười thâm, cũng đi tới gần nhìn.

Nam tử huyền y hơn hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, cường tráng lối lạc, thần sắc nghiêm túc có lễ, vừa nhìn chính là người chính trực luôn giữ quy củ, Từ Hàn lâm từ trước đến nay nghiêm cẩn, chọn cháu rể tính tình không khác ông lắm, so với Vũ Dương Hầu thế tử gì đó tốt hơn gấp trăm lần, xem ra là một người có gia phong cực kỳ đoan chính, Từ Uyển Thắm gả đi nhất định sẽ không chịu thiệt thòi.

Từ góc độ này vừa lúc có thể nhìn thấy Triệu Phàm rõ ràng, cũng không biết có phải Từ Chính Hoàng cố ý không.

"Từ huynh, tìm ta ra ngoài không biết có chuyện gì quan trọng?" Triệu Phàm hỏi.

Từ Chính Hoàng cùng hắn pha trò, cố ý bất mãn nói: "Ta chỉ có một muội muội ruột thịt, bây giờ cũng sắp thành người nhà các ngươi, còn không để ngươi mời ta uống một chén?"

Nhắc tới hôn sự, Triệu Phàm có chút không được tự nhiên, nhưng nhìn cũng coi như rất nghiêm túc, mở miệng hứa hẹn: "Ta sẽ đối với nàng thật tốt."

Một người thành thật như vậy, Từ Chính Hoàng cũng không đành lòng giúp đỡ muội muội mà che giấu hắn, bất quá ngấm lại muội muội được sủng từ nhỏ đến lớn thật tiện nghi cho tiểu tử trước mắt này, trong lòng cũng không biết là tư vị gì, vì vậy kéo hắn uống rượu nói chuyện, suýt nữa đem tổ tông mười tám đời người ta ra hỏi.

Triệu Phàm cũng thấy kỳ quái, chỉ cần không liên quan đến ranh giới cuối cùng, trên cơ bản đều có hỏi sẽ tất đáp.

Từ Uyển Thắm nghe được mặt dần đỏ lên, lập tức buột miệng họa xuống, Mục Song Hàm lại hơi nhướn mày, sao nàng lại có cảm giác Triệu Phàm biết Từ Uyển Thắm ở chỗ này?

Bất quá mọi người đều có nhân duyên của mình, Mục Song Hàm cũng không nói ra, chỉ cười hỏi: "Biểu tỷ, thế nào?"

Từ Uyển Thắm "... Lâu ngày mới có thể biết lòng người."

Nghe giọng của nàng, ấn tượng đầu tiên vẫn là hài lòng, Mục Song Hàm cũng yên tâm.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, hai người liếc mắt nhìn nhau, Mục Song Hàm đứng dậy mở cửa, ngoài cửa là một người mặc quần áo tiểu nhị, hắn nhìn thấy Mục Song Hàm, sững sờ một chút, vội vàng nói: "Là Mục tiểu thư?"

"Ngươi biết ta?" Mục Song Hàm nhún mày.

"Không không không, là đệ đệ của ngài, nhờ ta tìm đến mời ngài ra ngoài một chút." Nói xong, tiểu nhị kia mô tả tướng mạo Mục Nhưng một chút.

Đệ đệ? A Nhung? Mục Song Hàm cảm thấy kỳ quái, sao Mục Nhung lại đến Thái Bạch Lâu tìm nàng, chẳng lẽ trong nhà có việc gấp?

"Hàm biểu muội, là ai?" Từ Uyển Thắm ở trong phòng hỏi.

Mục Song Hàm quýnh lên, quay đầu liền nói: "Biểu tỷ, ta có việc đi ra ngoài một chút."

"A, được." Từ Uyển Thắm đang nghĩ ngợi chuyện của Triệu Phàm, thuận miệng đáp ứng.

Ra cửa, đi xuống một tầng cầu thang, Mục Song Hàm mới nghĩ đến, nếu quả thật là Mục Nhung vì sao không tự mình lên tìm nàng, mà phải nhờ người khác đến?

"Người..."

Mới nói một chữ, cánh cửa gần cầu thang lầu hai phút chốc mở ra, tiểu nhị kia đột nhiên đẩy nàng một cái, một bàn tay từ trong cửa vờn ra lờn nàng vào, Mục Song Hàm hét lên một tiếng, liền bị bịt miệng, một thanh âm có phần quen thuộc nói: "Đừng kêu a, nghĩ đến đệ đệ người..."

Mục Song Hàm vừa nghe lừa giận ngút trời, lập tức một cước đá qua, chỉ nghe một tiếng kêu rên, nàng đẩy người nọ ra, mới nhìn rõ bộ dạng hắn, đúng là Tiết Kiến hôm đó đã gặp ở Đào Hoa yến, chất tử của Đoàn Mẫn trưởng công chúa.

Được, rất tốt, Mục Song Hàm tức giận nở nụ cười, từng chữ từng câu, nghiêng răng nghiêng lợi, "Tiết thể tử, lá gan người thật là lớn, ban ngày ban mặt, ở Thái Bạch Lâu cũng dám cướp người?"

Một cước của nàng đạp quá tàn nhẫn, Tiết Kiến không nghĩ tới một mỹ nhân mềm mại yếu ớt như nàng lại độc thế này, che lấy chân, chỉ về phía nàng nửa ngày không nói nên lời.

Ngoài cửa cũng có người nghe được tiếng thét chói tai kia, nhưng mà quá ngắn lại quá nhanh, còn có tiểu nhị đứng trước cửa bộ dáng làm bầm lều bầu, "Hai vợ chồng son ầm ĩ cái gì..."

Người đi qua đi lại vừa nghe, cũng không để trong lòng.

Phòng trên lầu ba, tiểu hồ ly ở trên bàn cắn cái đuôi, chơi đến vô cùng cao hứng, bỗng nhiên dừng lại, thoáng cái từ trên bàn cao nhảy xuống, Từ Uyển Thắm giật mình kêu một tiếng: "Ai u!"

Tiểu hồ ly lông tóc không tổn hao gì, động tác nhanh chóng nhảy ra ngoài, dừng lại ở cửa phòng lầu hai.

Tiểu nhị kia kỳ thật chính là gã sai vặt của Tiết Kiến giả thành, cái trang như vậy để lừa gạt Mục Song Hàm, mắt thấy một con hồ ly đỏ xông đến, tay chân hẳn vội vã xua đuổi, "Đi đi đi, súc sinh ở đâu ra, đừng phá hư chuyện tốt của thiếu gia... A!"

Tiểu hồ ly nhanh nhẹn giờ móng vuốt cào ra vài vết máu, sau đó vọt tới muốn đẩy cửa đi vào, đáng tiếc cửa đóng chặt nó đẩy cũng không mở, gấp đến độ gào ô ô gọi.

Trước Thái Bạch Lâu, chủ tớ ba người vừa đến, dẫn đầu chính là thiếu niên tử y nhanh nhẹn, hoa mỹ hiển quý, đi theo phía sau hắn là một nam tử lạnh lùng ôn kiêu, còn có một người trắng trẻo mập mạp cười lên giống Phật Di Lặc.

"Triệu Phàm cùng Từ Chính Hoảng ở chỗ này sao?"

"Dạ, chủ tử."

Động tác tiểu hồ ly dừng lại, cái mũi tinh tường ngửi ngửi, quay đầu liền phóng xuống lầu, kêu đặc biệt thê lương: "Chi - -", chủ nhân người ngàn vạn đừng đem ta hấp thịt kho tàu Q&A

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bảo vệ nàng

Edit + Beta: Anky

Mục Song Hàm đỡ cửa, từ từ siết chặt nắm tay, bất động thanh sắc quét qua một vòng trong phòng, nàng biết ngoài cửa có người đứng canh giữ, la to nhất định sẽ bị chế trụ, cho dù có người đến, Tiết Kiến là tên vô lại, nàng trong sạch cũng sẽ thành có vấn đề, như vậy, phải tự mình nghĩ biện pháp.

Tiết Kiến bị từ sắc ăn mòn thân thể, tuy khí lực so với nữ tử bình thường lớn hơn, nhưng tuyệt đối không lớn bao nhiêu, vừa rồi bị Mục Song Hàm hung hăng đạp một cước, gào thét rất dữ.

Mục Song Hàm khẽ ngán đầu, hừ lạnh một tiếng, mặt không chút thay đổi nhìn hắn, tư thái kia nghiêm túc đến lãnh ngạo... Quen nhìn bộ dáng đó của Lạc Chiêu Dực, Mục Song Hàm cũng có thể học được vài phần, hơn nữa học cũng ra hình ra dáng, "Đệ đệ ta làm sao vậy?"

Tiết Kiến theo bản năng run rẩy, sau đó vẻ mặt âm trầm đứng lên, không biết xấu hổ nở nụ cười, "Hôm nay nếu ngươi đi theo ta, đệ đệ ngươi sẽ không có chuyện gì, ngươi đập ta một cước ta cũng sẽ không so đo với ngươi, nếu không ta tìm người đánh chết hắn!"

"Ta chính là tú nữ được chọn, ngươi dám?" Biết được Mục Nhung không có việc gì, Mục Song Hàm thăm thò phào nhẹ nhõm, không biến sắc hỏi.

"Tú nữ? Nếu ta muốn một tú nữ thì có gì khó, huống chi là ngươi, cô cô sẽ giúp ta, không những không trách ta, có lẽ còn ngợi khen ta làm tốt lắm..."

"Hay cho một Vũ Dương Hầu thế tử, dưới chân thiên tử cũng dám làm bậy như thế, quả thực hèn hạ vô sỉ hạ lưu!"

Ánh mắt Tiết Kiến si mê quan sát nàng từ trên xuống dưới, khẽ tấm tắc, "Tùy ngươi nói thế nào, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu..." Nói xong, liền nhào về phía nàng.

Mục Song Hàm cắn môi dưới, trong ánh mắt là ngọc đá cùng vỡ, ngoan độc mạnh mẽ, "Được, ngươi muốn làm quỷ? Ta thành toàn ngươi!"

Ánh đao chợt lóe.

Tiết Kiến tránh không kịp, bị chùy thủ đột nhiên xuất hiện trên tay nàng cắt đau cánh tay, một đường vết máu sâu hiện ra, hắn che lấy cánh tay hoảng sợ nói: "Ngươi tại sao lại có đao?"

Mục Song Hàm không đáp, từ lần trước gặp chuyện không may xong nàng luôn nghĩ thêm cách phòng thân, lúc này không chỉ dẫn theo tiểu hồ ly, còn mang theo thanh chùy thủ Lạc Chiêu Dực ném cho nàng.

"Ngươi có mở cửa ra không?" Mục Song Hàm nắm thật chặt chùy thủ, vịn bàn, thanh âm phát run.

"Ta còn thật không tin!" Tiết Kiến cũng bị chọc giận, không quan tâm xông đến đoạt đao găm.

Mục Song Hàm quyền đâm cước đá đều đem ra hết, trò tay nắm đao găm liên tục đâm tới.

Đột nhiên Tiết Kiến một tay nắm lấy nàng đẩy ngã trên đất, Mục Song Hàm cố gắng chống đỡ, đao găm rời khỏi tay, chỉ nghe một tiếng tê tâm liệt phế thấm thiết ở bên tai vang lên: "A a a - - "

Mục Song Hàm ngồi dưới đất, theo bản năng lui dần về phía sau, lúc trông thấy cảnh tượng trước mắt, nàng cũng bị dọa bối rối.

Tiết Kiến ngã trên mặt đất, đau đến hôn mê bất tỉnh, thanh chùy thủ kia vừa vịn đâm vào giữa hai chân hắn, máu chảy đầy đất...

... Tiết Kiến bị nàng lỡ tay thiến...

Mục Song Hàm trước nay không nghĩ tới chính mình sẽ dữ dội như vậy, thật sự, trong hoảng hốt cảm thấy rất hả giận, nhưng đồng thời hiểu rõ, đại họa đến! Đại họa thực sự đến!

Tiết Kiến là thế tử Vũ Dương Hầu, là chất tử Đoan Mẫn trưởng công chúa thương yêu, còn là dòng độc đinh của Vũ Dương Hầu phủ, cho dù không có những điều đó, nàng đem người phê đi, việc này nói thế nào cũng vô pháp bỏ qua.

Trong đầu Mục Song Hàm trống rỗng... Lúc này, đại khái ai cũng không cứu được nàng, nói không chừng còn liên lụy đến người nhà, không, không được...

Đúng lúc này, "cạch" một tiếng, thanh âm mở khóa, có người đẩy cửa tiến vào, chứng kiến cảnh tượng này, lập tức đóng cửa lại.

"Mục Song Hàm!"

Ai đang gọi nàng?

Mục Song Hàm ngẩn đầu, nhìn thấy vật áo màu tím, lại hướng lên phía trên, hé ra dung nhan quen thuộc, nàng ngẩn ngơ, như người chết đuối gặp khối bè gỗ, lâm lâm nói: "Lạc, Lạc Chiêu Dực..."

"Lúc này đã biết gọi tên ta?" Lạc Chiêu Dực khó chịu đan xen, chuyện gì cũng không hỏi, ngồi xổm xuống ôm lấy nàng, cầm tay nàng, gần từng chữ: "Nàng tỉnh táo lại trước!"

Mục Song Hàm được hắn ôm lấy, cảm giác từ từ trở lại, lúc này mới phát hiện cả người nàng đều đang phát run, một thân mồ hôi lạnh, chẳng biết tại sao, nghe được giọng Lạc Chiêu Dực nước mắt nàng liền nhịn không được, chỉ vào Tiết Kiến nói: "Hắn, hắn..."

Lạc Chiêu Dực liếc Tiết Kiến một cái, lạnh lùng nói: "Hắn đáng đời!"

Mục Song Hàm bị nghẹn, rút tay về, thút tha thút thít nói: "Ta, ta..."

Lạc Chiêu Dực nhìn nàng một cái, thần nhiên nói: "Nàng không sai."

Mục Song Hàm lập tức cái gì cũng không nói ra được, Lạc Chiêu Dực nói hai câu làm cho nàng bình tĩnh lại, trong nháy mắt này, cảm giác an toàn cùng an tâm xưa nay chưa từng có vây quanh nàng, thì ra trên đời này thật sự sẽ có một người như vậy, vô luận đúng sai, hẳn cũng sẽ đứng về phía mình.

Bên ngoài truyền đến tiếng huyền não, đều là bị tiếng thét của Tiết Kiến đưa tới, nhưng có Trần Trầm ôm kiếm đứng ở đó, không ai dám xông vào.

Lạc Chiêu Dực nhú mày, trầm ngâm một lát, kéo Mục Song Hàm đứng lên, đi vào phòng trong để nàng trốn dưới gầm giường, "Trước tiên nàng trốn ở chỗ này, không có người rồi hãy ra ngoài!"

"... Điện hạ, người muốn làm gì?" Mục Song Hàm vội vàng kéo hắn.

"Tại sao lại không kêu tên? Ta miễn cưỡng thừa nhận, nàng gọi thật là dễ nghe." Lạc Chiêu Dực nhìn nàng, khẽ cười một cái, thần sắc hẳn chột nhu hòa lại, đôi mắt xanh u lưu chuyển, giống như bầu trời sạch sẽ sau cơn mưa, thanh tịnh đến không ngờ, cũng khiến lòng người... Cực kỳ an bình.

Mục Song Hàm rũ mắt xuống, giọng nói phát run, "Thái tử điện hạ, người là do ta phé, ta..."

"Hắn là đáng đời, nàng cũng không sai, nhưng nàng không gánh nổi trách nhiệm phé đi Vũ Dương Hầu thế tử, " Lạc Chiêu Dực giọng nói nhàn nhạt, không nhanh không chậm, không chút để ý, "Nếu đổi thành thái tử tùy hứng thì không giống nhau."

Hắn thốt ra lời này, Mục Song Hàm đã biết hắn muốn làm gì, nàng lập tức đỏ mặt lên, lắc đầu không ngừng, run giọng nói: "Cho dù là thái tử, đây cũng không phải là chuyện nhỏ, điện hạ, ta với người không quen không biết, người cần gì nhiều lần cứu ta? Lần này không thể so với bình thường, một khi Tiết Kiến tỉnh lại, hẳn cũng sẽ không bỏ qua ta, thái tử điện hạ, người không cần phải để ý đến ta, việc này ta tự mình gánh..."

Dù nàng sợ, cũng không muốn đem chuyện Lạc Chiêu Dực luôn cứu giúp trở thành đương nhiên, nợ hắn quá nhiều, đến mức nàng không thể nhận nổi nữa... Hai tay nàng níu lại cánh tay hắn, trong mắt ngấn lệ, lại quật cường mà kiên định nhìn chằm chằm hắn.

"Khi nào nàng lại dài dòng như vậy," Lạc Chiêu Dực đột nhiên đưa tay, trực tiếp điểm huyệt đạo của nàng, "Ta tự có biện pháp, nàng đại khái đã quên... Dao găm vốn là của ta!"

Nước mắt Mục Song Hàm trong nháy mắt liền rơi xuống, Lạc Chiêu Dực vừa nhìn lại không cứng rắn được, hung dữ nói: "Khóc khóc khóc, có cái gì mà khóc? Không phải chỉ điểm huyệt thôi sao!"

Hắn xoay người muốn đi, dừng một chút, hừ nhẹ một tiếng, thô lỗ đưa tay giúp nàng lau nước mắt, "Khóc cái gì, cũng không phải cứu không cho nàng nhớ phải báo ân đó!"

Mục Song Hàm: "... Điện hạ có thể để cho người ta cảm động lâu một chút được không!"

Sắp xếp xong cho Mục Song Hàm, Lạc Chiêu Dực trở lại gian ngoài, vẻ mặt hoàn toàn lạnh xuống, nhìn dáng vẻ bi thảm của Tiết Kiến nằm trên đất, vẫn chưa hết giận, đập một cước, "Nàng là người người dám động vào sao? Hừ, ô ư ể dao găm của cô!"

Hắn ngồi xuống bên cạnh bàn, rót chén trà, sau đó vung tay áo một cái, cửa mở.

Bên ngoài vốn đang bàn tán rối rít, huyền não không ngừng, sau khi thấy tình hình bên trong, trong nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Tiết Kiến nằm trên mặt đất, dưới thân đều là máu, mà thiếu niên từ y đẹp đẽ cao quý hiển hách ung dung ngồi ở một bên, bưng chén trà còn bốc hơi nóng, sương mù mờ mịt, dung nhan đẹp đẽ cực kỳ mê người, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng cười, đột nhiên mặt trầm xuống, hiện ra cực hạn tức giận, nặng nề đặt chén trà xuống, từng chữ từng câu, sắc bén như lưỡi dao: "Vũ Dương Hầu thế tử Tiết Kiến, mạo phạm đến cô, chết không có gì đáng tiếc, nhưng, cô niệm tình công trạng của Vũ Dương hầu, lưu lại một mạng, chỉ cho chút khiển trách, coi như cảnh cáo!"

Hắn lớn tiếng dọa người, ánh mắt quét qua, sắc bén đến không người nào dám nhìn, khí thế uy nghi tại thượng chấn động đến mức người ta phản ứng không kịp.

Vẫn là tiểu thái giám Đức Phúc cơ trí nhất, đối với thảm trạng của Tiết Kiến làm như không thấy, quỳ xuống cao giọng nói: "Điện hạ bớt giận..."

Thái tử? Từ y thiếu niên này đúng là thái tử? Thái tử phé đi thế tử Vũ Dương Hầu Tiết Kiến?

"Tham kiến thái tử điện hạ!" Triệu Phàm cùng Từ Chính Hoàng vừa rồi cũng chỉ là nghe thấy động tĩnh đến xem xét, lúc này vội vàng tiến lên hành lễ, hành động này của bọn họ, làm mọi người không hoài nghi nữa, ào ào quỳ đầy đất, vẻ mặt sợ hãi.

Lạc Chiêu Dực thần sắc lạnh nhạt, gõ mặt bàn, giọng nói hết sức khủng bố: "Đem người ném trở về Vũ Dương Hầu phủ đi!"

Hai ảnh vệ đột nhiên xuất hiện, nâng người lên liền biến mất.

Mọi người phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy hình dạng kia của Tiết Kiến, trong nội tâm bất an, nhưng ngấm lại lời thái tử vừa mới nói... Bất quá trong lòng lập tức hưng hực dậy lên, càng không thể thu hồi.

Tục ngữ nói đúng, dân chúng thích xem náo nhiệt nhất, lời Lạc Chiêu Dực nói mơ hồ không rõ lại đường hoàng, đủ để cho bọn họ bỏ não ra một vở kịch đặc sắc trong năm!

Tiết Kiến mạo phạm thái tử? Đánh một trận là được, cần gì đem người phé đi? Trừ phi... Đó không phải là mạo phạm bình thường!

Mọi người đều biết, Tiết Kiến háo sắc thành tính, hoàng hậu năm đó có thể nói là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, thái tử trẻ tuổi hoa mỹ thật đúng là không kém chút nào, chẳng lẽ Tiết Kiến háo sắc đến u mê hồng đầu, nam nữ không kiêng dè, lại trùng hợp gặp phải thái tử?

Mọi người không hèn mà cùng muốn cầu nguyện cho Tiết Kiến - - đáng đời! Hàng năm bắt nhận, lúc này lại bị mổ vào mắt!

Thanh danh kém cũng được phân rõ nhiều loại, giống như Tiết Kiến vậy, cơ bản là người người muốn đánh, Lạc Chiêu Dực tuy không nói rõ, người ngoài đã tự động xác định toàn bộ tội danh của Tiết Kiến, đây là vấn đề nhân phẩm.

Hơn nữa, cho dù Vũ Dương hầu phần nộ không dứt... Có thể đến trước mặt Văn Đế đòi lại công đạo sao? Háo sắc u mê đến trên đầu thái tử, Văn Đế không làm thịt Tiết Kiến cũng đã là ân điển!

Dur quang Lạc Chiêu Dực đem về mặt biến hóa của mọi người thu hết vào mắt, xoay cái ly trên tay thưởng thức - - cái gì hần cũng chưa nói nha, không phải sao?

Chỉ là...trên tay Lạc Chiêu Dực dùng chút lực, đã bóp nát cái ly, mặc dù làm vậy để người hiểu lầm là vì đem Mục Song Hàm đẩy ra ngoài, nhưng hần vẫn cảm thấy hết sức! Không! Sáng khoái! Cho nên nói - - hồ ly tinh họ Mục, nàng chuẩn bị từ từ trả nợ đi!

Đương nhiên, trong lòng Lạc Chiêu Dực biết rõ, việc này không thể nào kết thúc đơn giản như vậy, nếu như Tiết Kiến không có việc gì còn được... Nhưng một đao kia của Mục Song Hàm, chắc chắn...

Nữ nhân như vậy, cũng chỉ có hần dám muốn thôi.

Lạc Chiêu Dực nâng chung trà lên, nhấp miệng, lập tức nhú mày - - không có thêm đường, khó uống muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Truy cứu

Edit +Beta: Anky

Mục Song Hàm không thể nhúc nhích, nhưng vẫn nghe được động tĩnh bên ngoài, khi Lạc Chiêu Dực từng chữ từng câu đem tất cả sự tình đều gánh chịu, thoáng chốc trước mắt nàng một mảnh mơ hồ - - tại sao phải giúp ta? Vì cái gì vô luận thế nào cũng đều giúp ta?

Chuyện này không phải chuyện nhỏ, phé bỏ dòng độc đinh của phủ Vũ Dương Hầu, sao có thể dễ dàng cho qua như vậy? Thiên tử phạm pháp đồng tội như thứ dân, Lạc Chiêu Dực tuy là thái tử, chẳng lẽ sẽ không có nguy cơ bị phé truất?

Mục Song Hàm nghĩ không ra Lạc Chiêu Dực là vì cái gì... Tựa như lần trước ở bên vách núi kia, hần cũng không chút do dự liền nhảy xuống theo nàng, bản năng không lừa được người, hần là thật lòng muốn cứu nàng.

Vì cái gì? Vì cái gì! Vì cái gì...

Trong lòng nàng có rất nhiều nghi vấn, nhưng hần chưa từng cho nàng một đáp án thật sự.

Ân tình như núi chồng chất ở trong lòng, nặng nề như thế, cơ hồ khiến nàng không chịu nổi... Có lẽ phải dùng cuộc đời nàng để trả lại.

Không biết qua bao lâu, tiếng người dần tản đi, Mục Song Hàm đau đầu, cái gì cũng nghĩ không ra, lúc đang ngẩn người, nàng ngây ngốc phát hiện có thể cử động, đợi nàng từ dưới giường chui ra, liền thấy tiểu hồ ly đảo mắt quay tròn, nàng sững sờ, thờ dài.

Tiểu hồ ly vẫn kêu "Ồ ô", xoay vòng quanh nàng, bộ dáng thật cao hứng, cắn vạt áo nàng, móng vuốt nhỏ vỗ vỗ, giống như muốn giúp nàng phui đi bụi bặm, mang chút ý tứ nịnh nọt - - thiếu chút nữa liền bị chủ nhân hấp thịt kho tàu, phải cầu xin Hàm Hàm nói tốt giùm QAQ

"Chủ nhân nhà ngươi đâu? Hần đi rồi?" Mục Song Hàm vọt ra gian ngoài nhìn, một vũng máu còn trên mặt đất, lại không có một người nào.

Tiểu hồ ly kêu lên - - chủ nhân đem người dọa chạy mất rồi, để ta ở đây bảo vệ người ~ ($\geq \nabla \leq$)/~

"Hần có thể dễ dàng biết rõ tình hình của ta, ta lại không biết nửa phần tin tức của hần... Hần hồi cung sao, nếu Vũ Dương Hầu cáo trạng, thánh thượng trách tội hần làm sao bây giờ?" Mục Song Hàm vô lực vuốt mi tâm, rất lo lắng lắm lắm.

Tiểu hồ ly nhăn cái mũi nhỏ, liếm bộ lông đỏ như không có việc gì, lại kêu một tiếng - - người cáo trạng chủ nhân ta nhiều rồi, Hàm Hàm đừng lo lắng, không có việc gì ٩ (͡ _ ͡) ٩

"..." Mục Song Hàm: "Người kêu cái gì mà kêu, ta lại không phải là hồ ly tinh, nghe không hiểu ngôn ngữ hồ ly của người."

Tiểu hồ ly "Chít chít chít", bày tỏ kháng nghị - - chủ nhân đáng kính nói, Hàm Hàm chính là hồ ly tinh ٩ (͡ ^ ͡) ٩

Nó lắc cái đầu nhỏ, ôm cái đuôi lăn lăn trên mặt đất, không biết đang gọi cái gì, Mục Song Hàm đỡ trán, nàng là ngốc rồi mới có thể cùng tiểu gia hỏa này nói chuyện!

Mở cửa phòng, trong tủ lâu quả nhiên không có người, có lẽ chương quỹ cũng sợ người Vũ Dương Hầu phủ tới nơi này nháo, liền làm theo ý Lạc Chiêu Dực cho đóng cửa sớm.

Mục Song Hàm khó xử, cửa chính tủ lâu đều đóng, nàng làm sao ra ngoài đây?

"Mục tiểu thư!" Một thanh âm đột nhiên vang lên.

Mục Song Hàm sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại, là nam tử lạnh lùng ôm kiếm, nàng nhìn một cái liền nhận ra, là hộ vệ bên cạnh thái tử, Trần Trầm.

"Sao người..."

"Mời Mục tiểu thư đi theo ta."

Trần Trầm mang Mục Song Hàm đi đến cửa sau, dùng vô kiếm đẩy nhẹ, cửa sau đang khóa liền mở ra, ngõ hẻm phía trước có một chiếc xe ngựa đang ngừng, phu xe thấy người đi ra, vội vàng nhảy xuống, dùng tay ra dấu mời.

Trần Trầm thấp giọng nói: "Điện hạ phân phó ta mang Mục tiểu thư đi, Mục tiểu thư không cần sợ hãi, ta sẽ âm thầm hộ tống ngài an toàn trở về nhà mới thôi."

Trong lòng Mục Song Hàm thấy ấm áp, khẽ nhắm mắt lại, lầm bầm nói: "Hắn nghĩ thật là chu đáo..."

Trần Trầm chỉ là cẩn thận tỉ mỉ chấp hành phân phó của Lạc Chiêu Dực, còn lại cũng không nhiều lời.

Mục Song Hàm không hỏi nhiều nữa, xoay người lên xe ngựa, chỉ để lại câu nói, "Thỉnh chuyển lời đến điện hạ, Song Hàm rất muốn gặp hắn một lần."

Trần Trầm nhẹ gật đầu, lách mình đi không thấy bóng dáng.

An toàn về đến nhà, Từ Uyển Thâm thế mà đã ở đó.

"Hàm biểu muội, muội đi đâu vậy? Sao giờ mới trở lại?" Từ Uyển Thâm vừa thấy nàng liền ra đón.

"... Ta tưởng biểu tỷ về trước rồi, nên ở trên đường đi dạo một chút, không có chú ý thời gian," Mục Song Hàm cười cười, nói: "Biểu tỷ, sao tỷ lại ở chỗ này?"

Sắc mặt Từ Uyển Thâm chợt nghiêm túc, "Trong Thái Bạch Lâu xảy ra đại sự, chuyện đến đột ngột, ta không tìm được muội, nghĩ có lẽ muội về nhà trước rồi, nhưng lại không yên tâm, liền tới xem một chút."

Từ thị ở một bên cũng nói: "A Hàm, nếu con chưa trở lại, nương cũng muốn ra cửa tìm con!"

"Để cho nương và biểu tỷ lo lắng, là Song Hàm không phải," Mục Song Hàm mỉm cười, "Lần sau sẽ không."

Chuyện Tiết Kiến, Mục Song Hàm chưa nói, không phải nàng không tin nhiệm mẫu thân và biểu tỷ, mà là thái tử đã vì nàng gánh vác việc này, như vậy càng ít người biết rõ càng tốt, nàng cũng không muốn lãng phí một phen khổ tâm của hắn.

Từ Uyển Thâm nhìn nàng một cái, sau đó nói: "Muội đã trở về, vậy ta về trước, chuyện tiến cung... Chính muội phải bảo trọng." Nói xong, nàng lại hướng Từ thị cáo từ.

Mục Song Hàm thấy nàng rời đi, khẽ thở dài một cái, xoay người lại thấy mẫu thân đầy mặt lo âu, vội vàng nói sang chuyện khác.

Bên này tạm thời yên tĩnh, phủ Vũ Dương Hầu lại náo đến lật trời.

Tiết Kiến bị ảnh vệ đưa trở về, Vũ Dương Hầu phu nhân vừa thấy liền hôn mê bất tỉnh, đại phu chẩn đoán bệnh xong, lắc đầu với Vũ Dương hầu, phẩy tay, Vũ Dương Hầu thế tử xem như đã bị phế, "Hầu gia, ngài còn trẻ, có lẽ có thể có đứa bé khác..."

"Cút! Cút hết ra ngoài cho bốn hầu!" Hắn chỉ có một đứa con độc nhất này, hiện tại gốc rễ bị người phế đi, Vũ Dương hầu siết chặt thanh chủy thủ kia, về mặt dữ tợn, "Thái tử, người khinh người quá đáng!"

"Hầu gia..." Vũ Dương Hầu phu nhân được người lay tỉnh, ngay cả quy củ cũng không màng, ngã xuống đất ôm chân hân hào khóc, "Hầu gia, chúng ta chỉ có một đứa con trai, người nhất định phải lấy lại công đạo cho nó a!"

Vũ Dương Hầu lửa giận ngập trời, ôm bà đứng lên, "Nàng tự mình đến phủ trưởng công chúa một chuyến, bổn hầu lập tức tiến cung!"

Nói xong, Vũ Dương Hầu đá cửa muốn đi, đột nhiên bước chân ngừng lại, lại dừng lại.

"Hầu gia?"

"Không, hiện tại đi cũng vô dụng," Vũ Dương Hầu hí mắt, tức giận vô cùng nói: "Bổn hầu muốn ngày mai vào lúc lâm triều, ở trước mặt văn võ bá quan, nói rõ việc ác của thái tử, đến lúc đó, xem bệ hạ còn có thể che chở thái tử thế nào!"

Hiện tại, Vũ Dương Hầu muốn tìm không phải là Văn Đế, mà là liên lạc với những triều thần phản đối thái tử, còn có... Tam hoàng tử Lạc Thương.

Từ khi Đại Cảnh hoàng triều tạo lập tới nay, cũng không phải chưa từng phế qua thái tử!

Vũ Dương Hầu nở nụ cười lạnh, thái tử dám phế con trai ông, ông liền dám chủ trương phế thái tử!

Tiết Kiến vẫn chưa tỉnh, Vũ Dương Hầu cũng không biết người phế Tiết Kiến thật sự là Mục Song Hàm, đem oán hận ngập trời đều trút xuống trên người Lạc Chiêu Dực, nhưng trên thực tế, ông ta cùng Đoan Mẫn trưởng công chúa vốn giống nhau, là ủng hộ Tam hoàng tử thượng vị.

"Lão gia, thái tử cao quý, chúng ta..."

"Thiên tử phạm pháp đồng tội như thứ dân, thái tử thì thế nào?"

Vũ Dương Hầu phu nhân gật đầu, lập tức an tâm, đáng tiếc bọn họ chỉ biết con trai bị người phế đi, nhưng không nghĩ đến Tiết Kiến đã làm gì mới có thể bị phế.

Hoàng hôn buông xuống, Trần Trầm trở lại Đông cung phục mệnh, "Điện hạ, Mục tiểu thư đã bình yên hồi phủ." Cũng đem lời Mục Song Hàm nói bẩm báo lại.

Lạc Chiêu Dực khoanh tay đứng trước cửa sổ, nhìn hoa đào vừa nở bên ngoài, nghe vậy mặt mày khẽ nhếch, đề xuống trái tim đập loạn bang bang, nghiêm giọng lạnh nhạt nói: "Nàng an toàn hay không cùng cô có quan hệ gì, hôm nay không phải mới gặp qua sao, nữ nhân là không thể sùng, chỉ biết học làm nũng!"

Mục Song Hàm ở nhà không hiểu sao hắt hơi một cái - - nằm cũng bị thương QAQ

Trần Trầm khoe miệng rút gân - - điện hạ bệnh kiều ngạo của người lại tái phát, tiếp tục như vậy nữa là không kịp theo đuổi người ta đâu!

"Vũ Dương Hầu phủ có động tĩnh không?" Lạc Chiêu Dực lại hỏi.

Trần Trầm lắc đầu, Lạc Chiêu Dực giễu cợt, "Xem ra ngày mai lâm triều có náo loạn."

"Điện hạ, có cần đi gặp bệ hạ nói rõ tình huống trước không?" Trần Trầm đề nghị.

"Vậy còn có ý nghĩa gì? Huống chi..." Lạc Chiêu Dực đưa tay bóp nát một góc cửa sổ, hừ lạnh nói: "Cô muốn nhìn một chút, bọn họ có thể nháo thành bộ dáng gì!"

Nhìn mảnh gỗ lim thượng hạng nằm tan nát dưới đất, Trần Trầm bình tĩnh nghĩ, không có việc gì, một tháng luôn có mấy lần như vậy.

Tiểu thái giám Đức Phúc nâng trà và điểm tâm ngọt đến, liếc cửa sổ một cái, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, Lạc Chiêu Dực cầm lấy trà nhấp một miếng, hài lòng - - đây mới là hương vị bình thường.

Trần Trầm liếc qua - - bao nhiêu đường?

Nụ cười của Đức Phúc hơi cứng lại, lặng lẽ nâng ngón tay - - bốn muỗng đường! Tâm tình điện hạ tuyệt đối tệ hết biết rồi! Trong khoảng thời gian này làm người phải thận trọng từ lời nói đến việc làm cẩn an phận!

Trần Trầm mặt không chút thay đổi - - hiểu được.

Hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng, tới giờ vào tấu, bách quan vào triều.

Văn Đế ngồi trên cao, ngoại trừ thái tử đang đứng bên người, còn lại triều thần đều ở phía dưới, cùng nhau hành lễ. Mặc dù Đại Cảnh hoàng triều nếp sống phóng khoáng, tôn ti vẫn nghiêm khắc như cũ, tuy Vũ Dương Hầu trong lòng đầy phẫn hận, nhưng vẫn như trước không dám vừa vào đã hô to gọi nhỏ, bởi vì cái gọi là, lễ nghi không thể bỏ.

"Các khanh bình thân." Văn Đế là một vị vua nhân từ, bình thường đối với thần tử luôn hòa ái dễ gần, trên mặt thường xuyên nở nụ cười.

Cũng vì nguyên nhân như thế, tất cả triều thần mặc dù ủng hộ kính sợ, nhưng sợ hãi lại không có bao nhiêu.

"Bệ hạ, thần có việc khởi tấu!" Trương Ngự sử bước lên một bước, nghiêm nghị nói: "Thần muốn tố cáo thái tử!"

Triều thần sắc mặt khác nhau, vui vẻ trong mắt Văn Đế nhạt đi, "Hử?"

"Vũ Dương Hầu đối với triều đình có công, lúc tiền đế phong hầu vị, đã bốn mươi tuổi dưới gối chỉ có một đứa con, nhưng thái tử lại ngang nhiên phế Vũ Dương Hầu thế tử, làm hấn không thể có tôn tử, cắt đứt huyết mạch Vũ Dương Hầu phủ... Hành vi này tàn nhẫn độc ác, quả thật không hiền không đức, bất nhân bất nghĩa!"

Văn Đế nhíu mày, nghiêng đầu nhìn Lạc Chiêu Dực.

Lạc Chiêu Dực mặc cẩm bào trên người, đầu đội ngọc quan màu tím, khoác trường bào rộng, đẹp đẽ cao quý không gì sánh bằng, chỉ thấy thần sắc hấn nhấn nhát, làm như khinh thường, không nói một lời thanh minh, tất nhiên là tự phụ ngạo mạn như thường.

"Việc này là thật?" Văn Đế nhìn về phía Vũ Dương Hầu.

Vũ Dương Hầu vội vàng tiến lên, nâng ra một cây chủy thủ, bộ dáng lệ rơi đầy mặt, "Hồi bệ hạ, xác thực là thật, đây... Đây là hung khí thái tử lưu lại!"

Không đợi Văn Đế thấy rõ ràng, Lạc Chiêu Dực đột nhiên nâng cằm, cười lạnh nói: "Vũ Dương Hầu, luật lệ Đại Cảnh điều thứ chín, gặp vua không cho phép mang theo hung khí, trong lòng ngươi có ý tưởng đại nghịch bất đạo gì, lại dám công khai mang đao lên trên điện..."

Vũ Dương Hầu run lên, hồngбет, chỉ lo tố cáo thái tử, quên chuyện này!

Lạc Chiêu Dực trên mặt trào phúng, nhấn mạnh từng chữ một: "Nên, chịu, tội, gì?"

Ánh mắt Văn Đế sắc bén đột nhiên đứng lên, Vũ Dương Hầu còn chưa chi tội tố cáo thái tử, đã sợ đến mức ném đao găm, quỳ gối xuống đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tiến cung

Edit +Beta: Anky

"Bệ hạ thứ tội! Bệ hạ thứ tội! Thần sốt ruột vì con, nhất thời không chú ý hoàn cảnh, chủy thủ này chính là vật chứng, tuyệt không phải cố ý mang theo đao trên điện..." Vũ Dương hầu cuống quýt dập đầu thỉnh tội.

Lạc Chiêu Dực lại cười khê, cất cao giọng nói: "Thiên địa quân thần sư, quân ở về trước, người vì con quên quân, đó là bất trung? Còn làm hầu gia thần tử cái gì!"

Vũ Dương Hầu cúi đầu nhe răng trợn mắt, khuôn mặt dữ tợn - - trước kia sao lại không thấy thái tử biết ăn nói như vậy?

Chúng thần im lặng - - xem ra thái tử không phải không thể nói, mà là mặc kệ bọn họ, nếu hấn muốn bắt bẻ là có thể đem người bức điên!

"Được rồi, " Văn Đế cuối cùng mở miệng, "Trình thanh chủy thủ lên."

Chủy thủ được trình lên, Văn Đế chăm chú nhìn, cau mày nói: "Chiêu Dực, nếu như trẫm nhớ không lầm, đây thật sự là của con."

"Phải, hơn nữa còn là phụ hoàng tặng cho nhi thần."

"Vũ Dương Hầu thế tử đích thực là con phế?"

"Phải," Lạc Chiêu Dực dừng một chút, chậm rãi nói: "Phụ hoàng, nhi thần không phải là người không nói đạo lý, cũng sẽ không vô duyên vô cớ liên phế người!"

Văn Đế gật đầu, "Vậy con nói một chút, đến tội cùng là thế nào?"

Lạc Chiêu Dực đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, không vui, "Làm nhục thánh nhĩ, nhi thần không muốn nói!"

"Bệ hạ, theo thần thấy, thái tử rõ ràng là đang kiếm cớ, " Trương Ngự sử lại nói: "Cho dù Vũ Dương Hầu thế tử có va chạm tới thái tử, có thể khiển trách, cần gì ra tay tàn nhẫn như vậy?"

Tả tướng nghe vậy, đột nhiên tiến lên cười nói: "Bệ hạ, thái tử mặc dù còn trẻ, có chút tính trẻ con tùy hứng, nhưng thần tin tưởng thái tử điện hạ tuyệt đối không phải là người lòng dạ độc ác, cũng dám làm dám chịu... Trong chuyện này tất có ẩn tình."

Tả tướng nói đến cùng vẫn là ngoại tổ phụ của thái tử, Trương Ngự sử đối lập với ông cũng có chút nhịn không được phải từ bỏ, Hữu tướng thời gian qua luôn giảng co cùng Tả tướng cũng lên tiếng, "Nếu có ẩn tình, vì sao điện hạ không dám nói thẳng?"

Bởi vì việc của Tiết Kiến phát sinh quá nhanh, còn chưa thật sự truyền rộng ra, nếu đã hỏi thăm một phen, Hữu tướng cũng sẽ không nói lời này.

Thấy độ lửa không sai biệt lắm, Lạc Chiêu Dực hơi nhíu mày, Lạc Đình thần nhiên trong đám người bước ra, "Phụ hoàng, nhi thần nghe được một tin đồn, nói ra thật sự làm nhục thánh nữ, thái tử không muốn mở miệng, thật sự là có tình lý bên trong, nhi thần nói ra, mong rằng thái tử chớ trách, phụ hoàng bớt giận."

Lạc Thương hai mắt híp lại, nhìn chăm chăm Lạc Đình.

"Con cứ nói thẳng là được." Văn Đế cũng tò mò.

"Vũ Dương Hầu thế tử trời sinh tính háo sắc, mọi người đều biết, vừa lúc thái tử hôm qua xuất cung đi Thái Bạch Lâu, hai người gặp mặt, về sau thái tử phé đi Tiết Kiến... Có người đồn đãi, là Tiết Kiến nam nữ không kiêng dè, có mắt không trông không biết thái tử, gặp sắc nảy lòng tham, lúc này mới khiến thái tử giận dữ..."

"Nhi hoàng tử nói cẩn thận!" Sắc mặt Vũ Dương Hầu trắng bệch, liên tục nói: "Nhất định là tin vicia hè bên ngoài, con ta quyết không thể nào..."

Nếu hán đã nói vậy, Lạc Đình cũng không nói thêm nữa, sắc mặt Lạc Chiêu Dực đen như đáy nồi, trong mắt tất cả đều là bão táp sát khí, nửa là tức giận thật nửa là diễn trò, lạnh lùng nói: "Phụ hoàng, thứ cho nhi thần xin được cáo lui trước!"

Nói xong, hán phát tay áo liền đi.

Chúng thần bày tỏ - - hiểu rồi, đổi lại là ai cũng sẽ bùng nổ, Tiết Kiến kia thật là đáng đời!

Hữu tướng lặng lẽ lui trở về, Tả tướng liếc ông một cái, ha ha cười một tiếng, cũng lui trở về.

Nụ cười trên mặt Văn Đế biến mất hầu như không còn, một phát vỗ tay vịn, mặt rùng giận dữ, chỉ Vũ Dương Hầu quát: "Không biết dạy con, còn dám nháo trên đại điện, trẫm thấy ngươi hán là không muốn cái hán vị này!"

Văn Đế rất ít khi phát hỏa, lần giận dữ này suýt nữa đem Vũ Dương Hầu hù chết, ông ta cũng không biết Tiết Kiến là vì... Mới chọc giận thái tử, nếu đổi cái khác, cho dù đánh thái tử ông ta cũng có lời lẽ chính đáng mà nói, lúc này chính ông cũng có tâm muốn làm thịt Tiết Kiến!

"Bệ hạ bớt giận, bệ hạ bớt giận!"

Thấy Vũ Dương hầu lúc này không chỉ không lật đổ được thái tử, ngược lại đem chính mình làm đến quá mức, Lạc Thương thầm mắng, đồ vô dụng! May mắn hán không có nói giúp!

Lạc Thương không có hoài nghi gì khác, dựa vào tính tình cao ngạo kia của Lạc Chiêu Dực, đánh chết Lạc Thương cũng không tin hán sẽ vì phé một Tiết Kiến mà hy sinh thanh danh chính mình.

Cuối cùng Vũ Dương hầu bị phạt hai năm bổng lộc, phé bỏ thế tử vị của Tiết Kiến, một hồi trò khôi hài cũng vì vậy mà kết thúc.

Vũ Dương hầu về đến nhà, Tiết Kiến đã tỉnh, đang âm ỉ náo loạn với Vũ Dương Hầu phu nhân: "Cái gì thái tử? Ta căn bản chưa thấy qua thái tử, là Mục Song Hàm con tiện nhân kia hại ta biến thành như vậy! Ta muốn giết nàng ta! Thả ta ra!"

"Kiến nhi, Kiến nhi, con hiện tại không thể động, con nghe nương, trước bồi dưỡng thân thể cho tốt..."

"Thân thể? Ha, ta đã là một phé nhân, còn dưỡng thân thể cái gì? Đừng cản ta, tất cả cút ra!"

Vũ Dương hầu xông vào, một cái bạt tai ném trên mặt hán, Tiết Kiến đang la hét âm ỉ chợt im bật.

"Lão già, Kiến nhi bị thương thành như vậy, sao người có thể đánh hán?" Vũ Dương Hầu phu nhân đầu tiên là lên án, sau đó phát hiện sắc mặt Vũ Dương Hầu không đúng, vội vàng nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Vũ Dương Hầu âm trầm đem chuyện lâm triều nói ra, Vũ Dương Hầu phu nhân thân thể mềm nhũn ngã ở trên ghế, Tiết Kiến hoảng sợ nói: "Cha, các người đều hiểu lầm rồi! Việc này sao lại cùng thái tử có liên quan? Ta ngay cả mặt thái tử còn chưa thấy qua... Là Mục Song Hàm, nữ nhi của Mục Bách lâm..."

"Kính thành đều đã truyền khắp, người còn dám ngụy biện?"

"Cha, thật sự là Mục Song Hàm, không tin người hỏi Nhi Cầu Tử đi!" Tiết Kiến cuống quýt đem chuyện ngày đó nói ra, sau cùng còn khóc nói: "Ta thật sự không có trêu chọc thái tử!"

"Lão già, Kiến nhi nói... Đây rốt cuộc là thế nào?"

Sắc mặt Vũ Dương hầu biến ảo không ngừng, nhìn Tiết Kiến rất lâu, bất kể nói thế nào, nhi tử này xem như bị phế rồi, cần phải bồi dưỡng người thừa kế một lần nữa, về phần thái tử... tất nhiên ông ta sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, xem ra máu chốt còn ở trên người Mục Song Hàm..

Ngày ấy vội vã từ biệt, cho đến ngày tú nữ tiến cung đến, Mục Song Hàm cũng không gặp lại Lạc Chiêu Dục, sau chuyện Tiết Kiến bị phế, Mục Song Hàm không cách nào nghe được tin tức của thái tử, đành phải đem lo lắng để ở trong lòng, thu thập xong tâm tình chuẩn bị tiến cung.

"A Hàm, nương thật sự không bỏ được chuyện con tiến cung..." mấy ngày nay lúc nằm mơ Từ thị cũng nhìn thấy, thấy cửa cung gần ngay trước mắt, bà kéo tay Mục Song Hàm, muốn nói lại thôi, cả người nhìn tiêu tụy rất nhiều.

Con cái đều là khoản nợ, người làm cha mẹ thế nào cũng không bỏ được.

Mục Song Hàm ôn tồn, cực kỳ kiên nhẫn bảo đảm với bà rất nhiều, Từ thị nhìn nàng lại không nói, chỉ yên lặng rơi lệ, Mục Bách vỗ vỗ đầu nàng, trịnh trọng nói: "Vô luận xảy ra chuyện gì, cha mẹ vĩnh viễn ở sau lưng con."

Mục Nhung cũng kiên định nhìn nàng, "A tỷ, ta rất nhanh sẽ lớn lên." Trưởng thành có thể bảo vệ tỷ!

Mục Song Hàm gật đầu liên tục, mũi đau xót, vội vàng nhin xuống, treo lên vẻ tươi cười, cúi người từ biệt cha mẹ đệ đệ, vào cửa cung lại quay đầu nhìn lần nữa, khẽ thở dài một tiếng.

Các cô nương này nếu có thể vào cung làm tú nữ, là đã trải qua phủ Nội vụ sàng lọc, ước chừng trăm người, trước tiên phải đến Tư Nghi Phụng học quy củ, thỉnh thoảng, quý nhân trong cung cũng sẽ thường xuyên đến xem xét, nếu có may mắn được nhìn trúng, lập tức sẽ tăng vị hoặc được chỉ hôn cũng không phải không có, lễ nghi cơ bản chừng một tháng sẽ học xong, tất cả cùng đến trước đại điện do hoàng đế chọn lựa, chọn xong rồi những người còn dư lại, được hoàng thân quý tộc triều thần nhìn trúng, có thể cầu hoàng đế chỉ hôn, nếu còn dư nữa liền xem tâm tình hoàng đế, hoặc chỉ hôn hoặc cho xuất cung hoặc làm nữ quan, cũng không nhất định.

Mục Song Hàm nghĩ thầm, vậy giống như chọn rau cải trắng, còn dư lại đến cuối cùng thì thành rau củc vàng.

Những tú nữ vào đây phần lớn đều có phụ thân làm quan trong triều, thường ngày cũng có tin đồn của chính mình, có thể là do hưng phấn hoặc căng thẳng, rất nhiều người lú lú nói không ngừng, Mục Song Hàm đứng không có việc gì, liền dưng thẳng lỗ tai lựa tin tức quan trọng nghe.

"Song Hàm muội muội!"

Đột nhiên nghe được có người gọi nàng, Mục Song Hàm nghiêng đầu nhìn, đúng là Lý Huệ, nàng cười cười, "Lý tỷ tỷ."

Lý Huệ đi tới, cười nhẹ nhàng nói: "Biết rõ muội không quen nhiều người, biểu tỷ muội bảo ta chiếu cố muội đấy, nếu có chuyện gì, muội cứ việc tìm ta nói là được."

"Đa tạ Lý tỷ tỷ." Trên mặt Mục Song Hàm hiện lên vẻ cảm kích, trong lòng lại chưa từng để xuống cảnh giác, không phải nàng đa tâm, mà là chưa từng thổ lộ tình cảm, nàng cũng không tin nổi Lý Huệ.

Sau một lúc lâu, vài ma ma từ Tư Nghi Phụng đến đây, đi đầu là người có động tác đầu ra đẩy, vừa nhìn chính là quy củ nghiêm khắc, tự xưng là Lưu ma ma, nói chuyện không kiêu không nịnh, "Kính xin các cô nương đứng yên lặng, cùng bọn nô tỳ đi Tư Nghi Phụng trước, quần áo trong phủ Nội vụ cũng đã an bài thỏa đáng, chỉ chờ các cô nương vào ở."

Mục Song Hàm mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cần phải làm cho mình thật an phận, một đường bình an vô sự, chỉ là chuyện an phận này, không phải nàng muốn là được, mang bộ dáng vô cùng xinh đẹp, sớm đã bị người ta quan sát.

Bốn người một gian phòng, nói thật, Mục Song Hàm hy vọng ở chung với vài người tốt tính - ít nhất cũng nguyện ý ra vẻ ngoài mặt.

Chẳng qua nàng chính là mệnh xui xẻo, không muốn cái gì, hết lần này tới lần khác sẽ thành cái đó, trong ba người có hai người là quen biết, còn làm nàng phải lo lắng đề phòng, Đào Vận cùng Trang Nhượng Hân.

Ở bữa tiệc của Đoan Mãn trường công chúa có gặp qua Đào Vận một lần, cô nương này địa vị lớn, dung mạo chỉ là xuất chúng bình thường, lại thắng ở hào phóng khéo léo, nhìn thấy đúng là bộ dáng đoan trang hiền thực.

Trang Nhượng Hân, Hân biểu muội, người Từ Uyển Thẩm từng đề cập bảo nàng phải cẩn thận, người này rất đẹp, da trắng như tuyết, dung mạo như hoa, đôi mắt ân tình, tư thái thướt tha như cành liễu đu đưa theo gió, mặc dù không bệnh, lại có vẻ đẹp mềm mại, cực kỳ làm cho người ta yêu thương... Mục Song Hàm tạm thời nhìn không ra vị mỹ nhân nhu nhược này có sức chiến đấu gì.

Người cuối cùng Mục Song Hàm chưa gặp qua, là một mỹ nhân lạnh lùng, không thích nói chuyện, về sau nghe nói... Cô nương này là ngoại tôn nữ của Tả tướng, Lăng Mạn Mạn, còn là biểu muội của thái tử.

Một phòng không có ai có thể làm nàng bớt lo, Mục Song Hàm đối với việc này không còn lời gì để nói: "..."

Nàng dự cảm chính xác, vừa rạng sáng ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, liền nghe thấy thanh âm bùm bùm không ngừng vang lên, Mục Song Hàm còn

mơ màng buồn ngủ, nghiêng răng nghiêng lợi ngồi dậy xem tình huống, vừa nhìn, con sâu ngủ toàn bộ chạy hết.

Lăng Mạn Mạn và Đào Vận đang đánh nhau hăng say, kéo y phục túm đầu tóc miễn bàn có bao nhiêu hung tàn, Trang Nhượng Hân nhu nhượng ở một bên vừa vô cùng đau đớn gọi "Các người đừng đánh", vừa bỏ nhào qua ngăn cản, Lăng Mạn Mạn cùng Đào Vận đồng thanh: "Xen vào việc của người khác!"

Hai người cùng đẩy, Trang Nhượng Hân ngã trên mặt đất, góc độ này thấy không rõ lắm, có lẽ là cái ót đụng vào góc bàn, lập tức xoa đầu khóc đến nước mắt như mưa, khóc hô: "Ta hảo tâm khuyên can, các người... Có ai không, cứu mạng a!"

Lăng Mạn Mạn và Đào Vận: "Đừng kêu!"

Trong phòng chỉ có một người duy nhất hoàn hảo không tổn hao gì là Mục Song Hàm: "... " Mẹ nó áp lực thật lớn!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cảm tình

Edit + Beta: Anky

Mục Song Hàm không biết Trang Nhượng Hân có cố ý hay không, nhưng trước khi đầu óc nàng chuyển động, thân thể đã làm ra phản ứng - - xông tới bịt kín miệng Trang Nhượng Hân.

Nếu để mặc cho Trang Nhượng Hân gọi người đến, không chỉ Lăng Mạn Mạn cùng Đào Vận, mấy người các nàng trong phòng này đều sẽ không tốt!

Trang Nhượng Hân giận dữ nhìn nàng, nhưng khí lực nàng ta nhỏ, cũng tránh không thoát, Mục Song Hàm nhìn về phía Lăng Mạn Mạn và Đào Vận, cũng không kêu các nàng dừng tay, chỉ nói: "Lỡ như có người nghe được âm thanh xông tới, nhìn thấy bộ dáng này của các người, để truyền đến tai thánh thượng..."

Đến lúc đó đừng nói là thái tử phi, tất cả hình tượng lúc trước chỉ sợ cũng sẽ bị hủy hoại không sai biệt lắm.

Lăng Mạn Mạn cùng Đào Vận liếc mắt nhìn nhau, cùng lúc buông tay, nhanh chóng đi thay quần áo, chải lại đầu tóc.

"Hân biểu muội, đừng kêu, vào cung mới một đêm đã xảy ra chuyện, đều là người cùng một phòng, người cũng thoát không khỏi liên quan." Nói xong, Mục Song Hàm thu tay lại, nhìn nàng ta một cái.

Trang Nhượng Hân lại kêu lên, chỉ là, về mặt nàng ta lộ vẻ bình tĩnh, nước mắt lưng tròng cầm tay Mục Song Hàm, về mặt cảm kích, "Là ta không tốt, vừa rồi nhất thời chần chừ, suýt nữa liên lụy mọi người, đa tạ Mục biểu tỷ, quả nhiên là biểu tỷ muội, chính là so với người ngoài gần gũi hơn, lúc trước ta đối với biểu tỷ còn có khúc mắc trong lòng, là Nhượng Hân không phải... Về sau có chuyện gì, Nhượng Hân cùng biểu tỷ cùng tiến cùng lùi, mong rằng biểu tỷ chỉ dạy ta nhiều hơn."

Mục Song Hàm "... "

Nếu lúc trước Từ Uyển Thâm không nhắc nhở nàng, có lẽ nàng thật sự sẽ tin Trang Nhượng Hân, bởi vì Trang Nhượng Hân kia được trời ưu ái cho gương mặt có lực sát thương quá lớn khiến người yêu thương, hơn nữa một bộ thành khẩn nhận sai như vậy, cứ như ai muốn cự tuyệt nàng ta chính là tội ác tày trời.

Mục Song Hàm khẽ mỉm cười, rất là ôn hòa nói: "Được. "

Trang Nhượng Hân lập tức vui vẻ ra mặt, rũ mắt xuống che giấu tâm tình trong mắt.

Lăng Mạn Mạn và Đào Vận thần nhiên đi ra, người trước vẫn là gương mặt lạnh lùng, không để ý tới ai, về mặt Đào Vận lại áy náy kéo Trang Nhượng Hân, đưa tay giúp nàng ta xoa sau gáy, hỏi han ân cần từng chút, cái gì "Tỷ tỷ không phải cố ý", cái gì "Muội muội muội có đau không", cái gì "Đều là ta không tốt, nhất thời bị lửa giận làm choáng đầu", cái gì "Muội muội đại nhân đại lượng, tâm địa thiện lương, ngàn vạn đừng so đo với ta"... Những việc như thế nói chỗ nào cũng có.

Trang Nhượng Hân ủy khuất nhẹ gạt đầu, lại đáng thương nhìn Mục Song Hàm, giống như muốn Mục Song Hàm ra mặt giúp nàng ta.

Mục Song Hàm ngồi trước bàn trang điểm, cẩn thận tỉ mỉ chải tóc - - ngại quá, tỷ tỷ đang bận, không nhìn thấy.

Lăng Mạn Mạn từ sau lưng Mục Song Hàm đi qua, trong miệng cười nhạo một tiếng: "Đối trá!"

Giọng điệu này có vài phần giống Lạc Chiêu Dục, Mục Song Hàm lại ngoài ý muốn đối với nàng dâng lên một tia hảo cảm.

Thời gian tiếp theo, là bắt đầu đi theo ma ma Tư Nghi Phưởng học lễ nghi cung quy, vất vả trong đó... Xem các nàng thức giấc so với gà còn sớm hơn, đi ngủ so với chó còn muộn hơn, ngay cả khi lực đánh nhau cũng không còn sẽ biết.

Đồng cung, cuối hồ có một tòa đình nhỏ, tiểu thái giám Đức Phúc cầm một chồng tấu chương đưa tới, Lạc Chiêu Dực nửa dựa, tiện tay cầm lấy một quyển, nhìn lướt qua liền ném cho Trần Trầm, một quyển tiếp một quyển, lấy tốc độ thật nhanh xem xong tất cả tấu chương, từ đầu tới cuối về mặt đều không có thay đổi gì, "Không có ý nghĩa."

Đây đều là tấu chương Ngự sử triều thần tố cáo thái tử, Văn Đế đều cho người chuyển đến Đồng cung này, nói cho oai rằng: Cảnh báo cảm tức, tự mình yên tĩnh suy nghĩ, tu thân dưỡng tính.

Lạc Chiêu Dực ngay từ đầu còn có chút hứng thú, chỉ là nhìn thấy mấy cuốn tấu chương này nói đi nói lại đều là lời giống nhau, sớm đã mất kiên nhẫn.

"A - - "

"Gào thét cái gì?" Lạc Chiêu Dực xoa lỗ tai, giương mắt, tức giận gọi: "Lạc Tĩnh Nghi, ngươi muốn ăn đòn?"

Lạc Tĩnh Nghi đứng ở bên kia hồ, thờ phỉ phỉ nói: "Đại Bạch Hồ nhà ngươi dọa chết người, ngăn ở chỗ này người ta đi qua thế nào?"

Thì ra trên cầu nằm sấp một con Đại Bạch Hồ, nửa mắt híp lại, lưỡi biếng ngáp, nghe được động tĩnh trong nháy mắt nâng lên một cái móng vuốt, sắc bén có thể làm mù mắt chó.

"Đi qua, hoặc là lợi tới, ngươi tự mình chọn đi." Lạc Chiêu Dực không để ý nói.

"Này, Tiểu Thất ngươi có ý sao? Khoảng thời gian này phụ hoàng làm ngươi không xuất cung được, tâm tình ngươi không tốt, sẽ lần qua lần lại người khác à?" Lạc Tĩnh Nghi bĩu môi, "Này dọa chạy mấy người rồi?" Nói xong, Lạc Tĩnh Nghi rón ra rón rén, từ từ đi qua bên cạnh Đại Bạch Hồ, khẩu khí thật dài nói.

Lạc Chiêu Dực lưỡi phải cùng nàng nói nhảm, trực tiếp hỏi: "Tới chỗ này có chuyện gì?"

"Ta tới tìm nhị ca, hắn có ở chỗ ngươi không?" Lạc Tĩnh Nghi nhìn chung quanh, không thấy được người, lập tức chu miệng lên, vẻ mặt mất hứng.

"Ngươi tìm hắn không đến trong phủ hắn, đến nơi này của ta làm cái gì?" Lạc Chiêu Dực ngồi dậy, lơ đãng nói.

Lạc Tĩnh Nghi lắc đầu, "Ta đã qua, hắn không ở trong phủ, ta thấy hắn cùng ngươi thân nhất, bình thường cũng chạy tới nơi này, liền đến đây." Nói rồi, nàng cúi đầu ủ rũ hỏi: "Tiểu Thất, nhị ca có phải đang trốn ta không?"

"Biết rõ còn cố hỏi, " Lạc Chiêu Dực như có điều suy nghĩ quan sát nàng, bỗng nhiên thân nhiên nói: "Tĩnh Nghi, bất kể thế nào, hắn là nhị ca của ngươi, ngươi tốt nhất sớm nên cắt đứt ý niệm không nên có trong đầu đi."

Lạc Tĩnh Nghi bỗng dưng cứng đờ thân thể, "Tiểu Thất, ngươi đang nói cái gì, ta nghe không hiểu!"

"Đừng giả ngu với ta." Lạc Chiêu Dực hơi nhú mày, "Tĩnh Nghi, ngươi rất thông minh."

"Có rõ ràng như vậy sao?" Lạc Tĩnh Nghi lập tức đỏ vành mắt, ngẩng đầu chống lại ánh mắt của hắn, "Nhưng ta chính là thích hắn, chúng ta cũng không phải là... Vì cái gì không thể?"

Lạc Chiêu Dực hiểu rõ, "Xem ra ngươi biết thân phận của mình."

Lạc Tĩnh Nghi gật gật đầu, cũng không cố kị Trần Trầm và Đức Phúc còn ở đây, nói thẳng: "Có một lần ta nghe được thái hậu và Phùng ma ma nói chuyện, nên biết."

Nàng cũng không phải là con gái ruột của Văn Đế, mà là con của Phó đại tướng quân năm đó vì cứu Văn Đế mà chết, Văn Đế cùng thái hậu cảm động và nhớ nhung Phó tướng quân trung liệt, liền ôm nàng vào cung phong làm công chúa, Văn Đế xem như con gái ruột nuôi dưỡng.

Ngay từ đầu Lạc Tĩnh Nghi không biết thân phận mình đã cùng Lạc Đình hết sức thân thiết, không chỉ bởi vì Lạc Đình đối với nàng vừa tốt lại ôn nhu, không đáng sợ như người khác, cũng bởi vì nàng cảm thấy hai người đồng bệnh tương liên, đều là mẹ đẻ mất sớm được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa hoàng hậu, sau khi biết, có một đoạn thời gian nàng rất thống khổ, cũng là Lạc Đình không hỏi nguyên do an ủi nàng, dụ dỗ nàng vui vẻ...

"Ngươi biết thì thế nào?" Lạc Chiêu Dực nói: "Ngươi làm Tĩnh Nghi công chúa hai mươi năm, không phải là huynh muội ruột cũng hơn hẳn huynh muội ruột, phụ hoàng thái hậu tuyệt đối sẽ không đồng ý, hoàng thất cũng không thể vứt mặt mũi đi, chặn hết được miệng lưỡi thế gian... Quan trọng nhất là, Lạc Đình đối với ngươi như muội muội ruột."

"Ngươi cũng không phải là nhị ca, làm sao ngươi biết hắn coi ta như muội muội?" Lạc Tĩnh Nghi đáp lại hắn một câu, xoay người liền chạy.

"Ngốc nghếch!" Lạc Chiêu Dực hừ một tiếng, liếc về một hướng, "Nếu không huynh cũng sẽ không trốn nàng, phải không?"

Lạc Đình chậm rãi từ sau thân cây đi ra, "Muội ấy chỉ là tuổi còn nhỏ, phân không rõ tình huynh muội cùng tình yêu nam nữ, ta tránh nàng một thời gian

thì tốt rồi."

Đều đã hai mươi tuổi còn nhỏ? Lạc Chiêu Dực lười phải vạch trần hấn tìm cớ, đem tẩu chường trên tay ném, đứng lên đuổi lưng một cái, "Huỳnh thích trốn hay không tùy, ta ra ngoài đi dạo, cũng đừng đi theo."

"Đi Tư Nghi Phường?" Lạc Đình trêu tức hỏi.

Lạc Chiêu Dực cũng không quay đầu lại, khoát tay.

Lạc Đình nhìn, lắc đầu cười không ngừng, liếc nhìn tẩu chường bị hấn ném trên mặt đất, nhặt lên, hỏi Đức Phúc bên cạnh: "Tẩu chường gì vậy?"

Đức Phúc "Ài" một tiếng, "Đều là tổ cáo điện hạ."

Lạc Đình tiện tay mở ra, về mặt vi diệu.

Trong Tư Nghi phường, đám người Lưu ma ma không nề phiền hà dạy các tú nữ quy củ, kỳ thật những quy củ này, quý nữ sinh trưởng ở kinh thành từ nhỏ đều đã học, một đám người đều làm rất tốt không có gì phải bàn, đương nhiên cũng có người làm không tốt, tỷ như... Mục Song Hàm.

Một buổi sáng nhanh chóng bức điện Mục Song Hàm, đội binh hoa lên đầu còn phải đi trên bực cao như vậy... Phục orz

"Cô nương, không phải nô tỳ muốn làm khó dễ người, cũng đã rơi vỡ đến mấy cái rồi?" Cuối cùng, các tú nữ khác đều được phép về nghỉ ngơi, chỉ lưu lại một mình Mục Song Hàm, Lưu ma ma từ trước đến nay nghiêm khắc, bị nàng lấn qua lấn lại cũng không tức giận.

Mục Song Hàm mím môi, cũng không giải thích, chỉ nói: "Ma ma, sắc trời không còn sớm, người trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai ta nhất định sẽ làm được."

Lưu ma ma thở dài, xoay người đi.

Mục Song Hàm cũng thở dài, có thể làm sao nữa, một mình luyện từ từ sẽ được.

Nàng khổ đại thâm cừu lại cầm lấy một cái bình hoa, leo lên bực cao, từ từ đem bình hoa đặt trên đầu, hai tay chậm rãi mở ra, mới vừa đi một bước bình hoa lại muốn rơi xuống, nàng vội vã đưa tay lên đỡ, không chú ý dưới chân, "A - -"

Mới kêu một nửa thanh âm liền im bật, nàng được người tiếp lấy, Lạc Chiêu Dực ôm lấy nàng xoay người đứng trên mặt đất, tức giận: "Nàng có thể đứng vững như vậy không? Nếu ta không trùng hợp tới đây xem nàng làm sao bây giờ?"

Mục Song Hàm lộn chết không sợ phòng nước sôi, "Thì ngã thôi, độ cao này cũng không té chết người, té bị thương vừa hay ta có thể nghỉ ngơi..." Nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn hấn, "Điện hạ, cuối cùng đã nguyện ý tới gặp ta?"

Lạc Chiêu Dực chống lại ánh mắt của nàng, giật mình, kỳ quái nói: "Ta cũng không trốn nàng!"

"Không phải sao?" Mục Song Hàm rù mắt xuống, thần nhiên nói: "Ta luôn mang đến phiền toái cho điện hạ người, ta còn tưởng rằng... Điện hạ không muốn phải nhìn thấy ta nữa."

Bởi vì sự việc của Tiết Kiến, Mục Song Hàm luôn rất lo lắng cho hấn, nhưng Lạc Chiêu Dực rốt cuộc lại không đến tìm nàng, trong lòng nàng không thể nào không suy nghĩ - từ sau khi gặp nhau, Lạc Chiêu Dực luôn giúp nàng xử lý phiền toái, giải quyết tốt các hậu quả, là người ai cũng sẽ thấy phiền đi?

Lạc Chiêu Dực nghe vậy bật thốt lên: "Ta không muốn nhìn thấy ai cũng sẽ không không muốn nhìn thấy nàng..." Nói xong hấn lập tức quay mặt, vành tai từ từ đỏ lên, để che dấu lại nói thêm một câu: "Mới là lạ!"

Trong mắt Mục Song Hàm hiện lên ý cười, lại cố ý ra vẻ phiền muộn, "Ta cũng biết vậy, kỳ thật điện hạ người hết sức chán ghét ta..."

Lạc Chiêu Dực cũng bị nàng làm tức chết, "Ta chán ghét nàng? Phải, ta chán ghét nàng mới có thể lần lượt giúp nàng, ta chán ghét nàng mới có thể lần lượt cứu nàng, ta chán ghét nàng mới có thể..."

"Vậy là người yêu thích ta sao?" Mục Song Hàm cúi đầu nhìn tay hấn còn đặt trên eo nàng.

Lạc Chiêu Dực "Xoát" một cái lỗ tai đỏ cả lên, cố tự trấn định: "Cứu nàng nhiều lần như vậy ôm một chút không được sao?"

"À "Về mặt Mục Song Hàm bình tĩnh, đột nhiên nghiêng đầu cười một tiếng, "Vậy có cần ta lấy thân báo đáp không?"

Lạc Chiêu Dực thẹn quá hoá giận, loại chuyện uy hiếp nàng lấy thân báo đáp này, rõ ràng cần phải do hấn nói, vì cái gì lại bị nữ nhân này đoạt! Trước!?!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nhận lời

Edit +Beta: Anky

Mục Song Hàm nhìn sắc mặt hần lúc đỏ lúc trắng, cũng không biết đang suy nghĩ gì, nàng ước lượng bình hoa trên tay, "Người có thể buông ta ra trước không, bình hoa này rất nặng, lỡ như lại ngã vỡ làm sao bây giờ?"

"Vỡ thì vỡ!" Lạc Chiêu Dực mắt cũng không nháy nói: "Ta đưa nàng một xe giống như vậy là được!"

Mục Song Hàm "...kiêu ngạo chào người, kiêu ngạo tạm biệt!"

Nàng đá một cước qua, Lạc Chiêu Dực không tình nguyện buông lỏng tay, cả giận nói: "Ân nhân cứu mạng còn kém hơn cả hại nàng làm rơi bình hoa?"

"Thái tử điện hạ, đồ trong cung này đều là của nhà người, người cả ngày ném chơi cũng không có việc gì, còn ta làm vỡ vài cái sẽ bị phạt!"

"Về sau cũng sẽ biến thành nhà nàng..." Lạc Chiêu Dực thuận miệng nói một câu, hơi nhướn mày, xuy nói: "Ai dám phạt nàng, ta đi phạt nàng ta!"

Mục Song Hàm không còn lời gì để nói, nàng cảm thấy thái tử điện hạ có tiềm chất biến thành hôn quân, bắt quá... Vì cái gì trong lòng nàng không ngừng bay lên bong bóng màu hồng?

Hắng giọng một cái, Mục Song Hàm vội vàng nói: "Đừng rồi, điện hạ, chuyện Tiết Kiến sao rồi?"

"Tạm thời đã giải quyết, chỉ là Tiết Kiến không chết, sau này nàng phải cẩn thận chút..."

"Điện hạ sợ hần tới tìm ta trả thù?"

Lạc Chiêu Dực khẽ gật đầu, Mục Song Hàm sắc mặt lạnh lẽo, hồi lâu thấp giọng nói: "Nói thật, điện hạ, ta cũng không hối hận một đao kia, đó là hần tự làm tự chịu, chỉ trách ta thấp cổ bé họng, so không được với Vũ Dương Hầu phủ quyền thế khinh người..."

"Quyền thế?" Lạc Chiêu Dực nhìn chằm chằm nàng, nhếch cằm, đầy ẩn ý, "Trên đời này không có quyền thế nào vượt qua được hoàng gia..." Mau nói, mau nói nàng muốn làm thái tử phi, nàng nói, ta sẽ miễn cưỡng đáp ứng nàng.

Mục Song Hàm nhìn hần, cười cười, lại nói: "Chỉ sợ... Song Hàm treo cao không nổi."

"Nàng nữ nhân này sao lại phiền toái như vậy!" Lạc Chiêu Dực cuối cùng nóng nảy, nói thẳng: "Cô muốn cưới nàng làm thái tử phi, nàng có chịu hay không, nói!"

Mục Song Hàm nhìn hần, mặt hơi ửng đỏ, ngửa mặt nhìn trời, hồi lâu mới chậm rãi nói: "... Không dám không chịu. Chỉ là thái tử điện hạ, ta vẫn muốn biết rõ, tại sao lại là ta?" Trên đời này nữ tử ưu tú nhiều như vậy, là thái tử cao quý, quý nữ kinh thành mặc cho quân chọn lựa, gia thế dung mạo tài hoa, nàng đều không phải là lựa chọn tốt nhất, như vậy... Tại sao lại là nàng?

"Đáp ứng rồi không cho phép đổi ý!" Lạc Chiêu Dực nhìn thấu tâm tư của nàng, hần đi về phía trước vài bước, đứng trước mặt nàng, không được tự nhiên đưa cho nàng một khối Hứa Nguyên Thạch, hừ nói: "Ai bảo nàng vận khí tốt, so với các nàng ta đều sớm hơn một bước." Sớm một bước ở trong lòng hần để lại bóng dáng, từ đó nhớ mãi không quên, đến nỗi lúc gặp lại đã khuyh tâm.

"Đây là khối lần trước... Cái này, có hàm nghĩa gì sao?" Mục Song Hàm cảm thấy tim đập có chút nhanh, nàng đã có thể đoán được một số việc.

Ánh mắt Lạc Chiêu Dực dần dần nhu hòa lại, "Cái này vốn dĩ là của nàng."

Mục Song Hàm cứng đờ, nhìn chằm chằm khối Hứa Nguyên Thạch trên tay, thật lâu mới hỏi: "Điện hạ, ta mất đi một đoạn ký ức sao?"

"Cũng không thể nói mất đi ký ức, khi đó nàng mới năm tuổi, chỉ cao có một chút như vậy," Lạc Chiêu Dực nghĩ nghĩ, cúi người, tay ở giữa không trung đo lường, "Người trưởng thành cũng sẽ theo bản năng trốn tránh sự tình không tiếp nhận được, một tiểu oa nhi như nàng đã quên những thứ kia cũng không có gì..."

Mục Song Hàm hơi hé miệng, muốn nói gì đó, Lạc Chiêu Dực lại nói: "Lúc ở Hàn lâm phủ ta không nhận ra nàng, mới trước đây nàng còn béo giống như con heo, không nghĩ tới sau khi lớn lên..."

"Này!" Người này quả thực nói ba câu sẽ độc miệng, Mục Song Hàm thấy giận, giận dữ trừng hần, ai trước đây béo như heo?

Lạc Chiêu Dực khẽ cười một tiếng, lại không tiếp tục nói chuyện trước kia, mà chỉ chỉ bực cao, "Lại đây, ta giúp nàng, không phải chỉ là đội một cái bình hoa sao, có cái gì khó như vậy."

Mục Song Hàm đội bình hoa từ từ đứng lên bực, sau lưng có đôi cánh tay vòng đến, dán sát vào hai cánh tay nàng, từ sau lưng nắm chặt tay nàng, không thấy được vẻ mặt của hần, lại nghe giọng điệu bình tĩnh cực kỳ, "Không phải sợ, có ta ở đây."

Trên mặt nàng ngăn không được khí nóng bốc lên - - ài! Sợ!?!

"Ngẩng đầu, ưỡn ngực, thu eo, hai vai cân bằng, chân phải đứng vững, cánh tay bày thẳng... Rất tốt."

Lạc Chiêu Dực lui lại một chút, nhìn nàng, nhìn một hồi cũng có chút xuất thần, Mục Song Hàm da trắng như tuyết, xinh đẹp vô cùng, sinh ra có một dung mạo mỹ hoặc người, tư thái lại thướt tha, eo nhỏ nhắn...

Chỉ đúng một lần, nói cũng kỳ quái, lúc trước Mục Song Hàm làm sao cũng đi không được, lần này một lần cũng không bị rơi, nàng cao hứng lấy bình hoa xuống, quay đầu nhìn Lạc Chiêu Dực, mặt mày cong cong, cười đến sáng rỡ lại mê người.

Bên tai Lạc Chiêu Dực chợt nóng lên, trong lòng tự nhủ hồ ly tinh quyến rũ người! Trên mặt lại ra vẻ lạnh nhạt, nghiêm túc nói: "Cô còn có việc, đi trước."

Nói xong người liền biến mất.

Mục Song Hàm "—" chạy còn nhanh hơn thỏ, có ai đuổi theo người sao?

Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, tiếp tục luyện tập việc đội bình hoa.

Phía sau cây đại thụ ngoài viện, Trang Nhượng Hân trốn ở đằng kia, lặng lẽ liếc mắt nhìn, kỳ thật nàng ta muốn đến xem Mục Song Hàm làm trò cười, thuận tiện chế nhạo một phen, nhưng vừa đến liền nhìn thấy một bóng người thoáng lướt qua, hình như là một nam tử trẻ tuổi... Trang Nhượng Hân bỗng dưng cười lạnh một tiếng, khóe miệng hiện ra nét vui vẻ quái dị.

Hôm sau, Mục Song Hàm đội bình hoa vững vàng đi trên bục cao, Lưu ma ma từ trước đến nay luôn nghiêm khắc không khỏi nở một nụ cười, gật đầu nhẹ, "Hôm qua còn đi không được, có thể thấy được cô nương cũng đã khổ luyện."

Mục Song Hàm mỉm môi cũng cười, "Đa tạ Lưu ma ma."

Trang Nhượng Hân nghiêng đầu, một vẻ mặt "Lưu ma ma người cũng đừng làm mơ hồ chúng ta", sắc giọng: "Biểu tỳ đi tốt, còn không phải do Lưu ma ma dạy tốt."

Lưu ma ma nói: "Là Hàm cô nương tự mình cố gắng, cũng không liên quan đến nô tì."

Trang Nhượng Hân vô tội nói: "Hôm qua ta không yên tâm biểu tỳ, quay lại tiểu viện, nhưng chưa vào cửa liền thấy có người ở một chỗ cùng biểu tỳ, không phải là Lưu ma ma sao... Đúng rồi, hiện tại giấu lại, tâm lung kia sao lại giống như là nam nhân..."

Trang Nhượng Hân bỗng dưng nở to hai mắt, tựa như lỗ mũi che miệng lại, vội vàng lui xuống.

Thần sắc mọi người cũng thay đổi, Lưu ma ma bên cạnh nghiêm mặt, Triệu ma ma bước lên một bước, lạnh giọng hỏi: "Hàm cô nương, đây là có chuyện gì?" Thân là tú nữ thì phải thanh bạch, việc cung nữ thậm chí là phi tần trong cung tư thông với thị vệ không phải không có, huống chi là một tú nữ đây? Một khi bị phát hiện, đây chính là tội lớn.

Mục Song Hàm nở nụ cười, cũng không giận, chỉ là hỏi: "Lời nói một phía của Hân biểu muội có ý nghĩa gì, chúng có đâu?"

"Ma ma, là lỗi của ta, nhất định là ta nhìn lầm rồi," Trang Nhượng Hân dường như chán kinh lui về phía sau né tránh, "Hàm biểu tỳ, ta không phải cố ý..."

Lưu ma ma nói: "Nếu là một hiểu lầm..."

"A?" Đào Vận đột nhiên lên tiếng, "Ma ma, sự tình còn chưa tra rõ ràng, sao lại nói là hiểu lầm? Lỡ như có cái gì..."

"Vu oan người quả nhiên chỉ cần một câu nói," Lăng Mạn Mạn khinh thường liếc nàng ta một cái, cười lạnh nói: "Nếu ta nói ngày hôm qua ta thấy người cùng người khác lờ lờ kéo kéo, có phải điều tra thêm người nữa không?"

"Người nói cái gì? Ngày hôm qua ta cũng không ở lại một mình!"

"Ta cứ nói như vậy, người mới biết ta một hai ngày sao?"

Hai người nói một hồi sẽ thành cãi vã, Lý ma ma ngăn các nàng lại, lạnh như băng ra hiệu cung nữ sau lưng bắt lấy Mục Song Hàm, "Trước khi sự tình được điều tra rõ, tạm thời phải ủy khuất Hàm cô nương."

Mục Song Hàm nhìn Trang Nhượng Hân một cái, ý tứ sâu xa nói: "Com có thể ăn bậy, lời lại không thể nói lung tung, Lý ma ma, chỉ nghe lời nói của một phía, không có chứng cứ liền tùy tiện bắt người, hình như không phù hợp luật lệ Đại Cảnh, nếu gây ra hậu quả gì..."

"Kéo xuống!"

Lưu ma ma nhíu mày, cũng không biết nói gì cho tốt.

Trang Nhượng Hân núp ở phía sau, âm thầm cười lạnh, Mục Song Hàm, ta đang lo không có cách nào loại bỏ người, người liền tự mình đưa tới cửa, không có chứng cứ thì sao, cũng có thể chinh người đến chết! Biểu tỳ? Phi, người giống nương người đều là loại tiện nhân quyến rũ nam nhân!

Nghĩ đến đây, nàng ta lén lút cùng Lý ma ma trao đổi ánh mắt trong lòng biết rõ.

Hạ triều, Văn Đế ở ngự thư phòng xem tấu chương, liền nghe thái giám thông truyền, nói Thục phi đến.

"Bệ hạ thánh an." Thục phi hành lễ, dịu dàng mỉm cười, sau khi được miễn lễ liền tiếp nhận hộp thức ăn tinh xảo từ tay thị nữ, đưa lên trước, "Thần thiếp rảnh rồi liền nhớ tới lúc ở nhà thường làm điểm tâm, đặc biệt đưa tới cho bệ hạ nếm thử."

"Nhọc lòng nàng rồi." Văn Đế gật đầu, khép lại tấu chương, "Nàng luôn thủ lễ, không có việc gì sẽ không tới ngự thư phòng, nói đi, có chuyện khó khăn gì sao?"

Thục phi biết rõ lòng đế vương, cũng không làm kiêu, nhẹ chau mày, "Thương nhi còn chưa có chính phi, trong lòng thần thiếp luôn bất an, đúng lúc thời gian trước Thương nhi có nói với thần thiếp, hẳn coi trọng một cô nương, muốn lập làm chính phi, thần thiếp cũng có nghe qua, cô nương kia xinh đẹp xuất chúng, phẩm tính đoan chính, là sự lựa chọn tốt, không biết ý bệ hạ thế nào?"

"A?" Văn Đế tò mò hỏi: "Là cô nương nhà ai?"

"Nữ nhi của Đại lý tự Mục Thiếu khanh, Mục Song Hàm."

Văn Đế vừa nghe liền nhíu mày, Mục Bách năng lực xuất chúng, là người hẳn rất muốn đề bạt, một thời gian sau nhất định sẽ chức vị hơn người, phụ tá quân chủ đời sau, đem khuê nữ của Mục Bách gả cho Lạc Thương... Chuyện này có chút khó xử, chút dă tâm này của Lạc Thương không thể gạt được Văn Đế, suy cho cùng vẫn là con mình, có chút dă tâm là bình thường, chỉ cần biết rõ thân phận của mình không quá đáng, Văn Đế cũng sẽ không quản.

Nhưng cửa hôn sự này đã chạm đến giới hạn của Văn Đế.

Thục phi đột nhiên cúi đầu lau nước mắt, nức nở nói: "Thương nhi từ nhỏ đã hiểu chuyện, cho tới bây giờ chưa từng cầu xin thần thiếp cái gì, hiện giờ chỉ là một tú nữ..." Nàng ta muốn nói lại thôi, hai tròng mắt rung rung giống như đang khẩn cầu.

Hồi lâu sau, Văn Đế cau mày nói: "Nàng về trước đi, việc này để trẫm suy nghĩ một chút."

Thục phi đoán việc này đã thành năm phần, thức thời rời đi, vừa ra khỏi cửa, liền đụng phải Lạc Chiêu Dục.

Hai người chỉ gật đầu làm lễ, cũng không lòng dạ nào chào hỏi.

Chỉ là Thục phi đi vài bước, chợt quay đầu nhìn bóng lưng Lạc Chiêu Dục bước vào ngự thư phòng, trong lòng có một tia bất an khó hiểu.

"Phụ hoàng, nhi thần có việc muốn nhờ."

Hắn hiếm khi nói giọng nghiêm túc như vậy, Văn Đế có chút kỳ quái, nhưng lại đang nghĩ đến chuyện Thục phi vừa nói, liền thuận miệng hỏi: "Chuyện gì?"

"Nhi thần đã chọn được thái tử phi, cầu phụ hoàng tứ hôn!" Lạc Chiêu Dục gằn từng chữ.

Lại là đến cầu xin chỉ hôn? Văn Đế vừa nghe vui vẻ, "Cô nương nhà ai được con ưu ái?"

"Nữ nhi của Mục Bách, Mục Song Hàm!"

Văn Đế: "... " Đây là gặp quý sao!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hãm hại

Edit +Beta: Anky

"Nữ nhi này của Mục Bách là miếng bánh thơm sao, hai người các con ai cũng muốn đoạt lấy?" Trên mặt Văn Đế không có vẻ tươi cười, ý tứ không rõ nhìn hẳn.

"Còn có ai?" Lạc Chiêu Dục vừa thoáng nghĩ liền hiểu, sắc mặt lập tức trầm xuống, "Thục phi?"

Văn Đế gật đầu, "Nói là lão Tam cũng coi trọng nữ nhi Mục Bách, vừa rồi còn cầu xin trẫm đem người chỉ hôn cho lão Tam, kết quả con cũng đến nói vừa ý Mục Song Hàm... Tiểu Thất à, khuê nữ kia của Mục Bách là thiên tiên sao?"

Lạc Chiêu Dực thu lại ánh mắt, dừng một chút mới nói: "Đẹp thì đẹp thật, nhưng nhi thần không phải coi trọng nàg vì tướng mạo đẹp."

"Vậy thì vì cái gì?" Văn Đế không hiểu.

"Phụ hoàng đối với... mẫu hậu là vì cái gì, nhi thần chính là vì cái đó." Lạc Chiêu Dực nói như thế.

Hắn nhắc đến hoàng hậu, Văn Đế trầm mặc, ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, hoa đào nở rộ tươi đẹp, lần nở rộ này quá rực rỡ xinh đẹp, ước chừng sẽ nhanh đến lúc tàn lụi.

"Con đó, " thật lâu sau, Văn Đế mới buông tiếng thở dài, lắc đầu cười nói: "Cũng đã làm thái tử, còn không biết thu liễm tính tình, khó trách các Ngự sử đều muốn tố cáo con... Như vậy đi, chờ thêm một thời gian, trăm để mẫu hậu con triệu các tú nữ đến ngự hoa viên ngắm hoa, tới lúc đó trăm phải xem Mục gia cô nương kia một chút đến tột cùng là tốt thế nào."

Văn Đế buông miệng, vẫn còn chưa đáp ứng, vị trí thái tử phi này liên quan trọng đại, không có gì bất ngờ xảy ra tương lai chính là đứng đầu hậu cung, Văn Đế tất nhiên phải cân nhắc và khảo sát thật tốt, không thể vì vài câu của Lạc Chiêu Dực mà tùy ý định ra.

Lạc Chiêu Dực không tỏ ý kiến, không để ý cười cười, muốn xem cứ xem, dù sao vô luận thế nào, hắn đã định Mục Song Hàm rồi!

Tư Nghi Phường.

Tôn Thái Phương nhìn bốn phía, bước chân vội vã đi về phía trước, đột nhiên trên vai bị người vỗ một cái, nàng ta sợ hết hồn, mồ hôi lạnh liền rơi xuống.

"Tôn tỷ tỷ, đây là muốn đi đâu?" Trang Nhượng Hân cười dịu dàng bước ra, ánh mắt cổ quái nhìn nàng ta.

"Không, không có muốn đi đâu, ta chỉ là tùy tiện đi dạo." Tôn Thái Phương cúi đầu nói.

Trang Nhượng Hân trào phúng nói: "Tỷ tỷ sợ đến như vậy, người không biết còn tưởng rằng tỷ muốn đi gặp riêng tình lang đấy!"

Tôn Thái Phương bỗng dừng ngẩng đầu, mặt như giấy trắng, "Người..."

Trang Nhượng Hân cười cười, buông tay ra, vô tội nói: "Tỷ tỷ là bị ép vào cung, Nhượng Hân biết rõ, mấy ngày nay tỷ tỷ vụng trộm đi gặp ai, Nhượng Hân cũng biết, chỉ là... Nếu đã vào cung, tỷ tỷ còn chưa nhìn rõ thực tế sao?"

Tôn Thái Phương giống như bị rút đi toàn bộ khí lực, vịn cây đại thụ bên cạnh, thở phì phò nói không ra lời, cũng không biết là sợ hay tức.

"Ta còn biết tỷ tỷ vội vã muốn phải bỏ đoạn tình cảm liên quan đến mạng người này Nhượng Hân là tới giúp tỷ, " Trang Nhượng Hân đề sát vào bên tai nàng, cười đến ngọt ngào động lòng người, chậm rãi nói: "Người kia yêu Tôn tỷ tỷ như vậy, tất nhiên sẽ không phòng bị Tôn tỷ tỷ... Người chết sẽ không mở miệng được."

"Ta, ta mới không độc ác như người vậy!" Tôn Thái Phương đẩy nàng ta ra, tay che ngực.

"Ác độc?" Trang Nhượng Hân thoáng nâng lên thanh âm, "Được, người tâm địa thiện lương, vậy người hãy chờ cùng tình lang đi làm một đôi quý uyên ương đi! Hắn chết hay là các người cùng chết, ta tin tưởng Tôn tỷ tỷ không ngu ngốc như vậy?"

Tôn Thái Phương cắn môi, oán hận nói: "Người cần gì cứ phải đề ý tới chuyện của ta?"

"Nếu ta là Tôn tỷ tỷ, sẽ không do dự lâu như vậy, thật vất vả mới có sẵn một con cừu thế tội, bỏ lỡ cơ hội lần này, sẽ rất khó khăn!"

Tôn Thái Phương vừa nghe lập tức bừng tỉnh, chỉ về phía nàng run giọng nói: "Người là muốn hại Mục Song Hàm..." Nói xong, nàng liền cười lạnh, châm chọc nói: "Mục Song Hàm có biểu muội như người, thật sự là xui tám đời!"

Trang Nhượng Hân cũng hạ sắc mặt, "Ta không có thời gian nhàn rỗi nói nhiều với người những thứ này, người nghĩ xong chưa?"

"... Được, ta hợp tác với người!"

Trang Nhượng Hân nhướn mày, ánh mắt lạnh lạnh, Tôn Thái Phương, chính mình vụng về như trâu còn dám mắng ta? Hãm hại Mục Song Hàm chính là người, chờ loại trừ Mục Song Hàm xong, người tiếp theo chính là người, mà ta, cuối cùng sẽ là muội muội tốt rửa sạch oan khuất cho biểu tỷ!

Cửa vừa mở ra, ánh mặt trời chiếu vào căn phòng mờ tối, làm đau cả mắt Mục Song Hàm, nàng đưa tay ngăn cản, nhin không được chảy nước mắt, nhìn giống như đang khóc.

"Hàm cô nương..." Lưu ma ma không đành lòng gọi một tiếng.

Mục Song Hàm khàn giọng, "Ma ma, giam giữ ta một ngày một đêm, sự tình đã tra rõ?"

"Tất nhiên tra rồi!" Lý ma ma lạnh như băng nói: "Lúc thị vệ tiến vào bên trong tra xét, phát hiện có một người tự sát ở trong phòng, trên tay còn siết chặt đồ trang sức của tú nữ..." Nói xong, Lý ma ma giơ hai tay, trên tay là một cái trâm cài hồng ngọc, "Hàm cô nương, tìm khắp phòng người cũng không thấy cái trâm cài này, lại phát hiện nó ở trong tay thị vệ đã chết, người cùng thị vệ tự thông chứng có vô cùng xác thực, còn có gì giải thích?"

Mục Song Hàm trầm mặc một lát, hắng giọng một cái, không nhanh không chậm nói: "Thứ nhất, ma ma, ta là tú nữ, dung mạo gia thế cũng không kém, có tiền đồ rất tốt, cần gì nghĩ quẩn trong lòng đi tư thông cùng thị vệ? Thứ hai, cái trâm cài hồng ngọc này, các vị tú nữ đều có một cái giống nhau, sao có thể lấy làm bằng cứ? Thứ ba, ở cùng ta còn có ba vị tú nữ, các nàng muốn lấy trâm cài đem giấu đi rất dễ dàng, tìm không thấy thì thế nào?"

Lưu ma ma gật đầu nói: "Lời này cũng có đạo lý..."

"Đây rõ ràng là ngại biện!" Lý ma ma sai người bắt lấy nàng, "Hiện tại lão nô sẽ dẫn người đi gặp Hoàng hậu nương nương, bẩm tội của người lên, mời Hoàng hậu nương nương xử lý!"

"Việc này còn nhiều điểm đáng nghi, sao có thể bắt người đến Phụng Nghi Cung? Quấy rầy thanh tĩnh của Hoàng hậu nương nương, chúng ta đều gánh không nổi!" Lưu ma ma vội vàng ngăn lại, trong lòng bà rõ ràng, tính tình Hoàng hậu nương nương lạnh nhạt, gặp những chuyện này cũng lắm một câu liền đuổi đi, đến lúc Hoàng hậu nương nương tự mình định tội Hàm cô nương xong, vậy vô lực xoay chuyển rồi!

Lý ma ma hùng hồn: "Lão nô được bệ hạ nương nương tín nhiệm, tuyệt không dám dung túng kẻ gian, nếu nương nương trách tội xuống, một mình lão nô gánh chịu! Mang đi!"

Mục Song Hàm rũ mắt, cũng không phản kháng, lúc đi tới cửa đột nhiên nắm lấy tay Lưu ma ma, mỉm cười nói: "Đa tạ Lưu ma ma luôn nói giúp ta, lần này nếu có thể thoát hiểm, Song Hàm nhất định không quên tình nghĩa này."

Đội bọn họ đi rồi, Lưu ma ma mở lòng bàn tay ra, như có điều suy nghĩ.

Phụng Nghi Cung là nơi ở của hoàng hậu, phong cảnh thật phần tươi đẹp, nhưng một đường đi tới, cung nhân ngay cả thở mạnh một tiếng cũng không dám, làm nơi này tăng thêm chút hương vị u ám lạnh lẽo.

"Lý ma ma, ma ma chường sự Tư Nghi Phụng cầu kiến Hoàng hậu nương nương!"

Một lát sau, nữ quan Phùng Như đi ra, hỏi: "Chuyện gì?"

Đây là nữ quan theo hầu bên cạnh hoàng hậu, Lý ma ma không dám bắt kính, chỉ chỉ Mục Song Hàm nói: "Tú nữ Mục Song Hàm cùng thị vệ tư thông phạm phải tội lớn, lão nô đặc biệt đến thỉnh Hoàng hậu nương nương xử lý!"

"Oan uổng!" Mục Song Hàm cùng lúc kêu lên, "Là có người hãm hại ta!"

Phùng Như nhìn nhìn Mục Song Hàm, hơi nhíu mày, "Vào đi."

Vào đại điện Phụng Nghi Cung, chỉ thấy một nữ tử cung trang hoa phục ngồi ngay ngắn trên cao, dung nhan như tuyết, tuyệt sắc vô cùng, hai đầu lông mày lại giống như băng sương ngưng đọng quanh năm không thay đổi, đôi mắt sâu kín lúc nhìn người, tựa hồ có thể nhìn thấu lòng người, đẹp đến cực hạn, cũng lạnh đến cực hạn.

Lý ma ma quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, nói sự việc một lần nữa, nhưng từ đầu tới cuối, hoàng hậu cũng không mở miệng nói một câu.

Đây là mẫu thân của Lạc Chiêu Dực, hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ? Chẳng biết tại sao, trong đầu Mục Song Hàm đột nhiên nhảy ra chuyện xưa ngày đó dưới vách núi Lạc Chiêu Dực đã kể, đáy lòng lạnh lẽo không khỏi phát rét.

"Tất cả các người lui ra, người..." Hoàng hậu cuối cùng lên tiếng, chỉ nhìn Mục Song Hàm, nhẹ giọng nói: "Người lưu lại."

Phùng Như có hơi kinh ngạc, nhưng vẫn dẫn những người khác lui xuống, Lý ma ma có chút không cam lòng, cũng không dám kháng mệnh.

Hoàng hậu không kêu Mục Song Hàm đứng lên, tự mình đi xuống, vạt áo chấm đất, đi đến trước mặt Mục Song Hàm, đưa tay từ trong cổ áo nàng lấy ra Hứa Nguyên Thạch đang đeo trên cổ - đó là Lạc Chiêu Dực cho nàng, hoặc là nói trả lại cho nàng, Mục Song Hàm sợ bị vỡ, liền đeo trên cổ, Hứa Nguyên Thạch nhỏ nhẹ lại rất đặc biệt, trẻ con dân gian đều thích đeo như vậy.

"Sao người lại có cái này?" Hoàng hậu hỏi.

Mục Song Hàm mỉm môi, suy nghĩ một chút vẫn nói sự thật: "Đây... Vốn là ở chỗ thái tử điện hạ." Nói xong, thân thể nàng hơi lão đạo, bị nhốt một ngày một đêm, lại đi đường dài như vậy, giờ phút này đầu thật sự là choáng vô cùng, nhìn không được xoa thái dương.

Hoàng hậu giạt mình, cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười vang vọng trong đại điện, trong nháy mắt từ một người tinh xảo như ngọc biến thành một người sống sờ sờ, bà nhìn chăm chăm Mục Song Hàm, lâm lâm nói: "Xem ra, thái tử phi tương lai chính là người... Hải tử, nói cho ta biết, người tin tưởng tình yêu của đế vương sao?"

Cái quý gì? Sao đột nhiên nhảy đến cái đề tài này?

Mục Song Hàm mờ mịt nhìn bà, hoàng hậu lại từng chữ từng câu, giọng nói dịu dàng, "Hải tử, đứa bé ngoan, ta chờ người... trở thành một người khác ta."

Giọng nói từ ái giống như là trường bồi ân cần dạy bảo, lời nói lại như lời nguyên đến từ vực sâu, trong đầu Mục Song Hàm chấn động, đầu đầu muốn

nứt, thoáng cái hôn mê bất tỉnh.

- - "Điện hạ, chờ nô tỳ đi vào thông báo... Điện hạ!"

- - "Cút ngay!"

Cửa lớn bị người đá văng, Lạc Chiêu Dực đứng bên cửa, tử y ngọc quan, giữa lông mày lẳng đọng tức giận trùng trùng, muốn hóa thành sắt khí, trong đại điện bàn ghế gần đó đều vỡ vụn nằm tán loạn, hắn đi tới ôm lấy Mục Song Hàm, mắt nhìn hoàng hậu, liền hỏi một câu, "Có ý nghĩa sao?"

Hoàng hậu có chút ngây ra, "Cái gì?"

"Người cho tới bây giờ đều không tin tưởng, lại có tư cách gì bảo người khác không nên tin?" Lạc Chiêu Dực chột xoay người, "Qua nhiều năm như vậy, người chỉ luôn sống trong thế giới của bản thân, cho dù người ta nâng lên một phần thật lòng, người cũng sẽ không chút lưu tình nghiền nát! Ta đối với người có bao nhiêu mong đợi, bao nhiêu không muốn xa rời, liền có bấy nhiêu thất vọng, bấy nhiêu tuyệt vọng... Mẫu hậu, người sớm đã phát điên."

"Người cái gì cũng không biết!" Hoàng hậu nhìn bóng lưng của hắn, lạnh lùng nói.

"Không biết thì không biết, người nghĩ rằng ta hiếm lạ?" Lạc Chiêu Dực càng bình tĩnh nhìn lại bà, "Mục Song Hàm sẽ không thay đổi thành người, bởi vì nàng sẽ không cả ngày điên điên khùng khùng, cầu nhau cái chó má gì tình yêu của đế vương, càng sẽ không thấy người khác thống khổ liền cao hứng... Nàng chỉ biết tin ta, mà ta vĩnh viễn sẽ không làm nàng thất vọng!"

"Nói được lắm!" Hoàng hậu từng chút một cười lên, "Ta lại muốn nhìn một chút, vĩnh viễn này của người đến tột cùng có thể duy trì được bao lâu!"

Lạc Chiêu Dực hừ lạnh một tiếng, đầu cũng không quay lại rời đi, "Người sớm đã không quản được!"

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Trừng trị

Edit + Beta: Anky

Khoảng giữa buổi trưa, mặt trời nhô lên cao, ánh mặt trời sáng rỡ bức người, Mục Song Hàm cảm giác trên mặt hơi nóng, nhũn nhũn, từ từ mở mắt.

"Cuối cùng cũng tỉnh?"

Mục Song Hàm nghiêng đầu, chỉ thấy Lạc Chiêu Dực đứng cạnh cửa sổ, không chút để ý nắm lấy rèm cửa, thế nên ánh mặt trời chốc chốc chiếu vào trên mặt nàng, lúc thì nóng lúc lại lạnh.

Nàng không nói gì, trong lòng tự nhủ thực ấu trĩ! Ngủ ngơ trong chốc lát, nàng đột nhiên nghĩ tới, đánh giá căn phòng, "Đây là Phụng Nghi Cung? Ta hình như đang cùng Hoàng hậu nương nương nói chuyện, sau đó..." Sau đó nàng liền không nghĩ ra.

Lạc Chiêu Dực buông rèm cửa sổ, hừ nhẹ, "Sau đó nàng ngắt đi thôi! Còn nữa, nơi này là Hòa Nghi cung của Tĩnh Nghi, không phải là Phụng Nghi Cung của hoàng hậu!"

Mục Song Hàm nhìn hắn đứng dưới ánh mặt trời, màu mắt xanh vô cùng rõ ràng, dung nhan đẹp đẽ càng lộ vẻ yêu dị, làm nàng kim lòng không được liền nghĩ đến hoàng hậu, nhìn thoáng qua hai mẹ con họ không hề giống, nhưng nếu nhìn kỹ lại lại cảm thấy rất giống, nhất là cái loại khí chất tự tin mà mê người đó, tựa hồ giống nhau như đúc.

Chỉ là hoàng hậu làm cho lòng nàng sợ hãi, Lạc Chiêu Dực lại làm cho nàng an tâm.

"Xem ra Lưu ma ma không phụ ta nhờ vả." Mục Song Hàm cười cười, lúc trước nàng chỉ kịp ỏ trên tay Lưu ma ma viết hai chữ "Thái tử", nhưng cũng không biết Lưu ma ma có dám tin nàng không.

Lạc Chiêu Dực liếc nhìn nàng, ánh mắt kia...

Mục Song Hàm cảm thấy buồn cười, lại thêm câu: "Điện hạ cũng không phụ Song Hàm tín nhiệm!"

"Nàng biết là tốt rồi, " Lạc Chiêu Dực lúc này mới hài lòng, khẽ nhướn mày, suy nghĩ một chút lại chân thành nói: "Ta biết rõ nàng không có sự lựa chọn khác mới tìm ta, nhưng ta hy vọng sau này bất luận nàng gặp phải chuyện gì, người đầu tiên nghĩ đến đều là ta... Chỉ cần nàng tin ta, ta cũng sẽ không làm cho nàng thất vọng."

Mục Song Hàm giật mình, thu ánh mắt lại không nói, nàng nhớ tới lời hoàng hậu.

- - hài tử, đứa bé ngoan, ta chờ ngươi... Biến thành một người khác ta!

"Hoàng hậu nương nương... Là thế nào?" Mục Song Hàm nhìn nhìn, vẫn nhìn không được hỏi.

Lạc Chiêu Dực phản ứng rất bình thản, "Ta không biết, từ khi ta bắt đầu hiểu chuyện bà đã như vậy, vừa rồi bà nói gì với nàng, nàng chóng quên đi, một người điên điên khùng khùng, ngay cả chính mình cũng sống không tốt, không có tư cách làm người khác tin phục!"

Mục Song Hàm thở dài.

Lạc Chiêu Dực lại hỏi: "Nàng sợ hãi sao?"

"Nói thật, rất sợ," Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, duỗi tay về phía hắn, "Nhưng Song Hàm nếu đã lựa chọn, cũng sẽ không lùi bước."

Lạc Chiêu Dực đi đến trước mặt nàng, cầm tay nàng, chậm rãi nở nụ cười, "Ta cũng biết vậy."

Mục Song Hàm hơi đỏ mặt, cũng không trốn tránh ánh mắt hắn, mà cười lại một tiếng, hai người ánh mắt nhìn nhau, lần đầu tiên có loại cảm giác tâm ý tương thông.

"Khụ khụ..." tiếng ho khan rất không đúng lúc từ cạnh cửa truyền đến, Lạc Tĩnh Nghi cầm khay trên tay, cười hi hi hỏi: "Ta có thể đi vào không?"

"Công chúa..." Mục Song Hàm vội vàng muốn ngồi dậy.

Lạc Chiêu Dực tức giận trừng Lạc Tĩnh Nghi một cái, "Thật không có mắt nhìn!" Nói xong, đỡ Mục Song Hàm ngồi lại.

"Này, đây chính là chỗ của ta!" Lạc Tĩnh Nghi buông đồ trên tay, hướng hắn làm mặt quỷ, "Còn nữa, ta có ý tốt sai người nấu cháo cho Song Hàm, để lâu sẽ nguội, ngươi còn không cảm kích?"

Sắc mặt Lạc Chiêu Dực tốt hơn một chút, bụng cháo lên nhìn, hơi nhú mày, "Ngày mai ngươi đến chỗ ta, ta giúp ngươi hẹn nhĩ ca đến."

"Thật sự?" Lạc Tĩnh Nghi lập tức mặt mày hớn hớn, hồ nghi nhìn hắn, "Không có điều kiện gì?"

"Tất nhiên có điều kiện," Lạc Chiêu Dực hai mắt hí lại, lạnh lùng nói: "Một lát nữa ngươi đưa Mục Song Hàm trở về Tư Nghi Phụng, nhớ phải hảo hảo "ỷ thế hiếp người" một chút!"

Khóe miệng Mục Song Hàm co rút, Lạc Tĩnh Nghi vỗ tay cười, "Cái này đơn giản, ta am hiểu nhất!"

Lạc Chiêu Dực vừa múc cháo đưa đến bên mũi Mục Song Hàm, vừa nhân dịp hỏi: "Hãm hại nàng bắt nạt nàng có những gì?"

Mục Song Hàm theo bản năng mở miệng nuốt xuống, phục hồi tinh thần lại nhìn thấy ánh mắt trêu chọc của Lạc Tĩnh Nghi, mặt càng đỏ hơn, vội vàng đưa tay, "Ta tự mình uống được rồi!"

Lạc Chiêu Dực trừng nàng, "Nàng ngồi yên, đừng động!"

"Thái tử điện hạ của chúng ta bình sinh lần đầu hầu hạ người, Song Hàm ngươi cứ nhận đi, nếu không hắn sẽ thẹn quá hoá giận!" Lạc Tĩnh Nghi che miệng cười không ngừng, trong mắt có chút hăm dọa nhân dịp, cảm khái nói: "Không nghĩ tới Tiểu Thất cũng có một mặt sắc sảo như vậy..."

Mục Song Hàm có chút quần bách, nhưng cũng không từ chối nữa, thật lòng hay giả vờ nàng hiểu rõ, Lạc Chiêu Dực sắc sảo nàng, nàng cũng không phải là người không biết tốt xấu.

Lạc Chiêu Dực không nói gì, từng miếng từng miếng dứt nàng, vô cùng có kiên nhẫn, có lẽ do hắn quá tự nhiên, quần bách của Mục Song Hàm trong lúc vô tình cũng dần biến mất.

Lạc Tĩnh Nghi nghĩ, Mục Song Hàm làm thái tử phi kỳ thật không có gì không thích hợp, chỉ cần thái tử nguyện ý mãi mãi đối với nàng như vậy, nàng nhất định là người thích hợp nhất.

Ăn cháo xong, cảm giác ấm áp tan ra trong dạ dày, Mục Song Hàm nhìn không được mỉm cười, mặt như hoa đào, xinh đẹp bức người.

Lạc Chiêu Dực mượn động tác đặt chén xuống nghiêng ánh mắt đi, "Hỏi nàng đó, hãm hại, bắt nạt nàng có những gì?"

"Chàng tin tưởng ta bị người khác hãm hại?"

"Nàng cứ nói xem?"

Mục Song Hàm nghe vậy lập tức ngồi thẳng người, bắt đầu nói từng cái tên, "Hãm hại ta, đoán không lầm là Trang Nhược Hân, Đào Vận thêm mắm thêm muối, giam giữ ta là Lý ma ma, một ngày một đêm, thực chịu tội, về phần những người khác..."

Lạc Tĩnh Nghi: "... Thật là trực tiếp orz

"Còn có một tú nữ tên Tôn Thái Phương, tư thông cùng thị vệ chính là nàng ta, hạ độc hại người cũng là nàng ta." Lạc Chiêu Dực bổ sung, "Nàng ta bắt nàng làm con cừu thế tội!"

Mục Song Hàm liền giật mình, "Thì ra điện hạ cũng đã điều tra qua?" Điều tra rõ còn hỏi nàng?

Lạc Chiêu Dực không phản bác, lại hỏi nàng: "Nàng cảm thấy nên xử lý bọn họ thế nào?"

Mục Song Hàm trầm mặc một lát, cẩn thận suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Đào Vận thêm mắm dặm muối, không có gì quan trọng. Lý ma ma không phân rõ tốt xấu, chứng cứ không đủ tùy tiện bắt người, nên phạt. Tôn Thái Phương giết người giả họa, giao cho Hình bộ thẩm vấn hình phạt. Về phần Trang Nhượng Hân, mặc dù ta đoán nàng ta là đầu sỏ gây nên, nhưng không có chứng cứ, không thể động nàng."

Lạc Chiêu Dực nghe vậy liền cười cười, quay đầu nói: "Tôn Thái Phương sẽ có người đi bắt, những người còn lại... Tình Nghi, ngươi biết nên làm thế nào chứ?" Hân vẫy tay, đến gần thì thầm một phen.

Lạc Tình Nghi nghe xong, nâng mặt vui vẻ, con ngươi đảo một vòng, tình quái, "Đương nhiên, ta thích nhất làm người xấu!"

Mục Song Hàm: "...". Nháy mắt đã hiểu, ý thế hiệp người rất sáng khoái sao.

Hoàng hôn đến, bên trong Tư Nghi Phường, chúng tú nữ còn chưa tản đi.

Lưu ma ma giống như thường ngày giảng giải cung quy, một chút cũng không nhìn ra trước đó từng lên đến Đông cung, tìm viện binh cho Mục Song Hàm. Ngược lại, sau khi từ Phượng Nghi Cung trở lại Lý ma ma luôn không yên lòng, lúc ấy bà ta chờ ở ngoài điện, nhìn thấy thái tử vọt vào, lại bị Phùng Như đuổi trở về, cũng không biết Mục Song Hàm về sau thế nào.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng thông báo cùng hành lễ: "Tham kiến công chúa điện hạ!"

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Lạc Tình Nghi cười tủm tỉm kéo một người tiến vào, được nàng kéo, không phải Mục Song Hàm thì là ai?

Lưu ma ma khoe miệng khẽ nhếch, sắc mặt Lý ma ma lại xanh mét, hai người vội vàng dẫn các tú nữ hành lễ.

"Ồ đây thật náo nhiệt, "Lạc Tình Nghi nâng tay, cho miễn lễ, lập tức nghiêng đầu nói: "A Hàm, đều là ta không tốt, hôm nay hẹn ngươi đến Nghi Hòa cung chơi, lại làm trễ nãi ngươi học quy củ..."

"Không đâu, được công chúa yêu quý mời, là Song Hàm may mắn." Mục Song Hàm khẽ cười cùng nàng diễn trò.

Trên thực tế, tất cả mọi người biết rõ Mục Song Hàm bị giam giữ, lại rất ít người biết hôm nay nàng bị Lý ma ma mang đến Phượng Nghi Cung, hiện tại nghe lời nói này, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Lạc Tình Nghi cố làm ra vẻ ảo não, đột nhiên nghiêng đầu một cái, thiên chân hồn nhiên chỉ Lý ma ma cười nói: "Ngươi lại đây!"

Lý ma ma khiếp sợ tiến lên, chỉ nghe Lạc Tình Nghi nói: "Hôm nay dạy các nàng cái gì, ngươi hiện tại làm lại một lần cho bản công chúa, để A Hàm nhìn một chút."

Lý ma ma thờ phào nhẹ nhõm, cái này đơn giản, bài học hôm nay chỉ là hướng các vị chủ tử hành lễ ra sao, và tư thế hành lễ phải thế nào mới là tiêu chuẩn. Vì vậy Lý ma ma từ đầu tới cuối đem các loại lễ nghi làm một lần.

"Nhìn rõ không?" Lạc Tình Nghi nhún mày hỏi Mục Song Hàm.

Mục Song Hàm cũng nhún mày, rầu rĩ nói: "Quá nhanh, không thấy rõ."

Lạc Tình Nghi phân phó nói: "Ngươi làm lại một lần."

Lý ma ma đành phải làm lại lần nữa, lúc này xong rồi có chút thở gấp, dù sao các loại lễ nghi cũng rất nhiều.

Lạc Tình Nghi thu hồi ánh mắt ngắm phong cảnh, tức giận nói: "Ai nha, lúc này lại quá chậm, một chút cũng không liền mạch..."

Không đợi nàng nói xong, Lý ma ma vội vàng làm lại một lần, làm được một nửa, Lạc Tình Nghi bỗng nhiên nói: "Đủ như vậy, không cho phép nhúc nhích."

Lý ma ma duy trì tư thế nửa ngồi, trong lòng không ngừng kêu khổ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Lạc Tình Nghi thờ phỉ phỉ nói: "Ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không được, ngươi làm ma ma chương sự thế nào vậy? Làm không được thì thôi đi... Ngươi, đi ra, ngươi tới làm một lần xem."

Nàng chỉ chính là Đào Vận.

Đào Vận tiến lên, không chút hoang mang cười nói: "Khởi bẩm công chúa, thần nữ còn chưa học hết được tất cả lễ nghi..."

"Học một ngày còn chưa học được, dần như vậy?" Lạc Tĩnh Nghi mắt hứng hừ một tiếng, "Ngươi cũng ngồi cạnh đó."

Đào Vận: "..."

Lạc Tĩnh Nghi nhìn một vòng, các tú nữ cùng nhau cúi đầu, lùi lại vài bước.

"Công chúa," Trang Nhượng Hân phút chốc đi ra, là lướt thướt tha, rất có tư thái cảnh liễu đong đưa theo gió, nhẹ nhàng nói: "Công chúa, lễ nghi rất nhiều, chỉ sợ Hàm biểu tỷ một lúc cũng học không xong, không bằng để Nhượng Hân âm thầm từ từ dạy cho biểu tỷ, cũng không cần làm phiền ma ma cùng các vị tỷ muội."

Lời này vừa ra, những người khác nhìn nàng ta đều có chút cảm kích.

Lạc Tĩnh Nghi lập tức nở nụ cười, ai da cô nương, còn chưa tìm người người liền nhảy ra tự tìm đường chết?

"Người là biểu muội của A Hàm? Thật sự là vừa thấy đã thương, mềm mại động lòng người " Lạc Tĩnh Nghi nói lời tán thưởng yêu thương, đi đến trước mặt nàng ta cất giọng nói: "Thái tử điện hạ thích kiểu mỹ nhân giống như ngươi, bổn công chúa nhìn cũng thấy thích, không bằng giúp ngươi một tay, thái tử điện hạ có một thói quen, mỗi ngày hoàng hôn nhất định sẽ đi..."

Mọi người đều dựng thẳng lỗ tai.

Địa điểm cụ thể, Lạc Tĩnh Nghi đề sát vào bên tai Trang Nhượng Hân, nhép miệng.

"Công chúa điện hạ, ngài có thể nói lớn chút được không..." ánh mắt Trang Nhượng Hân sáng lên, vội vàng nói.

"Được rồi, đã nói xong, ta đi đây." Lạc Tĩnh Nghi vỗ vỗ tay, lần này vô cùng sáng khoái rời đi, trước khi đi liếc nhìn Lý ma ma cùng Đào Vận, cũng không nói cho các nàng tiếp tục, hay cho các nàng đứng lên, ý tứ hàm xúc rất không rõ.

Hai chân Lý ma ma cùng Đào Vận vừa chưa xót lại tê rần, cơ hồ đứng không vững: "Công chúa..." Cầu xin cho ta đứng lên đi!

Lạc Tĩnh Nghi xoay người đi, nàng vừa đi, các tú nữ lập tức vây quanh Trang Nhượng Hân.

Trang Nhượng Hân nhún mày: "... Ta không nghe thấy!"

Các tú nữ: Ha ha! Giả vờ, ngươi tiếp tục giả vờ đi!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Vòng hoa

Edit +Beta: Anky

Bởi vì Lạc Tĩnh Nghi đến, Trang Nhượng Hân suýt nữa bị chúng tú nữ phá hỏng, nguyên một đám thay phiên vô tình gặp gỡ nàng ta, vài ba câu không rời bỏ chuyện Tĩnh Nghi công chúa "Chiếu cố", giọng nói tựa như vừa ăn một xe ô mai, ánh mắt của các nàng đều từ "Hảo muội muội" biến thành "Kỹ nữ tâm cơ".

Hình tượng và nhân duyên lúc trước cố gắng tạo dựng tất cả đều bị hủy, Trang Nhượng Hân tức giận đến thiếu chút nữa cắn nát một hàm răng trắng.

Ngay sau hôm Lạc Tĩnh Nghi đi, Đào Vận cùng Lý ma ma liền cáo ốm không ra khỏi cửa, thật sự là đau lưng chân như rút gân, không đợi Lý ma ma trở lại bình thường, đã có người tới Tư Nghi Phụng cách chức ma ma chứng sự của bà ta, Lý ma ma ôm ngực ngất liền tại chỗ.

Mà Lưu ma ma bỗng nhiên thay thế bà ta trở thành ma ma chứng sự duy nhất của Tư Nghi Phụng, chuyện đầu tiên chính là tước Tồn Thái Phụng lại giao cho Hình bộ. Lúc đó Trang Nhượng Hân mới có chút hiểu được, mặc dù trong lòng kinh hoàng không rõ, cũng không dám biểu lộ ra, một tháng sau đó cũng an phận hơn.

Một tháng sau, chúng tú nữ đều học xong các quy tắc lễ nghi, Lưu ma ma nhìn qua các cô nương xinh đẹp, khuôn mặt dần ra, cúi người hành lễ, lộ ra một nụ cười, "Các cô nương khổ cực rồi, hôm nay hãy trở về nghỉ cho khỏe đi, ngày mai Hoàng hậu nương nương mời mọi người đến ngự hoa viên ngắm hoa, cũng có phần các cô nương, đây là cơ hội hiếm có, các cô nương nên nắm chắc, nên ăn mặc thể nào phải chọn lựa kỹ."

Chúng tú nữ lập tức mặt mày hớn hở, vui vẻ ra mặt, hướng về phía Lưu ma ma đáp lễ: "Tạ ma ma chỉ dạy."

Hôm sau, quang cảnh hợp lòng người, trong ngự hoa viên bách hoa nở rộ, tranh đua khoe sắc, phong cảnh còn lại chính là một rừng mỹ nhân trang dung

trình xảo còn chói mắt hơn muôn loài hoa, mỗi người mỗi vẻ.

Một cái hồ ngăn cách hai bờ sông, bên này là hoàng hậu phi tần cùng các tú nữ, bên kia lại là Văn Đế và các vị hoàng tử, cùng với nhóm người trẻ tuổi có tiền đồ lại được sủng ái, Hứa Bác Anh, Từ Chính Hoảng, Triệu Phàm đều có mặt.

Văn Đế nhìn, lắc đầu nở nụ cười, "Phong cảnh vô cùng tốt, thích hợp để ngắm hoa."

Ông vừa mở miệng, những người khác nở nụ cười, Từ hoàng tử thư họa song tuyết, chuẩn bị giấy và bút mực, liền vẽ một bức chúng mỹ ngắm hoa, sinh động như thật, làm người ta xem thế là cũng đủ, Văn Đế chỉ hần cảm thán: "Họa tốt, nếu con đem phần tâm tư này đặt ở triều đình chính sự thì thật tốt!"

Từ hoàng tử làm người phong nhã, bộ dáng rất tiêu sái, "Nếu phụ hoàng thích, nhi thần vẽ thêm mấy bức dâng lên."

"A?"

"Chỉ là nhi thần muốn cầu phụ hoàng một chuyện."

Văn Đế vừa nghe liền vui vẻ, "Muốn mấy tấm họa còn có yêu cầu? Con nói xem."

Từ hoàng tử dừng một chút, có chút ngượng ngùng nói: "Nhi thần thích Lăng Mạn Mạn, cầu xin phụ hoàng tứ hôn!"

"Lăng Mạn Mạn?" Văn Đế suy nghĩ một chút, "A, là ngoại tôn nữ của Tả tướng sao, trẫm còn nhớ cô bé ấy, tiểu cô nương có chút ngạo khí, nhưng mới trước đây còn luôn đi theo sau Tiểu Thất gọi biểu ca..." Nói xong, Văn Đế liền nhìn đến Lạc Chiêu Dục, lại thấy Lạc Chiêu Dục một tay chống cằm, như có như không nhìn phía bờ bên kia.

"Tiểu Thất, con nhìn cái gì đó?"

"Không có gì, " Lạc Chiêu Dục khẽ cười một tiếng, "Lăng Mạn Mạn gia thế dung mạo cũng không tệ, rất xứng đôi với tứ ca."

Văn Đế cũng có ý đó, liền gật đầu, Từ hoàng tử vội vàng tạ ơn, sau cùng còn chớp mắt nhìn Lạc Chiêu Dục, ý là... Hôm nào Tứ ca cũng tặng đệ mấy bức họa nha.

Lạc Thương nhủ mảy, trong nội tâm vừa động, tiến lên cười nói: "Phụ hoàng, nhi thần..."

Văn Đế đưa tay ngăn lại lời hần muốn nói, gọi thái giám bên cạnh tới, nói nhỏ vài câu, thái giám kia vội vàng chạy tới bờ bên kia.

"Cứ như vậy khó tránh có chút không thú vị, hoàn cảnh hôm nay thật ra khiến trẫm nhớ tới tình cảnh năm đó vừa gặp gỡ hoàng hậu, "về mặt Văn Đế có chút hồi tưởng, chậm rãi nói: "Cũng là hội ngắm hoa, nói đến đây, hoàng hậu còn một lần tìm được vòng hoa."

Bất luận dân gian hay là hoàng thất, thường có hội ngắm hoa hoặc tiệc ngắm hoa, trong đó cũng có rất nhiều trò chơi phong nhã thú vị, có một trò gọi là tìm vòng hoa, chủ nhân yến hội sẽ chọn một loại trong bách hoa, sai người làm thành một vòng hoa đội đầu xinh đẹp giấu ở một chỗ nào đó, cho mệnh mỗi để nữ khách đi tìm, người tìm được vòng hoa hoàn toàn xứng đáng là người thắng, có thể nêu ra một yêu cầu với chủ nhân, ngoài ra, mọi người đều sẽ kính rượu người đó coi như chúc mừng, đây là một loại vinh hạnh đặc biệt.

Lạc Đình có chút hiểu được, "Ý phụ hoàng là..."

Hai mắt Lạc Chiêu Dục hí lại, có loại dự cảm xấu, quả nhiên, liền nghe Văn Đế ý vị không rõ mở miệng, "Lần này người tìm được vòng hoa, trẫm sẽ đem nàng chi hôn cho thái tử... À, Lăng Mạn Mạn coi như không tính."

"Phụ hoàng, sao có thể đem hôn sự của nhi thần ra làm tiền đặt cược?" Lạc Chiêu Dục mặt đen lại, cắn răng nghiêng lợi nói.

Văn Đế chỉ cười không nói, những tú nữ này nếu đã được thông qua sơ tuyển, mọi phương diện cũng không tệ, hần cố ý thử Mục Song Hàm một lần, nhưng nếu Mục Song Hàm không tìm được vòng hoa, bị những người khác tìm được trước... Vậy phải xem lại có phải người xuất sắc nhất không, dù sao chỉ nói sẽ gả cho thái tử, cũng không nói nhất định sẽ là chính phi, không phải sao?

Lạc Chiêu Dục đầu tiên là tức giận, sau đó bình tĩnh lại, khóe môi hơi cong, như cười như không, hừ, người có Trương Lương kế, ta tất nhiên có qua tường thê.*

(* Người có Trương Lương kế ta tất có qua tường thê:

- Trương Lương kế

Trương Lương là danh thần khai quốc nổi tiếng thời nhà Hán. Ông cùng với Hàn Tín, Tiêu Hà được người đời xưng tụng là Hán sơ Tam kiệt, đóng vai trò quan trọng giúp Lưu Bang đánh đổ nhà Tần và thắng Hạng Vũ trong chiến tranh Hán Sở sáng lập ra nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông thường được xếp vào hàng ngũ 10 đại quân sư kiệt xuất nhất lịch sử phong kiến Trung Quốc, đứng thứ 3 sau Tôn Vũ, Tôn Tẫn và đứng trên các bậc quân sư kiệt xuất khác như Gia Cát Lượng, Lưu Bá Ôn. Vì thế, hậu nhân hay gọi ông là Mưu Thánh.

Trong quá trình Trương Lương phò tá Lưu Bang, thường bày mưu hiến kế. Hầu hết kế sách của Trương Lương đều thành công một cách thần kỳ, cho nên những kế hay đều được gọi là Trương Lương kế.

- Qua tường thê (là cây thang mây bắc qua tường), qua tường thê xuất hiện vào thời kỳ Đông Chu xuân thu thời Chiến Quốc.

Tương truyền, có một lần, Sở Huệ Vương phái Công Thâu Ban (Lỗ Ban) chế tạo thang mây (thang dài dùng để công thành hoặc chữa cháy) với ý đồ tấn công Tống quốc.

Người có mưu kế lợi hại, ta có phương thức đối phó. Tất cả mọi người đều có kế sách, kiên quyết không ai nhún nhường ai. Binh đến ngăn cản, nước đến đắp đê. Câu nói "Người hữu Trương Lương kế, ta có qua tường thê" mang ý nghĩa như vậy.)

Bên kia, hoàng hậu cùng các phi tần đều nhận được lời của Văn Đế, hoàng hậu giết mình, trầm mặc một lát, xoay người phân phó Phùng Như đi làm vòng hoa, đem giấu đi.

Nội tâm Thục phi cảm thấy buồn bực, chỉ hôn thì cứ chỉ hôn, chơi trò tìm vòng hoa làm gì? Lỡ như đem con dâu mà con trai bà ta chọn bay mất làm sao đây?

Nhưng Văn Đế cùng hoàng hậu không có ý kiến, bà ta cũng không thể nói gì, hoàng hậu không thích mở miệng, Thục phi háng giọng một cái, đem chuyện này đơn giản nói ra.

Các tú nữ mắt sáng lên, quả thật là cơ hội tốt!

Mục Song Hàm nghe vậy theo bản năng nhú mảy, bình thường hoàng đế không phải là người tùy hứng, một khi tùy hứng lên liền ra chiều không theo lẽ thường!

"Hàm biểu tỷ vì sao nhú mảy, sợ mất mặt sao?" Trang Nhượng Hân nhìn gần một thoáng, lần này nhìn không được đậm nằng một câu.

Mục Song Hàm liếc nhìn nàng ta, vẻ mặt như đang nhìn náo loạn, "Cả trăm người đi tìm, người thắng chỉ có một, chẳng lẽ tìm không được mọi người đều mất mặt?"

Trang Nhượng Hân chính là muốn chống đối nàng, tươi cười lạnh lùng, "Hàm biểu tỷ có dám cùng Nhượng Hân đánh cuộc một lần không?"

"Nói một chút xem " Mục Song Hàm thờ ơ.

"Chúng ta so một lần, xem ai có thể tìm được vòng hoa, người thua phải đáp ứng một yêu cầu của người thắng," dừng một chút, Trang Nhượng Hân đặc biệt nhấn mạnh thêm một câu, "Bất luận yêu cầu gì cũng phải thực hiện!"

Mục Song Hàm nở nụ cười, "Hàn biểu muội, người quá đề cao bản thân, cũng đánh giá cao biểu tỷ ta, lỡ như bị người ngoài tìm được thì sao?"

Trang Nhượng Hân ghen tức, lạnh lùng nói: "... Vậy thì không tính."

Mục Song Hàm nhún vai, thật ra nàng không sợ thua, dù sao bất luận thế nào Lạc Chiêu Dực sẽ không để nàng thua, nàng rất tin tưởng hắn, hơn nữa nếu như thua nàng cũng có biện pháp quyết nợ, đối với loại người như Trang Nhượng Hân không thể quá phân rõ phải trái, "Được thôi."

Tinh thần Trang Nhượng Hân lập tức tràn đầy ý chí chiến đấu sục sôi, giống như sắp ra chiến trường.

Một lát sau, Phùng Như trở lại, nói nhỏ vài câu bên tai hoàng hậu, từ lúc bắt đầu hoàng hậu vẫn luôn mang vẻ mặt kia, cũng không thay đổi, ngẩng đầu đạm mạc nói: "Danh hoa truyền thiên hạ, gửi lại nơi kết tình, bên trong ngự hoa viên, người hữu duyên tất sẽ tìm được, lấy thời gian một nén nhang làm hạn định."

Nói xong, hoàng hậu ngồi trở lại trên cao, bắt đầu chậm rãi uống trà, không nói thêm gì nữa.

Mọi người: "... " Hoàng hậu người nói thêm vài lời không được sao QAQ

Trong thiên hạ các loại hoa danh tiếng nhiều không đếm xuể, nói vậy quá chung chung, đến nơi kết tình càng làm người ta khó hiểu, may mà còn thêm câu ở trong ngự hoa viên, nhưng ngự hoa viên lớn như vậy, dạo một ngày cũng đi không hết, huống chi nửa canh giờ?

Thời gian eo hẹp, các tú nữ lập tức tản đi như chim muông.

Thục phi nhú mảy, thử dò xét hỏi: "Hoàng hậu nương nương, đến nơi kết tình là ý gì? Chẳng lẽ là Thiên Thảm viên?" Thục phi chợt nghĩ tới đồng âm.

"Người tự mình đoán đi." Hoàng hậu hờ hững nói.

Thục phi nghe giọng của bà cũng có chút giận, không nóng không lạnh nói: "Hoàng hậu nương nương, đề mục này quá khó, lỡ như không ai tìm ra là chuyện nhỏ, làm mất nhã hứng của bệ hạ là chuyện lớn."

Hoàng hậu không mặn không nhạt nói một câu, "Người cho rằng ai cũng ngu xuẩn giống người?"

Thục phi: "... "

Nếu Mục Song Hàm còn ở đây, nhất định sẽ không rối rắm chuyện Lạc Chiêu Dực có phải do hoàng hậu sinh hay không nữa, nhìn thái độ trào phúng tự kéo thêm cừu hận này, quả thực giống nhau như đúc!

Thái giám theo hầu không ngừng chạy đến bờ bên kia, đem câu đó đến báo cho đám người Văn Đế, Văn Đế nghe xong nở nụ cười nửa ngày, trầm ngâm hồi lâu, hỏi những người khác: "Các người cảm thấy thế nào?"

"Có phải ở phía đông Thiên Thảm viên không?" Không hổ là mẹ con, Lạc Thương nghĩ giống như Thục phi.

Ngũ hoàng tử lại không cho là đúng: "Hoàng hậu nương nương tâm tư khó lường, nào có đơn giản như vậy?"

Lạc Đình nhẹ nhàng một tiếng, nghiêng đầu nhìn Lạc Chiêu Dực, vừa nhìn lại sững sờ, bên kia Tứ hoàng tử đã kêu lên: "Tiểu... Thái tử đâu?"

Thì ra Lạc Chiêu Dực không biết từ khi nào đã không thấy bóng người.

Mọi người im lặng, quả nhiên, luận tùy hứng không người nào có thể so với thái tử.

Văn Đế chỉ nhíu mày, không biến sắc, cũng nhìn không ra ông có tức giận không, Lạc Thương cười nói: "Phụ hoàng, không bằng nhi thần đi tìm thái tử một chút?"

"Con đi đi." Lạc Thương chỉ là nói vậy thôi, không nghĩ tới Văn Đế lại đáp ứng, hẩn giữ vẻ mặt không đổi, chấp tay lui xuống.

Văn Đế nhẹ nhàng gõ mặt bàn, cười đến có chút ý tứ sâu xa, Tiểu Thất à Tiểu Thất, con muốn đi hỗ trợ, trăm lần phải thêm người làm phiền, nhìn con ứng đối thế nào!

Con trai không nghe lời, Văn Đế cũng hết sức buồn rầu, cần phải dạy dỗ là đương nhiên.

Sau khi các tú nữ rời đi, cơ bản đều làm một việc đầu tiên, đó chính là hỏi thăm cung nhân đại khái hoàn cảnh của ngự hoa viên, Mục Song Hàm cũng không ngoại lệ, nàng chọn hướng phía nam, nguyên nhân... Đại khái là bên kia ánh mặt trời rất chói thôi ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ८

Cung nhân tất nhiên hề biết thì sẽ nói, sau khi nghe xong phần lớn mọi người đều chạy tới Thiên Thảm viên.

Mục Song Hàm tạ ơn cung nhân, nắm quyền đặt bên môi, trầm tư suy nghĩ, đột nhiên một cục đá đánh vào cạnh chân nàng, nàng trừng mắt, nhìn bốn phía, hướng chỗ không người đi đến.

Một đôi tay che mắt nàng lại, sau đó vang lên thanh âm rõ ràng đã được thay đổi: "Ta là ai?"

Mục Song Hàm kéo tay hẩn xuống, tức giận xoay người: "Điện hạ, chàng thực ngây thơ!"

Lạc Chiêu Dực trừng mắt nhìn, lại tức giận, "Không có tình thú!"

Mục Song Hàm: "... Ta về sau học một chút?"

Lạc Chiêu Dực một bộ vẻ mặt "Lúc này mới phải", Mục Song Hàm nhin xuống xúc động tròn mắt, "Điện hạ, sao chàng tới?"

"Tôi giúp nàng gian lận." Hai tay Lạc Chiêu Dực đặt sau gáy, dựa vào thân cây, mở miệng như đương nhiên.

Mục Song Hàm: "... Vậy thật là cảm ơn người ==

[/ size]

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thật giả

Edit+Beta: Anky

Lạc Chiêu Dực dựa vào cây, khẽ ngẩn mặt, ánh mặt trời chiếu rọi, đôi mắt cong cong, tỏ ra hết sức thích ý lười nhác, bộ dáng này không giống đến giúp, nói hẩn đến chơi còn có người tin.

Mục Song Hàm có chút ngửa tay, đặc biệt muốn nhéo mặt hẩn rống một câu, suy nghĩ một chút vẫn là nhịn được, yên lặng nói ba lần bình tĩnh, sau đó thực bình tĩnh hỏi: "Chàng giúp thế nào?"

"Người kia cho đầu mới gì?" Lạc Chiêu Dực hỏi ngược lại, người này tất nhiên là nói về hoàng hậu.

"Danh hoa truyền thiên hạ, gửi đến nơi kết tình, bên trong ngự hoa viên," Mục Song Hàm lặp lại một lần, sau đó chậm rãi nói: "Ta vừa hỏi một cung nữ, duy nhất có chút liên quan chính là Thiên Thắm viên."

Lạc Chiêu Dực lặng im một lát, khoe miệng gọi lên đường cong trào phúng, "Người kia, từ trước đến nay chỉ coi trọng ý nghĩa không quan trọng cái tên, Thiên Thắm viên chỉ là lừa gạt."

"Điện hạ, nghe như... chàng thật sự rất hiểu rõ Hoàng hậu nương nương."

"Chung sống nhiều năm như vậy, không quen thuộc cũng phải quen." Nhắc tới hoàng hậu, giọng nói Lạc Chiêu Dực lúc nào cũng nhàn nhạt.

Quan hệ dù không tốt, cũng là mẹ con, hoặc là nói, rất nhiều năm trước Lạc Chiêu Dực còn nhỏ đã từng hao hết tâm tư muốn làm hoàng hậu vui, chỉ là ngày trời qua, hoàng hậu luôn điên điên khùng khùng lạnh mặt đối đãi, thậm chí... Lạc Chiêu Dực có tâm tình muốn quán quýt cũng phai nhạt.

Mục Song Hàm nghĩ đến điểm này, sáng suốt không nói ra miệng, chỉ là điềm nhiên như không cười hỏi: "Vậy theo ánh mắt điện hạ, manh mối hoàng hậu nương nương cho là có ý gì?"

Lạc Chiêu Dực suy nghĩ một chút, đi quanh nàng vài vòng, ánh mắt từ trên người nàng chuyển đến cái cây bên cạnh, "Danh hoa truyền thiên hạ..."

"Thời tiết này hoa nở có rất nhiều loại," Mục Song Hàm nói tiếp: "Trong hoàng cung trông đều là trần phẩm, có cái nào không phải là danh hoa?"

Lạc Chiêu Dực lắc đầu nở nụ cười, "Chỉ có mẫu đơn mới là quốc sắc, khắp kinh thành đang mùa hoa nở, từ trước đến nay đều xưng mẫu đơn đứng đầu trong các loài hoa... Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, thái tử phi sẽ thừa kế vị trí này, cũng chỉ có mẫu đơn mới xứng."

Mục Song Hàm nghe xong tròn to hai mắt, "Hoàng hậu nương nương có thể nghĩ nhiều như vậy? Chẳng lẽ tìm được vòng hoa nhất định sẽ được định làm thái tử phi sao?"

Lạc Chiêu Dực không phản bác, ngưng trong chốc lát mới chậm chạp nói: "A, nàng cũng không ngốc. Được rồi, nói cho nàng biết sự thật, bà thích nhất hoa mẫu đơn, lại gặp đúng thời tiết này, loại câu đố bà nghĩ đến đầu tiên tất nhiên là hoa mẫu đơn."

Mục Song Hàm: "... Nếu là nguyên nhân này chàng còn dài dòng như vậy.. Chàng thật đủ độc ==

"Về phần câu tiếp theo..." Lạc Chiêu Dực cầm tay nàng, dẫn nàng chạy, "Đi theo ta."

Phía nam Ngự hoa viên, có một mảnh rừng hoa đào, thời tiết này, hoa đào cơ bản đều đã tàn, nhưng trong cung luôn được chăm sóc cẩn thận, từng mảng lớn cánh hoa phấn hồng đua nhau rơi xuống, đưa mắt nhìn đến, mưa hoa đầy trời, vừa duy mỹ lại lãng mạn động lòng người.

"Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa, chi tử vu quy, nghi kỳ thất gia,*" Lạc Chiêu Dực chỉ cây hoa đào lớn nhất ở giữa, nghiêng đầu nở nụ cười khẽ với nàng, "Cảnh đào làm ước hẹn, hoa đào kết tình, bà ấy nói không phải nơi kết tình, mà là loài cây kết tình."

(*Bài thơ Đào yêu. Tạm dịch: Cảnh đào xanh tươi, muôn ngàn hoa nở, nàng về nhà chồng, đôi lứa thuận hòa.)

Mục Song Hàm tròn mắt há hốc mồm, lúc này không còn gì bắt bẻ được?

Lạc Chiêu Dực đột nhiên cúi người bế nàng lên, mũi chân nhẹ điểm, ở trong rừng hoa đào tung bay, chỉ chốc lát sau đã ôm nàng đứng trên cây hoa đào lớn nhất kia.

Mục Song Hàm sợ hãi kêu lên, ôm ngực thở, "Ta nói, điện hạ chàng lần nào cũng không báo trước..."

"Tiến bộ, lần này không có gọi sao!" Lạc Chiêu Dực liếc nàng một cái, giọng nói nghe như đáng tiếc.

Mục Song Hàm: "..."

"Chàng thả ta xuống!" Nàng hung dữ trừng hắn.

"Nàng xác định?" Lạc Chiêu Dực lập tức buông tay, cơ mà nhánh cây kia vừa nhẵn vừa trơn, Mục Song Hàm căn bản đứng không vững, từ trên nhìn xuống đầu liền choáng váng một hồi, dọa nàng vội vả lại ôm lấy hắn, tức giận nói: "Chàng cố ý?"

Lạc Chiêu Dực nâng cằm, có chút vô tội, "Đây chính là nàng tự mình yêu thương nhưng nhớ."

Mục Song Hàm thật sự là thua hắn, nắm bàn tay hắn đứng vững thân thể, sau đó đỡ đến thân cây, nghiêng đầu nhìn quanh, "Chàng nói vòng hoa ở chỗ này, chỗ nào đây?"

Lạc Chiêu Dực đột nhiên cười cười, chỉ phía sau nàng, Mục Song Hàm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chỗ nhánh cây hoa đào, một vòng hoa mẫu đơn xinh đẹp được đặt ở đó, cành cây cong lên trên, tựa như đang cầm giữ đóa hoa bình thường.

"Như thế nào?" Lạc Chiêu Dực hỏi ngược lại nàng.

Mục Song Hàm cười hướng hân giờ ngón cái, có thể nói quả nhiên là mẹ con tâm ý tương thông? Ý tứ hoàng hậu người ngoài nghĩ mãi không thông, Lạc Chiêu Dực vừa nghe liền hiểu.

Lạc Chiêu Dực đem vòng hoa lấy xuống, nhìn nhìn, cài lên trên đầu nàng, sau đó không chớp mắt nhìn nàng chăm chăm.

Mục Song Hàm không được tự nhiên muốn lấy xuống, gò má bị ánh mặt trời phơi đến ửng đỏ lộ ra vẻ ung dung cao quý như hoa mẫu đơn, đúng là tuyệt sắc vô cùng, Lạc Chiêu Dực đột nhiên để sát vào mặt nàng hôn một cái, hôn xong chính hân cũng cứng đờ.

Mục Song Hàm cũng ngây người, gò má lập tức hồng lên, trái tim đập bùm bùm cơ hồ muốn nhảy ra ngoài, tròn tròn mắt nói không ra lời.

Bên tai Lạc Chiêu Dực hồng một mảnh, hồi lâu, hân xoay người, "Canh giờ không sai biệt lắm, trở về thôi."

"Chàng vì cái gì..." Mục Song Hàm lúc này mới phục hồi tinh thần lại, theo bản năng sờ gò má, tay chân luống cuống, nàng xưa nay tinh táo, lúc này cũng không bình tĩnh.

Ánh mắt Lạc Chiêu Dực nhìn loạn, thấy vòng hoa trên đầu nàng, dứt khoát lộn chết không sợ phỏng nước sôi, thập phần đáng ăn đòn nói: "Dù sao nàng là người ta đã chọn, hôn một chút có làm sao."

Mục Song Hàm nghe giọng điệu này của hân lại giận, đã quên còn đang trên tàng cây, một cước đạp tới, kết quả không đạp được người, chính mình lại thăng tấp rơi xuống dưới, "A - - "

"Nàng xem nàng thực ngốc!" Lạc Chiêu Dực một tay ôm lấy nàng, một tay nắm lấy vòng hoa, bình yên chạm xuống đất.

"Ngốc chàng còn hôn?" Mục Song Hàm lạnh lùng nói.

Lạc Chiêu Dực thấy nàng giống như thực sự tức giận, lặng yên, nói thầm, "Nữ nhân hẹp hòi, không phải chỉ là thấy nàng xinh đẹp, nhịn không được sao..."

Mục Song Hàm chớp hai mắt, không nói gì nhìn trời, nhịn không được châm chọc hân, "Chàng thành thật nói sẽ chết à!"

Lạc Chiêu Dực khề hừ nhẹ, đem vòng hoa đưa cho nàng, dặt tay nàng trở về, lúc này Mục Song Hàm không nói gì nữa, chỉ là khóe môi khề cong lên.

Đoạn đường này ít người đi, tránh một chút là được, nhưng đến phía trước nữa thì tránh không khỏi, Mục Song Hàm muốn thu tay, không thoát được, nàng hắng giọng một cái, "Ta tự mình trở về là được rồi, nếu bị người trông thấy... Không tốt lắm đâu!" Chuyện Thái tử giúp nàng gian lận truyền đi nhất định sẽ dẫn tới công phân?

Lạc Chiêu Dực không tình nguyện buông tay, Mục Song Hàm đang cầm vòng hoa muốn đi về, chợt nghe một thanh âm trầm thấp nói: "Tiểu Thất, người công khai giúp tú nữ gian lận, chuyện tìm vòng hoa này còn có thể tính được sao?"

Lạc Thương đứng lúc tìm tới nơi này, chấp tay đi ra, giữa hai đầu lông mày có chút khó chịu, dáng vẻ rất không vui.

Mặt Lạc Chiêu Dực trầm xuống, "Con mắt nào của ngươi nhìn thấy cô giúp nàng?" Nói xong, hân nói với Mục Song Hàm: "Nàng đi trước đi." Làm trễ thời gian, cho dù tìm được vòng hoa cũng vô ích.

Mục Song Hàm gật đầu, xoay người muốn đi, Lạc Thương đưa tay ngăn cản nàng, Lạc Chiêu Dực hừ lạnh một tiếng, đột nhiên hướng hân ra tay, động tác vừa nhanh vừa mạnh, Lạc Thương bất đắc dĩ chỉ có thể đưa tay ngăn cản, vừa đỡ bên này, Mục Song Hàm liền nhân cơ hội chạy.

"Ngươi thân là thái tử, sao có thể tùy hứng như vậy?" Lạc Thương tức giận, cũng xuống tay độc ác.

"Cô xưa nay là như vậy, hôm nay ngươi mới biết?" Lạc Chiêu Dực thành thạo, không quan tâm đáp lại hân, "Còn nữa, vòng hoa là tự nàng tìm được, cô chỉ là trên đường gặp nàng nói vài câu thôi, không thấy được cũng đừng nói bậy, vu oan thái tử là tội lớn!"

Một lần tri hoãn này, Mục Song Hàm đã không thấy tăm hơi bóng người.

Ở trong vườn, hoàng hậu nhìn, một nén nhang đã sắp đốt hết. Các tú nữ cũng lục tục trở lại, từng người mặt mày ửng đỏ, hai tay trống trơn, hai mắt nhìn nhau, đều lác đác.

"Hoàng hậu nương nương, thần nữ tìm được vòng hoa rồi!"

Mọi người cả kinh, nghe tiếng nhìn lại, thấy Trang Nhượng Hân nâng một cái vòng hoa mẫu đơn đi tới, trên mặt là thần sắc vui mừng, nhìn như đang tung bay, cung kính hướng tới hoàng hậu hành lễ.

Hoàng hậu nâng mắt, nhìn, còn chưa nói gì, Phùng Như bên cạnh đột nhiên hơi kinh ngạc hô "Ồ".

Đúng lúc này, hương cháy hết, Mục Song Hàm cũng chạy tới, trên tay của nàng cũng cầm một vòng hoa mẫu đơn giống vậy, lúc nhìn thấy Trang Nhượng Hân, hơi sững sờ, kinh ngạc nhủ mà, thực kỳ lạ, chẳng lẽ là có hai cái vòng hoa?

Bờ bên kia, Văn Đế cũng nhìn thấy, rất hứng thú "A?" Một tiếng, "Lão Tam cùng Tiểu Thất còn chưa trở lại sao?"

"Bẩm phụ hoàng, vẫn chưa." Lạc Đình sờ mũi, cười cười.

"Đi, đến đối diện nhìn một chút, vòng hoa của hai người này, chắc chắn có một cái là giả."

Vô luận là ai làm giả, dám qua mặt đế hậu cùng nhiều người như vậy, lá gan cũng thật là lớn, chỉ là, kẻ làm giả này làm sao có thể đoán trúng tâm tư hoàng hậu?

Nhìn kỹ lại, hai cái vòng hoa cực kỳ giống nhau.

Lúc Trang Nhượng Hân nhìn thấy vòng hoa trên tay Mục Song Hàm, nhìn không được thay đổi sắc mặt, bàn tay khẽ siết chặt, hoàng hậu thân nhiên nói: "Nói một chút xem, các người theo thứ tự là tìm được ở đâu."

Trang Nhượng Hân giành nói trước: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, là ở trong Thiên Thảm viên ạ."

Hoàng hậu hơi nhếch khóe môi, ý tứ hàm xúc không rõ, nhìn về phía Mục Song Hàm.

Mục Song Hàm khẽ rù mắt xuống: "Hoàng hậu nương nương, thần nữ là ở trong rừng hoa đào phía nam, nhìn thấy trên cây hoa đào chính giữa, bởi vì cây kia quá cao, nên nhờ người lấy xuống giúp." Nói chuyện cũng chưa lối thoát, cây cao như vậy nàng lên không được, chỉ nói nhìn thấy, cũng giống như nàng tìm được.

"Hoàng hậu, người nào là thật?" Văn Đế cũng đến, mọi người đang định hành lễ, ông khoát tay miễn, nhìn qua hoàng hậu cười nói.

Hoàng hậu không nói, chỉ rót rượu, nâng chén từ xa kính với Mục Song Hàm, sau đó uống một hơi cạn sạch, quay cù từ trước, kính vòng hoa, mặc dù bà không mở miệng, dùng hành động đã biểu lộ người nào là thật, người nào là giả.

Mục Song Hàm không chút ngoài ý muốn, phúc thân đáp lễ, sắc mặt Trang Nhượng Hân trắng bệch, đối mặt với các loại ánh mắt ẩn ý không rõ, nàng ta vội vã nói: "Hoàng hậu nương nương, đây không phải là giả, thần nữ thật sự là ở trong vườn hoa Thiên Thảm viên phát hiện ra!"

Thục phi nở nụ cười, hơi châm chọc: "Có ý tứ, hai cái nhìn không sai biệt lắm, chẳng lẽ người làm giả có thể biết tâm tư hoàng hậu? Nếu có thể đoán trúng tâm tư hoàng hậu, vì sao không thể tìm được cái thật?"

Hoàng hậu liếc bà ta một cái, nữ quan Phùng Như bên cạnh đã cười nói: "Bẩm Thục phi nương nương, kỳ thật hai cái đều là thật, chỉ là lúc làm vòng hoa cái đầu tiên trông không đẹp, lão Hoa tượng không đành lòng vứt bỏ, định mang trở về, chuẩn bị gieo trồng lại, có lẽ Trang cô nương không biết chuyện, thấy được, lầm tưởng đây là thật, liền thừa dịp lão Hoa tượng không chú ý, trộm lấy mang về đây."

Nói xong, Phùng Như đi đến trước mặt Trang Nhượng Hân, ý bảo nàng ta buông vòng hoa trong tay ra, không có lực đạo giữ lấy, vòng hoa kia lập tức rơi hết ra ngoài.

Trang Nhượng Hân mặt như giấy trắng, toàn thân phát run, trong đầu chỉ có một ý niệm, thua, nàng ta thua Mục Song Hàm!

Thục phi như có điều suy nghĩ, đột nhiên lại nở nụ cười, "Có thể tìm được cái không thành phẩm, cũng là thông minh, xem dung mạo tư sắc này cũng không tệ, không bằng cùng nhau gả cho thái tử, như vậy, chính phi và trắc phi đều có toàn bộ?"

Bà ta vừa dứt lời, Mục Song Hàm âm thầm cười lạnh, Trang Nhượng Hân cảm thấy ngạc nhiên mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Đính hôn

Edit + Beta: Anky

Văn Đế miệng vàng lời ngọc, nhất ngôn cửu đỉnh, nói người tìm được vòng hoa sẽ được gả cho thái tử, Mục Song Hàm vắn đã đồng ý chính là người của thái tử, Thục phi mặc dù thâm hận, nhưng không nói được gì, trong lòng có oán khí, nhìn ra Trang Nhượng Hân và Mục Song Hàm bất hòa, liền muốn đẩy các nàng cùng gả cho thái tử, thêm phiền càng tốt.

"Buồn cười, kẻ tìm được một thứ tàn phẩm, người lại nói nàng ta thông minh?" Hoàng hậu có loại bản lĩnh, có thể dùng giọng nói lạnh nhạt đem người trào phúng đến chết, "Vậy người tìm được vòng hoa thật chẳng phải là thông minh tuyệt đỉnh, liệu sự như thần?"

Thục phi: "..."

Trang Nhượng Hân: "..."

"Bệ hạ, thần thiếp cũng là có ý tốt..." Thực phi yếu thế quay đầu hướng Văn Đế, rất ủy khuất nói một câu.

Văn Đế cũng chỉ "Ừ" một tiếng, không tiếp lời bà ta, nghiêng đầu đánh giá Mục Song Hàm, trên mặt là vẻ tươi cười, rất hòa ái, "Ngươi là khuê nữ của Mục Bách?"

"Hồi bệ hạ, vâng ạ." Mục Song Hàm cũng cười trả lời.

Văn Đế đột nhiên buông tiếng thở dài, "Phụ thân ngươi ở Thanh Lâm huyện nhiều năm như vậy, mặc dù thành tích nổi bật, nhưng một tiểu cô nương như ngươi phải đi theo chịu khổ, là trẫm không phải."

"Phụ thân thường nói, nếm trái trong khổ đau, mới là hơn người, còn nữa, Thanh Lâm huyện phong cảnh hợp lòng người, dân phong thuần phác, ăn mặc không lo, sao có thể gọi là chịu khổ?" Mục Song Hàm cúi người thi lễ, không nhanh không chậm cười nói: "Sấm chớp mưa gió đều là quân ân, phụ thân gian khổ học tập hai mươi năm, một khi thi đỗ, tuổi trẻ khó tránh thiếu nhần nại, nếu không có mười năm mài giũa, nào có được tài đức trầm ổn như hôm nay đến báo đáp đế vương, một lòng chí khí? Bệ hạ cũng không sai, nếu có điều không phải, vậy là do Song Hàm kiến thức nông cạn."

Vuốt mông ngựa à, ai không biết chứ.

"Không hổ là nữ nhi của Mục Bách, biết ăn nói như hân." Văn Đế vừa nghe quả nhiên nở nụ cười, cũng không ngừng được, nhìn nàng mặc dù xinh đẹp, ngôn ngữ động tác lại tự nhiên hào phóng, không chút nào tùy tiện, thần thái lại đoan chính, không khỏi khẽ gật đầu.

Văn Đế cũng có suy tính, chọn ai làm thái tử phi đều có lợi có hại, xuất thân của Mục Song Hàm không tính là hiển hách, nhưng trong sạch, gia phụ đi lên bằng tài hoa, không dính dáng đến thế lực trong triều, nếu làm thái tử phi, tương lai thái tử đăng cơ thanh lý triều đình liền không cần cố kỵ chuyện này. Nhưng đồng thời, bởi vì gia thế không cao, đối với thái tử cũng không có sự hỗ trợ lớn... Bất quá đây cũng không phải vấn đề lớn, triều thần đều là được đề bạt mới đi lên, quan lớn quan nhỏ không phải chỉ là một câu nói thôi sao.

Văn Đế nghĩ tới, cũng cảm thấy nàng là sự lựa chọn tốt, hướng chỉ, so sánh với những người khác, Lạc Chiêu Dực hiển nhiên vừa ý nàng.

Nhắc người người liền đến, Văn Đế vừa nghĩ tới, thanh âm Lạc Chiêu Dực liền vang lên, "Nhi thần đến chậm, phụ hoàng thứ tội."

Chính chủ đến đây, mọi người nhất thời nhìn sang, Lạc Chiêu Dực điềm nhiên như không đi đến, tóc đen cắm y, ngay thẳng chần chu, nhìn không ra nửa điểm dấu vết từng đánh nhau, thần nhiên khoát tay, trường bào đón gió, tựa như người trong họa, chỉ nhìn vào khí chất tao nhã đã có thể mê hoặc một đám người.

Mục Song Hàm cảm thấy trước mặt người khác hẳn thật là biết giả bộ!

"Đi đâu vậy? Lão Tam đâu?" Mục Song Hàm không biết có phải là ảo giác không, nàng cảm thấy lúc Văn Đế hỏi Lạc Chiêu Dực, như có như không liếc về phía này một chút.

Lạc Chiêu Dực rất tự nhiên trả lời: "Nhi thần chỉ là hiếu kỳ, cũng đi tìm vòng hoa, đáng tiếc không tìm được, về phần Tam hoàng huynh, nhi thần cũng không biết hắn đi đâu."

Văn Đế cười như không cười, nhìn hân, lại nhìn Mục Song Hàm một chút, thấy vẻ mặt hai người đều rất tự nhiên, trong lòng cũng không nắm chắc, dứt khoát chỉ vào Mục Song Hàm và Trang Nhượng Hân nói: "Hai người này, một người tìm được vòng hoa thực sự, một người tìm được bán thành phẩm bị hỏng trước đó, Thực phi đề nghị đều gả cho con, con cảm thấy thế nào?"

Lạc Chiêu Dực nghe vậy cười lạnh nói: "Mẫu đơn quốc sắc, há có thể dùng tàn hoa đến làm nhục?"

Hân nói rõ ràng là hoa, mọi người ở đây lại cảm thấy hân đang nói đến người, sắc mặt Trang Nhượng Hân lúc đó lúc trắng, hàm răng cắn chặt vào nhau, nàng ta có nghe lầm hay không, thái tử nói nàng ta làm nhục Mục Song Hàm?

Thực phi cũng tức giận, thái tử đây là công khai đánh vào mặt bà ta!

Lạc Chiêu Dực nhìn cũng không nhìn Trang Nhượng Hân, đi thẳng đến trước mặt Mục Song Hàm, Mục Song Hàm khẽ rũ mắt xuống, Lạc Chiêu Dực cầm lấy vòng hoa trên tay nàng cài trên đầu nàng, sau đó duỗi tay về phía nàng, một loạt động tác mây trôi nước chảy, thần sắc hân trang trọng, chỉ nói một chữ: "Đến."

Mục Song Hàm ngẩng đầu, ở trong mắt hân thấy được lời mời thành kính, nàng kim lòng không được đặt tay lên tay hân.

Lạc Chiêu Dực không để ý thần sắc khác nhau của mọi người, kéo nàng đến trước mặt Văn Đế, gần từng chữ: "Nhi thần chỉ cần quốc sắc thực sự! Phụ hoàng niệm vàng lời ngọc, nhi thần không dám không nghe theo, Mục Song Hàm đã tìm được vòng hoa, nàng chính là thái tử phi của nhi thần!"

Văn Đế nhìn hai người họ, một người hoa mỹ vô song, một người hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh, đứng chung một chỗ, thật sự là một đôi bích nhân.

Ông cười buông tiếng thở dài, khẽ gật đầu, "Trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, tất sẽ không thất tín với người trước, sau khi trở về trẫm sẽ sai người hạ chỉ, phong nữ nhi của Mục gia làm thái tử phi, chọn ngày đại hôn!"

Định rồi, người được chọn làm thái tử phi cuối cùng đã định, một Mục Song Hàm lớn lên ở Thanh Lâm huyện lại vượt qua toàn bộ quý nữ kinh thành, cũng bởi vì nàng ở hội ngắm hoa hôm nay tìm được vòng hoa? Cũng bởi vì một câu nói đùa của Văn Đế?

Các tú nữ đều cảm thấy có chút không chân thực.

Ngược lại, cho tới bây giờ Mục Song Hàm mới phát giác được có chút chân thật, lúc trước từng nói đùa với Lạc Chiêu Dục, giờ khắc này, mới có loại cảm giác mẹ nó thực phải lập gia đình, còn gả cho thái tử, không biết khi cha mẹ nàng tiếp thánh chỉ sẽ có vẻ mặt gì...

"Tạ phụ hoàng!"

"Tạ bệ hạ ân điển!"

Lạc Chiêu Dục mặt mày tung bay, lúc này mới thật sự lộ ra vui vẻ thuần túy, cùng Mục Song Hàm tạ ơn.

Hoàng hậu nhìn một màn này, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Trang Nhượng Hân siết chặt nắm tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay, đau đớn, nhưng so ra còn kém nỗi đau trong lòng nàng ta, nàng ta từ nhỏ được mẫu thân nuông chiều, mẫu thân lúc nào cũng nói cho nàng ta biết, nàng nhất định có thể gả vào hoàng gia, có được quyền thế, hưởng hết vinh hoa phú quý, trước khi tiến cung, mẫu thân còn nói, nàng ta xinh đẹp, thái tử nhất định sẽ vừa ý nàng, một khi vào Đông cung, cho dù không phải là thái tử phi, đợi đến khi thái tử đăng cơ, ít nhất nàng ta cũng sẽ đứng hàng tứ phi, cho nên Trang Nhượng Hân xưa nay tự phụ... Nhưng hôm nay thì sao?

Người khác cũng thôi đi, vì cái gì cứ phải là Mục Song Hàm? Mẫu thân Từ Kiều của Trang Nhượng Hân cùng mẫu thân Từ Thiên của Mục Song Hàm không phải cùng một mẹ sinh ra, trên cơ bản chính là tranh đấu gay gắt đến lớn, Trang Nhượng Hân bị Từ Kiều ảnh hưởng, nên đối với Mục Song Hàm luôn ôm theo địch ý rất lớn, cái gọi là lòng có khúc mắc, nhìn tới nhìn lui càng không vừa mắt.

"Thái tử, bản cung thấy cô nương này cũng rất tốt, cho người thêm một trắc phi người còn ghét bỏ?" Trong lòng Thục phi không phục, rõ ràng chính là muốn ngọt ngào thêm, "Nếu bị Trang đại nhân cùng phu nhân nghe được lời này của người, còn không biết sẽ nghĩ sao..."

"Thục phi nương nương cảm thấy nàng ta tốt?"

"Bản cung thấy tốt, gia thế dung mạo so với Mục gia cô nương không kém hơn."

Lạc Chiêu Dục nghe vậy hừ nhẹ một tiếng, cười như không cười, "Vậy hãy để nàng ta làm con dâu của Thục phi nương nương là được, tam hoàng huynh không phải còn chưa có chính phi sao?"

Thục phi nhất thời bị nghẹn, liền nghe hoàng hậu nhạt giọng nói: "Không tệ, rất xứng."

Rất xứng?

Mặt Thục phi đã tái đi, hoàng hậu cùng thái tử đem Trang Nhượng Hân hạ thấp thành như vậy, bây giờ lại nói rất xứng với con trai bà ta? Thục phi vội vàng nhìn về phía Văn Đế: "Bệ hạ, nếu Mục gia cô nương đã chỉ hôn cho thái tử, Thương nhi..."

"Lão Nhị lão Tam lão Tứ bọn họ cũng chưa lập chính phi, trẫm sẽ suy nghĩ thật kỹ, ngày mai ban chỉ hôn, hôm nay trước hết trở về đi."

Văn Đế nói xong liền dẫn đám người hoàng hậu rời khỏi, các tú nữ cũng từ từ tản đi.

Lạc Tĩnh Nghi vốn định đến xem trò vui, vừa nghe đáng vẻ tươi cười liền cứng lại, nàng chạy tới giữ chặt Lạc Đình, không cho hắn đi, "Nhị ca, ta có lời muốn nói với huynh!"

Lạc Đình vỗ vỗ bả vai nàng, thuận tay kéo vài người bên cạnh qua, ôn hòa nói: "Tĩnh Nghi, tuổi muội cũng không nhỏ, nên lập gia đình rồi, mấy người này đều là thanh niên tài俊 phụ hoàng xem trọng, muội cảm thấy thế nào?"

Triệu Phàm: "Nhị điện hạ, công chúa, thần đã định hôn!" Nói xong liền chấp tay, thối lui.

Hứa Bác Anh: "... Thần không dám trèo cao!" Mục Song Hàm gả cho thái tử, hắn cũng có chút kinh ngạc, lúc này còn chưa trở lại bình thường đâu, lại bị nhị hoàng tử giới thiệu công chúa cho, thật sự rất hoảng sợ được không! Hứa Bác Anh cũng chấp tay, thối lui.

Từ Chính Hoàng: "Thần, thần đã có người trong lòng..." Tiếp tục thối lui.

Lạc Đình: "..."

Lạc Tĩnh Nghi hít thật sâu, không thể nhịn được nữa: "Đều cắt hết cho bản công chúa!"

Mọi người nhân cơ hội chuẩn bị, Mục Song Hàm vốn cũng phải về Tư Nghi Phụng, tuy nói nàng đã được định làm thái tử phi, nhưng phải đợi đến ngày mai Văn Đế trên đại điện chính thức chỉ hôn mới được. Bất quá nhìn thấy bộ dáng của Lạc Tĩnh Nghi, nàng có chút lo lắng, "Công chúa?"

Lạc Tĩnh Nghi nhất thời mím miệng, xoay người ôm Mục Song Hàm thút thít nói: "A Hàm, mấy kẻ xú nam này có cái gì tốt, ta mới không cần lập

gia đình, người cũng đừng gả cho Tiểu Thất, hai ta kết đôi đi..."

Mục Song Hàm "..."

Lạc Chiêu Dực một phát kéo nàng ra ném cho Lạc Đình, lạnh lùng nói: "Không cho phép quyền rũ thái tử phi!" Nói xong cũng không để ý bọn họ, kéo Mục Song Hàm rời đi.

Lạc Tĩnh Nghi tức chết rồi, hướng bóng lưng hần làm mặt quỷ, quay đầu trong nháy mắt biến sắc, nghiêm túc nói: "Nói thật, nhị ca, chúng ta nói chuyện một chút!"

"Tĩnh Nghi, nhị ca chỉ có một câu, muội vĩnh viễn là muội muội ta." Lạc Đình thờ dài, vỗ đầu nàng, xoay người cũng đi.

Lạc Tĩnh Nghi đứng tại chỗ, thật lâu cũng không nhúc nhích.

Hôm sau, Văn Đế chính thức hạ thánh chỉ: Mục Song Hàm chỉ hôn cho thái tử, làm thái tử phi. Đào Vận chỉ cho Nhị hoàng tử Lạc Đình làm chính phi. Trang Nhượng Hân chỉ cho Tam hoàng tử Lạc Thương làm chính phi. Lăng Mạn Mạn chỉ cho Tứ hoàng tử làm chính phi...

Mục Song Hàm nghe thấy Lý Huệ được chỉ cho Hứa Bác Anh, nhìn không được nhướng mày, thật đúng là khéo, nhưng Lý Huệ hoạt bát cùng người hiền lành nhã nhặn như Hứa Bác Anh... Mục Song Hàm nghĩ, có lẽ cũng là một đoạn nhân duyên tốt đi, đều có nơi có chốn như vậy thật không thể tốt hơn.

Làm Mục Song Hàm giật mình ngược lại là Đào Vận cùng Lạc Đình, mẹ đẻ Nhị hoàng tử mất sớm, trong cung không hiện không lộ, mà Đào Vận xuất thân hiển hách, quý nữ cao quý...Nói có chút khó nghe rằng, lúc trước Đào Vận cơ hồ là ứng cử viên đầu tiên cho vị trí thái tử phi, quan hệ giữa Lạc Đình cùng Lạc Chiêu Dực rất tốt, hiện tại hai người kia liên quan đến nhau... Mục Song Hàm lại có dự cảm xấu.

Nhưng thánh chỉ đã hạ, mặc kệ trong lòng nghĩ thế nào, mọi người cũng chỉ có thể tạ ơn.

Sau khi hạ triều, Văn Đế nói với Lạc Chiêu Dực: "Hôn sự của bọn lão Nhị sẽ đẩy lại sau, trăm sẽ cho người chọn ngày tốt, con mau chóng đón thái tử phi đi, dù sao cũng đã kéo dài lâu như vậy... Đúng rồi, con trước tiên an bài người đưa thái tử phi về phủ, ban thưởng các thứ, tóm lại phải thể diện một chút..."

Lạc Chiêu Dực cười khê, "Nhị thần tự mình đi đưa, chắc chắn có thể diện."

Văn Đế nhìn hần, trong mắt hàm chứa cảnh cáo, nói: "Con thích nàng là chuyện tốt, nhưng ưa thích quá mức, cũng không phải chuyện tốt!"

Trên mặt Lạc Chiêu Dực vẫn đậm phong khinh, thông dong nói: "Phụ hoàng yên tâm, nhị thần tự có chừng mực."

Trên thực tế, trong lòng thái tử điện hạ đang suy nghĩ, phải đi gặp phụ nhạc mẫu, nên mang cái gì mới tốt đây?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hồi phủ

Edit +Beta: Anky

Thánh chỉ đến Mục phủ, Mục Bách run rẩy tiếp nhận, cả người trước mắt đều biến thành màu đen, Từ thị ôm ngực, bị dọa suýt nữa thở không nổi, Mục Nhung ngây ngốc hỏi: "Cha, nương, tỷ của con sao lại trở thành thái tử phi?"

Mục Bách vỗ một cái lên đầu hần, sau đó dụi dụi mắt nhìn lại thánh chỉ.

Thái giám truyền chỉ hết sức cung kính cười nói: "Mục đại nhân nhanh chóng chuẩn bị đi, đoàn xe hộ tống thái tử phi hồi phủ cũng sắp tới rồi." Nói xong mỉm cười rời đi.

"Lão gia, người nói, người nói có thể có hiểu lầm hay không? A Hàm làm sao lại bị chọn trúng làm thái tử phi đây?" Từ thị không biết là lo hay vui, chỉ cảm thấy mông lung như vậy, Mục Song Hàm từ nhỏ đến lớn chưa từng để bà phải lo lắng qua, chỉ có chuyện nhân duyên này, thật đúng là làm cho bà bất an đến cực điểm.

"Thánh chỉ viết rất rõ ràng, làm sao có thể lầm được!" Mục Bách lắc đầu, "Việc này có chút kỳ quái, chờ A Hàm trở lại, ta phải hỏi một chút..."

Mục Nhung gãi gãi đầu, há miệng, nhìn không được nói: "Tỷ của con trở thành thái tử phi, vậy thái tử chính là tỷ phu của con? Mặc dù con cảm thấy tỷ tỷ đẹp nhất tốt nhất, nhưng thái tử sẽ thích tỷ ấy sao?"

Mục Nhung một lời trúng đích, kỳ thật đây chính là việc Mục Bách cùng Từ thị lo lắng, ý chỉ này của Văn Đế, người ngoài thấy là may mắn lớn rơi vào Mục gia, trên thực tế Mục Bách lại như nhận củ khoai lang phòng tay... Nhạc phụ của thái tử cũng không dễ làm!

Lúc mọi người đang nói chuyện, một nha hoàn vội vã chạy tới, thở gấp nói: "Lão gia, phu nhân, bên ngoài, bên ngoài..."

"Mau mau mau!" Mục Bách nghĩ đến lời thái giám truyền chỉ, vội vàng dẫn Từ thị và Mục Nhung ra cửa, "Nhất định là A Hàm trở lại!"

Nửa con đường đều bị chặn lại, cấm quân một đường đi theo, Mục Song Hàm ngồi trong xe ngựa, đằng trước là Lạc Chiêu Dục cưỡi ngựa hộ tống, cực kỳ khí phái, dân chúng hai bên đều hưng phấn vây quanh xem.

Mục Bách vừa tới cửa liền bối rối, không phải chỉ có khuê nữ bảo bối của ông trở lại sao? Tại sao thái tử điện hạ cũng tới? Là thật vinh sùng hay ra oai phủ đầu?

Đoàn xe đến trước mặt Mục Bách, người trong phủ cùng nhau quỳ xuống chào đón, lễ nghi không giảm, Lạc Chiêu Dục vội vàng xuống ngựa đỡ nhị lão dậy, tươi cười nói: "Mục đại nhân không cần đa lễ, về sau chính là người một nhà."

Hắn một thân hoa phục tím nhạt, đầu đội ngọc quan màu tím, tóc như vẩy mực, dáng người thanh tuyền, tướng mạo càng tuấn lãng như nguyệt, dung nhan đẹp đẽ như vẽ, mắt như đầm sâu, một chút xanh u, thấp phần sáng ngời, giờ tay nhắc chân thận trọng có lễ, vốn là phong thái tuyệt thế, thiếu niên tuấn đạt tuyệt luân nhẹ nhàng.

Mục Song Hàm lúc này ở trong lòng oán thầm "Giảo hoạt", đây rõ ràng chính là tỉ mỉ chuẩn bị qua, nói hắn không phải cố ý ai tin, đẹp đến mức có thể trong nháy mắt hạ gục nữ nhân từ tám tuổi tới tám mươi tuổi, tỷ như... Nương nàng QAQ

Từ thị lần đầu thấy diện mạo thật sự của thái tử, lúc này vừa nhìn lập tức sợ ngây người, trong lòng tự nhủ thái tử lại có bộ dáng tốt như vậy, hơn nữa còn cực kỳ lễ phép,... Sau đó độ hào cảm liền tăng vọt lên.

Ai cũng nói ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, ngày đó Mục Bách mới trở về kinh, mọi người ở đây đều mang ấn tượng "Thái tử không đáng tin", nhưng về sau khuê nữ gặp chuyện không may, nhờ có thái tử ở trước mặt Văn Đế nói chuyện, vì vậy ấn tượng kia có chút xoay chuyển, lại thêm hôm nay thái độ nghiêm túc như này, Mục Bách thoáng thở phào nhẹ nhõm... Kỳ thật những tin đồn thái tử không đáng tin cũng là truyền nhảm sao?

"Cha, nương, A Nhung!" Mục Song Hàm vén rèm xe lên, cách biệt hơn một tháng, vừa nhìn thấy người hốc mắt liền nóng lên, đỡ xe ngựa muốn nhảy xuống.

"Ai, A Hàm, con cần..."

Không đợi Mục Bách nói xong, Lạc Chiêu Dục đã xoay người lại đỡ nàng bước xuống, giọng nói thân thiết ôn hòa, quả thực là lần đầu trong đời, "Cẩn thận chút."

Mục Song Hàm: "... Mẹ nó a, thái tử bị quỷ nhập?"

Mục Bách cùng Từ thị cảm thấy vui mừng bội phần, âm thầm gật đầu.

Mục Song Hàm tiếp tục lặng lẽ lau mồ hôi, quả nhiên người hoàng gia đều là đại biểu cho phái tâm cơ diễn giỏi, nàng hắng giọng một cái, "Cha, nương, đi vào rồi nói."

Mục Bách khẽ gật đầu, vội vàng đưa tay, "Thái tử điện hạ, mời."

Mọi người vào phòng khách, Từ thị phân phó người nhận một đồng hồ được ban thưởng xuống, trong đó có không ít đồ trân quý do ngoại tộc tiến cống, Mục Bách nhìn lướt qua đã cảm thấy quá mức, "Bệ hạ ân điển, vi thần thực có chút thẹn."

Lạc Chiêu Dục khẽ mỉm cười, thận trọng nói: "Những thứ này đều do cô chọn lựa, so với Mục đại nhân nuôi dưỡng ái nữ hơn mười năm, đây chỉ là chút tâm ý nhỏ, thực sự không tính là gì, huống chi, đây không phải ban thưởng, mà là văn bồi tự mình hiếu kính, Mục đại nhân, Mục phu nhân cũng không cần chú ý, an tâm nhận lấy là được."

Hắn không đề cao tư thái làm người ta sợ hãi, cũng không hạ thấp tư thái làm mất phong phạm thái tử, đối với người Mục gia mà nói, có thể nói là thích hợp.

Thường nói nhạc mẫu nhìn con rể, càng xem càng thích, Từ thị cũng như vậy, bà suy nghĩ một chút, cười nói: "Thái tử điện hạ, A Hàm từ nhỏ lớn lên ở Thanh Lâm huyện, tính tình có chút hoang dã, bị chúng ta dưỡng đến hơi tùy tiện, nếu là có gì mạo phạm, mong điện hạ sau này bao dung nhiều hơn."

"Không sao, cô thích nàng như vậy," Lạc Chiêu Dục nghiêng đầu nhìn về phía Mục Song Hàm, chớp mắt, ôn nhu hỏi: "Có phải hay không, A Hàm?"

Mục Song Hàm cả người khẽ run rẩy, ngoài khét trong sống vô lực, bất quá vì để cho cha mẹ an tâm, nàng cũng không vạch trần bộ mặt thật của thái tử điện hạ, gạt bỏ tươi cười nói: "Đúng vậy, điện hạ."

Mục Nhung nhìn bọn họ ở chung "ấm áp" như thế, không khỏi ngăn mặt nhìn Lạc Chiêu Dục, đôi mắt sáng lên, "Thái tử điện hạ, ta lần trước nhìn thấy người có một con Đại Bạch Hổ..."

"Người thích?"

"Hết sức uy phong!" Mục Nhung dùng sức gật đầu.

Lạc Chiêu Dực không sao cả nói: "Vây ngày mai, cô sai người đưa đến cho người chơi vài ngày."

"Cám ơn thái tử tỷ phu!" Mục Nhung mặt mày hớn hở, hết sức vang dội gọi một tiếng.

"..." Nội tâm Mục Song Hàm muốn vẩy tay chào, đệ đệ người hay thật, đệ đệ ham vui! Cho rằng Đại Bạch Hồ hung tàn là món đồ chơi sao QAQ

Mục Bách nhú mày, "Điện hạ, tiểu hài tử không hiểu chuyện..."

"Mục đại nhân yên tâm, bạch hồ đã được thuần phục, sẽ không đả thương người," Lạc Chiêu Dực được một tiếng tỷ phu của Mục Nhung làm cho sáng khoái, vì vậy nhìn đứa nhỏ này cũng phá lệ thuận mắt, "Cô sẽ đem người thuần hồ cùng đưa đến, bé trai không cần nuông chiều quá mức, không có việc gì."

Hắn đã nói đến nước này, Mục Bách cũng không thể nói gì hơn, ngồi thêm một chút, Lạc Chiêu Dực liền đứng dậy cáo từ, Mục Song Hàm ngăn cha mẹ lại, tự mình đưa hắn tới cửa, Lạc Chiêu Dực liếc nhìn nàng: "Thấy biểu hiện thế nào?"

Mục Song Hàm thật muốn quỳ ngay, dờ khóc dờ cười gật đầu.

Lạc Chiêu Dực không phản bác, đang muốn nhảy lên ngựa, Mục Song Hàm bỗng nhiên lại chân thành nói: "Điện hạ, đa tạ chàng."

Lạc Chiêu Dực nói chuyện hành sự từ trước đến nay không có kỳ gì cả, hẳn nguyên ý thu liễm tính tình lại đối đãi với người Mục gia như vậy, bởi vì bọn họ là thân nhân của Mục Song Hàm... Cảm xúc không được tự nhiên này, hẳn không nói, nàng có thể nào không nhận ra một phần tâm ý này?

Lạc Chiêu Dực khẽ nhún mày, chợt xoay người ở trên mặt nàng hôn một cái, động tác cực nhanh, đợi đến khi Mục Song Hàm kịp phản ứng, chỉ thấy được bóng lưng hắn nghênh ngang rời đi.

Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, nhìn không được bật cười.

Lúc nàng trở lại phòng khách, Mục Bách đang giáo huấn Mục Nhung, Mục Nhung vừa thấy nàng trở lại liền trốn ra phía sau nàng, thò đầu ra nói: "Tỷ, cha không nói đạo lý!"

"Ta không nói đạo lý? Là ai không phân rõ phải trái, người vừa nói loạn với thái tử cái gì?" Mục Bách đuổi theo hắn muốn đánh, "Còn cùng thái tử đòi Đại Bạch Hồ, người đưa nhỏ cả gan này..."

"Thái tử bây giờ là tỷ phu con, không phải người một nhà sao, hơn nữa hắn rất hòa khí, cực kỳ dễ nói chuyện!" Mục Nhung cũng hơi tức, kéo Mục Song Hàm hỏi: "Tỷ, tỷ nói đúng không?"

Mục Song Hàm ngăn Mục Bách lại, cười gật đầu: "Cha, thái tử sẽ không so đo điều này."

"Con nói không so đo là không so đo? Ai," Mục Bách nhú mày hỏi: "A Hàm, làm sao con lại bị chọn làm thái tử phi? Con cùng thái tử là thế nào?"

"Cha, chuyện này là kết cục đã định, nhiều lời cũng không có ý nghĩa, con..."

"Vây... A Hàm, nương chỉ hỏi con một câu," Từ thị nghiêm túc hỏi: "Con là cam tâm tình nguyện sao?"

Mục Song Hàm mím môi mà cười, "Cha, nương, mọi người yên tâm, gả cho thái tử, trong lòng nữ nhi không có cái gì không muốn, thái tử hẳn... Đối với con rất tốt."

Từ thị cũng đã từng này tuổi, vừa nhìn cũng biết là nàng động tâm, cũng khó trách, dung mạo tính tình thái tử đều tốt, Từ thị cũng rất hài lòng, chỉ có một chuyện, thái tử là thái tử, tương lai trong phủ chắc chắn không chỉ dừng lại một nữ nhân là Mục Song Hàm, Từ thị nhìn bộ dáng nàng mỉm cười, bỗng dung lòng có chút chua xót, cũng không đành lòng mở miệng thêm.

Hoàng cung, ngự thư phòng.

"Không biết phụ hoàng triệu nhi thần đến, có chuyện gì?" Lạc Đình sau khi hành lễ hỏi.

Văn Đế nhìn tấu chương, không ngắt đầu, "Trẫm đem Đào Vận chỉ hôn cho con, con có thích không?"

Lạc Đình vẫn cung kính, âm giọng cười nói: "Phụ hoàng chỉ hôn, tất nhiên là tốt."

Văn Đế ngừng tay lại, rút cục ngắt đầu, đánh giá trong chốc lát, ông thầm than một tiếng, trong các con trai e rằng lão nhị là địa vị thấp nhất, nếu không phải cùng Tiểu Thất có quan hệ tốt nhất, ông cũng thường không nhớ đến Lạc Đình, nhưng không giống lão Tứ say mê thư họa, Lạc Đình rất có năng lực, giao cho hắn chuyện gì cũng đều làm tốt, nhưng vẫn không hiện không lộ, không tranh không đoạt, ngược lại mọi chuyện đều giúp Tiểu Thất.

Văn Đế cảm thấy, một người nếu có thể giả vờ, chẳng lẽ giả vờ hơn hai mươi năm?

"Lão Nhị, mặc dù mẹ đẻ con mất sớm, nhưng con thật sự là rất hiểu chuyện." Văn Đế đứng dậy đi đến trước mặt, vỗ vai hắn.

"Phụ hoàng tán thưởng, nhi thần hổ thẹn," Lạc Đình vẫn là vẻ tươi cười không thay đổi, "Nếu có chuyện gì muốn phân phó nhi thần đi làm, phụ hoàng cứ nói thẳng, nhi thần nhất định chết không chối từ."

Văn Đế gật đầu nhẹ, nhìn phía ngoài cửa sổ, "Con cùng thái tử huynh đệ tình thâm, trăm đổi với con nhất mực yên tâm, chờ trăm năm sau, nó là minh quân, con làm hiền vương, đại cục trong triều tất ổn, hiện tại trăm đem Đào Vận gia thế hiển quý chỉ hôn cho con, giúp đỡ con một chút..."

"Nhưng trăm có một câu muốn hỏi con," Văn Đế phút chốc quay đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt sắc bén đâm người, "Con có thể thề vĩnh viễn không hai lòng không?"

- - Con có thể thề vĩnh viễn không hai lòng không?

Trong nháy mắt đó, Lạc Đình giật mình, sau đó không có nửa điểm do dự liền đưa tay thề: "Nhi thần thề, cuộc đời này chỉ phụ tá thái tử, vĩnh viễn không hai lòng."

Văn Đế hí hửng, chậm rãi nói: "Nếu có hai lòng, con sẽ mất đi người con quan tâm nhất trong cuộc đời, mẫu phi con ở dưới cửu tuyền không được an bình, con sẽ bị cô lập hoàn toàn, chết không từ tế!"

Dáng vẻ tươi cười của Lạc Đình ngưng trọng, cứng ngắc tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Mất tích

Edit +Beta: Anky

Ngự thư phòng yên tĩnh không một tiếng động, trước đó Văn Đế đã cho cung nhân hầu hạ lui xuống, lúc này chỉ có hai người bọn họ đứng cạnh cửa sổ, có thể nghe thấy tiếng gió bên ngoài thổi qua, thanh âm lá cây sột soạt rơi xuống.

"Chiếu theo lời trăm nói, đọc lại một lần."

Lạc Đình cong ngón tay lên, siết chặt quả đấm, ngẩng đầu lên nói: "Phụ hoàng, nhi thần đã thề vĩnh viễn không hai lòng, nhất định làm được, nhưng lời thề này khó tránh quá độc ác, người đã chết từ lâu, vì sao ngay cả mẫu phi nhi thần cũng không buông tha?"

Văn Đế chỉ hỏi ngược lại: "Nếu như con có thể làm được không vi phạm lời thề, vậy còn sợ gì?"

Giờ phút này Lạc Đình mới nhận ra, cho dù Văn Đế nhân hậu hòa ái, cũng vẫn là đế vương, nên tàn nhẫn phải tàn nhẫn, không cho phép ngỗ nghịch.

Hắn trầm mặc hồi lâu, bỗng dung nở nụ cười, "Phụ hoàng nói phải."

Sau đó, Lạc Đình từng chữ từng câu lặp lại: "Ta thề, cuộc đời này chỉ phụ tá thái tử, vĩnh viễn không hai lòng! Nếu có hai lòng, ta sẽ mất đi người quan trọng nhất trong cuộc đời, mẫu phi ta ở dưới cửu tuyền không được an bình, ta sẽ bị cô lập hoàn toàn, chết không từ tế!"

Nói xong, Lạc Đình nhắm mắt lại.

"Được, đứa bé ngoan, con trở về đi." Văn Đế cũng không nói gì để hắn thông cảm, có đôi khi, lời thanh minh không dùng được thật sự là quá nhạt nhẽo.

"Nhi thần cáo lui!" Lạc Đình cũng không muốn ở lại lâu, xoay người liền rời đi.

Hắn vừa đi, Văn Đế đột nhiên che miệng kịch liệt ho khan, ho xong rồi mới thông thuận rất nhiều, ông thở dài, đột nhiên người cứng lại, trên tay có dấu vết đỏ sẫm, rõ ràng là ho đến ra máu.

Ánh mắt Văn Đế âm u, lau tay sạch sẽ, đem khăn đi đốt, sau đó điềm nhiên như không kêu lên: "Tiểu Thuận Từ!"

Thuận công công luôn ở bên cạnh hầu hạ Văn Đế, cúi đầu đi tới, "Bệ hạ, nô tài ở đây."

"Người cho người đi Đông cung truyền chỉ, sau khi thái tử trở lại, bảo hắn đến gặp trăm."

"Dạ, nô tài tuân chỉ."

Thuận công công xoay người định đi truyền lời, Văn Đế đột nhiên lại mở miệng, "Thôi, khỏi đi." Nói xong, lại nhìn lên tấu chương.

Thuận công công thoáng ngẩng đầu, chỉ cảm thấy bên tóc mai Văn Đế bạc thêm rất nhiều. Người người đều nói làm hoàng đế tốt, lại không biết cô độc trong nội tâm đế vương.

Hôm sau, Đại Bạch Hồ và cả tiểu hồ ly đều bị thái tử đóng gói đưa đến Mục phủ, vui mừng nhất chính là Mục gia tỷ đệ.

Tiểu hồ ly vừa thấy Mục Song Hàm liền rúc vào trong ngực nàng, dùng sức cọ, ngoắt ngoắt cái đuôi chít chít kêu, ý là... Hàm Hàm ta nhớ người!

Mục Song Hàm cười không ngừng, Lạc Chiêu Dục nghĩ chu đáo, lần này tiểu hồ ly cũng không cần trốn đông trốn tây.

Ngược lại, Đại Bạch Hồ vừa đến nơi liền lười biếng nằm rạp trên mặt đất, không nhúc nhích, hai mắt Mục Nhung tỏa sáng, vừa muốn sờ lại không dám tiến lên, Trần Trầm thấy vậy liền nói: "Bạch hồ đã được thuần phục, sẽ không đá thương người, mời tiểu công tử."

Mục Nhung vừa nghe lập tức hưng phấn chạy lên, sờ sờ đầu Đại Bạch Hồ chưa đã ghiền, còn muốn ngồi lên, Trần Trầm ngăn cản nói: "Bạch hồ bản tính kịch liệt lại kiêu ngạo, điện hạ thuần phục nó mới có thể đem nó như thú cưỡi, tiểu công tử cùng nó chơi đùa thì có thể, ngồi lên e là sẽ chọc cho bạch hồ dựng lông."

Mục Nhung ngược lại hết sức hiểu rõ, đáng tiếc "À" một tiếng, hứng thú cũng không giảm, mang theo Đại Bạch Hồ đến hậu viện chơi.

"Đa tạ Trần hộ vệ." Mục Bách sớm tinh mơ phải đến Đại lý tự, chỉ có Từ thị ra mặt chào đón.

"Mục phu nhân khách khí, thuộc hạ còn phải về phục mệnh, cáo từ."

Từ thị nhìn tiểu hồ ly trong ngực Mục Song Hàm, cảm khái nói: "A Hàm, xem ra thái tử điện hạ là thật sự thích con." Chỉ là không biết thích này có thể duy trì bao lâu.

Mục Song Hàm đem tiểu hồ ly đến đặt vào lòng Từ thị, tiểu hồ ly cúi người cuộn thành một trái cầu, cắn cái đuôi xoay vòng, sau cùng ngậm vào một miệng hồng mao, nước mắt lưng tròng ối ra, Từ thị bị chọc cho cười khúc khích, mặt cuối cùng cũng giãn ra.

Tiểu hồ ly: "... QAQ" tay thiện nghệ giả vờ đáng yêu cũng không dễ dàng, thật sự!!!

Đến lúc này, tin tức Mục Song Hàm được phong làm thái tử phi lại được thái tử yêu thích nhanh chóng truyền đi, có người vui vẻ, tất nhiên có người nổi giận.

Vũ Dương Hầu phủ, thân thể Tiết Kiến dường như một tháng mới có chút khôi sắc, chỉ là hần càng lúc càng âm trầm, thỉnh thoảng sẽ nổi giận đánh người, còn thích hành hạ nha hoàn sai vật bên cạnh, đến mức không ai dám đến gần hần, mà oán hận và tức giận trong lòng Tiết Kiến càng khó có thể đè nén.

"Thiếu gia, thiếu gia!" Gã sai vật lúc trước luôn đi theo Tiết Kiến vội vã chạy đến trước mặt hần, "Thiếu gia, tiểu nhân nghe được một tin tức, Mục Song Hàm được chọn làm thái tử phi!"

"Người nói cái gì?" Tiết Kiến túm cổ áo hần lại, u ám hỏi.

"Là thật, thánh chỉ đã hạ, truyền khắp trong kinh rồi!"

"Con tiện nhân kia!" Tiết Kiến điên dại nở nụ cười, khàn giọng nói: "Ta còn kỳ quái thái tử làm sao lại giúp nàng ta gánh tội thay, nhất định là nàng ta sớm đã thông đồng với thái tử... Bọn họ thông đồng, làm hại ta biến thành phế nhân! Ta muốn báo thù! Ta muốn giết nàng ta! A - -"

Nói xong, Tiết Kiến giống như phát điên muốn xông ra ngoài, gã sai vật bị dọa vội vàng ngăn cản, hần chỉ định gièm pha vài lời, cũng không dám thực sự kích thích Tiết Kiến đi làm cái gì, dù thế nào, người ta cũng là thái tử phi!

"Người, người nghĩ biện pháp cho ta!" Trong mắt Tiết Kiến đều là tơ máu, chỉ gã sai vật gọi: "Nghĩ ra biện pháp tốt, tất cả bảo bối của bản thể tử đều thưởng cho người!"

Gã sai vật cũng không dám nói hần đã không còn là thể tử nữa, nhưng phần thưởng thật sự làm cho người ta động tâm, gã sai vật kia một lòng tham tiền, chớp mắt, thật đúng là nghĩ ra một chủ ý, "Thiếu gia, chúng ta hiện tại không động đến Mục Song Hàm được, nhưng đệ đệ nàng ta tuổi còn nhỏ, dễ dẫn dụ vô cùng, chúng ta có thể bắt đệ đệ của nàng ta lại..."

"Được, người đi bắt, bắt được ta tặng phần thưởng!"

"Thiếu gia, chúng ta cũng không thể công khai đến, tiểu nhân biết một tên du côn, hần có vị huynh đệ là Tam đương gia của bọn sơn tặc ngoài thành, làm việc tương đối lưu loát..."

Một âm mưu lặng lẽ nảy sinh.

Tỷ đệ Mục gia cũng không biết có người đang mưu tính muốn hại bọn họ, mấy ngày gần đây ngưỡng cửa Mục gia cũng sắp bị người đập hỏng, Từ thị dứt khoát cáo ốm, đóng cửa từ chối tiếp khách.

Bất quá hôm nay lại có ý chỉ hạ xuống, ngày đại hôn của thái tử được định vào hai tháng sau, đây là ngày tốt lành gần nhất trong cung chọn được, nếu không e rằng sẽ còn nhanh hơn.

Từ thị vừa nghe liền nóng nảy, mang theo nha hoàn vội vàng đi, hai tháng nói thì dài, trên thực tế đồ phải chuẩn bị quá nhiều, căn bản chính là quá gấp rút, huống chi gả cho thái tử, lại càng qua loa không được!

"Tỷ, tỷ đang làm gì?" Lúc Mục Nhung đến, Mục Song Hàm đang cầm kim chỉ ngồi trong sân thêu đồ, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên đáp: "Thêu."

Mục Nhung cao hứng bưng bưng để sát vào, vừa nhìn, "Tỷ, tỷ thêu con vịt sao? Thật xinh đẹp!"

Mục Song Hàm ngừng tay lại: "... Là uyên ương!"

Mục Nhung lập tức ôm đầu chạy đi.

Đại Bạch Hổ ngồi xồm trên bãi đất trống phơi nắng, tiểu hồ ly nằm trên đỉnh đầu nó, đưa bụng lên, híp một đôi mắt hồ ly, thích ý vươn móng vuốt gãi gãi, Đại Bạch Hổ cảm thấy ngứa, một móng vuốt đưa qua, tiểu hồ ly cơ trí nhảy xuống dưới đất, vì vậy móng vuốt Đại Bạch Hổ liền cào đến chính mình: "... QAQ "

Tiểu hồ ly trên mặt đất lăn lộn, cười đến vênh váo lại ác liệt, Đại Bạch Hổ thoáng cái bỏ nhào qua đem nó đè dưới bụng: "... QAQ"

Hai con vật ngậy ngốc... Mục Song Hàm vốn đang tức giận, vừa nhìn lại thấy vui vẻ.

Mục Nhung lúc này mới ôm đầu chạy đến, cột nhà, hơi nịnh nọt hỏi: "Tỷ, ta định ra cửa, muốn mang cái gì về cho tỷ không?"

"... Quản chính mình cho tốt là được rồi!" Mục Song Hàm nói, đột nhiên kỳ quái nói: "Ta nghe nương nói, một tháng này đệ thường đi ra ngoài một chuyến, đệ đi làm cái gì?"

Mục Nhung sờ sờ mũi, "Không có gì, dù sao không phải chuyện xấu, đệ đi đây!"

"Ồ?" Mục Song Hàm còn muốn gọi hấn, hấn đã chạy ra ngoài, nàng thở dài, tự nhủ: "Cũng bởi phụ thân bận sự vụ ở Đại lý tự không rảnh quản đệ..."

Mục Song Hàm lắc đầu, tiếp tục đấu tranh cùng nghiệp thêu thùa.

Sắc trời dần tối, hoàng hôn phủ xuống nửa bầu trời, trong nội viện cảnh vật cũng bị bóng tối mờ ảo trùm lên, tiểu hồ ly cùng Đại Bạch Hổ chơi mệt mỏi, dựa vào cùng một chỗ lim dim ngủ, tiểu viện vì vậy thêm một tia âm áp không rõ.

Mục Song Hàm đứng dậy đuổi lưng một cái, đi qua sờ sờ lông trắng, lại sờ sờ bộ lông đỏ, nhìn không được mỉm cười.

"A Hàm!" Từ thị đột nhiên vội vã chạy tới, "A Hàm!"

"Nương, làm sao vậy?" Mục Song Hàm vội vàng vịn lấy bà ngồi xuống, vỗ nhẹ lưng bà thuận khí.

Từ thị khoát tay, vẻ mặt lo âu, "Không ngờ, A Nhung có ở chỗ con không?"

Mục Song Hàm vừa nghe sắc mặt cũng thay đổi, "A Nhung không phải là ra ngoài sao? Chẳng lẽ còn chưa có trở về?"

Sắc mặt Từ thị lập tức trắng bệch, kể từ lần trước Mục Song Hàm gặp chuyện không may, bà rất là nhạy cảm, lúc này mắt thấy sắc trời đã tối, Mục Nhung còn chưa có về nhà, bà liền nóng vội tìm trong nhà một lần, không tìm được lại ôm vẻ mong đợi đến chỗ Mục Song Hàm, kết quả Mục Nhung thật là chưa trở lại.

"A Nhung mặc dù bất hảo nhưng hiểu chuyện, biết rõ ta lo lắng, ra ngoài chắc chắn sẽ trở về nhà đúng giờ..." Từ thị gấp đến độ rơi nước mắt, khóc ròn nói: "Lần trước là con, lúc này là nó, chẳng lẽ thật sự là muốn mạng của ta sao?"

Mục Song Hàm thần sắc ngưng lại, vội hỏi: "Nương, người đừng vội, con ra ngoài tìm xem!"

Nói xong, nàng liền xoay người, Từ thị kéo nàng lại, "Ta cùng đi với con!"

"Nương, thân thể người không tốt, ở nhà nghỉ ngơi đi, con đi là được."

Từ thị lắc đầu liên tục, lau nước mắt, nức nở nói: "Nương thật sự là sợ, nếu lại không thấy con..."

Đại Bạch Hổ cùng tiểu hồ ly bị động tĩnh đánh thức, một đường chạy đến, ánh mắt Mục Song Hàm sáng lên, "Nương, con mang Tiểu Bạch đi, sẽ không có việc gì, A Nhung tuổi tuy nhỏ cũng rất có chủ ý, nói không chừng là có chuyện gì chậm trễ, tìm được hấn trở về người lại bị bệnh thì làm sao giờ? Nương, người cứ an tâm ở nhà đợi, nếu không cha trở lại trong nhà một người cũng không có, chẳng phải là làm cho ông vội đến chết sao?"

Từ thị nhìn Đại Bạch Hổ, do dự mãi, cuối cùng cũng khẽ gật đầu.

Mục Song Hàm ôm tiểu hồ ly, mang theo Đại Bạch Hồ, còn dẫn theo Xuân Miên Liễu Như bên cạnh, lại phân phó vài hạ nhân đi tìm, vừa ra khỏi cửa sắc mặt nàng liền toàn bộ chìm xuống, chỉ mong Mục Nhung không xảy ra chuyện, nếu không...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Cứu viện

Edit + Beta: Anky

Mặt trời xuống núi, ánh chiều tà cuối cùng cũng biến mất hầu như không còn, trên đường đã không còn người nào, nhưng vẫn không tìm được Mục Nhung.

Mục Song Hàm nhìn bốn phía, dưới chân bị vấp cục đá một cái, Xuân Miên Liễu Như vội vàng muốn đến đỡ, Đại Bạch hồ đã đi tới gần, vừa vịn để nàng nằm trên lưng, nhẹ nhàng "Gào" một tiếng, giống như đang lo lắng.

Tiểu hồ ly cũng vội xoay tròn quanh nàng, Mục Song Hàm vuốt Đại Bạch Hồ, "Cám ơn ngươi, Tiểu Bạch."

"Tiểu thư, nếu không thì về trước xem một chút đi, nói không chừng tiểu công tử đã trở về!" Xuân Miên cắn cắn môi, "Cứ tiếp tục tìm như vậy cũng không được, tiểu thư người cũng mệt lắm rồi."

Mục Song Hàm hốc mắt ửng đỏ, lại cứng rắn nhìn xuống, gật đầu, "Được, trước tiên về phủ xem một chút đi."

Các nàng đi về phía trước, lúc đi ngang qua một võ quán, Đại Bạch Hồ đột nhiên dừng lại, có chút nghi hoặc "Gào" một tiếng, chạy tới dùng móng vuốt cào cửa võ quán.

"Tiểu Bạch, ngươi làm gì vậy?" Mục Song Hàm cũng đi qua kéo nó, nhú mày.

"Gào gào - -" Đại Bạch Hồ ngửi ngửi, lại dùng sức dùng móng vuốt cào cửa.

Mục Song Hàm ngẩn ra, trên người mỗi người đều có mùi hương đặc trưng, trước kia tiểu hồ ly thường xuyên cùng nàng chơi trò trốn tìm, có thể dựa vào mùi hương tìm được nàng, Đại Bạch Hồ nhiều ngày ngày ngốc chơi cùng Mục Nhung như vậy, đối với mùi hương trên người Mục Nhung cũng rất quen thuộc, chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, Mục Song Hàm cũng chạy tới gõ cửa, "Có ai không? Mở cửa!"

"Tiểu thư?" Xuân Miên Liễu Như không hiểu nhìn nàng, nhưng cũng tiến lên giúp nàng gọi cửa.

Cửa mở ra, một hán tử vóc người cường tráng đang gấp, mắt cũng không mở, không kiên nhẫn lắm bầm, "Ai đó, có đề cho người ta ngủ không?"

"Gào - -" Đại Bạch Hồ gào một tiếng đem hán tử kia bị dọa đến ngồi trên mặt đất, kinh hãi muốn đóng cửa: "Lão, lão hồ!"

"Đợi chút!" Mục Song Hàm vội vàng dùng tay đi chống đỡ, "Trước khoan đóng cửa, chúng tôi không có ác ý, chỉ là có chuyện hỏi người!"

Hán tử kia lúc này mới nhìn thấy Mục Song Hàm, vừa nhìn liền ngây ngẩn cả người, nuốt một ngụm nước bọt, ngược lại không còn sợ nữa, bắt đầu đi thờ dài, "Ai, cô nương, tối khuya thế này còn chạy loạn... Thôi quên đi, người hỏi đi."

"Đa tạ, " Mục Song Hàm vội vàng nói: "Ban ngày có phải có một nam hài khoảng mười tuổi tới đây không?"

Hán tử kia vừa nghe liền bừng tỉnh nói: "Người nói tiểu tử Mục Nhung sao?"

"Đúng đúng đúng!" Mục Song Hàm vui vẻ nói: "Hắn là đệ đệ ta, người biết hắn đi đâu không?"

"... Đứa nhỏ này một tháng trước đến võ quán chúng ta, nói muốn học công phu với sự phụ, còn nói là gặt trong nhà, sự phụ võ quán nói không lại hắn, nên đáp ứng dạy hắn vài quyền, đứa nhỏ này thông minh hiểu học, thiên phú lại tốt, tất cả mọi người rất thích hắn, " hán tử kia gãi gãi đầu, vẻ mặt thật thà, giải thích: "Hôm nay hắn có đến, nhưng không lâu lại đi... Sao vậy? Hắn chưa có về nhà sao?"

Đôi mắt Mục Song Hàm mờ mờ, dừng một chút, thanh âm khàn khàn, "Vẫn chưa, người có thấy nó đi hướng nào không?"

"Cô nương đừng nóng vội, hình như ta nghe được đứa bé kia nói muốn mua cho tỷ tỷ một cái vòng ngọc gì đó, cửa hàng ngọc khí gần đây nhất chính là Tầng Ngọc Trai đi đến cuối đường quẹo trái, bắt quả bây giờ hắn là đã đóng cửa, sáng sớm ngày mai cô nương có thể đi hỏi xem."

"Đa tạ người."

Có manh mối, trong lòng Mục Song Hàm an tâm một chút, đứng tại chỗ suy nghĩ.

"Tiểu thư, phải đi Tàng Ngọc Trai xem một chút sao?" Xuân Miên hỏi.

"Không, về phủ trước."

Tàng Ngọc Trai đã đóng cửa, bọn họ cũng không cách nào tự xông vào, nhưng phải chờ một đêm Mục Song Hàm cũng làm không được, chỉ có thể trở về tìm cha báo án trước.

Tiểu hồ ly không đuôi theo, liếm liếm móng vuốt, xoay người bỏ chạy không thấy dấu.

Đồng cung, đèn lưu ly còn chưa tắt, trong nội viện đèn đuốc sáng trưng, trên bệ cửa sổ cảnh hoa hải đường vươn dài đuôi vào trong phòng, ánh trăng lặng lẽ đổ xuống, tạo thành cái bóng.

Lạc Chiêu Dực để sách xuống, động động cái cổ, Đức Phúc bên cạnh muốn tiến lên giúp hắn bóp vai, bị hắn đưa tay vẫy lui, gió nổi lên, vài cánh hoa bị thổi đến trên bàn.

"Điện hạ, không còn sớm, nên sớm đi ngủ."

Lạc Chiêu Dực thu lại tầm mắt, thanh âm nhàn nhạt: "Lần trước cô đưa thái tử phi xuất cung hồi phủ, có phải phụ hoàng một mình tìm nhị hoàng tử không?"

"Vâng, nhưng mà ngay cả Thuận công công bên cạnh bệ hạ cũng không biết bệ hạ cùng nhị điện hạ nói cái gì, chỉ là nghe nói lúc nhị điện hạ đi ra... Sắc mặt có chút không đúng."

Lạc Chiêu Dực trầm mặc, kéo khóe miệng, "Thế gian này nhiều chuyện không thể nê hà như vậy, tại sao đều để cô gặp phải?" Nói xong, hắn cười lạnh một tiếng, "Một đoàn người lấy thật lòng làm lợi thế đánh cược, sớm muộn gì cũng đem chính mình tìm đường chết!"

Trong giọng nói của hắn có sự bức bối khó chịu nói không rõ, Đức Phúc lui lại mấy bước, thân thể cúi xuống, không dám lên tiếng.

"... Điện hạ!" Thanh âm Trần Trầm ở ngoài cửa vang lên.

Lạc Chiêu Dực không kiên nhẫn giương mắt: "Chuyện gì?"

"Tiểu hồ ly chạy về đây!"

Lãnh ý giữa lông mày Lạc Chiêu Dực tan ra, đứng dậy ra cửa, một phát xách đuôi tiểu hồ ly lên, cùng nó mát to trừng mắt nhỏ, tiểu hồ ly: "Chi chi chi - -"

Lạc Chiêu Dực đem nó ném lại trên đất, trầm ngâm một lát, phân phó Trần Trầm: "Người đi Mục phủ xem một chút, có xảy ra chuyện gì không."

Trần Trầm lĩnh mệnh lui ra.

Thời gian ước chừng sau một chén trà, Trần Trầm liền trở lại, "Hồi bẩm điện hạ, Mục phủ thật sự đã xảy ra chuyện... đệ đệ của Mục tiểu thư mất tích!"

Lạc Chiêu Dực dùng lực bóp nhẹ đuôi tiểu hồ ly, tiểu hồ ly lập tức xù lông, ở trong lòng hắn náo loạn.

"Yên tĩnh." Lạc Chiêu Dực mặt không chút thay đổi, liền nói một câu, tiểu hồ ly cảm nhận được sát khí quanh người hắn, động cũng không dám động, đáng thương liếm cái đuôi làm ỏ ở đó.

"Trần Trầm, đi thăm dò kỹ Đoàn Mẫn cùng Tiết Kiến xem có đầu mối gì, nếu không có, lại đi nhìn Đào gia cùng động tĩnh phía bên kia một chút."

"Dạ!"

Lạc Chiêu Dực ôm tiểu hồ ly đi ra ngoài, vừa đi vừa phân phó Đức Phúc, "Đem đèn tắt hết đi."

"Nô tài hiểu rõ," Đức Phúc lập tức gật đầu, thấy trên người hắn chỉ có chiếc áo đơn bạc, lại nhìn không được nói thêm: "Điện hạ, ban đêm gió lớn, mặc thêm một bộ y phục rồi ra cửa."

Lạc Chiêu Dực cười cười, liếc nhìn hắn một cái, xoay người liền mất bóng.

Sau khi hồi phủ Mục Song Hàm đem tin tức hồi thăm được báo cho cha mẹ, Mục Bách muốn đi Ngũ Thành Bình Mã Tư báo án, hiện tại chỉ có thể nhờ Chi huy sứ phái người giúp đỡ tìm người, nếu Mục Nhung thật sự có chuyện gì ngoài ý muốn, thì phải giao cho Hình bộ điều tra. Bởi vì Mục gia có một thái tử phi tương lai, mất tích còn là thân đệ đệ của thái tử phi, Chi huy sứ Nam thành Bình Mã Tư cũng không dám chậm trễ.

Đoàn người đến trước võ quán Mục Song Hàm nói, lục soát một lần, không tìm được người, sau đó lại đi Tàng Ngọc Trai, mở cửa là một nữ nhân trẻ tuổi, cười rộ lên có chút quyến rũ phong tình, "Bình gia, có chuyện gì không?"

"Hôm nay ngươi có thấy một nam hài khoảng mười tuổi không?" Mục Bách miêu tả dung mạo chiều cao Mục Nhung một chút.

"Ai da, " nữ nhân kia tên gọi Lục Chi, là lão bản của Tàng Ngọc Trai, vừa nghe liền che miệng cười nói: "Thiếp mở cửa buôn bán, một ngày nhìn thấy rất nhiều nam hài, sao nhớ được đây?"

Chỉ huy sứ Nam thành Bình mã tư Nhạc Kiều trời sinh thô lỗ, người cũng ngay thẳng, "Vây tránh ra, để huynh đệ chúng ta đi vào lục soát một chút xem!"

"Hửm?" Lục Chi giơ hai cánh tay cản ở bên cửa, mày liễu cong lên, "Ồ đây tuy chỉ là cửa hàng ngọc khí nhỏ nhỏ, nhưng cũng không phải là nơi các người có thể tùy ý lục soát!"

Nói xong, Lục Chi lấy ra một miếng ngọc bài, "Tín vật Trường công chúa ở đây, ai dám làm càn!"

Nhạc Kiều sững sờ, thì ra chủ nhân sau lưng Tàng Ngọc Trai, lại là Đoàn Mẫn trưởng công chúa!

"Mục đại nhân, này..." Thái tử phi tương lai dù sao cũng chưa phải là thái tử phi, lại có tín vật của Đoàn Mẫn trưởng công chúa ở đây, bọn họ thật đúng là không xông vào được.

Mục Bách không nghĩ tới việc này đúng là cùng Đoàn Mẫn trưởng công chúa có quan hệ, liên tưởng đến lần trước Mục Song Hàm cũng là sau Đào Hoa yến gặp chuyện không may, ông lập tức nổi con giận dữ, không quan tâm đoạt lấy một con ngựa liền hướng về phía phủ trưởng công chúa phóng đi!

"O? Mục đại nhân, ngươi đừng xúc động!"

Thấy người đầu đã đi, Lục Chi cất kỹ ngọc bài đóng cửa, lặng lẽ từ cửa sau lên đi.

Buổi tối khuya, trên đường không một bóng người, Mục Bách nhanh chóng chạy tới phủ trưởng công chúa, một đường mạnh mẽ xông đến đại sảnh, bọn hạ nhân thấy nhưng ngăn không được, đành phải đến hậu viện mời trưởng công chúa ra.

Đoàn Mẫn trưởng công chúa đã rửa mặt xong, đang muốn đi ngủ, nghe người ta nói Mục Bách đến đây, bỗng cười lạnh một tiếng, cũng không biết nghĩ đến cái gì, hứng thú nhướn mày, cầm lấy một bộ quần áo mặc lên đi ra ngoài.

"Khách quý đến!" Đoàn Mẫn trưởng công chúa chậm rãi bước ra, vẫy lui nha hoàn, cẩn thận đánh giá Mục Bách, hơn mười năm, năm tháng làm cho người nam nhân này càng thêm thành thực, lại không tức đi về tuần mỵ được trời ban của hắn, cũng khó trách sinh ra nữ nhi Mục Song Hàm trưởng thành có bộ dáng kia, nàng ta ý vị không rõ cười cười: "Bản cung còn tưởng rằng ngươi vĩnh viễn sẽ không đặt chân vào phủ trưởng công chúa."

Mục Bách thấy nàng ta chỉ khoác áo choàng sa mỏng, nhũ mày, lạnh lùng nói: "Đem nhi tử ta trả lại cho ta!"

Đoàn Mẫn trưởng công chúa cũng cười lạnh, "Con gái ngươi không thấy cũng tìm bản cung, con trai không thấy cũng đổ thừa đến người bản cung, ngươi cho rằng bản cung là ai?"

"Loại chuyện này trước kia không phải ngươi chưa làm qua!" Mục Bách châm chọc nói.

"Chuyện cũ năm xưa thiết thời ngươi còn nhớ rõ ràng như vậy..."

"Tàng Ngọc Trai!" Mục Bách lại nói ba chữ.

Sắc mặt Đoàn Mẫn trưởng công chúa khẽ biến hóa, chỉ nghe Mục Bách nói: "Nếu không mở ám vì sao không dám cho người lục soát?"

"Địa bàn của bản cung, không chấp nhận người ngoài làm càn!" Đoàn Mẫn trưởng công chúa cố ý đưa tay lên viền theo bờ vai của hắn, nhả khí như lan, "Nếu ngươi bỏ Từ Thiên, chỗ của bản cung bất cứ lúc nào cũng rộng mở vì ngươi!"

"Ngươi thật sự là gian ngoan hết thuốc chữa!" Mục Bách một phen đẩy nàng ta ra, không chút nào che dấu ghét bỏ, xoay người đi.

Thấy bóng lưng hắn biến mất, vẻ mặt Đoàn Mẫn trưởng công chúa lập tức trầm xuống, đi tới bên cạnh thị nữ, "Lục Chi đâu?"

Thị nữ cúi người lui ra, chỉ chốc lát sau mang một nữ nhân tuổi trẻ đi tới, nữ nhân kia đúng là lão bản Tàng Ngọc Trai Lục Chi, "Tham kiến trưởng công chúa."

"Vì sao Mục Bách biết Tàng Ngọc Trai là chỗ của bản cung? Còn nháo đến nơi này của bản cung?"

Lục Chi vội vàng kể lại sự việc một lần.

Đoàn Mẫn trưởng công chúa tát một cái, "Ngu xuẩn! Vì một chút chuyện nhỏ này ngươi liền làm lộ Tàng Ngọc Trai? Lục soát người mà thôi, buổi tối có thể lục soát cẩn thận bao nhiêu?"

Lục Chi đỏ mặt lạnh, bụm má lắc đầu khóc rờn nói: "Không phải vậy, trưởng công chúa, nô tỳ cũng không muốn, chỉ là... Tiết thế... Tiết thiếu gia hôm nay đúng là ở hậu viện Tàng Ngọc Trai bắt Mục Nhung đi, Mục Nhung tuổi tuy nhỏ nhưng có chút bản lĩnh, ở hậu viện để lại dấu vết, còn chưa có rửa sạch..."

Đoan Mẫn tức đến sắc mặt xanh mét, vỗ bàn một cái mắng: "Được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều!"

Bóng đêm vô biên, yên tĩnh không tiếng động.

Từ thị gục xuống bàn, thân thể bà từ trước đến nay suy yếu, gục xuống bàn trong chớp mắt đã ngủ.

Mục Song Hàm sợ làm bà tỉnh, rón rén khoác cho bà một tấm áo dày, không tiếng động thờ dài.

Tiểu hồ ly ôm móng vuốt chạy vào, lôi kéo nàng ra ngoài, Mục Song Hàm vội vàng đưa tay "Xuyt", làm xong chính nàng cũng cảm thấy buồn cười, Đại Bạch Hồ cùng tiểu hồ ly quá thông minh, lại hiểu ý người, nàng luôn theo bản năng coi chúng như người lớn mà đối đãi.

Mục Song Hàm nhìn Từ thị, thấy bà đang ngủ ngon, liền lặng lẽ chạy ra ngoài. Ở ngoài cửa nhìn nhìn, không thấy được gì, nàng không hiểu nhìn về phía tiểu hồ ly, "Này, tiểu tử, ngươi sẽ không đùa giỡn ta chứ?" Mặc dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng mà trẻ thế này...

Đột nhiên, một đôi tay ôm lấy nàng, kéo nàng đến bên cạnh cây đại thụ phía sau.

Mục Song Hàm ôm ngực quay đầu, dựa lưng vào trên cây, giương mắt liền nhìn thấy Lạc Chiêu Dực đứng ở trước mặt nàng, đêm khuya vắng lặng, ánh trăng đỏ xuống, hần chỉ mặc một bộ áo đơn bạc, ngọc quan chưa cài, tóc dài tản trên người, có vẻ đặc biệt thanh tú tuấn đạt, đôi mắt xanh u nhìn không rõ, dung nhan đẹp dễ bức người vào ban ngày cũng trầm tĩnh đi rất nhiều.

Mục Song Hàm giật mình, lời bật thốt lên lại là: "Có lạnh hay không?"

Lạc Chiêu Dực nhướn mày, trong lòng rõ ràng rất ấm áp, nhưng bộ dáng lại làm vẻ lạnh nhạt ngạo mạn, liếc nhìn nàng: "Nàng nghĩ rằng ta cũng mảnh mai như nàng?"

"Chàng không mảnh mai, chàng thẹn thùng!"

Lạc Chiêu Dực: "..."

Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, vỗ vỗ trán, tại sao mỗi lần cùng hần nói chuyện nàng lại không cố kỵ như vậy! Nàng vội vã nói đến chính sự: "Điện hạ, có phải tiểu hồ ly đi tìm chàng không? Đã trẻ thế này, chàng tùy tiện xuất cung sẽ không có chuyện gì chứ?"

"Vỗ cái gì mà vỗ, vốn đã đủ ngốc rồi, vỗ nữa chẳng phải càng thêm ngốc!" Lạc Chiêu Dực đưa tay che trên trán nàng.

Ban đêm, da thịt kề nhau đặc biệt ấm áp rõ ràng, trong lòng Mục Song Hàm vừa động, trên mặt lại dờ khóc dờ cười, đẩy tay hần ra, "Chàng xem ai ngốc chứ? Ta hỏi chàng còn chưa trả lời đấy!"

"Có thể có chuyện gì, " Lạc Chiêu Dực nhẹ nhàng bâng quơ đáp, ngược lại hỏi: "Mục Nhưng mắt tích thế nào?"

Hần thân là thái tử, tin tức tất nhiên linh thông, Mục Song Hàm cũng không kinh ngạc, nói sự việc lại một lần, sau cùng lại thêm một câu: "Cha ta đã đi báo án, Chỉ huy sứ Nam thành Bình mã tư phái người cùng đi điều tra, bây giờ còn chưa có tin tức..."

"Nàng trước đừng có gấp," Lạc Chiêu Dực nghe vậy liền nói: "Ta thấy bộ dạng tiểu Mục Nhưng cơ trí, sẽ không dễ dàng gặp chuyện không may."

"Hần là đệ đệ duy nhất của ta, ta không thể không lo lắng!" Mục Song Hàm lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32-2: Cứu viện 2

Edit + Beta: Anky

Lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, chỉ thấy Mục Bách phía trước, Nhạc Kiều ở phía sau, ngựa dừng lại trước cửa Mục phủ, Mục Bách xuống ngựa, xoay người lại chấp tay: "Nhạc Chỉ huy sứ, xin lỗi, lúc này do Mục mỗ xúc động!"

"Không việc gì, Mục đại nhân sốt ruột vì con, ta hiểu được," Nhạc Kiều cũng xoay người xuống ngựa, "Ta để các huynh đệ canh giữ ở gần Tàng Ngọc Trai, xem thử có thể tìm cơ hội vụng trộm đi vào không."

Mục Bách chau mày, thờ dài một tiếng.

"Cha, làm sao vậy?"

"A Hàm? Sao con lại ở bên ngoài?"

Mục Song Hàm thần sắc tự nhiên nói: "Nurong ngủ thiếp đi, con không muốn ầm ĩ đến người, liền ra bên ngoài chờ mọi người, tìm được A Nhung chưa?"

"Vị này là... Mục tiểu thư?" Nhạc Kiều vội vàng chào, thái tử phi tương lai, ở phương diện nào đó so với cha nàng còn có uy lực hơn.

Mục Song Hàm dù sao cũng chưa phải là thái tử phi, tất nhiên bình thân thi lễ lại, nói: "Ta mới vừa nghe mọi người nói Tàng Ngọc Trai, xảy ra chuyện gì?"

Nhạc Kiều liền đem chuyện chủ nhân sau lưng Tàng Ngọc Trai là Đoan Mẫn trưởng công chúa nói ra, Mục Song Hàm nghe vậy thần sắc khê biến, không nhiều lời nữa, chỉ lấy ra một miếng lệnh bài đưa cho hắn: "Nhạc Chi huy sứ, có cái này... Có thể lục soát không?"

"Đây là... Ngự tứ kim bài?" Nhạc Kiều kinh hãi, hai tay tiếp nhận, "Mục tiểu thư tại sao có thể có cái này?"

"À, đây là ngày đó lúc ta rời cung, thái tử điện hạ tặng cho." Mục Song Hàm mặt không đổi sắc bịa chuyện, kỳ thật là Lạc Chiêu Dực vừa mới đưa cho nàng.

Nhạc Kiều vừa nghe, ánh mắt nhìn nàng lại thay đổi, càng thêm kính sợ, thầm nghĩ, xem ra thái tử thực sự vô cùng xem trọng thái tử phi tương lai này.

Mục Bách cũng hồ nghi nhìn về phía khuê nữ, chờ sau khi Nhạc Kiều cầm ngự tứ kim bài rồi đi, mới hỏi: "A Hàm, thật sự là ngày đó thái tử đưa cho con?"

"Đúng vậy, " Mục Song Hàm đẩy Mục Bách vào nhà, vội nói sang chuyện khác: "Cha, người ốm nưon trở về phòng ngủ đi, con sợ bà như vậy sẽ bị lạnh, bên này con sẽ trông."

Mục Bách ý tứ sâu xa nhìn nàng trong chốc lát, chỉ chỉ nàng, "Chờ tìm Mục Nhung trở về, ta lại cùng con nói chuyện một chút!" Nói xong, liền đi vào cửa.

Mục Song Hàm đứng trong chốc lát, thấy bóng lưng ông biến mất, lại chạy về phía sau cây, đã thấy Trần Trầm không biết đến từ khi nào, đang đứng trước mặt Lạc Chiêu Dực bấm báo gì đó.

"Tối thật đúng lúc, Mục Nhung có tin tức!" Lạc Chiêu Dực hướng nàng vẫy tay, ý bảo nàng đến nghe cùng.

"Thật vậy chăng?" Mục Song Hàm vừa mừng vừa sợ, vội vàng đi qua.

Trần Trầm nói: "Việc này cùng chuyện Vũ Dương Hầu phủ Tiết Kiến bị phế có liên quan, một tháng qua Tiết Kiến luôn ầm ĩ trong nhà nói muốn đối phó Mục tiểu thư, chỉ là bị Vũ Dương hầu đem cấm túc, vào mấy hôm trước, gã sai vật bên cạnh nói gì đó với hắn, Tiết Kiến không nào loạn nữa. Ảnh vệ phát hiện mấy ngày nay gã sai vật luôn cùng một tên lưu manh liên lạc, chỉ là tên lưu manh kia quá giáo hoạt, lẫn trong đám người tìm không được."

"Quả thật là Tiết Kiến?" Mục Song Hàm tức giận vô cùng, "Sớm biết như vậy một đao lúc đầu kia ta nên giết hắn rồi!"

Lạc Chiêu Dực kéo tay nàng nhẹ nhàng nắm lại, Mục Song Hàm từ từ bình tĩnh trở lại, Trần Trầm mắt nhìn thẳng, vẻ mặt chính trực làm như không nhìn thấy.

"Như vậy, " Lạc Chiêu Dực suy nghĩ một chút, nói với Mục Song Hàm: "Nàng để người của Binh mã tư ngày mai dán bức họa của Mục Nhung toàn thành tìm người, lại mang theo Tiểu Bạch tìm trên đường, Tiểu Bạch quen thuộc mùi hương trên người Mục Nhung, chỉ cần cùng Mục Nhung tiếp xúc không lâu, hắn có thể tìm ra..."

"Nhưng trì hoãn lâu như vậy, ta sợ Mục Nhung gặp bất trắc! Tiết Kiến hận ta tận xương, ta không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì nữa..."

"Cái này Mục tiểu thư cứ yên tâm, " Trần Trầm lại nói: "Ảnh vệ luôn theo dõi Tiết phủ, có động tĩnh gì sẽ phát hiện trước tiên, Tiết Kiến tạm thời không ra cửa, mục tiêu của hắn lại là Mục tiểu thư, bọn lưu manh kia dù bắt được người, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Mục Song Hàm gật đầu, thấy Lạc Chiêu Dực sờ cằm, không cho là đúng nói: "Sợ cái gì, lúc ta bằng tuổi như Mục Nhung bây giờ, không biết đã gặp qua bao nhiêu nguy hiểm, nếu ngay cả chút thử thách này hắn cũng không qua được, còn nói cái gì muốn trở nên nổi bật? Nàng bớt căng thẳng đi!"

Mục Song Hàm: "..."

Mặc dù nghe thấy rất muốn đánh hắn, bắt quả... Ngoài ý muốn lại an tâm rất nhiều.

Lạc Chiêu Dực trấn an Mục Song Hàm xong, để nàng vào nhà trước, sau đó như có điều suy nghĩ neho lại hai mắt... Tàng Ngọc Trai?

Lăn qua lăn lại một hồi, hơn nửa đêm liền trôi qua.

Chờ Nhạc Kiều lục soát hết Tàng Ngọc Trai, lúc về tới Mục phủ, trời đã mờ sáng.

Không ngoài dự liệu, quả nhiên người không có ở Tàng Ngọc Trai, Mục Song Hàm không khỏi thất vọng, tiếp nhận kim bài Nhạc Kiều trả lại, lại đem

bức họa Mục Nhung giao cho hắn.

Mặt trời từ đường chân trời nhô lên, chuyện tiểu công tử Mục gia mất tích đã truyền vào tai rất nhiều người. Một người bị mất tích vốn không phải chuyện lớn gì, chỉ là người đó lại là tiểu nhi tử Mục Thiếu Khanh, đệ đệ ruột của thái tử phi tương lai, chuyện này thành ra có chút lớn.

Người của Ngũ thành Bình mã tư ở trên đường tìm kiếm, Đại Bạch Hồ chậm chạp đi phía sau Nhạc Kiều, sau lưng Nhạc Kiều nổi gai ốc, thỉnh thoảng sẽ liếc về phía sau một cái, lại còn phải duy trì khí độ của Chi huy sứ, làm trong lòng kinh hoàng khiếp sợ.

"Nhạc đại nhân, chỉ cần không chịu kích thích, Tiểu Bạch sẽ không cắn người." Mục Song Hàm thấy hắn như thế, hảo tâm nói một câu.

Nhạc Kiều trong lòng tự nhủ, người chưa thấy qua cảnh tượng thái tử điện hạ cười Đại Bạch Hồ hù chết một đám người sao!

Đầu đường, một nam tử gầy nhỏ giả trang làm tên ăn mày lén liếc nhìn về phía bên kia một cái, trên tay nắm gì đó, vẻ mặt có chút do dự, nghĩ một lát, xoay người chạy đi.

"Gào - -" Đại Bạch Hồ đột nhiên gào thét một tiếng, nhanh chóng nhào tới phía trước, người chung quanh sợ hãi né tránh, chỉ thấy Đại Bạch Hồ đem nam tử gầy nhỏ kia đẩy ngã trên mặt đất, một cái móng vuốt đè hắn lại, hơi ngẩng đầu, mắt húng lại gào vài tiếng, hiển nhiên rất là ghét bỏ.

"Bắt lấy hắn!" Nhạc Kiều vung tay lên, mang theo người ngựa bên cạnh đồng loạt vây quanh.

Đại Bạch Hồ buông móng vuốt ra, cào vài cái trên mặt đất, từ từ về lại bên người Mục Song Hàm, Mục Song Hàm sờ đầu nó, còn nhớ ngày hồi kinh suýt nữa bị Đại Bạch Hồ tập kích, nhưng càng tiếp xúc càng cảm thấy loài động vật này có linh tính, nếu người thật lòng đối đãi, chúng nó nhất định sẽ trung thành.

Nhạc Kiều gỡ bàn tay nam tử gầy nhỏ ra, lấy ra một tờ giấy, hắn nhìn thoáng qua, lập tức cau chặt lông mày, đem giao cho Mục Song Hàm.

- - Muốn tìm đệ đệ ngươi về, sườn núi ngoài thành mười dặm, miếu thổ địa, giờ Thân, một mình tới đó.

Mục Song Hàm cười lạnh một tiếng, nàng đoán được sẽ như thế này.

"Nói, là ai sai sử ngươi?" Nhạc Kiều đem đao gác trên người nam tử gầy nhỏ ép hỏi.

"Ta nói, ta nói! Đừng giết ta! Ta chỉ là truyền lời, cái gì cũng không biết!"

Mục Song Hàm tay đặt trên đầu Tiểu Bạch nhẹ vỗ vỗ, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Muốn nói dối trước hết cần phải nghĩ cho rõ ràng, trên người ngươi dính mùi hương của đệ đệ ta, nhất định là từng gặp đệ đệ ta, còn dám nói năng bậy bạ, ngươi sẽ được làm bữa ăn trong mâm của Tiểu Bạch."

Đại Bạch Hồ đứng lúc ngẩng đầu lên, "Gào" một tiếng, tư thái vừa cao ngạo lại hung ác.

Nam tử gầy nhỏ thấy cô nương xinh đẹp đến như thế, lúc nói chuyện giọng nói lại thâm sâu độc miệng làm người ta rợn cả tóc gáy, không khỏi toát mồ hôi lạnh, vẻ mặt đưa đám nói: "Cô nương người tha cho ta đi, ta chỉ là người trung gian, mấy hôm trước Nhị Cầu Tử tìm ta, dẫn đến ổ sơn tặc ở ngoài thành, là bọn họ bắt đệ đệ ngươi..."

Nhạc Kiều trầm mặc một câu, "Năm trước vừa tiêu diệt thổ phi xong, tại sao lại xuất hiện? Thực không yên!"

"Nhị Cầu Tử? Là ai?" Mục Song Hàm nhẹ giọng hỏi.

"Nhị Cầu Tử hiện tại ra mặt, là gã sai vặt bên người Tiết thế tử Vũ Dương Hầu phủ!"

Mục Song Hàm quay đầu hỏi Nhạc Kiều: "Nhạc đại nhân nghe rõ ràng chưa, hắn nói tới ai vậy."

"Nghe rõ ràng, " Mục Song Hàm không tiện, Nhạc Kiều đã giúp nàng đập gã lưu manh kia một cước, "Ta nói cho ngươi biết, Tiết Kiến sớm đã bị đương kim thánh thượng phế bỏ thế tử vị rồi! Người đâu, bắt lại dẫn đi trước!"

Sau khi dẫn người đi, Nhạc Kiều liền nói: "Mục tiểu thư, ta lập tức dẫn người ra ngoài thành cứu Mục tiểu công tử về!"

"Đợi chút!" Ánh mắt Mục Song Hàm hơi đổi, đi tới lui vài bước, lắc đầu nói: "Đi thì phải đi, nhưng mà không thể công khai đến, ta sợ bọn họ chó cùng rứt giậu tổn thương A Nhung..."

Qua giữa trưa, giờ Mùi, ánh mặt trời còn hơi chói mắt, Vũ Dương Hầu phủ, Tiết Kiến dẫn gã sai vặt lạng lẽ từ cửa sau chạy ra ngoài, mặc dù đã đổi y phục người hầu, ánh vệ ngoài cửa giám thị hắn gắt gao vẫn phát hiện ra trước tiên, vội vàng chia binh làm hai đường, một đường đi báo tin, một đường tiếp tục đi theo hắn.

Tiết Kiến đuổi tới miếu thổ địa ngoài thành, đã thấy vài đầu lính sơn tặc đang nói chuyện phiếm uống rượu, hắn nhìn một vòng, nổi giận dưng dưng chạy tới đoạt chén ném đi, "Người các ngươi bắt đâu?"

Đại đương gia mày rậm giương lên, lúc này muốn phát hỏa, Tam đương gia vội vàng ngăn lại, sau đó hung dữ nói với Tiết Kiến: "Ngươi còn nói tiểu tử kia dễ bắt, mất bao nhiêu công sức của các huynh đệ, kết quả người bắt được, trên đường lại còn trốn thoát, còn đã thương cánh tay lão đại chúng ta!"

Nếu không phải tiền tài động lòng người, lại nhận được tiền cọc giá trị xa xỉ, bọn họ thật không muốn làm.

"Chạy đi đâu?" Tiết Kiến tức giận, không có Mục Nhung, hẳn làm sao hành hạ Mục Song Hàm? Nghe nói Mục Song Hàm cực kỳ yêu thương người đệ đệ này, nếu là đệ đệ nàng bởi vì nàng mà chịu khổ ải, chắc hẳn so với vết thương trên thân nàng càng có hiệu quả... Trên đường đến đây Tiết Kiến luôn nghĩ làm sao hành hạ đôi tỷ đệ này để giải mối hận trong lòng hắn, kết quả vừa đến, lại được cho biết người đã chạy mất rồi?

Có thể thấy được trong lòng Tiết Kiến có bao nhiêu tức giận.

"Đã cho các huynh đệ đi tìm, " Tam đương gia cũng tức, "Bất quá ngoài thành này rừng núi nhiều, đứa bé kia thân thủ linh hoạt, tùy tiện chạy đến một sơn động trốn liền khó tìm được!"

"Các ngươi làm việc thế nào? Một đám phế vật!" Tiết Kiến hùng hùng hổ hổ, "Giờ Thân sắp đến..."

Đại đương gia tính tình kém, nhìn không được đánh một quyền qua, "Tiểu tử, lão tử cảnh cáo ngươi, đừng cầm lông gà làm tên bắn, chọc mao ta, lão tử một đao chém ngươi!"

Tam đương gia lại vội vàng khuyên giải, thật vất vả mới để hai người đều nhìn một bước, lại nói: "Tiết công tử cũng đừng gấp, chúng ta đã cho các huynh đệ bao vây mười dặm quanh thổ địa miếu này, chỉ cần cô nương kia vừa tiến đến, bảo đảm có thể khiến nàng ta rơi vào trong tay ngươi!"

Tiết Kiến vuốt mặt, sắc mặt lúc này mới tốt được chút, hắn coi như có chút đầu óc, không đem thân phận thật sự của Mục Song Hàm và Mục Nhung nói cho đám sơn tặc này biết, hắn muốn chờ xong chuyện, sẽ đem toàn bộ trách nhiệm đẩy tới trên người bọn sơn tặc, hắn có thể toàn thân rút lui... Tam nhìn một chút cũng được thôi.

Mà bọn sơn tặc tất nhiên là vì món tiền tài không nhỏ.

Hai phe có sự tính toán riêng, tạm thời cũng bình tĩnh lại.

Gần tới giờ Thân, còn chưa thấy bóng dáng Mục Song Hàm, Tiết Kiến có chút nôn nóng đứng lên, đi qua đi lại trong miếu thổ địa.

"Tiết công tử, ngươi xem, có phải người kia không?" Tam đương gia đột nhiên chỉ chỉ bên ngoài, từ phía sau cây có bóng người dần dần đi đến, bởi vì nàng mặc một thân lục y, lẫn trong rừng cây xanh ngắt rất khó phát hiện, lúc này Tiết Kiến nhất thời không phát hiện ra, dung mạo xinh đẹp vô song kia, không phải Mục Song Hàm thì là ai?

"Ồ, cô nương này nhà ai vậy? Lão tử sống hơn nửa đời còn chưa gặp qua người đẹp như vậy..." Đại đương gia hai mắt tỏa sáng.

Mục Song Hàm hiển nhiên cũng nhìn thấy bọn họ, không tiếp tục đi về phía trước, mà cất giọng hỏi: "Đệ đệ ta đâu?"

Tiết Kiến vẻ mặt dữ tợn, lao ra ngoài cửa: "Một mình ngươi dám tới đây, là gan khá lớn, Mục Song Hàm, ngươi còn nhận ra ta không?"

"Thì ra là ngươi, Tiết Kiến!" Mục Song Hàm cố làm ra vẻ kinh ngạc, lạnh lùng nói: "Ngươi muốn tìm ta báo thù?"

"Đúng vậy, ngươi kẻ tiện nhân hại ta biến thành như vậy, ta muốn hung hăng hành hạ ngươi, làm cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!" Tiết Kiến cười dữ tợn, từng bước từng bước ép tới gần nàng.

Mục Song Hàm nhìn về phía miếu thổ địa, không thấy được bóng dáng Mục Nhung, nàng lại hỏi: "Đệ đệ ta đâu?"

"Hắn? Đã chết!"

"Ngươi..." Mục Song Hàm sắc mặt trắng bệch, vừa sợ vừa giận.

Lúc này, đột nhiên một tảng đá nện vào trên đầu Tiết Kiến, phía trái khu rừng chui ra một đứa trẻ lấm lem nhìn không rõ khuôn mặt, lo lắng hô: "Tỷ, ta không sao! Tỷ đi mau đi!"

"Tiểu tử thôi, thì ra ngươi ở nơi này!" Tam đương gia lập tức muốn động thủ bắt hắn.

"A Nhung, " Mục Song Hàm ôm ngực, ngạc nhiên mừng rỡ, "Cám ơn trời đất, đệ không có việc gì thật sự là quá tốt..."

Tiết Kiến xông qua muốn bắt nàng, chợt hét thảm một tiếng, chăm chú nhìn lại, dưới chân Mục Song Hàm chẳng biết lúc nào nhảy ra một con hồ ly màu đỏ, liếm móng vuốt dính tia máu, vật nhỏ trước nay đáng yêu giờ đang xù lông toàn thân đứng ở đó, đôi mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm Tiết Kiến, lại lộ ra một cổ tà khí chết chóc, cơ hồ một giây sau sẽ bỏ nhào qua xé nát hắn, đó mới là thiên tính của hồ ly, giáo hoạt hung ác nhưng lại giỏi ngụy trang mê hoặc người.

Mà bên kia, ảnh vệ ả núp rất lâu cuối cùng có thể động, thả đạn tín hiệu, nhảy ra xông về phía sơn tặc, hai phe xông vào đánh nhau.

"Đến tột cùng ngươi là ai?" Đại đương gia vừa nhìn thấy ảnh vệ liền gấp đến độ nóng giận, hắn cùng quan binh đánh nhau nhiều năm, vừa nhìn điệu bộ này sao lại không rõ.

Mục Song Hàm thân nhiên nói: "Ta là nữ nhi của Mục Thiếu khanh Đại lý tự, cũng là thái tử phi đệ hạ đích thân chỉ, ngươi nếu hiện tại đầu hàng còn có

thể lưu lại tính mệnh, nếu không..."

"Cái gì? Thái tử phi!" Đại đương gia bối rối, tức giận chỉ tay mắng: "Tiết Kiến, ngươi thế mà lại không nói rõ thân phận tỷ đệ này? Ngươi, ngươi tên khốn kiếp này, lão tử cùng các huynh đệ bị ngươi hại thảm!"

"Đại ca, mười dặm sườn núi đều được các huynh đệ bao vây, chúng ta chỉ cần bắt được tỷ đệ họ, còn sợ không thoát ra được sao?" Tam đương gia cách Mục Nhung gần nhất, ảnh vệ ít, vừa bảo vệ hai người còn phải ứng phó nhiều sơn tặc, hiện tại có chút không thể chú ý.

Mục Song Hàm bên này còn tốt, chỉ cần có người đến gần, tiểu hồ ly nhất định giờ móng vuốt ra, bản tính hung ác lộ rõ, mà Mục Nhung bên kia lại không ổn.

"A Nhung, đệ chạy mau! Viện binh lập tức tới ngay!"

Mục Song Hàm là đến trước tìm hiểu thật giả, tiểu hồ ly đi theo phía sau nàng ai cũng không phát hiện được, lại có vài ảnh vệ lúc trước đi theo Tiết Kiến đến trốn ở chỗ này, nhưng bên Nhạc Kiều binh mã nhiều, chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Biết được Mục Nhung không có ở trong tay sơn tặc, lúc này ảnh vệ thả đạn tín hiệu, Nhạc Kiều sẽ xông vào bên trong, hẳn là đang tiêu diệt sơn tặc ở bên ngoài.

Tam đương gia có câu nói sai rồi, không phải bọn họ bao vây đám người Mục Song Hàm, mà là chính bọn họ bị bao vây!

Mục Nhung bị bắt đi được nửa đường liền chạy trốn, nếu lên tiếng chỉ sợ làm sơn tặc vây quanh, hẳn cũng không ra được, chỉ có thể trốn tránh, nhưng hẳn nghe thấy sơn tặc nói mục tiêu là tỷ tỷ của hắn, vẫn luôn núp ở gần đó, nhìn thấy Mục Song Hàm thực sự đến đây, mới không quan tâm mà nhảy ra.

Mục Nhung thấy tỷ tỷ không có việc gì, lập tức gạt đầu, xoay người liền chạy.

Con người Tam đương gia chuyển một cái, thấy tình thế không ổn, có ý vờ hô một câu: "Lão đại, ta đuổi theo hắn!" Sau đó liền nhân cơ hội chạy.

Đại đương gia sao lại không hiểu, nghe rằng trợn mắt, "Phản đồ! Lão tử không có huynh đệ như ngươi!"

Mặc dù Tam đương gia xem như là một kẻ tiếc mạng, nhưng Mục Song Hàm vẫn lo lắng, sợ hẳn thực sẽ đi bắt Mục Nhung, chỉ là ở đây nhất thời thoát thân không được.

Đột nhiên, một tiếng hô gầm rung trời, Mục Song Hàm mở to hai mắt, chỉ thấy Lạc Chiêu Dực cười Đại Bạch Hồ từ trong núi rừng nhảy ra, vươn tay nhìn về phía Mục Song Hàm, mặt mày nhướn lên, ý bảo tới đây.

Lúc này Mục Song Hàm thực cảm động muốn khóc, đưa tay cho hắn, Lạc Chiêu Dực dùng lực kéo nàng đến phía trước, Đại Bạch Hồ phóng như bay mà chạy.

Mà bọn họ chân trước vừa đi, chân sau Nhạc Kiều liền mang theo nhân mã xông đến, ảnh vệ cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Điện hạ, A Nhung hắn..."

"Đừng nóng vội, ta thấy được." Lạc Chiêu Dực ôm lấy eo nàng, thanh âm trước sau như một ngọt ngào, lại làm cho người an tâm.

Mục Song Hàm bỗng dưng nghẹn lại, cổ họng nói không ra lời.

Có lẽ mỗi người phụ nữ đều thích chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, ở thời điểm nguy hiểm lo lắng nhất luôn khát vọng có người từ trên trời giáng xuống, cái loại động tâm đó cơ hồ là từ bao nhiêu cảm động tăng lên gấp bội.

So với chính mình, Mục Song Hàm càng xem trọng người nhà, Lạc Chiêu Dực nhiều lần cứu nàng, nàng cũng động tâm, nhưng là cảm kích chiếm nhiều hơn, chỉ có lúc này đây, nàng thật sự có loại cảm giác khó nói nên lời... Bởi vì theo như lời hắn nói, hắn chưa bao giờ làm cho nàng thất vọng qua, vô luận bản thân đang ở chỗ nào, gặp phải chuyện gì, hắn cũng có thể kịp thời đuổi tới như vậy.

"Bị tên khốn Lạc Thương kia ngăn trở, nếu không sẽ không để một mình nàng đến!" Lạc Chiêu Dực có chút khó chịu, "Còn nữa, nếu không phải Nhạc Kiều đem thời gian địa điểm báo cho ta, có phải nàng lại muốn giấu ta không, một mình tự chống đỡ? Trong mắt nàng, cho dù đã đính hôn, ta vẫn là người ngoài?"

Hắn càng nói càng tức, nữ nhân không có lương tâm!

Mục Song Hàm đột nhiên xoay người lại ôm lấy hắn, thanh âm hơi nghẹn, lại cực kỳ kiên định, "Sẽ không, về sau sẽ không nữa, điện hạ lấy thật lòng đối đãi, Song Hàm nhất định thật lòng hồi báo, cả đời làm bạn, mãi mãi không rời..."

Lạc Chiêu Dực ngẩn ra, bên tai từ từ hồng một mảnh, càng ngày càng có xu hướng đỏ thêm.

Hắn hắng giọng một cái, hừ nhẹ, "Miễn cưỡng nhận lấy nàng bày tỏ tình cảm." tự phụ tựa như loài mèo, trên mặt lạnh nhạt nghiêm trọng, kỳ thật cái đuôi sớm đã đung đưa.

Mục Song Hàm khoe miệng co rút, nhin không được nín khóc mỉm cười, trong lòng tự nhủ quả nhiên dạng chủ nhân nào đường ra dạng sủng vật đó, tiểu hồ ly và Đại Bạch Hồ mấy trăm năm trước khẳng định cùng hân là một nhà!

Lạc Chiêu Dực đợi một hồi, phát hiện nàng không có động tĩnh, lập tức nổi giận, lại lạnh nhạt liếc nàng một cái: "Bày tỏ xong cũng không thể hiện gì sao?"

Mục Song Hàm: "... Người này tuyệt đối không thể dụ dỗ, có chút được voi đòi tiên!

"Hừ, nói so với hát còn hay hơn, quyền rũ người xong lại không chịu trách nhiệm..."

Mục Song Hàm lệ rơi, nhắm mắt lại, nâng mặt của hân muốn chuẩn bị tùy tiện cắn một ngụm, kết quả..."Hí!"

Lạc Chiêu Dực che lấy cái cằm, trừng nàng: "Không hôn thì không hôn, nàng cắn người làm gì?"

Mục Song Hàm: "—"lời vừa nói ra còn có thể thu hồi không QAQ

Hết chương 32.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Huyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Sức lực

Edit +Beta: Anky

Mục Nhung vẫn đang chạy, hân không biết sau lưng có người đuổi theo không, cứ chạy về phía trước không ngừng lại, nhưng hân thật sự mệt muốn chết, chiều hôm qua lúc bị bắt, khi đó lại cùng đám sơn tặc kia đấu trí đấu dũng, đào tẩu cũng không dám chớp mắt chút nào, cả trái tim đều treo lên, trong bụng trống rỗng, toàn thân cũng không có khí lực gì...

Nhưng trong lòng hân chỉ có một ý niệm, không thể để cho bọn họ bắt được hân đi uy hiếp tỷ tỷ!

Hân là nam tử hân, theo lý nên bảo vệ tỷ tỷ, sao có thể để tỷ tỷ bởi vì hân mà mạo hiểm đây?

Không biết chạy bao lâu, cuối cùng hân ngã trên mặt đất, phía trước là một dòng sông, rất cạn, hân thở hổn hển, nhảy xuống sông, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân tràn lên, nhẹ nhàng khoan khoái không nói nên lời, Mục Nhung thoáng thở phào một cái.

Đột nhiên một đôi cánh tay siết lấy cổ hân, sau lưng có người cười gằn nói: "Chạy sao, tiểu tử thôi, ngươi chạy nữa đi? Theo ngươi nửa ngày, mệt chết lão tử!"

Trong lòng Mục Nhung chợt lạnh, dùng sức giãy giụa đạp hân, "Thôi sơn tặc, thả ta ra!"

Bắt được Mục Nhung chính là Tam đương gia, vốn dĩ Tam đương gia đã muốn chạy trốn, nhưng bên ngoài đều là quan binh, hân vừa ra ngoài chẳng phải thành cá sào lưới? Cho nên hân liền nghĩ, không bằng bắt Mục Nhung làm con tin, nên đuổi theo tới đây.

Nhưng tiểu tử này thật có thể chạy được, làm hân mệt mỏi thiếu chút nữa liền không muốn đuổi theo, cũng may, đến chỗ này cuối cùng cũng dừng lại.

Mục Nhung có chút công phu vững chắc, khí lực so với bé trai bình thường cũng lớn hơn, lập tức không thèm nhìn tới, một quyền đâm vào mắt hân, hai chân lui về phía sau đạp tới, động tác còn rất nhanh nhẹn mạnh mẽ, Tam đương gia "Ai da" một tiếng, lật tay muốn đánh hôn mê hân.

Đúng lúc này, ánh lửa nổi lên bốn phía, từng trận khói dày đặc bốc lên, bởi vì nơi này rừng núi nhiều, sức lửa càng cháy càng nhanh.

Tam đương gia sợ hết hồn, "Mẹ nó, thằng nhãi nào phóng hỏa, không muốn sống nữa?"

Sắc mặt Mục Nhung trắng bệch, ở đây rừng núi nổi thành một dãy, một khi cháy, công phu khá hơn cũng không trốn thoát được!

Tam đương gia xách theo Mục Nhung lên bờ, vội vàng chạy về phía lối ra, còn chưa đi được mấy bước, Đại Bạch Hồ liền bay vọt đến, Lạc Chiêu Dực ôm Mục Song Hàm ngồi trên lưng hổ, cầm y áo lục, mái tóc tung bay, giống như tiên nhân từ trên trời giáng xuống.

"A tỷ!" Mục Nhung vừa nhìn thấy hai người, lập tức kinh hãi kêu lên, lại dùng sức giãy giụa, Tam đương gia vội vàng vung đao lên, để trên cổ hân, quát lên: "Đừng tới đây, nếu không ta giết hân!"

"A Nhung!"

Mục Song Hàm nghiêng người muốn nhảy xuống, Lạc Chiêu Dực đè nàng lại, "Đừng động." Ngay sau đó, Lạc Chiêu Dực vỗ đầu Đại Bạch Hổ, xoay người nhảy xuống đất.

Tam đương gia theo bản năng kèm hai bên Mục Nhung lui lại mấy bước, thấy hắn còn trẻ hoa mỹ, cầm y ngọc quan, rõ ràng giống như một quý công tử được nuông chiều từ bé, không khỏi coi thường vài phần, nếu không phải cố kỵ Đại Bạch Hổ, hắn sớm đã động thủ.

Tam đương gia này căn bản không nghĩ tới, bạch hổ cao ngạo cỡ nào, có thể đem nó thuần phục làm ngựa cưỡi, sao có thể không có bản lĩnh thật sự?

Lạc Chiêu Dực hai ta chấp sau người, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt khinh thường, "Đếm ba tiếng, không thả người người liền đi chết đi."

"Một."

Tam đương gia cười lạnh: "Lão tử cũng không phải bị dọa lẫn đâu!"

"Người là Tam đương gia, vừa vặn cô ghét nhất ai đứng hàng thứ ba..."

Tiếng xé gió phút chốc vang lên.

Tam đương gia bỗng dừng toàn thân cứng đờ, từ từ cúi đầu, một viên ngọc thạch chẳng biết từ lúc nào khảm vào yết hầu hắn, hắn muốn giết Mục Nhung, nhưng tay không thể giơ lên được, trong chớp lát không còn đường sống, hai mắt còn mở to, giống như đang nói - -không phải người nói đếm tới ba sao?

"Người không phải lần đầu bị dọa, cô cũng vậy đấy?" Lạc Chiêu Dực giễu cợt một câu, tay từ sau lưng vươn ra, lòng bàn tay còn cầm một viên ngọc thạch, loại tiết mục bị uy hiếp này không biết hắn đã gặp qua bao nhiêu lần, ngay chính bản thân hắn cũng từng bị đao đặt trên cổ.

Mục Song Hàm "..."

Hoàng tử là một chức nghiệp nguy hiểm cao, thái tử lại càng hiểm nguy siêu cao, không biết làm thái tử phi thì thế nào?

Mục Nhung sợ ngây người, ngây ngốc đứng ở nơi đó, thì ra ngọc thạch cũng có thể giết người sao?

"Còn đứng ngốc làm gì, mau tới đây!" Lạc Chiêu Dực khó hiểu liếc nhìn hắn một cái.

Mục Nhung dè dặt lấy đao trên cổ ra, quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy miếng ngọc thạch kia được mài không hề có góc cạnh, tinh xảo sáng long lanh, giờ phút này lại khảm sâu vào trong yết hầu một người, Tam đương gia hai mắt trừng như chuông đồng, còn mang theo vẻ mặt khó tin trước khi chết, hình ảnh có vẻ rất quý dị, Mục Nhung nhìn thoáng qua liền không muốn xem nữa.

"Mới vậy đã sợ?" Lạc Chiêu Dực tiện tay đem miếng ngọc thạch khác đưa cho hắn, nắm lấy hắn nhảy lên lưng hổ, "Tiểu Bạch, nhanh lên!"

Ngon lửa hùng hực lan tới cực nhanh, kéo dài thêm nữa bọn họ đều gặp nguy hiểm.

"Gào - -" Đại Bạch Hổ gầm đầu gào to một tiếng, bóng dáng trắng kiện vọt qua sông dài, hướng theo lối ra mà đi.

"Ta, ta mới không phải sợ hãi!" Mục Nhung lúc này mới có cơ hội trả lời một câu.

"A Nhung, có bị thương không?" Mục Song Hàm cẩn thận quan sát đệ đệ, sự lo lắng kéo dài cuối cùng cũng buông xuống, "Về sau ra cửa nhất định phải mang theo người bên cạnh, không thể lại tùy ý như thế!"

Mục Nhung siết chặt ngọc thạch trong lòng bàn tay, gạt đầu, sau đó ngửa mặt nhìn về phía Lạc Chiêu Dực: "Thái tử tỷ phu, mới vừa rồi sao người lại làm được? Ta cũng không nhìn thấy bóng dáng ngọc thạch, làm sao lên giết được sơn tặc kia?"

"Quen tay hay việc mà thôi, luyện công phu đến cảnh giới nhất định, cánh hoa phiến lá đều có thể giết người, huống chi một viên ngọc thạch?"

Mục Nhung nghe được sinh lòng hướng tới, cắn răng suy nghĩ một chút, gương mặt lấm bầm lộ vẻ kiên nghị: "Thái tử tỷ phu, võ công người còn lợi hại hơn các sư phụ ở võ quán kia, có thể thu ta làm đồ đệ không?"

"A Nhung, đệ nói những cái gì đấy! Điện hạ thân là thái tử, sự vụ bận rộn, nào có rảnh rỗi dạy công phu cho đệ?" Mục Song Hàm lắc đầu, lấy khăn ra nhẹ nhàng giúp hắn lau bầm trên mặt, kiên nhẫn nói: "Nếu đệ thực sự muốn học võ, về sau cũng không cần vụng trộm chạy đến võ quán, trải qua lần này, e là cha còn ước gì đệ có một thân võ nghệ giỏi, ta sẽ nói với cha, để ông mời một sư phụ chuyên dạy võ cho đệ."

Mục Nhung cúi đầu.

Lạc Chiêu Dực đoạt lấy khăn ném cho Mục Nhung, gương mặt lấm bầm, không vui liếc nhìn Mục Song Hàm, ý là - -nàng là người của ta, không cho phép chăm sóc người khác.

Mục Song Hàm trừng mắt nhìn lại hắn, ý bảo - -cố tình gây sự!

Mục Nhung buồn bực ngẩng đầu lên, Mục Song Hàm lập tức nhìn trời, ôn hòa nói: "Tự mình lau mặt sạch sẽ, đợi lát nữa cha mẹ nhìn thấy còn không

đau lòng muốn chết."

"Vâng." Mục Nhung không rõ chuyện gì, ngoan ngoãn đáp một tiếng.

Lạc Chiêu Dực nhìn hần thuận mắt, không sao cả nói: "Người là đệ đệ của A Hàm, cũng giống như đệ đệ cô, như vậy... Tuổi người còn nhỏ, trước hết hãy tới Đông cung làm thư đồng, công phu cô sẽ dạy người, Trần Trầm cũng sẽ chỉ điểm cho người, vừa lúc cùng cô học bài, việc học cũng sẽ không xao lãng."

Kỳ thật trong lòng Lạc Chiêu Dực cũng có suy tính, thứ nhất, từ chuyện bị bắt này có thể thấy được Mục Nhung là một nhân tài có thể bồi dưỡng, Lạc Chiêu Dực cố ý bồi dưỡng hần trở thành trợ lực, sau này cũng có thể làm một chỗ dựa cho tỷ tỷ hần. Thứ hai, về sau Mục Song Hàm được gả vào Đông cung, chắc chắn sẽ nhớ người nhà, bất cứ lúc nào Mục Nhung cũng có thể ra vào làm bạn càng tốt hơn. Thứ ba, có ngoại tôn Mục Nhung này ở đây, có thể phân tán tinh lực của Từ lão cô hủ, khỏi phải cả ngày lẫn đêm nhắc tới bên tai hần.

Mục Song Hàm nghe vậy có chút kinh hi, lại có chút do dự, "Điện hạ, Mục Nhung trời sinh tính bất hảo, cứ ngày ngày ở trong cung vậy à? Huống chi, bệ hạ sẽ đồng ý sao?"

Mục Nhung rất cơ trí, sao lại không nghe ra Lạc Chiêu Dực có ý bồi dưỡng cất nhắc, vội vàng nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai cái răng khểnh: "A tỷ, thái tử tỷ phu, ta bảo đảm sẽ nghe lời!"

Lạc Chiêu Dực vỗ vỗ đầu hần, khẽ nhưn mày, nói với Mục Song Hàm: "Cứ an tâm đi."

Hần chu đáo như thế, Mục Song Hàm lại không biết nên nói gì nữa, khẽ thở dài một tiếng.

Lạc Chiêu Dực lặng lẽ cầm tay nàng, ý tứ sâu xa thoáng nhìn nàng - - sợ cái gì, dùng cả đời nàng đến trả nợ, vậy là đủ rồi.

Đang lúc nói chuyện, Đại Bạch Hổ đã chạy ra khỏi đám rừng bị cháy, Nhạc Kiều bắt một đám sơn tặc, trước hết cho người áp giải trở về, tự mình dẫn nhân mã phòng thủ ở bên ngoài, không kịp suy nghĩ liền xông vào, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng Đại Bạch Hổ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ lau mồ hôi lạnh, nếu thái tử ở đây gặp chuyện không may, phỏng đoán cái mạng nhỏ của bọn họ cũng phải mất hết!

"Ai da điện hạ, ngài... Cuối cùng đã đi ra!" Nhạc Kiều nhất thời kích động, lễ nghi đều bỏ qua.

Lạc Chiêu Dực cũng không trách hần, mỗi tay ôm một người, mang theo Mục Song Hàm cùng Mục Nhung nhảy xuống đất, phân phó nói: "Cô còn có việc, người đưa bọn họ hồi phủ trước, cần phải cẩn thận!"

"O?" Mục Song Hàm còn muốn nói gì đó, hần đã cười Đại Bạch Hổ chạy xa.

Thấy hai trông mắt nàng hơi tối lại, Nhạc Kiều vội vàng giải thích: "Mục tiểu thư ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều, điện hạ là có việc gấp, ta nghe nói Thục phi nương nương mời gánh hát tiến cung biểu diễn cho thái hậu xem, các hoàng tử công chúa đều phải đến, có lẽ điện hạ trực tiếp chạy từ trong cung đến đây, bây giờ chắc là trở về thỉnh tội..."

"Ta lo lắng còn không kịp, làm sao nghĩ nhiều..." nội tâm Mục Song Hàm quynh lên, càng thấy áy náy và cảm động.

Mục Nhung gãi gãi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, nhỏ giọng nói: "Tỷ, có phải ta đã gây họa hay không? Làm thái tử tỷ phu rước lấy phiền phức?"

Mục Song Hàm hơi nhú mày, giữa lông mày càng thêm sầu tư, sờ sờ đầu hần, không mở miệng.

Ngày sắp hết, sắc trời dần tối, Lạc Chiêu Dực cười Đại Bạch Hổ vừa tới cửa thành, liền thấy Lạc Đình cười ngửa đến.

"Nhị ca?" Lạc Chiêu Dực thu lại ánh mắt, có chút ngoài ý muốn, khi gương mặt lại là một bộ dáng không chút để ý, khẽ cười một tiếng: "Sao huynh lại tới đây?"

"Đệ còn có tâm tư cười?" Lạc Đình nhìn hần một cái, thoáng an tâm, sau đó cả giận nói: "Mau cùng ta trở về! Đệ bỏ lại một câu đi cứu người liền chạy mất, phụ hoàng và thái hậu dù thương đệ cũng phải phạt đệ không có quy củ, hơn nữa khi lão Tam ngăn cản, đệ không những không nghe còn đánh hần! Thục phi bên kia không ngừng góp lời, sắc mặt thái hậu cũng không tốt... Đệ có biết hay không, rất nhiều người muốn đem đệ từ trên thái tử vị kéo xuống!"

"Vậy còn huynh?"

Lạc Đình càng nói sắc mặt càng không tốt, thời khắc tức giận bưng bưng chợt nghe hần nhẹ nhàng nói một câu, lập tức sừng sốt, "Đệ có ý gì?"

"Có nhiều người muốn đem ta từ trên vị trí này kéo xuống, vậy nhị ca thì sao?"

Lạc Đình bình tĩnh, dùng một loại ánh mắt khó có thể nói rõ nhìn hần, giọng nói có chút khó tin: "Đệ ngay cả nhị ca cũng không tin?"

"Không," Lạc Chiêu Dực cười cười, buông tay: "Ta tất nhiên tin huynh nhất nhị ca."

Nói xong, hần vỗ vỗ đầu Đại Bạch Hổ, ý bảo tiếp tục đi, mặt mày sáng chói, có thể so với nắng gắt, "Có cái gì phải vội, tôm tép nhai nhép chính là tôm

tép nhai nhép, bọn họ dù làm gì cũng không lay động được cô chút nào."

Dưới trời chiều, Lạc Đình nhìn bóng lưng hần một hồi lâu, mới đuổi theo, tức giận nói: "Trở thành thái tử rất giỏi? Ta tám tuổi, đệ mới sinh ra, mới trước đây ta còn từng giúp đệ thay tã, từng dỗ đệ ngủ, giúp đệ gánh vác số chuyện xấu... Muốn hại đệ đã sớm hại còn chờ tới bây giờ? Đệ đem chuyện này nói giỡn?"

"Ừ, một chút cũng không buồn cười." Lạc Chiêu Dực liếc xéo hần, trên trán gân xanh nhảy lên, vuốt vuốt cổ tay, "Bất quá... Những chuyện ngốc nghếch kia huynh cũng nên quên, nếu không ta không ngại giúp huynh quên đi!"

Lạc Đình "Chặc" một tiếng, như cười như không.

Lạc Chiêu Dực mặc kệ hần, cười Đại Bạch Hổ xông vào cửa cung, một đường đuổi tới Trường Thọ Cung vừa vặn nghe được những câu khản thiết của Thục phi, khóc không thành tiếng: "Thái tử xưa nay tùy hứng, kiêu căng lớn lối, thủ đoạn thô bạo, lần này càng bất kính với thái hậu, ấu đả huynh trưởng, thần thiếp thực sợ một ngày kia thái tử đăng cơ, sẽ đem Thương nhi..." Lời nói dừng ở đây, chính là dừng đúng lúc, vô hạn tưởng tượng, như thể Thục phi cũng không dám nói thêm chút nữa.

"Cô sẽ thế nào? Thục phi chẳng lẽ cảm thấy... Cô sẽ giết huynh?"

Lại nghe bên ngoài truyền đến thanh âm của Lạc Chiêu Dực, quả nhiên là không cố kỵ gì, nhưng loại không cố kỵ gì này trong cung bao nhiêu người yêu thích và ngưỡng mộ ghen tị, chỉ tiếc, những người khác không có lá gan này, cũng không có loại năng lực không biết sợ hãi này.

Thục phi cứng đờ, đến lúc nào lại không đến, cứ phải vào lúc này? Thật sự là âm hồn không tan!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Không phục

Edit +Beta: Anky

Trong Trường Thọ Cung, Thục phi kéo Lạc Thương đứng ở một bên, Văn Đế cùng hoàng hậu đứng ở một bên khác, thái hậu ngồi ở trên, hai mắt nhắm nghiền, Lạc Tĩnh Nghi đang nhẹ nhàng giúp bà xoa huyết thái dương.

Khóe miệng Lạc Thương bị rách, dưới mắt cũng có máu ứ đọng, mặc dù đáng vẻ chật vật, lại thắng ở thái độ trầm ổn, Thục phi đau lòng kéo hần, vừa tức vừa giận, mới có đoạn nói chuyện vừa rồi, ai ngờ Lạc Chiêu Dực đuổi tới, đúng lúc nghe được rõ ràng rành mạch.

Trong đại điện lặng ngắt như tờ, Lạc Chiêu Dực chậm rãi đi tới, cất cao giọng nói: "Tôn nhi thỉnh an tổ mẫu." Lại hướng về phía Văn Đế và hoàng hậu hành lễ.

Thái hậu khoát tay với Lạc Tĩnh Nghi, phút chốc mở mắt ra, ánh mắt sắc bén, "Chiêu Chiêu à, con nói đi cứu người, là cứu ai?"

"Cứu đệ đệ tôn nhi."

"Đệ đệ? Con là con trai nhỏ nhất của hoàng đế, ở đâu ra đệ đệ?" Thái hậu nhíu mày, có chút buồn bực.

Lạc Chiêu Dực bên môi mỉm cười, thần sắc thông dong, không nhanh không chậm nói: "Tôn nhi sắp cưới thái tử phi, đệ đệ của thái tử phi theo lý cũng là đệ đệ tôn nhi."

Lạc Tĩnh Nghi khóe mắt nhảy dựng, trong lòng tự nhủ Tiểu Thất đối với A Hàm thật là tốt...

"Thì ra là yêu ai yêu cả đường đi, thái tử phi là khuê nữ của Mục gia sao, ai gia đến nay còn chưa gặp qua đấy," thái hậu như có điều suy nghĩ, quét qua Thục phi cùng Lạc Thương một cái, lại hỏi: "Đệ đệ thái tử phi xảy ra chuyện gì, mà con phải bỏ lại ai gia, ấu đả huynh trưởng, đi đến đó một chuyến?"

"Vũ Dương Hầu phủ Tiết Kiến mua chuộc sơn tặc bắt Mục Nhung, ý muốn uy hiếp thái tử phi đi vào khuôn khổ!" Lạc Chiêu Dực lạnh lùng nói: "Không biết suy nghĩ Mục Song Hàm là thái tử phi của tôn nhi, cùng tôn nhi đồng tâm đồng đức, hần to gan lớn mật hành động như vậy chẳng phải là đánh vào mặt tôn nhi?"

"Tiết Kiến? Lại là hần?" Văn Đế vừa nghe liền cau mày, "Vũ Dương hầu dạy con trai thế nào, gian ngoan hồ đồ, dạy mãi không sửa!"

Thục phi cũng không chịu thua: "Bệ hạ, thái hậu, không phải là thần thiếp không nói đạo lý, đệ đệ thái tử phi bị bắt, có bao nhiêu người đi cứu, vì sao thái tử phải đích thân đến? Chẳng lẽ ở trong lòng thái tử, thái hậu so ra còn kém hơn thái tử phi chưa gả vào Đông cung?"

Bà ta không đề cập tới Lạc Thương, luôn mồm vì thái hậu mà bất bình, thái hậu nghe vậy, quả nhiên có chút không vui.

"Lời này chính là không nói đạo lý!" Lạc Chiêu Dực trên mặt trào phúng, cười lạnh một tiếng: "Thực phi nương nương nói hiên ngang lắm liệt, cô cũng muốn hỏi lại một câu, nếu mẫu thân sinh của Thực phi nương nương cùng phụ hoàng đồng thời rơi vào nước, Thực phi nương nương sẽ cứu ai?"

Thực phi liền nghẹn, vừa định trả lời, đúng là cứng họng. Nếu trả lời cứu Văn Đế, đó chính là bất hiếu, nhất định bị người phi nhỏ, nếu trả lời cứu mẹ, Văn Đế sợ là sẽ trở mặt ngay tại chỗ, nàng ta về sau cũng đừng nghĩ được Văn Đế sủng ái lần nữa.

Văn Đế nhướn mày, thái hậu về mặt kỳ dị, lại có chút giống như cười như không.

Sắc mặt Thực phi trắng bệch, giờ mới biết trúng cái bẫy lời nói của Lạc Chiêu Dực, quả nhiên lại nghe Lạc Chiêu Dực nói năng khản thiết, "Tổ mẫu, tôn nhi kính yêu ngài, cũng đối đãi với thái tử phi hoàn toàn một lòng, ngài từ trước đến nay rất từ ái, thái tử phi trời sinh tính tình ôn thiện thuần lương, chắc chắn như tôn nhi cũng sẽ hiếu kính ngài."

"Con đó, " thái hậu bắt đầu đi lấy ngón tay chỉ hần, "Ai gia cũng không phải tức giận gì... Nhưng chuyện lão tam, con nói thế nào?"

Nói xong, vẫy tay về phía Lạc Thương, chờ Lạc Thương đi đến trước mặt bà, bàn tay đầy nếp nhăn sờ chỗ vết máu ứ đọng ở trước mắt hần, đều là tôn tử ruột thịt, thái hậu cũng không thể nào thiên vị đến mức ngang ngược vô lý, tuy nói Thực phi thích thêu dệt chuyện, nhưng Lạc Thương lại không nói được lời nào, nhìn thấy cũng rất ủy khuất, qua nhiều năm như vậy cũng hết sức hiếu thuận, thái hậu đương nhiên muốn đòi công đạo cho hần.

Lạc Chiêu Dực còn chưa mở miệng, Lạc Thương đột nhiên phá vỡ trầm mặc, "Tổ mẫu, việc này coi như bỏ đi, là tôn nhi không biết nguyên nhân mới đi ngăn trở, Tiểu Thất cứu người sốt ruột mới động thủ, tôn nhi không trách hần."

Thái hậu tràn đầy vui mừng, lại nghe Lạc Chiêu Dực khó hiểu, tựa như rất là kinh ngạc trả lời: "Huynh đệ chúng ta luận bàn vài chiêu là chuyện thường, tài nghệ không bằng người bị vài quả đấm có là gì? Tôn nhi khi còn bé đã bắt đầu học võ, bị thương chỉ có nhiều không ít, Tam hoàng huynh cùng lắm chỉ bị thương ngoài da, hôm nay sao cứ như chịu ủy khuất nháo đến nơi này của tổ mẫu đây?"

Hần vừa nói như vậy, giống như cũng là...

Thực phi đau lòng con trai, tức giận vô cùng nói: "Thương nhi thân là huynh trưởng, không có lòng dạ động thủ với người, người lại là thái tử cao quý, hần tất nhiên khắp nơi nhẫn nhịn, người lại hùng hổ dọa người..."

"Tam hoàng huynh cũng nghĩ như vậy?" Lạc Chiêu Dực đuôi lông mày chau lên, xanh u trong mắt càng thêm u ám.

Lòng bàn tay Lạc Thương siết chặt, âm thầm cắn răng, phần nộ không thôi, kỳ thật lời này của Thực phi đúng là nói ra tiếng lòng hần, hần luôn tức giận bất bình, cảm thấy Lạc Chiêu Dực mệnh tốt, là con trai trưởng của hoàng hậu, mới có thể trở thành thái tử, hần mọi việc nhẫn nhịn, nhưng luận thực học, so ra kém Lạc Chiêu Dực chỗ nào?

Nhưng hần không dám nói, kìm nén nhiều năm như vậy cũng không dám nói.

Trong mắt Lạc Thương tràn ngập uất khí, vẫn còn muốn khổ sở ảm đạm, Lạc Tĩnh Nghi đứng đối diện hần, nhìn thấy rõ ràng, bỗng nhiên nói: "Thái tử tâm không sợ hãi, dám làm chuyện cả thiên hạ không tán đồng, hiện nay Tam hoàng huynh lại ngay cả một câu thừa nhận cũng không dám..." Ngụ ý không cần nói cũng biết.

Dưới những kích thích nặng nề, mắt Lạc Thương đỏ lên, bật thốt ra: "Phải! Là ta không phục!"

Nói xong, toàn bộ đầu óc trống rỗng, hần đã nói ra, kìm nén bao nhiêu năm cuối cùng cũng phun ra, đột nhiên cảm thấy có chút nhẹ nhàng không còn cảm giác nặng nề nữa.

Thái hậu thở dài, hoàng gia tranh vị bà đã thấy quá nhiều, từ Tiên đế đến Văn Đế, rồi đến thế hệ này của thái tử, kỳ thật bà cũng không ngoài ý muốn, chỉ có thờ dài mà thôi, nhà mẹ đẻ Tam hoàng tử cường đại, năng lực xuất chúng, nếu nói không có lòng này mới là gạt người.

Nhiều năm giấu kín như vậy, lại bị một câu của Lạc Chiêu Dực chọc thủng.

Thực phi nước mắt tràn mi, đi đến trước Văn Đế quỳ xuống, "Bệ hạ, ngài đối với thái tử thiên vị bảo vệ có thêm, thần thiếp không lời nào để nói, nhưng Thương nhi cũng là con của ngài..."

Văn Đế chỉ thân nhiên nói: "Lập đích không lập trường, trầm biết rõ trong lòng các hoàng nhi đều không phục, không bằng tìm một cơ hội, cho các con đường đường chính chính phân cao thấp, các con mới biết được có phải trầm thiên vị mới lập Chiêu Dực làm thái tử hay không... Chiêu Dực, có dám ứng?"

Lạc Chiêu Dực không sao cả, cười đến mây trời nước chảy, "Có gì không dám?"

Lạc Thương thật sự là hận chết bộ dạng vĩnh viễn tâm cao khí ngạo này của hần! Hần không thể đem hần từ nơi cao cao tại thượng kéo xuống ngã chết!

"Như vậy đi, " thái hậu đột nhiên đề nghị, rất hứng thú cười nói: "Thời tiết vừa đúng lúc, mấy ngày nữa cho đoàn người đến bãi săn, ai gia ra một cái khảo đề cho các con... Còn có hoàng đế không phải đều chỉ định chính phi cho các tôn nhi rồi sao? Ai gia còn chưa có gặp qua, không bằng triệu các nàng vào cung cho ai gia nhìn một chút đi."

"Vậy theo ý mẫu hậu mà làm." Văn Đế lập tức đáp.

Những người khác đều không dị nghị gì, một hồi phong ba cứ như vậy bị thái hậu cùng Văn Đế liên thủ tiêu diệt trong vô hình.

Trong nội tâm Thục phi trào phúng cười lạnh, Lạc Chiêu Dực gây họa, đánh người, thái hậu lúc trước còn nói muốn phạt hần, nhưng hần bị trừng phạt gì chưa? Không có gì cả! Từ trước đến giờ, mỗi lần đều là như thế, dù bà ta nói bao nhiêu, khóc đến lợi hại hơn nữa cũng vô dụng, hoàng hậu từ đầu tới cuối không nói một lời nào, tư thái thảnh thơi kia đâm vào ánh mắt của bà ta phát đau, bà ta sao có thể không hận không oán? Sao có thể cam tâm?

Được được, để xem bọn họ có thể đắc ý đến khi nào! Bức bà ta cùng Thương nhi nóng nảy, bọn họ có dễ chịu hơn sao!

Hôm sau, Tiết Kiến chịu thẩm tra, hần mua chuộc son tặc bắt cóc Mục Nhung, ý muốn mưu hại thái tử phi tương lai, nhân chứng vật chứng đều đủ, có thanh minh cũng vô dụng, bởi vì liên tiếp phạm tội, việc ác khó sửa đổi, Văn Đế chính miệng hạ lệnh "Trảm lập quyết", Vũ Dương hầu đi tìm Đoàn Mẫn trưởng công chúa, lại không biết lúc này Đoàn Mẫn trưởng công chúa ước gì Tiết Kiến chết sớm đi, miễn cho hồng đại sự.

Không cách nào xoay chuyển tình thế, phé thế tử Vũ Dương Hầu phủ Tiết Kiến, chết!

Xuân đi thu đến, giữa mùa hạ, ngọn gió mới thổi qua một đêm, hoa đào đã tàn, hải đường vẫn như xưa, lá sen làm nổi bật liên hoa, một hồ gọn sóng, khắp nơi nghe thấy mùi hương thơm ngát.

Mục Song Hàm vừa biết được tin tức Tiết Kiến đã chết, còn chưa trở lại bình thường, lại nhận được chỉ thị tiến cung, nàng thay đổi y phục, ngồi lên xe ngựa, đến bãi sân Tây Sơn.

Trên mặt đất dựng đầy lều trại, cấm quân bao bọc vây quanh đây, gần bãi sân phía nam có một khu vườn, nếu người hoàng gia hào hứng lên, buổi tối sẽ ở lại chỗ này, muốn bao nhiêu tiện nghi liền có bấy nhiêu phương tiện.

Mới vừa xuống xe ngựa, Mục Song Hàm thấy hai bên có một chiếc xe ngựa dừng lại, Trang Nhượng Hân cùng Đào Vận đồng thời từ trong xe đi ra, ba người đưa mắt nhìn nhau, xen lẫn trong đó đều là chán ghét, về mặt Trang Nhượng Hân và Đào Vận trong nháy mắt thay đổi, nhưng thấy cách đó không xa Văn Đế cùng phu quân tương lai của các nàng ta đều ở đây, vì vậy miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười.

Thần sắc Mục Song Hàm lại bình tĩnh, thoáng gật đầu, sau đó tựa như không nhìn thấy gì, trực tiếp đi về phía trước.

"Ngươi..."

Đào Vận đối với Mục Song Hàm nhìn không vừa mắt cơ hồ không kém gì Trang Nhượng Hân, Trang Nhượng Hân là chán ghét oán hận, Đào Vận sâu hơn là ghen tị phần hận, bởi vì nàng ta ghen tị Mục Song Hàm có thể được thái tử yêu thích, ngược lại đem nàng ta vốn là người xứng đáng làm thái tử phi nhất vứt đi như vứt giày! Nàng ta muốn làm thái tử phi, mà không phải là chính phi của một vị hoàng tử không có cảm giác tồn tại gì này!

Bên kia, Lạc Chiêu Dực thoáng nhìn Mục Song Hàm, bên môi tự nhiên lộ ra vui vẻ, bình thần hướng về phía Văn Đế chấp tay, sau đó nhảy lên tuấn mã bên cạnh, cười đến trước Mục Song Hàm, nằng nết như lửa, cũng không sánh bằng ánh sáng rực rỡ lưu chuyển giữa đôi lông mày trên dung nhan đẹp đẽ của hần, "Chưa từng tới đây phải không, lên ngựa, dẫn nàng đi một vòng!"

Mục Song Hàm thấy hần mặc áo vật ngắn quần bó sát ủng cao, tư thế oai hùng hiên ngang, cực kỳ giống bộ dáng lần đầu gặp ở Hàn lâm phủ, lúc ấy nàng đối với vị thái tử điện hạ tùy hứng lớn lối này không có cảm tình gì, ai có thể biết được bây giờ hần lại là phu quân của mình, nghĩ đến đây, Mục Song Hàm không khỏi cảm thán vận mệnh trên người, sau đó thoải mái nắm chặt tay hần đưa tới, mượn lực nhảy lên ngựa ngồi trước mặt hần, quay đầu lộ ra một nụ cười sáng lạn với hần, chọc mù mắt một đám người.

Lạc Chiêu Dực ôm lấy eo nàng, tiếng cười sang sảng vang lên, vung roi ngựa lên, dần dần đi xa.

"Người trẻ tuổi..." Văn Đế lắc lắc đầu, cười cảm khái một câu, cũng không có ý trách cứ gì, tuổi trẻ khí phách, nắm tay nhau đi khắp nhân gian tươi đẹp, chuyện như vậy khi còn trẻ ông cũng làm không ít.

Mắt Đào Vận cùng Trang Nhượng Hân đều tràn đầy hâm mộ, như có như không nhìn nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử, không biết tại sao Lạc Đình và Lạc Thương tựa như không nghe thấy, nhìn cũng không nhìn các nàng một cái.

Nhưng tứ hoàng tử tiêu sái, thấy Lăng Mạn Mạn cũng đến, lập tức học theo Lạc Chiêu Dực cười ngựa đi qua, trực tiếp đem Lăng Mạn Mạn bắt lên ngựa, khiến mỹ nhân lạnh lùng kinh hô một tiếng, nhưng giục ngựa lao nhanh đối với nữ tử trong khuê phòng mà nói vừa có tình thú lại chơi rất thú vị, một giây sau trên mặt Lăng Mạn Mạn vẽ băng sương tan biến hết, cũng hiện ra nụ cười.

Tứ hoàng tử Lạc Lâm bắt tri bắt giác tiến tới bên tai nàng, vì lấy lòng mỹ nhân, liền nói: "Chúng ta đuổi theo bọn họ được chứ?"

"Được được!" Lăng Mạn Mạn không phát giác gì, hưng phấn vỗ tay, "Mau!"

Phía trước, Mục Song Hàm liếc về phía sau một cái, dờ khóc dờ cười, "Điện hạ, bọn họ đuổi theo tót..."

Lạc Chiêu Dực hừ lạnh một tiếng, thăm mắng Lạc Lâm, trong lòng tự nhủ nhìn huynh ngốc vậy, huynh học theo thì học đi, không so đo với huynh, nhưng huynh lại còn mang người đi theo hướng bên này, hai bên làm bóng đèn lẫn nhau... Huynh đến tột cùng là ngốc tới trình độ nào?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Mưa gió

Edit+Beta: Anky

Sắc trời quang đãng, gió lạnh thổi qua rừng núi, mang đến một hương vị cỏ cây thơm ngát.

Ngựa chạy như bay đến bên hồ, dần dần dừng lại, Lạc Chiêu Dực liếc về phía sau một cái, sau đó ôm Mục Song Hàm xuống ngựa, hừ cười, "Bỏ xa bọn họ!"

Mục Song Hàm nhìn hấn khẽ nâng cằm, mặt mày thần thái tung bay, trong lòng tự nhủ nếu có thêm cái đuôi nhất định sẽ vênh lên!

Nghĩ tới, nàng nhịn không được liền che miệng nở nụ cười.

"Cười cái gì?"

Mục Song Hàm hít sâu một hơi, bốn phía non xanh nước biếc, làm tâm tình nhanh chóng tươi sáng vui vẻ lên, nàng lắc lắc đầu, nghiêng đầu hỏi: "Điện hạ, chúng ta tự tiện rời đi, bệ hạ bên kia phải giao phó thế nào?"

"Có cái gì phải giao phó, dù sao điện hạ nhà nàng tùy hứng đã quen." Lạc Chiêu Dực nắm tay nàng đến bên hồ tản bộ, ngựa chậm rãi đi theo sau lưng bọn họ.

Mục Song Hàm nghe vậy dờ khóc dờ cười, nhịn không được lại nghĩ, tùy hứng quả nhiên là cái có tốt!

"Một đám người vây quanh phiền lòng, vẫn thích cùng một mình nàng ở bên nhau." Lạc Chiêu Dực bữu môi, thuận miệng nói.

Mục Song Hàm gò má ửng đỏ, đây là kỹ năng không thầy dạy cũng biết nói lời tâm tình? Suy nghĩ một chút, nàng cố ý nói: "Vì cái gì thích cùng một mình ta ở bên nhau?"

Lạc Chiêu Dực nghiêng đầu nhìn nàng, nàng liền nhìn trời, giả bộ vô tội ai không biết chứ, lại nói, thái tử điện hạ có từng nghiêm túc thổ lộ cùng nàng chưa? Không có!

"Này..." Lạc Chiêu Dực không được tự nhiên, "Nàng không biết sao?"

"Ta thực không biết." Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, khóe mắt khẽ héch lên, người bình thường làm vậy rõ ràng là thuần lương vô tội, nhưng khi nàng làm lại mười phần quyến rũ người.

Lạc Chiêu Dực nhìn chằm chằm nàng trong chớp lát, nâng mặt nàng lên, ở khóe miệng nàng hôn một cái, nhủ mảy: "Hiện tại biết rõ chưa?"

Mục Song Hàm ngẩn ngơ, thấy bên tai hấn còn đang phấp phồng, nhưng thần sắc lại rất tự nhiên, trong lòng tự nhủ không chỉ dừng lại ở kỹ năng lời tâm tình vô sự tự thông, ngay cả da mặt cũng dày lên, năng lực học tập này có cần mạnh như vậy không?

"Giờ trò lưu manh!" Mục Song Hàm trừng hấn.

"Ai bảo nàng quyến rũ người?" Lạc Chiêu Dực hừ nhẹ, tâm tình hiển nhiên rất tốt, "Huống chi không bao lâu nữa, nàng chính là thái tử phi, ta muốn hôn thế nào liền hôn thế ấy!"

Mục Song Hàm: "Cút! Ai quyến rũ chàng? Lớn lên giống hồ ly tinh là tại ta sao?"

"Đồng dạng là hồ ly tinh, Tiểu Hồng rất biết tự giác." Lạc Chiêu Dực sờ lên cằm, "Nàng học một chút."

Tiểu Hồng? Tiểu Hồng!

Liên tưởng đến Đại Bạch Hồ tên là Tiểu Bạch... Được rồi, trước tiên vì tiểu hồ ly có cái tên ngốc như vậy mà nước mắt đồng tình một phen, sau đó... Cả ngày mắng tiểu hồ ly ngốc nghếch chính là ai? Mặc dù nó thật sự có chút ngốc..

Bảo nàng học hỏi tiểu hồ ly một chút? Nội tâm Mục Song Hàm cơ hồ sụp đổ: "=="

Khóe môi Lạc Chiêu Dực khẽ nhếch, nàng lúc nào cũng có bộ dáng ôn hòa bình tĩnh trước mặt người khác, nhưng hấn thích nhất chính là chọc rách vẻ mặt như cụ non của nàng, nhìn dáng vẻ nàng tức giận lại không thể làm gì, quả thực làm không biết mệt.

Thật đáng yêu... thần sắc Lạc Chiêu Dực tỏ ra lạnh nhạt, trong lòng lại ẩn chứa ý nghĩ chọc phá.

Gần giờ Ty, ánh nắng chan hòa, không nóng không lạnh, đám mây trắng như bông lững lờ trôi trên không trung xanh thẳm, sắc trời phản chiếu cảnh vật, non xanh nước biếc, xinh đẹp khác thường.

Mọi người đều tụ lại bên trong tiểu uyển, thái hậu muốn kéo mấy người Đào Vận nói chuyện, đúng lúc Lạc Chiêu Dực mang theo Mục Song Hàm vội vàng trở về, tất cả mọi người tĩnh lặng. Mục Song Hàm sớm đã chuẩn bị tâm lý, dù sao nàng có thể giả bộ, làm mặt than, khiến người nhìn thấy lại là vẻ thông dong trấn định.

Hai người hành lễ trước, ánh mắt thái hậu dừng lại trên người Mục Song Hàm, cảm thấy cô nương này sinh ra đẹp thì rất đẹp, chỉ là có chút quá đẹp, kỳ thật trong lòng thái hậu vẫn thích kiểu như Đào Vận nhìn thấy đoan trang hiền lương.

Bất quá thái tử đã chọn nàng, thái hậu cũng không nên nói gì, chỉ gọi Mục Song Hàm tiến lên, kéo tay nàng lại cẩn thận quan sát, giọng nói có chút hiền hoà, "Ngẩng đầu lên, để ai gia nhìn thật kỹ xem."

Tổ mẫu Mục Song Hàm mắt sớm, ngoại tổ mẫu lại không phải ruột thịt, vẫn là lần đầu cùng lão nhân gia thân cận như thế, ngẩng đầu đối diện với khuôn mặt hòa ái của thái hậu, không khỏi có chút câu nệ, thái hậu liền cười nói: "Quả thật là hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh, chẳng trách thái tử hợp ý như thế, ai gia chỉ hi vọng người về sau hiểu chuyện nhu thuận, cùng đỡ gánh nặng, phải chiếu cố thái tử, hiểu chưa?"

"Dạ, thần nữ hiểu." Mục Song Hàm khẽ rù mắt xuống, cũng mỉm cười trả lời.

Lúc này, có cung nhân tiến lên bẩm: "Khởi bẩm thái hậu, bãi săn đã chuẩn bị xong."

"Được, vậy đi qua đi."

Thái hậu dẫn một đám người ra cửa, đến bãi săn, vị trí sớm đã an bài tốt, điểm tâm và rượu trái cây một chút cũng không thiếu, mà phía trước là một mảnh đất trống, trên đất trống lại dựng thẳng rất nhiều cọc mai hoa, ở giữa một cọc mai hoa cao nhất có treo một bánh vải nhiều màu rất lớn.

Lạc Chiêu Dực hứng thú nhìn một chút, Văn Đế đã mở miệng hỏi trước: "Mẫu hậu, hôm nay ngài muốn ra cái khảo nghiệm gì vậy?"

"Cái gì khảo nghiệm với không khảo nghiệm, ai gia thật vất vả mới ra ngoài một chuyến, người cũng đừng phá hư nhã hứng của ai gia!" Thái hậu nghiêm mặt, Văn Đế lập tức bật cười lắc đầu, ông đại khái đã hiểu ý tứ của thái hậu.

Quả nhiên, thái hậu lại nói: "Tuy mùa thu là thời tiết đi săn, nhưng từ sau khi tiên đế băng hà, ai gia không hề sát sinh, cũng đã vài thập niên, nếu để các người đi săn, trong lòng ai gia cũng bất an, nhưng mà nếu đã ra ngoài chơi, cũng không thể ngồi không, cũng may mấy hôm trước ai gia thấy cảnh sinh tình, nhớ tới chuyện lý thú lúc tuổi còn trẻ cùng tiên đế du ngoạn, nhất thời vô cùng hoài niệm..."

"Ý tứ Thái hậu không phải là muốn xem các hoàng tử võ sao?" Thục phi suy đoán nói.

"Thật hay cho một chuyện lý thú bị các người nói thành nghiêm túc như vậy!" Thái hậu có chút không vui, dừng một chút, giọng nói hòa hoãn lại: "Đại Cảnh hoàng triều chúng ta đều coi trọng văn võ, chỉ là thái bình thịnh thế võ tướng sẽ khó được thể hiện, hôm nay ai gia liền làm chủ dẫn dắt hậu bối, ai dám lên cọc mai hoa này lấy được bánh vải nhiều màu, có thể trong một nén nhang mà không ngã, thẳng quan liền ba cấp... Hoàng đế, người cảm thấy thế nào?"

Tiếng nói vừa dứt, tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên, đặc biệt nhất là võ quan.

Văn Đế thoáng trầm ngâm liền gật đầu, ánh mắt cùng thái hậu chạm nhau, lập tức như có điều suy nghĩ, nhìn về phía các hoàng tử nói: "Thái hậu săn sóc võ tướng, trăm cũng sẽ không bạc đãi các hoàng nhi, trong các con nếu có người thắng, trăm liền phá lệ phong người đó làm Thân vương!"

Các hoàng tử mắt đồng thời sáng ngời, hoàng tử chỉ là thân phận, Thân vương mới chính là quyền vị thật sự!

Thục phi cùng Lạc Thương liếc mắt nhìn nhau, trong mắt cả hai đều thấy được vui mừng, lúc trước vì củng cố vị trí cho thái tử, Văn Đế luôn kèm hãm các hoàng tử không gia phong, không nghĩ tới hôm nay lại buông lỏng miệng, đây chính là việc tốt trời cho.

"Nếu hoàng đế có ý đó, vậy để các tôn nhi đánh trận đầu đi, nếu để bọn họ và võ tướng cùng một trận đấu, ai gia cũng sẽ bị người nói là tư lợi bội ước." Võ tướng là thần tử, nói thật, nào dám động thủ với các hoàng tử, thái hậu lời này vừa ra, mọi người cùng nhau thờ phào nhẹ nhõm.

Mục Song Hàm luôn đang nghe, không biến sắc, lúc này có chút hiểu ý tứ thái hậu, ở trong miệng thái hậu, diu dặt võ tướng mới là trọng điểm, các hoàng tử chỉ là nhân tiện, cho dù cùng tranh chức vị Thân vương, cũng không bị người ta nói giữa các hoàng tử bất hòa... Có thể nói là nhọc lòng.

Nhưng lời này vừa ra lại đem thái tử đẩy tới trên đầu sóng ngọn gió, thái tử tuy là con vợ cả, nhưng là con trai nhỏ nhất, từ xưa có lệ lập đích không lập trưởng, nếu lần này huynh trưởng được phong Thân vương, đối với thái tử là sự đã kích không nhỏ.

"Thật có ý tứ, " Lạc Chiêu Dực đột nhiên cười đùa mở miệng: "Phụ hoàng, nếu là nhi thần thắng thì sao?"

Văn Đế cũng hết sức tùy ý, "Vậy bọn họ tất nhiên cũng phong Thân vương không thành."

Mục Song Hàm cảm thấy rầu rĩ, nói cho cùng đây là một cái khảo nghiệm, vừa đối với chư vị hoàng tử, cũng là đối với thái tử, hoặc là đối với cạnh tranh sóng ngầm giữa tam hoàng tử cùng thái tử, ai không biết, nếu bàn về võ nghệ, Lạc Thương đứng đầu trong các hoàng tử.

Văn Đế nhìn về phía Lạc Thương, có ý riêng, "Lần này, trẫm hết sức công bằng!"

Hồ hấp Lạc Thương bỗng nhiên nặng nề, hần giống như một tòa núi lửa bị đè nén nhiều năm, một khi bộc phát, máu đều sôi trào lên.

Thục phi bóp cái ly, hơi dắc ý nhìn hoàng hậu, hoàng hậu thần nhiên nói: "Ngu xuẩn đến nước này, bản cung phục."

Thục phi: "..."

"Nhi thần tự biết võ nghệ thấp kém, sẽ không đi lên."

"Nhi thần say mê thư họa, làm trễ nãi công phu, không muốn bêu xấu."

Nhị hoàng tử cùng Tử hoàng tử lại đồng thời mở miệng, nói xong bọn họ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ, đều nở nụ cười.

Lăng Mạn Mạn không quan tâm có thể lên làm Thân vương phi hay không, Đào Vận lại suýt nữa xé rách khăn tay, trong lòng đối với việc gả cho Lạc Đình càng thêm kháng cự, nàng ta có chí nguyện tận trời, Lạc Đình lại không cho được hết thảy mong muốn của nàng ta.

Lạc Tĩnh Nghi như có như không nhìn phía bên này, khoe miệng giương cao hơi châm chọc cười.

Lục hoàng tử từ trước đến nay nhát gan, thấy vậy cũng vội vàng thoái lui giống hai vị ca ca, như thế, cũng chỉ còn lại tam hoàng tử, ngũ hoàng tử cùng thái tử.

Tam hoàng tử dẫn đầu nhảy lên cọc mai hoa, ngũ hoàng tử cũng bám sát đi theo, Lạc Chiêu Dực không động, đối mặt với ánh mắt có thâm ý của thái hậu, hần cười cười, bỏ lại một câu ý vị không rõ nói: "Chỉ sợ khổ tâm của tổ mẫu phải uống phí rồi."

Thái hậu ngẩn ra, sau đó cười thán, có phải uống phí hay không, cũng chưa biết chừng đâu.

Mục tiêu của ngũ hoàng tử rất rõ ràng, vừa lên cọc mai hoa liền nhắm thẳng đến nơi đang treo banh vải nhiều màu mà đi, lập đích lập trường, hai cái hần đều không có, tuy nói nhà mẹ đẻ thế lực không nhỏ, nhưng vì như vậy mới lúng túng hơn, ngày thường đều không có cơ hội thể hiện, lần này rõ ràng muốn nắm lấy cơ hội.

Đáng tiếc hần gặp Lạc Thương so với hần lớn tuổi hơn, có dã tâm lại có năng lực cũng càng có ưu thế hơn!

Lạc Thương vừa ra tay liền giống như mang theo gió thổi, vừa nhanh vừa mạnh, công phu ngũ hoàng tử không tới, nhưng so với Lạc Thương liền như mảnh vụn, tránh né trên cọc mai hoa cực kỳ chật vật, "Tam hoàng huynh, xem ra trước kia huynh thật sự là ẩn giấu tốt!"

"Tiểu Ngũ, ngươi vẫn nên tự mình đi xuống đi, Tam ca cũng không muốn làm bị thương ngươi!" Mặc dù nói như thế, Lạc Thương ra tay lại không chút lưu tình.

Ngũ hoàng tử cười lạnh, nếu đã như thế, vậy không bằng cho tất cả mọi người đều không chiếm được! Hần hạ quyết tâm, muốn nâng Lạc Thương lên ném xuống.

Lạc Chiêu Dực mới lên cọc mai hoa liền thấy một màn như vậy, lập tức nhướn mày... Cho nên nói hần không thêm quan tâm đâu, trừ phi các hoàng tử đều vận thành một cỗ dây thừng, nếu không chó cắn chó như vậy, ngay cả một chút hứng thú theo chân bọn họ tranh cũng không có.

Ánh mắt Lạc Thương ánh lên, tung người một phen, đem ngũ hoàng tử đánh xuống, một ném này, ngũ hoàng tử nhất định trọng thương, nhưng Lạc Thương sớm đã nghĩ xong cái cớ, dù sao là do ngũ hoàng tử nhân tâm trước, hần là bị bức bắt buộc đi ra tay mà thôi, không phải sao?

Mẹ đẻ ngũ hoàng tử Văn phi lập tức đứng dậy la hoảng lên.

Văn Đế phân phó thị vệ bên cạnh: "Mau cứu người!"

Lạc Chiêu Dực hết chỗ nói rồi, một trò khôi hài ngay trước mắt! Mũi chân hần điểm một cái, thân hình nhoáng cái đã bắt được ngũ hoàng tử, tay kia ném ngọc thạch, mượn lực phản xung bám chặt vào cọc mai hoa, xoay người mà lên, vững vàng đứng lại.

Ngũ hoàng tử chưa tỉnh hồn, liền nghe thanh âm hần tức giận vang lên: "Không có bản lĩnh còn tham gia náo nhiệt, chức vị Thân vương quan trọng hay là mạng nhỏ quan trọng?"

"Đa tạ thái tử!" Sắc mặt ngũ hoàng tử lúc đỏ lúc trắng, cho dù lúc này hần đang bị trào phúng, cũng thực rất cảm kích, còn đối với Lạc Thương...Hiềm khích này đã kết lớn!

Nói xong, ngũ hoàng tử tự mình đi xuống, cùng lúc đó, Lạc Chiêu Dực đưa tay đón lấy thể công của Lạc Thương, "Cô thấy ngươi thực sự không có đầu óc! Trường hợp này cũng dám ra tay độc ác?"

Lạc Thương cười lạnh, châm chọc nói: "Phụ hoàng nói công bằng, ta lại không thấy công bằng, Lạc Chiêu Dực, vì cái gì ngươi phải sinh ra? Lão đại ngu ngốc, lão nhị yếu thế, ta mang giấc mộng thái tử mười năm, liền bị hủy hết! Ngươi từ nhỏ đã mang bộ dáng ngạo mạn, ngươi dựa vào cái gì? Công bằng? A, ngươi cho rằng ta không nhìn ra được dụng tâm của thái hậu và phụ hoàng sao? Nói cho cùng, bọn họ vẫn đứng về phía ngươi, ta hôm nay,

muốn đánh nát cao ngạo của ngươi, để cho ngươi ném thử tư vị từ trên cao té xuống!"

"Nói nhảm nhiều quá!" Lạc Chiêu Dực không kiên nhẫn nói.

Lạc Thương căn bản nhìn cũng không nhìn banh vải nhiều màu ở giữa, hắn chỉ đuổi theo Lạc Chiêu Dực đánh, chính là muốn ở trước mặt mọi người phân chia cao thấp! So với chức vị Thân vương gì đó, thắng Lạc Chiêu Dực hiển nhiên sẽ làm Lạc Thương có cảm giác thành tựu hơn!

Trang Nhược Hân đầu tiên là căng thẳng, nếu Lạc Thương thắng, nàng ta chính là Thân vương phi, nhưng dần dần, ngay cả nàng ta cũng cảm thấy Lạc Thương không thích hợp, nói chỉ là những người khác.

"Hoàng đế, không thích hợp..." Thái hậu nhũ mảy, Lạc Thương cho dù có dã tâm cũng vẫn biết khắc chế ả nhân, cực kỳ có chừng mực, hôm nay lại trước thì làm bị thương ngũ hoàng tử, giờ lại đuổi theo thái tử đánh, bộ dáng có chút phát điên kia hiện ra, lúc này thái hậu không chỉ có chút khó hiểu, cũng sợ tiếp tục như vậy nữa sẽ xảy ra chuyện!

Trong mắt Thục phi xẹt qua một tia u ám, sau đó mặt mũi lại làm như tràn đầy lo lắng, bộ dáng giống như là không biết chút gì.

Mà trên cọc mai hoa, Lạc Chiêu Dực chợt thấy nội lực Lạc Thương trong nháy mắt tăng lên gấp đôi, hai mắt lại phát ra màu đỏ không bình thường, hắn đột nhiên không kịp phòng ngừa bị đánh một cái, khoe miệng tràn ra tia máu, "Hửm?"

Văn Đế phút chốc đứng lên, hoàng hậu tay run lên, đồ chén trà, thần sắc lại vẫn lạnh nhạt, tựa như chỉ là trượt tay, lơ đãng cho người đổi cái cốc.

"Thì ra là như vậy." Lạc Chiêu Dực đột nhiên cười cười, giữa lông mày mơ hồ có cổ thô bạo, phút chốc một chương đánh qua, bốn phía cây cối đá vụn liên tiếp nổ tung, cọc mai hoa lại không hư hại chút nào, Lạc Thương bùm mặt, toàn bộ sát khí kinh người, hai cổ kinh lực chạm vào nhau, Lạc Thương mở to hai mắt thẳng tắp ngã xuống, phun ra một ngụm máu, vẫn còn muốn hung hăng xông lên đá thương người.

Lạc Chiêu Dực nhảy xuống, ra tay nhanh chóng điểm huyết đạo của hắn, ngẩng đầu lên nói: "Phụ hoàng không ngại gọi thái y đến nhìn một chút!"

Văn Đế khoát tay, thái y vội vàng vàng xông đến, hồi lâu, kinh hải nói: "Bệ hạ, tam điện hạ là trúng độc!"

"Cái gì độc? Thương nhi làm sao sẽ trúng độc?" Thục phi che miệng khóc lên, thúc giục hỏi.

"Là một loại kịch độc sẽ từ từ kích thích người phát điên, nhìn tình huống của tam điện hạ, sợ là trúng độc một thời gian rồi!"

Thái hậu cũng đứng lên, bà đã cảm thấy Lạc Thương có điểm gì là lạ, dĩ nhiên là trúng độc?

"Thần thiếp đã nói Thương nhi không phải là đứa bé không hiểu chuyện, thì ra, thì ra là bị người hại!" Thục phi lên tiếng khóc lớn, bỏ nhào qua ôm lấy Lạc Thương, "Bệ hạ, người phải làm chủ cho thần thiếp cùng Thương nhi, đến tột cùng là ai nhân tâm như thế..." Lúc bà ta nói chuyện, ánh mắt liếc nhìn về phía Lạc Chiêu Dực.

Lạc Chiêu Dực hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói với bà ta cái gì, Mục Song Hàm lại đột nhiên chạy lên trước, đưa cho hắn một cái khăn tay, ánh mắt lo lắng. Sắc mặt Lạc Chiêu Dực từ từ hòa hoãn lại, nhận lấy khăn tay lau đi tia máu trên khoe miệng, dường như trấn an nở một nụ cười với nàng.

"Thái y, mau xem thái tử một chút!" Văn Đế đang suy nghĩ sâu xa, chợt hồi thần vội vàng nói.

Thục phi cắn răng thâm hận, trong miệng đều cắn ra mùi máu tươi, Thương nhi của bà ta trúng độc nguy hiểm sớm tối, lại không bằng thương thể nhỏ của thái tử sao? A, bà ta quả nhiên không cần phải áy náy, đều là do bọn họ bức!

"Hồi bệ hạ, thái tử điện hạ cũng không có gì đáng ngại, chỉ là vết thương nhẹ, điều dưỡng mấy ngày là được."

"Vậy lão tam thì sao?"

"Này..." Thái y do dự nói: "Một mình vi thần không dám tự ý bốc thuốc, khẩn cầu bệ hạ đem Tam điện hạ đưa về cung, cho các đồng liêu Thái y viện cùng thương nghị chẩn đoán bệnh!"

Lạc Chiêu Dực liếc mắt nhìn Lạc Thương hôn mê, thần nhiên nói: "Phụ hoàng, chuyện tam hoàng huynh trúng độc không nên lộ ra."

"Chuyện xảy ra đột nhiên, còn chưa tra rõ, lời Chiêu Chiêu có lý," thái hậu mặc dù thương tiếc Lạc Thương, nhưng cũng nói: "Nhanh chóng sai người đưa Thương nhi hồi cung chữa trị, nhưng bên này tỷ vô đoạt khôi vẫn phải tiếp tục, miễn cho tin tức truyền ra, lòng người bàng hoàng!"

Văn Đế gật đầu, Thục phi xung phong cùng hồi cung chiếu cố Lạc Thương, bên này là bộ dáng nước mắt như mưa, vừa xoay người sắc mặt liền thay đổi xuống.

Lạc Chiêu Dực nhìn trên mặt đất, nơi đó là chỗ Lạc Thương phun ra máu, khoe miệng của hắn khê nhếch, lộ ra một đường cong hết sức trào phúng, chỉ trong nháy mắt lại che giấu.

"Điện hạ, chẳng không sao chứ?" Mục Song Hàm lặng lẽ kéo kéo ống tay áo hắn.

"Yên tâm," Lạc Chiêu Dực thấp giọng phân phó nàng, "Trở về nói cho đệ đệ nàng biết, ngày mai bắt đầu để hắn đến Đông cung đi, còn có, không

lâu nữa sẽ phải đại hôn, trước đó, trừ phi trong cung truyền chỉ gọi, nàng cũng không được ra cửa."

Mục Song Hàm khoe mắt nhảy dựng, kiềm chế tâm tư hỗn loạn, tỉnh táo nói: "Được, ta biết rõ."

Chờ Mục Song Hàm hồi phủ chưa tới mấy ngày, liền nghe bên ngoài có tin đồn, nói là Tam hoàng tử bị điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Huyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Đại hôn (thượng)

Edit +Beta: Anky

Bởi vì chuyện Tam hoàng tử trúng độc, hành trình đi săn mặc dù không phải kết thúc hỗn loạn, nhưng cũng là vội vã kết thúc.

Thái y viện, thái y tóc hoa râm cúi người hỏi bẩm: "Bệ hạ, độc của Tam điện hạ đã giải, nhưng độc kia đã xâm chiếm thần trí Tam điện hạ, cứ thế, thế cho nên..." Thái y mặt lộ vẻ khó xử, muốn nói lại thôi.

"Đến tốt cùng là làm sao?" Văn Đế trầm giọng hỏi.

Thái y còn chưa mở miệng, Lạc Chiêu Dực đứng bên cạnh Văn Đế đột nhiên nghiêng nghiêng đầu, đi tới ngoài cửa, chỉ thấy một đầu tóc tán loạn, nam tử quần áo không chỉnh tề nằm sấp trong bụi cỏ bất sâu, bất được lại bóp chết, điên điên khùng khùng cười to.

Lạc Chiêu Dực từ từ đi qua, thần sắc nhàn nhạt, gọi một tiếng: "Tam ca."

Tiếng cười của Lạc Thương im bất, ngừng đầu sững sờ một cái, lẩm bẩm nói: "Tiểu Thất à..."

Thanh âm này không chứa bất cứ tranh chấp âm lãnh nào, ý tứ hàm xúc kêu lên làm cho Lạc Chiêu Dực cũng giật mình. Lúc còn rất nhỏ, kỳ thật tình cảm các huynh đệ thật sự rất tốt, Lạc Thương mười mấy tuổi đã từng công Lạc Chiêu Dực mới mấy tuổi đi qua rất nhiều nơi trong cung này, cũng sẽ đem đế mền vắt vả lăm mồi bắt được đưa cho đệ đệ chơi, còn có thể vào lúc đệ đệ leo cây bị té xuống liền xông tới làm đệm lưng...

Không biết từ khi nào lại thay đổi, hoặc là, không phải không thay đổi, chỉ là lúc đó hần tuổi còn bé không phân rõ thật lòng hay giả vờ.

Lạc Chiêu Dực bỗng chốc "tê" một tiếng, thì ra trong lúc hần ngây người, Lạc Thương đã nắm lấy tay của hần cấn, hung dữ giống như là muốn cấn rớt một miếng thịt, hần lập tức lạnh nhạt nói: "Tam ca, ngươi thật sự điên rồi sao?"

Lạc Thương buông miệng, lại điên điên khùng khùng cười, giữa răng môi dính vết máu, mà trên tay Lạc Chiêu Dực thêm một dấu răng màu đỏ.

"Bệ hạ, như ngài nhìn thấy, Tam điện hạ điên rồi."

Cạnh cửa, thái y cúi thấp đầu xuống, mặt mũi Văn Đế tràn đầy phức tạp, con lớn nhất ngốc nghếch nhiều năm, hiện tại con thứ ba lại trúng độc phát điên, ông nói không ra cái cảm giác gì, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy phiền muộn cùng mệt mỏi.

Lạc Thương đột nhiên hung bạo lên, cầm lấy một cây gậy liền đánh về phía mọi người, ngay cả Văn Đế cũng không thể tránh, bọn thị vệ vội vàng tiến lên hộ giá, Lạc Chiêu Dực duỗi tay nắm lấy cây gậy, khề nói: "Tam ca, nếu như ngươi có thể 'Điên' cả đời, cô cũng coi như phục ngươi, chỉ tiếc... E là ngươi làm không được!"

Nói xong, không đợi Lạc Thương có phản ứng gì, gọn gàng linh hoạt một chương đánh hôn mê hần.

Văn Đế vừa tức vừa bất đắc dĩ, quay đầu hỏi thái y: "Tam hoàng tử còn có thể khôi phục không?"

"Hồi bệ hạ, tình huống này của tam điện hạ chỉ có thể tĩnh dưỡng, không thuốc chữa được."

Văn Đế nhắm hai mắt lại, lúc mở ra đã là bình tĩnh không gợn sóng. "Cũng được, truyền ý chỉ của trẫm, bệnh tam hoàng tử đột nhiên bộc phát nặng, hồi phủ tĩnh dưỡng, không có trẫm cho phép, bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu!"

Ý chỉ vừa ra, Thục phi liền cười lạnh không ngừng, ném vỡ bình hoa trong cung, bà ta hiểu, cái này ngoài mặt là bảo vệ, kì thực chính là giam cầm, trong lòng Văn Đế cuối cùng hoài nghi vẫn nhiều hơn thương tiếc! Sao có thể so với năm đó lúc thái tử còn là thất hoàng tử, vừa xảy ra chuyện liền chấn động cả hoàng cung?

Thục phi tự cho rằng cùng hoàng hậu tranh hơn nửa đời người, giờ khắc này mới biết, từ đầu tới cuối bà ta chỉ là một người một vai trong vở kịch, ở

trong lòng Văn Đế, e rằng mười bà ta cộng lại cũng kém hơn nụ cười lạnh lùng của hoàng hậu.

Mặt trời lặn về phía tây, Đại Bạch Hồ nằm sát cạnh bờ ao, ngửi hương sen trắng chập chờn, Lạc Chiêu Dục lười biếng nằm trên người nó, nhắm mắt dưỡng thần, mùi thơm ngát tràn ngập, thanh nhã hợp lòng người.

"Chắc, chắc thật là tàn nhẫn!" Lạc Đình bất lấy cổ tay hấn nhìn, lắc đầu, hồ nghi nói: "Lão tam thực sự điên rồi?"

Lạc Chiêu Dục hừ lạnh: "Quản hấn tìm chết làm gì!"

Lạc Đình: "..."

Tiểu thái giám Đức Phúc nâng khay chạy tới, trước hết đem hộp thức ăn đặt trong tay Lạc Chiêu Dục, sau đó cẩn thận giúp hấn thay thuốc, băng bó cổ tay, im lặng nín thở.

Lạc Chiêu Dục ăn mấy miếng điểm tâm ngọt ngào, sắc mặt vẫn không khá hơn, Lạc Đình thở dài: "Lão tam thật sự là hận đệ thấu xương, giết đệ không được, điên rồi cũng muốn từ trên người đệ cắn xuống..."

"Phiền chết !" Lạc Chiêu Dục thu tay lại, mặt lạnh phân phó Đức Phúc, "Đừng băng nữa, rút chén trà đến đây."

Đức Phúc khom người thối lui, Lạc Đình nhìn quanh một vòng, kỳ quái nói: "Sao chỉ có một mình Đức Phúc, Trần Trầm đâu?"

"Thái tử phi quá ngốc, để hấn đi xem một chút rồi."

Lạc Đình: "... " Nói một câu lo lắng sẽ chết sao, loại khẩu thị tâm phi mạnh miệng này xem ra là trị không hết ... Hấn thực tò mò Mục Song Hàm làm sao chịu được ?

"Độc của lão tam không phải là đệ hạ chứ? Ta nghe nói hiện tại Thục phi cả ngày đến trước mặt phụ hoàng khóc lóc kể lể... Cách ngày đệ đại hôn không xa, cũng đừng gây ra chuyện gì nữa!"

Đức Phúc bưng trà chạy đến, Lạc Chiêu Dục tiếp nhận mở nắp trà, hơi nóng mờ mờ, tràn ra một cổ mùi thơm ngọt, hấn đặc biệt thích loại cảm giác này, nhẹ nhàng khẽ ngửi, mặt mày lập tức giãn ra, đôi mắt xanh u hơi cong lên, giọng nói lại hết sức hào hứng, "Hạ độc không cần phải hạ cái loại độc hiệu quả này thực sự mù quáng! Nếu cô muốn làm, hấn còn mạng ở đây không? Để bọn họ nháo cũng được, cô cũng không sợ nhuộm máu triều đình!"

Lạc Đình than nhẹ, che giấu cảm xúc phức tạp trong mắt, nghĩ thầm, tiểu oa nhi ngây thơ khả ái ngày nào thật sự là trưởng thành rồi.

Nghĩ tới đây, Lạc Đình cũng ngăn không được chút cảm khái, cố ý trêu chọc nói: "Đệ lúc còn nhỏ người gặp người thích, trưởng thành rồi biến thành người gặp người hận a..."

"Không sao cả, " Lạc Chiêu Dục lại cười, như là có chút không quan tâm tới, "Thái tử phi thích là được rồi."

Trên đời này, thật lòng giả ý, hư hư thật thật, cho dù tràn ngập lời nói dối và phản bội cũng không sao cả, hấn chỉ cần trôi chảy một nàng ngốc, là đã có được toàn bộ hào quang cùng ầm áp của thế giới.

Thời gian trôi qua nhanh, trong chớp mắt, đầu tháng bảy, ngày đại hôn.

Mục phủ, trời còn chưa sáng, Mục Song Hàm thức giấc ngồi ở trước bàn trang điểm, mà mà và các cung nữ đến từ trong cung tới tới lui lui, vội vàng giúp nàng trang điểm thay y phục, trong chốc lát cái này không thấy, chốc lát lại cái kia sai rồi... Mục Song Hàm có một ý niệm - - gấp muốn điên!

Nói đến đây, trang điểm và dạy lễ nghi cho Mục Song Hàm là người quen, Tư Nghi Phụng Lưu mà mà.

"Phải tranh thủ lên, " Lưu mà mà nhìn sắc trời một chút, có chút nóng nẩy.

Mục Song Hàm cố gắng mở mắt ra liền nghe Lưu mà mà nhanh chóng nói: "Cô nương, đội lát nữa trong cung sẽ có đội danh dự tới đón ngài, bệ hạ ân điển, đặc chuẩn cho phép đại hôn của thái tử được cử hành đại lễ ở Chiêu Minh Điện, cho nên thái tử điện hạ sẽ chờ ngài ở ngoài điện, mang ngài cùng vào điện... Ngài chỉ cần đi cùng điện hạ một đường là được, các loại lễ nghi nô tỳ cũng đều đã dạy ngài, chỉ một chút, ngài ngàn vạn chớ khần trương làm sai..."

Mục Song Hàm gật đầu, lại nghe cửa mở ra, Từ thị mỉm cười đi đến, cầm lấy lược chải tóc cho nàng, vừa mới chải nước mắt lại tuôn ra, mấy ngày nay Từ thị thường nhìn Mục Song Hàm xuất thân, động một chút sẽ một mình ghen ngào, nói cho cùng, thật sự là không bỏ được nữ nhi.

"Nương..." Mục Song Hàm cầm tay bà, lặng yên, hốc mắt cũng đỏ.

"Ai da, cô nương ngàn vạn đừng khóc, thật vất vả mới trang điểm xong, khóc lem hết không kịp làm lại !"

Từ thị vừa nghe vội vàng lau nước mắt, nặn ra nụ cười, không muốn làm nữ nhi khó chịu, "A Hàm ngoan, đừng khóc, nương không có việc gì, chỉ là cao hứng..."

"Nương, nữ nhi bất hiếu, không thể ở nhà làm bạn với hai người thường xuyên ..." Giờ khắc này, Mục Song Hàm mới có loại cảm giác thật sự sắp rời

nhà, rồi đi cha mẹ, nàng đột nhiên rất muốn khóc, chỉ là cũng không muốn làm Từ thị thương tâm, kiên cường tự chịu đựng.

"Nhìn một chút, A Hàm của nương thật xinh đẹp, " Từ thị đưa tay ôm lấy nàng, thanh âm nức nở nghẹn ngào suýt ra khỏi miệng, chậm rãi nói: "Nháy mắt một cái, con đã lớn như vậy, nương thực hối hận, lúc còn nhỏ không có ôm con nhiều hơn nữa ..."

Mục Song Hàm chỉ lắc đầu, Từ thị lại nói: "Gả vào hoàng gia, cha mẹ cũng không giúp được con cái gì, thái tử là thái tử, con phải giữ quy củ, không được như ở nhà không có kỷ luật như vậy, mọi việc cũng phải nghĩ cho sau này, sau này nếu có gì ầy khuất... Cũng phải nhịn một chút mới tốt..."

Lời nói đến đây, Từ thị lại tránh không khỏi đau buồn, nếu có thể, ai không hy vọng nữ nhi cả đời hạnh phúc, một chút ầy khuất cũng đừng chịu? Chỉ tiếc...gả vào hoàng gia chính là thân bất do kỷ.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kèn trống thanh âm ồn ào náo động, Lưu ma ma thầm than một tiếng, nhắc nhở: "Phu nhân, đội đón dâu trong cung tới đón thái tử phi!"

Từ thị buông Mục Song Hàm ra, tự tay giúp nàng đội mũ phượng trên đầu, hít một hơi thật sâu, lộ ra một dáng vẻ tươi cười, dắt tay nàng đi ra cửa chính Mục phủ.

Thấy các nàng đi ra, Mục Bách ngồi trong đại sảnh liền chạy tới, Từ Hàn lâm cũng đứng lên, gương mặt nghiêm khắc của Từ Hàn lâm cũng hòa hoãn xuống, thờ dài nói: "Thật không nghĩ tới..."

Thật không nghĩ tới đâu phải chỉ có một mình ông, Hàn lâm phu nhân hiện giờ cũng không muốn đến, ngoại tôn nữ ruột thịt bị chỉ cho tam hoàng tử, hiện thời tam hoàng tử còn cáo ốm, ngược lại Mục Song Hàm mà xui quấy khiến thành thái tử phi... Nói trong lòng không có vương mặc đó mới là kỳ quái.

Từ Hàn lâm dẫn theo Từ Chính Hoàng đến, bởi vì theo tập tục, cần phải có huynh trưởng công tôn nương lên kiệu, Mục Song Hàm không có huynh trưởng ruột, chỉ có thể đề cử ca như Từ Chính Hoàng đến đây.

"A Hàm..." Mục Bách muốn nói gì đó, môi nhấp nháy, lại không biết phải nói gì.

Ngoài cửa, thanh âm ầm ĩ lại bắt đầu, hiển nhiên là đang thúc giục.

Từ Hàn lâm vỗ bả vai Từ Chính Hoàng, "Đi công muội muội con ra cửa."

Từ Chính Hoàng khẽ gật đầu, đi đến trước Mục Song Hàm ngồi xổm xuống, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, công nàng ra cửa, Mục Song Hàm nhẹ giọng nói: "Đa tạ đại biểu ca có thể đến."

"... Cần phải vậy." Từ Chính Hoàng cười cười, mặc dù có Từ Hàn lâm cường ngạnh, nhưng lúc hắn đi theo tới cũng nhận phải sự ngăn cản không nhỏ, Trang Nhược Hân trở về vừa khóc lại nháo, tổ mẫu phụ thân cô cô đều nói Mục Song Hàm không tốt, ngược lại mẹ hắn cùng muội muội khuyên hắn đến đây, một khi đã là thái tử phi cao quý, Mục Song Hàm bây giờ không phải là tiểu cô nương có thể để cho người ta khi dễ.

Lại nói đến bây giờ, kỳ thật ngay cả tổ phụ đều muốn theo nàng, chỉ có tổ mẫu có khúc mắc, còn không nhìn thấy rõ thực tế.

Mục Song Hàm không lên tiếng nữa, có một số việc, trong lòng nàng thấy rất rõ ràng, chỉ là vô tình đi tranh gì đó.

Vừa đi đến cửa, đột nhiên trên lưng chợt nhẹ, Mục Song Hàm rơi vào trong lòng một người khác, Từ Chính Hoàng vừa ngẩng đầu, sợ hết hồn, lập tức ngón ngang trong gió: "Thái, thái tử điện hạ?"

Hồng y mạ vàng, chỉ thêu màu tím, cùng Mục Song Hàm một bộ hồng y, Lạc Chiêu Dục vốn có dung mạo cực kỳ chói mắt, phục sức đẹp đẽ quý giá hơn cũng chỉ có thể làm nền cho hắn, giờ phút này mặc trang phục lộng lẫy, quả nhiên là như nắng gắt ban trưa, tao nhã độc nhất.

"Thái tử điện hạ, tại sao người lại ở chỗ này?" Mục Bách nóng nảy, vội vàng nói: "Chuyện này không hợp quy củ!" Mục Bách kỳ thật rất muốn chửi tục, một mình người tùy hứng là được rồi, chớ liên lụy khuê nữ nhà ta bị trách mắng a!

Lạc Chiêu Dục cầm tay Mục Song Hàm, thần tình thản nhiên, giọng nói lại chân thật đáng tin, "Thái tử phi của cô, tất nhiên cô phải tự mình đến đón! Quy củ gì đó, sửa lại là được!"

Những người khác ngây ngẩn cả người, người này còn chưa vào cửa đã được nâng niu như vậy, về sau còn thế nào?

Từ Hàn lâm vuốt râu, trong lòng tự nhủ ngoại tôn nữ này thật lợi hại, không uổng phí gương mặt kia...

"... Điện hạ, người như vậy sẽ có người mừng ta là hồ ly tinh yêu nữ !" Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, nhỏ giọng nói một câu, bị khăn che mặt cản trở, nhìn không rõ vẻ mặt, khúc môi lại ngán không được cong lên, trong lòng đã bay lên bong bóng màu hồng.

"Nàng tốt nhất tập quen bị mắng trước, " Lạc Chiêu Dục làm vẻ mặt lạnh nhạt nghiêm túc, tóc đen che một mảnh phiếm hồng bên tai, hừ nhẹ, "Nếu như cô yêu thích một người, chính là muốn nâng nàng lên trời, làm cho người trong thiên hạ đều cực kỳ hâm mộ kính sợ, trong lòng mắng chết nàng trên mặt cũng không dám lộ ra nửa điểm bất kính... Nàng không chịu nổi cũng phải chịu!"

Trái tim Mục Song Hàm cuồng loạn, dùng sức chớp chớp đôi mắt đã ướt, "Chàng không sợ ta trở thành nhược điểm của chàng?"

Lạc Chiêu Dực đưa nàng vào trong kiệu ngồi xong, mặt không chút thay đổi, lại rất bá đạo kiêu căng nói: "Cô từ nhỏ đến lớn không biết chữ sợ viết như thế nào! Dù sao... Nàng sinh ra là người của cô, chết cũng là quỷ của cô!"

Nhược điểm? Lạc Chiêu Dực không quan tâm, hắn sống gần hai mươi năm, chưa bao giờ vinh quang chói lọi giống như người ngoài từng thấy vậy, ngược lại, hắn nếm trải quá nhiều khổ sở, lại luôn cắn răng nhất nhất vượt qua, cho nên dường thành tính tình như vậy, cũng không tin loại hư vô mờ mịt gì đó, hắn chỉ tin chính mình.

Cho mình thứ tốt nhất, cho người mình yêu thích thứ tốt nhất... Nếu ai cũng nói cho hắn biết, hắn từ nhỏ đã là thiên chi kiêu tử, như vậy tùy hứng một chút có gì phải ngại?

Đạo lý thế gian này là như thế.

Thắng, là cả đời vinh quang, cho nàng thịnh thế vui vẻ, thua, có thể được nửa đời tiêu dao, sinh tử cũng cùng một huyết.

Là đủ.

Rất nhiều năm sau, Mục Song Hàm nói, chính là ở thời khắc này trái tim nàng thật sự đánh mất, có dũng khí cùng hắn bạch đầu giai lão, có lẽ hắn là thái tử Đại Cảnh hoàng triều không được tín nhiệm nhất, là đế vương bị tranh cãi nhất... Nhưng lại là phu quân đáng tin nhất của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đại hôn (hạ)

Edit + Beta: Anky

Kiểu xe tiến vào cung, cung nhân rồi rít quỳ đầy đất, cho đến trước Chiêu Minh Điện, mười dặm thăm dò trải dài trên bậc thang, kéo dài dưới chân, cung nữ quỳ hai bên cầm hoa trong giỏ vung lên không trung, cao giọng cất lời chúc mừng.

Lạc Chiêu Dực xoay người xuống ngựa, đi đến trước kiệu, đưa tay ra, "Đến."

Mục Song Hàm mím môi, thấy loại tình cảnh lớn này, khó tránh khỏi có chút khẩn trương, nàng giữ chặt bàn tay hắn đưa đến, trong lòng bàn tay bắt giác tràn ra mồ hôi lạnh.

"Mới vậy đã sợ?" Lạc Chiêu Dực trong miệng nói "Không có tiền đồ", từ đầu tới cuối một bộ dáng cao ngạo lạnh nhạt, giống như thành thân không phải là hắn, nhưng mà tay lại cầm thật chặt, giả vờ giả vịt không biến sắc hỏi: "Có muốn ôm nàng đi lên không?"

Mục Song Hàm: "... Chẳng không khẩn trương?"

Lạc Chiêu Dực làm vẻ mặt "Khẩn trương là cái quỷ gì cô mới không biết đâu!"

Mục Song Hàm phát hiện ra lòng bàn tay hắn nóng hổi, lập tức hiểu rõ, nàng dám khẳng định bên tai hắn nhất định đỏ một đường... Hết lần này tới lần khác cứ muốn vịt chết còn cứng miệng, xem đi, làm ra vẻ thế này quả thực làm cho người ta cam bái hạ phong*! Nàng đỡ khóc đỡ cười, bước xuống, ngược lại không còn khẩn trương như vậy nữa.

(* Cam bái hạ phong: chấp nhận chịu thua, bái phục)

Bên cạnh có ma ma đưa đồng tâm kết bằng lụa đỏ lên, hai người đều cầm một bên, đi lên bậc thang.

Hoàng thân quốc thích đứng vào hàng ngũ, bách quan lại chào đón, Văn Đế cùng hoàng hậu ngồi vị trí trên đại điện, không ít người cảm thán, loại tình cảnh này cũng chỉ có việc trọng đại mới có thể nhìn thấy, bình thường cứ dựa theo quy củ mà làm, thái tử thành hôn căn bản không cần phải vào Chiêu Minh Điện, chỉ là Văn Đế sùng hải tử sùng đến quá mức, cũng là một loại biến tướng chiều cáo và cảnh tình, vị trí thái tử được bảo vệ kiên cố, ai có tâm tư khác sớm hãy thu lại đi.

Lạc Chiêu Dực và Mục Song Hàm vào điện, mọi người nhìn thấy, không hèn mà cùng thán khen, thái tử vốn tao nhã vô song, thái phi bên cạnh cũng không kém chút nào... Thật là một đôi bích nhân.

Văn Đế rất vui mừng, theo bản năng nghiêng đầu nhìn về phía hoàng hậu, hoàng hậu hình như có chút hoảng hốt, trong mắt tưởng chừng mang theo nhu hòa vui vẻ, nhưng nhìn kỹ, lại là một mảnh lạnh lùng tĩnh mịch.

"Hoàng hậu, nàng thấy thế nào?" Văn Đế nhìn không được hỏi một câu.

Hoàng hậu đậm mặt nói: "Chiêu Chiêu đại hôn, chính là cưới người nó thích sao?"

"Đúng vậy."

"Thật tốt, " sắc mặt hoàng hậu đột nhiên có thần hơn, nhẹ nói: "Bệ hạ, ta có thể mang Chiêu Chiêu về nhà không?"

Cổ họng Văn Đế có chút tắc nghẹn, kinh ngạc nhìn bà, tay đặt trên tay bà, ôn nhu nói: "Ở đây chính là nhà của các người.."

Hoàng hậu ngẩn người, lại biến thành bộ dáng yên lặng "... Thần thiếp đã biết."

Nội tâm Văn Đế mệt mỏi, từ khi nào, bà từ một tiểu cô nương hoạt bát vui vẻ như vậy, hiện thời lại bị vây trong thế giới trầm lặng u ám, mặc dù ông có làm gì, cũng vô pháp khiến bà bước ra...

Bọn họ ngồi ở trên cao, ánh mắt của mọi người đều đặt trên người Lạc Chiêu Dực và Mục Song Hàm, rất ít người dám nhìn thẳng đế hậu, cũng không có ai phát hiện bọn họ không thích hợp.

Thái giám làm lễ bắt đầu cao giọng hô.

Nhất bái, bái thiên địa.

Nhị bái, bái đế hậu.

Tam bái, phu thê giao bái.

Từ xưa đến nay, vẫn không có gì khác biệt, lúc thái giám hành lễ sắp hô "Kết thúc buổi lễ", hoàng hậu phút chốc đứng lên.

Mọi người có chút khó hiểu, kinh ngạc cũng có, thấy Lạc Chiêu Dực giương mắt, bên môi mỉm cười, không hề bất kính, "Mẫu hậu có gì dặn dạy, nhi thần cùng thái tử phi rửa tai lắng nghe!"

Hoàng hậu thẳng tắp nhìn chăm chăm hấn, nhìn ánh mắt hấn, một chút màu lam nhạt trong tròng mắt, như bầu trời thảo nguyên trong vắt, như núi tuyết sáng rực trong đêm đen, hoặc như địa ngục bùng lên ngọn lửa âm u ... Hoàng hậu nghiêng nghiêng đầu, vẻ mặt có chút mờ mịt, đã quên bản thân muốn nói gì, hồi lâu sau, lẩm bẩm nói: "Thật tốt ..."

Lạc Chiêu Dực không đợi bà nói tiếp gì, ánh mắt dần dần sâu, cất cao giọng nói: "Nhi thần tạ mẫu hậu dạy bảo, chắc chắn sẽ cùng thái tử phi thật, tốt, !"

Mục Song Hàm vừa nhìn thấy hoàng hậu liền có cảm giác nổi da gà, nàng cũng phát hiện, hoàng hậu tuyệt đối là... Tinh thần có chút không bình thường. Trước kia không dám hỏi, lúc này lại không có cách nào hỏi, nàng đành phải đề xuống một bụng nghi vấn cổ quái.

Văn Đế điềm nhiên như không kéo hoàng hậu ngồi xuống, ngẩng đầu ý bảo tiếp tục, thái giám làm lễ liền nói ngay: "Kết thúc buổi lễ - -"

Lạc Chiêu Dực rũ ánh mắt, nắm tay Mục Song Hàm đứng trên đại điện, bách quan lại cùng nhau cúi người: "Chúc mừng thái tử điện hạ, chúc mừng thái tử phi, thiên tuế thiên tuế thiên tuế..."

Đại lễ hoàn thành, nhưng tiếp theo còn có vô số lễ tiết, tiến đến Trường Thọ Cung bái kiến thái hậu, lắng nghe lời dạy dỗ, lại đi Thái Miếu tế tổ, mỗi một đoạn đường đều nghe lời chúc mừng đến mức người ta choáng váng căng não, mũ phượng đội lâu cũng đau, một ngày qua đi, Mục Song Hàm mệt mỏi gần chết, không thể không cảm thán, địa vị càng cao, đại hôn càng phiền toái.

Sau đó, cuối cùng cũng trở về Đông cung của thái tử, trong tân phòng.

Nhưng thái tử đại hôn, Đông cung thiết yến, từng nhóm người ngựa đều đến tham gia náo nhiệt, Mục Song Hàm có thể nghỉ ngơi, Lạc Chiêu Dực còn phải tiếp tục ứng phó một đồng hoàng thân quốc thích cùng văn võ bá quan.

Vừa ngồi xuống, Mục Song Hàm liền thờ phào một cái, thoáng nhìn ma ma cung nữ đứng trong phòng, không nhận được nói: "Các người đều đi xuống đi."

Lớn tuổi nhất chính là một ma ma cung kính nói: "Nương nương, dựa theo quy củ, phải đợi thái tử điện hạ trở về, uống rượu hợp cần, bọn nô tỳ mới có thể cáo lui."

Mục Song Hàm "..."

Nàng thật sự ở Thanh Lâm huyện tùy ý đã quen, vừa gặp phải những quy củ này liền khó chịu, còn nữa, nàng thật lòng thấy đau đầu, cầu xin buông tha !

Cũng may không để nàng ngồi lâu, ngoài cửa liền truyền đến động tĩnh, Lạc Chiêu Dực trở lại, Mục Song Hàm còn đang kỳ quái sao nhanh như vậy đã xong rồi, liền nghe hấn thần nhiên nói: "Tất cả lui ra!"

Ma ma lớn tuổi còn muốn lặp lại quy củ một lần nữa, Lạc Chiêu Dực lườm một cái, bà liền nghẹn lời, vội vàng buông đồ trên tay, dẫn một đám tiểu cung nữ rời khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, về mặt Lạc Chiêu Dực dần nhu hòa lại, thấy Mục Song Hàm chỉ chỉ mũi trên đầu, hữu khí vô lực nói: "Mau, giúp thiếp gỡ xuống một chút, đầu thiếp đau..."

Lạc Chiêu Dực: "... Nữ nhân không có tình thú, phá hư bầu không khí!

Hắn không nói gì đi tới, đưa tay giúp nàng gỡ mũi trên đầu xuống, "Nàng ngốc sao, sao không lấy xuống sớm một chút?"

"Thái tử điện hạ, chàng nghĩ rằng thiếp là chàng à, muốn làm gì thì làm đó" Mục Song Hàm mím môi, mũi phượng được lấy ra, tóc dài đều rơi xõa xuống, dưới ngọn đèn dầu sáng rõ, gò má hồng như hoa đào tháng ba, vốn là dung nhan xinh đẹp càng được tô điểm tỉ mỉ, nói một câu khuynh thành tuyệt sắc cũng không quá đáng.

Lạc Chiêu Dực ngẩn ngơ, sau đó nhướn mày, đề hai vai nàng lại, thông thả và chân thành nói: "Nàng bây giờ là thái tử phi, cô cho phép nàng, muốn thế nào thì cứ thế đó!"

Cuối cùng nàng đã gả cho ta, ta sẽ cho nàng hết thấy mong muốn, hết thấy tốt nhất.

Mục Song Hàm cũng ngẩn ngơ, lập tức có chút không được tự nhiên, mặt cũng đỏ hơn, khi hắn đến gần rõ ràng ngửi thấy được mùi rượu, nàng nhẹ nhàng đẩy hắn, nhỏ giọng hỏi: "Chàng uống rượu?"

Lạc Chiêu Dực chớp mắt nhìn, trong mắt tựa như có chút sương mù, không cao hứng nói: "Một đám khôn kiếp, thay phiên đến chúc rượu... Hừ, muốn chúc say cô, nào có đơn giản như vậy..."

"...Chàng làm sao thoát thân?"

Lạc Chiêu Dực vuốt vuốt thái dương, không cho là đúng, "Đập nát tất cả vỏ rượu không phải được rồi sao?"

Mục Song Hàm: "... Chàng đủ độc!

Nàng khẽ thờ dài, đứng lên diu hắn ngồi xuống, đưa tay từ từ giúp hắn ấn ấn, mặt mày Lạc Chiêu Dực giãn ra, cong cong, cầm tay nàng, nghiêng đầu nhìn nàng, hết sức chậm rãi lại chớp mắt, gọi nàng: "Hàm Hàm?"

"..."

"Gọi nàng như vậy có dễ nghe không?" Lạc Chiêu Dực nghiêng đầu, cười cười với nàng.

Mục Song Hàm che mặt, ma đản, ôn nhu như thế, tuyệt đối là uống say a! Không chịu nổi làm sao bây giờ...

"Điện hạ, thiếp..." Mục Song Hàm lấp bắp nói: "Không phải, chàng, nếu không chàng đi ngủ trước đi, thiếp, thiếp đi tắt đèn..."

Nàng vừa mới xoay người, liền bị Lạc Chiêu Dực kéo lại, ôm lấy gáy trên giường, hai mắt đối mặt, yên tĩnh không tiếng động, chỉ có thể nghe được tiếng tim đập vội vàng của hai người, ai so với ai cũng không thể tỉnh táo hơn, Lạc Chiêu Dực nhìn nàng một lúc, cúi người hôn xuống.

Mục Song Hàm theo bản năng lập tức nghiêng đầu, nụ hôn nhẹ nhàng dừng lại bên môi nàng, mềm đến nỗi tâm cũng muốn tan chảy, trong lòng nàng hơi giật mình, chợt cảm thấy khó thở, tùy ý tìm lời nói: "Rượu, rượu hợp cần còn... Còn chưa uống..."

Lạc Chiêu Dực không tình nguyện nhủu mày, đứng dậy đi tới bên cạnh bàn rót rượu, Mục Song Hàm vội vàng ôm ngực, cả người nóng đến mức muốn bốc cháy lên, chỉ cảm thấy trong chớp mắt ngẩn ngơ, hắn lại đè ép xuống, cánh môi kề nhau, toàn bộ rượu chảy vào, hắn nâng ống tay áo, đèn liền tắt hết.

"Điện hạ, thiếp, thiếp có chút sợ..."

"Gọi tên ta."

Dây lưng bị kéo ra, Mục Song Hàm nhận ra tay của hắn cũng có chút run, nụ hôn dừng trên cổ, nàng thất thanh nói: "Lạc... Chiêu Dực..."

"Hoặc, nàng có thể gọi ta là Lạc Già ca ca, từ trước kia nàng đã kêu như vậy, nghĩ đến quen thuộc hơn..."

Trong ngôn ngữ của Tây Di tộc, "Lạc Già" nghĩa là ánh sáng, Tây Di có một tòa thần điện Lạc Già, ở dưới núi tuyết lớn, có thánh nữ cả đời không gả, ngày ngày vào điện thành kính cầu nguyện... Lúc còn rất nhỏ, hắn vừa mới hiểu chuyện, mẫu hậu lạnh lẽo đặt một cái tên khác cho hắn, lúc không có ai liền gọi hắn là Lạc Già, Lạc Già...

Về sau hắn tám tuổi xuất cung gặp nạn, lại gặp được Mục Song Hàm, nàng hỏi hắn, người tên gì?

Mục Song Hàm ngẩn ra, trong đầu hiện lên gì đó, nhưng mà không ngờ vừa bắt đầu đã tan biến, "Chàng gạt thiếp, thiếp mới không thể nào gọi như vậy..."

"Tin hay không tùy nàng, " Lạc Chiêu Dực tiến đến bên tai nàng, khẽ cắn, "Nhưng hiện tại, thái tử phi của ta, có thể chuyên tâm chút không..."

Quần áo đã được cởi ra hết, gấn bó như môi với răng, hai người đều giống như một tờ giấy trắng, không hề có kinh nghiệm, không biết làm thế nào, bên trong mùi hương lạ là một hồi điên đảo giấc mộng luân hồi, một khi sa vào, đều muốn sa vào hơn thế, cũng không muốn tỉnh lại.

"A Hàm..." Hắn một lần lại một lần không ngại phiền thấp giọng gọi tên nàng, nàng nhắm mắt lại, khóe mắt tràn ra nước mắt, cánh tay từ từ ôm lấy hắn.

Từ nay về sau, hắn chính là người nàng muốn nắm tay một đời.

Cuộc đời này cùng ở cạnh quân, chỉ nguyện bên người dài lâu, hàng tháng hàng năm cùng làm bạn, mãi mãi không rời đến bạc đầu.

- - Người tên gì?

Hắn nói hắn tên Lạc Già.

Đã cách nhiều năm, bóng dáng tiểu oa nhi kia chưa bao giờ phai đi, cho đến lúc gặp lại, thiếu nữ tươi sáng dần dần thay thế bóng dáng lúc nhỏ kia, chưa từng chấp nhất qua, chỉ là nhớ đến thôi, nhưng mà... Có một loại vui vẻ khi cửu biệt trùng phùng rồi lại tự nhiên động tâm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Hằng ngày

Edit + Beta: Anky

Nắng sớm vừa lộ ra, xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào, trên bề cửa sổ hoa nở đến cực kỳ diễm lệ, gió nhẹ thổi qua, vài cánh hoa qua khe hở bay vào trong phòng.

Mục Song Hàm giống như mơ một giấc mộng, nàng rơi vào trong nước, cổ gồng nhô đầu lên, lại bị vật gì đó quán lấy, thật vất vả mới bắt được một khối bè gỗ, một trận sóng đánh vào, cuốn nàng vào chỗ sâu dưới đáy nước, mắt mở không ra, trong đầu chỉ có sự trống rỗng, chỉ có loại cảm giác vừa hưng phấn kích thích vừa thống khổ giữa thật lâu không tan...

Trên môi truyền đến xúc cảm ấm áp, đôi mắt nàng giật giật, vừa mở ra, liền đối mặt với một đôi mắt xanh u, tựa như biển trời xanh thẳm, nhật đi giữa lòng mây dung nhan đẹp để yêu đi, làm người ta sinh ra một loại ảo giác thiên địa bình yên, năm tháng trầm tĩnh tốt đẹp.

- - Đây đương nhiên là ảo giác.

Sớm tỉnh mơ bị người hôn tỉnh, sắc mặt Mục Song Hàm chợt đỏ lên, lui về phía sau, trong người lập tức như muốn tan rã đau nhức không thôi, trong nháy mắt nhớ tới rất nhiều hình ảnh tối qua... Nàng phút chốc nghiêng người đi, che mặt, rầu rĩ nói: "Chàng làm gì vậy?"

"Trời đã sáng, nàng vẫn còn ngủ, ta đành phải bắt đắc dĩ đánh thức nàng."

"Ai bảo chàng giăng co một đêm..." Mục Song Hàm tức giận đá một cước qua, còn chưa đáp được người, chính mình lại kêu "tê" trước: "... QAQ" mẹ nó, thực sự muốn đánh thái tử mà!

Lạc Chiêu Dực lúc đầu còn mạnh miệng, thấy nàng như vậy lại có chút lo lắng, "Không sao chứ?"

Hắn tự tay ôm lấy nàng ngồi dậy, hai người tóc đen giao triền cùng một chỗ, tại Lạc Chiêu Dực chợt đỏ lên, Mục Song Hàm cũng đỏ mặt, trong lòng lại ngăn không được oán thầm, tối qua sao không thấy chàng thẹn thùng, hiện tại lại thẹn thùng chứ?

"Chàng, cho dù chàng... Chàng cũng không thể nhẹ chút sao?" Mục Song Hàm trừng hắn, đáng tiếc gò má đỏ bừng, ánh mắt còn mang theo nét lười nhác vừa ngủ dậy, phối hợp với gương mặt xinh đẹp quyến rũ người kia, không có một chút lực sát thương, ngược lại giống như đang làm nũng.

"Nhìn không được... Xem đi, nàng lại đang quyến rũ ta!" Về mặt Lạc Chiêu Dực đứng đắn, liếc qua, nhìn không được, lại dè nàng xuống tiếp tục hôn.

"... Cút!"

Các cung nữ bưng chậu nước rửa mặt đứng bên ngoài rất lâu mới nghe được thái tử lạnh nhạt nói, "Vào đi."

Mọi người đều biết tính tình thái tử, đều là mắt nhìn thẳng thu dọn đồ đạc, cho dù có tâm tư nhỏ bé gì cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Mục Song Hàm rửa mặt xong, các cung nữ lại dâng quần áo lên cho nàng chọn lựa, nàng suy nghĩ một chút, sau khi đại hôn vẫn nên mặc đồ tương đối vui vẻ chút, nghĩ vậy liền chọn bộ màu đỏ nhạt, Lạc Chiêu Dực ở một bên căn bản không có nhìn phía này, lúc này lại đột nhiên tùy ý chỉ một bộ, "Món đó."

Hắn chỉ một bộ y phục màu tím nhạt, Mục Song Hàm chớp hai mắt, lại thấy trước mặt hắn đang đặt một chiếc áo bào màu tím, vừa nhìn chính là cùng màu cùng kiểu.

Điện hạ chàng nói xem chàng có ý định gì nha

Nàng nhìn nhìn, nhìn không được, quay mặt cười đến dạ dày cũng đau - - ngẫm lại thái tử điện hạ vẫn rất là khả ái (?) ...

Lạc Chiêu Dực tựa như không nghe thấy, làm vẻ mặt lạnh nhạt đứng đấy, nghiêm trang cầm lấy khăn lông lau mặt, nhiệt khí bốc lên, hun đỏ (?) lỗ tai của hắn, Mục Song Hàm muốn xoa một cái, trong lòng tự nhủ không biết làm vậy hắn có xù lông hay không..

Các cung nữ tiếp tục mắt nhìn thẳng, đoan chính nghiêm túc nhìn chăm chăm mặt đất, dường như muốn nhìn cho ra một cái lỗ.

"Vậy cái này đi."

Mục Song Hàm chọn lấy cung phục màu tím nhạt, quần áo của thái tử phi mặc rất là rườm rà, mắt sức lực rất lớn mới mặc xong, một bên kia, Lạc Chiêu Dực lại tự mình lưu loát mặc quần áo tử tế, động tác thuần thục giống như là luyện tập vô số lần, cung nữ đứng ở một bên, không dám tiến đến gần hầu hạ.

Mục Song Hàm khẽ nhưồn mày, vui vẻ từ trong mắt tràn ra, đi qua ôm lấy eo hắn, thân thể Lạc Chiêu Dực cứng đờ, nàng đã đi vòng qua phía trước giúp hắn cài đai lưng, lại đưa tay giúp hắn sửa sang tà áo, rồi nhận lấy ngọc quan trên tay cung nữ giúp hắn đeo lên, lưu loát liền mạch, không có chút cảm giác mất tự nhiên nào.

Sau đó, Mục Song Hàm lùi lại mấy bước, quan sát hắn, y quan chỉnh tề, phong thái tuấn dật, lập tức hài lòng gật đầu.

Mọi người: Thái tử phi thật sự là hiền lương thực đức!

Lạc Chiêu Dực nhìn chăm chăm nàng, đột nhiên đưa tay ôm lấy nàng.

Mục Song Hàm: Vì cái gì thái tử lại có bộ dáng rất cảm động vậy? Ta chỉ là theo thói quen giúp tiểu hồ ly vuốt lông mà thôi nha... Ồ, có chỗ nào không đúng?

Chờ hai người xử lý xong, dùng xong đồ ăn sáng, Lạc Chiêu Dực nhìn sắc trời một chút, liền nói: "Không còn sớm, chúng ta đi Trường Thọ Cung."

"Không đi Phượng Nghi Cung sao?" Mục Song Hàm có chút kỳ quái, nàng là con dâu hoàng hậu, tân hôn ngày thứ hai theo lý thuyết nên đến kính trà cho hoàng hậu trước, không phải sao?

Lạc Chiêu Dực giải thích: "Phụ hoàng mẫu hậu lúc này tất nhiên đều đang ở Trường Thọ Cung, chúng ta cùng qua chỗ thái hậu, cũng đỡ phải chạy thêm mấy lần."

Hắn dắt tay nàng, chậm rãi bước đi, giống như đang nhân nhả tản bộ, ra cửa, Mục Song Hàm giãy giụa, không thoát được, cũng tùy hắn, "Sao lại không thấy tiểu hồ ly và Tiểu Bạch?"

"Hôm qua đại hôn, chúng nó quá âm ỉ, đều nhốt lại rồi."

"..." Dường như nàng nghe được tiếng kêu sám hối thâm trầm của chúng, còn có thể vui sướng trao đổi hay không?

Bọn họ đi ở phía trước, cung nhân không dám đi theo quá gần, Mục Song Hàm liếc về phía sau, thấy khoảng cách rất xa, liền kim nén không được nổi bần khoản trong lòng, đề thấp thanh âm hỏi: "Ngày hôm qua... hoàng hậu nương nương đến tốt cùng là thế nào?"

"Bà ấy vẫn như vậy, khi thì bình thường, khi thì không bình thường, nàng chỉ cần làm như không nhìn thấy không nghe thấy là được rồi." Lạc Chiêu Dực cầm tay nàng nắm thật chặt, sau đó điềm nhiên như không nói: "Mấy năm này so với trước kia bà đã khá hơn nhiều, nàng không cần lo lắng."

Mục Song Hàm lặng im trong chốc lát, nói thật, lần trước nàng bị hoàng hậu dọa qua một lần, thế nên hiện thời thấy hoàng hậu lại có chút căng thẳng.

"A Hàm." Lạc Chiêu Dực đột nhiên nhẹ nhàng kêu nàng một tiếng, đổi cách nói khác, "Bà ấy hiện tại... sẽ không thật sự đả thương người."

Mục Song Hàm giật mình, hiện tại sẽ không, vậy chính là... Trước kia có?

"Chớ suy nghĩ lung tung..."

Lạc Chiêu Dực vừa nói một câu, đã đến Trường Thọ Cung, Mục Song Hàm mím môi, đổi vẻ mặt bình tĩnh đi vào, vừa nhìn lại giật mình... Người quá nhiều!

Ngồi ở trên cao chính là thái hậu và Văn Đế, thoáng phía dưới là hoàng hậu cùng các phi tần phần vị không thấp, sau đó là các hoàng tử, chính phi còn chưa vào cửa, tam hoàng tử cũng không có ở đây.

Giương mắt quen có, lạ hoắc cũng có, nhưng Mục Song Hàm quét mắt qua một cái, lại chú ý tới một nam tử hơn hai mươi tuổi, không phải hắn có bao nhiêu hấp dẫn người, mà đây rõ ràng là một nam tử trưởng thành, vẻ mặt lại si ngốc, hành vi so với đứa trẻ ba tuổi còn không bằng, hắn ngồi bên

cạnh một nữ tử rất đẹp, ôn nhu lại kiên nhẫn nhẹ giọng nói với hần gì đó, cô gái này đẹp như nước, không giống với Trang Nhược Hân là loại liễu yếu đào tơ, nàng ta thật sự là bộ dáng mềm mại đa tình.

Trong nháy mắt Mục Song Hàm liền nghĩ đến đại hoàng tử chưa bao giờ xuất hiện qua, nghe nói vị hoàng tử này khi còn bé bị sốt cao, sốt đến hồng đầu óc, cứ như vậy ngây ngốc hơn hai mươi năm, mẹ đẻ hần lại khó sinh mà chết, người người nhắc tới đều cảm thán một câu đáng thương. Mà vị bên cạnh hần kia, chắc là chính phi của đại hoàng tử.

Lạc Chiêu Dực mang theo Mục Song Hàm hành lễ, kính trà, sau cùng thái hậu kéo tay Mục Song Hàm, cười đến hòa ái dễ gần, từ từ nói chuyện phiếm.

Đột nhiên, phía dưới truyền đến động tĩnh, Mục Song Hàm theo bản năng nghiêng đầu, là đại hoàng tử tay chân vung về làm đổ chén trà, làm nóng tay đại hoàng phi, gặp đến độ nước mắt ào ào, thấy nhiều người nhìn hần như vậy, lại có rụt cả người, đáng về sợ hãi.

Nói đến đây, một nam tử trưởng thành có loại hình dạng này là vô cùng buồn cười, nhưng mà ai cũng không thể cười.

"Khang nhi, sao lại không cẩn thận như vậy?"

Ngữ khí thái hậu thập phần ôn nhu, lo lắng nhìn sang, nói xong liền muốn đứng dậy.

Đại hoàng tử Lạc Khang ngồi xổm người xuống muốn nhặt chén trà lên, Lạc Chiêu Dực bước nhanh qua, giữ chặt cánh tay của hần, "Đại ca, huynh ngồi đi." Đang lúc nói chuyện, có cung nữ đến nhanh chóng thu dọn xong chén trà, rồi mang chén mới đến.

"Thất, thất..." Đại hoàng tử vỗ tay, nín khóc mỉm cười, chỉ Lạc Chiêu Dực, lấp bắp kêu.

"Đại ca, là Thất đệ." Lạc Đình giúp hần rót trà một lần nữa, thổi nguội đặt ở bên cạnh, vừa âm giọng nhắc nhở, vừa nhìn đại hoàng tử phi, giọng nói giống như bình thường, "Đại tẩu nên chăm sóc đại ca thật tốt."

Đại hoàng phi sưng sờ một chút, vội vàng dời tầm mắt đi, không nhìn tới Lạc Đình, hỏi han ân cần đại hoàng tử, luôn miệng nói xin lỗi, "Điện hạ, là thiếp thân không tốt, người không nên tức giận..."

Đại hoàng tử lại giống như không nghe thấy, chỉ ngó nghiêng nhìn Lạc Chiêu Dực cười, rất là gian nan đọc từng chữ: "Thất, Thất đệ!"

Lạc Chiêu Dực gật đầu cười, Mục Song Hàm phát hiện hần lúc này cực kỳ nhẫn nại, không có chút nào mất kiên nhẫn, hần thật sự kính trọng đại ca dù Lạc Khang có ngốc nghếch vụng về như vậy. Hơn nữa, Mục Song Hàm không biết có phải chính mình quá nhạy cảm hay không, nàng cảm thấy đại hoàng phi có điểm gì là lạ, không yên lòng...

Văn Đế thở dài, hốc mắt thái hậu lại ướt, "Là ai gia gọi Khang nhi đến, Chiêu Chiêu, ta muốn cho đại ca con trông thấy em dâu... Khang nhi mệnh khổ, chỉ hi vọng huynh đệ các con giúp đỡ hần, bảo vệ hần một đời an khang vui vẻ, ai gia hôm nay thấy huynh đệ các con tình thâm, cho dù có một ngày ra đi, cũng an tâm..."

Mục Song Hàm nghĩ, thái hậu thật sự là lao tâm vì mấy tôn tử, cho dù hơi có thiên vị, cũng không đến nỗi nào.

"Tổ mẫu nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi," Lạc Chiêu Dực cười cười, vẫn đậm phong khinh nói, lại giống như đang hứa hẹn, "Tôn nhi cũng không phải là người bạc tình phụ nghĩa!"

Thái hậu nhìn hần, trong lòng vừa chua vừa đắng lại vui mừng, là thật sự vui mừng, chuyện Lạc Thương trúng độc phong ba còn chưa ổn, cũng còn đang điều tra, hôm nay bà gọi đại hoàng tử bị ngốc tới, tuy nói một câu hư hư thật thật như vậy, kỳ thật là cố ý thử thái tử, ai ngờ Lạc Chiêu Dực cũng rất dứt khoát, trực tiếp cho bà một lời hứa hẹn "Sẽ không bạc tình phụ nghĩa".

Lần này, thái hậu nhìn Mục Song Hàm ánh mắt cũng thêm gần gũi.

Mọi người đều cùng cười, duy chỉ có hoàng hậu trước sau thờ ơ lạnh nhạt, không nói lời nào.

Kính trà, theo thứ tự từng người, trong lòng Mục Song Hàm cũng có chút đuối.

Thái hậu dù sao cũng lớn tuổi, nói chuyện một hồi liền mệt mỏi, Văn Đế dẫn Lạc Chiêu Dực cùng các hoàng tử đến Ngự thư phòng, lại phân phó những người khác rời đi, để thái hậu nghỉ ngơi thật tốt.

Lạc Chiêu Dực nháy mắt với Mục Song Hàm, Mục Song Hàm lặng lẽ đưa tay đáp lại "Yên tâm".

Nàng đối với hoàng cung còn rất xa lạ, vừa vặn mượn cơ hội này làm quen, Lạc Tĩnh Nghi thân thiết với nàng nhất, Mục Song Hàm liền muốn tìm Lạc Tĩnh Nghi đi tản bộ, bất quá chỉ trong nháy mắt, Lạc Tĩnh Nghi đã không thấy tăm hơi, Mục Song Hàm chỉ đành từ bỏ.

Ai ngờ ra khỏi Trường Thọ Cung, đi không bao lâu, cách một thân cây liền thấy được bóng dáng Lạc Tĩnh Nghi đứng ở bên hồ, nhưng bên cạnh nàng còn có một người không ngờ được... Đại hoàng phi!

"Công chúa, ngươi tìm ta chuyện gì?" Đại hoàng phi cúi thấp đầu hỏi.

"Rất lâu chưa gặp qua đại tẩu, xem ra gầy gò rất nhiều, hôm nay lại còn thất thần, sao vậy, có tâm sự gì sao?" Lạc Tĩnh Nghi cười đến thiên chân vô tà, hòa hòa khí khí.

Sắc mặt đại hoàng phi có chút trắng bệch, thấp giọng nói: "Công chúa, nếu không có việc gì, vậy ta đi trước một bước, điện hạ sẽ sốt ruột."

Nói xong, nàng ta liền xoay người muốn đi, Lạc Tĩnh Nghi đột nhiên giữ chặt nàng, kêu tên của nàng ta: "Liễu Đan Nhạn..."

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tranh chấp

Edit + Beta: Anky

Rõ ràng là trời nắng rực rỡ, mặt trời còn có chút đốt nóng người, mặt đại hoàng phi Liễu Đan Nhạn lại như giấy trắng, một mỹ nhân nhu tình như nước lại run rẩy thân thể, tựa như gió thổi qua sẽ ngã ngay.

"Tĩnh Nghi công chúa, ngươi còn có chuyện gì sao?" Nàng đề thấp giọng, bỗng mang chút khẩn cầu.

"Đang yên đang lành làm như bốn công chúa bắt nạt ngươi, bốn công chúa chỉ muốn hỏi ngươi, bộ đáng ngươi hôm nay ... Có phải còn nhớ đến nhị ca ta không?"

Lạc Tĩnh Nghi vốn là bởi vì chuyện Đào Vận được chỉ cho Lạc Đình mà uất nghẹn cực kỳ, nhưng việc này có thành hay không còn khó nói, dù sao Lạc Đình không thích Đào Vận, Đào Vận cũng không muốn gả cho Lạc Đình, nhưng mà Liễu Đan Nhạn... Nàng ta là người Lạc Đình đã từng thích, những người khác không biết, Lạc Tĩnh Nghi vẫn biết rõ ràng tường tận, lúc trước cũng bởi vì Liễu Đan Nhạn kích thích, Lạc Tĩnh Nghi mới thật sự hiểu tâm ý của mình.

Liễu Đan Nhạn vịn lan can, phút chốc ngừng đầu, "Ta không có! Công chúa, lúc trước ngươi đã đáp ứng nhị điện hạ, vĩnh viễn không nhắc lại chuyện này, vì sao không giữ lời hứa?"

"Bốn công chúa đã đáp ứng không nhắc tới với người ngoài, nhưng ngươi là người biết chuyện không phải sao? Huống chi, bốn công chúa chỉ tìm một mình ngươi nói chuyện riêng, chính là muốn nhắc nhở ngươi, ngươi hôm nay ở Trường Thọ Cung làm ra vẻ ta đây, là sợ người khác nhìn không ra không thích hợp sao?" Lạc Tĩnh Nghi nhún mày, "Nếu không phải sợ ngươi liên lụy đến nhị ca, bốn công chúa mới lười phải cùng ngươi nhắc lại chuyện xưa!"

Liễu Đan Nhạn nghe vậy, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nàng ta tự cho rằng che dấu vô cùng tốt, ai ngờ ở trong mắt người khác lại trăm ngàn chỗ hở... Có một số việc, có chút tình cảm, vô luận nhìn thế nào cũng giấu không được.

"Công chúa, nhị điện hạ cũng không nói gì, ngươi cần gì xen vào việc của người khác?"

"Chuyện của nhị ca cũng là chuyện của ta, ngươi cho rằng ai cũng giống như ngươi nắm một người giữ một người, lẳng lơ ong bướm, qua sông rút ván, lợi dụng xong rồi liền ném, vì vinh hoa phú quý cái gì cũng có thể..."

"Đủ rồi!" Liễu Đan Nhạn đột nhiên đưa tay hung hăng đẩy nàng một phen, ôm ngực, từng ngum từng ngum thở phì phò, tựa như bị khơi gợi lên hồi ức xa xăm, nở nụ cười như điên, thấp giọng nói: "Ngươi cho rằng, ngươi cho rằng Lạc Đình từng thật lòng thích ta sao? Ha ha ha, Tĩnh Nghi công chúa, ngươi thực ngây thơ ngu ngốc, người hoàng gia, ngoại trừ ngốc tử còn có ai thật lòng..."

Nàng ta giống như không thở nổi, tròng lớn hai mắt, thẳng tắp ngã trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

"Này, sao ngươi nói choáng liên choáng..."

Lạc Tĩnh Nghi có chút không biết nói gì, kết quả sau một khắc, sau lưng liền truyền đến thanh âm lấp bắp: "Đan, đan đan..."

Thị nữ đi theo Liễu Đan Nhận tiến cung tìm đại hoàng tử Lạc Khang tới, hết lần này tới lần khác đều trùng hợp như thế!

Lạc Khang vội vàng xông đến, dưới chân còn bị vấp một cái, hấn đường như không cảm giác được đau nhức, lại đứng lên chạy tới, ôm lấy Liễu Đan Nhận kêu vài tiếng, "Đan, Đan Đan..."

Không có người đáp lại hấn, mặt hấn vo thành một nắm, lập tức khóc bù lu bù loa.

Thị nữ Châu Nhi của Liễu Đan Nhận ủy khuất nói: "Không biết công chúa vì sao kéo tiểu thư nhà ta đi nói chuyện riêng, lúc này người lại còn bị hôn mê bất tỉnh... Là cảm thấy tiểu thư nhà ta và đại hoàng tử điện hạ dễ bị khi dễ?"

Một cái mũ lớn như vậy chụp lên đầu, Lạc Tĩnh Nghi cúi đầu muốn kéo Lạc Khang đứng lên, "Đại ca, Tĩnh Nghi chưa từng..."

Lạc Khang hất tay nàng ra, thờ phi phi, lại không biết làm sao nói cho lưu loát, "Ngươi, Đan, Đan Đan, bắt nạt, người xấu, đáng ghét..."

Đại ca ngốc à, khó trách Liễu Đan Nhận nói ngốc từ mới có thật lòng, một lần lại một lần tin tưởng, nhưng người ta lại đem thật lòng của người ném dưới chân chà đạp.

Con người quả nhiên là ngốc, lúc nào cũng đuổi theo người sẽ không quay đầu nhìn lại người... Nhưng mà tâm vẫn đang nhảy lên trong lồng ngực, không cách nào thật sự dùng lý trí đối phó với hết thảy.

Lạc Tĩnh Nghi không biết đang đáng thương cho Lạc Khang, hay đang giấu cọt chính mình.

Nàng cắn môi dưới, nghĩ tới muốn giải thích gì đó, Lạc Khang mặc dù ngốc nghếch, lại yêu hận rõ ràng, phụ hoàng thái hậu yêu thương đồng thời cũng càng thương tiếc hấn, Lạc Tĩnh Nghi cũng không muốn chọc cho đại ca ghét.

"Tĩnh Nghi, sao tỷ lại đến trước?"

Mọi người nghe tiếng ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Mục Song Hàm chậm rãi mà đến, thái tử phi mới tân hôn xinh đẹp chói lọi, diễm sắc vô song, bên môi mỉm cười, trong người còn mang theo vui vẻ chưa tản ra, vừa đến liền hòa tan bầu không khí căng co bên này.

"Tham kiến thái tử phi!"

Mục Song Hàm mỉm cười, tựa như vừa nhìn thấy Liễu Đan Nhận té xỉu, kinh ngạc nói: "Đại tẩu đây là thế nào? Tĩnh Nghi, không phải là hện ta cùng nhau đi gặp mặt đại tẩu, sao ta vừa đến, lại thành như vậy?" Nàng nói, liền khoác cánh tay Lạc Tĩnh Nghi, lặng lẽ nheo một cái.

Lạc Tĩnh Nghi mỉm môi, "Ta mới vừa cùng đại tẩu nói chuyện ở đây, đại tẩu đột nhiên phát bệnh ngã đi, ta đang muốn sai người đi gọi thái y, lại thấy thị nữ này kéo đại hoàng huynh chạy đến, luôn mồm nói ta bắt nạt đại tẩu, thật là không có quy củ!"

"Nô tỳ khi dễ chủ nhân, bản cung vẫn là lần đầu gặp!" Mục Song Hàm nghe vậy, liếc về hướng Châu Nhi.

Châu Nhi vội vàng quỳ xuống, "Công chúa thứ tội, thái tử phi minh giám, nô tỳ tuyệt đối không có ý đó, quả thật lo lắng cho đại hoàng phi, thế nên không lựa lời nói, nô tỳ tự vả miệng ba cái..."

Nói xong, nàng ta lưu loát cho mình hai bạt tay, cúi đầu quỳ.

Lạc Khang nhìn Châu Nhi, lại nhìn Mục Song Hàm và Lạc Tĩnh Nghi một chút, vẻ mặt tràn đầy mờ mịt, hiển nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hấn còn nhớ rõ vừa rồi Lạc Chiêu Dực đến cùng Mục Song Hàm, liền từ từ yên tĩnh trở lại, "Thất, thất..."

"Đại ca, Tĩnh Nghi là muội muội, hấn là sẽ không bắt nạt đại tẩu, việc này là hiểu lầm thôi." Mặc dù biết Lạc Khang nghe không hiểu, Mục Song Hàm vẫn kiên nhẫn giải thích một chút.

"Muội, muội..."

Lạc Tĩnh Nghi mắt nhìn Liễu Đan Nhận, nói: "Đại ca, không bằng mang đại tẩu đến Nghi Hòa Cung nghỉ ngơi một chút đi, ta phái người đi mời thái y..."

Nàng vừa dứt lời, Liễu Đan Nhận lại âm thầm tĩnh lại, đại hoàng tử lập tức vui vẻ ra mặt, "Đan Đan!"

"Đa tạ ý tốt của công chúa, ta cũng không có việc gì," Liễu Đan Nhận không nhìn các nàng, chỉ nhìn đại hoàng tử, ôn nhu nói: "Điện hạ, chúng ta về nhà đi."

Đại hoàng tử ngây thơ mờ mịt gật đầu, đỡ nàng đứng lên, động tác hấn mặc dù vụng về, cũng rất cẩn thận, như tiểu hài tử bình thường ôm trân bảo yêu thích che chở.

Lạc Tĩnh Nghi nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, bỗng đứng mũi chua xót, “A Hàm, muội cảm thấy đại ca ta hạnh phúc sao?”

Mục Song Hàm không biết nàng hỏi cái này là ý gì, liền trả lời cái nhìn của chính mình, “Đại hoàng tử mặc dù tâm trí không hoàn hảo, nhưng hình như rất quan tâm đại hoàng phi...”

“Phải không.” Lạc Tĩnh Nghi không nói, nàng đột nhiên không muốn đi vạch trần Liễu Đan Nhận nữa, xem gương mặt đại ca, nàng nguyện ý cho Liễu Đan Nhận thêm một cơ hội, nếu như nữ nhân kia có thể an phận bảo vệ đại ca cả đời, cũng coi như chuộc lỗi.

Mục Song Hàm như có điều suy nghĩ, trước kia còn cảm thấy đơn giản, một khi gả vào hoàng cung, càng cảm thấy ở đây như một tầng sa mông lung, người người đều giấu trong sương mù, mỗi người đều có liên quan, làm sao cũng thấy không rõ.

Sau đó, Mục Song Hàm tạm biệt Lạc Tĩnh Nghi, trở về Đông cung.

Mới vừa vào cửa, liền bị một quả cầu màu đỏ bỏ nhào vào làm lui lại mấy bước, “Chi chi chi ô ô ô — —”

Tiếng kêu loạn thất bát tao làm tâm tình Mục Song Hàm thoáng cái tỉnh táo, nàng buồn cười bé tiểu hồ ly lên, thấy nó đưa hai cái móng vuốt che mắt, vừa kéo móng vuốt ra, trong mắt ngân ngấn nước mắt, chuyển tới chuyển lui cũng không rơi xuống, bộ dáng nhỏ đặc biệt ủy khuất, ý là — — Chủ nhân quá đáng là người xấu QAQ

Mục Song Hàm tập mãi thành thói quen sờ sờ, vuốt lông, “Ai bảo các ngươi nháo loạn, về sau phải biết nghe lời.”

Đại Bạch Hồ nằm ở bên cạnh ao nước, trên cỏ, tựa như từ từ vừa mới được thả ra ưu thương nhìn lên bầu trời... Mục Song Hàm bị sự tưởng tượng của mình làm buồn cười, quay đầu phân phó người lấy đồ ăn ra, ôm tiểu hồ ly ngồi bên cạnh Đại Bạch Hồ — — cho ăn!

Đại Bạch Hồ ăn hết sức nhả nhả, rất tao nhã nhai kỹ nuốt chậm, tiểu hồ ly lại không ngó ngang trước sau gào ô cần một ngụm, hai cái móng vuốt chụp tới, dựng thẳng đứng người lên động đậy, hướng về phía Mục Song Hàm quăng mị nhãn — — Hàm Hàm ta khiêu vũ đẹp mắt không?

Mục Song Hàm cười đến run rẩy hết cả người, chỉ nó nói không ra lời — — này tuyệt đối là thành tinh sao?

Sau lưng đột nhiên duỗi ra một bàn tay, xách tiểu hồ ly lên ném ra ngoài, Đại Bạch Hồ chợt nhảy dựng lên, tiểu hồ ly rơi xuống trúng hồng tâm, ngã vào trên lưng nó: “... QAQ”

Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, nghiêng đầu quay lại phía sau, quả nhiên thấy Lạc Chiêu Dực bí hiểm đứng ở sau lưng, vẻ mặt Đức Phúc ẩn nhẫn nén cười, Trần Trầm nhìn trời.

“Điện hạ, chàng trở lại?” Mục Song Hàm ngay lập tức đổi thành vẻ mặt đứng đắn, cười dài chào hỏi.

Lạc Chiêu Dực nhìn chằm chằm nàng trong chớp lát, đánh giá: “Đối với nó rõ ràng cười còn chân thật hơn!”

Mục Song Hàm: “...”

“Xem ra nàng ưa thích nó hơn,” Lạc Chiêu Dực hừ lạnh, tổng kết, “Sùng vật nhiều quá không tốt, nên ném bớt đi.”

Tiểu hồ ly ôm đầu bỏ chạy thật nhanh, nhảy mất liền không thấy bóng dáng.

“Ai nói,” Mục Song Hàm đứng dậy, kéo tay hắn, liếc một cái Đức Phúc cùng Trần Trầm tự động tránh lui về phía sau, mặt không đổi sắc nói lời buồn nôn: “Thiếp đương nhiên ưa thích chàng hơn nha.”

Nói xong chính nàng cũng cảm thấy khẽ run rẩy, nhưng Lạc Chiêu Dực sẽ chịu một bộ dáng này sao, vừa nghe sắc mặt lập tức quay lại đây, dạy bảo nàng: “Đừng đem ta cùng tiểu hồ ly trộn lẫn, nàng đủ ngốc rồi, lỡ như bị nó làm ngốc ghêch thêm làm sao bây giờ?”

Mục Song Hàm trừng mắt, đang muốn ra tay nhéo hắn, lại nghe hắn nghiêm trang nói tiếp: “Mặc dù nàng ngốc thế nào ta cũng không chê...”

lời tâm tình vòng vo hệ liệt

Có chỗ nào không đúng?

“Nhưng mà quá ngốc người khác sẽ hoài nghi ánh mắt của phu quân nàng...”

Mục Song Hàm lập tức nhào tới, quyết đoán muốn nhéo!

Lạc Chiêu Dực thuận thế giang hai cánh tay, tiếp thu nàng yêu thương nhưng nhớ, vui vẻ từ trong mắt khuếch tán ra, nghiêm mặt nói: “Đương nhiên thái tử phi của ta hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh, làm một bình hoa cũng là vô cùng tốt.”

Mục Song Hàm: “=” nàng thật sự là thua hắn !

Đùa giỡn xong rồi, Lạc Chiêu Dực liền ôm lấy nàng, nghiêm túc hỏi: “Lúc trở về nàng liền chau mày ừ ừ, làm sao vậy?”

Mục Song Hàm nghe vậy ngăn ra, “Ai nói với chàng?” Lạc Chiêu Dực vừa trở về, làm sao biết nàng lúc trước tâm tình không tốt?

“Còn phải hỏi sao?” Lạc Chiêu Dực liếc nhìn nàng, thập phần đáng ăn đòn hỏi ngược lại: “Có cái gì là ta không biết?”

Mục Song Hàm bĩu môi, rất không cho là đúng, bất quá cũng không gạt hấn, nói thẳng: “Hôm nay thiếp gặp phải Tình Nghi cùng đại hoàng phi, cảm giác... Có chút kỳ lạ !”

Lạc Chiêu Dực vừa nghe liền hiểu rõ, kéo nàng ngồi xuống bàn đá bên cạnh, “Đây là chuyện cũ mấy năm trước, Liễu Đan Nhận thật ra là nữ nhi của tội thân, phụ thân của nàng ta vốn là sử thần được phái đi Tây Di...”

Đức Phúc bưng trà nước điểm tâm đến, Lạc Chiêu Dực vừa nói vừa bưng một ly trà nhấp môi, sau khi hấn uống trà thường có thói quen giỡn ra đầu lông mày, ần chút ý tứ lười biếng, đôi mắt xanh u cong cong, bỗng dưng có loại ảo giác yêu khí lan tràn.

Mục Song Hàm vốn đang nghiêm túc nghe, nhìn hấn một cái, đột nhiên nhớ tới cái gì, cầm lấy chén trà của hấn nhấp một ngụm, mặt lập tức nhăn thành mướp đắng – mẹ nó, quá ngọt!

“Giúp điện hạ đổi chén trà khác!” Mục Song Hàm nghiêm túc phân phó Đức Phúc.

Lạc Chiêu Dực: “... Đổi cái gì?”

“Đổi chén không thêm đường, ngọt như vậy... Điện hạ, chàng là sợ thân thể mình sẽ không ra bệnh gì à?” Mục Song Hàm không nói nên lời trừng hấn.

Lạc Chiêu Dực: “... Không cho phép đổi!”

Mục Song Hàm vỗ bàn: “Bọn họ chính là quá sùng chàng... Trước không nói mùi vị này quá kỳ cục, đối với thân thể cũng không tốt... Nhất định phải đổi!”

Trước kia không phải là thái tử phi, nàng có thể làm một người yên lặng mà nhìn, hiện tại thì... Ha ha!

Đức Phúc và một đám nam cũng bị thương: Thái tử quá tùy hứng, có thể chỉnh sửa hấn được sao? Thái tử phi hiền lương thực đức, nhờ vào người

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Lại mặt

Edit + Beta: Anky

Tân hôn ngày đầu tiên, thái tử và thái tử phi vì... vấn đề một ly trà thêm hay không thêm đường mà ầm ĩ lên, việc này có người tin sao?

Dù sao Đức Phúc vẫn tin, hơn nữa hiện tại hấn khóc không ra nước mắt, đến tột cùng là nghe thái tử điện hạ hay là nghe thái tử phi? Đương nhiên vì muốn tốt cho thái tử điện hạ, trong tâm tư hấn hy vọng thái tử phi toàn thắng !

Điều kiện tiên quyết là... Thái tử phi có thể chỉnh sửa được thái tử.

"Không đổi!" Lạc Chiêu Dực không vui : "Cô chỉ thích trà thêm ba muỗng đường!"

Mục Song Hàm nghiêng đầu hỏi Đức Phúc: "Muỗng lớn cỡ nào?"

"Hỏi thái tử phi, chính là... So với ngón cái thì hơi lớn hơn một chút..." Đức Phúc dè dặt cười.

Ha ha đi.

Mục Song Hàm liền nhìn chén trà khéo léo đẹp đẽ không nói lời nào, về mặt "không thể yêu nổi" nhảm chán.

"Không phải chỉ là một ly trà thôi sao, chút chuyện nhỏ này cũng đáng để nàng so đo?" Lạc Chiêu Dực hắng giọng một cái, néo néo cầm nàng, "Cười một cái!"

Mục Song Hàm bình tĩnh nghiêng đầu cười cười, rồi sau đó bình tĩnh cầm lấy chén trà uống một hơi cạn sạch - - mẹ nó, tư vị này quả thực.

"Nàng làm gì vậy ?!"

"Điện hạ hiện thời đã là phu quân của Song Hàm, Song Hàm tất nhiên phải cùng điện hạ 'đồng cam cộng khổ', " Mục Song Hàm thản nhiên nói: "Về sau điện hạ ăn cái gì, uống gì, Song Hàm cũng giống vậy."

Lạc Chiêu Dực lập tức nhú lông mày, không cần suy nghĩ nói ngay: "Không được!"

Mục Song Hàm hỏi ngược lại: "Vì sao không được?"

Lạc Chiêu Dực lạnh mặt, liếc nhìn nàng, hồi lâu hừ nói: "Xem ra nàng cũng không phải là ngốc như vậy, biết rõ cô không bỏ được nàng."

Mục Song Hàm: "..."

Trầm mặc một lát, Lạc Chiêu Dực hỏi hột giải thích: "Lúc mới vừa hiểu chuyện, mẫu hậu đều là tự mình xuống bếp, nhưng đồ bà làm vĩnh viễn chỉ có một hương vị, khó ăn khó tả, khi đó ta cho rằng đồ ăn khắp thiên hạ đều đáng, cho đến một ngày, ta lên chạy tới Ngự thiện phòng chơi, có một lão thái giám làm cho ta một chén chè hạt sen, thật sự là ngọt đến tâm can... Về sau ta dọn ra khỏi Phượng Nghi Cung, thói quen thích ngọt lại không đổi được."

Mục Song Hàm im lặng, đột nhiên cũng không biết nên nói gì, xem ra quan hệ giữa hoàng hậu cùng thái tử so với nàng tưởng tượng còn muốn phức tạp hơn, Mục Song Hàm cảm giác, hoàng hậu một mặt yêu thương thái tử, một mặt lại căm hận hắn... Đương nhiên đây chỉ là cảm giác, nàng cũng không xác định.

"Vậy, vậy thật sự không thể đổi sao?" Mục Song Hàm kéo kéo ống tay áo, giọng nói mềm yếu đi rất nhiều.

Lạc Chiêu Dực thần sắc nghiêm túc, "Nếu mỗi ngày nàng chủ động hôn ta một cái, ta có thể vì nàng thay đổi bất cứ chuyện gì."

Mục Song Hàm: "..."

Nàng bình tĩnh phân phó Đức Phúc: "Đi đổi trà."

Đức Phúc cầm cái ly vội vã xoay người, suýt nữa vướng chân mà ngã.

Lạc Chiêu Dực một tay chống cằm, nửa cong mắt, lười biếng nhìn nàng, vẻ mong đợi trong mắt ẩn giấu vô cùng tốt.

Mục Song Hàm chớp mắt, dư quang liếc thấy không có người nhìn qua đây, nhanh chóng tiến đến khoe miệng hắn hôn một cái, sau đó nghiêm trang ngồi trở lại, thong thả ung dung uống trà - - nếu như bỏ qua gò má ửng đỏ của nàng, vẫn là tương đối bình tĩnh.

Chờ Đức Phúc đổi trà đến, chỉ thấy vẻ mặt thái tử nhân nhật nhìn thái tử phi, từ bên tai trở xuống lại đỏ một mảnh, tựa như một con mèo lớn tự phụ, được vuốt lông thoải mái không thôi, hết lần này tới lần khác còn muốn duy trì bộ dáng cao ngạo, hoàn toàn không biết cái đuôi đang vênh cao kia đã bán đứng hắn.

Đức Phúc vội vàng cúi đầu, để trà xuống, biết điều lui ra.

"Điện hạ, lúc trước chàng nói đại hoàng phi là nữ nhi tội thần, đây là có chuyện gì?" Mục Song Hàm cố gắng tìm một đề tài nghiêm túc.

Lạc Chiêu Dực suy nghĩ một chút, trước hỏi nàng: "Nàng biết Tây Di chứ?"

Mục Song Hàm gật đầu, Tây Di là bộ lạc cường thịnh nhất nằm cạnh Đại Cảnh, tộc nhân đó mấy đời ở trên thảo nguyên rộng lớn, cơ hồ là thuần thú sư trời sinh, nhưng bọn họ thờ phụng thánh nữ, không thích chinh chiến sát phạt, có chút không tranh quyền thế.

"Giống như Đại Cảnh, Tây Di cũng có nội loạn, phụ thân của Liễu Đan Nhận vốn là sứ thần phụ hoàng phái đi Tây Di, nhưng hắn ở Tây Di nhiều năm, lại bị người mê hoặc, cùng phản tặc Tây Di làm bạn, trộm cắp tiết lộ cơ mật Đại Cảnh, năm đó hại rất nhiều người, vốn là tội lớn xét nhà diệt tộc, nhưng Liễu Đan Nhận lại được đại ca đề ý.." Nói đến đây, Lạc Chiêu Dực nhú nhú mày, mới nói tiếp: "Đại ca ngồi nhiều năm, chưa bao giờ mãnh liệt kiên trì với người nào đó như vậy, tổ mẫu không đành lòng, liền khuyên phụ hoàng... Cuối cùng chỉ chém phụ thân Liễu Đan Nhận, tha mẫu thân nàng ta cùng tính mạng những người khác, lưu đây đến phương bắc, mà Liễu Đan Nhận phải lập lời thề độc, cuộc đời này chỉ toàn tâm toàn ý chiếu cố đại ca, vĩnh viễn không được hỏi đến những chuyện khác..."

"Nói cách khác, cuộc đời này của nàng ta chỉ có thể vì đại hoàng... đại ca mà sống, nếu đại ca chán ghét mà vứt bỏ nàng, vậy..."

Lạc Chiêu Dực gật đầu, bộ dáng cũng rất không cho là đúng, bưng trà lên nhấp một miếng, lông mày nhú chặt hơn.

"Vậy tại sao công chúa..." Mục Song Hàm không biết hình dung như thế nào, ngập ngừng mở miệng.

"Tình Nghi sao, nàng ấy là vì nhị ca." Lạc Chiêu Dực cũng không gạt nàng, trực tiếp nói với nàng.

Mục Song Hàm vẻ mặt khiếp sợ: "..."

Lạc Chiêu Dực nhéo nhéo mặt nàng, cảm thấy xúc cảm thật tốt, lại xoa xoa, bị Mục Song Hàm vỗ một cái, mới lạnh nhạt nói:

"Trước đó Liễu Đan Nhận cùng nhị ca có một đoạn tình cảm, chính là loại sắp định chuyện chung thân, nhưng sau khi xảy ra chuyện, Liễu Đan Nhận cảm thấy nhị ca yếu không giúp được nàng ta, liền xoay người đi quyến rũ người khác... Nữ nhân này giỏi nhất là gió chiều nào theo chiều ấy, ai ngờ

bị nhị ca và Tình Nghi bắt gặp tại chỗ, mà Tình Nghi luôn thích nhị ca, cho nên về sau nàng có thể đoán được.”

Thật là một vở kịch cầu huyết... Đợi chút! Nàng nghe được cái gì? Tình Nghi công chúa thích... Nhị hoàng tử?

Mục Song Hàm cố gắng kéo căng về mặt, nhưng mà cũng vô ích, sau đó về mặt liền vỡ, khó có thể tin nói: “Công chúa, công chúa sao lại thích nhị ca? Bọn họ, bọn họ không phải là...”

“A,” Lạc Chiêu Dực thương thức nét mặt nàng biến hóa đủ rồi, lúc này dường như mới nhớ tới, cười cười, “Tình Nghi không phải là con gái ruột của phụ hoàng, ta chưa nói với nàng sao?”

Mục Song Hàm ngẩn ngơ, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn hắn, kéo tay hắn qua liền... Hung hăng cắn!

“...” Bởi vậy Lạc Chiêu Dực cảm thấy thái tử phi nhà hắn nhất định là cảm tình con chó.

Thoáng cái đã ba ngày sau, là ngày thái tử phi lại mặt.

So sánh với việc giống trống khua chiêng phong tỏa đường phố, cấm quân hộ vệ đi theo, trở thành con khỉ bị người vây xem gì đó... Mục Song Hàm bày tỏ lúc thành thân trải qua một lần là đủ rồi, nàng vẫn thích an phận một chút.

Đương nhiên phần an phận này vẫn hù đến cha mẹ nàng...

Mục Bách cùng Từ thị đêm ngày, hôm nay đặc biệt còn là hưu mộc, tất cả mọi việc đều chuẩn bị thỏa đáng, vừa nghe hạ nhân vào thông báo nói là thái tử phi lại mặt, vội vàng vàng ra cửa chào đón, cần phải lễ nghi chu toàn, không để cho khuê nữ nhà mình mất mặt.

Kết quả còn chưa đi tới cửa, liền thấy thái tử cùng khuê nữ nhà mình tay nắm tay, từ từ đi tới, hai người đều là một thân trang phục đơn giản, trên mặt đều mang theo nụ cười nhẹ nhàng, bầu không khí thật phần tốt đẹp — nếu như bỏ qua chuyện sau lưng là Trần Trầm cùng Đức Phúc đang ôm một đống lễ vật.

Mục Bách cùng Từ thị trước hết sững sờ một chút, kịp phản ứng liếc mắt nhìn nhau, dẫn người tiến lên hành lễ, “Tham kiến thái tử, thái tử phi...”

Mục Song Hàm vội vàng đỡ bọn họ, cười nói: “Cha mẹ, không có người ngoài, không cần hành lễ như vậy!” Đây là Mục Song Hàm suy tính về phương diện khác, quá nhiều người nhìn, lễ nghi không thể thiếu, nhưng nàng thật sự không muốn cha mẹ hành lễ với mình, không để cho người đi theo mới tự tại nhất.

Mục Bách nhú nhú mày, lặng lẽ nháy mắt với khuê nữ, ý là... Đây là quy củ, thái tử điện hạ còn ở đây, đừng làm theo ý con a.

Mục Song Hàm nghiêng nghiêng đầu, lời kéo cánh tay Lạc Chiêu Dực, “Điện hạ?”

Lạc Chiêu Dực đang bảo hai người Trần Trầm đặt đồ xuống, nghe vậy liền tự mình đỡ nhị lão đến đại sảnh bên trong ngồi, “Lời A Hàm rất đúng, người trong nhà không cần đa lễ.”

“Mời điện hạ ngồi trước,” Mục Bách vội vàng đưa tay ra, cười khổ nói: “Tiểu nữ tuổi còn bé, có chút tùy hứng, điện hạ ngàn vạn không cần so đo với con bé...”

Mục Song Hàm vốn đang ngồi rất nghiêm chỉnh, vừa nghe liền không nhịn được cười khúc khích, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Chân mày Mục Bách càng nhíu chặt hơn, lại lo lắng cho nàng, liền cố ý nghiêm mặt dạy dỗ nàng: “Cười cái gì, không có quy củ!”

“Không phải, cha, ngài yên tâm, con dù tùy hứng cũng không sánh bằng thái tử điện hạ,” Mục Song Hàm nháy mắt mấy cái với Lạc Chiêu Dực, “Điện hạ, chàng nói có đúng không?”

“A Hàm, sao lại nói chuyện với điện hạ như vậy!” Từ thị cũng khản trương.

Lạc Chiêu Dực cảm thấy buồn cười, thấy vậy liền nghiêm mặt nói: “Không ngại, A Hàm ngây thơ thẳng thắn, cô thích nàng tính tình ngay thẳng.”

Mục Bách và Từ thị: Ồ, ngây thơ thẳng thắn? Thái tử đang nói khuê nữ nhà bọn họ sao?

Mục Song Hàm suy nghĩ một chút, kéo Từ thị về phía hậu viện vào phòng nói chuyện, không có nàng ở đây, cha nàng cùng thái tử nói chút chính sự có lẽ sẽ thoải mái hơn, về phần nương nàng, khẳng định càng muốn cùng nàng trò chuyện riêng.

Quả nhiên, trở về trong phòng, Từ thị lập tức thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt có chút nghiêm túc, kéo nàng hỏi: “A Hàm, trong cung như thế nào?”

“Nương, người yên tâm, con hết thấy đều tốt, người nói với cha một chút, để ông cũng không cần quá lo lắng,” Bên môi Mục Song Hàm mỉm cười, chân thành nói: “Thái tử điện hạ đối với con rất tốt.”

Trong mắt Từ thị cũng toát ra vui vẻ, nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, thấy nàng mặt mày rạng rỡ, càng thêm tươi đẹp, bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, thật là hài tử ngốc, đầu chỉ là rất tốt, nếu không phải thật lòng yêu thích, có thể nào dung túng đến vậy?

Nhưng mà Từ thị lo lắng không phải là thái tử đối với nàng tốt hay không tốt, mà là đạo lý hoa đẹp cũng có lúc tàn.

Dừng một chút, Từ thị hạ thấp giọng, hỏi: “Con gả vào Đông cung, có nhìn thấy người khác hầu hạ thái tử không?”

Thật ra bà muốn hỏi là thị thiếp thái tử, chỉ là cần hỏi uyển chuyển chút, Mục Song Hàm không phát giác gì, còn cười lại với bà: “Đông cung là chỗ thái tử ở, cung nữ thái giám đều rất nhiều, tùy ý cũng có thể nhìn thấy.”

Từ thị có chút ý nghĩ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đến gần bên tai nàng nhẹ nói vài câu, Mục Song Hàm ngẩn ngơ, sau đó gãi gãi đầu, hơi đỏ mặt, cũng nhỏ giọng nói: “Không có, thái tử diện hạ tương đối... Giữ mình trong sạch?” Dù sao Lạc Chiêu Dục cũng không cho cung nữ đến gần mặc quần áo ...

Mục Song Hàm đối với chuyện này có chút hiếu kỳ, lại đoán có thể là hoàng hậu làm cho thái tử đối với nữ nhân có bóng ma trong lòng, mà nàng đánh bậy đánh bạ lại thành người đặc biệt trong lòng hắn? Lạc Chiêu Dục luôn nói khi còn bé nàng nhanh hơn người khác một bước, nhưng trên thực tế, nàng thật sự không thể hiểu được QAQ

Từ thị cũng không biết nói gì, khuê nữ tùy ý như vậy, đến tốt cùng là làm sao hấp dẫn được thái tử? Hôn nữa trong Đông cung của thái tử vậy mà còn sạch sẽ hơn cả nhà phú quý bình thường? Chẳng lẽ đây là người ngọc có phúc của người ngọc trong truyền thuyết?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Ngựa bị chấn kinh

Edit+ Beta : Anky

Ngay ngốc ở trong phòng nói chuyện cho tới trưa, thấy gần đến giờ cơm trưa, Từ thị mới kéo Mục Song Hàm vội vã ra cửa, ai ngờ đi chưa được mấy bước, liền nghe thấy trong viện truyền đến tiếng vũ khí bén nhọn xé gió.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bước nhanh hơn, vừa vào liền nhìn thấy, sắc mặt Mục Bách kỳ dị đứng ở một bên, mà Mục Nhung cầm trên tay một thanh trường thương đen nhánh đang quơ múa, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ nghiêm túc, mặc dù tuổi còn nhỏ, lại luyện được ra hình ra dáng.

“Tay quá lỏng, ánh mắt quá rời rạc, động tác quá chậm, lực đạo không đủ, có dáng mà không có lực...” Lạc Chiêu Dục đứng cách hắn không xa, nhàn nhạt nhìn, trước sau như một độc miệng đánh giá, “Khoa chân múa tay!”

Mục Nhung vừa nghe, khóe miệng mím càng chặt hơn, trên tay lại thêm sức lực, động tác càng phát ra nhanh, đột nhiên giữ không được, trường thương rời khỏi tay, thẳng tắp phóng về phía trước, “A!”

Thân hình Lạc Chiêu Dục chợt lóe, ở giữa không trung cầm trường thương xoay một vòng, nhẹ nhàng rơi xuống, liếc Mục Nhung một cái, “Bình khí là con dao hai lưỡi, đã thương người cũng làm mình bị thương, nếu không thể khống chế nó, nên sớm dẹp bỏ ý niệm tập võ trong đầu!”

Mục Nhung lập tức cúi đầu ủ rũ đứng lên.

“Lão gia, chuyện gì xảy ra?” Từ thị đến bên cạnh Mục Bách, lặng lẽ hỏi.

“Thái tử diện hạ tặng một cây trường thương cho A Nhung, A Nhung cực kỳ thích, vừa nhìn thấy liền cầm lên múa vài đường, suýt nữa tự mất mạng.” Mục Bách nói, lắc đầu, đối với bộ dáng này của tiểu nhi tử rất là bất đắc dĩ.

Mục Song Hàm hơi kinh ngạc nhìn sang, lúc này mới phát hiện cây trường thương kia tuyệt đối không phải thương bằng gỗ cho tiểu hài tử chơi, mà là rèn bằng thiết đen bóng, vừa nhìn cũng biết rất nặng, “Điện hạ, A Nhung tuổi còn nhỏ, đưa cái này cho hắn... Thật sự được không?”

“Lúc cô lớn bằng hắn như vậy, đã biết tự bảo vệ mình,” Lạc Chiêu Dục không cho là đúng, lắc đầu nói: “Hắn đã thích học võ, thì phải kiên trì, nếu không luyện thêm nữa cũng không thành châu báu được!” Nói xong, hắn nhìn về phía Mục Nhung, “Nếu ngươi không thể chịu khổ, thương này cô sẽ thu hồi lại!”

“Không, thái tử tử phụ, ta có thể chịu được cực khổ!” Mục Nhung lập tức ngẩng đầu, nắm chặt hai nắm đấm, tức khắc từ vẻ cúi đầu ủ rũ trở nên càng thêm kiên nghị.

Lạc Chiêu Dục nghe vậy, nhìn chăm chăm hắn trong chốc lát, khóe môi khẽ nhếch, đi tới vỗ vỗ đầu hắn, “Tránh ra một chút.”

Mục Nhung nghe lời lui lại, thấy hắn bắt đầu cầm thương, tay nhanh, thương ngoan, mắt chuẩn, tình như xử nữ động như thỏ chạy, thể thương quét qua, lá cây xung quanh rơi là tả như mưa, hoàn toàn khác biệt, vừa rồi Mục Nhung tựa như tiểu hài tử chơi đùa.

Không chỉ Mục Nhung nhìn không chớp mắt, Mục Song Hàm cũng nhìn ngẩn ngơ, nàng cũng không biết Lạc Chiêu Dục tinh thông võ nghệ các loại!

Gió thổi qua dần ngừng lại, Lạc Chiêu Dực tiện tay đem trường thương ném tới trước mặt Mục Nhung, hỏi: “Đã hiểu?”

Mục Nhung kích động nói không ra lời, gật đầu liên tục.

Mục Song Hàm vô thức vỗ tay.

Từ thị: “...” khuê nữ thật là ngốc!

Mục Bách lại như có điều suy nghĩ, người quả thật phải càng tiếp xúc mới càng rõ ràng, thái tử mặc dù tính tình vô thường, làm nhiều việc bị tố cáo, lại thật sự là văn tài võ lược, sâu không lường được.

Lạc Chiêu Dực giương cằm lên với Mục Song Hàm, khẽ nhướn mày, kiều ngạo tự phụ từ trong xương làm sao cũng không giấu được, giữa lông mày lưu chuyển ánh sáng rực rỡ cơ hồ muốn đốt mất người, Mục Song Hàm rú mắt xuống, cũng mỉm cười.

“A Hàm, con gả vào Đông cung, bên cạnh cũng không có nha hoàn tri kỷ, không bằng để Xuân Miên Liễu Như đi theo con trở về đi?” Từ thị mượn thời điểm chuẩn bị cơm trưa hỏi Mục Song Hàm.

Mục Song Hàm vừa nghĩ, cũng tốt, liền cười đáp ứng.

Lúc ăn cơm trưa, bầu trời trong trẻo, chợt bắt đầu đổ mưa, chờ ăn xong rồi, mưa vẫn còn đang rơi, lúc này hẳn là tạm thời không dừng được.

“Mưa quá lớn, có cần đợi một lát rồi trở về không?” Từ thị lo lắng nói.

“Nurong, sắc trời không còn sớm, cũng không thể trì hoãn thêm.” Mục Song Hàm bắt đầu đi lắc đầu.

Liễu Như cơ trí tiến lên, mới vừa mang ô ra, lại bị một đôi tay khớp xương rõ ràng như ngọc sứ đoạt đi, ngẩng đầu trông thấy Lạc Chiêu Dực, hô hấp Liễu Như cứng lại, vội vàng lui ra.

Mục Song Hàm kinh ngạc ngẩng mặt, Lạc Chiêu Dực một tay ôm lấy nàng, một tay giúp nàng che ô, thái tử điện hạ nổi danh ngạo mạn nhất kinh thành, lạnh nhạt lớn lối không nói, lại là người quen sống an nhàn sung sướng, giờ phút này lại sẵn sàng giúp thế tử mới cưới cầm ô như vậy, nước mưa ướt nhẹ quần áo của mình cũng không màng, tựa hồ như đang làm một chuyện rất bình thường... Nói ra ai tin không?

Từ thị nhìn bóng lưng của bọn họ, cho đến khi biến mất, bà xoay người, mặt mũi tràn đầy hoang mang: “Lão gia, ta có chút nhìn không hiểu...”

Mục Bách không lên tiếng, Mục Nhung xen vào nói: “Sao lại không hiểu ạ? Tỷ phu đau lòng cho tỷ tỷ phải không?”

Mục Bách vỗ một cái lên đầu hắn, “Tiểu hài tử đừng quan những thứ này, luyện thương của con đi!”

Lạc Chiêu Dực đưa Mục Song Hàm lên xe, cái ô hoàn toàn che hết trên người nàng, Đức Phúc cùng Trần Trầm vội vàng chạy tới giúp hắn che mưa, Lạc Chiêu Dực khoát tay, tự mình nhảy lên xe ngựa.

“Điện hạ, cần gì đối với thiếp tốt như vậy?” Mục Song Hàm một bên lấy khăn tay ra giúp hắn lau mặt, một bên thấp giọng nói.

Lạc Chiêu Dực không hiểu được, lập tức nhíu mày, “Cầm ô che cũng gọi là tốt? Hóa ra cứu nàng bảy tám lần so ra còn kém hơn một lần che ô? Vậy nàng có muốn lại lấy thân báo đáp mười tám lần không?”

Mục Song Hàm: “...”

Nàng ném khăn tay cho hắn, mặt đen lại nhìn ngoài cửa sổ — được rồi, chuyên phá hư tình thú, hai người bọn họ là kẻ tám lạng người nửa cân!

Mưa to trút xuống thành từng màn, trên đường người qua kẻ lại vội vã chạy qua, các cửa hàng la hét thu dọn đồ đạc, cây ven đường ngã nghiêng... Gió càng lúc càng lớn, xe ngựa cũng muốn lay động theo, vài giọt nước mưa xuyên thấu qua màn xe tạt vào trong, Lạc Chiêu Dực đưa tay kéo nàng qua, thả màn xe xuống, “Muốn ngã bệnh sao?”

Mục Song Hàm mỉm cười một tiếng, lắc đầu, vừa muốn mở miệng, xe ngựa đột nhiên rung lắc kịch liệt lên, nàng vội vàng không kịp chuẩn bị ngã vào trên người hắn, đầu đụng trúng cằm hắn, hai người đồng thời kêu “tê”.

“Không sao chứ?”

“Không sao chứ?”

Hai người lại là đồng thanh hỏi.

Mục Song Hàm chớp mắt, Lạc Chiêu Dực cười cười, một bên giúp nàng xoa trán, một bên nghiêng đầu hỏi phu xe Trần Trầm, “Chuyện gì xảy ra?”

“Điện hạ, mưa to gió lớn, ngựa bị kinh sợ...”

Trần Trầm trả lời lại, phất chốc một tiếng ngựa hí vang lên, xe ngựa nghiêng về phía sau, cùng lúc đó, đối diện cũng truyền đến tiếng kinh hô to.

“Trần Trầm!”

Lạc Chiêu Dực ôm Mục Song Hàm gọi một tiếng, Trần Trầm níu chặt dây cương, xoay người lập tức nhảy lên, vừa dùng lực, chế trụ ngựa đang hoảng sợ, xe ngựa dần ổn định, nhưng hần ngẩng đầu nhìn lên, lại nhủ mảy, vừa rồi lúc ngựa bị chấn kinh, phía đối diện có một chiếc xe ngựa cũng vừa đến, có thể là bị bên này kích thích, ngựa đối diện cũng bắt đầu cuồng lên, nhưng phu xe lại không có bản lĩnh như Trần Trầm, tiếp theo đó phu xe và người bên trong cùng nhau ngã trên mặt đất.

“Điện hạ, không xong...”

Lạc Chiêu Dực vén rèm xe lên, ánh mắt đảo qua, thần sắc ngưng lại, “Đi xem một chút.”

Trần Trầm nghe lời đáp vâng, chạy tới không bao lâu lại chạy trở về đây, giọng nói có chút cổ quái: “Người ngồi trong xe là... Đào gia tiểu thư!”

“...” Mục Song Hàm trong nháy mắt không nói gì.

Lạc Chiêu Dực tựa hồ có chút khó chịu, Trần Trầm lại nói: “Đào tiểu thư tựa hồ ngã không nhẹ, thuộc hạ không thể tiến lên kiểm tra...”

Mục Song Hàm kịp phản ứng, liền cầm lấy ô muốn xuống xe, “Điện hạ, dù sao cũng là nhị hoàng tử tương lai... Thiếp đi xem một chút.”

Khó chịu thì khó chịu, Lạc Chiêu Dực làm sao có thể để một mình nàng đi qua? Hần cầm lấy ô, đỡ nàng xuống xe, “Đi thôi.”

Thấy phía trước dừng lại, giống như là đã xảy ra chuyện, Đức Phúc ngồi trên một chiếc xe sau cùng hai nha hoàn cũng chạy xuống.

Xe ngựa đối diện thực sự bị lật, nhưng may mắn không có đè trúng người, chỉ thấy một nữ tử ngã trên mặt đất, giống như hôn mê bất tỉnh, phu xe không biết đã chạy đi đâu, chỉ có một tiểu nha hoàn thân hình gầy yếu che dù, quỳ gối bên cạnh đỡ nàng ta, kêu khóc: “Tiểu thư, tiểu thư người tỉnh...”

Lạc Chiêu Dực và Trần Trầm đều không tiện qua xem, Mục Song Hàm liền chạy tới, vừa nhìn người té xỉu, quả thật là Đào Vận, nàng chau mày lại, vuốt tay vừa sờ, sau ót Đào Vận đều là máu..

“Thái tử phi? Ngài là thái tử phi!” Nha hoàn kia nhìn thấy Mục Song Hàm, lại thấy được Lạc Chiêu Dực cách đó không xa, lập tức như thấy được cứu tinh, vừa vội lại vừa mừng, “Thái tử điện hạ, thái tử phi, mau cứu cứu tiểu thư nhà ta !”

“Tình huống này nhanh chóng đưa tới y quán...”

“Nô tỳ công tiểu thư không nổi, van cầu thái tử phi, để thái tử điện hạ giúp đỡ tiểu thư đi!” Nói xong, nha hoàn kia lại dập đầu khóc, “Nếu tiểu thư xảy ra chuyện gì, nô tỳ cũng không sống nổi!”

Gương mặt Lạc Chiêu Dực lạnh lùng, nhàn nhạt kêu lên: “Ảnh vệ!”

Trời vẫn mưa to, đột nhiên liền nhảy ra hai người che mặt mặc áo toi, tiểu nha hoàn kia sợ hết hồn, lại khóc kể nói: “Thái tử điện hạ, tiểu thư là thân thể thiên kim, sao có thể...”

“Có thể thế nào? Chẳng lẽ còn để cô tự mình công nàng ta, đợi nàng ta tỉnh lại lại bám lấy cô?” Lạc Chiêu Dực lạnh nhạt nói mang theo tự trào phúng, so với trời mưa to gió lạnh này còn lạnh hơn, tiểu nha hoàn nghe xong mặt đỏ tới mang tai.

Tiểu nha hoàn nghĩ thầm thái tử phi chắc hẳn sẽ mềm lòng hơn, liền quay đầu nhìn về phía Mục Song Hàm, “Thái tử phi, tiểu thư nhà ta dầu gì cũng là chính phi chưa qua cửa của nhị hoàng tử...”

Mục Song Hàm đứng dậy để ảnh vệ đến, nhủ mảy nói: “Nhị điện hạ trời sinh tính ôn hòa, loại tình huống này nhất định sẽ không so đo điều này, mạng sống của tiểu thư nhà ngươi, ngươi lại tiếp tục kéo dài nữa, nếu xảy ra chuyện gì cũng là trách nhiệm của ngươi.”

Để phu quân mình trời mưa to đi công một nữ nhân, còn là nữ nhân đối với mình không hữu hảo... Ích kỷ cũng được, lạnh lùng cũng được, Mục Song Hàm tự nhận không có hào phóng như vậy.

Ảnh vệ cũng rất ngay thẳng, cởi xuống áo toi để tiểu nha hoàn che lại cho Đào Vận, chính mình bị tạt ướt sũng, một người công Đào Vận, một người nhắc tiểu nha hoàn đi theo về hướng y quán.

Y quán cũng không xa, đi đến cuối con phố, vừa qua khúc quanh là tới, ở chỗ này có thể nhìn thấy bảng hiệu hành y cứu thế.

“Vừa rồi xe ngựa đụng vào các nàng ta sao?” Lạc Chiêu Dực hỏi Trần Trầm.

“Hồi điện hạ, cũng không đụng vào, chỉ là trời mưa to ngựa bị kinh sợ...”

Lạc Chiêu Dực nhìn xe ngựa bị lật ngã, thoáng cười lạnh một tiếng, phân phó nói: “Cho ảnh vệ cẩn thận điều tra chiếc xe này thêm!”

Mục Song Hàm cả kinh, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ điện hạ hoài nghi có sự sắp đặt? Nhưng thiếp thấy Đào Vận bị thương nặng như vậy, không giống

như giả bộ...”

“Lúc cô tám tuổi vì đạt được mục đích tự đâm chính mình một dao, ” Lạc Chiêu Dực nhẹ nhàng băng quơ nói, đưa tay đem tóc ướt đầm bị rơi trên trán nàng vuốt nhẹ qua, “Đừng quá khinh thường quyết tâm của một người, hoặc là nói dã tâm”

Nói xong, hắn lại phân phó ảnh vệ đến Đào phủ cùng phủ nhị hoàng tử báo tin.

Mục Song Hàm nghe xong khoe miệng rụt rụt, rất là phức tạp ngó hắn một cái.

“Đi thôi, trước đi xem một chút nàng ta bị thương thế nào, một người ngốc rồi, một người bị điên rồi, đừng có lại ra thêm kẻ vừa ngốc vừa điên!”

Lạc Chiêu Dực chỉ là thuận miệng nói, nhưng Mục Song Hàm rất nhanh liền biết cái gì gọi là miệng quạ đen !

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nhiều chuyện

Edit, + Beta: Anky

Buổi sáng còn là ánh nắng tươi sáng, trời trong nắng ấm, đến lúc này mưa lại ào ào không ngừng.

Vào y quán, Mục Song Hàm nhìn không được hắt hơi một cái, Lạc Chiêu Dực sờ trán nàng, nhủ may, Đức Phúc vừa thấy liền mang theo Xuân Miên Liễu Như tìm người của y quán mượn phòng bếp, chỉ chốc lát sau đã bụng vài chén trà gừng đến.

"Điện hạ, thái tử phi, uống chén trà gừng xua lạnh đi." Đức Phúc cười đem trà gừng bụng lên bàn.

Mục Song Hàm cười cười, trong lòng tự nhủ quả nhiên cơ trí, Lạc Chiêu

Dực nhìn hắn một cái, hiếm khi khen một câu, "Không tệ."

Đức Phúc vui tươi hơn hờ lui sang một bên, lại phát cho mỗi người một chén trà gừng, vừa uống vừa chờ.

Chủ sự trong y quán là một lão đại phu gần năm mươi tuổi, xem một lúc liền lắc đầu đi ra, đại khái cũng có chút nhân lực, nhìn ra nhóm người này thân phận phi phàm, nói chuyện cũng khách khí, "Xin hỏi chư vị, ai là người nhà của vị cô nương kia?"

"Đại phu, có việc cứ nói thẳng là được, nàng ấy bị thương thế nào?" Mục Song Hàm hỏi.

"Đúng trúng sau đầu, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng không tính là nhẹ," lão đại phu thở dài, "Bộ não là vị trí quan trọng nhất trên thân người, hiện tại còn không biết sẽ có di chứng gì, phải đợi vị cô nương kia tỉnh lại mới biết được."

Mục Song Hàm nhủ may, kéo Lạc Chiêu Dực tiến vào trong phòng xem, Đào Vận hôn mê nằm ở trên giường, trên đầu quấn một vòng băng gạc, tiểu nha hoàn khóc sụt sùi đứng ở một bên, nhìn thấy bọn họ, vội vàng lui qua một bên.

"Hôn sự của nàng ta cùng nhị ca cũng không lâu nữa, bỗng nhiên bị thương thành như vậy, xem ra tạm thời không thành hôn được."

Mục Song Hàm cũng không biết trong lòng có tư vị gì, kể từ khi biết Lạc Tĩnh Nghi thích Lạc Đình, nàng luôn rất rối rắm, Lạc Tĩnh Nghi cùng Đào Vận, trong lòng nàng tất nhiên là thiên vị Lạc Tĩnh Nghi, chỉ là nhị hoàng tử Lạc Đình này, trước kia cảm thấy hắn tính tình ôn hòa, hiện tại nhìn lại, cảm thấy như ngấm hoa trong sương mù, nhìn không rõ ý nghĩ chân chính của hắn.

Mục Song Hàm dừng một chút, mới nói: "Việc này nói thế nào cũng có liên quan với chúng ta, không biết trong lòng nhị ca có thể có khúc mắc không..."

"Không đến mức đó..."

So sánh với lo lắng của Mục Song Hàm, Lạc Chiêu Dực thấy không sao cả, vừa muốn nói gì, đột nhiên Đào Vận giật mình, tiểu nha hoàn vui mừng gọi một tiếng, "Tiểu thư!"

Đào Vận mở mắt, dáo dít đôi mắt rất rời rạc, nàng ta giãy giụa muốn ngồi dậy, chậm rãi nhìn một vòng trong phòng, sau đó ánh mắt dừng trên người Lạc Chiêu Dực, trong nháy mắt thần thái tràn đầy, tựa như hoàn toàn không thấy được những người khác, cười đến xuân hoa rực rỡ, "Điện hạ, người tới đón ta sao?"

Mọi người: "?"

"..." Mục Song Hàm theo bản năng nghiêng đầu nhìn Lạc Chiêu Dực một cái, miệng quạ đen thật sự là không tốt!

Lạc Chiêu Dực nhú mày, đánh giá nàng ta một cái, lạnh lùng nói: "Người là ai?"

"Điện hạ, người không nhớ ta sao? Ta là Đào Vận, người đã nói muốn cưới ta làm thái tử phi !" Đào Vận lập tức rung rung nước mắt muốn khóc, đột nhiên từ trên giường bật đứng lên, vừa sợ hãi vừa gào thét, "Đồ cưới của ta đâu? Vì cái gì tìm không được..."

Thái tử phi đương nhiệm nằm cũng bị thương: "..."

Đại phu muốn tiến lên bắt mạch, bị Đào Vận đẩy suất ngã, cười khở nói: "Vị cô nương này sợ là ngã hông đầu óc rồi..." Kỳ thật lão đại phu cũng có chút oán thâm, đây là muốn làm thái tử phi muốn đến diên rồi sao?

Nếu chỉ nhìn về mặt thôi, Đào Vận cùng trước kia không có gì khác biệt, nhưng mà vừa mở miệng..

"Đào Vận, người còn nhận ra ta không?" Mục Song Hàm thử hỏi một chút.

Đào Vận nghe vậy, nhìn chăm chăm nàng trong chốc lát, đột nhiên về mặt dữ tợn, tiện tay cầm gì đó ở đầu giường đập về phía nàng, "Hồ ly tinh quyến rũ người hết thấy đều đáng chết!"

Lạc Chiêu Dực lập tức trầm mặt, vung tay áo, đồ rơi xuống trên đất, phất chốc hấn cười lạnh ra tiếng, "Mỗi một người đều diên rồi phải không, tốt, rất tốt!"

Đào Vận rụt rụt cổ, tựa hồ rất ủy khuất.

Lúc này Mục Song Hàm thực hết chỗ nói, Trần Trầm đột nhiên đi tới cửa bên cạnh bấm báo: "Điện hạ, thái tử phi, Đào đại nhân cùng nhị điện hạ đến rồi!"

Lão đại phu nghe được sững sờ, thân thể run rẩy, đây... Chẳng lẽ thật đúng là thái tử? Thái tử phi?

"Vận Nhi, Vận Nhi!" Đào Lãm vừa xuống xe liền lao đến cực nhanh, mặt mũi tràn đầy lo lắng, nhìn thấy Đào Vận tỉnh mới thở phào nhẹ nhõm, "Vận Nhi, con sao rồi? Sao lại ngã xuống xe?"

Đào Vận không lên tiếng, nhìn chăm chăm Lạc Chiêu Dực đang che trước người Mục Song Hàm, nàng ta đẩy Đào Lãm ra chạy tới, đưa tay kéo Lạc Chiêu Dực, "Điện hạ, tại sao người không để ý tới ta? Ta là thái tử phi người chọn phải không? Ta... A!"

Lạc Chiêu Dực chán ghét vung tay lên, Đào Vận lao đảo lui lại mấy bước, được Đào Lãm một phen đỡ lấy, cùng lúc đó, Lạc Đình vừa vặn đi vào, nhìn thấy một màn này.

Tất cả mọi người đều muốn che mắt, thật sự.

"Chuyện gì xảy ra?" Lạc Đình chỉ nghe nói là xe ngựa của Đào Vận cùng thái tử đụng phải nhau, người trước ngã xuống xe ngựa, hấn vội vã chạy tới, kỳ thật còn có chút không giải thích được.

Lạc Chiêu Dực thản nhiên nói: "Như huynh nhìn thấy, lại một người bị diên."

Lạc Đình sững sờ, về mặt khế thay đổi, còn chưa kịp mở miệng, Đào Lãm liền bức tức nói: "Kính xin thái tử điện hạ cho biết, Vận Nhi làm sao lại biến thành như vậy?"

Lạc Chiêu Dực lười phải nói lại, Trần Trầm liền đứng ra, đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Lạc Đình như có điều suy nghĩ, mắt nhìn về phía Lạc Chiêu Dực - - đệ và đệ muội không sao chứ?

Lạc Chiêu Dực không để tâm lắm gật đầu - - không có việc gì, bất quá chính phi sắp đến miệng của huynh sắp bay mất.

Hai người trao đổi động tác thập phần bí ẩn, Đào Lãm còn đắm chìm trong cơn bi thống, quay đầu nhìn trên đầu Đào Vận quán băng, "Xe ngựa đang tốt lành sao lại bị lật? Nói cho cùng vẫn là xe ngựa của điện hạ và thái tử phi mất khống chế, làm liên lụy Vận Nhi cũng bị ngã xuống xe ngựa... Việc này, điện hạ cùng thái tử phi thoát không khỏi trách nhiệm!"

"Đào Lãm! Cô nhắc nhở người," Lạc Chiêu Dực lạnh nhạt nói: "Xe ngựa không có đụng vào nhau, đây là sự thật, chẳng lẽ xe ngựa cô đi là ngựa thần sao? Tùy tiện gọi một tiếng có thể làm cho Đào Vận lật xe? Còn có, cô ngược lại muốn hỏi một chút, trời mưa lớn như vậy, lại là canh giờ này, cô cùng thái tử phi vì lợi mất mới tri hoãn, vì sao Đào Vận lại còn ở trên đường lác lư?"

"Tiểu nữ buổi sáng đã ra cửa, ngẫu nhiên gặp gỡ điện hạ, lão thần cũng cảm thấy là duyên phận, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy?"

Đào Vận đột nhiên kêu to lên, Đào Lãm dùng sức níu nàng ta lại, "Vận Nhi, Vận Nhi!"

"Ta là thái tử phi, ta là thái tử phi..." Đào Vận chỉ nhìn Lạc Chiêu Dực, cũng không nhìn người khác, trong miệng chỉ nói điều chính mình tâm niệm.

"Nói cái gì đó!" Lạc Đình vẫn còn ở đây, Đào Lãm thật sự là bất đắc dĩ, "Sai rồi, Vận Nhi, con là nhị hoàng phi tương lai!"

Đào Vận lắc đầu, rất tức giận nói: "Mới không phải, cha gạt người, ta muốn gả cho thái tử..."

Lạc Đình bị nàng ta ném bỏ mặt mũi tại chỗ, vẻ mặt vẫn giống như thường ngày, nhìn không ra tức giận hay không, nhưng Lạc Chiêu Dực không muốn ở lại thêm nữa, hoàn toàn không kiên nhẫn, kéo Mục Song Hàm xoay người rời đi, "Đào đại nhân trước mang nàng ta hồi phủ đi, cô sẽ cho thái tử đi xem một chút."

Đào Vận vừa nghe liễu mạng giấy giữa, Đào Lãm vừa giữ lấy nàng ta, vừa gọi bọn họ, Lạc Chiêu Dực cũng không quay đầu lại, Lạc Đình ảm giọng hỏi han vài câu, cũng rời khỏi.

Ra cửa, thấy mưa không biết ngừng từ lúc nào, bên tai lập tức thanh tĩnh rất nhiều.

Đột nhiên ánh vệ nhảy xuống, ở bên tai Lạc Chiêu Dực thấp giọng nói gì đó, nhảy mất lại không thấy nữa.

Lạc Chiêu Dực híp híp mắt, cười lạnh.

Mục Song Hàm phát giác tay hắn nắm thật chặt, không khỏi nói: "Làm sao vậy?"

Lạc Đình cũng đi ra, đuổi kịp bọn họ, "Tiểu Thất, đệ nghĩ thế nào?"

"Hắn là ta hồi nhị ca nghĩ như thế nào." Lạc Chiêu Dực nói.

Lạc Đình lắc đầu, "Đào Vận một lòng muốn làm thái tử phi, nàng cũng không muốn gả cho ta, cường cầu cũng không có ý nghĩa, ngày mai ta sẽ tiến cung cầu xin phụ hoàng giải trừ hôn ước!"

"Cũng bởi vì huynh luôn như vậy, cho nên mới không giữ được bất luận kẻ nào," Lạc Chiêu Dực nghe vậy cũng không muốn cùng hắn nói chuyện, liếc nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: "Thái tử phi của ta vĩnh viễn chỉ có một mình Mục Song Hàm, Đào Vận? Hừ, tùy huynh cứ việc làm theo ý của nàng ta đi!"

Xe ngựa dần đi xa, Lạc Đình đứng tại chỗ ngơ ngẩn bất động, nghĩ tới lời hắn nói, vẻ mặt phức tạp cười cười - - không giữ được bất luận kẻ nào sao? Tiểu Thất, đệ nói rất đúng.

"Điện hạ, chàng rõ ràng là lo lắng cho nhị ca, cần gì làm ra bộ dáng kia chứ?" Trên xe ngựa, Mục Song Hàm vén rèm xe lên nhìn về phía sau, lại nhìn về mặt lạnh nhạt của Lạc Chiêu Dực, cầm tay hắn nheo nheo.

Cảm nhận được nhiệt độ nơi lòng bàn tay, vẻ mặt Lạc Chiêu Dực dịu xuống, đưa tay ôm lấy nàng, chậm rãi nói: "Liễu Đan Nạn đã từng như thế, bây giờ Đào Vận cũng là như thế, tựa như người nào cũng có thể lần đến trên đầu hắn... Có đôi khi ta suy nghĩ, hắn có phải cố ý hay không."

Mục Song Hàm suy nghĩ một chút, nói: "Điện hạ, không phải nhị ca không giữ được bất luận kẻ nào, mà là... Huynh ấy chưa từng nghĩ muốn giữ lấy một người thôi." Tuy nói Liễu Đan Nạn phản bội Lạc Đình, đúng là vậy, nhưng nếu Lạc Đình thật sự có cho Liễu Đan Nạn hy vọng, Liễu Đan Nạn cũng không đến mức như thế chứ?

Nữ nhân cả đời có lẽ chỉ có một lần động tâm thật lòng, không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không dễ dàng buông tha, từ ngày đó Liễu Đan Nạn luống cuống, cùng Lạc Tĩnh Nghi giằng co, Mục Song Hàm có thể khẳng định Liễu Đan Nạn từng thật lòng động tâm với Lạc Đình.

"Nói cũng phải." Lạc Chiêu Dực đơn giản đáp một tiếng, rừ mi mắt xuống, thần sắc không rõ.

Hai người đều không nói gì nữa, qua một hồi lâu, xe ngựa đã chạy vào cửa cung, Lạc Chiêu Dực bỗng nhiên lại nhẹ giọng nói: "A Hàm, người ta muốn giữ chỉ có nàng, hơn nữa, vô luận như thế nào cũng sẽ không từ bỏ."

Mục Song Hàm nghe được liền giật mình, sau đó nở nụ cười, "Thiếp tin."

Thật lòng đôi thật lòng, cho dù cả đời chỉ có một lần, nàng cũng sẽ đánh cược.

Lạc Chiêu Dực cuối cùng cũng cười, sau đó mới phản ứng được chính mình vừa nói gì, ho nhẹ một tiếng, không được tự nhiên nghiêng đầu, bên tai lặng lẽ đỏ lên, "Ta chỉ là tùy tiện nói một chút..."

"À, thiếp cũng chính là tùy tiện nghe một chút." Mục Song Hàm đã sớm hiểu biết tính tình kiêu ngạo đến chết của hắn, tương đối bình tĩnh trả lời.

Lạc Chiêu Dực: "..."

Xe ngựa đi mãi cho đến cửa Đông Cung mới dừng lại, hai người xuống xe, đã thấy một tên tiểu thái giám vội vàng xông đến, "Điện hạ ngài cuối cùng đã trở lại!"

"Chuyện gì gấp thành như vậy?"

Tiểu thái giám nhìn quanh trái phải, hạ giọng nói: "Buổi trưa bệ hạ ở Phụng Nghi Cung cùng hoàng hậu nương nương ăn trưa, kết quả liền ói ra máu tại chỗ, thái y đã qua đó, nô tài vẫn luôn chờ tới bây giờ, điện hạ nhanh chóng qua đó đi!"

Ánh mắt Lạc Chiêu Dực âm trầm dọa người, một câu cũng chưa nói liền chạy về phía Phụng Nghi Cung.

"Thời buổi rối loạn." Biểu tình Mục Song Hàm ngưng trọng, thở dài, cũng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bùng nổ

Edit +Beta: Anky

Trong Phụng Nghi Cung, các thái y cũng không còn ở đây.

Văn Đế nửa dựa vào trên giường, sắc mặt trắng bệch xanh xao, là bộ dáng sau bệnh nặng, ánh mắt ông phức tạp nhìn qua hoàng hậu, hoàng hậu đứng ở một bên, vẻ mặt hiếm khi không hề hững như vậy, mà là thêm vài phần thống khổ.

"Trẫm không có việc gì." Ngược lại là Văn Đế mở miệng trước, giọng nói cũng không có ý tứ gì đặc biệt, như đang trần thuật một sự kiện.

Hoàng hậu rũ mắt, "Tại sao bệ hạ không nghi ngờ thần thiếp, xử trí thần thiếp?"

Văn Đế thở dài, lắc đầu, "Trẫm sẽ không hoài nghi nàng, cũng sẽ không xử trí nàng, Tông Dung, trẫm đã sống hơn nửa đời người, không phải nói ra máu, là có thể có chuyện gì được."

Hoàng hậu nâng tay phải lên, là máu của Văn Đế vừa nảy văng dính lên, loại nhiệt độ nóng hổi này ngay cả trái tim tĩnh mịch như bà cũng rung động, khi đó bà mới biết, vô luận trong lòng có bao nhiêu oán bao nhiêu hận, bao nhiêu không cam lòng bao nhiêu oán trách, lại chưa từng muốn ông phải chết ...

Nói xong, Văn Đế lại kéo tay bà qua, cười đùa nói một câu, "Cho dù nàng thật sự muốn mạng của trẫm, trẫm làm sao có thể không cho đây?"

Hốc mắt hoàng hậu bỗng dưng đau xót, cứng rắn nhìn xuống, bỗng nhiên nói: "Thật lâu rồi người không có kêu tên ta như vậy." Miệng bà xưng là người và ta, mà không phải là bệ hạ cùng thần thiếp.

Văn Đế cũng có chút xuất thần, thật lâu mới khó nhọc nói: "Trẫm tưởng rằng nàng không muốn nghe trẫm gọi tên nàng."

"Phải không..." Hoàng hậu lẩm bầm thì thầm, dường như sững sờ ngáy ngốc tại chỗ, "Vừa kiên định vừa ung dung, là tỷ tỷ giúp ta đặt tên, nàng rất đẹp, rất ôn nhu, từ nhỏ ta đã thích tỷ ấy nhất... Ta nhớ rõ tỷ ấy bảo ta về nhà, nhưng còn có nhà sao... Được, ta nghe tỷ ấy, ta mang Chiêu Chiêu về nhà, về nhà... Ta tin tưởng người như vậy, ta tin tưởng tỷ ấy như vậy, nhưng người lại giúp tỷ ấy mang Chiêu Chiêu của ta đi..."

Trong mắt hoàng hậu là một mảnh tĩnh mịch trống rỗng, nghiêng đầu hỏi ông: "Bọn họ cũng không còn, lưu lại một mình ta, ta không còn gì cả, có ý nghĩa gì chứ?"

Giọng Văn Đế như bị cái gì chặn lại, có chút hốt hoảng, có chút vội vàng, nói giọng khàn khàn: "Không phải vậy, trẫm chỉ là muốn giữ nàng lại, hơn nữa Chiêu Chiêu nó căn bản không có bị..."

"Phụ hoàng!"

Lạc Chiêu Dực vọt vào, thanh âm trong tầm điện chợt im bật, chỉ nghe được tiếng hân khê thờ phì phò.

Hoàng hậu tránh khỏi tay Văn Đế, lại trở về bộ dáng lạnh lùng không gợn sóng kia, Văn Đế thu thập xong tâm tình, dừng một chút, ngẩng đầu miễn cưỡng cười cười, "Tiểu Thất, sao lại vội vã như vậy?"

Lạc Chiêu Dực nhạy cảm nhận ra bầu không khí tế nhị, nhưng hân sớm đã tập mãi thành thói quen, đi tới nói: "Nhi thần vừa trở về liền nghe nói phụ hoàng... Là trúng độc sao?"

"Không phải," Văn Đế một lời phủ quyết, dừng một chút, nói: "Không phải chuyện lớn gì!"

Lạc Chiêu Dực nghiêng đầu nhìn hoàng hậu, hoàng hậu cười lạnh ra tiếng: “Nhìn bản cung làm gì? Không phải là hoài nghi bản cung hạ độc chứ?”

“Nhi thần cái gì cũng chưa nói, mẫu hậu cần gì...”

“Không được gọi ta là mẫu hậu!” Hoàng hậu giống như bị dồn đến đường cùng, đột nhiên bạo phát lên, khàn giọng nói: “Ngươi căn bản không phải là Chiêu Chiêu của ta, ngươi chỉ là mang cái tên Chiêu Chiêu, ngươi không phải, ngươi căn bản không phải... Ta hận ngươi! Ta hận các ngươi!”

“Hoàng hậu! Nàng nói bậy bạ gì đó?” Sắc mặt Văn Đế kịch biến, muốn ngăn bà lại, lại động đến thân thể, ho khan không ngừng, ông vội vã nhìn lại Lạc Chiêu Dực: “Tiểu Thất, mẫu hậu con bệnh còn chưa hết, con đừng để trong lòng...”

Lạc Chiêu Dực chỉ cứng ngắc một chút, khi nhìn lại lần nữa, đã là thân sắc nhàn nhạt, không sóng không gió, hần đi đến bên cạnh bàn rót chén nước cho Văn Đế, từ đầu đến cuối cũng không cúi thấp đầu, hần có niềm kiêu ngạo và tự tôn của hần, chỉ nói: “Nhi thần hiểu.”

“Tại sao phải gạt hần? Tại sao phải bảo vệ hần? Tại sao phải lập hần làm thái tử? Cho nên kỳ thật ngươi quan tâm, yêu thích, vẫn luôn là Tông Thước phải không? Vì bảo vệ nàng ta cùng con của nàng ta, ngươi không tiếc hy sinh ta và Chiêu Chiêu!” Hoàng hậu trợn to hai mắt, tựa như thoáng chốc tỉnh táo lại từ trong si ngốc, cười cười, lệ rơi đầy mặt, “Ta nhớ ra rồi, ta cuối cùng cũng nghĩ ra...”

Thân thể hoàng hậu nghiêng một cái, ngã đi, Lạc Chiêu Dực đỡ lấy bà.

Văn Đế vuốt trán, đầu vô cùng đau đớn, chậm rãi mang chút chua xót nói: “Chiêu Dực, mẫu hậu con có đôi khi chính là thần chí không rõ hồ ngôn loạn ngữ như vậy, con nghe phụ hoàng, bà ấy nói không phải sự thật, con đừng tin... Không còn sớm, đem mẫu hậu con đặt xuống, con đi về trước đi.”

Lạc Chiêu Dực chậm rãi chớp mắt, màu lam nhạt trong mắt dần trở nên sâu thẳm, hần gạt đầu, không nói lời nào đi ra ngoài, đi vài bước đột nhiên dừng lại... Mục Song Hàm đứng ở cửa, cũng không biết theo tới từ khi nào, trước kia hần nhất định có thể phát hiện ra đầu tiên, hôm nay lại không có.

Biểu tình Mục Song Hàm rất là lo lắng, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Điện hạ...”

Lạc Chiêu Dực muốn điềm nhiên ôm lấy nàng, nói một câu không có việc gì, nhưng hần theo bản năng phản ứng lại là mặt không chút thay đổi xoay người, dùng khinh công, trực tiếp trở về Đông cung, không để ý bất luận kẻ nào, tự giam mình ở trong thư phòng.

“...”

Đến lúc Mục Song Hàm vội vã chạy về Đông cung, trời đã tối đen, gặp phải Xuân Miên Liễu Như đốt đèn lồng muốn đi tìm nàng, nàng thờ hồn hèn, đi vào, “Thái tử điện hạ đâu?”

“Là điện hạ phân phó bọn nô tỳ đi đón ngài, điện hạ trong thư phòng, nô tỳ còn thấy kỳ quái, sao ngài không trở về cùng điện hạ?”

Trong lòng Mục Song Hàm vừa ảm áp lại vừa chua xót, khẽ buông tiếng thở dài, không nói gì, trực tiếp chạy tới thư phòng, thấy Đức Phúc ở ngoài thư phòng gãi đầu, vòng tới vòng lui, Trần Trầm trước sau như một đứng bên cửa, giống như tượng gỗ.

Đức Phúc trông thấy nàng, ánh mắt sáng lên, tiến lên hành lễ, sau đó liền nói: “Điện hạ không biết làm sao, tự giam mình ở trong thư phòng, ai kêu cũng không được, nô tài cũng không dám xông vào...” Nếu là thường ngày, thái tử sớm đã không kiên nhẫn lên tiếng bảo đừng âm ỉ.

Mục Song Hàm nhìn nhìn, “Các ngươi đều lui xuống trước đi!”

Đức Phúc khom người đáp ứng, Trần Trầm dừng một chút, cũng cùng Đức Phúc lui xuống.

Mục Song Hàm mím môi, từ từ tỉnh táo lại, lúc này mới đi gõ cửa, “Điện hạ?”

Không có người trả lời.

“Điện hạ!”

Vẫn không có người trả lời.

Mục Song Hàm nóng nảy, đẩy cửa, cửa lại khóa, nàng lại đi đến bên cạnh, thấy ngay cả cửa sổ cũng bị khóa.

Nàng có chút ảo não, nhớ tới lúc ở ngoài Phượng Nghi Cung nghe được, trong đầu một mảnh hỗn loạn, chậm rãi ngồi xuống trước cửa thư phòng, cũng không biết trải qua bao lâu, nàng lẳng lặng nói: “Kỳ thật thiếp căn bản đều nghe không hiểu, thiếp chỉ biết là, thiếp gả cho chàng, chàng chính là phu quân của thiếp, là người thiếp nguyện ý bạch đầu giai lão, cùng sinh cùng tử, vô luận xảy ra chuyện gì, thiếp... Thiếp đều muốn cùng ở bên cạnh chàng, mãi mãi không rời.”

Đây là lời thật lòng nàng muốn nói cho hần biết.

Hai người ở bên nhau cả đời không phải chỉ cần một người phải trả giá, Mục Song Hàm càng không phải là chim hoàng yến chỉ biết trốn sau lưng hần... Từ lúc nàng dám ra tay phế Tiết Kiến đã biết, trong xương tủy nàng cũng có cỗ hung ác mạnh mẽ, nếu nàng đã nhận định một người, vậy chính là một đời một kiếp.

Cửa đột nhiên mở ra, Mục Song Hàm nghe được động tĩnh vội vàng đứng dậy, nghiêng đầu đối diện với đôi mắt xanh u của hắn, sâu thẳm tựa như đầm băng vô tận, lại có một chút hào quang hội tụ, dần nhu hòa thành một hồ xuân thủy, nàng mấp máy môi, muốn nói gì đó, lại bị hắn một phen kéo vào trong lòng.

“Điện hạ, chàng đi ra thì tốt rồi...”

“Vừa rồi ta không ở bên trong, nếu như ta ở đây, sẽ không để nàng ngồi ngoài,” Lạc Chiêu Dực bỗng mở miệng, cầm đề trên đỉnh đầu nàng, hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Ta vĩnh viễn sẽ không không để ý tới nàng, thực xin lỗi, lúc trước bỏ lại nàng...”

Mục Song Hàm lắc đầu, nghe được chuyện kia, nàng có thể nào không hiểu tâm tình của hắn?

Còn nhớ rõ thật lâu trước kia, hai người cùng nhau rơi xuống vách núi đó, nàng vẫn luôn không quên được về mặt lúc hắn đề cập đến chuyện lúc nào cũng gặp nạn, hồ hững mà vắng lặng... Nhìn lại dáng vẻ đó, cùng hoàng hậu lúc bình thường thật sự rất tương tự.

“Cửa mở từ bên trong, sao chàng nói... Vừa rồi chàng không ở bên trong?”

Lạc Chiêu Dực kéo nàng đi vào ngồi xuống, chỉ chỉ đằng sau thư phòng, “Bên kia có cửa ngầm có thể ra ngoài.”

Mục Song Hàm có chút kinh ngạc, “Vậy chàng đi nơi nào?”

“Đến nơi cất giữ kho sử sách.” Lạc Chiêu Dực nhìn nàng, cũng không che giấu, chậm rãi nói: “Lúc Tiên đế tại vị, ta còn chưa sinh ra, đối với chuyện khi đó biết không rõ, trong lòng ta có chút việc hoài nghi, liền vội vã đi tra rõ ràng, nếu không đến ngày mai, những thứ đó sợ là sẽ bị thiêu hủy!” Đương nhiên, cũng không thiếu việc muốn một mình yên lặng một chút, muốn ngẫm lại rõ ràng.

Mục Song Hàm giật mình, thì ra hắn vội vã như vậy là vì chuyện này?

Đợi chút, lúc tiên đế tại vị?

Mục Song Hàm đột nhiên nghĩ đến chuyện xưa của hoàng quý phi mà hắn nói với nàng, Văn Đế cùng hoàng hậu bên nào cũng cho là mình đúng, Lạc Chiêu Dực thoát nhìn cũng là bộ dáng nửa biết nửa không, chẳng lẽ... Lạc Chiêu Dực thật sự không phải con trai hoàng hậu?

Rất không có khả năng đi!

Theo như nàng nhìn thấy, Lạc Chiêu Dực cùng hoàng hậu ở một số phương diện thật sự là giống nhau như đúc, nếu không phải mẹ con ruột thịt, sao có thể giống nhau như vậy? Văn Đế đối với hoàng hậu, đó rõ ràng cũng là săn sóc ngưỡng mộ, Mục Song Hàm làm sao cũng không tin Văn Đế có người yêu khác, ngược lại nàng thiên về hướng hoàng hậu là người trong cuộc u mê, không thấy rõ như những người đứng xem.

Lại nói, Tông Thước là ai?

Từng tảng bí ẩn mờ mịt trong lòng Mục Song Hàm, quả thực chính là bỏ không được giữ thì rối loạn!

“Lúc Tiên đế tại vị, tên của hoàng quý phi có quá ít người biết được, tới hiện tại, càng không có người biết rõ, chỉ có sử sách ghi lại một chút,” Lạc Chiêu Dực hừ một tiếng, nói không ra được là ý vị gì, “A Hàm, nàng đoán hoàng quý phi tên gì?”

Mục Song Hàm đột nhiên nhanh trí, bật thốt ra: “Tông Thước?”

Lạc Chiêu Dực ý tứ sâu xa nhìn nàng một cái, “Ở ngoài Phụng Nghi Cung, nàng quả nhiên đã nghe được hết.”

Mục Song Hàm “... Thiếp thật sự không cố ý!”

“Bất quá coi như thông tuệ, đã đoán đúng.” Lạc Chiêu Dực cũng không cùng nàng so đo những thứ này, nghe được thì nghe đi, hắn cũng nghe được nàng ngồi ở bên cửa nói, cũng không thấy khó chịu bao nhiêu, không phải chỉ là chút chuyện này sao, dù sao... Sớm đã chuẩn bị tâm lý.

“Vậy... bệ hạ cùng hoàng hậu, chàng tin tưởng ai?”

“Điều này rất quan trọng sao?”

Mục Song Hàm suy nghĩ một chút, nói thật: “Đối với thiếp mà nói không quan trọng.” Vô luận hắn là ai, chính là người nàng thích, là phu quân của nàng.

Lạc Chiêu Dực cong mắt, cuối cùng cười cười, cúi người ở mi tâm nàng hôn một cái, “Được người vợ như thế, là may mắn ba đời của ta.”

Một khi hắn đã ôn nhu, Mục Song Hàm liền không được tự nhiên, gò má ửng đỏ, sau đó che mặt chạy ra ngoài, “Thiếp đi lấy điểm tâm đến!”

Lạc Chiêu Dực nhìn bóng lưng của nàng, ánh mắt từng chút nhu hòa lại, thu hồi tầm mắt, trên mặt lại dần không có ý cười, thay vào đó là cực độ lạnh lùng cùng ngạo mạn, Văn Đế cùng hoàng hậu? Hừ, ai hắn cũng không tin!

Hắn chỉ tin chính mình.

Chương 44: Mưu tính

Edit +Beta: Anky

Kế hoạch một ngày thường lập ra vào lúc sáng sớm, thái hậu đã lớn tuổi, có đôi khi sẽ ngủ không ngon, thích thức dậy sớm đi tản bộ vài vòng, bình thường vào lúc này, tâm tình thái hậu vô cùng tốt.

“Thái hậu, Đào phu nhân mang theo nữ nhi cầu kiến.” Lão ma ma bên cạnh thái hậu bước đến thông báo.

“À?” Thái hậu cười cười, “Truyền nàng vào đi.”

Mẫu thân của Đào Vận, cũng chính là Đào phu nhân hiện tại, bởi vì là đích nữ của Hữu tướng, thân phận phi phàm, lúc đầu ở trong nhà thường được gọi tiến cung làm bạn với thái hậu, thái hậu xưa nay thích bà ta hiền lương hào phóng, cho nên yêu ai yêu cả đường đi, đối với Đào Vận cũng rất coi trọng.

Một lát sau, lão ma ma liền đưa hai người đến, Đào Vận có thể nói là phiên bản của Đào phu nhân, hai mẹ con đều mặc y phục màu vàng nhạt, nhìn giống như là tỷ muội.

Đội các nàng hành lễ ngừng đầu xong, thái hậu mới lấy làm kinh hãi, thấy Đào Vận hai mắt hồng hồng, giống như đã khóc rất nhiều, còn có chút sưng, trên trán quấn một vòng băng gạc, bộ dáng sợ hãi so với tự tại trước kia khác biệt rất lớn, làm cho người ta nhìn mà không đành lòng.

“Đây là thế nào?”

Đào phu nhân còn chưa nói chuyện, vành mắt đã ửng hồng, lúc này mới đem chuyện Đào Vận ngã xuống xe ngựa báo cho thái hậu, sau đó bỗng quỳ xuống, mặt mũi tràn đầy khổ sở, “Hôm qua con bé về nhà vừa khóc vừa nháo, thần phụ mắng cũng mắng, đánh cũng đánh, nó cũng không tốt lên, không đối gát lão nhân gia ngài, thần phụ rất đau lòng, nữ nhi đang tốt đẹp đột nhiên biến thành như vậy...”

Thái hậu nhíu mi, nhìn chằm chằm Đào Vận hồi lâu, thờ dài một tiếng, “Những hài tử này, tại sao cả một đám đều gặp chuyện không may... Xem qua đại phu chưa?”

“Thái y cũng đã xem rồi, nói là đụng trúng sau đầu lại bị kinh hãi, nếu tốt, nói không chừng ngày nào đó sẽ khôi phục, còn không tốt, có lẽ cả đời đều khôi phục không được...” Đào phu nhân nhỏ giọng nức nở, “Thái hậu, Vận Nhi biến thành như vậy, cũng không dám làm trễ nãi nhị điện hạ, không bằng cho con bé và nhị điện giải trừ hôn ước ạ.”

Chân mày Thái hậu nhíu chặt hơn, không lên tiếng.

Đào phu nhân dập đầu, lại khẩn thiết nói: “Nếu không phải Vận Nhi biến thành như vậy, thần phụ cũng không biết tâm sự của con gái, thì ra là đối với thái tử điện hạ một lòng say mê... Thần phụ mang con bé tiến cung, cũng đã không màng đến gương mặt già nua này, con bé không đảm nhiệm được vị trí nhị hoàng phi, lại một lòng nhớ tới thái tử điện hạ, thần phụ muốn cầu xin thái hậu, cho dù đưa con bé đến Đông cung làm thị thiếp, cũng coi như toại nguyện tâm ý của con bé...”

Đào Vận luôn không lên tiếng, lúc này đột nhiên kêu lên: “Nương, thái tử... Thái tử điện hạ tới đón con sao?”

Đào phu nhân nhìn bộ dáng nàng ta ngốc nghếch, lại nức nở nghẹn ngào một tiếng ôm lấy nàng.

“Hò nháo!” Thái hậu vuốt vuốt mi tâm, chỉ về phía nàng ta, “Đây là hoàng đế chính miệng chi hôn, thánh chỉ đã hạ, sao có thể nói dối liền dối?”

“Vận Nhi ngã xe ngựa, thần phụ không dám nói là do lỗi của thái tử, chỉ là điện hạ cũng nên có chút trách nhiệm... Thái hậu, Đông cung còn có thể chấp nhận một thị thiếp ngốc nghếch, quý phủ nhị hoàng tử lại có thể dung hạ được một chính phi ngu xuẩn sao?”

Thái hậu nghe vậy ngăn ra, lời này đánh vào trong lòng bà, Văn Đế có ý cất nhắc Lạc Đình, như vậy chính phi của nhị hoàng tử quyết không thể là một người ngốc, nhưng nếu để Đào Vận đi làm trắc phi của Lạc Đình, vậy khó tránh cũng quá ủy khuất, dù sao, luận thân phận của Đào Vận còn cao hơn thái tử phi một bậc... Mà trắc phi thái tử lại không giống nhau, thái tử là thái tử, vậy trắc phi tương lai ít nhất cũng sẽ đứng hàng tứ phi, không ủy khuất nàng, Đông cung đã có thái tử phi làm chủ sự, Đào Vận cho dù gây ngốc cả đời cũng không có gì đáng ngại...

Chỉ là hoàng đế nhất ngôn cửu đỉnh, một chuyện chi hôn mà phải đổi đi đổi lại chẳng khác gì trò đùa, thái hậu suy nghĩ một chút, hỏi: “Người không sợ tổn hại thanh danh Vận Nhi sao?”

“Con bé cũng đã thành bộ dáng này, thần phụ còn có thể cầu xin cái gì đây? Bất quá chỉ mong nó quãng đời còn lại vui vẻ mà thôi.”

Đào phu nhân dịu Đào Vận, lại cung kính dập đầu vài cái, thái hậu nhìn không đành lòng, liền cho người đỡ các nàng đứng lên, phân phó cung nữ: “Đi

một chút xem hoàng đế hạ triều chưa, nếu đã hạ triều liền bảo người đến Trường Thọ Cung một chuyến, lại mời thái tử và thái tử phi, còn có nhị hoàng tử cùng nhau đến đi.”

“Dạ, thái hậu!”

Đào phu nhân cầm lấy khăn lau nước mắt, che giấu vẻ tối tăm trong mắt — chỉ cần vào Đông cung, cho dù hiện tại chỉ là trắc phi, bằng bản lĩnh của Vận Nhi, còn sợ đâu không lại một Mục Song Hàm lớn lên ở nơi thôn dã sao?

Thanh danh là cái gì, đợi đến về sau... Ai lại dám nói nhiều thêm một câu?

Đi Đông cung truyền tin là một tiểu cung nữ, Mục Song Hàm vốn định mỗi ngày đều đến thỉnh an thái hậu, chỉ là sợ đi quá sớm quấy rầy thái hậu nghỉ ngơi, không nghĩ tới người Trường Thọ Cung lại đến trước. Bất quá, chờ tiểu cung nữ nói xong, sắc mặt Mục Song Hàm lại khẽ thay đổi, nàng thật không nghĩ tới Đào phu nhân sẽ nhào đến chỗ thái hậu...

“Tiểu... Thái tử phi, có cần chờ điện hạ trở lại cùng đi không ạ?” Xuân Miên lo lắng hỏi.

Mục Song Hàm lắc đầu, như có điều suy nghĩ, thái hậu gọi bọn họ cùng qua đó, không biết sẽ nhúng tay chuyện Đào Vận thế nào, hoàng hậu từ hôm qua té xỉu đến giờ cũng chưa tỉnh lại... Ai, lúc này từng chuyện một đều sót ruột!

Mặt trời treo cao, sau trận mưa to, toàn bộ trời đất giống như được rửa sạch qua, bầu trời xanh thăm trong vắt, hương thơm cỏ cây, không khí cũng mát mẻ rất nhiều.

Trường Thọ Cung, Mục Song Hàm tới trước tiên, nhìn thấy mẹ con Đào Vận ngồi trong điện, nàng lạnh lẽo nhìn một cái, mỉm cười hướng thái hậu hành lễ, thái hậu liên tục khoát tay, cười nói: “Miễn lễ, ngồi đi.”

Đào mẫu cũng kéo Đào Vận đứng dậy hành lễ, Đào Vận lại giống như cái gì cũng không hiểu, lúc ở y quán thì mặt mũi tràn đầy dữ tợn, nhưng giờ lại nơm nớp cười với Mục Song Hàm.

Mục Song Hàm cũng không biến sắc, hai bên lần nữa ngồi xuống, mỗi người ở một bên.

“Không biết tổ mẫu cho đòi tôn tức* đến, là có chuyện gì ạ?”

(* Tôn tức: cháu dâu)

Thái hậu cười cười, trước tiên chỉ Đào Vận hỏi: “Đứa bé ngoan, con cảm thấy Đào gia tỷ tỷ thế nào?”

“Tất nhiên là vô cùng tốt,” thái hậu hỏi như vậy, Mục Song Hàm sao có thể nói không tốt, chỉ khẽ mỉm cười, “Thái tử điện hạ và nhị điện hạ tình cảm vô cùng tốt, tôn tức cũng hi vọng cùng nhị hoàng tẩu tương lai chung đặng hòa thuận, tránh cho hai vị điện hạ buồn phiền ở nhà, lại không ngờ Đào gia tỷ tỷ vô ý ngã xe ngựa đụng phải đầu... Tuy nói xe ngựa cũng không đụng vào nhau, nhưng trùng hợp gặp phải như vậy, tôn tức cũng khó lòng giải bày, chỉ hy vọng đừng vì chuyện này mà làm tổn thương hòa khí của thái tử điện hạ và nhị điện hạ...”

Nàng trong tối ngoài sáng đều mang thâm ý nói.

Thái hậu vừa nghe, quả nhiên lại do dự, Đào Vận ban đầu là chỉ hôn cho lão nhị, bây giờ lại muốn nàng ta đi làm trắc phi của thái tử, bất kể có phải vì nguyên nhân bị ngốc không, trong lòng lão nhị sẽ nghĩ sao đây? Xem tính tình lão nhị, cũng không phải là người sẽ ghét bỏ Đào Vận, nếu bà liễu lĩnh tự giải quyết vấn đề, lỡ như trong lòng hai đứa bé đều có vương mắc làm sao bây giờ?

Thái hậu còn chưa đến mức vì một Đào Vận mà phá hỏng quan hệ giữa thái tử cùng Lạc Đình.

Đào mẫu thăm hân, mở miệng nói: “Thái tử phi lời ấy sai rồi, thái hậu, nhị điện hạ thâm minh đại nghĩa mọi người đều biết, là vì nguyên nhân như thế, thần phụ mới không thể để cho Vận Nhi làm trẻ nãi người, về phần Vận Nhi ngã xe, thần phụ không dám trách tội thái tử và thái tử phi, Vận Nhi càng sẽ không, đến lúc con bé trở nên ngốc nghếch, vẫn một lòng nhớ tới...” Đào mẫu muốn nói lại thôi, tựa như rất là bất đắc dĩ thở dài.

Mục Song Hàm: Ha ha, kẻ mặt dày vô sỉ thiên hạ vô địch!

Nàng thật đúng là không nhìn ra Đào Vận ái mộ Lạc Chiêu Dực bao nhiêu, à, ái mộ thân phận thái tử này thì có thật.

“Nhớ tới ai, nói ra cho trầm nghe một chút!”

Văn Đế rảo bước tiến vào, đi theo phía sau là Lạc Chiêu Dực cùng Lạc Đình, xem bộ dáng này chính là vừa hạ triều liền tới.

Đào mẫu cả kinh, khom mình hành lễ, lúc Lạc Chiêu Dực nghiêng đầu nhìn về phía Mục Song Hàm lại lạnh lẽo chớp mắt nhìn, khi quay lại vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt.

Mục Song Hàm bĩu môi — giả vờ đáng yêu có ích gì sao, có bản lĩnh chàng đem đóa hoa đào trước mắt này giải quyết đi!

Giống như biết rõ trong lòng nàng khó chịu, Lạc Chiêu Dực hành lễ với thái hậu xong liền ngồi xuống bên cạnh Mục Song Hàm, thoải mái nắm tay nàng, nhìn cũng không nhìn Đào Vận bên kia một cái.

“Hoàng đế, người tới thật đúng lúc, ” thái hậu đang đau đầu, vội vàng vẫy ông ngồi xuống, đem sự tình nói đơn giản, khó xử nói: “Hoàng đế cảm thấy việc này nên giải quyết thế nào?”

Văn Đế nhìn mẹ con Đào Vận một cái, “Trên đường đến đây, lão nhị cũng nói với trẫm dưa hấu xanh không ngọt, cầu xin trẫm giải trừ hôn sự của hân cùng Đào Vận... Trẫm liền nghĩ, có phải lời trẫm nói ra là vô dụng không, thế nên các người cảm thấy muốn thế nào thì cứ như thế ấy hả?”

Đến câu sau, giọng nói ôn hòa trước kia lại đang ở đường ranh của sự nổi giận.

Đào mẫu vội vàng lôi kéo Đào Vận quỳ xuống, Lạc Đình cũng quỳ trên đại điện, “Nhi thần biết tội.”

“Lão nhị, trẫm hỏi con, con ghét bỏ Đào Vận bị ngốc sao?”

“Không phải, nhi thần tuyệt không có ý đó!”

Văn Đế thần nhiên nói: “Vậy sao lại không được, trẫm tin tưởng con cũng sẽ không bạc đãi chính phi, không thể quản sự thì thế nào, trẫm sẽ cho con thêm một Trắc phi không phải là được rồi sao.”

Đào mẫu sắc mặt trắng nhợt, “Bệ hạ...”

“Haiz? Hoàng đế, để trắc phi gánh vác quản sự thay cho chính phi... Đây còn là quy củ gì nữa?”

Thái hậu nhíu lại mi, không quá đồng ý lúc đầu.

Đào mẫu gật đầu liên tục, dường như xin giúp đỡ nhìn về phía thái hậu, khéo miệng Đào Vận đột nhiên méo lại, quay đầu nhìn qua Lạc Chiêu Dục khóc rống lên.

Lạc Đình cười khổ, “Phụ hoàng, nhi thần thực sự không muốn cưỡng cầu...”

“Chiêu Chiêu, con thấy thế nào?” Thái hậu suy nghĩ một chút, hỏi tới Lạc Chiêu Dục, “Ngay cả ai gia cũng nhìn ra, tâm tư Đào Vận rõ ràng đặt vào con, bị ngốc như vậy còn nghĩ về con... Chỉ cần một câu nói của con, ai gia liền làm chủ để nàng gả cho con làm trắc phi, về phần Đình nhi, ai gia sẽ giúp hân chọn một người tốt, cũng tránh việc một đôi vợ chồng bất hoà xuất hiện!”

Mục Song Hàm lặng lẽ tránh thoát tay Lạc Chiêu Dục, rũ mắt, mặt không chút thay đổi ngồi.

—— Thái tử phi tức giận!

Lạc Chiêu Dục mượn ống tay áo rộng thùng thình che, vừa nhẹ nhàng xoa bàn tay nàng bày tỏ, vừa nghiêm mặt lạnh nhạt, nói: “Tôn nhi cùng thái tử phi vừa đại hôn không lâu, tổ mẫu lúc này cho một người tới, lại là chính phi chưa qua cửa của nhị ca, truyền đi người ngoài sẽ nghĩ sao?”

Lòng bàn tay Mục Song Hàm bị hân vuốt ve giống như có con sâu nhỏ bò qua, ngứa đến trong lòng, vừa bực mình vừa buồn cười, trong nháy mắt siết chặt lòng bàn tay, muốn rút tay về, lại bị hân lôi kéo nắm chặt, nàng cố gắng chống lại, căn bản không có tâm tư nghe hân nói cái gì.

“Tôn nhi có thái tử phi là đủ, về phần những việc khác, chờ thái tử phi sinh hạ một trai một gái trước rồi hãy nói tới...”

Sắc mặt Mục Song Hàm trong nháy mắt đỏ bừng, phút chốc thu tay lại, động tác quá nhanh ngay cả nắp chén trà cũng rơi xuống đất.

“Thái tử phi làm sao vậy?” Thái hậu đang trầm ngâm nghe Lạc Chiêu Dục nói, ánh mắt liền bị động tĩnh này làm chú ý.

“Không có gì, tổ mẫu, thái tử phi là thẹn thùng.” Lạc Chiêu Dục không ngại ngừng nghiêng đầu nhìn Mục Song Hàm, giọng điệu mười phần ôn nhu, khéo mắt khẽ giương lên, nhu hòa tràn ra, dung nhan đẹp để bức người, mê người vô cùng.

Mục Song Hàm: “...” Ma đản, trước mặt mọi người thái tử điện hạ chàng có thể không mặt dày vậy không? Chàng xác định không phải đang khiêu khích người chứ?

“Vậy Đào Vận...”

“Tôn nhi ngược lại có biện pháp này, ” Lạc Chiêu Dục nâng mắt lên, lơ đãng nói: “Tuyên bố ra ngoài rằng Đào Vận bị bệnh, đưa đến Thái miếu tĩnh dưỡng, thứ nhất có thể bảo toàn thanh danh của nàng ta, thứ hai Thái miếu thanh tịnh, đối với bệnh tình nàng ta cũng có chỗ tốt, khi nào khỏe lại, lúc đó sẽ đón trở về, bên phía nhị ca, có thể lập một trắc phi trước, không có chính phi, trắc phi quản lý mọi việc trong phủ là chuyện đương nhiên, cũng sẽ không làm hồng quy củ, không phải sao?”

Mục Song Hàm liếc nhìn hân một cái —— đủ tàn nhẫn a!

Lạc Chiêu Dục khẽ nhướn mày —— không tức giận nữa?

Mục Song Hàm nhìn trời.

Thái hậu như có điều suy nghĩ, đích xác là ý kiến hay, Đào Vận về mặt mờ mịt, nắm tay Đào mẫu lại đang phát run, Đào mẫu liền nói ngay: “Vận Nhi đang tuổi xuân xanh, sao có thể đến nơi đó ngây ngốc cùng với hòa thượng ni cô... Lòng thái tử điện hạ thật ác độc, nếu Vận Nhi cả đời không khỏi phục được, có phải muốn cho con bé cả đời ngây ngốc ở trong miếu không?”

“Cô có tính tình gì ngày đầu tiên người biết sao?” Lạc Chiêu Dực hồ hững hờ ngược lại.

Sắc mặt Đào mẫu trắng bệch.

Lặng im một lát, Lạc Chiêu Dực lại khẽ cười một tiếng, tựa như chỉ đang nói đùa mà không hề ảnh hưởng toàn cục.

“Người cứ phải nguyên rủa nữ nhi của mình làm gì? Ý cô là trước dưỡng bệnh khoảng một hai năm, được hay không sau này hãy nói, ” Lạc Chiêu Dực biết rõ thái hậu vô cùng tin Phật, liền đề nghị: “Không phải tổ mẫu từng nói muốn đi bái Phật cầu phúc sao? Không bằng đem tam ca và Đào Vận mang theo cùng, nói không chừng đi một chuyến người liền thanh tịnh.”

Về mặt hân từa như ngày thường, trong lòng lại hừ lạnh — không cần biết các người điên thật hay giả ngốc, đều cùng nhau cút hết trước mặt cô ngay đi!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Tạm nghỉ

Edit +Beta: Anky

Thái hậu lúc tuổi còn trẻ đã vô cùng tin Phật, đến lúc tuổi già càng giống như thế, đặc biệt là gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, bà sớm đã muốn đi Thái Miếu ở một thời gian ngắn.

Nghe Lạc Chiêu Dực nói xong, thái hậu cũng cảm thấy rất có đạo lý, liền nghiêng đầu hỏi: “Hoàng đế, người cảm thấy thế nào?”

“Tất nhiên là nghe theo ý mẫu hậu.” Văn Đế từ trước đến nay hiểu thuận, chuyện như vậy không có gì đáng ngại, chỉ cần thái hậu vui vẻ là được rồi.

Đào mẫu tiếp tục khẩn cầu: “Thái hậu...”

Nhưng bà ta còn chưa nói gì, Lạc Chiêu Dực liền lạnh lùng nói: “Cùng tổ mẫu đi Thái Miếu là phúc khí của Đào Vận, nhìn bộ dáng Đào phu nhân giống như không tình nguyện là thế nào, chẳng lẽ trước kia đối với tổ mẫu cung kính hiếu thuận đều là giả bộ mà thôi?”

“Không, thần phụ tuyệt không có ý đó...” Đào mẫu nào dám nhận lời này, lập tức đổi thành vẻ mặt kính cẩn nghe theo, “Đúng như lời thái tử điện hạ nói, đây là phúc khí của Vận Nhi.”

Thái hậu gật đầu, vô tình hay cố ý nói: “Người cứ an tâm, ai gia sẽ không kéo Đào Vận ở luôn trong Thái Miếu, cho dù Đào Vận bình phục chậm, lão nhi cũng không thể nào mãi không có chính phi.”

Đào mẫu tất nhiên liền tục thưa phải, cung kính dập đầu.

Thái hậu khoát tay, Đào mẫu thức thời dẫn Đào Vận lui ra, trước khi đi, Đào Vận như có như không liếc Mục Song Hàm một cái, Mục Song Hàm lập tức cảm giác sau lưng chợt lạnh, giống như là bị một con rắn độc nhìn thẳng, xuất xứ từ ánh mắt căm hận lạnh như băng của Đào Vận.

Mục Song Hàm từ đầu tới cuối cũng không nói lời nào, phía sau việc xử trí Đào Vận đều là chủ ý của Lạc Chiêu Dực, nhưng hiển nhiên Đào Vận đều ghi hết lên đầu Mục Song Hàm, cho nên nói đôi khi ân oán tình thù chính là vì chút chuyện như thế, ví dụ như Đào Vận là loại đem hạnh phúc của người khác xem như cội nguồn thống khổ của chính mình, không hề nghĩ tới là do mình đang đòi hỏi quá đáng.

“Đình nhi, chuyện Đào Vận con đừng quá để ở trong lòng, ” thái hậu chuyển hướng sang Lạc Đình, thở dài, “Ai gia sẽ cho con chọn thêm một trắc phi tri kỷ động lòng người...”

“Tổ mẫu...” Lạc Đình bất đắc dĩ cười khổ, lão nhân gia chính là thích se tơ hồng, thái hậu cũng tránh không khỏi ý thích này, nhưng...

Lạc Chiêu Dực liếc Lạc Đình một cái, hừ nhẹ một tiếng, đứng dậy lại nói: “Tổ mẫu, việc này người bị ủy khuất chính là nhị ca, chuyện Trắc phi không bằng để nhị ca tự mình quyết định đi, để huynh ấy chọn người mình thích, chọn xong lại đến báo cho tổ mẫu và phụ hoàng tứ hôn, sao ạ?”

Lạc Đình cười khổ dần tan đi, quay đầu lại nhìn Lạc Chiêu Dực, vẻ mặt có chút kỳ dị, có chút phức tạp.

Lạc Chiêu Dực nhướn mày, lạnh nhạt nghiêng ánh mắt — nhìn gì mà nhìn, cô chỉ là thuận miệng, chứ không phải giúp huynh!

Thái tử phi đứng ngoài quan sát: “...” Bệnh kiều ngao của Thái tử thực không tốt!

Thái hậu nghe vậy, đưa ánh mắt dò hỏi hướng về phía Lạc Đình, Lạc Đình khẽ gật đầu, “Tổ mẫu, lời thái tử nói, cũng là tôn nhi muốn nói.”

“Cũng được, vậy để con tự mình làm chủ đi...”

Lúc Thái hậu đang nói chuyện, Văn Đế đột nhiên che miệng ho khan vài tiếng, sắc mặt có chút không tốt lắm, thái hậu vội vàng nói: “Hoàng đế, làm sao vậy?”

Chuyện Văn Đế học máu ở Phụng Nghi Cung vẫn giấu thái hậu, thái y đến Phụng Nghi Cung, nhưng không bao lâu lại quay trở về, bị Văn Đế dặn kín miệng, cũng không dám nói một câu.

Hoàng cung to như vậy kỳ thật cũng chỉ có vài người biết rõ, nhưng người biết cũng không dám nói với thái hậu.

“Chỉ là đêm qua không nghỉ ngơi tốt, chút bệnh vặt mà thôi.” Văn Đế lắc đầu cười.

Thái hậu tràn đầy sầu lo, vừa nghe liền đuổi người, “Vậy mau chóng trở về nghỉ ngơi đi, cho thái y đến xem một chút, bệnh vặt cũng đừng lấn qua lấn lại thành bệnh lớn!”

Ra khỏi Trường Thọ Cung, Văn Đế cũng không nói thêm gì, dặn dò vài câu liền vội vã đi, nhìn phương hướng không phải là Ngự thư phòng, mà là Phụng Nghi Cung.

Lạc Chiêu Dực rũ mắt xuống, Lạc Đình như có điều suy nghĩ, “Hoàng hậu nương nương có phải xảy ra chuyện gì không?”

“Bà ấy luôn như vậy, huynh cũng rõ ràng mà.” Lạc Chiêu Dực hờ hững đáp.

Lạc Đình khẽ gật đầu, không hỏi nhiều nữa, chỉ nói: “Tiểu Thất, vừa rồi đa tạ.”

Lạc Chiêu Dực ghét bỏ liếc hán một cái, “Huynh cũng từng tuổi này, nên bỏ bớt tâm sự đi, đừng cả ngày một bộ dáng tâm sự nặng nề... Đừng chờ tiểu chủ nữ chất nam sinh ra rồi huynh còn chưa thành thân!”

Lạc Đình không nói nên lời, cái gì gọi là từng tuổi này? Hắn mới hai mươi sáu tuổi được không?

Mục Song Hàm mặt đen lại, lặng lẽ ngắt Lạc Chiêu Dực một cái — có thể biết xấu hổ chút không?

Lạc Chiêu Dực vỗ tay năng, giống như đang trấn an tiểu hồ ly làm nũng, “Đừng nháo.”

Mục Song Hàm “...”

Lạc Đình nhìn bọn họ, đột nhiên bật cười, “Hai người các đệ, đừng xem như ta không tồn tại!”

Mục Song Hàm hơi quẫn, Lạc Chiêu Dực nói như đương nhiên: “Đó là huynh không đủ cảm giác tồn tại.”

— Loại hài tử miệng độc này một ngày nên bị đánh mười tám lần!

Lạc Đình liếc mắt, oán thầm xong, mới nhú mày nhắc nhở: “Lão tam bên kia, bị điên thật còn dễ nói, nếu là... Đệ cảm thấy hắn sẽ cam tâm đi Thái Miếu sao?”

“Huynh cứ nói xem?” Lạc Chiêu Dực hỏi ngược lại một câu.

“Nếu là già điên, tất nhiên sẽ không.” Lạc Đình lời ra khỏi miệng, mới hơi bùng tỉnh, “Đệ là muốn thử dò xét hắn?”

Lạc Chiêu Dực: “Xem như thế đi.”

“Con thô bị bức nóng nảy còn cắn người, huống chi là Lạc Thương... Tiểu Thất, đệ nên kiềm chế chút.” Lạc Đình không quá đồng ý.

Lạc Chiêu Dực nâng mắt nhìn, nhàn nhạt nói: “Có một số việc cứ kéo dài không phải là biện pháp, huống chi... Cũng không đợi được!”

Lạc Đình trầm mặc trong chốc lát, lông mày nhíu chặt từ từ buông ra, “Thôi bỏ đi, từ trước đến nay đệ luôn có chủ ý, có chuyện gì... Nếu tin tưởng nhị ca, cứ mở miệng là được.”

Lạc Chiêu Dực thập phần đáng ăn đòn nở nụ cười, liếc xéo hán: “Cu li miễn phí tất nhiên sẽ không bỏ qua, sao, huynh còn muốn lười biếng bỏ gánh không làm?”

Lạc Đình: “...” Xú tiểu tử này!

Hắn hít sâu một hơi, chuyển hướng Mục Song Hàm, một lần nữa lộ ra nụ cười ôn hòa, “Nói đến đây, còn có chuyện muốn phiền tới thái tử phi...”

“Nhị ca cứ nói thẳng.” Mục Song Hàm gật đầu.

“Là Tĩnh Nghi...” Lạc Đình khẽ thở dài, dừng một chút, mới chân thành nói: “Tĩnh Nghi là hài tử còn chưa trưởng thành, có đôi khi không bị đụng đến máu chảy đầu rơi sẽ không chịu quay đầu lại, muội ấy, là muội muội ta vẫn muốn bảo vệ... Thái tử phi cùng muội ấy có quan hệ tốt, khuyên muội ấy nhiều chút, sớm thay đổi tính tình kia đi.”

Mục Song Hàm giật mình, cảm giác thấy lời của hắn có ý tứ sâu xa, “Vì sao nhị ca không tự mình đi tìm công chúa?”

Lạc Đình sờ mũi, tựa hồ có chút lúng túng.

Lạc Chiêu Dực giẫm cọt, ở một bên rảnh rang nói: “Lần trước huynh ấy đi tìm Tĩnh Nghi nói chuyện kén phò mã, bị Tĩnh Nghi đánh một hồi oanh liệt trở ra, chắc chắc, cái mặt mũi bầm dập kia...”

Mục Song Hàm “...” Công chúa khí phách!

“Bất quá huynh nghĩ gì vậy, bị đánh còn không đánh trả?” Lạc Chiêu Dực ý tứ hàm xúc không rõ hỏi.

“Muội ấy nhỏ hơn ta năm sáu tuổi, nếu ta kiên quyết đánh trả, làm ca ca, sao có thể so đo với muội muội,” Lạc Đình xoa người, đầu cũng không quay lại khoát tay, “Cũng do ta, quen chiều mấy đệ đệ muội muội các người, cả một đám đều thiếu thu thập...”

Thanh âm hắn xa dần nhỏ dần, mơ hồ nghe được một câu cuối cùng, tựa như tiếng khẽ thở dài: “Tĩnh Nghi...”

Mục Song Hàm nghe tiếng thở dài kia, chỉ cảm thấy ngũ vị tạp trần, có lẽ cả đời nàng cũng nhận thức không được cái loại tình cảm phức tạp đó.

Cho nên nàng nghiêng đầu, mặt lộ vẻ không hiểu nhìn về phía Lạc Chiêu Dực, nếu có tình cảm, vì sao ả sâu chưa phát giác ra? Nếu không có tình cảm, vì sao lại thở dài khổ tâm?

Nàng thật sự là một chút cũng không hiểu được trong lòng nhị hoàng tử đang suy nghĩ gì.

“Nhị ca người này, luôn thích lo chuyện bao đồng...” Lạc Chiêu Dực chỉ nói một câu như vậy, xoa tóc Mục Song Hàm, vừa cười, “Đừng suy nghĩ, mặt cũng sắp rồi rầm thành bánh quai chèo!”

Mục Song Hàm liền thở dài, “Điện hạ, tâm chàng thực rộng lớn, nhiều chuyện sót ruột không đầu vào đầu như vậy, chàng còn có thể cười được...”

“Không có biện pháp,” Lạc Chiêu Dực nghiêm trang nói: “Vô luận có chuyện gì phiền lòng, chỉ cần vừa nhìn thấy nàng, tâm tình ta liền không tự chủ được mà tốt lên.”

Mục Song Hàm trừng hắn, nhin nhin, vẫn nhin không được nở nụ cười, thậm chí nói: “Thật sự là nói so với hát còn hay hơn!”

Lạc Chiêu Dực bình tĩnh nghĩ, trở về phải tăng lương bổng hàng tháng cho Đức Phúc, thu thập nhiều sách lời tâm tình phu thê như vậy cũng không dễ dàng...

Văn Đế đến Phụng Nghi Cung ngay ngốc trong chốc lát, sau khi ra ngoài, lúc đi qua Ngự hoa viên trùng hợp gặp phải Thục phi.

Bởi vì chuyện của Lạc Thương, Thục phi nhìn tiêu tụy rất nhiều, cũng gầy hơn chút, sau khi hành lễ, hơi bi ai nói: “Phượng hướng này... Bệ hạ mới từ Phụng Nghi Cung đi ra sao, chẳng biết lúc nào người có thể đến Trường Xuân Cung của thần thiếp ngồi một chút?”

Văn Đế nhìn bà ta, gật gật đầu nói: “Đi thôi, vừa lúc trẫm có việc nói với nàng.”

Thục phi vừa mừng vừa sợ, nhìn thật kỹ, là kinh sợ nhiều hơn vui mừng.

Trong hậu cung phần lớn Văn Đế đều đến Phụng Nghi Cung, rất ít đi các cung khác, Trường Xuân cung một tháng đến hai ba lần đã là không tệ, Thục phi cũng vậy; ngoài mặt nhìn xem quang cảnh, so sánh lại, tuy hoàng hậu ít lời, lại thật sự là một thân được vinh sủng.

Trong Trường Xuân cung, Thục phi tự mình dâng trà, “Bệ hạ muốn nói gì với thần thiếp sao?”

“Mẫu hậu muốn đi Thái Miếu ở một thời gian, cầu phúc cho Đại Cảnh, đến lúc đó sẽ đem Thương nhi đi cùng...”

“Lạch cạch --” Tay Thục phi run lên, cái ly rơi xuống đất, bà ta kinh ngạc, vội vàng sai người tới thu thập một chút, một lần nữa tí mĩ rớt chén trà, “Bệ hạ thứ tội, thần thiếp luống cuống.”

Văn Đế nâng chung trà lên nhấp miệng, “Không sao, ngồi đi.”

Thục phi thở phào nhẹ nhõm, “Bệ hạ, Thương nhi còn chưa thanh tỉnh, ở trong phủ tỉnh dưỡng là được rồi, chuyến đi này lỡ như lại gặp chuyện không may làm sao bây giờ? Trong lòng thần thiếp bất an!”

“Trẫm sẽ an bài người theo hộ tống, còn có thái y đi theo, Thái Miếu thanh tịnh, nghĩ đến đối với bệnh tình của Thương nhi cũng có chỗ tốt.”

Thục phi thấy giọng nói ông kiên quyết không cho thay đổi, trầm mặc một lát, lại cười, “Nếu bệ hạ đã quyết ý như thế, thần thiếp đành phải tuân mệnh,

chỉ là khẩn cầu bệ hạ... Có thể trước lúc Thương nhi xuất cung, cho thần thiếp đến phủ nó xem một chút?”

Yêu cầu này không quá phận, Văn Đế đáp ứng. Nói xong sự tình, Văn Đế liền đứng dậy rồi đi, Thục phi tất nhiên là khép mi cúi đầu cung tiễn, bất quá mới đi vài bước, một luồng mùi thơm xông vào mũi Văn Đế, bước chân ông ngừng lại, “Hương này...sao giống như ở trong cung hoàng hậu?”

Thục phi không ngẩng đầu, chỉ úy khuất nói: “Thần thiếp chỉ nghĩ, bệ hạ có thích hay không...”

Thủ đoạn nhỏ tranh giành sủng ái, từ trước Văn Đế đã gặp nhiều, cũng không để trong lòng, xoay người đi.

Thục phi đứng thẳng người, híp mắt nhẹ nhàng ngửi ngửi, dường như tự giễu cười, “A, bệ hạ của ta, đây đều là người bức ta, đừng trách thần thiếp nhân tâm...”

Bên kia, Lạc Chiêu Dục dẫn Mục Song Hàm chậm rãi đi về hướng Đông cung, nói đến đây, cả trước và sau đại hôn luôn có nhiều việc vặt, bọn họ rất ít khi có cơ hội đơn thuần tản bộ như vậy.

“Điện hạ, không tới thăm hoàng hậu nương nương sao?” Mục Song Hàm suy nghĩ một chút, vẫn đem lời này hỏi ra miệng, dù sao bất kể là phải hay không, cũng đã làm mẹ con hai mươi năm, hơn nữa bộ dáng kia của hoàng hậu... Nói thật cũng rất đáng thương.

“Đợi bà ấy tỉnh lại rồi đi.” Đúng lúc, hần cũng muốn nghiêm chỉnh nói chuyện với hoàng hậu, nhưng mà, Lạc Chiêu Dục cũng rất buồn bực, “Nàng không chán ghét bà ấy sao?”

Mục Song Hàm ngẩn ra, từ từ lắc đầu, nói cũng kỳ quái, hoàng hậu cũng từng dọa nàng, hơn nữa luôn mang bộ dáng lạnh lùng, nhưng chẳng biết tại sao, nàng vẫn không cách nào thật sự ghét hoàng hậu, có lẽ... Là vì ở trên người hoàng hậu nàng nhìn thấy bóng dáng Lạc Chiêu Dục?

“Thật hiếm có.” Lạc Chiêu Dục tùy ý hái một đóa hoa đến, tùy ý cài trên đầu nàng, tùy ý ngửa mặt, ánh mắt lại thường dao động đến.

“Hiếm có? Lời này là khen thiếp, hay là cười nhạo thiếp đây?” Mục Song Hàm đưa tay sờ soạng tìm trên đầu.

Lạc Chiêu Dục lười biếng nhìn động tác ngốc của nàng, cười như không cười, “Nửa này nửa kia đi, khen nàng thiện tâm hiếm có, cười nhạo nàng dư thừa thiện tâm.”

Mục Song Hàm thật vất vả mới tìm thấy, lấy xuống vừa nhìn — một đóa hoa màu hồng rất lớn!

“...” Mặt nàng không chút thay đổi ném ánh mắt như đao qua: “Nói tiếng người đi!”

Vừa lúc đã đến cửa Đông cung, một quả cầu màu đỏ bỏ nhào nhảy ra, lại xoay vòng tại chỗ, móng vuốt cào cào — chủ nhân xấu xa ở đây, không dám đến gần Hàm Hàm...

Ánh mắt Mục Song Hàm sáng lên, khom lưng, thuận tay đem đóa hoa hồng lớn cài vào trên đầu tiểu hồ ly.

— Trời ạ, Hàm Hàm tặng ta hoa hồng !

Tiểu hồ ly nước mắt lưng tròng nhìn chăm chăm nàng, móng vuốt nhỏ che miệng, cái đuôi lắc muốn vênh lên trời, trong mắt toát ra trái tim màu hồng, cao hứng như điên ôm lấy hoa hồng lăn lộn trên mặt đất, chơi đủ rồi nhanh chóng chạy đi tìm đồng bọn của nó khoe khoang — Đại Bạch, nhìn ta nhìn ta, đẹp không đẹp không?

Đại Bạch Hồ nhìn trời — xấu muốn điên !!! Được rồi, kỳ thật một chút ta cũng không hâm mộ ghen ghét!

Lạc Chiêu Dục liếc nhìn Mục Song Hàm, Mục Song Hàm lại làm như không thấy hần, bưng mặt nhìn hai con vật kia, “Một đôi đáng yêu bao nhiêu!”

“Nàng cảm thấy hồ ly cùng bạch hổ có thể sinh ra cái gì? Hồ ly sao?” Lạc Chiêu Dục lại bắt đầu châm chọc khiêu khích, rất là ghét bỏ nói: “Ngốc muốn chết !”

Mục Song Hàm: “...”

Tiếp theo Lạc Chiêu Dục mới một bộ giọng điệu “Miễn cưỡng chỉ điểm cho nàng”, quả nhiên là lãnh diễm cao ngạo: “Cho nên chính mình sinh một đứa đi, ít nhất sinh ra không phải ngốc.”

Mục Song Hàm: “...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chấp nhất

Edit + Beta : Anky

Thái tử và thái tử phi đứng ở cửa, trong ánh mắt nhìn nhau giống như tỏa ra ánh lửa — đương nhiên đây là ảo giác của Đức Phúc và một đám cung nhân!

“Điện hạ, thái tử phi,” Đức Phúc đợi hồi lâu, hai người vẫn đang trừng lẫn nhau, nhìn không được lên tiếng nhắc nhở, “Công chúa chờ ở bên trong.”

Mục Song Hàm lập tức nghiêng đầu, “Công chúa? Là Tĩnh Nghi công chúa sao?”

Đức Phúc gật gật đầu, “Công chúa hình như có chuyện gì tìm thái tử điện hạ...”

“Tỷ ấy có thể có chuyện gì? Chín phần có liên quan đến nhị ca,” Lạc Chiêu Dục dẫn đầu đi vào trong, “Thật đúng là rất buồn binh!”

Mục Song Hàm nghe vậy liền lắc đầu, “Chàng đừng đứng nói chuyện sẽ không đau thất lưng!”

Lạc Chiêu Dục nhún vai, thuận miệng trả lời, “Cô ngồi nói chuyện cũng không đau thất lưng.”

Mục Song Hàm dờ khóc dờ cười, ngẩng đầu nhìn thấy Lạc Tĩnh Nghi ngồi ở trong sân, vừa uống trà vừa xuất thần nhìn phong cảnh, không biết nàng đang suy nghĩ gì, ngay cả bọn họ đi tới cũng không chú ý đến.

“Công chúa?”

“A?” Lạc Tĩnh Nghi sợ hết hồn, vỗ vỗ ngực, “Các người về rồi à.”

Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, có chút kỳ quái, Lạc Chiêu Dục lại ngồi xuống, liếc nàng một cái, giọng nói nhàn nhạt, “Vô sự không lên điện Tam bảo, nói đi.”

Lạc Tĩnh Nghi có chút sững sốt, hồi lâu mới thản nhiên nói: “Đã thành thân rồi sao vẫn còn bộ dạng tính xấu này, một chút cũng không biết uyển chuyển, thiệt thòi cho A Hàm chịu được người.”

“Chuyện tình cảm của mình còn xử lý không được không có tư cách nói cô!”

Một kích trúng tim, nháy mắt hạ gục!

Lạc Tĩnh Nghi xoay người ôm Mục Song Hàm, nước nở ứa khuất, “A Hàm muội xem hán...”

“Còn dám ôm thái tử phi làm nũng, cẩn thận móng vuốt của người!”

Sau lưng Lạc Tĩnh Nghi chợt lạnh, lập tức dựng thẳng móng vuốt lên bày tỏ trong sạch.

Lạc Chiêu Dục ý bảo Mục Song Hàm ngồi xuống bên người, vừa nói: “Có chuyện gì nhanh nói!”

Lạc Tĩnh Nghi từ từ thu hồi vẻ mặt đùa giỡn, trầm mặc một hồi, nói: “Tiểu Thất, có thể đến thư phòng người nói không?”

Lạc Chiêu Dục bình tĩnh nhìn nàng một hồi lâu, cười nhạt một tiếng, nói: “Cô cảm thấy, người vẫn nên đừng nói tốt hơn, trở về Nghi Hòa cung của người đi, tự mình chọn một phò mã hợp tâm ý, thật vui vẻ làm Tĩnh Nghi công chúa, như vậy người tốt, nhị ca cũng tốt, tất cả mọi người đều tốt!”

Hắn chưa nói đến chuyện gì đó, Lạc Tĩnh Nghi lại có một loại cảm giác bị nhìn thấu tất cả, không khỏi lạnh rùng mình một cái.

“Nhưng như thế này... Ta sẽ không vui về!” Lạc Tĩnh Nghi hít sâu một hơi, cắn răng, kiên định nói, vừa nhìn về phía Mục Song Hàm bên kia... Xin giúp đỡ!

Mục Song Hàm ngấm lại lời Lạc Đình nói, lại nhìn ánh mắt chấp nhất của Lạc Tĩnh Nghi, khẽ thở dài một tiếng, giật nhẹ ống tay áo Lạc Chiêu Dục, “Điện hạ, tốt xấu gì nên nghe một chút Tĩnh Nghi muốn nói gì...”

Lạc Chiêu Dục không sao cả gật đầu, mọi người liền vào thư phòng, Mục Song Hàm dặn dò không cho phép người tới quấy rầy, đưa tay đóng cửa, kết quả quay người lại đã thấy Lạc Tĩnh Nghi quỳ xuống: “!”

“Tiểu Thất, thái tử, ta cầu xin người giúp ta một chút!” Lạc Tĩnh Nghi quỳ gối trước mặt Lạc Chiêu Dục, ngẩng đầu khẩn cầu.

“Công chúa! Người làm gì vậy?”

Mục Song Hàm muốn đưa tay đỡ nàng, bị Lạc Chiêu Dục ngăn cản, Lạc Chiêu Dục nói: “Người nói xem.”

Lạc Tĩnh Nghi mím môi, chậm rãi nói: “Ta không muốn làm công chúa này nữa...”

Lạc Chiêu Dực nghe vậy liền phát một ống tay áo qua, Lạc Tĩnh Nghi trong nháy mắt nước mắt đã rơi như mưa.

Mục Song Hàm mở to hai mắt, lại nghe Lạc Chiêu Dực lên tiếng, không phải mắng nàng cũng không phải là khuyên nàng, chỉ hồ hững hờ thuật một sự thật, “Phụ hoàng cùng thái hậu đều đối với ngươi không tệ!”

“Ta biết rõ, cho nên cho dù ta không làm công chúa nữa cũng sẽ hiểu thuận bọn họ như bình thường...”

Lạc Chiêu Dực giận quá hóa cười, hơi trào phúng, “Nếu ngươi không phải là Tĩnh Nghi công chúa, còn có tư cách này sao?”

Lạc Tĩnh Nghi hơi hé miệng, không đợi nàng lên tiếng, Lạc Chiêu Dực lại nói: “Hoặc là ngươi cảm thấy không phải là công chúa, có thể biến thành nhị hoàng phi?”

Lạc Tĩnh Nghi im lặng, thân thể run lên nhẹ nhẹ, cổ nén nghẹn ngào đến miệng.

-- Tĩnh Nghi vẫn còn là hài tử chưa trưởng thành, có đôi khi không đựng đến máu chảy đầu rơi sẽ không chịu quay đầu lại, muội ấy, là muội muội ta vẫn luôn muốn bảo vệ ... Thái tử phi cùng muội ấy có quan hệ tốt, khuyên muội ấy nhiều hơn, sớm thay đổi tính tình kia đi.

Mục Song Hàm nghĩ đến lời nói ý tứ sâu xa của Lạc Đình hôm nay, chẳng lẽ Lạc Đình sớm đoán được Lạc Tĩnh Nghi sẽ bước ra một bước này?

Nghĩ đến đây, Mục Song Hàm lôi kéo Lạc Chiêu Dực, sau đó nhìn về phía Lạc Tĩnh Nghi, hỏi: “Công chúa chính là công chúa, sao có thể nói không làm liền không làm?”

“Ta, ta là con của nhà Phó đại tướng quân đã qua đời, chỉ cần phụ hoàng gật đầu, có thể hạ chi để cho ta trở về Phó gia, nhận tổ quy tông...”

“Sau đó thì sao?” Lạc Chiêu Dực lạnh nhạt nói: “Phụ hoàng đem ngươi làm nữ nhi hai mươi năm, ngươi quay người lại liền đi nhận tổ quy tông, Lạc Tĩnh Nghi biến thành Phó Tĩnh Nghi, lại đã từng cùng nhị ca đây đưa một chỗ? Nếu thật như ý ngươi, nữ nhi đổi thành con dâu, ngươi bảo người ngoài đối đãi với phụ hoàng, đối đãi với hoàng thất ra sao? Lại làm sao chặn được miệng lưỡi thế gian đây?”

Cuối cùng, Lạc Chiêu Dực nghiêng đầu, “Ngươi chết tâm đi, phụ hoàng sẽ không đồng ý.”

Lạc Tĩnh Nghi trầm mặc một hồi lâu, mới thấp giọng nói: “Miệng lưỡi thiên hạ, ta nhận, ánh mắt người khác, ta chịu, cho dù bị người chỉ trích, ta cũng muốn bước ra một bước này ... Lạc Tĩnh Nghi cả đời cũng chỉ có thể dừng cảm một lần như vậy, không thể bởi vì người khác công khai lên án chỉ trích đến quyết định cuộc sống của mình ... Cho nên ta tới tìm ngươi, Tiểu Thất, thái tử, ngươi giúp ta một chút...”

Mục Song Hàm nghe nàng nói một phen, cuối cùng nhịn không được, “Công chúa, người có nghĩ tới không? Có lẽ người sẽ đạt được ước muốn, nhưng nếu kết quả xấu nhất ... Người sẽ hai bàn tay trắng ...”

“Ta tất nhiên nghĩ tới,” Lạc Tĩnh Nghi lộ ra một nụ cười tươi tắn, suy nghĩ một chút, nói: “Nhưng ... Trang Tử không phải cá, làm sao biết niềm vui của cá?”*

(* Trang Tử: là một triết gia và tác gia Đạo giáo. Tên thật của ông là Trang Chu (莊周) và tác phẩm của ông sau đều được gọi là Trang Tử. Các bạn xem thêm trên Wikipedia để biết thêm điển tích về ông nhé.)

Theo đuổi điều mình muốn, cho dù cuối cùng rơi vào kết cục xấu nhất, so với hiện tại cái gì cũng không làm, tương lai có hối hận thì đã muộn.

Có lẽ người khác biết sẽ cười nàng ngốc, mắng nàng ngu xuẩn, nhưng người khác không có cách nào khác thay thế cuộc sống của nàng, cũng không cách nào nhận thức tâm tình của nàng.

Mục Song Hàm hơi nhíu mày, do dự một chút, đem chuyện lúc trước gặp phải Lạc Đình nói, lại đem lời của Lạc Đình nói cho nàng, sau đó mới nói: “Công chúa, nhị điện hạ bảo ta khuyên ngươi, người biết là có ý gì sao?”

Lạc Tĩnh Nghi đương nhiên biết rõ -- đây là Lạc Đình cự tuyệt uyển chuyển nhất.

“Đây là chuyện ta nhất định phải làm, không có quan hệ gì với huynh ấy.” Tuy trong lòng Lạc Tĩnh Nghi khó chịu, vẫn quật cường nói.

Thật sự là rất cố chấp, Mục Song Hàm lắc đầu, Lạc Đình bảo nàng khuyên Lạc Tĩnh Nghi, sao có thể khuyên được đây.

Lạc Tĩnh Nghi ngẩng đầu thẳng tắp nhìn Lạc Chiêu Dực, Lạc Chiêu Dực lại đứng dậy, phát tay áo đi, chỉ ném một câu nói, “Cô sẽ không giúp ngươi!”

“Tiểu Thất, thái tử!” Lạc Tĩnh Nghi trơ mắt nhìn hần ra khỏi thư phòng, vẻ mặt rất là bất lực.

“Công chúa, người đứng lên trước đi.” Mục Song Hàm thở dài, đưa tay đỡ nàng, Lạc Tĩnh Nghi lại lắc đầu, cười khổ nói: “Từ nhỏ phụ hoàng thương yêu Tiểu Thất nhất, chỉ cần hần mở miệng, không thể không được ... Việc này chỉ có Tiểu Thất có thể giúp được ta, ta khẩn cầu đến khi hần đáp ứng mới thôi...”

“Công chúa, người như vậy...”

“Ta biết ta rất ích kỷ, nhưng A Hàm, ta thật sự không có biện pháp khác...”

Mục Song Hàm dừng một chút, vuốt vuốt mi tâm, có chút bất đắc dĩ, “Không phải, ý của ta là nói, điện hạ người kia chính là thích khẩu thị tâm phi... Ta lại đi giúp người hỏi một chút xem.”

Mắt Lạc Tĩnh Nghi sáng rực lên, khoe miệng mỉm lại muốn khóc, cảm động ôm nàng nghẹn ngào nói: “Cám ơn muội, A Hàm.”

Mục Song Hàm suy nghĩ một chút, đặc biệt đi ngâm trà, vào phòng liền nhìn thấy Lạc Chiêu Dực nằm trên giường, trên tay còn cầm lấy quyển sách đang nhìn.

“Khụ, điện hạ, sách cầm ngược.”

Lạc Chiêu Dực lấy lại tinh thần, che giấu chút cứng ngắc khó thấy, sau đó ra vẻ cao thâm: “Đúng ngược không sao cả, quan trọng là nội dung.”

Mục Song Hàm không biết rõ, nhưng cảm thấy bộ dáng lợi hại rất khó hiểu, cũng cầm sách lấy qua nhìn, lập tức khom người xuống, thân thể run run, ngẩng đầu cười như điên, “Ha ha ha! Được thôi, chàng từ từ nghiên cứu nội dung đi, ha ha ha ha ha hắc!”

Lạc Chiêu Dực khó hiểu, một lần nữa lấy tới vừa nhìn tên sách — (Nữ Giới).

Lạc Chiêu Dực: “...”

Hắn tiện tay ném sách đi, đưa tay kéo, liền túm nàng đến trên giường, đè nàng xuống, mặt không chút thay đổi nói: “Nàng còn cười?”

Mục Song Hàm vui muốn chết, cười đến mức dừng lại không được, vừa cười vừa vỗ nệm giường.

Lạc Chiêu Dực cúi người liền hôn lên.

Tiếng cười im bật, Mục Song Hàm trừng lớn hai mắt — thực vô sỉ!

Hồi lâu sau, Lạc Chiêu Dực ngồi dậy, hài lòng nhìn thái tử phi an tĩnh lại, đuôi mắt phỉm hồng, mặt như hoa đào, đôi mắt như có ánh nước, tươi đẹp bức người, tựa như đang làm nũng, dù sao đẹp đến không nhìn được.

Lạc Chiêu Dực nhìn không được, lại hôn xuống, Mục Song Hàm thoáng đưa tay đẩy hắn ra, mặt đỏ tới mang tai ngồi dậy, “Ban ngày ban mặt chàng thực không sợ bị người nhìn thấy à?”

“Ai bảo nàng quyến rũ người?” Lạc Chiêu Dực lười biếng nói: “Nhìn thấy thì đã sao, không phải là thái tử tham luyến sắc đẹp của thái tử phi, bị mê muội đến đầu óc choáng váng sao... Ừ, lý do tổ cáo này thật mới mẻ, nghe cũng lọt tai...”

Mục Song Hàm thật sự là thua hắn, người vô sỉ đến mức vô địch a!

“Nói chính sự, Tĩnh Nghi còn quý ở bên kia chờ đấy,” Mục Song Hàm quay mặt hắn lại, nhìn chằm chằm ánh mắt hắn, muốn thăm dò đến cùng, “Chàng thật sự mặc kệ tỷ ấy?”

“Vây cũng phải xem tỷ ấy có thật sự có quyết tâm và nghị lực không, nha đầu ngu ngốc kia chọn con đường không dễ đi...”

Lạc Chiêu Dực đưa tay nâng chung trà lên nhấp một hớp, đột nhiên mặt mày khẽ nhếch, giãn ra, đôi mắt cũng cong cong, dư vị một chút, cười khê ra tiếng, nghiêng đầu nhìn nàng: “Nàng thật đúng là nhọc lòng, ba muỗng đường cũng thêm vào?”

Mục Song Hàm mỉm môi, nhìn trời, “Đau lòng chàng thôi, ngẫu nhiên uống một chút cũng không sao...”

“Lý do thật dễ nghe, nàng là đau lòng ai vậy? Vì ai mới lấy lòng ta?” Trong lòng Lạc Chiêu Dực tự nhủ thái tử phi vô sỉ so với hắn cũng tám lạng nửa cân!

Mục Song Hàm ngẩn mặt, cười tủm tỉm hỏi: “Vây tâm tình chàng có khá hơn một chút không?”

Trong mắt Lạc Chiêu Dực ý cười lưu chuyển, lại cố ý nghiêm mặt, không nói lời nào, chậm rãi thưởng thức trà.

Mục Song Hàm nhìn trái nhìn phải, hắn vẫn bất động thanh sắc, cũng giãn, đoạt lấy trà, trừng hắn.

Lạc Chiêu Dực nhìn sắc trời một chút, lúc này mới cười nói: “Ta căn bản không có tức giận, lại nói, con đường này không dễ đi, phải nhìn quyết tâm của nha đầu ngu ngốc kia...”

Mục Song Hàm bừng tỉnh, chỉ hắn, “Chàng đang thử công chúa?”

Lạc Chiêu Dực gật đầu, trên tay không biến sắc lại đem trà lấy về, trên mặt lạnh nhạt nói: “Phụ hoàng xem trọng nhất là hiếu đạo, Phó tướng quân lại vì cứu ông mà chết, nha đầu ngu ngốc kia muốn nhận tổ quy tông, phụ hoàng không phải không đồng ý, nhưng tuyệt đối không thể nhắc tới chuyện nhị ca ... Một bước lên trời bình thường cũng sẽ ngã chết, từ từ mà đi còn có một đường hy vọng, hiểu chưa?”

Mục Song Hàm nghe được ngáy người, kịp phản ứng mặt mày hớn hờ ôm lấy hân hôn một cái — rõ ràng là có lòng muốn giúp công chúa, còn bày ra cái đức hạnh kia ! Kiều ngao muốn chết! Bất quá... Nàng càng ngày càng thích làm sao bây giờ?

Bên tai Lạc Chiêu Dực lập tức đổ một mảnh, đè lại chén trà, duy trì vẻ mặt bình tĩnh: “Nàng còn không đi tìm tỷ ấy?”

Mục Song Hàm nâng làn váy cười tủm tỉm chạy ra ngoài.

“Vừa ngủ vừa ngốc! Bất quá... Miễn cưỡng vẫn rất là khả ái!” Lạc Chiêu Dực sờ sờ gò má, bộ dạng lạnh nhạt dần ra không ngừng nở nụ cười, “Tình Nghi về sau nên đối với nàng cảm động đến rơi nước mắt, thật tốt nắm chắc đi, thái tử phi của ta...” Lời nói đến cuối cùng, đã là nhu hòa lưu luyến không tan.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Lấy huyết

Edit + Beta: Anky

Sắc trời dần tối, cây cối xung quanh đều bao phủ một tầng u ám mờ ảo, mặt trời đã xuống núi, chỉ còn lại một đường cong mờ nhạt.

Mục Song Hàm đẩy cửa vào, thấy Lạc Tình Nghi thật sự vẫn còn nghiêm cẩn quý, vội vàng tiến lên đỡ nàng dậy, “Công chúa, mau dậy đi!”

“Tiểu Thất... Thái tử hân đã đáp ứng?” Lạc Tình Nghi sững sờ một lúc, tròn mắt âm thầm một lần nữa sáng lên ánh sao.

Mục Song Hàm gật đầu cười, chân thành nói: “Công chúa, người không nên trách điện hạ, người này chính là miệng cứng lòng mềm, các người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm lại tốt, chàng ấy sao có thể thật sự mặc kệ người chứ?”

Lạc Tình Nghi quý thời gian dài, chân cũng có chút tê rần, nàng nương theo Mục Song Hàm nâng đỡ đứng lên, dưới chân lão đảo một cái, ngồi xuống bên cạnh nở nụ cười: “Ta còn lớn hơn thái tử một hai tuổi đấy, tính tình của hân sao ta có thể không biết? Chỉ là việc này thật sự là ta không tốt, cũng làm khó hân, dù hân có thế nào cũng không quá đáng...” Nói xong, nàng nhìn ra xung quanh bên ngoài một chút, do dự hỏi: “Có phải hân còn đang giận ta không?”

Chỉ là quý một đoạn thời gian, Lạc Tình Nghi thật sự không cảm thấy thế nào cả, ngày thường mặc dù cùng Lạc Chiêu Dực tùy tiện cãi nhau ầm ĩ, nhưng trong lòng nàng vẫn có chừng mực, dù sao Lạc Chiêu Dực cũng là thái tử, Lạc Tình Nghi vẫn có một phần kính sợ, lúc này coi như là bất cứ giá nào, may mà Mục Song Hàm là thái tử phi, nếu không Lạc Tình Nghi thật có chút không dám tới cửa cầu xin — Lời đồn đều nói sau khi thái tử thành thân đã ôn nhu rất nhiều.

“Không có,” Mục Song Hàm cười cười, cố ý nói: “Điện hạ làm sao sẽ tức đến chính mình, bình thường đều là chàng ấy đem người khác tức đến muốn chết muốn sống không phải sao?”

Lạc Tình Nghi nghe được bật cười, cuối cùng mặt cũng giãn ra.

Mục Song Hàm nhìn nàng, thăm thò dài một tiếng nhỏ, vốn là một công chúa vô tư vô lự, hết lần này tới lần khác thích một người không thể thích, còn muốn buông tay tất cả những gì đang có, đi đánh cược một chút hy vọng kia... Cũng làm người ta rất bất đắc dĩ.

“Vây... Thái tử nói như thế nào?”

“Điện hạ nói, bệ hạ xem trọng nhất là hiếu đạo, Phó tướng quân lại là công thần, nếu công chúa lấy hiếu làm lý do, bệ hạ tất nhiên sẽ dễ dàng nhả ra hơn, nhưng tuyệt đối không thể nói nửa câu có liên quan đến nhị điện hạ...”

Lạc Tĩnh Nghi ngẩn ra, rũ mắt, như có điều suy nghĩ.

Mục Song Hàm lại nói: “Điện hạ, còn nói, một bước lên trời bình thường cũng sẽ ngã chết, từ từ mà tính còn có một đường hy vọng.”

“Từ từ mà tính sao, ta đâu có nhiều thời gian như vậy để chờ? Nhưng, ước chừng cũng chỉ có thể như thế,” Lạc Tĩnh Nghi thấp giọng nói: “A Hàm, không đối gạt muối, kỳ thật ta vốn đã dự định từ bỏ, nhưng trải qua chuyện của Đào Vận, ta mới thật sự hạ quyết tâm, nếu như ta đối với hân đã tốt hơn bất cứ người nào, sao ta lại không thể vì chính mình, cũng vì hân tranh thủ một lần chứ?”

“Nhưng, nếu nhị điện hạ vẫn không thích người thì sao?”

“Tình cảm luôn là đột nhiên tới, ta sẽ đem hết toàn lực đi thử một lần,” hốc mắt Lạc Tĩnh Nghi ươn ướt, giọng nói lại kiên định như cũ, “Nhưng nếu dùng hết tất cả cũng không có kết quả, khi đó cũng là hại người hại mình, ta sẽ lựa chọn buông tha.”

Mục Song Hàm sững sờ một chút, khẽ bình tĩnh, kỳ thật điều Lạc Tĩnh Nghi muốn cho tới bây giờ không phải là kết quả, nàng chỉ là không muốn làm trái tâm ý của mình, không muốn cô phụ bản thân cả đời này, giống như việc trên tay có một trái táo đỏ, trên cây phía trước lại có quả táo vàng, cho dù không biết leo cây, cho dù té xuống có thể sẽ ngã chết, nhưng đại đa số người vẫn muốn thử một lần, đi hái quả táo vàng kia, dù có té chết cũng không trách người khác, rơi xuống tàn nhẫn, biết rõ không cưỡng cầu được cũng sẽ xoay người rời đi, tốt nhất là có duyên phận đến hái, đó chính là niềm vui may mắn vô cùng.

Đúng như Lạc Đình nói, Lạc Tĩnh Nghi là người không đụng đến đâu rơi máu chảy sẽ không quay đầu, cho dù Mục Song Hàm không thể hiểu được, cũng không có tư cách đi phủ quyết lựa chọn của nàng.

Riêng phần dũng khí cùng chấp nhất này, Mục Song Hàm vẫn thật sự bội phục nàng, còn lại, chính là nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí.*

(*nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí nghĩa là người nhân nghĩa thì gặp người nhân, người trí tuệ thì gặp người trí)

“A Hàm, thái tử phi, Tĩnh Nghi thật sự hết sức cảm kích muối, quyết định của thái tử rất khó người có thể thay đổi, muối đã giúp ta một đại ân!” Nói xong, Lạc Tĩnh Nghi muốn cúi người bái một lạy.

“Đừng như vậy, công chúa, người cũng từng giúp ta, ta cũng chỉ là có qua có lại.” Mục Song Hàm vội vàng đỡ lấy nàng, “Huống chi trong lòng điện hạ vốn cũng muốn giúp người, ta chỉ là trở thành ống loa truyền lời mà thôi...”

Lạc Tĩnh Nghi cười cười, hướng nàng chớp hai mắt, lại biến thành một công chúa tính cách tinh quái, hơi có chút ý tứ sâu xa nói: “Muối cũng quá coi thường phân lượng của mình ở trong lòng Tiểu Thất.”

Mục Song Hàm: “...”

Lạc Tĩnh Nghi chỉ cười, lúc trước gặp gỡ Mục Song Hàm là vì thái tử, nhưng mà cho tới giờ khắc này, nàng mới thật sự coi Mục Song Hàm là hảo tỷ muối, cho dù thân phận thay đổi, nàng không phải là công chúa, Mục Song Hàm không phải là thái tử phi, phần ân tình này cũng sẽ không thay đổi.

“Được rồi, ta biết rõ về sau nên làm thế nào, muối giúp ta đa tạ Tiểu Thất.” Lạc Tĩnh Nghi đứng dậy cáo từ.

“Công chúa!” Mục Song Hàm gọi lại nàng, “Trong lòng ta vẫn là muốn khuyên người...”

Lạc Tĩnh Nghi khoát tay, thấp giọng cười nói: “Muối yên tâm, ta chưa bao giờ muốn, cũng không muốn tổn thương bất luận kẻ nào, nhất là nhị ca...”

Mục Song Hàm khẽ hoảng hốt, nàng giống như xuyên qua Lạc Tĩnh Nghi thấy được một hình ảnh... Một cô gái nhỏ ngồi trong bụi cỏ lau đôi mắt khóc thút thít không ngừng, đột nhiên một người cao lớn vững chãi đi qua, thiếu niên ôn hòa mang theo nụ cười, thiếu niên cúi người xuống, ôn nhu giúp tiểu cô nương lau khô nước mắt, tiểu cô nương ngẩn mặt nhìn hân, trong một thoáng trước mắt tựa như ánh sao đầy trời, tràn ra ngưỡng mộ thật sâu.

-- Nhị ca...

-- Tĩnh Nghi ngoan, đừng khóc, khóc như mặt mèo rất khó coi đó.

-- Nhị ca, bọn họ nói Tĩnh Nghi là đứa con hoang không có mẹ...

-- Nói bậy! Bọn họ là ghen tị Tĩnh Nghi thông minh xinh đẹp lại hiểu chuyện, nhị ca cũng không có mẹ, Tĩnh Nghi cảm thấy nhị ca là con hoang sao?

-- Không, không phải! Nhị ca là người tốt nhất trên thế giới, Tĩnh Nghi về sau cũng muốn biến thành người tốt như vậy, nhị ca đối với Tĩnh Nghi rất tốt, Tĩnh Nghi về sau cũng sẽ đối tốt với nhị ca... Nhưng, nhị ca sẽ chờ Tĩnh Nghi lớn lên sao?

-- Ừ, nhất định sẽ.

Người đã nói sẽ chờ ta lớn lên, nhưng kẻ ngày ngày nhớ kỹ chỉ có mình ta, người lại đi quá xa, ta chỉ có thể ném lại tất cả đồ đạc đi truy đuổi người,

nhưng truy đuổi đến mệt mỏi quá, nhị ca, người chờ Tĩnh Nghi một chút... Được không?

Trong nháy mắt xoay người ra cửa, khóe mắt Lạc Tĩnh Nghi trượt xuống hai hàng nước mắt, tiện tay lau đi.

Ai cũng nói được chờ đợi vĩnh viễn hạnh phúc hơn phải chờ đợi, nhưng người chờ đợi quên mất lời hứa hẹn, người được chờ có thể thế nào? Ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, hay là liều lĩnh đuổi theo?

“Ta lo lắng chính là tỷ, công chúa ngốc...” Mục Song Hàm lắc đầu, thờ dãi.

Đào mắt, lại qua mấy ngày, sau ngày gặp đó, mấy ngày nay vô cùng bình lặng.

Trong lúc đại hôn có chút việc rối loạn sau một thời gian nghỉ ngơi cũng khôi phục, mỗi ngày Lạc Chiêu Dực cũng sẽ vào triều, Từ Hân lâm cũng không cần đến mỗi ngày, thỉnh thoảng sẽ đến dạy học cho thái tử, tận tâm làm tròn chức trách Thái phó, Mục Nhung mỗi ngày đều đến, đọc sách tập võ đều không lơ là, không thì, Lạc Chiêu Dực cũng sẽ chỉ hán chút võ nghệ, bất quá phạm là việc học có một chút không tốt, cũng sẽ nghiêm khắc phạt hán.

Ngày hôm đó, Mục Song Hàm vốn muốn đi gặp đệ đệ một lần, hỏi chút chuyện trong nhà, lại có tiểu cung nữ ở Phụng Nghi Cung đến thông báo, nói là hoàng hậu muốn gặp thái tử phi.

Mục Song Hàm phản ứng đầu tiên là... Hoàng hậu đã tỉnh?

Sau đó mới hậu tri hậu giác nghĩ, hoàng hậu tỉnh không gặp thái tử lại muốn gặp nàng, đây là đạo lý gì?

Nhưng vẫn phải đi, hoàng hậu cho truyền, không thể không đi, Mục Song Hàm đành phải bỏ qua ý định đi gặp Mục Nhung, quay đầu đi về hướng Phụng Nghi Cung.

Rõ ràng là nơi hoàng hậu ở đứng đầu hậu cung, Phụng Nghi Cung lại thanh tịnh lạnh lẽo như vậy, không phải Văn Đế không sủng ái hoàng hậu, mà là phần lớn mọi người đều bị hoàng hậu đuổi đi, tựa hồ, hoàng hậu không thích nhiều người.

Phùng Như đứng ở ngoài tầm điện, sau khi hành lễ, ngăn cản cung nhân đi theo phía sau Mục Song Hàm lại, cúi người dùng tay ra dấu mời.

Mục Song Hàm khẽ mỉm cười, cũng không để ý, một mình đi vào, trong tầm điện cũng không có ai, cửa sau lưng chốt đóng kín, trong điện cũng có chút tối lại, Mục Song Hàm do dự đi vào trong, cho đến khi vào trong phòng, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ rơi vào phòng, mới có cảm giác liêu rêu hoa cười.

Mà nơi ánh mặt trời chiếu vào, trước bàn trang điểm, một nữ nhân đang ngồi, nàng đang từng chút từng chút chải mái tóc dài, gương đồng chiếu ra dung mạo tuyệt sắc vô song nhưng cũng lạnh như băng sương, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, càng chói mắt bức người, nàng giống như lọt vào trong mộng cảnh, ngồi an tĩnh, không nghe được những động tĩnh khác.

Mục Song Hàm lặng im trong chốc lát, mới nhìn không được lên tiếng kêu: “Hoàng hậu nương nương...”

Hoàng hậu nhẹ nhàng để lược xuống, xoay người lại, sắc mặt bà tái nhợt, bộ dáng vô cùng suy yếu, một đôi mắt tĩnh mịch đến cực điểm, không thấy rõ bên trong chứa tâm tình gì, cho dù như thế, vẫn xinh đẹp đến kinh người như trước.

Bà thân nhiên nói: “Người là thái tử phi, vì sao không gọi ta là mẫu hậu?”

Mục Song Hàm: “...” Không phải nàng không muốn gọi mẫu hậu, mà là sợ kêu sẽ chọc giận hoàng hậu, dù sao ngày đó...

“Xem ra người cũng biết,” hoàng hậu nói: “Chuyện này cũng không gạt người, thái tử thật sự là rất yêu thích người.”

Mục Song Hàm theo bản năng vuốt vuốt cánh tay, nàng không xác định hoàng hậu có thật sự tinh táo hay không, chỉ cảm thấy có chút mơ hồ, lựa lời nói: “Song Hàm không hiểu ý của ngài...”

“Được rồi, không cần nói nhảm những thứ vô nghĩa này với bản cung,” hoàng hậu khẽ rù mắt, “Bản cung tìm người đến, là muốn người đi làm một việc...” Nói xong, hoàng hậu mở bàn tay, đặt một cái bình ngọc nhỏ ở trên bàn.

Tìm Mục Song Hàm lỡ một nhịp, cô tự trấn định, “Ngài muốn ta làm gì?”

Hoàng hậu nhẹ nhàng cười một tiếng, gần từng chữ: “Bản cung muốn máu thái tử.”

Mục Song Hàm phút chốc đứng dậy, trên mặt không có tươi cười, bình tĩnh nhìn qua hoàng hậu.

“Không cần nhiều, một chút là đủ rồi, hán sẽ không để phòng người, trước khi ngủ người đốt chút hương an thần, ban đêm đứng dậy khẽ rạch đầu ngón tay hán cũng dễ làm thôi.”

“Hoàng hậu nương nương... Chẳng lẽ không phải muốn lấy máu nhận thân xem thử thái tử có phải con trai ruột của ngài hay không sao?” Mục Song Hàm nhú chặt mày, không trả lời hỏi ngược lại.

Hoàng hậu giễu cợt, lắc đầu, “Lấy máu nhận thân cũng chỉ là trò xiếc gạt người, bản cung làm sao sẽ tin? Bản cung tự có đạo lý của bản cung, người chỉ

cần lấy máu đưa tới là được.”

“Không, ” Mục Song Hàm lắc đầu, kiên định nói: “Hoàng hậu nương nương, thứ cho Song Hàm không thể tuân mệnh!”

Lạc Chiêu Dực là phu quân nàng, đối với nàng hết mực bảo vệ dung túng, huống chi lúc trước còn có mấy lần cứu mạng, đừng nói nàng đã là thái tử phi, cho dù không phải, nàng cũng không thể làm bất luận chuyện gì gây bất lợi cho hắn.

“Bản cung chỉ muốn một đáp án, cũng sẽ không hại hắn, ” hoàng hậu tựa như sớm đoán được nàng sẽ cự tuyệt, cười cười, thanh âm êm dịu vô cùng, cũng là thành thật, “Nhưng nếu ngươi không đáp ứng, bản cung sẽ hại ngươi.”

Nói xong, bà cũng mặc kệ Mục Song Hàm cứng rắn thế nào, lại xoay người từ từ chải tóc.

Mục Song Hàm “...” Cái gì thanh tĩnh, rõ ràng vẫn còn bệnh thần kinh!

Lặng yên lặng yên, Mục Song Hàm thờ dài, không ngừng cố gắng khuyên, “Hoàng hậu nương nương, ngài cùng bệ hạ có phải có gì hiểu lầm không? Bệ hạ cũng kiên định nói vậy rồi, thái tử lại giống ngài như vậy, vì sao ngài còn hoài nghi chàng ấy không phải con trai ruột của ngài chứ?”

Hoàng hậu ngừng tay lại, khẽ nghiêng đầu, “Thái tử... và bản cung rất giống sao?”

Mục Song Hàm thành khẩn lại kiên quyết gật đầu, rất giống!

Hoàng hậu nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, cười đến có chút ngăn không được, hồi lâu mới lạnh như băng nói: “Bản cung có một tỷ tỷ ruột, lớn lên rất giống với bản cung, chỉ là tỷ ấy sinh ra đã có một đôi mắt màu lam trong vắt như bầu trời vậy, tỷ ấy và bản cung cùng lúc sinh một đứa con trai... Ngươi nói hai đứa bé này có thể rất giống không? Có thể đều rất giống bản cung hoặc là đều rất giống tỷ tỷ của bản cung không? Đêm hôm đó tối như vậy, trời mưa lớn như vậy, ngươi nói ai phân biệt rõ được? Huống chi hài tử được giữ lại còn có một đôi mắt màu lam... Ngươi cảm thấy thế nào?”

Nói đến phần sau, hoàng hậu cũng muốn cuồng loạn, vẻ mặt lạnh lùng, nước mắt cuồn cuộn không chịu rơi xuống, trào phúng cười, “Chỉ là trong lòng bản cung còn có một tia hy vọng mà thôi...”

Từ trước tới nay, trong đầu hoàng hậu giống như có hai người ở đó, một người bảo vệ đứa bé kia, một người hận sâu sắc đứa bé kia, mỗi lần bà muốn hại hắn, một người khác sẽ tự mình nhảy ra, mỗi lần cũng sẽ lưu lại một cơ hội sống sót, không thật sự hại chết đứa bé kia...

Bà muốn ném hắn vào bầy sói, trước khi xảy ra chuyện lại rắc thuốc bột đuổi sói ở trên người hắn, bà cố ý để hắn bị bọn buôn người bắt đi, trước đó lại cho hắn một cây đao, bà hạ nhãn tâm, phái người đi giết hắn, lại chỉ định đến thác nước kia là nơi ngã không chết...

Bà giãy vò Lạc Chiêu Dực, đồng thời cũng đang tra tấn chính mình, cả ngày lẫn đêm cùng người giao chiến, yêu hận đan xen, hoàng hậu sao có thể không điên đây?

Mục Song Hàm rất là bất đắc dĩ, một đôi mắt không giải thích rõ được gì, Lạc Chiêu Dực cũng có thể là phản tổ mà, chỉ là hình như năm ấy còn từng phát sinh gì đó, làm cho hoàng hậu không cách nào không nghi ngờ.

“Nếu như, nếu như có hai đứa bé... Vậy một đứa khác đâu?”

“... Đã chết, ” hoàng hậu bỗng dưng cười lạnh một tiếng, mang theo chút bi ai cùng lương bạc, “Hoàng quý phi ôm hài tử rơi xuống vách núi, đều chết hết!”

Mục Song Hàm “...”

Đợi chút, Mục Song Hàm đột nhiên phát hiện một chuyện bị nàng xem nhẹ — Hoàng quý phi là thánh nữ Tây Di, hoàng hậu là nữ nhi của Tả tướng, hai người kia sao lại biến thành tỷ muội ruột? Còn một người gả cho tiên đế, một người gả cho Văn Đế?

“Được rồi, có vài chuyện ngươi không nên biết cũng đừng hỏi, biết rõ quá nhiều cũng không phải là chuyện gì tốt... Bản cung chỉ hỏi ngươi, ngươi có làm hay không?” Hoàng hậu bình tĩnh trở lại, ánh mắt dời đến bình ngọc trên bàn, ép hỏi.

Mục Song Hàm “—”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thương nghị

Làm hay là không làm, đây là một vấn đề. Nhìn thái độ của hoàng hậu, không làm e là sẽ không bỏ qua nàng, nếu làm, trên đời này trăm ngàn chuyện kỳ quái không thể ngờ được trước, ai biết có phải là dùng máu làm cô độc nguyên rủa hại người không?

Mục Song Hàm cũng không dám đem Lạc Chiêu Dực đi đánh cuộc lương tâm của hoàng hậu.

Như vậy... Chỉ còn lại một biện pháp.

Mục Song Hàm trầm mặc thật lâu, cố ý làm ra vẻ lo lắng do dự, “Hoàng hậu nương nương thật sự sẽ không hại thái tử điện hạ sao?”

Hoàng hậu hồ hững nói: “Bản cung cho dù muốn, cũng hại hấn không được.” Chỉ cần một người khác trong bà không biến mất, bà vĩnh viễn không có cách nào khác hại chết Lạc Chiêu Dực, tựa như ánh sáng và bóng tối cùng tồn tại, thiện và ác cộng sinh, trừ phi bà chết, nếu không sợ rằng cũng không tốt lên được.

Cái gọi là thanh tịnh cùng lắm chỉ là chính bà chọc rách tầng cửa sổ kia, không hề trốn tránh mà lựa chọn đối mặt mà thôi.

Mục Song Hàm cầm lấy bình ngọc nhỏ, hít sâu một hơi, “Ta đã biết.”

Hoàng hậu thấy vậy, có chút trào phúng liếc nàng một cái, cái gọi là chân tình cũng chỉ là dựa trên cơ sở chính mình sẽ không bị tổn thương thôi sao?

Cho nên nói, hoàng hậu vẫn là người mâu thuẫn, vừa muốn Mục Song Hàm đáp ứng, lại muốn thấy nàng kiên trì không đáp ứng.

Mục Song Hàm ngược lại không quan tâm, sau khi cáo từ, trở về Đông cung liền đem Lạc Chiêu Dực kéo vào trong phòng, không đợi Lạc Chiêu Dực mở miệng hỏi, liền đem bình ngọc đưa cho hấn.

Có chấp là một phẩm chất rất không tốt, thái tử phi cảm thấy, giới về tùy cơ ứng biến mới là đạo lý cứng rắn, tiết tháo gì đó... Có thể ăn sao?

Lạc Chiêu Dực nhú mày, không nói lời nào, mà là đem Mục Song Hàm đánh giá cẩn thận từ trên xuống dưới một chút, lại kéo nàng xoay một vòng, xác định nàng không có việc gì sắc mặt mới dịu lại, Mục Song Hàm trong lòng âm áp, cũng có phần dờ khóc dờ cười, âm giọng nói: “Hoàng hậu nương nương dù gì cũng đứng đầu hậu cung, sẽ không động thủ với thiếp.”

Lạc Chiêu Dực nhướng mày, không nói tiếp, xem xét bình nhỏ trên tay, hỏi: “Đây là cái gì? Bà ấy tìm nàng làm gì?”

Mục Song Hàm chải tóc lại một chút, không hề giấu giếm đem cuộc nói chuyện của nàng và hoàng hậu nói một lần, Lạc Chiêu Dực nghe, đầu tiên là chau mày, nghe xong lại giống như cười như không, “Bà ấy bảo nàng âm thầm lấy huyết, nàng vừa về đến liền nói cho ta biết?”

“Ừ,” Mục Song Hàm khẽ gật đầu, suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Bình thường hiểu lầm phát sinh chính là vì không thẳng thắn, điện hạ, thiếp không thẹn với lương tâm, tất nhiên không có gì phải giấu giếm... Chỉ hi vọng điện hạ sau này gặp được chuyện gì cũng đừng giấu thiếp, thiếp tình nguyện cùng điện hạ cùng nhau đối mặt, sinh tử không hối hận, cũng không cần lấy yêu làm lý do để tổn thương.”

Nàng nói đến chân thành tha thiết như thế, hai tròng mắt sáng ngời phẳng lặng, Lạc Chiêu Dực sao có thể không động lòng, hấn quay đi bình ổn cảm xúc, mới xoay mặt lại, khẽ hừ nhẹ, “Yên tâm, nàng sinh là người của cô, chết cũng là quỷ của cô, cô mới không khóc chảy nàng ra như vậy!”

Mặt mày hấn tung bay, biểu tình ngạo mạn tựa như thường ngày, lúc nhìn nàng, lại không chút nào che dấu, đa phần mọi người chỉ có thể chạm đến vẻ ngoài kiêu ngạo, chỉ có nàng mới có thể cảm nhận được dưới vẻ kiêu ngạo kia là thâm tình mềm mại.

Mục Song Hàm cười cười, hài hước nói: “Điện hạ, tai đỏ lên rồi...”

Lạc Chiêu Dực lập tức trung ra vẻ mặt lạnh nhạt liếc nhìn nàng.

Mục Song Hàm bình tĩnh vuốt tay -- làm bộ làm tịch, thẹn thùng gì gì đó, sớm đã thành thói quen được không!

Lạc Chiêu Dực không biến sắc cúi đầu nghiên cứu bình ngọc, lỗ tai càng ngày càng đỏ.

Mục Song Hàm rất không còn gì để nói, thái tử cũng thật kỳ quái, lúc chính mình giờ trò lưu manh mặt một chút cũng không đỏ, nhưng chỉ cần nàng chủ động một cái, thái tử điện hạ lập tức thẹn thùng, một vẻ mặt đứng đắn kiêu như “Đều là nàng đang quyến rũ ta”.

Nàng chớp mắt, thấy bên tai hấn đỏ đến như máu, không nhịn được muốn đùa dai, đưa tay nhéo nhéo, sau đó... Sau đó nàng liền bị đẩy ngã.

Thực tế chính là tự làm tự chịu

Mục Song Hàm “...”

Bị áp chế ở trên bàn thật sự là một sự khảo nghiệm độ mềm dẻo của eo, cũng may thái tử còn nhớ rõ chính sự, hôn đủ xong liền buông nàng ra, hơi nhướn mày, vẻ mặt vẫn có chút nguy hiểm.

Trong lòng Mục Song Hàm lặng lẽ ghi nhớ lại, kiêu ngạo độc miệng thích ngọt, giờ lại nhớ thêm một điều: Lỗ tai là điểm mẫn cảm, đơn giản không thể đụng vào... Có việc giả bộ nhưng nhìn tình huống mà đoán ra...

“Khụ, ” thái tử phi hơi thở hỗn hển, thật vất vả bình ổn nhịp tim đập, hắng giọng một cái, tương đối bình tĩnh hỏi: “Không phải đang nói chính sự sao?”

Lạc Chiêu Dực giương cằm, tai vẫn còn đỏ, cây ngay không sợ chết đứng nói: “Ai bảo nàng lại quyến rũ ta?”

— Quà nhiên.

“A, vậy thì thật do thiếp thân không phải rồi?”

Lạc Chiêu Dực trịnh trọng gật đầu, “Nàng biết là tốt rồi.”

“...”

Mục Song Hàm thực muốn dùng lông tiểu hồ ly đốt cháy vệt mặt hấn!

Bên ngoài sân quả cầu màu đỏ đứng trên lưng Đại Bạch Hổ nhìn lên bầu trời bỗng hắt hơi lẫn xuống dưới : “... QAQ”

Lạc Chiêu Dực vô cùng tự nhiên nói tiếp chính sự, mở cái bình ra nhìn, lại xòe một bàn tay mình ra, khớp xương rõ ràng, trắng muốt như ngọc, vừa nhìn chính là sống an nhàn sung sướng đã quen.

Mục Song Hàm ngẩn ra, vội vàng vứt bỏ một đồng tâm tình hỏi: “Chàng muốn làm gì?”

“Bà ấy muốn máu của ta, cho bà là được.” Lạc Chiêu Dực hồ hững nói.

“Lỡ như hoàng hậu thật sự... Thật sự muốn hại chàng thì sao?” Mục Song Hàm đoạt lấy bình ngọc, gắt gao nắm lấy không buông, “Ta cảm về là để chàng nghĩ biện pháp, chàng lại lấy thân mạo hiểm?”

Lạc Chiêu Dực vừa lắc đầu, khẽ cười một cái, nói không nên lời ý vị bên trong, vừa có một loại thần nhiên rõ như lòng bàn tay, “Bà ấy hại ta không được, A Hàm, lúc bà ấy phát điên đến mức tận cùng đều vô pháp hại chết ta, hiện tại càng không thể.”

“Vì sao? Bà... Hoàng hậu nương nương cũng nói giống như vậy, nhưng điện hạ, thiếp không hiểu.”

Lạc Chiêu Dực suy nghĩ một chút, ý tứ sâu xa nói: “Trong lòng bà ấy đích thực tồn tại một bóng ma, nhưng bóng ma trong người lại cột lấy tầng tầng gông xiềng, khi bà ấy càng ngày càng thanh tỉnh, gông xiềng sẽ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nặng...”

Mục Song Hàm nhủ mảy, cái hiểu cái không.

“Không cần hiểu, “Lạc Chiêu Dực cười nói: ” Nàng chỉ cần tin tưởng ta là được.”

Mục Song Hàm do dự một chút, từ từ đem bình ngọc đưa cho hấn, thấy hấn đâm vào đầu ngón tay đem giọt máu nhỏ xuống, trong nháy mắt đóng chặt nắp bình, giao lại cho nàng.

Mục Song Hàm đứng dậy đi tìm thuốc mỡ, Lạc Chiêu Dực kéo nàng ngồi xuống lần nữa, “Vết thương nhỏ thôi, đừng bận rộn.”

“...” Mục Song Hàm trừng mắt nhìn hấn, vẫn đi tìm thuốc mỡ, cẩn thận bắt lấy ngón tay hấn bôi một chút, “Điện hạ của thiếp, cái chàng không nên để ý lại rất để ý, nên chú ý lại đem thành chuyện nhỏ, vết thương nhỏ thì sao? Trước kia lúc thiếp còn ở Thanh Lâm huyện, đã gặp nhiều vết thương nhỏ trở thành trí mạng ... phi phi phi, không nói chuyện này.”

Lạc Chiêu Dực một tay khác chống cằm, không chớp mắt nhìn nàng, nàng cúi đầu bôi thuốc mỡ, thao thao bất tuyệt, trong mắt hấn tựa như phủ lên một tầng ánh mặt trời, vô cùng ấm áp, vô cùng ôn nhu.

“Được rồi, tất cả đều nghe theo nàng.” Thái tử điện hạ hiếm khi cảm tính ôn nhu không tùy hứng một lúc.

Mục Song Hàm lại hoài nghi ngẩng đầu liếc hấn một cái, “Quý nhập vào người?”

Lạc Chiêu Dực: “...” Ánh mặt trời gì đó, vừa rồi hấn nhất định là hoa mắt!

Thái tử phi hòa được một ván, thái tử không vui hừ một tiếng, thái tử phi lại cúi đầu xuống, khoe môi khê giường cao, ngoài cửa sổ, ánh mặt trời sáng rõ.

Hôm sau, Lạc Chiêu Dực theo lễ thường vào triều nghe báo cáo và phê duyệt công vụ, Mục Song Hàm nắm bình ngọc rất lâu, vẫn tin tưởng Lạc Chiêu Dực, đi Phượng Nghi Cung đem bình ngọc giao cho hoàng hậu, tối ngày hôm qua, nàng lại hỏi việc này, Lạc Chiêu Dực nói một câu có lẽ hấn biết rõ hoàng hậu muốn làm gì, nhưng khi nàng còn muốn hỏi thêm, Lạc Chiêu Dực đã ngủ rồi — có phải giả bộ ngủ hay không nàng không biết, dù sao kỹ thuật diễn của thái tử điện hạ cũng rất tuyệt.

Lúc hoàng hậu tiếp nhận bình ngọc về mặt lại không hề lạnh lùng, rất phức tạp, ngẩng đầu nhìn Mục Song Hàm, càng thêm kỳ lạ là, hình như có chút giễu cợt, có chút tức giận?

Được rồi, Mục Song Hàm còn có thể hiểu được thái tử một chút, nhưng bây giờ hoàn toàn không lý giải được ý nghĩ của hoàng hậu.

Nhưng sau đó, Phượng Nghi Cung lại rất bình tĩnh, hoàng hậu cả ngày ru rú trong cung, cũng không nháo ra chuyện gì.

Thái hậu muốn đi Thái miếu sớm, Thục phi được Văn Đế cho phép, đến phủ tam hoàng tử thăm trước.

Thục phi không giống trống khua chiêng, mà chỉ ngồi cổ kiệu đơn giản tiến vào, tuy nói tam hoàng tử Lạc Thương bị trúng độc tổn hại thần trí, trên thực tế cũng rất nhân nhả ở trong tiểu viện đùa với chim chóc.

“Thương nhi!”

Lạc Thương vẫy lui tâm phúc hầu hạ bên cạnh, chấp tay vãn an, “Mẫu phi an khang ạ?”

“Bản cung không có việc gì, cùng lắm tâm tình chỉ giảm chút, con thế nào? Đã kích ngấm ngấm hay công khai cũng không thể thiếu được.” Thục phi thoát áo choàng xuống, lộ ra dung mạo tinh xảo, mặc dù tuổi tác không còn trẻ, lại bảo dưỡng vô cùng tốt, nhưng giờ phút này không còn ngụy trang về hiện thực, trong mắt lại lộ ra mười phần lạnh lẽo.

“Trong ngoài tiểu viện này đều có người canh gác, nếu nhi thần không muốn, ngay cả con ruồi cũng không bay vào được.”

Lúc này Thục phi mới có chút vui vẻ, nhớ tới gì đó, lại lo lắng hỏi: “Độc con trúng...”

“Nhi thần tự mình hạ liều lượng, tất nhiên biết rõ, lúc hồi phủ đã uống giải được ngay rồi, trừ bỏ tận gốc chất độc còn lại.” Lạc Thương nắm bàn tay thật chặt, “Hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay nhi thần.”

Thục phi khẽ gật đầu, “Vậy là tốt, đúng rồi, thái hậu muốn đi Thái miếu, thái tử gây khó dễ từ bên trong, ngay cả con cũng phải đi theo... Thương nhi, bản cung đến đây chính là muốn nói cho con biết, chúng ta không thể ngồi chờ chết!”

Lạc Thương trầm mặc một hồi, trong mắt có cái gì chợt lóe rồi tắt, hồi lâu mới nói: “Vậy phụ hoàng bên kia...”

Thục phi bỗng dừng cười lạnh một tiếng, “Hắn chống đỡ không được bao lâu, chuyện bản cung làm thần không biết quỷ không hay... Qua nhiều năm như vậy, phụ hoàng tốt của con đều cho là hoàng hậu làm, nhưng khiến bản cung hận nhất là, dù hắn tưởng hoàng hậu làm, lại vẫn một mực che chở hoàng hậu, cũng gián tiếp che dấu thủ đoạn của bản cung, con nói hắn có bao nhiêu ngu xuẩn? Vì một người đàn bà điên như vậy, ngay cả mạng mình cũng không cần? Chỉ cần hoàng hậu cười với hắn một cái, cho dù bùng lên chính là kịch độc, hắn cũng sẽ không chút do dự mà uống hết...”

Thục phi nói, hốc mắt cũng dần dần hồng, bà ta tự cho là đang trào phúng, không ngờ bị thương trong mắt tiết lộ ra bao nhiêu ghen ghét, là bao nhiêu năm tháng trần trụi không cam lòng.

“Còn có tên thái tử nghiệt chủng kia... Chiêu Dục? Ha ha, bệ hạ có nhiều con trai như vậy, chỉ có một người này là hắn để ở trong lòng, nhật nguyệt chiếu mình, nhật nguyệt chiếu mình... Phần thâm ý này, có hoàng tử nào có thể được vinh hạnh đặc biệt đó? Thương nhi, Thương nhi của ta, cũng là hoàng nhi, con không hận sao? Con không oán sao? Con cam tâm sao?”

Thục phi nước mắt rơi như mưa, Lạc Thương trầm mặc không nói.

Kỳ thật nói cho cùng, vẫn không cam lòng.

“Cho nên, cho nên bản cung làm đúng, có đúng không? Bản cung làm hết thấy đều là vì bị bức ép, có phải không? Là hắn có lỗi với bản cung, không phải bản cung có lỗi với hắn, phải không?”

Thục phi tận lực muốn chứng minh bà ta không sai, nhưng mà cũng không che dấu được chút lý giải yếu ớt vô lực này, cùng với, cảm giác tội lỗi thật sâu trong lòng bà ta.

Bởi vì vô luận thế nào bà ta cũng không cách nào phủ nhận, bà ta từng yêu sâu đậm Văn Đế... Cho dù người Văn Đế yêu trước sau chỉ có hoàng hậu.

Thân là một phi tử, muốn lấy được tình yêu của quân vương, từ lúc vừa bắt đầu bà đã sai rồi, sai đến bây giờ, đáng tiếc bà ta cũng không cách nào quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Hồi tưởng

Từng câu từng chữ của Thực phi vang lên ở bên tai, Lạc Thương lại có vẻ trầm mặc rất nhiều.

Không cam lòng sao? Đó là đương nhiên. Nhưng hận... Hận có chút nói không rõ.

Từ khi nào, hắn cũng từng thật lòng làm một ca ca tốt, cũng từng nghe đệ đệ tuổi còn bé kêu từng tiếng “Tam ca”, trong lòng lại không tự chủ được dâng lên cảm giác tự hào và thỏa mãn của một người huynh trưởng.

Khi đó Lạc Chiêu Dực còn rất nhỏ, đặc biệt ngoan ngoãn, đặc biệt xinh đẹp đáng yêu, khác xa về ngoại mạo toàn thân có gai như của hiện tại... Lúc các huynh đệ chơi đá cầu, hắn sẽ rất ngoan ngoãn ở một bên xem, cầu lăn đến bên chân hắn, hắn sẽ ngồi xổm người xuống nhặt lên, hai tay đưa qua, giống như cầm ngọc tuyết, mặt cười cong lên, cơ hồ người gặp người thích.

Hồi tưởng rất tốt đẹp, nhưng con người đều sẽ thay đổi, Lạc Thương nhớ không rõ, từ khi nào thì hắn bắt đầu thay đổi, chỉ là đến lúc hắn bừng tỉnh phát hiện, ánh mắt Lạc Chiêu Dực nhìn hắn đã từ thân cận thay đổi thành kiêu ngạo hồ hững, hắn cũng từng thất hồn lạc phách, chỉ là phần tình cảm nhỏ nhỏ này trong lòng hắn đã không tạo nổi chút sóng cuộn nào, chỉ có tạo nên một tầng sóng gợn... Từng vòng rung động tràn ra, trong lúc vô tình liền xông vào đáy lòng.

Nhưng năm tháng kéo dài, đồ kỳ lạ tựa như rắn độc xâm nhập vào căn cốt lòng người.

Hắn dần suy nghĩ, nhất định phải tranh, vì mẫu phi, cũng vì chính mình, cho dù hủy diệt tất cả những điều đã từng tốt đẹp như hư không, hoàng gia, chưa từng có cái gì là huynh đệ tình thâm, chỉ có người chết ta sống.

“Đoan Mẫn bên kia...” Thanh âm Thực phi vang lên, kéo suy nghĩ của Lạc Thương trở về.

Lạc Thương nhắm mắt lại, lúc mở ra đã là một mảnh tối tăm kiên quyết, “Mẫu phi yên tâm, bên kia nhi thần luôn giữ liên lạc, bất quá không thể đường đột động thủ, thái tử mặc dù còn trẻ, cũng không phải dễ đối phó, e là hắn đối với ta đã sớm có phòng bị!”

Thực phi siết chặt quyền, lạnh lùng nói: “Thương nhi yên tâm, chỉ cần bệ hạ ngã xuống bất thành linh, trong cung tất nhiên sẽ một mảnh hỗn loạn, nền tảng của thái tử không bằng con, huống chi, thái tử hiện thời có một nhược điểm trí mạng... Thái tử phi!”

Đào mắt, lại qua mấy ngày.

Văn Đế đột nhiên hạ chỉ chiêu cáo thiên hạ, Tĩnh Nghi công chúa là con gái của Phó Nghiêu đại tướng quân đã qua đời, niệm tình Phó đại tướng quân trung liệt, cũng cảm động lòng hiếu thảo của công chúa, đặc chuẩn cho phép Tĩnh Nghi công chúa nhận tổ quy tông, nhưng, cũng không tước đoạt danh xưng cùng phân vị công chúa. Từ nay về sau, tuyên bố với bên ngoài là nghĩa nữ của Văn Đế, Lạc Tĩnh Nghi cũng đổi thành Phó Tĩnh Nghi.

Ý chỉ này vừa ra, dân chúng đều kinh ngạc, bất quá cũng có vài người cảm kích, hiểu rõ không nói.

Lúc trước Văn Đế đem con gái của Phó Nghiêu ôm vào cung xem như con gái ruột mà nuôi dưỡng, không phải là muốn cướp nữ nhi của Phó Nghiêu, trên thực tế là vì bảo vệ nàng, dù sao Phó Nghiêu cứu mạng Văn Đế, Văn Đế cũng nên giữ lại một tia huyết mạch cho người ta. Kỳ thật nhiều năm như vậy, thấy Lạc Tĩnh Nghi từ từ lớn lên, cho đến cập kê, trong lòng Văn Đế sớm có ý niệm để nàng nhận tổ quy tông, chỉ là ông sợ nói ra chân tướng sẽ làm tổn thương đến đứa nhỏ này... Hai mươi năm làm công chúa, đột nhiên biến thành cô nhi Phó gia phụ mẫu đều mất, đổi thành ai cũng khó tiếp nhận.

Nhưng Văn Đế không nghĩ tới chính là, Lạc Tĩnh Nghi sớm đã biết được chân tướng thân thế, lúc nàng quỳ trước mặt ông bình thân nói, Văn Đế thực sự có chút kinh ngạc.

“Phụ hoàng nuôi dưỡng Tĩnh Nghi nhiều năm như vậy, Tĩnh Nghi không dám quên ân đức phụ hoàng, nhưng, Tĩnh Nghi là con gái ruột của Phó đại tướng quân, không dám ham vinh hoa phú quý làm cho huyết mạch Phó gia đứt đoạn trên người Tĩnh Nghi. Qua nhiều năm như vậy, còn mấy người có thể nhớ Phó Đại tướng quân trung liệt mà chết? Tĩnh Nghi thỉnh cầu nhận tổ quy tông, để tên tiền phụ trở về Đại Cảnh... Nhưng hành động lần này duy chỉ có thẹn với phụ hoàng và tổ mẫu...”

Lạc Tĩnh Nghi nói cũng là lời thật lòng, trước kia Văn Đế thường nói với nàng, hữu ý vô tình từng nói với nàng tất cả sự tích của Phó tướng quân, nàng cũng rất bội phục, cho nên về sau biết được thân thế, nàng chỉ hơi khó chịu, không có gì là không thể tiếp nhận. Cho dù không có chuyện Lạc Đình, chỉ cần Văn Đế lộ ra một chút ý, nàng cũng sẽ muốn nhận tổ quy tông.

“Con cũng không thẹn với trăm,” Văn Đế nghe vậy nở nụ cười, lắc đầu nói: “Trăm nuôi dưỡng con nhiều năm như vậy, cũng là đang báo đáp ân cứu mạng của phụ thân con, là trăm nợ Phó gia, không phải Phó gia nợ trăm. Vốn là trăm còn lo lắng làm sao nói với con, không nghĩ tới con sớm có phần tâm ý này, trăm hết sức vui mừng. Tĩnh Nghi, đây không phải là bất hiếu với trăm và thái hậu, mà con đang làm bổn phận của một nữ nhi, chỉ cần con có tâm, cho dù nhận tổ quy tông, cũng có thể hiếu thuận với trăm và thái hậu như trước.”

“Phụ hoàng...” Lạc Tĩnh Nghi che miệng, nước mắt rơi như mưa, nghiêm túc cúi người vái, nói: “Vi quân tận trung, là bổn phận của người làm thần tử như tiên phụ, phụ hoàng dưỡng dục bảo vệ Tĩnh Nghi hơn hai mươi năm, là phụ hoàng có ân với Tĩnh Nghi... Tĩnh Nghi vĩnh viễn không dám quên.”

Nói xong, nghiêm túc dập đầu ba cái với Văn Đế, Văn Đế gật đầu nhận, sau đó đỡ nàng dậy, vỗ vỗ đầu nàng, cười nói: “Đứa nhỏ ngốc...”

Kỳ thật ân oán, thị phi sao có thể phân rõ ở đâu được, chỉ là xem trong lòng mỗi người nghĩ thế nào.

Nếu Văn Đế cảm thấy Phó Nghiêu vì cứu ông mà chết là đương nhiên, nếu Lạc Tĩnh Nghi ý vào công lao tiên phụ mà báo thù... Vậy đó lại là một con đường vận mệnh khác.

Mặt trời lên cao, là thời điểm cuối hạ đầu thu, ve kêu ếch gọi không ngừng, bên hồ nước chảy róc rách, lá sen màu xanh lục trải rộng, tô điểm thêm cho vài đóa hoa sen, gió thổi qua, mùi thơm tràn ngập.

Hai bóng người từ từ đi tới, một người trang phục lam nhạt, thanh tú ôn nhuận, trầm tĩnh nội liễm, đúng là Lạc Đình, người còn lại tử y nhanh nhẹn, dung nhan như họa, đẹp dễ bức người, chính là Lạc Chiêu Dực.

“Tiểu Thất, là đệ dạy Tĩnh Nghi làm như vậy sao,” Lạc Đình nói ra: “Phụ hoàng tuy có ý để Tĩnh Nghi trở về nhận Phó tướng quân, nếu như biết rõ trong lòng Tĩnh Nghi còn có... một ý nghĩ khác, nhất định sẽ không đồng ý.”

Cho dù Lạc Tĩnh Nghi biến thành Phó Tĩnh Nghi, nhưng hai mươi năm làm công chúa không phải có thể phui sạch được, trong mắt người ngoài, Lạc Tĩnh Nghi và Lạc Đình vẫn là huynh muội.

“Cô cũng không dạy nàng ấy,” Lạc Chiêu Dực nghiêm mặt nói, sau đó tùy tiện thêm một câu, “Bất quá thái tử phi có nói với nàng ấy hay không... Cô cũng không biết.”

Lạc Đình khoé miệng giật giật, dừng bước lại, rất là bất đắc dĩ nghiêng đầu nhìn hắn, tức giận nói: “Vì thái tử phi ngay cả nhị ca cũng muốn đào hố sao?”

“Lời này không phải nói như vậy,” Lạc Chiêu Dực cũng ngừng lại, nửa dựa trên tàng cây, ngửa mặt hướng tới ánh mặt trời, lười biếng cong lên đôi mắt, giống như cười như không, “Nhị ca, có một lần ta đến phủ huynh, trong lúc vô tình thấy trong phòng huynh bày biện một búp bê bằng gỗ, về sau đến lần nữa lại không nhìn thấy...”

Lạc Đình ngẩn ra.

“Nếu như ta nhớ không lầm, mười lăm tuổi năm ấy Tĩnh Nghi cập kê, vụng trộm đi theo Ngự tượng học làm hai cái tượng gỗ, còn làm tay bị thương, tỏ mẫu yêu thương nàng ấy, không cho phép nàng ấy chơi những vật này nữa, nhưng hai tượng gỗ kia... Có một cái, nàng ấy đưa cho huynh phải không, mà huynh đến nay còn giữ lại, chỉ là che giấu thôi.” Lạc Chiêu Dực thần nhiên nói.

Lạc Đình trầm mặc một lát, không giải thích, chỉ nói: “Trí nhớ đệ cũng thật tốt, cũng là chuyện trước kia rất lâu rồi.”

“Huynh cũng hai mươi lăm hai mươi sáu rồi, đến nay chưa thành thân, vì sao?”

Lạc Đình thờ dãi, “Không phải như đệ nghĩ, Tiểu Thất, đệ suy nghĩ nhiều rồi.”

“Trong lòng huynh đang suy nghĩ gì, cũng chỉ có mình huynh rõ ràng, ta không muốn biết,” Lạc Chiêu Dực không quan tâm cười cười, nói: “Chỉ đừng làm tổn thương người không muốn thương tổn, đến lúc đó huynh hối tiếc không kịp, ta cũng sẽ không đồng tình huynh!”

“Sẽ không,” Lạc Đình nói: “Sẽ không.”

Trong trí nhớ, thiếu nữ áo vàng cười chạy tới, nắm trong tay một tượng người bằng gỗ, khác không đẹp lắm, nhưng có vài phần rất giống nàng, ánh mắt nàng sáng long lanh, ân sâu mong đợi, ông tay áo rộng che dấu vài vết sẹo trên tay...

-- Nhị ca tặng quà cập kê cho Tĩnh Nghi, đây là đáp lễ, à... Mặc dù hơi khó coi, nhưng không cho phép vứt bỏ, được không?

Liễu Đan Nạn, Đào Vận... Hắn gặp qua rất nhiều cô nương muôn hình muôn vẻ, chỉ có một người ấy thật lòng đuổi theo hắn, mà hắn làm hết thấy, cũng vì không muốn tổn thương nàng.

“Nhị ca, trong lòng huynh hiểu rõ là được,” đây là chuyện của Lạc Đình và Lạc Tĩnh Nghi, Lạc Chiêu Dực chỉ nói tới đây thôi, không nói thêm nữa, chỉ nhắc đến một người khác, “Vị cô cô kia của chúng ta yên tĩnh đã lâu rồi.”

Sắc mặt Lạc Đình bình thường lại rất nhiều, đề xuống tất cả suy nghĩ, cười nói: “Bà ấy không yên không được, chuyện Lâm phò mã huyền nào đến mức mọi người đều biết, nếu không phải không có chứng cứ, cũng không thể chỉ cần dừng một cái là có thể giải quyết vấn đề.”

Khoé miệng Lạc Chiêu Dực gọi lên đường cong trào phúng, “Mấy ngày hôm trước, sau khi Thục phi đến chỗ Lạc Thương, phủ trưởng công chúa lại bắt đầu náo nhiệt lên, huynh nói... Đây có phải trùng hợp không?”

“Bọn họ cá mè một lứa không phải mỗi ngày một ngày hai...” Lạc Đình nói, đột nhiên dừng một chút, phất chốc ngẩng đầu: “Lão tam nhện không được?”

“Đến mức này, nếu lại nhần, vậy cũng không phải là Lạc Thương!”

Cho dù Lạc Thương muốn tạo phản, Lạc Chiêu Dực cũng không sợ, nhưng trong lòng hắn lại có một tầng bóng ma không xua đi được, tựa như một loại điềm xấu báo trước, hắn là người không phải thần thánh, tính toán không lộ chút sơ hở cũng chỉ vì hắn biết rõ sự tình bên trong, nhưng khẳng định còn có gì đó, mà hắn không biết...

Trong Đông cung, Mục Song Hàm theo lệ thường cho tiểu hồ ly và Đại Bạch Hồ ăn, xem chúng giả ngốc ngếch đã là chuyện thường ngày.

“Thái tử phi, Từ Hàn lâm cầu kiến.” Một tên tiểu thái giám chạy vào nói với Xuân Miên vài câu, Xuân Miên liền tiến lên nói.

Mục Song Hàm có chút kỳ quái, ngoại tử phụ nàng tuy là thái phó thái tử, thỉnh thoảng đến Đông cung, cũng rất ít khi đặc biệt tới gặp nàng, suy nghĩ một chút, nàng liền đứng dậy định đi ra gặp một lần.

Tiểu hồ ly đuôi móng vuốt ôm chén nhỏ, lắc lắc cái đuôi, vui vẻ đi theo phía sau nàng.

Đại Bạch Hồ gào ô một tiếng, nằm trên cầu nhỏ, cúi mí mắt, thỉnh thoảng nhìn bóng người ngoài sân.

“Tham kiến thái tử phi.” Mắt thấy Mục Song Hàm đến, Từ Hàn lâm cũng không vì vai vế trường bối, vẫn dựa theo lễ nghi mà hành lễ.

“Ngoại tử phụ không cần đa lễ, mau mời ngồi.” Mục Song Hàm đỡ một phen, ngồi xuống nói chuyện, “Ngoại tử phụ tìm đến Song Hàm là có chuyện gì sao?”

Từ Hàn lâm nhìn nàng mặt mày trong sáng, sắc mặt rạng ngời, vừa nhìn chính là được sủng ái, không có chuyện gì bức bối, có thể thấy được thái tử đối với nàng quả thật vô cùng tốt, ông yên lòng, vuốt râu, giải thích: “A Hàm, mấy ngày nữa chính là ngày giỗ ngoại tử mẫu ruột của con, con có muốn đi bái tế một chút không?”

Mục Song Hàm sững sờ, ngoại tử mẫu ruột, đó chính là mẹ ruột của mẫu thân.

Mẹ ruột Từ thị mất sớm, cũng đã mấy thập niên, ban đầu lúc Từ thị còn ở trong nhà có thể thường xuyên đi bái tế, nhưng gả cho người rồi cũng không tiện lui tới, dù sao cũng chôn cất ở lăng mộ Từ gia, nếu như thỉnh thoảng trở về nhà mẹ đẻ để đi tế bái, Hàn Lâm phu nhân hiện giờ tất nhiên sẽ không cao hứng.

Quan hệ giữa kẻ mẫu cùng kẻ nữ, nói một câu không dễ nghe, đó chính là như đi trên tảng băng mỏng.

Từ thị cũng từng nói qua việc này với Mục Song Hàm, nghĩ đến trong lòng cũng là có vương mắc.

“Sao ngoại tử phụ lại nghĩ đến chuyện này?”

“Lúc đầu ta cũng có ý định xây dựng lại mộ của mẫu thân A Thiên lần nữa, chỉ là phu nhân cảm thấy xây dựng rầm rộ phô trương đối với người đã mất cũng không tốt, A Thiên lại luôn không ở kinh thành, vẫn kéo dài đến nay,” phu nhân trong miệng Từ Hàn lâm tất nhiên là Hàn lâm phu nhân hiện nay, “Vẫn là do Hàn nhi trở về có nhắc tới việc này, cũng thuyết phục ngoại tử mẫu nó, còn nói con hiện tại là thái tử phi cao quý, việc này lẽ ra nên làm một lần... Ta cũng cảm thấy có lý.”

Từ Hàn lâm cũng biết Trang Nhượng Hân và Mục Song Hàm bất hòa, lời này là cố ý muốn hòa hoãn quan hệ của hai người.

Kỳ thật nói cho cùng, là thân phận của Mục Song Hàm thay đổi, nếu không cho dù Từ Hàn lâm có ý, với thanh danh bên ngoài của Từ gia, cũng không cách nào vì một phu nhân đã qua đời hao tổn công sức.

Trang Nhượng Hân?

Việc này vốn không thành vấn đề, nhưng nghe đến tên Trang Nhượng Hân, Mục Song Hàm lại cảm thấy không được bình thường, Hân biểu muội kia khắp nơi nhắm vào nàng sẽ vì nàng nghĩ được như vậy? Đừng có đùa!

Chương 50: Đùa giỡn

Edit + Beta: Anky

Tiền Từ Hàn lâm về, Mục Song Hàm trầm tư một hồi, sai người mài mực, lấy bút viết phong thư, dán xong giao cho Xuân Miên, để nàng xuất cung một chuyến đưa đến Mục phủ.

Chuyện Từ Hàn lâm nói, nàng cũng không lập tức đáp ứng, nhưng cần hỏi ý của mẫu thân một chút mới được.

Xuân Miên lĩnh mệnh, cất thư, cầm lệnh bài xuất cung ra ngoài.

Nhưng mà còn chưa đi đến cửa cung, ở trên đường nhỏ lại gặp phải hai cung nữ bê gấm vóc, một người rất béo, một người lại rất gầy, hai người đi cùng một chỗ thấy cũng rất buồn cười, Xuân Miên mặc dù không khôn khéo bằng Liễu Như, nhưng tính tình không thích gây chuyện, thấy đường nhỏ hẹp, liền có ý tránh một bên nhường đường.

Đúng lúc này, cung nữ bên cạnh bị trượt chân, thân thể nghiêng một cái liền ngã về phía bên này: “A, cẩn thận...”

“Ai da!”

Xuân Miên bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị đụng phải, hai người ngã vào nhau.

Cung nữ gầy vội vàng chạy tới, néo mặt cung nữ béo dạy dỗ: “Đi đường thế nào vậy, cũng không nhìn đáng ngại một chút, xem đi làm tiểu muội tử này bị ngã...”

“Ai, tiểu muội tử, thật xin lỗi!”

Cung nữ béo vội vàng kéo Xuân Miên lên, thân thể cao lớn như toà núi nhỏ chắn ở bên cạnh, Xuân Miên có chút bất đắc dĩ, nhưng trời sinh nàng tính tình mềm mỏng, chỉ xoa cánh tay bị ngã đau, lắc đầu nói: “Ta không sao, tỷ tỷ lần tới cẩn thận chút là được.”

Cung nữ béo cười khen: “Muội tử thật tốt tính, người hầu ở đâu vậy?”

Xuân Miên cũng không trả lời, sờ sờ tay áo, đột nhiên cả kinh... Thư đâu?

“Tiểu muội tử, thư này là của người sao?” Cung nữ gầy ở bên cạnh đúng lúc đưa một phong thư lên, kinh ngạc nói: “Đây không phải là con dấu Đông cung sao? Thì ra muội tử là người hầu ở Đông cung.”

Xuân Miên nhận lấy nhìn, con dấu vẫn còn, quả thật chính là lá thư thái tử phi giao cho nàng, nàng thở phào nhẹ nhõm, trong chớp mắt ngăn ngại đã ra một thân mồ hôi lạnh, cất kỹ thư một lần nữa, nói qua loa vài câu với hai cung nữ, vội vã đi.

Đội bóng dáng nàng biến mất, hai cung nữ kia liếc mắt nhìn nhau, cười quý dị, cung nữ béo hỏi: “Sao rồi?”

Cung nữ gầy cầm phong thư trên tay xoay một vòng, “Chúng ta phối hợp không phải lần một lần hai, thủ đoạn của ta người còn không rõ ràng sao? Phong thư thì không thay đổi, nhưng bức thư bên trong đã bị ta đánh tráo!”

“Vậy chữ viết?”

“Thù hạ của tam điện hạ người tài ba dĩ thế rất nhiều, bắt chước chữ viết của thái tử phi không phải là dễ như trở bàn tay? Người đi bẩm báo lại với Thực phi nương nương đi, ta cũng phải đến chỗ tam điện hạ bàn giao!”

Xuân Miên tới Mục phủ, dâng thư lên, “Phu nhân, đây là thái tử phi bảo nô tỳ chuyển giao, kính xin phu nhân sau khi xem xong, viết một phong hồi âm cho nô tỳ mang về.”

Từ thị có chút ngoài ý muốn, khuê nữ ở Đông cung trôi qua trôi chảy, không biết lần này là chuyện gì mà phải đặc biệt đến hỏi bà?

Mở thư ra nhìn, Từ thị sững sờ, đôi mắt từ từ rũ xuống, hốc mắt ửng đỏ, chỉ thấy trong thư ngoại trừ một vài lời thăm hỏi, còn có một đoạn viết: Ngoại tổ phụ tới gặp, nhắc đến ngày giỗ ngoại tổ mẫu, nữ nhi mười năm rồi kinh không thể bái tế, cảm giác bất hiếu sâu sắc, ngày giỗ lần này muốn đến nghĩa trang Từ gia tảo mộ bái tế, trùng tu lăng mộ ngoại tổ mẫu, không biết ý phụ thân mẫu thân thế nào?

Đây đương nhiên là thư bị đánh tráo, trên thực tế, Mục Song Hàm cũng đề cập chuyện Từ Hàn lâm nói, nhưng giọng điệu không phải giống như đã quyết định xong như vậy, nàng ở trong thư viết là hỏi thăm ý kiến của Từ thị, muốn Từ thị làm chủ chuyện này, còn đề cập đến Trang Nhượng Hân và Hàn lâm phu nhân, cũng nói một chút hoài nghi của chính mình...

Nếu Từ thị xem là thư thật, tất nhiên cũng sẽ sinh lòng nghi ngờ, nhưng một phong thư này, bà chỉ thấy được Mục Song Hàm một mảnh hiếu tâm, cũng nói đến ý nguyện sâu trong lòng bà.

Vì vậy Từ thị liền viết phong thư hồi âm, ý tứ chủ yếu là đồng ý vân vân, nói Mục Song Hàm hiện thời mặc dù là thái tử phi cao quý, lại không thể quên gốc rễ, ngày giỗ ngoại tổ mẫu nên đi bái tế một chút, còn trùng tu lăng mộ phải xây dựng rầm rộ, nên không cần ... Còn nói bà và Mục Bách sẽ cùng nhau tới, cũng mượn cơ hội này gặp khuê nữ...

Mặc dù xem phải thư giả, lại ngoài ý muốn trùng khớp với nội dung thư thật.

Mục Song Hàm nhận được hồi âm của Từ thị, khẽ gật đầu, cảm thấy mẫu thân nói có lý, hiểu đạo nhân luân, không thể quên nguồn cội, mặc kệ có liên quan đến Trang Nhượng Hân hay không, nàng cũng nên đi bái tế ngoại tổ mẫu ruột một chút.

Sắc trời dần tối, Lạc Chiêu Dục còn chưa trở về, nhưng phái ảnh vệ trở lại nói một tiếng, sẽ về trễ một chút, bảo nàng dùng xong bữa tối đi ngủ sớm.

“Điện hạ đi đâu vậy?” Mục Song Hàm thuận miệng hỏi một câu.

“Thái tử điện hạ còn ở ngoài cung, ” ảnh vệ tựa hồ sợ nàng hiểu lầm, lại thêm một câu, “Nhị điện hạ cũng ở đó.”

Ngụ ý chính là, thái tử là có chính sự muốn làm, tuyệt không phải vui chơi đến mờ mắt!

Mục Song Hàm cảm thấy rất buồn cười, như cười như không liếc nhìn hắn một cái, không nói gì, ảnh vệ liền buồn bực: Hắn có nói sai gì sao?

Mặt trời lặn xuống đường chân trời, màn đêm nặng nề trùm phủ, Đông cung đèn đuốc vẫn sáng trưng, Mục Song Hàm ngồi trong phòng, Liễu Như giúp nàng tháo đồ trang sức, các cung nữ rón rén chuẩn bị nước nóng, cánh hoa nổi trên mặt nước, sương mù bốc lên, tỏa ra một cỗ hương thơm, có một loại mỹ cảm mông lung.

“Đều lui ra đi.” Mục Song Hàm khoát tay, nàng từ nhỏ rất ít khi để người hầu hạ, tắm rửa lại càng không muốn có ai ở bên nhìn.

“Dạ.”

Màn che thả xuống, Liễu Như là người cuối cùng ra ngoài, khép cửa, cùng Xuân Miên trông giữ ở bên ngoài.

Người hoàng gia đại khái chính là mệnh phú quý, dùng đều là đồ tốt nhất, Lạc Chiêu Dục lại rất kén chọn, đồ dùng không chỗ nào không chú ý, đều là chuẩn bị theo tâm ý, giống như bể tắm trong phòng vậy, bốn phía đều là ôn ngọc khảm lên, dựa vào cũng không thấy lạnh, càng đừng nói bên cạnh còn bày các loại đồ ăn, muốn ăn đưa tay là có thể lấy được ... Dù sao, muốn thoải mái thế nào liền thoải mái như vậy.

Mục Song Hàm cởi quần áo ra, vào trong hồ, thoải mái thở nhẹ một tiếng, tóc dài ngâm trong nước, đen như mực tán ra, nổi bật lên da thịt trắng nõn càng như sương như tuyết, ónh nhuận như ngọc.

Tiếng nước chảy từ từ, Mục Song Hàm vẫn đang suy nghĩ chuyện Từ gia, ngoại tổ phụ Từ Hân lâm thì nàng tin tưởng, nhưng vị ngoại tổ mẫu kế nhiệm kia... Bởi vì rất nhiều nguyên nhân, nàng vẫn chưa thể gặp được, không biết là hạng người gì, nhưng mặc kệ là hạng người gì, cũng sẽ thiên vị Trang Nhượng Hân.

Trang Nhượng Hân bị chỉ cho Tam hoàng tử, cũng không được như Đào Vận bị ngã xe mà lùi lại hôn sự, nhưng nàng ta chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ như vậy, vậy thì có khả năng nhất chính là...

Mục Song Hàm nghĩ đến nhập thần, mắt đột nhiên bị một đôi tay bịt kín.

Mặc dù hơi kinh hãi, nhưng hơi thở quen thuộc làm nàng rất nhanh trấn định lại, “Trở về rồi à? Đi đường nào mà không có thanh âm vậy?” Nói xong, kéo tay hắn xuống, bịt môi nói: “Lần nào đến cũng là chiều này, làm thiếp sợ chơi rất vui về sao?”

Lạc Chiêu Dục hừ nhẹ một tiếng, buông lỏng tay, ngồi ở bên cạnh bể nước, trên người còn mang theo khí lạnh ngoài đêm khuya, tiện tay tháo ngọc quan xuống ném ở một bên, tóc đen tán rơi xuống người, nghiêng nghiêng đầu, thẳng tắp nhìn nàng, đôi mắt cong lên, con ngươi màu lam tựa hồ sâu thẳm, sương mù tràn ra, có loại yêu khí lan tỏa.

Hai người ở chung đã lâu, Mục Song Hàm da mặt cũng dày lên, cả thân thể ngâm ở trong nước, khẽ nhướn mày, cố ý nói: “Nhìn cái gì?”

Lạc Chiêu Dục nhẹ nhàng cười một tiếng, hạ thấp giọng, giọng nói ái muội đến cực điểm: “Trở về liền nhìn thấy cảnh đẹp mỹ nhân đang tắm, thái tử phi không phải cố ý chứ?”

Mục Song Hàm ở trong nước nhào tới — chàng mới là cố ý! Thái tử đáng ăn đòn!

“Chẳng lẽ không phải sao?” Lạc Chiêu Dục bị nàng bỏ nhào vào một thân nước, cũng không giận, cười dài tiếp tục đùa giỡn.

“Phải, sao lại không phải, ” Mặt Mục Song Hàm bình tĩnh, nói như nghiêm trang: “Thiên hạ mỹ nhân nhiều như vậy, thiếp thân thật đúng là sợ điện hạ ngày nào đó thuận tay mang một người trở về...”

Lạc Chiêu Dục vừa nghe, sờ cằm, “À, kỳ thật đúng là có mang về một người.”

Mục Song Hàm: “...” Mẹ nó!

Lạc Chiêu Dực nhìn vẻ mặt nàng bị khiếp sợ, bộ dáng nhỏ nhắn nghiêng lợi cũng thật là đáng yêu, hẳn làm vẻ nghiêm chỉnh, ý cười lại từ trong mắt đổ xuống.

Mục Song Hàm mặt không chút thay đổi, xoay người, không ngại hẳn ở một bên nhìn, tự nhiên cầm lấy tấm khăn lớn bên cạnh trùm lên, chân trần bước ra khỏi ao, cũng không thèm nhìn hẳn một cái.

“Tức giận?” Lạc Chiêu Dực đưa tay kéo, ôm nàng đầy cõi lòng, khăn chỉ có thể bao lấy thân thể, lại không che được cánh tay tuyết trắng cùng cẳng cẳng thon dài, hẳn lúc này thực cảm thấy nàng là cố ý quyến rũ người.

Mục Song Hàm giãy giụa, không tránh được, khinh bỉ trừng mắt liếc hẳn một cái, “Dù chàng ngây thơ muốn nhìn người ta ghen mới thấy thú vị, thiếp mới lười phải tức giận với chàng!”

Lạc Chiêu Dực bị nhìn thấu: “...”

“Còn không buông ra?” Thái tử phi cảm giác hô hấp hẳn khế nặng nề thêm, cười thầm, trên mặt vẫn một bộ bình tĩnh nói.

“Không buông!”

Lạc Chiêu Dực nhướn mày, cúi người hôn lên môi nàng, ôn nhu liếm mát gặm cắn, một đường vô tận triển miên.

Dây dưa hồi lâu mới lui ra, bắt lấy cổ tay tuyết trắng của nàng hôn hít một lúc, lỗ tai lại bắt đầu phỉm hồng, thấp giọng nói: “Thế gian này mỹ nhân đều không sánh bằng nàng, thái tử phi của cô...”

Mục Song Hàm rũ mắt không nói, khoe môi khê nhếch.

Lại nghe hẳn hừ nói: “Bất quá... công phu quyến rũ người của nàng càng ngày càng lợi hại a, hồ ly tinh!”

Mục Song Hàm chớp hai mắt, trên mặt vờ vô tội, nội tâm oán thầm: Vô nghĩa!

Vì nghiên cứu hẳn, nàng đã tổng kết một quyển ba mươi sáu kế, trong đó có một điều, nàng chỉ cần chủ động, hẳn sẽ lập tức bại lui, đương nhiên... Mỹ nhân kế cũng phải kiềm chế chút, số lần chủ động nhiều quá cũng không đáng giá.

Chắc, không phải chứ, con đường hồ ly tinh yêu nữ càng đi càng xa sao...

“Chàng vừa nói mang về một người... Là chuyện thế nào?” Mục Song Hàm giống như tùy ý nhắc đến vậy.

Lạc Chiêu Dực lúc này quả nhiên không vòng vo nói thẳng: “Nàng còn nhớ rõ lần trước Mục Nhung gặp chuyện không may không?”

Mục Song Hàm nghe vậy, vẻ mặt nghiêm túc, “Tất nhiên là còn nhớ.”

“Chính là ở lần đó, Tàng Ngọc Trai chỗ này bị lộ, cô hôm nay mang về chính là lão bản nương của Tàng Ngọc Trai tên Lục Chi.”

“Thiếp nhớ chủ nhân sau lưng Tàng Ngọc Trai là Đoàn Mẫn trưởng công chúa?” Mục Song Hàm khó hiểu, “Nhưng điện hạ bắt Lục Chi trở lại làm gì? Chẳng lẽ muốn đổi phó Đoàn Mẫn trưởng công chúa?”

Lạc Chiêu Dực ở bên tai nàng nói một câu, Mục Song Hàm tròn to hai mắt, “Tam hoàng tử cùng trưởng công chúa có ý tạo...?”

Lạc Chiêu Dực đưa tay “Xuy!” một cái, thần thần bí bí.

“Nhưng thế này, điện hạ bắt Lục Chi trở lại sẽ không rút dây động rừng sao?” Mục Song Hàm nhíu mày lo lắng nói.

“Cô bồi dưỡng không ít người, tình thông thuật dịch dung không ít, tất nhiên có người đóng giả Lục Chi ở đó,” Lạc Chiêu Dực nói: “Bất quá hiện tại Lục Chi còn hữu dụng, tạm giữ lại nàng ta.”

Mục Song Hàm gật đầu, nói đến việc này, nàng lại nghĩ tới Trang Nhược Hân, đem tất cả chuyện xâu chuỗi lại, nghĩ thế nào cũng không được bình thường...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Bất đắc dĩ

Bóng đêm nhô lên cao, ánh trăng như nước.

Trong phòng, ngọn đèn dầu sáng tỏ, Mục Song Hàm mặc áo đơn ngồi trên giường, cầm một quyển sách xem, bất quá từ nụ cười trong mắt nàng có thể nhìn ra tâm tư nàng không ở trong sách, mà đang chú ý cái khác.

Sau lưng, Lạc Chiêu Dực nửa vòng quanh nàng, chậm rãi giúp nàng lau tóc, vẻ mặt tự nhiên, không hề mất kiên nhẫn, ngoài miệng lại nói: “Phiền muốn chết !”

Mục Song Hàm làm như không nghe thấy, giống như đang nghiêm túc đọc sách.

Lạc Chiêu Dực lạnh nhạt nói: “Xem nàng là thái tử phi, cô miễn cưỡng giúp nàng một chút, nàng không cần quá đặc ý...” Cho nên, đừng thấy làm thái tử phi không có chỗ tốt?

Mục Song Hàm lặng lẽ vạch ngón tay — đây là lần thứ mấy ? Tính một hồi, đếm không hết.

“Nàng phải hiểu được...”

Mục Song Hàm chọc chọc hấn, hấn dừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn nàng, nàng cười hi hi quay đầu lại hôn hấn một cái, “Thù lao!”

Lạc Chiêu Dực xoay mặt đi, lỏ tai đồ lên nghĩ: Rất tốt, tiếp tục duy trì!

“Sách (Nữ giới) nói, nữ tử phải tuân theo tam tông tứ đức...” Mục Song Hàm nhìn sách, mặt mày ủ rũ.

“Đừng xem, một điều nàng cũng không làm được,” Lạc Chiêu Dực liếc nhìn nàng, tùy ý nói: “Không chỉ không làm được, nàng còn đại nghịch bất đạo, không nói về sau, nàng xem từ xưa đến nay có ai làm thái tử phi thành như nàng vậy ?”

Mục Song Hàm đột nhiên có chút chột dạ, lại theo bản năng muốn châm chọc: Điện hạ của thiếp, cũng không nhìn thử từ xưa đến nay có ai làm thái tử thành như chàng vậy ...

— Đây đương nhiên cũng chỉ là oán thầm.

“Khụ,” nàng hắng giọng một cái, mặt đứng đắn, nghiêm túc nói: “Là thiếp thân không đúng, về sau nhất định không dám lại mạo phạm điện... Ha ha ha, chàng làm gì vậy...”

Nàng một câu còn chưa dứt lời đã bị hấn chọc ngứa, cười đến toàn thân phát run, liên tục trốn về phía bên cạnh.

“Thái tử phi giả vờ giả vịt,” Lạc Chiêu Dực đè nàng dưới thân, khẽ cắn cắn tai nàng, hài lòng thấy bên tai nàng hồng một mảnh, cười nhẹ nói: “Bất quá, cô chính là thích bộ dáng đại nghịch bất đạo của nàng...”

— Đó là do chàng thiếu ăn đòn!

Mục Song Hàm cười đến rơi nước mắt, bịt lấy lỗ tai trùm hấn.

Lại nghe hấn nói tiếp: “Dù sao mặc kệ nàng đại nghịch bất đạo thể nào, cô đều trị được nàng...”

Mục Song Hàm nhìn đáng vẻ kiêu ngạo của hấn, trong lòng tự nhủ chàng cứ vênh vào đi!

Hai người xoay tới xoay lui trong chốc lát, Mục Song Hàm cuối cùng nhớ tới chính sự, “Hôm nay ngoại tổ phụ tới tìm thiếp...” Nàng đem sự tình nói đại khái một lần.

Lạc Chiêu Dực khẽ gật đầu, lại hỏi: “Vậy nàng muốn đi sao?”

“Vốn là thiếp cũng nên đi, nương cũng có ý này,” Mục Song Hàm nhú mày, “Nhưng vừa rồi nghe chàng nói chuyện của tam hoàng tử và Đoan Mẫn trưởng công chúa, trong lòng thiếp cảm thấy có điểm gì là lạ, cũng không phải lòng thiếp tiểu nhân, trước kia Hân biểu muội luôn khắp nơi nhắm vào thiếp, sao có thể đột nhiên thay đổi tính tình suy nghĩ cho thiếp đây?”

Nàng có phần suy đoán chưa nói ra, nàng hoài nghi Trang Nhượng Hân cùng Tam hoàng tử thông đồng, dù sao cũng là phu thê chưa thành hôn, lại không thay đổi được sự thật bị chỉ hôn, không có tiếp xúc mới kỳ quái đây?

Lạc Chiêu Dực nâng một lọn tóc nàng lên nhẹ nhàng ngửi, khẽ cười một tiếng, không quan tâm nói: “Nàng muốn đi cứ đi đi, Từ lão cô hủ tuy giáo hoạt, cho dù biểu muội kia của nàng có lòng dạ đó, Từ gia cũng không thiếu người thông minh, sẽ không để nàng ta liên lụy đến toàn bộ Từ gia... Huống chi, cô có ở đây, sợ cái gì.”

Nghe hấn nói một hồi, tâm trạng phập phồng bất định của Mục Song Hàm một ngày nay đột nhiên liền an định... Thái tử điện hạ luôn có thể cho nàng cảm giác an toàn không thay thế được, dù bao nhiêu khói mờ tựa hồ cũng che giấu không được ánh sáng rực rỡ lưu chuyển giữa lòng mây hấn, kiêu ngạo tự nhiên đã thành cốt khí, sáng chói rực rỡ hơn cả nắng gắt.

— — Mặc dù... Có đôi khi cũng rất đáng đánh đòn —

Bóng đêm dần dần sâu, trong phòng từ từ không còn thanh âm, gió nổi lên, đèn tắt, một đêm yên giấc.

Thời gian gần đây, trên triều trong hậu cung, mọi người nhạy bén phát hiện Văn Đế đang bắt đầu có ý bồi dưỡng thái tử gánh vác trách nhiệm, rất nhiều chính sự quan trọng đều không nhúng tay vào, mà để thái tử một mình giải quyết, thái tử làm việc so với Văn Đế ôn hòa nhân từ là bất đồng, hẳn quả quyết bá đạo hơn, có thể nói mạnh mẽ vang dội, rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng, đã có loại cảm giác choáng váng “Mẹ nó, còn chưa kịp bàn nhỏ bàn lớn việc này đã bắt ngờ được quyết định như vậy rồi?”.

Người thông minh khác sâu hiểu đạo lý “Vua nào triều thần nấy”, chỉ có thể gia tăng cái đuôi thái độ đoan chính từ từ mà thích ứng, bằng không đợi thái tử lên ngôi, bọn họ e là cũng phải bị cắt giảm.

Trừ lần đó ra, rất nhiều người đang tìm tòi nghiên cứu ẩn ý phía sau hành vi này của Văn Đế, xưa nay hoàng đế đều là càng về sau càng không muốn buông quyền, sao Văn Đế lại hoàn toàn tương phản vậy?

Bên trong Ngự thư phòng, Lạc Chiêu Dục đang nói chậm rãi mạch lạc đầu vào đấy, Văn Đế gật đầu cười, khép lại tấu chương, “Tiểu Thất, con làm rất tốt.”

Lạc Chiêu Dục ngẩng đầu, đánh giá ông, mặc dù sắc mặt Văn Đế cũng không có bộ dáng gì suy yếu, nhưng tinh thần lại khác biệt, Lạc Chiêu Dục từng học võ, rõ ràng có thể nhìn ra gần đây Văn Đế có cảm giác rất mệt mỏi, tựa như... Sau một khắc sẽ hôn mê, không bao giờ tỉnh lại.

“Phụ hoàng, lúc thái y đến thỉnh mạch có nói qua gì không?” Lạc Chiêu Dục vẻ mặt nhân nhật, bàn tay giấu trong tay áo nắm lại thật chặt, tựa như muốn siết đến ra máu.

Văn Đế lắc đầu, cười nói: “Trẫm không có việc gì, chỉ là người đã lớn tuổi, tinh lực kém hơn người trẻ tuổi các con, con thân là thái tử, cũng nên học gánh vác một vài chuyện.”

Lạc Chiêu Dục nhú nhú mày, “Không bằng bây giờ cho thái y đến nhìn lại xem, nhi thần cũng muốn nghe thái y chẩn đoán bệnh một chút!”

“Thân thể trẫm, trẫm tự mình rõ ràng, con mặc kệ đi, làm tốt chuyện của mình là được,” Văn Đế đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, không giải thích được cảm khái một câu, “Thoảng cái cũng sắp vào thu, hoa đào sớm đã tàn rồi.”

Lạc Chiêu Dục nhìn bóng dáng của ông, rũ mắt xuống, nhân nhật nói: “Khi còn bé, mẫu hậu cũng thường hay lăm bắm, từng nhắc tới bà và phụ hoàng quen biết dưới cây hoa đào...”

Văn Đế hiển nhiên đối với đề tài này cảm thấy rất hứng thú, mắt cũng sáng lên, “A? Mẫu hậu con lại từng nói về chuyện này sao?”

“... Kỳ thật nhi thần đã sớm biết, mẫu hậu không phải là nữ nhi của Tả tướng.” Giọng nói Lạc Chiêu Dục trước sau vẫn lạnh nhạt, tựa như đang nói chuyện không liên quan đến mình chút nào.

Văn Đế quay đầu, vẻ mặt rất phức tạp, nhìn hẩn hồi lâu, thờ dài, chính là biến tướng thừa nhận, “Tiểu Thất, con là đứa trẻ thông minh, có một số việc, đến cùng vẫn không thể gạt được con.”

Lạc Chiêu Dục không mở miệng.

“Tháng tư năm ấy, hoa đào nở rất đẹp, trẫm đi ngắm hoa, gặp được một tiểu cô nương lạc đường, tính tình hoạt bát sáng sủa lại thiên chân hồn nhiên, nàng nói nàng vừa tới kinh thành, là tới tìm tỷ tỷ nàng,” Văn Đế nhớ lại chuyện trước kia, những cảnh tượng đó đã trôi qua nhiều năm, nhưng lại chưa từng phai nhạt, “Trẫm vừa thấy nàng, đã cảm thấy nàng cùng Hoàng quý phi của phụ hoàng rất giống nhau, vì loại tâm lý nào đó, trẫm che giấu thân phận cùng nàng lui tới...”

Hoạt bát sáng sủa lại thiên chân hồn nhiên? Lạc Chiêu Dục không có cách nào đem những thứ này hình dung vào cùng một chỗ với hoàng hậu lạnh lùng tĩnh mịch được.

“Cho nên mẫu hậu là người Tây Di, còn từng là muội muội ruột thịt của thánh nữ Tây Di, chỉ là mọn thân phận nữ nhi Tả tướng gả cho phụ hoàng,” Lạc Chiêu Dục sớm có suy đoán, cũng hoàn toàn không ngoài ý muốn.

Văn Đế gật đầu, “Vi trong lúc đó có biến đổi bất ngờ, Hoàng quý phi lại cực kỳ phản đối, cũng may trẫm kiên trì, Tông Dung cũng không có buông tay...”

Khi đó, hoàng hậu còn trẻ, thiên chân hồn nhiên, lại là tình yêu đầu tiên, không thể tự kiềm chế rơi vào lưới tình, Văn Đế cũng không khác gì lắm, còn ưng thuận hứa hẹn với nàng, từ nay về sau trong mắt thật sự không có người nào khác nữa, cho nên Lạc Chiêu Dục chính là đứa con cuối cùng, căn bản không có đệ đệ muội muội.

“Từ tình thâm ý trọng biến thành hiện tại điên điên khùng khùng,” Lạc Chiêu Dục có chút châm chọc nói: “Vậy kiên trì lúc trước chẳng phải trở thành một truyện cười?”

Văn Đế trước giờ luôn không đề cập tới chuyện cũ, giấu giếm đến nay mới chịu nói, trên mặt Lạc Chiêu Dục không thể hiện, kỳ thật rất muốn biết

nguyên nhân hoàng hậu lại biến thành như vậy... Hoàng hậu đối với hần yêu hận đan xen, hần lại không thể hiểu được ?

“Con đũa nhỏ này thật là...” Văn Đế đưa tay muốn vỗ đầu hần, Lạc Chiêu Dực nghiêng nghiêng người, vẫn bị Văn Đế một phen vỗ trúng, hần nhú lại mi hừ nói: “Nhi thần nói sai rồi sao?”

-- Tiểu tử thói rất biết đâm vào lòng người !

“Con không hiểu đâu...”

Lạc Chiêu Dực thuận thế nói tiếp: “Vay phụ hoàng cứ nói đi, nhi thần rửa tai lắng nghe.”

Văn Đế: “...” Lão cha tốt tính như ông cũng muốn đánh con trai!

Lạc Chiêu Dực nhưn mày -- nói đi chứ!

Văn Đế khoát khoát tay, “Con trở về đi, trầm hiềm khi được rảnh rồi, muốn đi thăm mẫu hậu con một chút!”

“Phụ hoàng, vì sao lúc nào cũng muốn giấu giếm nhi thần?” Lại dùng chiêu này đánh trống lảng sang chuyện khác, thật sự là đủ rồi!

Văn Đế dùng giọng nói ôn hòa tựa như thường ngày nói: “Yên tâm, chờ trầm chết sẽ để lại di chiếu cho con, trên đó sẽ viết rõ ràng rành mạch, đến lúc đó con tự mình từ từ xem đi.”

Lạc Chiêu Dực: “...”

Thái tử bị chặn đến á khẩu không trả lời được.

Văn Đế cuối cùng cũng hài lòng, ung dung đi về hướng Phượng Nghi Cung.

Lạc Chiêu Dực ghen một ngụm khí trở lại Đông cung, bắt đầu đập đồ, xem cái gì khó chịu liền đập chỗ đó!

Mọi người: A, thái tử quen thuộc đã trở lại !

Gần đây ôn nhu kiên nhẫn dễ nói chuyện gì đó đều là ảo giác mà ảo giác, hi vọng vô thường, thô bạo bất thường mới là bản sắc thật !

Tiểu hồ ly ở trong sân, một móng vuốt chụp được cái chén ngọc nhỏ, trong miệng còn ngậm vài cây bút, hăng hái chơi đến vô cùng cao hứng, tựa như một chút cũng không cảm giác được cơn bão tức giận của thái tử điện hạ.

“...” Lạc Chiêu Dực tiện tay ném một quyển sách nện trên đầu nó, lực đạo lại nhẹ đi rất nhiều: “Ngốc tử !”

Tiểu hồ ly: “... QAQ”

Đúng lúc Mục Song Hàm đuổi tới: “...”

Nhìn thấy mớ bừa bộn đầy đất, thái tử phi cố gắng giữ vững vẻ mặt, bình tĩnh nói: “Điện hạ, có thể giải thích một chút không?”

Lạc Chiêu Dực quý dị lặng yên một lúc, ngay sau đó vẫy vẫy tay với Đức Phúc đang giả làm người vô hình ở bên cạnh, lạnh nhạt nói: “Những vật này đều đã cũ, nên thay.”

Đức Phúc mồ hôi lạnh, cung kính nói: “Dạ.”

Sau đó Lạc Chiêu Dực nhìn về phía Mục Song Hàm -- xem đi, giải thích rồi.

Mục Song Hàm quét qua một đồng hồ mới tinh sáng bóng: “...”

Nàng dùng vẻ mặt than vầy lui người đi, đóng cửa lại, kéo hần ngồi xuống, mới hỏi: “Lại vì cái gì mà phát giận?”

Lạc Chiêu Dực trầm mặc một hồi lâu, mới không tình nguyện kể việc cùng Văn Đế nói chuyện.

Mục Song Hàm hơi giật mình, hỏi trúng tim đen: “Vay điện hạ, chàng là vì bề hạ giấu giếm những chuyện kia mới bức bối, hay là bởi vì một câu di chiếu sau khi chết kia làm cho chàng bất an ?” Ai, rõ ràng trong lòng lo lắng muốn chết, ngoài mặt còn bộ dạng không thèm để ý chút nào... Đây là tìm tội cho ai chịu vậy?

Lạc Chiêu Dực phút chốc ngẩn đầu, đột nhiên phát hiện thái tử phi của hần kỳ thật nhạy cảm đến kinh người.

Văn Đế buông quyền, chính sự bàn giao thái tử, rất nhiều người cảm thấy thái tử nên cao hứng, mà trên thực tế thì sao? Lạc Chiêu Dực một chút cũng không cảm thấy cao hứng.

Kỳ thật Mục Song Hàm cũng thấu hiểu, Văn Đế đối với Lạc Chiêu Dực thật sự là sùng ái dung túng đến trình độ nhất định, tựa như muốn bổ sung thêm

cả phần của hoàng hậu vào, mà Lạc Chiêu Dực ngoài miệng không nói, nhưng đối với Văn Đế tình cảm sao lại không sâu, dù sao tâm của hắn không phải làm từ đá.

Đây đại khái là đôi phụ tử kỳ lạ nhất hoàng gia, hoàng đế lão cha không thích giữ quyền thế trong tay, cũng không nghi kỵ thái tử con trai, thái tử con trai tiếp thu quyền thế còn không tình nguyện muốn phát hỏa như vậy...

Trên thực tế, Mục Song Hàm cảm thấy, đại khái tất cả mọi người sẽ đồng ý Văn Đế là một vị vua nhân từ, nhưng không nhất định là một minh quân... Bởi vì, Văn Đế thật sự là quá cảm tính, cái gì để ở trong lòng, đều sẽ dành hết trân trọng, tỷ như đối với hoàng hậu, đối với thái tử... Cũng khó trách Thục phi và Lạc Thuong sẽ oán hận không cam lòng như vậy.

Ánh mắt nàng tràn ngập ôn nhu và thấu hiểu, trong lòng Lạc Chiêu Dực cứng lại, đột nhiên đưa tay ôm lấy nàng, cảm tựa vào trán nàng, trước mắt lại có chút mờ hồ.

Nhưng Lạc Chiêu Dực chính là Lạc Chiêu Dực, kiêu ngạo đến không ai bì kịp, sẽ không cho phép chính mình mềm yếu.

Không biết qua bao lâu, hắn thấp giọng nói: “A Hàm, thì ra cô cũng là người phạm tặc, thế mà lại nhìn không thấu sinh lão bệnh tử trên đời...”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cận kề điểm cuối

Edit + Beta: Anky

Việc bá tể ngoại tử mẫu này, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng Mục Song Hàm cần phải đến Từ phủ trước một ngày, có rất nhiều công việc lễ nghi cần thương nghị.

Ngày hôm đó thời tiết vừa vặn không nóng bức lắm, thỉnh thoảng có gió mát thổi qua mặt, rất là nhẹ nhàng khoan khoái, thích hợp ra cửa.

Xe ngựa chuẩn bị xong, hộ vệ đi theo cũng an bài thỏa đáng, đang chờ thái tử phi.

Mục Song Hàm lại có chút do dự, gần đây cảm xúc thái tử điện hạ không được ổn định, lần này đi hai ba ngày, hiện tại nàng có chút không yên lòng.

Nội tâm Lạc Chiêu Dực kỳ thật rất mềm mại, lại giống như bị cây xương rồng bao vây lấy, người ngoài chạm lên sẽ bị đâm đau tay, nhưng trong lòng hắn cũng sẽ máu tươi đầm đìa như vậy.

“Sững sờ ở chỗ này làm gì?” Lạc Chiêu Dực nhướn mày, giống như cười như không, “Có phải luyến tiếc cô không, không muốn đi nữa?”

Mục Song Hàm không phản bác, mỉm môi mà cười, “Đúng vậy.”

Lạc Chiêu Dực hơi giật mình, không nghĩ tới nàng nói trắng ra như vậy, bên tai lại có chút nóng lên, giương mắt nhìn trời, giữa hai người có một thoáng lặng im, sau đó hắn duỗi tay ôm lấy nàng, ở bên má nàng hôn một cái, “Vậy cho phép nàng sớm trở về một chút!”

Mục Song Hàm cười cười, ôm lại vòng eo của hắn, thấp giọng nói: “Thiếp hy vọng điện hạ đáp ứng thiếp một chuyện.”

“Cái gì?”

“Đừng hạn dùng bữa nghỉ ngơi, đừng bởi vì tâm tình không tốt liền ngược đãi thân thể của mình... Thiếp cũng sẽ lo lắng.”

Lạc Chiêu Dực đưa tay phủ trên trán nàng, từ từ đi xuống vuốt lên cái nhúm mày khẽ của nàng, “Được.”

Tiếng xe ngựa chạy lộc cộc vang lên, Mục Song Hàm nhịn không được lại vén rèm xe lên nhìn về phía sau, thấy Lạc Chiêu Dực đứng bên cửa đưa mắt nhìn theo, cảm y, trường bào, ngọc quan, tóc dài như mực bị gió thổi tung, xa xa có thể thấy được thiếu niên phong thái hoa mỹ, tú dật tuyệt luân, dù xung quanh có vô số cảnh đẹp, cũng không sánh bằng tư thái chấp tay thong dong của hắn.

Thế gian này sẽ có một người như vậy, hắn trong mắt người là độc nhất vô nhị, trên đời không có người thứ hai.

“Chít chít chít chít — — ”

Dưới gầm xe đột nhiên nhảy ra một cái đầu hồng mao, lộ ra nửa tròng mắt, xoay vòng lưu chuyển không ngừng, kinh động đến Mục Song Hàm đang thất thần, nàng khẽ nhướn mày, mang vật nhỏ theo đuôi ôm vào trong lòng, “Sao người lại đến đây?”

Tiểu hồ ly: “Chít chít — — ” chủ nhân nhét ta vào đó, bảo vệ Hàm Hàm mà!

Mục Song Hàm chỉ là thuận miệng hỏi, căn bản nghe không hiểu nó đang nói gì, nàng vuốt vuốt đầu tiểu hồ ly, thoáng cúi đầu, sợi tóc rủ xuống, điểm lệ giữa lông mày tựa hồ cũng lắng đọng lại, không biết đang suy nghĩ gì, vô cùng ôn nhu trầm tĩnh.

Đến ngoài Từ phủ, sớm có người đang ở ngoài chờ nghênh đón, Xuân Miên Liễu Như đỡ Mục Song Hàm xuống ngựa, người Từ phủ từ trên xuống dưới đều quý xuống đất hành lễ, Trần Trầm như khúc gỗ chỉ biết tuân theo lệnh thái tử, đi theo sau lưng thái tử phi, ai hơi ngẩng đầu quan sát đều bị hất mất lạnh đảo qua dọa trở về.

Mục Song Hàm tiến lên đỡ Từ Hàn lâm dậy, “Mấy ngày nay quấy rầy ngoại tổ phụ rồi.”

Từ Hàn lâm vuốt râu, “Thái tử phi khách khí.”

Mà bên cạnh Từ Hàn lâm có lão phu nhân, hình dung đoan trang, tướng mạo có chút cổ hủ nghiêm túc, Mục Song Hàm vừa nghĩ liền biết là người nào, cùng Từ Hàn lâm cũng có chút tướng phu thê.

Nghe nói ngoại tổ mẫu ruột của nàng trời sinh tính tình nhu thuận, không sai biệt lắm với mẫu thân Từ thị của nàng, so với Hàn lâm phu nhân hiện giờ hoàn toàn khác biệt, bất quá hai phu nhân có chung đặc điểm, đó chính là kính cẩn nghe lời, mà đây chính là kiểu Từ Hàn lâm thích.

Vào cửa, Trang Nhượng Hân đột nhiên sáp đến, ôn nhu cười nói: “Hàm biểu tỷ, lúc trước có một số việc là muội không đúng, tỷ hiện thời là thái tử phi cao quý, đừng so đo với tiểu biểu muội bình thường, được không?”

Nàng ta một bộ dáng điềm đạm đáng yêu, ở trước mặt mọi người làm trò nói lời này, rõ ràng chính là ép Mục Song Hàm hòa hảo với mình, nếu không thì phải gánh lấy cái danh bụng dạ hẹp hòi.

Mục Song Hàm giương mắt, nhàn nhạt nhìn nàng ta một cái, không lên tiếng.

“Trang tiểu thư, người cũng biết thân phận tiểu thư nhà ta hôm nay không giống ngày xưa, theo lý người nên tôn xưng một tiếng thái tử phi, gọi thẳng tên tục chính là đại bất kính!” Liễu Như không kiêu không siểm nịnh nói, hai nha hoàn được ma ma trong cung dạy bảo, khi nói chuyện cũng ra hình ra dáng.

Trang Nhượng Hân uly khuất nói: “Chẳng lẽ làm thái tử phi rồi, ngay cả biểu tỷ muội cũng không nhận sao?”

“Không phải vấn đề có nhận hay không, Trang tiểu thư cũng là tiểu thư khuê các, lại không hiểu quy củ như vậy, nói ra không sợ người khác chê cười sao?” Liễu Như tiếp tục nói.

Hàn lâm phu nhân Tôn thị vẫy tay với Trang Nhượng Hân nói: “Hân nhi, đến bên ngoại tổ mẫu này, con nói xin lỗi là được rồi, nói thêm gì nữa sợ là bị người ta nói trào cao, làm thái tử phi đương nhiên không giống nhau rồi, không thấy nha hoàn thiếp thân cũng tài trí hơn người sao?”

Trong lời nói của bà ta không mang một chữ trào phúng, nhưng nghe xong đầy khó chịu.

Liễu Như bị kìm nén đến sắc mặt trắng bệch, thấy Mục Song Hàm thần sắc tự nhiên, cười nhạt nói: “Nha hoàn bên cạnh bản cung tài trí hơn người có gì không đúng sao? Thái tử điện hạ thường nói, người Đông cung ra cửa phải có khí thế của Đông cung, đừng khúm núm vâng dạ làm chàng ấy mất mặt, Liễu Như làm rất tốt, nói không tồi, bản cung còn muốn thưởng nàng ấy đấy!”

Mọi người: Thực lớn lối! Bất quá... Chính xác là phong cách của thái tử...

“Hân nhi cũng là chính phi chưa qua cửa của Tam điện hạ...” Tôn thị cố ý cường điệu, ngụ ý, người há có thể để một đứa nha hoàn làm mất thể diện của nó?

“À,” Mục Song Hàm cười cười, mặt mày cong lên, vô tận xinh đẹp kiều diễm, cường thế đoạt phong thái của cả phòng, “Đội nàng ta qua cửa lại đến nói lời này với bản cung đi.”

Mọi người: “...” Gắn mực thì đen, gần đèn thì sáng! Thái tử phi này quả thực là được thái tử chân truyền!

Từ Chính Hoàng nhìn sắc mặt tổ phụ, lặng lẽ đẩy Từ Uyển Thẩm một cái, Từ Uyển Thẩm bắt đắc dĩ, đành phải tiến lên hoà giải, “Tổ phụ, thời gian không còn sớm, không bằng khai tịch đi?” Kỳ thật Từ Uyển Thẩm đối với Trang Nhượng Hân cũng rất phiền, Mục Song Hàm đến tể bái ngoại tổ mẫu ruột, bọn họ cùng họ Từ thì cũng thôi đi, nhưng người một người họ Trang đến xem náo nhiệt gì chứ?

Cũng may vị cô cô kia của nàng không thích đến, nếu không thật đúng là có náo loạn.

Từ Hàn lâm lúc trước vẫn không có cách nào chen vào nói, lúc này được cái bậc thang, sắc mặt hòa hoãn, “Ừ.” Ông nói, có chút nghiêm khắc quét qua Tôn thị một cái, chuyện bọn tiểu bối, bà quản nhiều làm gì?

Tôn thị ghen lời, cúi đầu.

Từ Hàn Lâm kỳ thật không muốn quản chuyện tiểu bối, bởi vì ông cảm thấy đều là người một nhà, hải từ âm ỉ vài lời tình cảm mới tốt lên, nhưng nếu trường bối nhúng tay vào, ý nghĩa lại khác nhau, ông đặc biệt cho phép Trang Nhượng Hân hôm nay đến đây, cũng là muốn hóa giải mâu thuẫn giữa nàng ta và Mục Song Hàm, đáng tiếc... Ai!

Trang Nhượng Hân âm thầm cắn răng, cười lạnh... Mục Song Hàm, người đắc ý không được bao lâu đâu!

Từ gia bên này phong ba tạm dừng, trong cung lại là khói thuốc súng vừa bắt đầu.

Lạc Chiêu Dực vừa ngồi xuống, Đức Phúc đang muốn bày biện, lại thấy một ảnh vệ nhảy xuống bám vào bên tai gì đó, sắc mặt thái tử điện hạ lập tức trầm xuống, tay đặt trên bàn dần dần siết chặt, gõ mạnh một cái, toàn bộ cái bàn đều tràn ra vô số vết nứt.

“Tiểu Bạch!”

Đại Bạch Hổ “Gào ô – -” một tiếng, không đợi người thấy rõ, nhanh chóng phóng đến cạnh cửa, Lạc Chiêu Dực nhảy lên lưng nó, lạnh lùng nói: “Đi!”

Đức Phúc bụng cái mâm ngọc lảng, còn chưa phản ứng kịp, đột nhiên, cái bàn “Rầm” một tiếng vỡ vụn ra, mồ hôi lạnh của hắn rơi xuống trong nháy mắt, lắp bắp nói: “Đây là... Xây ra chuyện lớn.”

Văn Đế lại ở Phụng Nghi Cung học mẫu tử, không giống lần trước nhanh chóng tỉnh lại, lần này rõ ràng nghiêm trọng hơn, thái y tốn vô số công phu, châm cứu rót thuốc, cũng không cách nào làm ông tỉnh lại.

Tin tức không biết sao lại nhanh chóng truyền ra ngoài, đông đủ quan lại tề tụ ở Chiêu Minh điện, yêu cầu gấp mặt Văn Đế, muốn tìm hiểu đến cùng.

Kết quả thăm dò biết ngoài Phụng Nghi Cung có cấm quân canh giữ, chỉ truyền thái y, những người còn lại đều không cho vào, lòng nghi ngờ của mọi người càng sâu hơn, cơ hồ biết được tin tức này là thật.

Đại Bạch Hổ dừng lại ở trước cửa Phụng Nghi Cung, bị người ngăn cản, Lạc Chiêu Dực ngẩng đầu đảo mắt qua, trong mắt chứa sát khí: “Ngay cả cô cũng dám cản?”

“Hoàng hậu nương nương có lệnh...”

Thị vệ kia không nói được nữa, ánh mắt thái tử quá dọa người, hắn cảm thấy nếu mình nói thêm gì nữa, một giây sau xác định không còn hơi thở.

Đại Bạch Hổ trực tiếp xông vào, bọn thị vệ cản cũng không được, đành phải mở một mắt nhắm một mắt, hoàng cung lớn như vậy, dám lộng hành không kiêng nể gì cũng chỉ có thái tử điện hạ, dù sao vị điện hạ này ngay cả lệnh của Văn Đế cũng từng phản kháng, huống chi là của hoàng hậu?

Trong tâm điện, thái y lui tới, hoàng hậu đứng cách bên giường không xa, ánh mắt nhìn chăm chú vào sắc mặt xanh đen của Văn Đế trên giường, có chút ngầy ra.

Lạc Chiêu Dực vọt vào, ống tay áo giường cao, chọt mang theo một trận gió lạnh, trong điện nhiệt độ thoáng chốc giảm xuống, thái y càng thêm nom nớp lo sợ.

Hoàng hậu cuối cùng có phản ứng, xoay đầu lại hờ hững nói: “Bản cung không phải đã nói, không cho phép bắt luận kẻ nào...”

“Bọn họ ngăn được cô sao?” Lạc Chiêu Dực hừ lạnh một tiếng, thẳng vào vấn đề chính: “Phụ hoàng đến tột cùng bị làm sao? Vì sao lại là ở Phụng Nghi Cung gặp chuyện không may? Lần một lần hai, đừng nói với cô không liên quan đến bà!”

Từ lúc xốc lên tầng ngăn cách kia, giữa hắn và hoàng hậu cũng không còn gì là mẫu tử từ từ hiểu!

Hoàng hậu đôi mắt run lên, “Bản cung không biết!”

Bà hận ông oán ông, nhưng trước nay chưa từng nghĩ tới muốn ông chết, nếu không qua nhiều năm như vậy ông đối với bà đều không hề đề phòng, nếu bà muốn hại, ông ấy còn có mạng ở đây không?

Ánh mắt Lạc Chiêu Dực chuyển tới trên người thái y, lão thái y tóc bạc trắng lau mồ hôi, tiến lên phía trước nói: “Hồi hoàng hậu nương nương, hồi thái tử điện hạ, bệnh tình bệ hạ giống như bệnh cũ, lại như là trúng độc, vì thần tạm thời...”

Hắn đang muốn nói còn chưa tra rõ, đột nhiên ngửi được một mùi thơm... Là từ trên người hoàng hậu truyền đến, bình thường người không thấy, dựa vào gần mới có thể phát giác.

“Vi thần cả gan, xin hỏi hoàng hậu nương nương xông hương gì?”

Hoàng hậu nhìn bộ dáng gấp gáp của hắn, xoay người vào trong phòng, một lát sau, cầm một túi hương liệu nhỏ đến, “Đây là hương liệu riêng bản cung tự mình điều chế.”

“Mời nương nương cùng điện hạ chờ một lúc...”

Chỉ thấy lão thái y lấy một quyển sách từ trong hòm thuốc ra, nhanh chóng mở một trang, cầm cái ly, thả chút bột thuốc vào, nước cũng không biến hóa, hắn lại đem hương liệu kia thêm vào... Qua một lát, nước liền biến thành màu tím đen!

Tay lão thái y run run, bị dọa mất không còn chút máu, cái ly từ trên tay rơi xuống, lại không dám ngẩng đầu nhìn về phía hoàng hậu.

Lạc Chiêu Dực vốn thông minh, nhìn tất cả động tác của hần sao lại không hiểu, bỗng dừng chuyển hướng nhìn hoàng hậu, tựa như mưa to gió lớn sắp bộc phát sau một giây yên tĩnh, giữa lông mày hội tụ vô số lãnh ý cùng lệ khí chỉ đợi đến khi bùng nổ, trong đó lại xen lẫn bi thương nhiều năm tích lũy khắc sâu, đó là một loại không thể nói rõ, thật sự thất vọng cực độ, “Nói cho ta biết, tại sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiên Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lòng nghi ngờ

Edit + Beta: Anky

Hoàng hậu nhìn động tác của lão thái y, không biết vì sao, hoàn toàn sững sờ ở nơi đó, sự tĩnh lặng trong mắt từ trước đến nay bỗng nổi lên sóng to gió lớn, cơ hồ chỉ một chút nữa sẽ để ép thân thể đơn bạc của bà, nhưng mà nhìn lại, bà vẫn đứng vững vô cùng, chỉ có thân thể nhẹ nhàng run rẩy.

“Nói chuyện!” Lạc Chiêu Dực nắm chặt cánh tay trái của bà, nhìn ánh mắt bà, “Qua nhiều năm như vậy, phụ hoàng đối với bà tốt như vậy trong lòng bà chẳng lẽ không có cảm giác sao? Ta không biết ông ấy đã từng làm sai điều gì, nhưng ta có thể nhìn thấy ông đối với bà hai mươi năm như một ngày, ít nhất ông còn có tâm! Còn bà thì sao, mẫu hậu của ta, bà đem chân tình của người khác để xuống dưới chân chà đạp còn chưa đủ, thế mà còn muốn hành hạ ông ấy đến chết... Bà có bao nhiêu hận ông? Lại có bao nhiêu hận ta?”

Nỗi giận xong, màu lam trong con ngươi sâu hơn, như sắc đen dần che phủ, tựa như ngàn sao trời rơi xuống biển lớn xanh thẳm, liếc mắt nhìn sẽ khiến mọi người muốn sa vào.

“Lạc Già...”

Hoàng hậu hoảng hốt trong chớp mắt, bỗng dừng tỉnh táo lại, hòa hoãn, thanh âm khô khốc vô cùng: “Không phải bản cung!”

“Nếu như bản cung muốn hại hần, còn có thể đợi đến hôm nay sao?” Ánh mắt hoàng hậu chuyển hướng sang Văn Đế đang hôn mê, lầm bầm nói: “Bản cung... Ta, ta trước nay không hề nghĩ tới muốn hần chết.”

Lạc Chiêu Dực bình tĩnh nhìn bà.

Hoàng hậu rũ mắt, khóe miệng cong lên nụ cười châm chọc, không rõ là đang trào phúng ông hay đang giễu cợt chính mình, bà không thanh minh cho chính mình, chỉ hỏi ngược lại: “Nếu như có một ngày, thái tử phi của người làm chuyện có lỗi với người, người có thể xuống tay giết nàng được sao?”

Vấn đề này... Lạc Chiêu Dực tuyệt không muốn trả lời, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không muốn suy nghĩ.

Mục Song Hàm trong tầm quan trọng của hần là không thể nghi ngờ, hần ngay cả giả thiết một chút cũng không làm được.

Nhưng trong nháy mắt nghe được vấn đề này, từ đáy lòng liền tự phát ra đáp án — không thể.

Cho dù một ngày kia nàng thật sự làm chuyện hần không có cách nào tha thứ, cho dù một ngày kia tất cả tình yêu khắc sâu chuyển thành hận sâu, bất luận là loại nào cũng tồn tại khắc cốt ghi tâm, không ai có thể thay thế... Vô luận thế nào hần cũng không xuống tay được.

Lạc Chiêu Dực đột nhiên cảm thấy trong nội tâm hơi lạnh.

Hoàng hậu nói: “Xem đi, thâm tình là một loại bi ai.”

Bi ai nhất không phải không gặp gỡ đúng người, mà là gặp được đúng người, vẫn trở thành chuyện bi kịch nhất.

Lạc Chiêu Dực không lên tiếng, mặt không biểu tình đứng ở nơi đó, cùng hoàng hậu tạo thành trạng thái đôi co, tư thái hần vẫn ngạo mạn, vẫn ngưng tụ thành sương tuyết, làm người ta không nhìn ra nửa điểm tâm tình.

“Nương nương!” Phùng Như bên ngoài bấm báo.

“Chuyện gì?” Hoàng hậu hỏi.

Phùng Như đi đến, hô hấp có chút dồn dập, “Tin tức không biết từ đâu tiết lộ ra ngoài, bá quan tề tụ ở Chiêu Minh điện, cầu kiến bệ hạ, yêu cầu nương nương cho ra một công đạo!”

Hoàng hậu phút chốc cười lạnh, ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Chiêu Dực.

Lạc Chiêu Dực cuối cùng có phản ứng, nhìn lướt qua chúng thái y, thái y nói: “Từ lúc vào Phụng Nghi Cung, người của vi thần chưa từng ra ngoài!”

“Phụ hoàng bất tỉnh, ai cũng không cho phép bước ra khỏi Phượng Nghi Cung một bước, người vi phạm, chính cô sẽ tự động thủ — giết không tha!”

Lạc Chiêu Dực lạnh lùng ném một câu nói, cầm hương liệu kia xoay người mà đi, không nhìn đến hoàng hậu, vẫn hoài nghi hoàng hậu, bởi vì mỗi lần hần tin tưởng, lại là một lần thất vọng, tới bây giờ, hần đã không còn cách nào lại tin bà nữa.

Thái y cũng vô tình mới phát hiện ra hương liệu của hoàng hậu có vấn đề, chuyện như vậy hần không có tư cách quản, liền dẫn đám thái y tiếp tục chế thuốc tìm kiếm sách cổ chữa trị cho Văn Đế.

Hoàng hậu vẫn đứng ở chỗ ban đầu, nhìn Văn Đế, ánh mắt rất phức tạp, ngũ vị tạp trần, tư vị gì cũng có, chậm rãi chớp mắt, trong nháy mắt, tất cả tư vị đều biến mất, chỉ còn lại sự kiên quyết.

Trong Chiêu Minh điện, chúng quan lại chia làm nhiều phái, ồn ào đến loạn cả lên.

“Bệ hạ ở Phượng Nghi Cung xảy ra chuyện, hoàng hậu nương nương ngay cả một câu trả lời thỏa đáng cũng không có, thậm chí không cho phép bắt luận kẻ nào vào thăm... Đây tốt cùng là ý gì?”

“Hoàng hậu nương nương tất có suy nghĩ của hoàng hậu nương nương, để hậu trước nay luôn ân ái, các người tự dung thêu dệt chuyện chẳng lẽ có ý đồ gì khác?”

“Không thấy được bệ hạ, hết thấy nói gì cũng là uổng phí...”

“Chúng ta ở chỗ này chờ cũng không có tác dụng gì!”

... ..

Tả tướng xoa xoa lỗ tai, Hữu tướng nhìn thấy, lập tức nhướn mày, “Lão quỷ, người không nói lời nào cho khuê nữ của mình sao?”

“Lớn tuổi, âm ỉ không một sao, “Tả tướng nhìn qua còn rất nhàn nhã, chậm rãi nói: “Có câu nói thế nào ? À, công đạo tự có trong lòng người, lời đồn ngăn được người trí tuệ sao!”

Hữu tướng nghe một mớ thanh âm lú rú bên tai cũng phiền, nhưng loại thời điểm này, người thông minh cũng biết im lặng là vàng, nói càng nhiều càng lộ nhiều sai sót, dù ông muốn kích động chọc giận cho Tả tướng mở miệng. Nhưng hai người là đối thủ nhiều năm, Tả tướng sẽ mắc mưu sao, chỉ nói với ông ta một câu nửa thật nửa giả rồi thôi.

Hữu tướng híp híp mắt.

Đột nhiên, một tiếng hổ gầm chấn động lọt vào trong tai, mọi người đều bị dọa kêu to một tiếng, cả điện “Ồn ào —” bỗng yên tĩnh lại.

Trong sự yên tĩnh chớp mắt này, một đạo thanh âm lạnh lùng ngạo mạn vang lên, giọng nói đông lạnh khiến người cũng muốn đóng thành một tảng băng dày: “Chiêu Minh Điện là trọng địa triều đình, các người lại giống như đám đàn bà chanh chua âm ỉ ồn ào ở đây, nếu bị truyền ra, mặt mũi Đại Cảnh đều do các người vứt sạch!”

Mọi người: “...” Vừa mở miệng chính là một chuỗi chế giễu, không cần nghe cũng biết là người nào!

Quả nhiên, thái tử điện hạ đi đến, cầm y ngọc quan, khí thế bức người, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén quét qua mọi người, sát khí bức người kia ngay cả dung nhan đẹp dễ như vẽ cũng phủ lên một tầng bóng ma, so sánh lại, hần trước kia lớn lối làm vẻ ta đây chỉ đơn giản là trò đùa dai của tiểu hài tử, đâu giống hiện tại là thực sự nổi giận, nhìn thấy làm cho lòng người run sợ.

Mọi người theo bản năng vội vàng nhường đường, Lạc Chiêu Dực từ chính giữa đi qua trực tiếp bước lên bậc thang, sau đó phát tay áo xoay người, chấp tay đứng ở phía trên, nhìn xuống bá quan văn võ, lạnh lùng nói: “Ngẩng đầu nhìn xem, ba chữ Chiêu Minh điện treo trên cao là do khai quốc Thái Tông tự mình đề, long ý phía trên kia hoàng đế các đời đã ngồi qua, trước sau bốn cột đề tên vô số thanh danh công thần ở đây ... Một nơi trang nghiêm như thế, cũng ngăn không được miệng lưỡi của các người sao?”

Các quan lại hai mặt nhìn nhau, đều cúi đầu không dám lên tiếng.

“Điện hạ thứ tội, ” Tả tướng lúc này ngược lại mở miệng đầu tiên, thân là người đứng đầu bách quan, nhận sai cũng cần thiết, ông quỳ xuống thỉnh tội, “Là vi thần không thể kịp thời ngăn lại...”

Hữu tướng thầm nói một tiếng lão quỷ thôi! Cũng đi theo thỉnh tội.

Không nói bọn họ vừa rồi không phải cố ý không ngăn cản, cũng không phải lần nhận sai này có phải thật tâm hay không, ít nhất điệu bộ bên ngoài bọn họ vẫn làm đủ, về mặt này tìm không ra sai sót.

Đám quan lại vừa thấy, cũng ào ào quỳ đầy đất, trong miệng đều nói: “Chúng thần biết sai, xin điện hạ thứ tội!”

Lạc Chiêu Dực thần sắc nhàn nhạt, nhìn bọn họ trong chốc lát, sắc mặt mới dịu lại, khoát tay, “Tất cả đứng lên đi, cô cũng không phải người không hiểu đạo lý, biết các người lo lắng cho phụ hoàng, lần này liền miễn tội, để các người thấy mà ghi nhớ, về sau chớ tái phạm!”

Vừa đến chính là ra oai phủ đầu, ra chiều này xong lại tới chính sách dụ dỗ, sau khi mang một bụng kinh sợ, chuyện của Văn Đế bọn họ cũng không biết mở miệng hỏi thế nào ... Vạn nhất chọc mao thái tử, đứng mũi chịu sào chính là chim đầu đàn, tuyệt đối sẽ chết rất khó coi.

Nhưng cũng không thể không hỏi, vì vậy ở phía dưới đều âm thầm nháy mắt ra hiệu lẫn nhau.

“Thái tử điện hạ, chúng thần đúng là lo lắng cho bệ hạ, không biết bệ hạ ở Phụng Nghi Cung gặp chuyện không may hôn mê... Có phải là thật hay không?” Mở miệng chính là Trương ngự sử từng nhiều lần tố cáo thái tử, người thuộc phe Tam hoàng tử, bởi vì chuyện Lạc Thuần trướng độc nổi điên cũng tạm yên lặng qua một đoạn thời gian, lần này lại đứng ra.

“Là thật thì thế nào? Chẳng lẽ các người hoài nghi mẫu hậu cô mưu hại phụ hoàng?” Lạc Chiêu Dực châm chọc khiêu khích, “Phụ hoàng thân thể khó chịu, mẫu hậu không muốn để người khác quấy rầy, ở trong mắt các người sao lại thành lòng có ý xấu? Ngược lại cô muốn hỏi các người một chút, phụ hoàng hôn mê còn chưa bao lâu, một đám các người sao giống như sớm đã biết rõ tin tức, tốc độ lại còn nhanh hơn cả cô?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, kỳ thật khi làm quan trong triều ít nhiều gì sẽ có một đường dây tin tức do người âm thầm mật báo, nhưng lần hồi báo này... Quả thật có điểm kỳ quái? Có người phục hồi tinh thần cẩn thận ngẫm lại, bọn họ đều nhận được tin tức, lại nghe nói cả đoàn người đều tiến cung, cũng sợ bị rớt lại sau liền theo đến đây, nhưng... Sao giống như có một đôi tay đang thúc đẩy?

Giống như Trương Tam nghe Lý Tư tiến cung liền vội vã đuổi theo, nào biết Lý Tư là nghe nói Trương Tam tiến cung mới đuổi theo cho kịp đấy?

Lúc mọi người sinh lòng hoài nghi, đột nhiên ngoài điện lại truyền đến tiếng thông báo: “Thục phi nương nương đến — —”

Sắc mặt Lạc Chiêu Dực trầm xuống, thấy Thục phi trong ánh mắt kinh ngạc của đám quan lại đi vào đại điện, hừ lạnh một tiếng, “Hậu cung không được can dự vào chính sự, người vi phạm, nhẹ thì biếm lãnh cung, nặng thì liên lụy cửu tộc, Thục phi nương nương chẳng lẽ là đã quên quy củ này?”

“Vi an nguy của bệ hạ, vì tất cả bá quan không được hay biết gì, cho dù xúc phạm cung quy, bản cung cũng chấp nhận!” Thục phi nâng cao thanh âm, thẳng vào đề chính, “Chư vị đại nhân có biết, bệ hạ không chỉ một lần ở Phụng Nghi Cung xảy ra chuyện!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều xôn xao.

“Là bệ hạ lương thiện, lại tín nhiệm hoàng hậu, cho nên nhiều lần không so đo, chỉ nghĩ thân thể mình khó chịu, nhưng bản cung không thể không hoài nghi!” Thục phi giọng nói vừa chuyển, nức nở nói: “Lần này bệ hạ mãi vẫn chưa tỉnh, bản cung thật sự không thể nhìn nữa! Hoàng hậu ở hậu cung phong tỏa tin tức, thái tử lại ở Chiêu Minh Điện đuổi các quan lại đi, có thể nói một tay che trời, thử hỏi, nếu bệ hạ thực sự xảy ra chuyện không hay, được lợi sẽ là ai? Không phải chính là bản thân thái tử sao?”

Thục phi đưa tay chỉ về hướng thái tử ở xa, “Hôm nay, cho dù bản cung làm chuyện bị cả thiên hạ phản đối cũng muốn vạch trần âm mưu của người và hoàng hậu!”

Lần này, về mặt tất cả mọi người cũng thay đổi.

Lạc Chiêu Dực hai mắt hí lại, ý tứ hàm xúc nhìn chằm chằm Thục phi, những câu Thục phi vừa nói kia đột nhiên xâu chuỗi một tuyến thần kinh nào đó, nhớ lại vài chuyện không rõ, hoài nghi trong nháy mắt dâng lên, vô số dây thần kinh trong đầu nhanh chóng vận chuyển...

Nhìn thái tử không nói lời nào, Thục phi giễu cợt, “Như thế nào, thái tử không có lời nào để nói sao?”

Hữu tướng háng giọng một cái, “Thái tử điện hạ, vì sao không giải thích một chút? Thục phi nương nương nói...”

“Có gì phải giải thích, loại lời nói hoang đường này cũng chỉ có kẻ ngu xuẩn mới tin! Ngày mai phụ hoàng tỉnh lại chân tướng tất sẽ rõ ràng, còn cô và mẫu hậu trong sạch,” Lạc Chiêu Dực không biến sắc, tựa như không chút nào đem lời của Thục phi để ở trong lòng, thần nhiên nói: “Còn Thục phi, thân là phi tần chưa được cho phép lại tự ý tiến vào Chiêu Minh Điện, còn vu hãm cô và mẫu hậu... Vẫn là đến lãnh cung ở ngay góc một ngày trước, chờ phụ hoàng tỉnh lại xử trí đi!”

“Người nói bệ hạ ngày mai sẽ tỉnh lại... Nếu vẫn chưa tỉnh thì sao?” Thục phi cũng không để ý chuyện đi lãnh cung, mà cắn chặt điểm này không buông.

Lạc Chiêu Dực liếc bà một cái, “Đó là chuyện của cô, không cần người phí sức quan tâm... Người đâu, đem Thục phi dẫn vào lãnh cung trước khi phụ hoàng tỉnh lại không được rồi đi một bước! Về phần các vị khan gia, nếu các người muốn ở lại đây qua đêm, cô cũng không ngăn cản các người!”

Thục phi bị dẫn đi, nhưng sắc mặt lại rất quý dị, giống như đã đoán biết Văn Đế ngày mai vẫn chưa tỉnh lại.

Lạc Chiêu Dực bỏ lại lời nói liền phát tay áo rời khỏi, lưu lại một đám triều thần sắc mặt mờ hồ, còn đang suy nghĩ.

Đi đến nơi kín đáo, ánh vệ xuất hiện, Lạc Chiêu Dực lấy hương liệu mang từ Phụng Nghi Cung ra ném qua, phản phô nói: “Vào trong cung của Thục phi cẩn thận điều tra thêm, có loại này hương liệu này không!”

“Dạ!” Ánh vệ thoáng chớp biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Mưu phản

Edit +Beta: Anky

Sáng sớm, lúc trời vừa tờ mờ sáng, tất cả người Từ gia còn chưa dậy, chỉ có nha hoàn ở trên sân quét lá rụng.

Hậu viện phòng bếp không có một bóng người.

Đột nhiên, một bóng dáng mảnh khảnh bước đến, rón ra rón rén vào phòng bếp.

“Hân biểu tỳ?” Từ Chính Ngạn tối qua uống nhiều nước, sáng sớm bị nghẹn đến tỉnh liền chạy tới nhà xí, lúc trở về đi ngang qua phòng bếp lại nhìn thấy một người lén lút lẩn mò đi vào, hân lặng lẽ đuổi theo, định thần nhìn lại mới phát hiện, thì ra người nọ lại là Trang Nhượng Hân.

Từ Chính Ngạn tuổi còn nhỏ, lòng hiếu kỳ nổi lên cũng không lên tiếng, nghĩ thầm, chẳng lẽ Hân biểu tỳ đói bụng đến vụng trộm tìm đồ ăn? Vị biểu tỳ này bình thường chú trọng hình tượng nhất, lúc này lại bắt được nhượng điểm của nàng...

Hân trốn ở bên cửa, thấy Trang Nhượng Hân ở bên trong nhìn quanh bốn phía, sau đó đi tới trước mấy cái vại đựng đầy nước, mở một cái nắp, sau đó móc ra vài gói không biết là bột thuốc gì đó, từ từ đổ vào... Cuối cùng đập kỹ lại lần nữa.

Từ Chính Ngạn mở to hai mắt, che miệng lại, xoay người chạy vào phía sau đại thụ.

Trang Nhượng Hân đi ra, nhìn bốn phía một cái, thấy không có người mới thở phào một hơi, xoa xoa mồ hôi trên mặt, chạy chậm trở về phòng mình.

Biểu tỳ cho cái gì vào trong nước? Tại sao tỳ ấy phải bỏ thuốc trong nước?

Từ Chính Ngạn mặt mũi tràn đầy hoảng loạn, sự tình đã vượt ra khỏi phạm vi một đứa bé như hân có thể xử lý, hân có chút không biết làm sao, đứng tại chỗ một lúc lâu, rồi đi tìm đại ca Từ Chính Hoàng mà hân tín nhiệm nhất.

Mặt trời lộ ra đường chân trời, sắc trời dần dần sáng lên, nhưng nơi chân trời vẫn luôn có mây đen hội tụ, che phủ ánh mặt trời, trong không khí có cảm giác ngột ngạt, thời tiết không xem là tốt.

“Thái tử phi, Trần hộ vệ có việc cầu kiến.” Liễu Như giúp Mục Song Hàm trang điểm xong, Xuân Miên tiến lên nói.

Mới sáng sớm, Trần Trầm có thể có chuyện gì?

Mục Song Hàm có chút buồn bực, nâng tay lên, cho nha hoàn kéo màn ra, mở cửa tiếp kiến Trần Trầm.

“Thuộc hạ tham kiến thái tử phi!” Trần Trầm ôm quyền hành lễ, bộ dáng hân trước sau lạnh lùng, nhưng quen rồi sẽ biết người này chất phác ngay thẳng không tâm cơ, cho nên lúc ở cạnh Lạc Chiêu Dực, tất cả đều do Đức Phúc cơ trí chiếm cơ hội trước, nhưng Đức Phúc cũng không phải là tiểu nhân, cùng người thành thật này chung đụng rất hòa hợp, có vấn đề gì còn có ý nhắc nhở giúp.

Bên cạnh Mục Song Hàm nha hoàn chiếm đa số, trừ phi là trường hợp chính thức, nếu không Trần Trầm bình thường sẽ không đến quá gần, cũng để tránh hiềm nghi, lúc này sáng sớm hân đến, Mục Song Hàm mới kinh ngạc.

“Miễn lễ, Trần hộ vệ có chuyện gì không?”

“Sáng nay, ảnh vệ luôn theo dõi Trang tiểu thư truyền tin tức đến,” Trần Trầm nói chuyện luôn luôn trực tiếp, cũng không quanh co lòng vòng, “Trang tiểu thư vụng trộm đến phòng bếp, hạ độc vào tất cả vại nước.”

Mục Song Hàm “...”

Nấu ăn nấu cơm đều phải dùng nước, cho dù không ăn cơm, cũng không thể nào một ngày không uống nước... Trang Nhượng Hân này ra tay tàn nhẫn, ngay cả người trong nhà cũng không tha?

Bất quá, Mục Song Hàm đối với việc này cũng không quá kinh ngạc, mục tiêu của Trang Nhượng Hân hiển nhiên là nàng, dám đối với thái tử phi là nàng động thủ, xem ra thực sự cùng Tam hoàng tử rần chuột một ổ, mà bất luận có thể có ích lợi gì? Cho hả giận? À, xem ra là vì đối phó Lạc Chiêu Dực.

“Lúc Trang tiểu thư bỏ thuốc bị Từ gia Tiểu công tử thấy được.” Trần Trầm còn nói thêm một tin như sấm rền, “Từ gia Tiểu công tử đi tìm đại công tử,

đại công tử lại đi tìm Hàn lâm đại nhân.”

Mục Song Hàm “...” Nên nói vận khí Trang Nhược Hân quá tồi hay là đầu óc quá ngu xuẩn?

“Xem ra chúng ta không cần phải xen vào, ngồi xem diễn là được, ” Mục Song Hàm khẽ nhướn mày, chợt nhớ tới cái gì, ngẩng đầu hỏi: “Điện hạ bên kia có chuyện gì không?”

Trần Trầm lắc đầu, “Thuộc hạ không biết, điện hạ cũng không truyền tin đến.”

Kỳ thật cũng là khéo, vì chuyện bất tử, mấy ngày này Từ Hàn Lâm đều nghỉ hưu một, dù sao việc ở Hàn lâm viện cũng không nặng, mà Mục Bách cũng là hưu một, tới hôm qua đã mang theo Từ thị đến đây, cộng thêm trong triều quan viên người người cảm thấy bất an, không có ai có ý đến báo tin, lúc này bọn họ đều không hay biết tin tức gì, còn không biết trong cung phát sinh đại sự.

Mục Song Hàm nhíu mày, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, gió thổi qua, lá cây ào ào rơi xuống, nha hoàn quét dọn lại chạy tới quét lần nữa, mà ánh mắt Mục Song Hàm không có tiêu điểm, khe khẽ thở dài, chẳng biết tại sao, trong lòng lại có chút bất an... Có lẽ, là quan tâm quá sẽ bị loạn?

Trong cung, Văn Đế vẫn chưa vào triều.

Càng khiến người ta hồ nghi là, thái tử hôm qua hứa hẹn Văn Đế hôm nay sẽ tỉnh cũng không xuất hiện... Lúc này, cũng không biết vì người hay nhân tố nào không, dù sao bắt đầu từ hôm qua, lời đồn bắt lợi đối với hoàng hậu thái tử lấy một loại tốc độ bất khả tư nghị* mà lan truyền đi, đến hôm nay lòng người đã bàng hoàng, mặc dù vậy, thái tử vẫn không hiện thân.

(*Bất khả tư nghị: Không thể tưởng tượng nổi)

Chúng quan lại vẫn tề tụ ở Chiêu Minh Điện, nhưng lần này lại không ai dám lớn tiếng ầm ĩ nữa, mà là từng vẻ mặt ngưng trọng.

“Tả tướng đại nhân, người xem cuối cùng là thế nào?”

“Hữu tướng đại nhân, không bằng chúng ta đi Phụng Nghi Cung cầu kiến bệ hạ và Hoàng hậu nương nương?”

Thân là tướng gia đứng đầu quan lại sẽ bị đẩy ra đứng mũi chịu sào, nhưng hai người kia nổi danh là lão hồ ly, chỉ làm dáng vẻ cao thâm khó lường để gạt người, trong lòng bọn họ đang suy nghĩ gì, không có người nào biết được.

Bên hồ, dưới tàng cây, thái tử điện hạ được người nhớ thương đang ngồi trên người Đại Bạch Hồ... Câu cá.

Đức Phúc đi theo hầu hạ bên cạnh thỉnh thoảng đồ mồ hôi lạnh, trong lòng tự nhủ điện hạ gạt bỏ một đồng đại thần lại ở chỗ này câu cá, phần tình thú này... Quả thực không cần quá tùy hứng!

Thần sắc Lạc Chiêu Dực bình thản như nước, mà trên thực tế, trong tay áo hắn nắm giữ hai túi hương, một cái là mang ra từ Phụng Nghi Cung, một cái là ảnh vệ từ trong cung Thực phi tìm ra... sau khi Lạc Chiêu Dực cầm lấy túi thơm thể nhưng không lập tức phát tác, ngay cả các tình huống thường thấy cũng không ảnh vệ đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thái tử cho người ta ấn tượng chính là lớn lối ngạo mạn đã quen, thô bạo vô thường, tình huống như thế này tuyệt đối hắn sẽ hoàn trả gấp trăm lần, nhưng mà giờ phút này hắn lại bình tĩnh câu cá như vậy.

Trên thực tế, ngay cả ảnh vệ ở bên cạnh thái tử lâu nhất cũng không cách nào nói ra thái tử thật sự là dạng người gì, trên người hắn tựa như có một tầng sa mỏng, ai thấy cũng như ngắm hoa trong sương mù, có lẽ ngay cả thái tử phi cũng là cách một tầng...

“Điện hạ, thời gian lâm triều đã qua lâu rồi.” Đức Phúc dè dặt nhắc nhở một câu.

“Cô biết rõ, ” Lạc Chiêu Dực nhạt giọng nói, “Câu cá đi, chờ là được.”

Đức Phúc ngậm miệng.

Thời gian trôi qua, lại không biết qua bao lâu.

Biến cố vào giữa trưa, Tây thành Bình mã tư nổi dậy, mà cửa cung phía Tây chưa được cho phép đã mở rộng ra, hiển nhiên có một bộ phận cấm quân làm phản, nhiều nơi trong hoàng cung loạn thành một đoàn. Trong Chiêu Minh Điện rất nhiều quan viên còn chưa biết đã phát sinh chuyện gì, cũng có một phần nhỏ người biết rõ trong lòng.

Nghe được động tĩnh, Lạc Chiêu Dực khoe miệng cong lên trào phúng, tiện tay ném cần câu trên tay, “Đến rồi.”

“Thanh quân trắc ! Thanh quân trắc! Thanh quân trắc*...”

(*Thanh quân trắc: thanh trừ tiêu diệt kẻ gian, nịnh thần bên cạnh vua.)

Tiếng hô rung trời từ phía tây cửa cung mà đến, càng ngày càng gần, tốc độ này quá nhanh, các đội binh mã khác ngăn cản không kịp, cấm quân trong cung cũng bất ngờ không kịp chuẩn bị, chỉ vài người cản bản ngăn không được đại quân tiến vào, hướng chỉ, người đầu lĩnh kia... Là Tam hoàng tử Lạc

Thương!

Tà Hữu tướng liếc mắt nhìn nhau, dẫn người ra Chiêu Minh Điện.

“Tam điện hạ? Người không phải là bị bệnh... Tịnh dưỡng trong phủ sao? Vì sao, vì sao... Chẳng lẽ ngươi muốn tạo phản?”

Cách một khoảng cách, dưới bậc thang, Lạc Thương thúc ngựa tiến lên trước, ngẩng đầu nhìn mọi người, nâng thanh âm nói: “Ta lúc trước thực sự không phải bị bệnh, mà là trúng độc! Cũng may phúc lớn mạng lớn, kịp thời giải độc, nhưng cũng vì vậy, ta không thể không giả ngây giả dại nghỉ ngơi dưỡng sức, để đề phòng bị kẻ gian hãm hại lần nữa! Về phần tại sao lại trúng độc... À, phụ hoàng hiện thời không phải luôn hôn mê bất tỉnh sao? Đạo lý trong đó, chứ vị đại nhân chẳng lẽ nghĩ không ra sao?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, liên tưởng đến lời hôm qua Thục phi nói, còn có hoàng hậu và thái tử luôn không lộ diện... Lòng người phần lớn đều từ từ trầm xuống.

“Ta cũng không phải muốn tạo phản, mà là muốn cứu phụ hoàng ra từ tay kẻ thật sự trong lòng có quỷ, thanh quân trắc, trừ gian tà, vì chính giang sơn!” Lạc Thương nói cực kỳ hiên ngang凛凛, “Chứ vị đại nhân, nếu còn có lòng trung thành, cứ việc đến, sau này trên sách sử các ngươi không phải là phản thần, mà là trung nghĩa chi thần!”

Hắn vừa nói xong, quả thật có một bộ phận triều thần đi qua, những kẻ kia vốn là người của bè phái Tam hoàng tử, phần còn lại, Tà Hữu tướng phân lượng quan trọng như nhau lại không động chút nào.

“Tam điện hạ, người luôn miệng ám chỉ hoàng hậu cùng thái tử mưu hại bệ hạ, nhưng có chứng cứ không?” Tà tướng vuốt râu, lắc đầu thờ dài nói: “Người nói là thanh quân trắc, lại mang binh tự tiện xông vào trọng địa cung đình, ở trước Chiêu Minh điện động đao động thương, nhiễu loạn an bình kinh thành, khiến lòng người bàng hoàng... Hành vi như thế, có khác gì quân phản loạn? Lão thần khuyên ngài một câu, nên nhanh chóng rút khỏi cung đi!”

Lạc Thương cười lạnh một tiếng, “Tà tướng đại nhân tất nhiên là thiên vị nữ nhi và ngoại tôn, mẫu phi trên đại điện nói ra việc ác của hoàng hậu và thái tử, kết quả thì sao? Lại bị nhốt vào lãnh cung... Ta nếu không mang binh vào cung bức bách, chỉ sợ cũng sẽ dẫn đến kết cục như vậy!”

Tà tướng còn muốn mở miệng, đột nhiên dừng lại, ngậm miệng.

Chỉ nghe một trận tiếng vỗ tay vang lên, có thanh âm cười khê truyền đến, “Nói rất hay! Phụ hoàng hôn mê còn chưa tới hai ngày, tam ca đã thần tốc muốn tới thanh quân trắc, thật sự là ‘Hiếu tâm đáng khen’!”

Sắc mặt Lạc Thương lập tức khó nhìn, vấn đề này không phải không nghĩ tới, nhưng hắn thiếu nhất chính là thời gian, nếu Văn Đế chống đỡ không nổi băng hà, thái tử sẽ thuận lý thành chương kế vị, khi đó hắn lại khởi binh cũng không có cái cớ đường hoàng như vậy.

Bóng trắng xẹt qua, từ y tung bay.

Trước mắt mọi người nhoáng qua một cái, Đại Bạch Hổ đã chở Lạc Chiêu Dực dừng trên bậc thang, trước đại điện, đối lập với Lạc Thương ở phía dưới.

Đại Bạch Hổ bình thường lười nhác, lúc này lại ngẩng cao đầu, tận tình triển lộ bóng dáng kiên tráng, trong mắt tràn đầy hung ác nhìn chằm chằm con mồi, vận sức chờ phát động, tựa như một giây sau sẽ xông tới cắn xé, một tiếng hổ gầm rung trời, phần đông người ngựa kinh hoàng lui về phía sau, đây mới thực sự là khí thế thuộc về vua của muôn loài!

Mà thái tử điện hạ Đại Cảnh, ngồi trên lưng hổ, ngọc quan màu tím, một thân cẩm phục, cho dù trước mặt là thiên quân vạn mã, tư thái cùng khí thế cũng không yếu đi nửa phần.

“Lạc Chiêu Dực!” Lạc Thương bỗng dưng rút kiếm chỉ về phía hắn, vẻ mặt tàn nhẫn.

Lạc Chiêu Dực liếc hắn một cái, thanh âm bình thản lại yên tĩnh, chậm rãi nói: “Cô trước kia rất ham chơi, cũng thích trèo lên cây, có một lần vô tình giẫm cái thang, tam ca liền nhào tới làm đệm lưng, bị gãy cánh tay, nhiều tháng mới khỏi, còn có một lần kia...”

“Đủ rồi! Ngươi đến cùng muốn nói gì?” Lạc Thương siết chặt quả đấm, hắn tuyệt không muốn nghe những thứ này.

“Ngươi gãy cánh tay, đôi tay được phụ hoàng và tất cả mọi người thương tiếc cùng tán dương, còn có sự áy náy cùng tín nhiệm của cô, mà cô nhận được chính là cái danh ham chơi gây tai họa bị mọi người chỉ trích, có mấy ai sẽ quan tâm ước nguyện ban đầu lần đó cô leo cây là bởi vì cái gì? Lại mấy ai có thể suy nghĩ vì sao lúc ngươi cố tình một mình ở bên cạnh cô, lại đem cái thang kia làm xảy ra vấn đề?” Ngươi khi Lạc Chiêu Dực vẫn rất đậm nhạt, “Khi đó cô trẻ người non dạ, phân không rõ thật lòng hay giả vờ, còn cảm thấy mình rất được người ta yêu thích, kỳ thật ở trong mắt tam ca là ngu ngốc đến mức tận cùng phải không?”

Tay cầm kiếm của Lạc Thương nhẹ run rẩy.

-- Tam ca, huynh theo ta đi chơi sao?

-- Đúng vậy, Tiểu Thất.

-- Tam ca vì sao huynh không vui?

-- bởi vì khăn tay mẫu phi thêu cho ta bị gió thổi đến trên cây, ta cũng không biết leo cây...

-- Ô, cái này đơn giản, ta giúp tam ca nha!

Tùy tiện gọi một người thị vệ tới là có thể giải quyết vấn đề, hẳn lại cố ý nói gạt.

Thế giới của trẻ nhỏ lúc nào cũng hết sức ngây thơ, Lạc Chiêu Dực còn nhỏ tuổi càng sẽ như vậy, khi đó còn chưa phải thời điểm hoàng hậu điên nhất, hẳn được nuôi dưỡng giống như phần mềm, thích phồng má làm nũng, cười đến mắt cong thành trăng non, màu lam trong mắt, tựa như một bầu trời bao la trong vắt, ai cũng có thể tùy tiện lừa gạt hẳn...

Nhưng mà trước kia có bao nhiêu ngây thơ, về sau liền có bấy nhiêu phức tạp, đại khái là bởi vì... Bị tất cả mọi người lừa gạt đến thâm.

Thục phi nói cho Lạc Thương, dạy cho Lạc Thương vĩnh viễn là một mặt đáng ghê tởm của tranh đấu, nhưng Lạc Chiêu Dực không giống vậy, Lạc Thương ngay từ đầu đứng là cảm thấy Thất đệ này rất dễ lừa quá ngu xuẩn, nhưng vì cái gì hẳn ta lại hăm mộ hẳn như vậy?

"Phải, thật sự là ngu xuẩn đến mức tận cùng, ngươi cho rằng tất cả mọi người đều thích ngươi sao? Bọn họ đều là nghĩ từ trên người ngươi có được cái gì, Lạc Chiêu Dực, kỳ thật không có ai thật lòng đối với ngươi, ta chính là ghét ngươi nhất..." Lạc Thương không biết mình đang nói gì, hẳn chỉ muốn dùng hết hết thảy lời ác độc để che dấu chột dạ và run rẩy trong tích tắc kia.

Quả nhiên, cái gọi là tình huynh đệ cũng chỉ là giả.

Tam ca, ngươi cắt đứt con đường phía trước cùng đường lui của chính mình, mới là ngu ngốc không ai bằng!

Lạc Chiêu Dực nghe, lặng im một lát, gật đầu, lạnh nhạt nói: "Được, cô biết rõ, đa tạ tam ca đã giải thích nghi hoặc cho cô. Như vậy chúng ta trước hết tính toán món nợ này, ngươi nói cô cùng hoàng hậu mưu hại phụ hoàng, lại không có chứng cứ, mà cô hôm nay cũng phải trị tội ngươi và Thục phi tội mưu phản... Nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực!"

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Thế cục rối loạn

Edit +Beta: Anky

Chân trời mây đen giăng đầy che đi ánh mặt trời, không khí rất nặng nề khô nóng.

Lạc Thương vẻ mặt âm trầm giống như muốn chảy ra nước, bởi vì hẳn thấy Thục phi bị áp tới, đương nhiên, Thục phi cũng không phải là bộ dáng uể oải không phấn chấn, ngược lại, bà ta tựa như đã có điểm tính trước kỹ càng.

Cùng bị giải ra với Thục phi còn có một thái y tóc bạc trắng.

Lạc Chiêu Dực nói: "Thái y, ngươi trước mặt mọi người nói rõ ràng, phụ hoàng đến tột cùng tại sao lại hôn mê bất tỉnh?"

Đối mặt loại tình cảnh này thật sự là khiêu chiến lớn với trái tim, thái y xoa xoa mồ hôi lạnh, "Bẩm điện hạ, bệ hạ chính là trúng độc, loại độc chất này được che giấu quá mạnh mẽ, lại là mãn tính, phát tác lên không khác biệt gì với người bình thường tuổi già suy yếu bị nhiều bệnh, dựa theo tình huống của bệ hạ mà xem, trúng độc đã nhiều năm, bệ hạ chống giữ quá lâu, vậy...cũng sắp đến cuối!"

Lời này vừa ra, mọi người đều xôn xao.

Văn Đế sớm đã trúng độc? Điều này sao có thể? Thái y đều là ăn mà không làm việc sao?

Thái y cũng có khổ khó nói, bởi vì Văn Đế luôn che dấu vô cùng tốt, loại độc chất này tính ẩn giấu quá mạnh, ngẫu nhiên phát tác mới lộ ra chút manh mối, lúc bình thường bắt mạch căn bản nhìn không ra, Văn Đế biết rõ thân thể của chính mình, lúc tình trạng tốt mới tìm thái y bắt mạch, tình trạng không tốt sẽ trực tiếp bảo thái y lui ra, mỗi ngày miễn thỉnh mạch... Tuy nói Văn Đế nhân từ, nhưng dù sao cũng là hoàng đế, không ai dám đi mạo hiểm.

Nói cho cùng, cho dù là thần y, bệnh nhân không phối hợp lại cố giấu giếm cũng là uổng công!

Thái y lại nói: "Mới rồi cũng nói, độc bệ hạ trúng tính chất ẩn giấu cực mạnh, nếu không có đường dẫn không phải lúc nào cũng phát tác, mà đường dẫn ra độc tố... Lại là một loại hương liệu đặc biệt."

"Thực phi, đây là từ trong cung của người tìm ra, đừng nói với cô người không nhận ra hương liệu này!" Lạc Chiêu Dực từ tay áo lấy ra một cái túi hương, quơ đến trước mặt Thực phi, "Thái y đã kiểm chứng, đây cũng là chứng cứ người mưu hại phụ hoàng! Người còn dám can đảm bước lên Chiêu Minh Điện vu oan cô và hoàng hậu, vừa ăn cướp vừa la làng, thật sự không biết xấu hổ là gì!"

"Người lại dám tự ý tra xét tẩm điện của bản cung?" Thực phi sắc mặt kịch biến, bật thốt ra: "Hương liệu này vốn là đồ hoàng hậu chuyên dùng, bản cung chỉ là vì tranh sủng mới bắt chước một chút, dựa vào cái gì nói bản cung mưu hại bệ hạ, mà không phải là hoàng hậu?"

Lạc Chiêu Dực trên mặt trào phúng, "Cô nhìn người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, người cho rằng đem hương liệu cùng độc dược tách ra để hạ, cô sẽ lục soát không được sao? Cung nữ béo bên cạnh người nhìn không được nghiêm hình tra hỏi cái gì cũng đã nói hết ..."

Nói xong, hần mặc kệ sắc mặt như giấy trắng của Thực phi, nếu không phải Văn Đế vẫn cho là hoàng hậu làm, tìm mọi cách che dấu, chỉ bằng đầu óc của Thực phi và thủ đoạn ra tay kia, căn bản làm không được đến mức thần không biết quỷ không hay, hiện thời Văn Đế đã ngã xuống, Thực phi không thể chờ đợi được sẽ tới vu oan hoàng hậu, lại không biết vài câu nói liền lộ ra, Lạc Chiêu Dực điều tra toàn bộ đều minh bạch.

"Tam ca, muốn tạo phản thì cứ tạo phản, cần gì tìm nhiều lý do đường hoàng như vậy, để cô và người trong thiên hạ đều coi thường người!"

Lạc Chiêu Dực đứng trên bậc thang, tương đối cách xa Lạc Thương, ánh mắt hai người chống lại, không cần ngôn ngữ đã hiểu, chuyện cho tới bây giờ, ai cũng sẽ không lui một bước!

Lạc Thương xem như đã rõ ràng, tranh cãi cùng Lạc Chiêu Dực căn bản là vô dụng, thắng làm vua thua làm giặc, sách sử đều là biên soạn từ bên chiến thắng, hần thắng sẽ là chính nghĩa một phương, thua chính là phản thần tặc tử! Lạc Chiêu Dực cũng giống như thế.

Vì vậy Lạc Thương không cần phải nhiều lời nữa, mà nghiêm nghị hạ lệnh: "Vây quanh hoàng cung, thanh quân trắc, trừ gian tà, chinh đốn triều cương ta! Bắt được thái tử, cứu được bệ hạ, ghi công đầu!"

Nhưng mà hần vừa dứt lời, liền nghe Lạc Chiêu Dực cười lạnh ra tiếng.

Trong chớp mắt đó, trên nóc nhà bốn phía tường thành đột nhiên xuất hiện rất nhiều cấm quân mang cung tiễn, mà phía trước Lạc Chiêu Dực, từng hàng mũi tên hướng về phía đám người hộ vệ Lạc Thương ... Những người kia vốn là cấm quân không kịp chuẩn bị đột nhiên tất cả đều tê liệt nghiêm chỉnh huấn luyện, tựa như tình huống tán loạn không ngăn cản được Lạc Thương lúc trước chỉ là nguy trang!

Đợi chút! Lạc Thương cảm thấy mình giống như bỏ quên cái gì ...

"Loại tình cảnh này, thiếu ta sao được đây?" Chỉ nghe tiếng vang rung trời lại nổi lên, Lạc Đình cười ngựa đến, đi theo bên người chính là Chi huy sứ của Đông thành, Nam thành binh mã tư, sau lưng lại dẫn theo vô số binh mã, cộng thêm binh mã Lạc Thương mang đến, đảo mắt nhìn một lượt, một mảnh đông nghìn nghịt, thực tại làm cho người hoảng sợ.

"Tam điện hạ, không ổn!" người bên cạnh Lạc Thương thấp giọng nói: "Binh mã đến nhanh chóng như thế, hiển nhiên là sớm đã chuẩn bị tốt, người của chúng ta lại không thu được nửa tin tức nào, xem ra thái tử điện hạ sớm có phòng bị ..."

"Trường công chúa bên kia cũng không truyền đến tin tức?"

"Tin tức Lạc Chi báo cho là ... Hết thấy bình thường!"

Đoan Mẫn trưởng công chúa giao thiệp rộng, thân phận cao, là nguồn gốc tình báo chủ yếu nhất bên phía Lạc Thương, mà chỗ hai phe liên lạc tin tức, chính là Tàng Ngọc Trai.

"Tiểu Thất, đợi lâu." Lạc Đình nhìn về phía Lạc Chiêu Dực, đưa tới một ánh mắt hỏi thăm.

"Không, nhị ca tới thật đúng lúc." Lúc này thần sắc Lạc Chiêu Dực mới hòa hoãn xuống, khẽ mỉm cười, sau đó cất giọng nói: "Phản thần tặc tử, người người gặp đều giết! Hiện tại nếu đầu hàng, giao nộp binh mã không giết, còn gian ngoan không buông, giết không tha!"

Hai phe đối lập, ban đầu thái tử thế đơn lực bạc, hiện thời yếu thế lại là phía Lạc Thương!

"Tam điện hạ?"

"Không quân được nhiều như vậy, các người che chở, hiện thời chỉ có bắt thái tử trước!"

Bắt giặc phải bắt vua trước, nếu Lạc Thương bắt được thái tử, có thể chuyển bại thành thắng!

Tiếng giết đinh tai, mưa tên bay tán loạn.

Trước kia Lạc Thương thật sự là giấu tài, công phu hần cao, cho dù thân bị vây quanh, cũng không có một mũi tên nào bắn trúng hần! Hần dẫn một đội binh tinh nhuệ, vọt tới dưới bậc thang.

Đúng lúc này, hai người thị vệ áp giữ Thực phi đột nhiên về mặt biến đổi, không kịp phòng ngừa bị ra tay, hai người thị vệ lên tiếng ngã xuống, mà Thực phi lật tay một cây chùy thủ liền đâm tới hướng Lạc Chiêu Dực!

Ai cũng không đoán được, Thục phi nương nương từ trước đến nay nhu nhược hiền thực thế nhưng lại biết võ ! Hơn nữa... Bà ta cách Lạc Chiêu Dực rất gần!

“Thái tử điện hạ!”

Lạc Thương cũng nhìn thấy, bật thốt kêu lên: “Mẫu phi, đừng giết...” Hắn là muốn bắt sống Lạc Chiêu Dực, để Thái đế được sủng ái kia cũng ném thù tư vị từ trên cao ngã xuống bùn đất, nếu như Lạc Chiêu Dực chết như vậy, vậy hắn tận lực chứng minh hết thấy chẳng phải là trò cười!

Thục phi cũng mặc kệ, nhưng khi dao găm cách cổ Lạc Chiêu Dực một khoảng rất gần, động tác bà ta lại dừng lại.

Lạc Chiêu Dực một tay cầm lưỡi dao, tia máu từ lòng bàn tay chảy xuống, ánh mắt hắn hờ hững, “Hay cho một Thục phi, giả bộ nhiều năm như vậy cũng đã đủ rồi!”

Thục phi mở to hai mắt, bà ta dùng sức thế nào rút cuộc cũng không thể làm cho dao găm tiến thêm một bước, rõ ràng... Rõ ràng chỉ có một bước ngắn!

Bà ta từ từ cúi đầu xuống, vào lúc dao găm bị Lạc Chiêu Dực nắm lấy, một thanh kiếm cũng xuyên thấu trái tim bà ta, bà gian nan quay đầu... Cầm kiếm chính là Lạc Đình.

“Ta sẽ không chết, ta không muốn chết, ta còn muốn gặp bệ hạ...” Miệng Thục phi không ngừng tràn ra máu tươi, trong mắt tất cả đều là kinh hoàng luống cuống cùng sợ hãi, kèm theo nước mắt chảy xuống, “Ta muốn hỏi bệ hạ, vì sao, vì sao...”

“Mẫu phi! Mẫu phi!” Lạc Thương hai mắt sung huyết, khăn giọng nghẹn ngào.

“Ta còn muốn thấy con ta ngồi trên ngôi vị hoàng đế, nhìn một đám các người chết không từ tể... Thật hận, ta thật sự rất hận!” Hơi thở Thục phi càng ngày càng yếu, thanh âm nức nở nghẹn ngào dần dần biến mất, nỉ non nói: “Bệ hạ, bệ hạ, dưới cửu tuyền, thần thiếp chờ người, chờ người, chờ người...”

Lạc Đình rút kiếm, Thục phi ngã trên mặt đất, chết cũng không cách nào nhắm mắt.

Lạc Chiêu Dực giương mắt chống lại ánh mắt Lạc Đình, “Cần gì giết bà ta?” Thục phi nói thế nào cũng là phi tử của phụ hoàng hắn, Lạc Chiêu Dực ban đầu chính là muốn chờ Văn Đế tỉnh lại lại xử trí, hơn nữa, chỉ dựa vào chút công phu này của Thục phi, cho dù không có Lạc Đình một kiếm xuyên tim kia, cũng giết không được hắn.

Lạc Đình nhìn Thục phi, ánh mắt lại trở về trên người Lạc Chiêu Dực, bất đắc dĩ nói: “Nhìn không được.”

Nguy hiểm xảy ra, trong chớp mắt kia quá nguy cấp, xuất kiếm ngăn cản Thục phi hoàn toàn là phản xạ theo bản năng, ai còn có thể nghĩ nhiều như vậy.

Lạc Chiêu Dực ném dao găm, muốn vỗ vai hắn, vừa nhìn tay đầy máu lại đổi tay, khẽ cười một cái, nhẹ nói: “Đa tạ nhị ca.”

“Thục phi cũng là trừng phạt đúng tội.” Mưu hại hoàng đế ám sát thái tử, mỗi cái đều là tử tội, cho dù Văn Đế tỉnh lại cũng không tha cho bà ta.

Lạc Đình thờ dài một câu, nhìn máu trên thân kiếm, ánh mắt khẽ phức tạp... Đây là lần đầu hắn tự thân động thủ giết người.

“Mẫu phi!” Mắt thấy Thục phi chết ở trước mặt, Lạc Thương nổi cơn thịnh nộ, “Lạc Đình, người chết đi!”

Lạc Thương thật sự là nổi điên, người chung quanh chết một mảnh, mà hắn lại thoát thân ra, trực tiếp xông lên bậc thang!

Lạc Đình xoay người chống lại, song kiếm chạm vào nhau, Lạc Đình lui lại mấy bước, luận võ công, hắn không phải là đối thủ của Lạc Thương.

Lạc Chiêu Dực lách mình đến, đẩy Lạc Đình ra, thân thể ngã ra sau, né tránh một kiếm bén nhọn của Lạc Thương, thuận tay tiếp nhận bội kiếm Lạc Đình ném tới, rồi giao thủ.

“Lạc Chiêu Dực, người không để ý sống chết của thái tử phi sao?” Lạc Thương không đầu lại, xuất ra lá bài cuối cùng.

Lạc Chiêu Dực lại cười, hơi hột nói: “Người có thể thử xem.”

Nếu hắn đã cưới Mục Song Hàm, cũng sẽ không để nàng trở thành nhược điểm của hắn, cho dù khi phái Trần Trầm đi, bên cạnh mình sẽ có sơ hở, cũng phải bảo vệ nàng được yên ổn trước.

Nói xong, hắn nghiêng người qua, một chương đánh tới, Lạc Thương ngã ngồi trên mặt đất, ho ra máu lần nữa.

“Tam ca, người thua.”

Người sáng suốt cũng nhìn ra được, thế cục của Tam hoàng tử đã mất.

“Thù dụ của bệ hạ! Thù dụ của bệ hạ!”

Đúng lúc này, đại thái giám bên cạnh Văn Đế cầm lấy thánh chỉ chạy tới, vừa đi vừa nói: “Tam hoàng tử cùng với Thục phi mưu nghịch phản loạn, bệ hạ

tức giận vô cùng, chỉ là thân thể không khỏe, đặc biệt ra thủ dụ, phân phó chuyện này giao cho thái tử điện hạ toàn quyền xử lý...”

“Phụ hoàng tình?” Lạc Chiêu Dực cùng Lạc Thương trầm miệng một lời hỏi, bất quá một người là ngạc nhiên mừng rỡ, một người là kinh sợ.

Người kia đưa thánh chỉ vào tay thái tử, gật gật đầu, “Được thái y trị liệu, bệ hạ đã thanh tỉnh.”

Lạc Chiêu Dực nghe vậy, sát khí giữa lông mày cũng tan ra rất nhiều, nhưng Lạc Thương đột nhiên mạnh mẽ xông lên, nhảy xuống bậc thang, phóng ngựa chạy như bay ra ngoài cung, “Theo ta rút lui, giết mở đường thoát ra!”

Đến loại tình huống này, còn đi theo Lạc Thương cũng chỉ có chừng trăm người, nhưng cũng cả trăm người này, có lẽ là dựa vào một phần tâm liệu chết, thật sự đã chạy ra khỏi vòng vây, hướng về phía ngoài cung!

Nhạc Kiều dẫn binh mã đuổi theo.

Lạc Chiêu Dực đột nhiên nhú mi lại, nghiêng đầu hỏi: “Lăng mộ Từ gia ở đâu?”

“Ba mươi dặm ngoài thành phía nam...”

Lạc Đình còn chưa dứt lời, Lạc Chiêu Dực đã ngồi trên lưng Đại Bạch Hổ xuất cung đuổi theo, chỉ để lại một câu, “Nhị ca, chuyện trong cung trước giao cho huynh!”

Một Trang Nhượng Hân không thành được đại sự, Lạc Thương thua quá khó coi tuyệt sẽ không cam lòng, như vậy hẳn chỉ đến một chỗ —— chỉ có Mục Song Hàm mới có thể làm hân hòa được một vấn, chém vào trong lòng Lạc Chiêu Dực một đao tàn nhẫn nhất, dù thắng cũng phải thống khổ cả đời!

Từ gia có ngôi từ đường chuyên dùng đặt linh vị, nhưng nơi an táng thật sự là khu mộ ngoài thành.

Buổi sáng ở từ đường tế bái, ăn trưa xong, đoàn người liền đến lăng mộ ngoài thành.

Trang Nhượng Hân lấy có thân thể khó chịu, cũng không đi ra dùng bữa, không cùng đi ra ngoài thành, mà đang trong phòng nghỉ ngơi, ngoại trừ Từ Chính Ngạn có chút không yên lòng, những người khác đều không để bụng —— những người biết chuyện đều đang sẵn sàng kỹ thuật diễn, chuẩn bị cùng Trang Nhượng Hân diễn một vở tuồng.

Sau khi đám người Mục Song Hàm xuất phát, chờ trong chốc lát, tính toán canh giờ xong, Trang Nhượng Hân cũng đi đến lăng mộ, lúc nàng ta đến, đúng lúc thuốc phát tác, một đám người đều nghiêng ngả hôn mê trên mặt đất.

Trang Nhượng Hân thả đạn tín hiệu, sau đó đi về hướng chiếc xe ngựa ở giữa, vén rèm xe lên, thấy Mục Song Hàm đang mê man ở bên trong, bỗng dưng cười lớn ra tiếng, cười đến cơ hồ không thở nổi.

Trong lúc mê man Mục Song Hàm vẫn xinh đẹp bức người, gò má ửng đỏ, so với lúc mờ mắt ít đi một phần quyến rũ, lại nhiều thêm một phần vẻ đẹp yên tĩnh.

Trang Nhượng Hân càng nhìn càng ghen ghét, vẻ mặt dần dần dữ tợn, duỗi móng tay muốn vạch xuống bên má nàng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Yêu sao

Edit+ Beta: Anky

Chân trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm nổ, thân thể Trang Nhượng Hân run lên, vô thức rút tay về, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, mây đen hội tụ ở chân trời, một mảnh âm u, mới vào buổi chiều, sắc trời đã có chút tối lại.

Cho dù là người ác nhất, lúc làm chuyện xấu cũng không thể bảo đảm tuyệt đối sẽ không chột dạ, huống chi là Trang Nhượng Hân loại tiểu thư khuê các được nuông chiều này, tiếng sấm này đánh thức trùng hợp, kẻ khiếp đảm đều sẽ cho rằng bị thiên lôi đánh gập bả ụng.

“Ngay cả ông Trời cũng đang giúp ngươi sao?”

Trang Nhượng Hân nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nói: “Ta không tin, ta sẽ không tin, cho rằng làm thái tử phi là có thể mầu nghi thiên hạ sao? Mục Song Hàm, ngươi đắc ý quá sớm!”

Con giận của nàng ta xông lên đỉnh điểm, cái gì cũng không để ý, lại duỗi người đưa móng tay ra, quyết tâm muốn phá hủy gương mặt Mục Song Hàm. Nhưng trong nháy mắt kia, Mục Song Hàm phút chốc mở hai mắt ra, ngồi dậy, thẳng tắp nhìn nàng ta, đuôi mắt xéch lên, ánh mắt tỉnh mịch, thậm chí còn

liếm đôi môi khô khốc. Dung mạo vốn xinh đẹp tuyệt thế, loại cử động này, dưới bầu không khí này, lại lộ vẻ cực kỳ quý dị yêu mỹ.

“A — ”

Trang Nhượng Hân vốn bị dọa không nhẹ khi sấm đánh, giờ thỉnh linh thấy một màn này, thất thanh thét lên lui về phía sau mấy bước, ôm ngực thở hổn hển.

Mục Song Hàm “...”

Mặc dù nàng có chút cố ý, nhưng bị dọa thành như vậy... đáng sợ đến mức này sao? Mục Song Hàm nhìn không được oán thâm, sờ mặt mũi — trở về phải hỏi thái tử nhà nàng một chút, nửa đêm ngủ có bị nàng dọa tỉnh giấc không ==

“Ngươi, sao ngươi...” Trang Nhượng Hân lấy lại tinh thần mới phản ứng kịp, tức giận vì kế hoạch thất bại chỉ về phía nàng, thẹn quá hoá giận: “Ngươi căn bản không có hôn mê, mà là cố ý làm ta sợ?”

“Nghe giọng điệu ngươi một chút này, Hân biểu muội, ta còn muốn hỏi ngươi đây, không phải bảo thân thể khó chịu không đi được sao? Tại sao lại đến đây, còn luôn miệng cho rằng ta phải hôn mê?” Mục Song Hàm ha ha nở nụ cười, hơi châm chọc, “Một nhà ngoại tổ phụ đều đối xử với ngươi không tệ, chỉ vì đối phó ta, ngay cả người trong nhà ngươi cũng hại... Trang Nhượng Hân, lương tâm của ngươi đều cho chó ăn rồi sao?”

Mặt Trang Nhượng Hân bị nghẹn đỏ, không biết vì tức hay vì xấu hổ, bật thốt lên: “Ta chỉ hạ thuốc mê, sẽ không hại đến ngoại tổ phụ bọn họ...”

“A, thật đúng là ngươi hạ thuốc,” Mục Song Hàm lạnh lẽo đưa mắt nhìn người Từ gia đang nằm, lại cố ý thờ dài, “Trang Nhượng Hân, giữa ta với ngươi đến cùng đã có thâm thù đại hận gì, đáng để ngươi nhiều lần hãm hại ta? Thậm chí không tiếc cầu kết cùng Tam hoàng tử, âm thầm mưu đồ tạo phản. Chẳng lẽ ngươi không biết hành vi này cũng sẽ liên lụy đến cả nhà ngoại tổ phụ, thậm chí mang đến tai họa ngập đầu cho bọn họ và người thân bên cạnh ngươi sao?”

“Không, không phải như thế! Một khi Tam điện hạ lên ngôi, ta chính là hoàng hậu!” Trang Nhượng Hân giống như đang chìm đắm trong mộng đẹp của chính mình, “Ta mang đến cho bọn họ không phải là tai họa ngập đầu, mà là vinh quang tối cao! Về phần ngươi, chỉ có thể bị ta đạp dưới lòng bàn chân!”

Mục Song Hàm dư quang liếc thấy thân thể Từ Chính Ngạn run rẩy, lại bị Từ Chính Hoàng gắt gao đè xuống.

Khóe miệng nàng giật giật, đột nhiên cảm thấy Trang Nhượng Hân tựa như chuyện cười, mà nghe Trang Nhượng ở đây nói lời khùng điên chính mình cũng giống đùa ngốc, chỉ là nàng thật lòng có chút buồn bực, “Ngươi đối với ta địch ý lớn như vậy tốt cùng là từ đâu ra?”

“Mẹ ta vốn là đại tiểu thư duy nhất của Từ gia, ta cũng là biểu tiểu thư duy nhất của Từ gia, ngươi cùng mẹ ngươi đều là tiện nhân ở đâu ra, chỉ toàn đoạt đồ của người khác! Ngoại tổ mẫu ngươi chết thì chết đi, tại sao còn phải lưu lại các ngươi tới đối nghịch với ta và ngoại tổ mẫu? Các ngươi đều là dư thừa, đều đáng chết, tất cả những gì bây giờ ngươi có được vốn dĩ phải là của ta, ta...”

Lý luận này... Mục Song Hàm không còn biết nói gì.

“Câm miệng!” Hân Lâm phu nhân bên kia cuối cùng nhìn không được nhảy dựng lên, xông đến liên quát cho Trang Nhượng Hân một cái tát, “Ngươi nói bậy bạ gì đó?” Bà không thể không vội, nếu Trang Nhượng Hân tiếp tục nói như vậy, không riêng gì hai đứa con của bà, e rằng Từ Hân lâm đối với bà cũng phải thất vọng cực độ, thậm chí càng tức giận thêm.

Trang Nhượng Hân bụm mặt, hoảng sợ lui về phía sau, “Ngoại, ngoại tổ mẫu? Ngươi, các ngươi...”

Thanh âm nàng ta bỗng im bật, bởi vì nàng ta nhìn thấy tất cả người vốn đang hôn mê đều đồng loạt đứng lên, ánh mắt nhìn nàng ta cũng mất đi sùng ái bảo vệ của trước kia, mà là lạnh lùng và chết lặng.

Từ thị từ từ đi tới, sắc mặt bà thật bình tĩnh, đi đến trước mặt Trang Nhượng Hân, đột nhiên đưa tay tát một cái trên má bên kia của nàng ta, Từ thị trước nay luôn nhu nhược giọng nói chợt lạnh đến dọa người, “Một tát này là ta làm trưởng bối giáo huấn ngươi, vì nương ta, vì A Hàm, cũng vì chính ta mà đánh!”

Mục Bách tiến lên vỗ về sau lưng phu nhân nhà mình, nhẹ giọng an ủi: “Phu nhân, cẩn thận đừng chọc tức thân thể...”

Trang Nhượng Hân khóc lắc đầu, nhìn về phía Từ Hân lâm, “Ngoại tổ phụ, không phải là con... Con vừa nói đều không phải là thật, là, là Mục Song Hàm! Là nàng ta gạt con, đều là lỗi của nàng ta...”

Lòng Từ Hân Lâm tràn đầy thất vọng, ông còn tưởng rằng ngoại tôn nữ này chỉ là tính tình nhỏ nhen một chút, lòng dạ không xấu, không ngờ... Sắc mặt Từ Hân Lâm trầm xuống, tức giận nói: “Đáng đánh! Một cái tát làm sao đủ, đứa ngỗ nghịch bất hiếu này, người âm ngoan ác độc lại đại nghịch bất đạo như thế làm sao xứng tiến vào cửa Từ gia, làm sao xứng làm con cháu Từ gia ta? Người đâu, bắt nó trở về, đợi gia pháp xử trí sau, lão phu muốn đoạn tuyệt quan hệ với nó!”

Từ Hân lâm che ngực, tức không thở nổi, vừa nghĩ đến Trang Nhượng Hân vì đạt được mục đích ngay cả người trong nhà cũng ra tay, toàn thân ông liên rết run, huống chi nàng ta còn muốn liên hợp với Tam hoàng tử tạo phản! Đây chính là tội lớn tru di diệt tộc!

“Không, ngoại tổ phụ...”

“Già – – ”

Một trận tiếng vó ngựa đột nhiên vang lên, từ xa đến gần, cùng lúc đó, trong không khí bắt đầu tràn ra mùi máu tươi tanh nồng.

Mục Song Hàm ngồi trên xe ngựa, tiểu hồ ly làm ổ bên cạnh nàng ngồi ngửi, đột nhiên lại xù lông lên, mà Trần Trầm đang hộ vệ cũng vây quanh bên cạnh xe ngựa ngay lập tức.

Mấy trăm người toàn thân đầm máu chạy như bay tới, mục tiêu rõ ràng của kẻ dẫn đầu là, nhắm thẳng Mục Song Hàm trong xe!

“Bảo vệ thái tử phi!”

“Tam điện hạ?”

Trần Trầm nhận ra người cầm đầu, ngăn cản trước xe, hành lễ nói: “Thuộc hạ tham kiến tam hoàng tử điện hạ!”

“Tránh ra!” đôi mắt Lạc Thương nhìn chăm chăm Mục Song Hàm, tràn ngập hàm ý u ám tàn nhẫn.

Tất cả mọi người phát hiện không được bình thường, mấy trăm người này đem toàn bộ nơi này bao vây lại, mỗi người giống như dân liều mạng, tay Trần Trầm đặt trên chuôi kiếm, “Thuộc hạ phụng mệnh bảo vệ thái tử phi, Tam điện hạ...”

Một câu còn chưa dứt lời, Lạc Thương đã xông lên, kiếm trong tay Trần Trầm cũng theo ra khỏi vỏ, loại thời điểm này, hiển nhiên chẳng quan tâm đến chuyện mạo phạm, trong lòng Trần Trầm, chỉ tuân lệnh thái tử!

Mà hộ vệ Mục Song Hàm mang theo, cùng gia đình Từ gia cũng lao vào chém giết với người ngựa của Lạc Thương.

Lạc Thương mang tới đều là binh lính tinh nhuệ trong đại quân, hộ vệ bình thường căn bản không ngăn được, Trần Trầm công phu tốt nhất, lại đang giao chiến với Lạc Thương, không thể chú ý được hết, ảnh vệ âm thầm đi theo cũng nhảy xuống hỗ trợ, nhưng tựa như muối bỏ biển.

Tiểu hồ ly giờ móng vuốt cào trúng một người xông tới, thân thể nhỏ nhắn đứng trên xa giá, liếm móng vuốt dính máu, đôi mắt hồ ly kia so với người còn có cảm giác linh tính hơn.

Lại thêm vài người cảm khiên vây đến, tiểu hồ ly móng nhọn đụng vào tấm khiên, phát ra tiếng vang kim loại, tiếng kêu bén nhọn vang dội núi rừng, cùng lúc đó, phương xa truyền đến tiếng bạch hổ kêu gào, vang dội từ xa xa.

Sắc mặt Mục Song Hàm vui mừng, lại thấy Lạc Thương đã thương Trần Trầm, thân hình loáng đến, tiểu hồ ly nhe răng trợn mắt, giờ móng vuốt ra, Lạc Thương cười lạnh một tiếng, một kiếm bổ xuống, một kiếm này của hắn tập trung nội lực cường đại, mang theo khí thế tuyệt đối có thể đem tiểu hồ ly chém thành hai nửa, Mục Song Hàm tiện tay cầm lấy đồ vật bên cạnh đập tới, vội vàng nói: “Dừng tay! Ta làm con tin của ngươi!”

Khí thế Lạc Thương dừng một chút, Mục Song Hàm dùng tốc độ nhanh nhất đời này, bắt lấy tiểu hồ ly ném xuống xe ngựa, nghiêm nghị ngăn dằng về nó lại muốn xông tới, “Không cho phép đến!”

Cùng lúc đó kiếm Lạc Thương để ngang trên cổ nàng.

Mục Song Hàm ngược lại thờ phào nhẹ nhõm, cái đuôi tiểu hồ ly cụp xuống, móng vuốt dùng sức cào mặt đất, trong mắt hiện ra tia nước, nước mắt lớn như hạt đậu lăn xuống, “Ồ – – ”

Mục Song Hàm nhìn thấy, rất bất đắc dĩ khẽ thở dài nói, “Tiểu khóc nhè, không phải lỗi của ngươi...”

“A Hàm!” Mục Bách che chở Từ thị, đập lui một người nhào lên, mắt thấy khuê nữ bị khống chế, lập tức nóng nảy.

Trong chốc lát, trên mặt đất đã đầy thi thể, người Từ gia cùng với ảnh vệ đều dựa vào một chỗ, bị người của Lạc Thương vây ở bên trong, Mục Song Hàm bị bắt giữ, hai phe đều cứng đờ bất động.

“Xuống!” Lạc Thương lạnh lùng nói.

Mục Song Hàm giờ hai tay, nhảy xuống xe ngựa, thoáng nhìn lưỡi kiếm để ngang cổ, trên mặt nhìn tỉnh táo, trong lòng sớm đã loạn thành một đoàn, kinh nghi bất định. Mặc dù Lạc Chiêu Dực nói cho nàng biết, Lạc Thương cùng Đoàn Mẫn trưởng công chúa sẽ tạo phản, nhưng nàng không nghĩ tới lại nhanh như vậy, hơn nữa nhìn tình huống này... Chẳng lẽ Lạc Thương đã động thủ, còn thất bại?

“Tam điện hạ, có chuyện gì từ từ nói, người...” Từ Hàn lâm vừa lên tiếng, đã bị Lạc Thương cắt đứt: “Câm miệng!”

Lạc Thương không lập tức muốn mạng của nàng... Mục Song Hàm hơi buông lỏng lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, kỳ thật nàng không thể xác định, nhưng hiện tại xem ra, nàng đã đoán đúng, Lạc Thương đang đợi... Đợi Lạc Chiêu Dực xuất hiện.

Xa xa, bóng trắng bay vọt đến, một bóng dáng từ y nhảy xuống lưng hổ, đứng trên mặt đất, nhìn thấy một màn trước mắt này, đôi mắt nhanh chóng nhú lại trong chớp mắt, một tay buông lỏng phía sau, giọng nói lạnh nhạt đến cực điểm, “Lạc Thương.”

Ngay cả một tiếng “Tam ca” cũng khinh thường kêu.

Ngược lại, Lạc Thương lại cười, giống như lúc ban đầu quan hệ còn chưa tan vỡ, khẩu khí như hai huynh đệ đang nói chuyện, “Người đang sợ... Tiểu Thất, thì ra ngươi cũng sẽ có thời điểm sợ hãi như vậy.”

Mục Song Hàm nghĩ thầm Tam hoàng tử đứng là điên rồi sao, ít nhất nàng cảm thấy thái tử nhà nàng xem như còn bình tĩnh...

“Người chết mới không biết sợ hãi, cô tự nhận mình là người bình thường,” Lạc Chiêu Dực khống chế mình không được nhìn Mục Song Hàm, ánh mắt luôn đặt trên người Lạc Thương, “Biết rõ vì sao ngươi luôn thua kém cô không? Bởi vì cô không dùng Thực phi uy hiếp ngươi, ngươi lại dùng thái tử phi uy hiếp cô... Đây là khác biệt lớn nhất!”

“Đừng có lại dùng phép khích tướng! Vô dụng!” Lạc Thương vẻ mặt dữ tợn, “Ngươi quý xuống, ta muốn ngươi hiện tại quý trước mặt ta, nếu không ta lập tức giết Mục Song Hàm!”

“Vậy ngươi động thủ đi,” Lạc Chiêu Dực ngạo mạn như thường ngày, giống như không thèm để ý chút nào, hời hợt nói, “Muốn cô quý trước ngươi, ngươi không có tư cách kia.”

Mọi người: “!”

Nếu không phải trường hợp không đúng, Mục Bách thực muốn xông tới đánh người, Từ thị siết chặt tà áo, đỏ vành mắt, dưới chân một trận vô lực, nửa ngã vào trên người Mục Bách.

Lạc Thương muốn đánh vỡ kiêu ngạo nhất của Lạc Chiêu Dực, để hắn từ mây trên trời biến thành bùn dưới đất, dùng chuyện này làm thành tự tự hào của chính mình, nhưng đến nước này, Lạc Chiêu Dực vẫn không thỏa hiệp, niềm kiêu ngạo của hắn khắc tạc trong xương cốt, cho dù một ngày kia thực rơi vào trong bùn đất, cũng sẽ không hao tổn chút nào.

Thái tử phi? Lạc Thương nghĩ, tại sao hắn lại cảm thấy thái tử phi có thể uy hiếp được Lạc Chiêu Dực? Loại người lạnh nhạt ngạo mạn đến chết này sẽ thật lòng yêu một người sao?

Tùy hứng? Lớn lối? Không, không có ai thật sự hiểu rõ được Lạc Chiêu Dực, người bọn họ biết chỉ là Tiểu Thất ngây thơ đã chết kia, mà không phải hoàng thái tử đem hết thầy đùa bỡn trong lòng bàn tay này!

“Ha ha ha,” Trang Nhượng Hân bỗng dưng cười to, cười đến chảy nước mắt, “Vô tình nhất là người sinh ra trong nhà đế vương, quả nhiên không sai! Mục Song Hàm, ngươi cho rằng ngươi chiếm được cái gì? Thật lòng sao? Buồn cười, quá buồn cười!”

“À,” thái tử phi chẳng phản bác, rất là bình thản tiếp một câu, “Ít nhất ta còn có được người không phải sao.”

Tiếng cười Trang Nhượng Hân im bật, vẻ mặt như nuốt phải ruồi: “...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Yêu hận

Edit +Beta: Anky

Một câu Mục Song Hàm nói ra, tất cả mọi người giống như gặp quỷ nhìn nàng — thái tử phi không phải bị thái tử làm giận điên lên chứ?

Bởi vì lời Lạc Chiêu Dực nói thực sự quá lạnh lùng chết tâm, ngoại trừ Trần Trầm luôn trung thành và tận tâm hộ vệ, những người khác đều cảm thấy trong lòng phát rét.

Mặt Mục Song Hàm lạnh nhạt, người ngoài nhìn không ra nàng đang suy nghĩ gì, nhưng đều cho rằng, thái tử phi nhất định rất khổ sở rất bị thương...

“Ngươi, ngươi...”

Trang Nhượng Hân chộc tức người không thành ngược lại tức đến chính mình, tiểu hồ ly đột nhiên xông qua, một móng vuốt cào tới, lại nghe Trang Nhượng Hân kêu thảm một tiếng, trên mặt liền có thêm vài vết máu, nàng ta hoảng sợ che mặt, “Mặt của ta, mặt của ta! Ngươi đồ súc sinh này, ngươi làm cái gì...”

Ánh mắt tiểu hồ ly hung ác, liếm móng vuốt, hừ vài tiếng — nữ nhân xấu xa! Ai bảo ngươi đòi hủy dung người khác! Tự mình ném thử tư vị này đi!

Trang Nhượng Hân muốn xông lên, bị Từ Chính Hoàng một phen giữ lại, đánh ngất xỉu.

Lạc Thương cùng Lạc Chiêu Dực cũng không lên tiếng, nhìn một trò khôi hài kia, đến lúc này, Lạc Thương mới cười nhạo nói: “Mục Song Hàm, người nghe đi, lời phụ quân tốt của người, Thất đệ tốt của ta nói gì chưa! Nữ nhân quả nhiên đều là ái mộ hư vinh, đều muốn cái danh mẫu nghi thiên hạ gì đó! Nếu lúc trước người chọn ta, hôm nay cũng sẽ không rơi vào kết quả như vậy !”

“Ta cũng thực rất hối hận, ” Mục Song Hàm có chút buồn rầu, thở dài, rất là ủy khuất nói: “Ai có thể nghĩ tới thái tử điện hạ nhẫn tâm như vậy chứ, lại nói một ngày phụ thê trăm ngày ân ái...”

Lạc Chiêu Dực hừ một tiếng, ánh mắt bất thiện, lạnh nhạt nói: “Hiện tại hối hận cũng đã muộn.”

Mục Song Hàm mím miệng, bộ dáng tức giận không chịu nổi.

Lạc Thương hí hí mắt, trong lòng khuấy khoả, trên mặt càng tỏ ra trào phúng, “Các người một kẻ lạnh lùng vô tình, một kẻ ích kỷ sợ chết, thật đúng là tuyệt phối!”

“Quá khen, ” Lạc Chiêu Dực liếc nhìn hắn một cái, không quan tâm nói: “Sao người còn chưa động thủ? Chút thích này cũng làm cô chán ghét, người giết nàng, cô vừa vịn cười một thái tử phi gia thế hiển hách hơn...”

“Thái tử điện hạ!” Mục Bách nổi giận nảy ra, quát lên, “Sao người có thể nói ra những lời này?”

Bọn họ càng trở mặt, Lạc Thương càng hưng phấn, nhưng hắn vẫn có chút hoài nghi, kiếm trong tay đưa lên phía trước một chút, trên cổ Mục Song Hàm lập tức xuất hiện một tia máu, làn da nàng trắng muốt, làn này, tựa như hồng mai nở rộ trong tuyết, càng lộ vẻ thể lương diễm lệ.

“A Hàm!”

“Hàm biểu muội!”

Tiếng kêu sợ hãi liên tiếp, chỉ có Lạc Chiêu Dực vẫn lạnh nhạt như lúc ban đầu, bất quá hắn làm một động tác kỳ quái — hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trên bầu trời đột nhiên vang tiếng sấm lớn, cơ hồ là cùng lúc, sắc trời tối tăm trầm xuống, mưa to tầm tã trút xuống!

Nước vào trong mắt, lại bị mưa làm mờ lung tầm nhìn, Lạc Thương vô thức nhắm lại hai mắt, mà trong một khắc kia, cơ hội Lạc Chiêu Dực chờ đã đến, thân hình hắn nhanh chóng tiến lên, tiểu hồ ly cũng cùng lúc phóng qua...

Lạc Thương nghe được động tĩnh, giận không kềm được vùng kiếm xuống!

Thanh âm lưỡi kiếm đâm vào thân thể vang lên, máu tươi ấm nóng bắn trên mặt.

Tiểu hồ ly cắn lấy bờ vai Lạc Thương, vai phải hắn đau xót, lại bị Lạc Chiêu Dực đánh thêm một chương mười phần nội lực, kinh mạch đứt đoạn, ngã xuống đất, bốn phía vang lên tiếng cung tên, tiếng kêu thảm thiết rồi rít vang lên, tàn binh Lạc Thương mang theo cuối cùng cũng đồng loạt ngã xuống. Nhạc Kiều thúc ngựa đến, “Thái tử điện hạ, chúng thần không làm nhục sứ mạng...”

Thanh âm hắn phút chốc ngừng lại, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, cầm lấy cái ô liền lao đến.

Lạc Thương phun ra một búng máu, hắn không biết một kiếm vừa rồi đâm trúng ai, gian nan ngẩng đầu, cũng ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy cả thân thể Lạc Chiêu Dực đều chắn trước mặt Mục Song Hàm, hắn kéo Mục Song Hàm ra, lại không kịp tránh một kiếm kia, trường kiếm hung hăng đâm vào thân thể hắn — đó là phía ngực trái, vị trí gần trái tim nhất.

Tất cả mọi người ngốc rồi, cho dù không còn uy hiếp cũng sững sờ ở tại chỗ.

“Ha ha ha, ” Lạc Thương điên cuồng cười ra tiếng, “Ta, ta suýt nữa đã bị người lừa, Lạc Chiêu Dực, vì nữ nhân này người cũng cam lòng liều mình... Người, người cũng không có thắng... Chúng ta trên đường đến hoàng tuyền tranh thắng bại lần nữa!”

Lạc Chiêu Dực ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, nước mưa làm ướt tóc rồi bồi dính trên mặt: “Cái loại địa phương quỷ quái như đường hoàng tuyền đó, một mình người đi đi!”

Lạc Thương còn muốn cố sức đứng lên, lại lần nữa ngã trên mặt đất, tam điện hạ Đại Cánh ngày xưa, lúc này chật vật không chịu nổi, hơi thở thoi thóp, “Mẫu phi nói, phải tranh, phải đoạt, nhưng đến cuối cùng chúng ta cũng chưa đạt được gì... Một lần kia, ta động tay động chân trên cái thang, vì cứu người mà gãy một cánh tay, lần đầu tiên, phụ hoàng lần đầu tiên dùng vẻ mặt yêu thương nhìn ta như vậy... Ta cao hứng, cũng khó chịu, về sau, kỳ thật ta lặng lẽ đi theo người đến chỗ kia, nhìn thấy người đang khóc, ta liền bện một con châu châu bằng cỏ đặt trên cửa sổ phòng người.. Về sau nữa...”

Ánh mắt hắn dần tan rã, thanh âm dần yếu đi cho đến khi biến mất, cũng không ai biết cuối cùng hắn nói lời này là có ý gì, có lẽ Lạc Thương đã từng muốn làm một huynh trưởng tốt, nhi tử tốt, chỉ là hắn nghe lời Thục phi, đi về phía một con đường khác.

Hối hận? Hay vẫn không cam lòng?

Kỳ thật đều không quan trọng, người chết như ngọn đèn tắt, khói bụi đều tản đi trong gió, hướng chỉ những ký ức hư vô mờ mịt kia.

Lạc Thương đã chết, đích thân hấn giết... Ánh mắt Lạc Chiêu Dực âm đạm, trong lòng phức tạp không hiểu, mà hiện tại đã vô tâm đi nghĩ những thứ này, hấn nắm chuỗi kiếm, đầu ngón tay xẹt qua, trường kiếm đứt gãy, chỉ để lại một đoạn ngắn nhỏ.

Nhạc Kiều lao đến, mở ô ra che trên đầu Lạc Chiêu Dực, gấp đến độ muốn điên, “Thái tử điện hạ, mau, mau...”

Nói xong, hấn nhìn về phía Mục Song Hàm, thấy thái tử phi như khúc gỗ cứng ngắc tại chỗ, trên mặt không biết là nước mưa hay nước mắt, cũng không tiến lên đỡ một chút, hấn có chút lăm bằm, cũng may bọn Trần Trầm xông tới hỗ trợ.

“A Hàm?” Lạc Chiêu Dực nghiêng đầu, kêu nàng một tiếng, thanh âm rất nhẹ.

Mục Song Hàm tựa như đột nhiên hoàn hồn, tựa hồ bị kích thích rất lớn nức nở nghẹn ngào lên tiếng, khóc đến mức không kịp thở, nàng ngo ngẩn nhìn quần áo Lạc Chiêu Dực bị máu nhiễm đỏ, từng hình ảnh giống như thủy triều xông lên trong đầu, căng đến mức đầu nàng đau muốn vỡ ra, muốn tiến lên đỡ hấn, nhưng không cách nào nhúc nhích được.

Một nơi chôn đèn như mực, cửa sổ nhỏ hẹp lộ ra một tia ánh sáng, có rất nhiều đứa trẻ đang khóc... Nàng nhìn thấy một bé trai bảy tám tuổi, ngũ quan tinh xảo tuyệt luân, còn nhỏ tuổi đã xinh đẹp không tưởng, hấn lại nghiêng đầu cười với nàng, đôi mắt xanh u cong thành trăng non.

-- Sao ngươi không khóc?

-- Ngươi cũng không có khóc... Tiểu ca ca, ngươi là ai?

--... Lạc Già, ta tên Lạc Già, ngươi thì sao?

Mục Song Hàm che lấy đầu, cúi người xuống.

-- Lạc Già ca ca, ngươi đừng khổ sở... Cái này tặng cho ngươi, chúng ta nhất định có thể thoát được!

--... Đây là cái gì?

-- Ô? Ngươi chưa thấy qua Hứa Nguyên Thạch sao?

Bé trai kia trầm mặc lắc đầu, hình ảnh bỗng dung vỡ thành ngàn vạn mảnh, tiếp đó tràn ra đều là một mảnh máu đỏ.

“A Hàm!”

Tiếng mưa rơi càng ngày càng nhỏ, xung quanh huyền ảo một mảnh, rất nhiều người đang nói chuyện, âm ỉ đến mức làm lòng người phiền muộn, cái gì nàng cũng không thấy rõ, sau đó, trời đất đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh trở lại, một mảnh yên lặng.

Không biết qua bao lâu, tiếng mưa rơi lại vang vọng bên tai.

Nàng bỗng dung mở hai mắt ra, ngồi dậy, một đầu mồ hôi lạnh, ngơ ngác, có chút hoảng hốt.

“A Hàm, con đã tỉnh!” Từ thị đang kéo rèm cửa sổ, nghe được động tĩnh, xoay người nhìn lại, lập tức vui mừng đi tới, “Thật tốt quá...”

Ánh mắt Mục Song Hàm mờ mịt, nhìn không thấy tiêu cự, nàng giống như vừa mơ một giấc mộng, mơ thấy những chuyện linh tinh vụn vặt lại không nhớ rõ lắm, lại nghe Từ thị nói: “Thái tử điện hạ bị thương thành như vậy cũng không ngã, con lại hôn mê bất tỉnh...”

Tựa như một tiếng sấm nổ, chấn động đến mức cả người nàng run run, hoàn toàn thanh tỉnh lại, “Nương, thái tử đâu? Chàng ở nơi nào? Chàng thế nào?”

Sợ hãi cùng bi thương tột độ cơ hồ đem nàng bao phủ, nàng run rẩy ngẩng đầu nhìn Từ thị, sắc mặt trắng bệch.

“A Hàm, con tỉnh táo một chút, bình tĩnh một chút, thái tử điện hạ không có chuyện gì,” Từ thị vội vàng vỗ nhẹ sau lưng nàng, luôn miệng nói: “Lúc ấy chúng ta cũng sợ hãi, về sau mới biết một kiếm kia tránh được chỗ trí mạng, bị thương tuy nặng, lại không nguy kịch đến tính mạng... Con ngất đi, hấn lại trọng thương, những người khác bị dọa không biết làm sao, vẫn là thái tử điện hạ phân phó đầu đầy hết thảy, mới đến y quán gần nhất chữa...”

“Nơi này là y quán?” Mục Song Hàm nhìn phòng, vành mắt đỏ lên vội xuống giường mang giày, “Nương, con lo lắng...con muốn đi xem chàng...”

Lạc Chiêu Dực là vì cứu nàng... Hấn đã cứu nàng không biết bao nhiêu lần, chỉ có lần này phải trả giá nặng nhất.

Từ thị biết rõ trong lòng nàng sốt ruột, cũng không ngăn cản, vừa đi vừa thở dài, “A Hàm, lúc trước nương còn hiểu lầm thái tử điện hạ, bây giờ mới biết lúc đó biểu hiện ra bộ dáng lạnh lùng tuyệt tình thật ra là vì cứu con, con cũng chớ để trong lòng, cùng người ta sinh ngăn cách...”

Bình thường nam tử đều rất ít nguyên ý liều mình cứu vợ, huống chi là thái tử quyền cao chức trọng? Trong tích tắc kia, Từ thị thật sự rung động cũng cảm động.

“Con biết rõ,” Mục Song Hàm sao có thể không biết tính tình Lạc Chiêu Dực, hấn càng biểu hiện không thêm để ý nàng, Lạc Thương sẽ càng do dự... Cho nên khi đó nàng cũng phối hợp hấn diễn một vở, nàng nhẹ giọng nói: “Nương, trước nay con chưa từng hoài nghi chàng ấy.”

Lạc Chiêu Dực vì nàng làm quá nhiều, có đôi khi làm nàng cảm thấy... Không tín nhiệm hẳn cũng là một loại tội lỗi.

Cho nên, cho dù hẳn ngay trước mặt Lạc Thương nói ra lời lạnh lùng đến mức tận cùng, nàng vẫn trước sau như một tin hẳn.

Lạc Chiêu Dực rất ít khi đem chữ yêu nói ra khỏi miệng, nhưng giống như ở trước mặt hoàng hậu đã từng nói qua, hẳn vĩnh viễn sẽ không làm cho nàng thất vọng, đây là phương thức hẳn yêu một người.

Một gian phòng khác cách đó không xa, Mục Song Hàm đi tới trước cửa, bước chân ngừng lại, chẳng biết tại sao có chút do dự.

Cửa cũng không khóa, còn tưởng rằng sẽ thấy một đồng người vây quanh giường Lạc Chiêu Dực đang nằm, nhưng trong phòng chỉ có hai người, Lạc Chiêu Dực ngồi bên cạnh bàn, sắc mặt so với bình thường có chút tái nhợt, đôi mắt càng thêm sâu thẳm, vẻ mặt lại không có gì không ổn, bên trái cánh tay được băng bó, tay phải lại cầm bút viết gì đó, Trần Trầm đứng bên cạnh hẳn, gương mặt trước giờ không chút biểu tình cũng thêm vài phần lo âu và bất đắc dĩ, trong miệng thỉnh thoảng nói chuyện.

Mục Song Hàm ngẩng đầu nhìn lên, sau đó ánh mắt ngưng tụ, xông tới đoạt bút của Lạc Chiêu Dực, vừa tức vừa vội vừa giận vừa lo, bật thốt lên: “Chàng không muốn khỏe lên?”

Vốn dĩ nàng muốn nói, bị thương nặng như vậy còn không nghỉ ngơi thật tốt, có phải là không muốn khỏe lên không... Kết quả quýnh lên liền đem lời phía trước nuốt mất luôn, câu nói phía sau nghe riêng biệt thật đúng là có chút giống dạy dỗ ==

Từ thị: “...”

Hiện tại bà không lo lắng thái tử có đôi tốt với khuê nữ của bà không, mà bắt đầu lo lắng khuê nữ ý sủng sinh kiều... Làm nương cũng thật là không dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: An ủi

Edit +Beta: Anky

Nhìn thấy Mục Song Hàm đột nhiên xông tới, Lạc Chiêu Dực cũng giật mình, sau đó lại đưa tay sờ cổ nàng, Mục Song Hàm mặt đỏ lên, vô thức lui lại, sau đó mới nhớ tới trên cổ nàng bị Lạc Thương cắt một vết thương, Lạc Thương lúc ấy là cố ý thăm dò, ra tay cũng không nặng, một vết kiếm kia sớm đã không chảy máu nữa, trong khoảng thời gian ngắn đã kết vảy.

Lạc Chiêu Dực đối với trọng thương của chính mình không để tâm, lại nhớ kỹ vết thương nhỏ của nàng.

Trong lòng Mục Song Hàm rung động, hốc mắt có chút nóng lên, trên tay còn cầm bút vừa mới đoạt lấy, có chút tay chân luống cuống, ấp úng không biết nên nói gì.

“Tham kiến thái tử điện hạ.” Từ thị hành lễ với Lạc Chiêu Dực, vừa vịn giúp khuê nữ đỡ lưng tưng.

“Không cần đa lễ.” Lạc Chiêu Dực cười cười, muốn đứng dậy đi đỡ, Từ thị vội vàng nói: “Thần phụ là đưa thái tử phi đến, cũng không phải chuyện lớn gì, thái tử điện hạ đang trọng thương, vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt... Thái tử phi lo lắng cho điện hạ, tình lại liền vội vàng chạy tới, nhất thời thất lễ, mong điện hạ chớ trách...”

Nói xong, Từ thị cười cáo lui, cùng Trần Trầm cũng rời đi, còn nhẹ nhàng khép cửa, tuy bà là nhạc mẫu của thái tử, nhưng ở trước mặt thái tử vẫn là thần phụ, Thiên Địa Quân Thần Sư, cho dù thái tử kính trọng bà là mẫu thân thái tử phi, bà cũng không thể bày dáng vẻ trường bối, vừa trải qua chuyện tam hoàng tử, thái tử tất nhiên muốn cùng khuê nữ của bà ở chung một mình, Từ thị không đến mức ngay cả chút nhãn lực này cũng không có.

Bọn họ vừa đi, Lạc Chiêu Dực liền ngẩng đầu nhìn về phía Mục Song Hàm, Mục Song Hàm đang ngơ ngác nhìn hẳn, giữa hai người nhất thời không nói gì.

Lạc Chiêu Dực khẽ buông tiếng thở dài, kéo nàng ngồi xuống.

Hắn chỉ mặc một lớp áo, có một đoạn băng gạc lộ ra, Mục Song Hàm dư quang thoáng nhìn, mắt lại đau xót, nước mắt liền rơi xuống, duỗi tay nhẹ nhàng phủ lên, “Có đau hay không?”

“Vậy nàng có đau không?” Lạc Chiêu Dực cẩn thận vuốt vết thương trên cổ nàng.

“Làm sao giống nhau? Thiếp chỉ bị thương một chút, nhưng chàng...” Mục Song Hàm nghĩ tới đã cảm thấy sợ, nhưng khi đó nàng không biết sao lại hôn mê bất tỉnh, không khỏi có chút tự trách.

Lạc Chiêu Dực lại không để bụng, “Ta trước nay bị thương nhiều rồi, nặng một chút cũng không phải là không có... Ngược lại nàng mềm mại yếu ớt...” Hấn nói, thấy vẻ mặt nàng bất mãn, liền khẽ cười một tiếng, vuốt bên má nàng hỏi: “Lần này có bị dọa không?”

Mục Song Hàm trầm mặc một hồi, đề thấp thanh âm, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Lúc tam, tam hoàng tử gác kiếm trên cổ thiếp, lòng thiếp thực sự rất sợ, lại không dám biểu lộ ra làm cha mẹ lo lắng hơn, nhưng chàng đã đến rồi, thiếp sẽ không sợ... Nhưng khi nhìn thấy chàng gặp chuyện không may, thiếp so với chính bản thân thiếp xảy ra chuyện còn sợ hơn...”

Lạc Chiêu Dực nhìn không được một tay đem nàng ôm vào trong ngực, kiểm lại tâm tình phức tạp, ở bên tai nàng nói: “Nàng cứ như vậy tin tưởng ta? Cho dù lúc ấy ta tuyệt tình nói cho nàng chết như vậy?”

Mục Song Hàm sợ đụng phải thương thể của hấn, động cũng không dám động, trong nước mắt ẩn chứa ý cười, nhỏ giọng nói: “Thiếp biết rõ chàng có ý nói như thế, thái tử điện hạ của thiếp nào có bạc tình bạc nghĩa như vậy, bất quá... Chàng nói quá lạnh nhạt lại quá tự nhiên, cho dù thiếp tin tưởng chàng, cũng có chút tức giận... Nhưng chàng lấy thân căn một kiếm cho thiếp, dù thiếp có bao nhiêu tức giận cũng đều hóa thành hối hận và đau lòng...”

Cầm Lạc Chiêu Dực đặt trên tóc nàng, thật lâu cũng không nói gì, bên ngoài mưa đã tạnh, cho đến khi ánh mặt trời chiếu đến, hấn mới như lấy lại tinh thần, nhắm mắt lại, thanh âm thấp không thể nghe thấy: “A Hàm, trong lòng ta càng sợ hơn...”

Nàng sợ, hấn càng sợ, sợ một lần sợ ý sẽ vĩnh viễn mất đi nàng, hấn khó có thể tưởng tượng được cái loại hậu quả đó.

Người ngoài đều thấy hấn lạnh lùng lạnh nhạt, tựa như hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay, nhưng cũng không nhìn thấy trong lòng hấn treo một cây đao.

Mục Song Hàm rúc vào trong lòng hấn, khước môi khẽ giương cao, lại nghĩ tới gì đó, hỏi: “Tam... Hoàng tử, hấn thật sự đã chết rồi sao?”

Thân thể Lạc Chiêu Dực rõ ràng cứng đờ, từ từ buông nàng ra, thần sắc tái nhợt mà lạnh nhạt, “Đã chết, chết ở dưới tay ta... A Hàm, ta giết huynh.”

Hấn không muốn tự tay giết Lạc Thương, nhưng Lạc Thương bắt Mục Song Hàm, chạm đến nghịch lân của hấn, hấn tức giận đến tàn nhẫn, ra tay sẽ không có nặng nhẹ.

Thái tử giết huynh.

Cho dù tam hoàng tử là tội danh mưu nghịch, Lạc Chiêu Dực vẫn sẽ tránh không khỏi bị buộc tội.

Nhưng Lạc Chiêu Dực cũng không phải sợ Ngự sử cáo buộc, sử sách lưu danh xấu... Chỉ là hấn ngẫm lại lời nói của Lạc Thương trước khi chết, ngẫm lại trước đây, cho dù quá khứ sớm đã bị phong ấn lại rồi... Trong lòng không hiểu sao vẫn có chút đau đớn.

Lòng người đều làm bằng máu thịt, Lạc Chiêu Dực từ nhỏ tâm tính thiên chân vô tà, cho dù hấn dùng từng tảng một che giấu, thái tử lạnh nhạt ngọt ngào cùng Tiểu Thất lúc trước ngây thơ thuần lương đến cùng vẫn là một người.

“Điện hạ,” Mục Song Hàm nắm chặt tay hấn, nghiêm túc nói: “Không phải lỗi của chàng.”

Sắc mặt Lạc Chiêu Dực dịu xuống, giương mắt nhìn về phía bệ cửa sổ, năm đó hấn còn rất nhỏ, tam ca vì cứu hấn gãy một cánh tay, mọi người cảm thấy hấn bất hảo không hiểu chuyện, trong lòng hấn cũng tự trách chỉ biết một mình trốn đi khóc, về sau nhìn thấy trên cửa sổ đặt một con châu châu bằng gỗ, bên cũng không tốt lắm, hấn không biết là ai đặt ở đó dỗ hấn vui vẻ, nhưng biết rõ vẫn có người thương yêu hấn quan tâm hấn, trong lòng dễ chịu lên nhiều, nín khóc nín cười.

Miệng vết thương rất gần trái tim, đó là Lạc Thương đâm vào, suýt nữa liền đâm vào trong lòng hấn, lúc này lại mơ hồ đau, cũng không biết là miệng vết thương đau hay trong lòng đau.

Nhưng lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp, từ từ bao trùm đau đớn, hấn nhìn thấy mắt Mục Song Hàm hồng hồng, nở nụ cười, “Khóc cái gì? Ta không sao, hấn đã chết cũng tốt...”

Lạc Thương có sai, hài tử mới mấy tuổi, tâm tư sâu hơn cũng không thể xấu đến mức nào... Nói đến đây, Lạc Thương phần lớn cũng là bị Thực phi dạy sai cả đời.

Trong lòng Mục Song Hàm suy nghĩ, nhìn Lạc Chiêu Dực, hấn biểu hiện ra một bộ dáng “Ta một chút cũng không khổ sở”, nhưng nàng nhìn lại trên bàn, vừa rồi Lạc Chiêu Dực viết chính là một bài tế trời — đây vốn không phải chuyện hấn nên viết, huống chi hấn bây giờ còn bị thương, thương tích kia còn do Lạc Thương đâm.

Nhận thấy tầm mắt nàng chệch đi, Lạc Chiêu Dực không biến sắc cầm tờ giấy trắng che phía trên, lơ đãng nói: “Chỉ là viết thư cho phụ hoàng giải thích sự tình, thuận tay nên viết...”

Mục Song Hàm thăm thò dài một tiếng, cũng không vạch trần hấn, chỉ nói: “Điện hạ, những chuyện này nhất thời cũng không vội, thương thể của chàng không nhẹ, thiếp rất lo lắng cho chàng...” Nàng uyển chuyển khuyên bảo một chút, ngụ ý bảo hấn dưỡng thương trước, có thể không động liền bất động.

Lạc Chiêu Dực cười cười, bày ra tư thế người bệnh, “Được rồi, nàng tới hôn ta một cái, ta sẽ không viết.”

Giọng hấn cũng không phải khiêu khích trêu chọc như lúc bình thường, mà là rất nhẹ nhàng, tựa như khách lữ hành sau khi lặn lội đường xa, cực kỳ mệt

môi, hy vọng có được trấn an ôm ấp ngày thường.

Mục Song Hàm chẳng biết tại sao, nghe được trong lòng đau xót, trên mặt lại mỉm cười, tránh đi thương thế của hần tới gần, nụ hôn không chứa dục vọng, cánh môi kề nhau, ấm áp vây quanh trong lòng, tựa như một ngọn lửa hòa tan băng sương trong lòng, ấm áp, an ủi, ái mộ, ràng buộc, không muốn xa rời...

Lạc Chiêu Dực cảm thấy, đó là ôn nhu trên đời mãi mãi cũng tìm kiếm không được.

Tóc hai người tung bay, mơ hồ giao triền cùng một chỗ, trên bàn giấy trắng bị gió thổi lên, lộ ra một góc tế văn, chữ viết khi thì nồng đậm, khi thì hỗn loạn, tựa như đem tất cả tâm tình đều lưu ở phía trên, gói đến vong hồn trên đường hoàng tuyền.

Sau này, trong cung nhận được tin tức, liền có thái y vội vã chạy tới y quán, phản loạn vừa qua, Lạc Đình được Lạc Chiêu Dực phó thác chủ trì đại cục vội đến dừng lại không được, cũng không cách nào chạy tới, người đến chính là Tứ hoàng tử Lạc Lâm và Lạc Tĩnh Nghi.

Lạc Tĩnh Nghi nhìn thấy Lạc Chiêu Dực, còn chưa kịp ngồi xuống, đã nghẹn giọng hỏi: “Tiểu Thất, ngươi sao rồi?”

Ánh mắt nàng hồng hồng, còn có chút sưng, hiển nhiên lúc trước đã khóc qua, Văn Đế ngã xuống, Lạc Thương bỏ mình, Lạc Chiêu Dực trọng thương, Lạc Đình cũng không có thời gian an ủi nàng, nàng chỉ có thể cùng thái hậu ở Trường Thọ Cung niệm Phật tụng kinh, còn phải khuyên thái hậu bảo trọng thân thể, lúc đó cũng không biết rót bao nhiêu nước mắt.

Thái y bắt mạch cho Lạc Chiêu Dực, Mục Song Hàm tránh ở một bên, tiến lên kéo tay nàng, vỗ nhẹ nhàng, Lạc Tĩnh Nghi vừa thấy vết thương trên cổ nàng, lại nhìn không được, ôm nàng, nước mắt ào ào chảy xuống, lại sợ âm ỉ thái y khám bệnh, cố nén không lên tiếng.

Thái y muốn nhìn miệng vết thương một chút, bôi thuốc lần nữa, Mục Song Hàm liền cùng Lạc Tĩnh Nghi ra bên ngoài, hai người nói đến sự tình mấy ngày nay.

Lạc Lâm ở trong phòng nhìn vết thương kia, lại nhìn vẻ mặt Lạc Chiêu Dực lạnh nhạt tự nhiên, nhìn không được trầm mặt, thở dài một tiếng, Lạc Thương chết, làm hần cũng thực buồn bã, nói thế nào cũng là huynh đệ nhiều năm, Lạc Lâm từ trước đến nay không tranh cái gì, quan hệ với Lạc Thương không tính là rất tốt cũng không phải quá kém.

“Trong cung thế nào? Thân thể Phụ hoàng sao rồi?” Lạc Chiêu Dực lên tiếng hỏi thăm.

Lạc Lâm khẽ lắc đầu, vẻ mặt có chút không đành lòng, vẫn nói: “Ta đi xem qua, phụ hoàng tựa như thoáng chốc già đi rất nhiều... Sợ là, sợ là...”

Hần muốn nói, sợ là không tốt lên được, lại thấy gương mặt Lạc Chiêu Dực u tĩnh lạnh lùng nghiêm nghị, trong lúc nhất thời lại nói không được nữa.

Thái y mất nhìn mũi, mũi nhìn tìm đổi thuốc, Lạc Lâm đi lên giúp đỡ, thở dài, “Thái y nói, độc tích lũy nhiều năm, đã thương gốc rễ, một khi bộc phát, ai cũng nói không chính xác, chỉ có thể đi một bước xem từng bước...”

Nói không chính xác, chính là không biết Văn Đế có thể chống đỡ bao lâu, có lẽ là vài năm, cũng có lẽ chính là vài ngày... Chỉ xem thiên mệnh.

Một mảnh yên lặng.

Đổi thuốc xong, thái y mới phá vỡ trầm mặc, cung kính nói: “Thái tử diện hạ thương thế tuy nặng, lại tránh được nguy hiểm nhất, diện hạ trẻ tuổi, lại thường tập võ, khôi phục rất nhanh, chỉ là miệng vết thương phải tránh chạm vào nước, cũng phải đúng hạn thay thuốc, tốt nhất trong vòng nửa tháng đường thương thật tốt, không thể động thủ lần nữa, nếu không sợ là để lại di chứng...”

Lạc Chiêu Dực rũ mắt, có chút mệt mỏi, giọng nói lạnh nhạt, “Biết rồi.”

Trong lòng Lạc Lâm hơi chua xót, muốn giống như lúc trước sờ đầu hần, lại nghĩ bây giờ không thể so với khi còn bé, tay chuyển một cái rơi vào trên vai hần, vỗ nhẹ nhàng, “Tiểu Thất, đừng quá mệt mỏi, rất nhiều việc còn đợi đệ gánh vác...”

Văn Đế ngã xuống, gánh nặng liền rơi trên người thái tử, lại còn xảy ra chuyện Lạc Thương mưu nghịch, nhóm đại thần bên kia cũng phải có câu trả lời thỏa đáng.

Lạc Chiêu Dực không nói lời gì nữa.

Nhưng mà chỉ nghỉ ngơi một đêm, hôm sau sáng sớm hần lại muốn chạy về cung, tất cả mọi người tới khuyên, nhưng ai cản cũng vô dụng.

Mọi người đều nhìn thái tử phi, Mục Song Hàm lại cùng Lạc Chiêu Dực đối mặt thật lâu, không nói một lời diu hần lên xe, mọi người cũng hết chỗ nói rồi.

“Vi sao không ngăn cản ta?” Đánh xe chính là Trần Trầm, tận lực làm cho xe ngựa duy trì vững vàng, để tránh đường xá lắc lư lại làm thương thế thái tử nặng thêm, Lạc Chiêu Dực vẫn không hô một tiếng khó chịu, chỉ là có chút kỳ quái hỏi Mục Song Hàm.

Mục Song Hàm rất là bất đắc dĩ nói: “Bọn họ coi trọng thiếp... Điện hạ, thiếp cản không được chàng, đành phải đi cùng chàng.”

Lạc Chiêu Dực nghe được cười không ngừng, hồi lâu sờ sờ mặt nàng, ôm nàng lẩm bẩm nói: “Nàng là thái tử phi tốt nhất của ta.”

“Cẩn thận miệng vết thương...”

Mục Song Hàm trừng mắt liếc hần một cái, cũng cười, ý cười cũng không đến đáy mắt, hần còn có thể nhẫn nhịn bao lâu đây? Tất cả đau đớn đều dần xuống đáy lòng, một khi bùng nổ... Ngẫm lại liền làm cho nàng cực kỳ lo lắng, lại rất đau lòng, nàng không phải không thể ngăn cản hần, mà là không muốn, không muốn lại làm hần khó xử.

Editor tám nhăm 3 chương sắp tới là 3 chương ngược nhất của truyện. À ngược tâm... Chờ đón nhé, edit thôi mình cũng xót cả lòng cho nam9 rồi

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chuyện cũ

Edit +Beta: Anky

Ngoài Phụng Nghi Cung, một đồng người đang chờ, chưa được truyền cũng không dám đi vào, chỉ có thể mỗi mồn nhìn vào trong.

Gió thổi làm bay rèm, trầm hương thoang thoang, lại che giấu không được hương vị thuốc đắng, trong điện, hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có vài ánh mặt trời chiếu đến, xua đi một chút khói mờ.

Văn Đế nửa dựa vào ở trên giường, trên đầu lại thêm rất nhiều tóc trắng, trên tay ông siết chặt một phong thư, vẻ mặt có chút bi thương, ánh mắt vẫn đục, mất đi tiêu cự.

Hồi lâu, ông nghiêng đầu nhìn về phía Lạc Đình đứng ở bên giường, giống như là không xác định được, lại hỏi một lần nữa, “Chiêu Dực thật sự tự tay giết lão Tam?”

“... Tam đệ mưu nghịch, lại bất thái tử phi, thái tử... Cũng là bất đắc dĩ.” Lạc Đình chậm chước trả lời: “Phụ hoàng, việc này...”

Văn Đế trừng to mắt, ngắt lời hần, lẩm bẩm nhớ tới, “Thực phi hạ độc hại trẫm, lại ám sát thái tử, trẫm có thể tước bỏ phong hào của nàng, chuyện con thất thủ giết nàng cũng có thể bỏ qua được, nhưng Chiêu Dực làm như thế... cho dù lão tam là bị trừng phạt đúng tội, cũng không nên do nó tự ra tay, đây là giết huynh!”

Thực phi và Lạc Thương chết đối với Văn Đế là đã kích không nhỏ, một người cho dù không yêu nhưng cũng là nữ nhân nhiều năm ở cạnh ông, một người là nhi tử từ nhỏ đã ưu tú, bọn họ mưu nghịch, bọn họ đều ngóng trông ông chết... Văn Đế nói không nên lời cái loại cảm giác đó, lúc mới tỉnh lại đã thấy kinh ngạc tức giận đan xen, lúc này lại biết được thái tử giết huynh... Thật sự là lòng như đao cắt, khó chịu vô cùng.

“Phụ hoàng, việc này không thể trách thái tử, Trần Trầm nói thái tử cũng bị trọng thương, nếu không hần đã sớm chạy về cung...”

Trên thư Lạc Chiêu Dực chỉ viết đơn giản giải thích sự tình, cũng không đề cập chuyện chính mình bị thương, Văn Đế nghe được sững sờ, trong mắt có ánh nước lóe lên, ông từ từ nhắm mắt lại, hồi lâu thờ dài nói: “Đều là lỗi của trẫm...”

Thờ dài xong, Văn Đế lại che miệng ho kịch liệt, ho đến tê tâm liệt phế, lòng bàn tay có vết máu đỏ tươi chảy xuống, Lạc Đình vội vàng tiến lên, đưa khăn, “Phụ hoàng, lo giận thương thân, ngài vẫn nên nghỉ ngơi cho khỏe.”

Văn Đế lắc đầu, bắt lấy tay hần, ngẩng đầu hỏi: “Lão nhị, còn nhớ rõ chuyện con đã đáp ứng trẫm không?”

Nét mặt Lạc Đình khê đôi, nhớ tới Văn Đế ở ngự thư phòng bảo hần thề độc, cổ họng hần cảm thấy đắng chát, dừng một chút mới khàn giọng nói: “Nhị thần không dám quên.”

“Tốt, đưa bé ngoan, con đừng có lại làm cho trẫm thất vọng.” Văn Đế nhẹ gạt đầu, nằm trở về, vô lực khoát tay, “Đi xuống đi, sau khi thái tử trở lại, bảo nó đến gặp trẫm... Đợi chút, bảo nó cũng đừng vội, dưỡng thương tốt rồi nói sau.”

Lạc Đình đỡ ông nằm xong, vẻ mặt càng thêm phức tạp... Cho dù thái tử giết huynh, giết lão tam, phụ hoàng vẫn không trách tội, yêu mến lúc trước càng nhiều hơn, nghĩ đến ở trong lòng phụ hoàng, khó chịu thì khó chịu, nhưng mười Thực phi cũng không bằng một hoàng hậu, mười Lạc Thương cộng lại cũng không bằng một thái tử.

Các phi tần hoàng tử khác cũng giống vậy.

Tuy nói Lạc Đình sớm đã vượt qua cái tuổi khát vọng tình thương của cha, vẫn nhìn không được cảm khái, ai cũng nói hoàng đế coi trọng con trai lớn, cha mẹ thương con út, đến lượt Văn Đế lại là về sau, yêu thương to lớn đến không có giới hạn.

Trong tay Văn Đế còn nắm lá thư kia, ông tròn tròn mắt nhìn nóc giường, lúc thì nghĩ tới Thực phi, lúc lại nghĩ tới Lạc Thương, một hồi lại nghĩ tới hoàng

chữ ghen ghét, “Vi sao ngươi chưa bao giờ nói? Vi sao ngươi trước sau cũng không tin, nếu ta muốn hại ngươi, ngươi còn có hôm nay sao? Ở trong lòng ngươi, đến tột cùng xem ta là cái gì? Ta không hiểu, ta thật sự không hiểu...”

Bà dựa cây cột, nhìn nhiều năm như vậy nước mắt như suối trào xuống, khóc đến tê tâm liệt phế, “Tòng Thước ruồng bỏ ta, ngươi cũng phản bội ta, ta nuôi dưỡng một hài tử không biết rõ thân phận ngày ngày thống khổ, đem mình đều bức đến phát điên! Ai cũng nói ta lạnh lùng, nhưng có ai là trời sinh không có trái tim? Ngươi chỉ biết áy náy, chỉ biết bồi thường, chỉ biết dè dặt ban cho hết thảy, nhưng ta muốn không phải là những thứ này, ta muốn giải thích, ta muốn biết vì sao! Nếu ngươi đối với ta thật lòng, vì sao cùng Tòng Thước phản bội ta? Nếu không thật lòng, thì tại sao đem ta giam giữ lại trong thâm cung này nhiều năm như vậy? Vì sao?”

“Bởi vì trẫm muốn lưu giữ nàng!”

Văn Đế nghe bà lên án từng tiếng, nước mắt cũng tràn ra, ông nhắm hai mắt lại, lẩm bẩm nói: “Tòng Dung, bởi vì trẫm muốn giữ nàng lại.”

Hoàng hậu đau thấu nội tâm, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, “Lưu lại ta? Ha ha, bệ hạ của ta, ngươi thật sự là hồ đồ, ngươi chẳng lẽ đã quên, lúc trước ta vì có thể gả cho ngươi, đoạn tuyệt tất cả quan hệ với tộc nhân, ta sớm đã ở lại vì ngươi, bỏ qua hết thảy vì ngươi! Nhưng hiện tại ngươi lại nói cho ta biết, ngươi làm hết thảy cũng là vì giữ lại ta? Ha ha ha, đây thật sự là... Trò cười lớn nhất đời này ta nghe qua!”

Văn Đế mấp máy môi, ông rất muốn nói gì đó, nhưng lại liệu mạng nhẩn nhẩn, từ cổ họng lại tràn ra hương vị ngai ngái, ông cứng rắn ghen trở về, trong mắt ánh sáng lại ảm đạm một chút.

“Từ đầu ta đã không van cầu, thật lòng cũng tốt, giả vờ cũng được, đều là lựa chọn của mình ta, ta chẳng trách bất luận kẻ nào, ngươi coi ta thành bóng dáng của Tòng Thước ta cũng không để bụng! Ta chỉ muốn sinh hạ Chiêu Chiêu của ta, mang theo nó trở về Tây Di... Nhưng ngươi thì sao? Ngươi thừa dịp ta hậu sản suy yếu liên hợp với Tòng Thước đổi con của ta đi, chỉ là ngươi không ngờ tới chính lúc ấy ta còn có ý thức... Lúc đó ta đang nửa mê nửa tỉnh, không muốn tin tưởng, không thể tin được, trong lúc giật mình cho là mình đang nằm mộng, cho nên cuối cùng ngay cả chính mình cũng không phân biệt được đứa bé kia rốt cuộc có phải là Chiêu Chiêu của ta không! Ngươi vậy khôn ta, không cho phép ta bước ra hoàng cung một bước, ta giả điên lừa ngươi, kết quả lại thật sự bức mình điên, ha ha, ha ha ha, thực buồn cười, quá buồn cười!”

Hoàng hậu nhẹ giọng ni non tự nói, “Ta đã từng cho rằng, Tòng Thước là tỷ tỷ ôn nhu nhất trên thế giới, ngươi là phu quân tốt nhất trên thế giới, nhưng hết thảy những thứ này đều giống như một giấc mộng... Có lẽ khi tỉnh dậy, ta còn đang nằm ở trên thảo nguyên rộng lớn, mở mắt ra là bầu trời xanh trong vắt, ta chưa từng vào kinh tìm Tòng Thước, cũng không có gặp phải ngươi, đây chỉ là một cơn ác mộng của ta...”

Bà giống như mất hết niềm tin, trong nháy mắt mất đi tất cả ý niệm sống sót, so với Văn Đế còn giống người sắp chết hơn.

Trong lòng Văn Đế đau thảm thiết, bật thốt ra: “Tòng Thước và ta cũng không có lỗi với nàng, nàng ấy là vì bảo vệ nàng, bởi vì lúc ấy... Nàng là thân nhân duy nhất trên đời này của nàng ấy!”

Hoàng hậu ngẩng đầu lên, trên mặt một mảnh mờ mịt, bà không có cách nào lý giải ý tứ những lời này của Văn Đế, phụ mẫu thân nhân tộc nhân của bà đều còn sống tốt ở Tây Di... Cái gì gọi là, lúc ấy nàng chính là thân nhân duy nhất của Tòng Thước?

Văn Đế biết mình lỡ lời, cau chặt lông mày.

Hoàng hậu từng bước bức bách, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ ngươi còn muốn giấu kín những chuyện này đến chết sao? Trừ phi ngươi kêu ta chôn cùng, nếu không ta muốn biết!”

Văn Đế vuốt trán, trầm mặc hồi lâu, thờ dài một tiếng, cúi đầu nói: “Năm đó, Tây Di cường thế, mặc dù không bằng Đại Cảnh người đông thế mạnh, nhưng thờ phụng thánh nữ cùng thần điện, trên dưới một lòng, đối với Đại Cảnh tạo thành uy hiếp thật lớn, vì vậy tiên đế giả vờ ra về tham luyến sắc đẹp, mệnh mệnh muốn cưới thánh nữ Tây Di, cũng chính là tỷ tỷ của nàng, bắt đầu từ đó làm nội bộ Tây Di tan rã. Lúc trước nàng mới vừa đến kinh thành, nói với trẫm là lên chạy đến tìm tỷ tỷ... Nhưng trên thực tế, là phụ mẫu nàng muốn nàng thừa kế vị trí của tỷ tỷ nàng, đi làm thánh nữ, mà nàng không muốn, lúc này mới chạy đến đây, phải không?”

Hoàng hậu nhẹ gật đầu, thật sự là như vậy, bởi vì Tây Di thánh nữ, nghe vào thì thấy tốt đẹp, nhưng quy củ rất nhiều, nhất định phải cả đời không được gả, ngày ngày đứng ở thần điện tĩnh tâm cầu nguyện, bữa cơm chỉ có thể uống nước... Ngày ngày so với nhà sư khổ hạnh còn muốn không bằng, năm đó bà tuổi trẻ ngay thẳng, tính tình lại hoang dã, làm sao nguyện ý trải qua cuộc sống như vậy?

Văn Đế cười khổ, “Nhưng nàng chưa nghĩ tới, thánh nữ Tây Di địa vị cao thượng, nếu như không có ai kế nhiệm, Tây Di nhất định sẽ phát sinh nội loạn... Nàng chạy đến đây, chính là hợp ý của tiên đế, cho nên lúc trước tỷ tỷ nàng làm mọi cách ngăn cản nàng gả cho trẫm, muốn nàng trở về, mà tiên đế ngoài mặt phản đối, thực tế lại là âm thầm quạt gió thêm củi, nếu không phải như thế, chúng ta kiên trì thế nào cũng vô dụng. Sự tình diễn ra đúng như tiên đế dự đoán, không có Tòng Thước làm thánh nữ, nàng lại chạy trốn, địa vị của phụ mẫu nàng không yên, Tây Di bắt đầu loạn là vậy.”

Hoàng hậu cố gắng tự tĩnh táo, nước mắt nói: “Về sau thế nào?”

“Lúc ấy dưới gối tiên đế có vài hoàng tử, trẫm tuy là con trai trưởng, lại không phải xuất sắc nhất, tiên đế tìm trẫm, cho trẫm một khảo nghiệm, thành công, giang sơn mỹ nhân đều được, không thành, sẽ mất đi tất cả,” Văn Đế bỗng dừng giấu cột một tiếng, có chút tự giễu, “Ông bảo trẫm âm thầm mang binh thừa dịp hỗn loạn mà vào, khiến cho Tây Di nội loạn... Tòng Dung, cha mẹ tộc nhân của nàng thua, bọn họ đều chết trong lần nội loạn đó.”

Chính là vào lúc đó, Phó Nghiêu vì cứu ông mà chết, mức độ thảm khốc kia có thể tưởng tượng được.

“Không thể nào! Không thể nào!” Hoàng hậu giống như nổi điên ôm lấy đầu, kêu lên chói tai: “Nếu quả thật như lời ngươi nói, vì sao một chút tin tức ta

cũng không nhận được? Không thể nào, qua nhiều năm như vậy, Tây Di hàng năm thượng công, cha mẹ tộc nhân của ta đều còn tốt!”

“Hai phe đều phong tỏa tin tức, trải qua nội loạn, Tây Di cũng tổn thương nguyên khí nặng nề, chỉ có thể thần phục Đại Cảnh, hàng năm thượng công, mà nàng... Lúc ấy nàng đã đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ, trầm lại ra sức giấu giếm...” Văn Đế dứt khoát nói ra hết tất cả, âm thầm nói: “Đáng tiếc không thể gạt được Tòng Thước, nàng ấy là một nữ nhân quá thông minh, ngày đêm ở bên cạnh tiên đế, chỉ bằng vài dấu vết để lại liền đoán được hết thảy!”

Sắc mặt hoàng hậu trắng bệch, trái tim như bị người xé ra, máu chảy đầm đìa, bà ôm ngực, đột nhiên nghĩ đến năm đó, mấy ngày trước khi Tòng Thước chết, khi đó bà còn cảm thấy tỷ tỷ thay đổi, từ ôn nhu tốt đẹp trở nên trầm mặc hậm hực, bà còn tưởng rằng giữa Tòng Thước và Văn Đế có tư tình cho nên chột dạ, nhưng mà... Thì ra hồ đồ nhất là chính bà.

“Trẫm cùng nàng ấy thường xuyên âm thầm gặp mặt, cũng không phải lén lút tư tình như nàng tưởng, mà là trẫm cùng nàng ấy giằng co không buông, nàng ấy hận thấu trẫm và tiên đế, muốn mang nàng rời đi, rời khỏi kẻ thù diệt tộc,” nói đến câu ‘kẻ thù diệt tộc’, Văn Đế dõn dập thò, lăm bậm nói: “Mà trẫm muốn giữ lại nàng. Lúc ấy tiên đế bệnh nặng nằm trên giường, hai người đều có thai...”

Tòng Thước một lòng muốn mang muội muội rời đi, ông lại trầm mặc, chỉ hỏi nàng, nhẫn tâm để Tòng Dung đi đối mặt với tất cả những chuyện tàn nhẫn kia sao? Ông nói với nàng ấy, gạt Tòng Dung, lưu lại Tòng Dung mới có thể làm cho thân nhân duy nhất của nàng ấy có được hạnh phúc.

Ông vĩnh viễn không quên được vẻ mặt khi đó của Tòng Thước, thống khổ lớn lao, vô tận bi thương, muốn cất tiếng hét chói tai lại không thể đủ... Có lẽ trên đời này không ai có thể thống khổ bằng nàng ấy khi đó.

Đoạn thời gian kia, ngày qua ngày con ác mộng vây quanh ông, không được an bình.

“... Hài tử tạo cho Tòng Thước hy vọng, Tây Di thờ phụng Lạc Già Thần điện, nữ nhi trời sinh mang đôi mắt màu lam trăm năm vừa ra đời, được tôn sùng là huyết mạch tinh khiết nhất, từ nhỏ chính là thánh nữ, chỉ cần Tòng Thước sinh hạ hài tử có một đôi mắt màu lam, nàng ấy có thể mang hài tử trở về Tây Di, đoạt lại tất cả, báo thù rửa hận.”

Điểm này, hoàng hậu so với Văn Đế càng biết rõ hơn, bởi vì Tây Di luôn có một truyền thuyết — đứa trẻ mang màu mắt lam, ra đời trên thảo nguyên, hoan hô đi, ăn mừng đi, đó là Lạc Già Thần chuyển thế, được người dân đất Tây Di sẽ phá vỡ gông xiềng, làm chúa tể cả vùng đất rộng lớn...

Hoàng hậu lớn lên ở Tây Di, từ nhỏ bị loại quan niệm này hun đúc, cho dù trên miệng nói không tin, trong xương cũng có loại kính sợ, vì vậy mỗi lần bà đối diện với đôi mắt của Lạc Chiêu Dục cũng sẽ ngây người, thậm chí nói không ra lời.

“Đứa bé kia...”

“Nhưng Tòng Thước thất vọng rồi, nàng ấy sinh hạ hài tử không có thừa kế mắt màu lam của nàng ấy, ngược lại là nàng, Tòng Dung, nàng sinh ra Chiêu Dục...” Văn Đế tựa hồ nghĩ tới điều gì, đôi môi run rẩy, chậm rãi nói: “Trẫm cùng nàng ấy làm một giao dịch, lưu lại nàng, đổi hài tử, để nàng ấy mang theo Chiêu Chiêu trở về Tây Di...”

Lúc ấy, có một khắc, ông thật sự muốn giết Tòng Thước, kết thúc mọi chuyện, nhưng Tòng Thước quá thông minh, nắm quá nhiều lợi thế, đối với ông cũng quá phòng bị, ông không dám đánh cược.

Ông đối với Lạc Chiêu Dục trăm ngàn yêu thương cùng dung túng, một mặt xác thực là thích đứa bé này, một mặt khác là thật sâu áy náy cùng bù đắp, bởi vì ông đã từng muốn từ bỏ đứa bé này.

Văn Đế biết rõ, vẫn luôn luôn biết hoàng hậu tra tấn đối với Lạc Chiêu Dục, nhưng ông lựa chọn giương cung mà không bắn, thậm chí là trốn tránh.

Nửa đêm tĩnh mịch, Văn Đế cũng sẽ bừng tỉnh, mơ tới hài tử thiên chân vô tà kia biến thành bộ dáng máu chảy đầm đìa kêu phụ hoàng, sau này ông càng thêm áy náy, cho đi càng nhiều hơn để bù đắp... Mỗi lần ông vừa nghĩ đều cảm thấy trong lòng đau đến không thở nổi, người khác chỉ thấy hắn là thái tử từ nhỏ tôn quý, là thiên chi kiêu tử, nhưng ngay cả ông, chưa từng có ai thật lòng, thuần túy đối tốt với Lạc Chiêu Dục.

Thậm chí cái mà bọn họ mang đến cho hắn, đều là dưới tâm tình đang điên cuồng không bình thường, đều là tra tấn vô tận, sống chết tuần hoàn vô tận.

“Àm— —”

Ngoài điện, đột nhiên truyền đến thanh âm đại thụ sụp đổ, bóng dáng màu trắng dần xuất hiện ở cạnh cửa, Lạc Chiêu Dục vẻ mặt chết lặng, trên tay là mảnh gỗ vụn hòa lẫn cùng vết máu, chỗ ngực trái rỉ ra một mảng vết máu lớn, hắn tựa hồ không thèm để ý chút nào, khẽ nâng đôi mắt, sắc lam sâu thẳm, giống như ánh sáng chiếu rọi trong đêm, tĩnh đến cực hạn, cũng lạnh đến cực hạn, đó là một loại vắng lặng mờ mịt khó có thể hình dung, khiến người ta vừa nhìn liền hận không thể lập tức chết đi, cũng không cần phải thể nghiệm loại tê tâm liệt phế này, lửa cháy bùng bùng đốt cháy đau khổ.

Hoàng hậu vô lực đỡ cây cột, cơ hồ chết đứng trên mặt đất, toàn thân đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt, run rẩy nói không nên lời một câu, bà siết chặt tà áo nơi trái tim, cho đến hôm nay, rốt cuộc bà biết cái gì là nhân quả tuần hoàn, cái gì là đau triệt nội tâm, đau đến cả người đều muốn co rút, từ sống đến chết, từ chết đến sống, thì ra... Đây mới là con ác mộng mà bách chuyển thiên hồi bà cũng không muốn trải qua.

Thậm chí bà hối hận, bà tình nguyện để Văn Đế lừa gạt bà cả đời.

Nhưng đây cũng là đáp án chính bà trăm phương ngàn kế muốn có được.

Hoàng hậu cười ha ha, điên khùng? Thanh tỉnh? Hoặc là lại điên khùng? Quá khứ là mộng, hay hôm nay là mộng?

Có thể sau một khắc sẽ chết đi không, như thế rồi cuộc không cần phải đối mặt với tàn nhẫn của cuộc đời này nữa.

Lời Editor: Làm xong chương này thật là thấy suy cho cùng người đáng trách nhất vẫn là Văn Đế, che giấu một đời để làm gì mà tạo thành cục diện ngày nay, đây vô người cũng đây vô chính mình. Hoàng hậu vừa đáng trách vừa đáng thương, cuối cùng vô tội nhất nhưng phải nhận chịu hết thảy cũng là Tiêu Thất của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Hủy diệt

Edit +Beta: Anky

Cửa sổ đột nhiên mở ra, gió lạnh thổi vào, Mục Song Hàm ngồi trên giường, lạnh đến không khỏi run mình một cái.

Thời tiết đã bắt đầu chuyển lạnh.

Lạc Tĩnh Nghi đang ở cùng nàng nhìn về phía hai nha hoàn nháy mắt.

Xuân Miên vội vàng chạy tới đóng cửa sổ, Liễu Như cầm áo ngoài đến, “Thái tử phi, mặc thêm y phục đi.”

Mục Song Hàm khoát tay, lông mày nhíu chặt lại, từ lúc Lạc Chiêu Dục ra cửa, trong lòng nàng giống như đang treo một cây đao, đứng ngồi không yên.

“A Hàm, sao muội luôn không yên lòng? Vẫn đang lo lắng cho thái tử sao?” Lạc Tĩnh Nghi ngẩng đầu sờ trán nàng, sợ hết hồn, “Trên đầu muội sao toàn là mồ hôi lạnh?” Nói xong, lại sờ sờ tay Mục Song Hàm, chỉ cảm thấy lạnh buốt.

Lần này, Lạc Tĩnh Nghi ngồi không yên, vội vã đứng lên nói: “Ta cho người đi gọi thái y đến!”

“Ta không sao,” Mục Song Hàm giữ chặt nàng, lắc đầu, một tay ôm ngực, lầm bầm nói: “Chỉ là tim đập mạnh, rất là bất an, rất là khủng hoảng... Tĩnh Nghi, ta muốn đi Phụng Nghi Cung xem một chút, nếu không ta không an tĩnh được...”

Nàng vừa nói liền xuống giường, gọi người đến trang điểm.

“Nhưng thái tử không phải bảo muội đừng đi sao?” Lạc Tĩnh Nghi nhìn bộ dáng của nàng, có chút lo lắng nói: “Ta thấy muội vẫn nên để thái y xem một chút, mấy ngày qua đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, có lẽ là bị sợ hãi.”

Mục Song Hàm chỉ lắc đầu.

Đang nói, Đức Phúc đột nhiên ở ngoài cửa thông báo: “Thái tử phi, nhị điện hạ tới!”

Mục Song Hàm ngẩn ra, Lạc Tĩnh Nghi mắt sáng rực lên, cao hứng chạy ra ngoài, liếc mắt liền thấy một nam tử áo xanh đứng trong nội viện, hắn đưa lưng về phía nàng, nghe được động tĩnh xoay người lại, ôn hòa cười một tiếng, “Tĩnh Nghi.”

Chớp mũi Lạc Tĩnh Nghi bỗng dưng đau xót, từ sau khi nàng tự mình xin nhận tổ quy tông, lúc đó đã xảy ra quá nhiều chuyện bất ngờ không kịp chuẩn bị, đến nỗi giữa bọn họ còn chưa có nói chuyện nhiều được...

Nước mắt nàng vòng quanh hốc mắt, lại cố nén, cười đến tươi sáng rạng rỡ với hắn.

Lạc Đình đưa tay, nhẹ nhàng sờ sờ đầu nàng, trong mắt tựa như có phần thương tiếc, cũng rất khác chế không có làm ra động tác khác.

Lạc Tĩnh Nghi cảm nhận được đỉnh đầu truyền đến xúc cảm ấm áp, nhịn không được nhào vào trong ngực hắn, “Nhị ca, đừng xa cách ta được không? Ta không cầu cái gì, chỉ cần chúng ta vẫn giống như trước đây được không?” Nhảy cảm như nàng, sớm đã phát hiện ra Lạc Đình đang kéo xa khoảng cách giữa hai người, làm trong lòng nàng chua xót không thôi.

Thân thể Lạc Đình cứng đờ, tay ngừng lại chốc lát, từ từ vỗ lên lưng nàng, vỗ nhẹ nhàng, cố ý trừu chọc nàng: “Cũng đã lớn, còn làm nũng giống như lúc nhỏ, cũng không sợ người khác chế cười...”

Lạc Tĩnh Nghi nín khóc mỉm cười, “Ai dám chế cười ta, ta sẽ đánh kẻ đó!”

Chỉ cần Lạc Đình không đề cập tới chuyện bảo nàng lập gia đình, nàng vẫn nguyện ý làm tiểu muội muội hoạt bát vui vẻ của hắn.

Lạc Đình thở than một tiếng, nói sang chuyện khác, “Tiểu Thất đâu? Ta mới từ Phụng Nghi Cung đi ra, nghe nói đệ ấy trở về, sao lại không thấy bóng

dáng?”

Lạc Tĩnh Nghi có chút kỳ quái, cạnh cửa đã truyền đến thanh âm kinh ngạc của Mục Song Hàm, “Điện hạ vừa về đến đã đi Phụng Nghi Cung, nhị ca không gặp chàng ấy sao?”

Lạc Đình nghe xong, cười khỏ nói: “Xem ra là bỏ lỡ.”

Nói xong, hắn lại vội vã cáo từ, quay người đi, Mục Song Hàm cũng đang muốn ra cửa, dứt khoát đi theo hắn.

Cùng lúc đó, trong Phụng Nghi Cung lại là một mảnh tĩnh mịch âm trầm.

Hoàng hậu đỡ cây cột, cả người run rẩy, Văn Đế nửa nằm ở trên giường, nhìn về phía cánh cửa, mà Lạc Chiêu Dục vẫn đứng bên cửa, lấy một loại tư thái hồ hững mà chết lặng, tựa như biến thành một pho tượng chạm ngọc, tất cả hi vọng ái ố đều cách hắn rất xa, bởi vì miệng vết thương vẫn luôn xuất huyết, đôi môi cũng thành trắng bệch.

“Tiểu Thất, ” đánh vỡ yên tĩnh chính là Văn Đế, ông nói: “Trước hết truyền thái y xem cho con đi...”

Lạc Chiêu Dục đột nhiên lên tiếng ngắt lời ông, hắn cơ hồ như hỏi từng chữ từng câu: “Ta là công cụ để các người hành hạ lẫn nhau sao?”

“Không, Tiểu Thất, không phải như thế, trầm và mẫu hậu con đều rất thương con...”

Lạc Chiêu Dục cười nhạt một tiếng, lạnh lùng và châm chọc nói: “Phụ hoàng, người biết tám tuổi bị lừa bán, mười tuổi bị ném vào trong bầy sói, mười ba tuổi bị người đuổi giết rơi xuống vách núi là cảm giác gì không? Mà chủ mưu tất cả đều là mẫu thân ruột thịt của ta! Thất hoàng tử được sủng ái nhất sao? A, đây đều là tất cả sủng ái vô tận mà phụ hoàng ban cho ta- -xây ra ngay dưới mí mắt của người, người biết rõ mọi thứ lại thờ ơ lạnh nhạt, xoay đầu lại còn hỏi han ân cần với ta... Đối trả đến mức khiến người ta buồn nôn, ta tình nguyện các người đối với ta thờ ơ, cũng còn tốt hơn loại yêu thương gấp quý này!”

Hắn chưa bao giờ biết mình có thể cay nghiệt như vậy, hắn không biết lúc này trong lòng có tư vị gì, chỉ muốn phá hủy hết thảy, chỉ muốn không chút lưu tình tổn thương người khác, cũng thương tổn tới chính mình... Thực giống như làm vậy mới có thể làm cho thống khổ giảm đi một chút.

Tổn thương... Kỳ thật hắn sớm đã không còn sợ người khác làm tổn thương, nhưng hắn không có cách nào tiếp nhận, phụ hoàng thân thiết nhất trong lòng hắn thì ra cũng là đao phủ ở phía sau.

Bao nhiêu kính yêu trước kia, hiện thời là bấy nhiêu thống hận, so với hoàng hậu hận càng thêm sâu sắc... Ít nhất hoàng hậu từ lúc bắt đầu đã là như thế, nhưng Văn Đế ngay từ đầu lại là phụ thân tốt nhất của hắn.

Nếu như lúc trước hắn bất hạnh chết đi, chỉ sợ Văn Đế cũng đối đãi giống như với cái chết của Lạc Thương, đau lòng thì đau lòng, nhưng cũng chỉ là con trai, không có đứa này còn có đứa khác... Lạc Thương còn ham mộ hắn, nhưng sự thật thì sao, ở trong lòng Văn Đế, hắn cùng Lạc Thương căn bản không có gì khác nhau.

Văn Đế nhìn hắn, đôi môi mấp máy, ánh mắt khản thiết, bỗng dưng phun ra một ngụm máu lớn, thanh âm cũng có chút hàm hồ, “Không phải như thế, Chiêu Dục, con vẫn luôn là đứa con trầm yêu thích nhất, trầm...”

Ông đổ xuống trên giường, muốn đưa tay lên như lúc trước, cánh tay lại vô lực rũ xuống, cả người đều như hấp hối.

Lạc Chiêu Dục siết chặt hai nắm đấm, trên tay dính mảnh gỗ vụn đâm vào lòng bàn tay, ống tay áo cũng bị vết máu thấm thấu, miệng vết thương bên ngực trái truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt, đau đến mức trước mắt hắn một mảnh mờ hồ, hắn muốn tiến lên, bước chân lại như bị đóng đinh, làm sao cũng không nhúc nhích được.

“Chiêu Chiêu, nương sai rồi...” Hoàng hậu di chuyển bước chân, đi đến trước mặt hắn, đưa tay kéo hắn, bà lộ ra vẻ tươi cười si ngốc, “Nương dẫn con trở về Tây Di, dẫn con về nhà được không? Con thích ăn điểm tâm ngọt nhất, muốn uống canh hạt sen có phải không, nương làm cho con... Nương dẫn con trở về gặp ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu của con, bọn họ thấy con nhất định rất thích...”

Trong miệng Lạc Chiêu Dục tựa như tràn ngập tư vị đắng chát khi còn bé, hoàng hậu làm món gì cũng đắng, đắng đến tận trong lòng.

Hắn hất tay bà ra, “Người nhìn cho rõ một chút, ta sớm đã trưởng thành, bị người lừa qua lừa lại mà trưởng thành, cũng không còn là tiểu oa nhi kia quẩn quít lấy người nói muốn ăn món điểm tâm ngọt!”

Hoàng hậu ngây ngốc cứng đờ tại chỗ, bị thương đến mức tận cùng đã không còn biểu tình gì, chỉ có đại ra vẻ chết lặng.

Ba người bọn họ giằng co, tựa như một thế cục sống chết khó gỡ, đến cuối cùng sẽ là ngọc nát đá tan.

Đúng lúc này, ánh lửa chợt nổi lên, thế lửa như cháy lan ra đồng cỏ xông lên tận trời, phủ khắp Phụng Nghi Cung.

“Lửa, lửa...” Hoàng hậu thoáng chốc như bừng tỉnh, “Ai phóng hỏa? Phùng Như! Phùng Như!”

Một thanh xà ngang từ trên đầu bà ngã đổ xuống, Lạc Chiêu Dục còn chưa kịp nghĩ, thân thể đã làm ra phản ứng, che chở bà tránh đi, lăn vào trong điện, vài thanh xà ngang lại ngăn ngay cửa.

Hoàng hậu kinh ngạc nhìn Lạc Chiêu Dực, có chút không dám tin tưởng, trong phút chốc nước mắt rơi như mưa, nấp mấy môi, cái gì cũng nói không nên lời.

Lạc Chiêu Dực phục hồi tinh thần lại cũng ngẩn ra, nghiêng nghiêng đầu, lạnh lùng buông lỏng tay.

“Hoàng hậu nương nương...”

Tiếng Phùng Như từ bên ngoài truyền đến, rất khác với ngày thường, xuyên qua khe hở giữa xà ngang, có thể thấy nàng ta cầm trên tay một cái bình ngọc nhỏ, đỏ là... Hoàng hậu mở to hai mắt, lập tức kịp phản ứng: “Người phản bội ta? Là người phóng hỏa? Người muốn làm gì?”

Trong bình ngọc kia chứa máu của Lạc Chiêu Dực, là ngày đó hoàng hậu uy hiếp Mục Song Hàm lấy được, bà vội vàng muốn biết Lạc Chiêu Dực đến cùng có phải là con bà không, liền thực hiện nước cờ hiểm, thử một lần bí pháp truyền tự của Tây Di... Chỉ là bà còn chưa chuẩn bị xong, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hiện thời cũng không cần.

Nhưng hoàng hậu không hiểu, Phùng Như đi theo bà gần hai mươi năm, cho dù lúc bà thần trí không rõ cũng trung thành và tận tâm, làm sao sẽ...

“Hoàng hậu nương nương, nô tỳ có lỗi với ngài, kiếp sau sẽ làm trâu làm ngựa cho ngài!” Phùng Như cách một cánh cửa đập đầu với bà, xoay người liền biến mất.

“Phùng Như!” Trong một ngày hoàng hậu liên tục gặp đá kích cùng biến cố, bà nghĩ, cả đời này bà trôi qua đến tột cùng có bao nhiêu hồ đồ?

Ngon lửa cháy lan ra cực nhanh, trong ánh lửa bùng cháy tán ra mùi khói dầu, có thể thấy được Phùng Như sớm có chuẩn bị, lần này càng không thể vẫn hồi.

Lạc Chiêu Dực xoay người hướng đến bên giường, không nói một lời công Văn Đế lên, đôi mắt Văn Đế đục ngầu có chút sáng tỏ, ông nở nụ cười thật lỏng, nước mắt lại chảy xuống, đưa tay ngăn hắt lại.

Bên ngoài, Mục Song Hàm cùng mấy người Lạc Đình đang đi đến cách Phượng Nghi Cung không xa, đột nhiên thấy ánh lửa ngất trời, đều sợ hết hồn, vội vàng vọt tới, thấy cung nữ thái giám nhắc theo thùng nước không ngừng thay phiên tát nước, các thị vệ mạo hiểm tiến vào đám lửa đẩy mấy cột xà ngang ván gỗ ra để vào trong cứu người...

“Làm sao lại cháy?” Lạc Tĩnh Nghi hoảng sợ kêu lên: “Phụ hoàng Tiểu Thất bọn họ đều ở bên trong...”

“Điện hạ, Lạc Chiêu Dực...” trước mặt Mục Song Hàm bỗng tối sầm, muốn ngã khụy xuống, Xuân Miên Liễu Như kịp thời vịn lấy nàng, nàng đẩy hai người ra muốn xông vào bên trong, một đám cung nhân vội vàng ngăn cản nàng, “Thái tử phi, có thị vệ ở đây, ngài ngăn vạn chớ vào...”

Sắc mặt Lạc Đình cũng trắng bệch, phân phó người để ý Mục Song Hàm và Lạc Tĩnh Nghi, thân hình chợt lóe, tránh qua ngọn lửa, chính mình lại chạy vào trong.

“Nhị ca!” Lạc Tĩnh Nghi gấp đến độ giậm chân, khóc kêu lên.

Nước mắt Mục Song Hàm cũng rơi xuống, thân thể loạng choạng, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhìn không được quay đầu nhìn một trận.

“A Hàm, muội, muội cũng đừng xảy ra chuyện gì...” Lạc Tĩnh Nghi bị dọa vội vàng vỗ nhẹ lưng nàng, khóc nói: “Tam ca chết, ta cũng không muốn bắt luận người nào xảy ra chuyện nữa, nhưng tại sao lúc nào cũng thế sự vô thường...”

“Ta không sao,” Mục Song Hàm che miệng, thân thể khẽ run, lắm bả nói: “Ta còn phải chờ điện hạ đi ra, bọn họ đều không có việc gì, sẽ không...”

Lạc Chiêu Dực từng đáp ứng mãi mãi không rời bỏ nàng... Nàng luôn luôn tin tưởng hắn, lúc này đây, hắn cũng sẽ không làm nàng thất vọng.

Sợ hãi, bị thương, bắt lực... Mục Song Hàm chưa từng sợ hãi như vậy, tất cả vinh hoa phú quý quyền thế ngập trời đều là mây khói thoáng qua, giờ khắc này nàng cuối cùng bình tĩnh, hắn ở trong lòng nàng quan trọng như vậy, không vì điều gì khác, chỉ bởi vì hắn là Lạc Chiêu Dực, phu quân tốt nhất của nàng- người khác cũng không thể thay thế.

Nàng không hề tham lam cầu xin vạn sự như ý, chỉ cầu hắn được bình an vô sự.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tân sinh

Edit +Beta: Anky

Mấy lời đó của Văn Đế cơ hồ khiến Lạc Chiêu Dực hoàn toàn ngã khụy.

“Chiêu Chiêu của ta...” Hoàng hậu kịp thời giữ lại thân thể ngã xuống của hắn, nức nở sờ gương mặt hắn, đau lòng, hối hận, không buông bỏ... Vô số tâm tình phức tạp xen lẫn cùng một chỗ, làm cho bà khó có thể kìm chế.

Đã mười hai mươi năm, bà sắp phải lên đường đến hoàng tuyền để sám hối chuộc tội với tất cả thân nhân tộc nhân. Nhưng nói cho cùng, bà vẫn không có cách nào đi đối mặt với Lạc Chiêu Dực.

Giờ khắc này hoàng hậu thấy vô cùng may mắn khi Mục Song Hàm tồn tại, ít nhất Chiêu Chiêu của bà còn có một người yêu nhất làm bạn.

Bà ngẩng đầu nhìn về phía Văn Đế ánh mắt cơ hồ là thống hận, trong thống hận lại sinh ra quá nhiều bất đắc dĩ, trong bất đắc dĩ lại bao hàm vô tận khổ sở.

Ai đúng ai sai, sớm đã không phân rõ, tội của chính bà càng không thể tha thứ, còn có tư cách gì đi trách ông?

“May mắn Tòng Thước buông tha trầm, cũng buông tha đứa bé này...”

Văn Đế lẩm bẩm nhớ lại, giống như hồi quang phản chiếu, đột nhiên đứng lên, ôm Lạc Chiêu Dực đang hôn mê đi về hướng cửa, dùng cả thân thể của mình bảo vệ hắn, cứng rắn phá mở thanh xà ngang ngăn trở cửa, hoàng hậu đứng ở trong điện không nhúc nhích, ngo ngác nhìn, tùy ý ngọn lửa đốt tới dưới chân bà, bà cũng không trốn tránh, từng giọt nước mắt chảy xuống, rơi xuống cằm, nhưng một khắc kia, hiện ra ở trên mặt bà, là thần sắc ôn nhu nhất trên đời, cho dù chặt vật đến cực điểm, cũng xinh đẹp khiến người say lòng chói mắt.

Lạc Đình vọt vào, trên người đầy bụi bẩn, đi theo phía sau là một đám thị vệ, liền nhìn thấy một màn này.

“Phụ hoàng...”

Văn Đế nhìn đầy thương tích, nhưng vẫn nở nụ cười, đem Lạc Chiêu Dực giao cho hắn, vỗ vai hắn, “Đình nhi, huynh trưởng như cha, đừng quên lời con đã hứa với trầm”

Nói xong, Lạc Đình còn chưa kịp phản ứng, ông lại vọt vào biển lửa trong đại điện, sức lửa không ngừng, lần này, thật sự là một đi không trở lại, cũng không cách nào cứu chữa được, Lạc Đình trọn to hai mắt, cuối cùng nhìn thấy một màn, là Văn Đế ôm chặt hoàng hậu, mặc dù ánh lửa chỗ nào cũng có, ông vẫn muốn dùng chút thân thể yếu ớt che chắn đám cháy cho hoàng hậu, giữ lại tư thái đẹp nhất cho bà.

Từ lần đầu bọn họ gặp nhau, tình yêu đã lặng lẽ nảy sinh, tràn ngập cốt tủy, nhưng trong đó trộn lẫn quá nhiều tạp chất, làm cho tình yêu hoàn toàn thay đổi... Nhưng đến cuối cùng, phần yêu này lại trở về thuần túy và mỹ lệ như lúc ban đầu.

-- Yêu người, chỉ muốn người thật tốt.

“Nhị điện hạ, không đi sẽ không còn kịp nữa!”

Hốc mắt Lạc Đình ửng hồng, cắn chặt răng xoay người đi, được các thị vệ yểm trợ, công Lạc Chiêu Dực chạy ra khỏi biển lửa, tắm biển Phượng Nghi Cung rơi xuống ầm ầm sau lưng bọn họ.

“Lạc Chiêu Dực!”

“Nhị ca!”

Mục Song Hàm và Lạc Tĩnh Nghi đồng thời nghênh đón, Lạc Đình để Lạc Chiêu Dực xuống, tựa như điên cuồng kêu to, giọng nói khàn khàn: “Thái y, mau truyền thái y!”

Lạc Chiêu Dực một thân bạch y sớm đã bị nhuộm thành huyết sắc, Mục Song Hàm run tay sờ gương mặt hắn, chỉ cảm thấy lòng như đao cắt, không nén được tiếng nức nở nghẹn ngào mở miệng, trong nháy mắt khóc không thành tiếng, nàng không thấy được bóng dáng của Văn Đế và hoàng hậu, cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nàng biết rõ thái tử điện hạ của nàng nhất định đã trải qua biến cố thể thảm nhất, nếu không kiều ngạo quật cường như hắn, tuyệt không để chính mình ngã xuống chật vật như vậy.

“Điện hạ, Chiêu Dực...” Nàng nắm tay hắn, lẩm bẩm nói: “Không sao, thiếp ở chỗ này, thiếp ở cùng chàng...”

Tay Lạc Chiêu Dực giật giật, đột nhiên mở mắt, không đợi mọi người ngạc nhiên mừng rỡ, hắn liền đẩy tất cả mọi người ra, đứng lên lại phóng về phía biển lửa Phượng Nghi Cung.

Trên bầu trời phong vân đột nhiên biến sắc, mây đen từ từ hội tụ, sắc trời trong nháy mắt liền tối sầm lại, biển lửa hừng hực trước mặt trở thành ánh sáng duy nhất, rực rỡ tươi đẹp như thế, sáng lạn như thế, nhưng cũng thâm lương như thế.

“Thái tử điện hạ!”

Mọi người rói rít tiến lên ngăn cản, đôi mắt Lạc Chiêu Dực u tĩnh mà lạnh băng, không chút hơi ấm, ổng tay áo phất một cái, người nào tiến lên liền đẩy ngã người đó, hần nhìn chăm chăm phía trước, tựa như đây không phải là một biển lửa, xông đến chưa từng lùi bước.

Vừa rồi Mục Song Hàm bị bất ngờ không kịp chuẩn bị ngã ngổ trên mặt đất, kinh ngạc nhìn bóng lưng Lạc Chiêu Dực, trong lòng tràn đầy đau đớn chua xót, Lạc Tĩnh Nghi vội vàng đỡ nàng đứng lên.

Lạc Đình một phen níu chặt Lạc Chiêu Dực, thần sắc trước nay ôn hòa cũng có chút vặn vẹo, giận dữ hét: “Đệ điên rồi phải không? Phụng Nghi Cung đã thành biển lửa, không ai có thể sống sót, đệ cũng muốn đi chịu chết sao?” Mắt thấy Lạc Chiêu Dực cứng đờ, Lạc Đình dè hần lại, nhìn chăm chăm đôi mắt hần, giọng nói chột nhỏ đi, thấp giọng nói: “Tiểu Thất, đệ... Nén bi thương đi.”

Về mặt Lạc Chiêu Dực trong nháy mắt tan rã, mặt mày nhiễm vết máu cùng tro bụi, đem tất cả thể lương che giấu đi, chỉ còn một mảnh đờ đẫn vắng lặng.

Trầm mặc tràn ra trong vô thanh vô tức, tất cả mọi người không dám thở mạnh một tiếng, yên tĩnh đến mức làm trong lòng người ta hốt hoảng.

Sấm sét ầm ầm vang dội không trung, đình tai nhức óc, mưa to đột ngột trút xuống tầm tã.

Ngon lửa ở trong mưa dần dần tắt, nhưng Phụng Nghi Cung đã thành một đồng hoang tàn.

Lạc Chiêu Dực bỏ tay Lạc Đình ra, đi đến đồng hoang tàn trước mặt, dùng tay xóc lên những miếng gỗ nóng hổi chưa tắt kia, ngọc quan sớm đã rơi xuống, tóc dài rơi là cả một thân, bạch y vẫn đục, đôi tay vốn như ngọc sứ cũng đều đầy vết thương, vô cùng thâm, cả người chặt vật đến cực điểm.

“Tiểu Thất!” Lạc Đình lại đi kéo hần, thậm chí muốn một chương đánh ngất hần trước, nhưng Lạc Chiêu Dực giãy giụa đẩy hần ra, Lạc Đình tức giận vô cùng, khàn giọng nói: “Đệ nhìn lại bản thân đệ một chút đi khắp người toàn vết thương, đến tột cùng muốn tự hành hạ thành cái dạng gì mới chịu? Đệ là hoàng thái tử của Đại Cảnh ta, phụ hoàng không còn, trọng trách của thiên hạ này đều rơi vào trên người đệ, đệ khó chịu cũng được, thống khổ cũng được, ít nhất dưỡng tốt thân thể trước được không? Đệ nhìn lại thái tử phi của đệ đi, đệ có biết muội ấy lo lắng cho đệ bao nhiêu không? Trời mưa to vẫn theo đệ ở đây dầm mưa... Đệ không để ý người khác chẳng lẽ cũng không để ý muội ấy sao?”

Lạc Chiêu Dực đột nhiên xoay người, Mục Song Hàm vẫn đứng sau lưng hần, đẩy cung nhân muốn che ô ra, thân hình ở trong mưa càng lộ vẻ đơn bạc, nhưng nàng yên tĩnh cực kỳ, không nói lời nào, cứ như vậy nhìn hần, trên mặt không biết là nước mưa hay nước mắt, về mặt cũng bị màn mưa che khuất, mơ hồ không rõ, thấy hần xoay người, nàng nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, chàng muốn thế nào, thiếp đều cùng chàng.”

Lạc Chiêu Dực cứng đờ, cảm giác đau đớn lập tức ùn ùn kéo tới, trên người, trong lòng, cơ hồ muốn nhấn chìm hần.

Hần xông tới ôm chặt lấy nàng, thanh âm khàn khàn, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Kiều ngạo như hần, lúc nào lại nói xin lỗi?

Mũi Mục Song Hàm đau xót, đưa tay ôm lấy hần, lâm lâm nói: “Thiếp hiểu rõ, thiếp không trách chàng... Thiếp chỉ muốn chàng được tốt...”

Bởi vì hần chỉ có nàng, bởi vì quá mức quan tâm, cho nên sợ hãi mất đi lần nữa... Mục Song Hàm hiểu rõ, nhưng chính bởi vì hiểu mới càng khó chịu.

Cho nên khi Mục Song Hàm biết được hết thấy, đối với Văn Đế và hoàng hậu đều có hận ý, hai người kia dây dưa cả đời, hiện thời cùng lúc chết đi, đáng thương cho Lạc Chiêu Dực vô tội lại phải chịu đựng hết thấy, gánh vác hết thấy, thậm chí đến cùng ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, lại phải đón nhận sinh ly tử biệt như vậy.

Cho dù ai cũng sẽ hỏng mất.

Nhìn hai người ôm nhau cùng một chỗ, Lạc Đình thở phào nhẹ nhõm, nhắm lại hai mắt, lúc này, một cái dù che trên đầu hần, hần nghiêng nghiêng đầu, Lạc Tĩnh Nghi đỏ vành mắt mấp máy môi với hần, cố gắng muốn cười với hần, đáng tiếc nụ cười này so với khóc còn khó coi hơn.

“Nhị ca, phụ hoàng và hoàng hậu nương nương... Thật đã chết rồi sao?” Đối với hoàng hậu thì không nói, nhưng đối với Văn Đế... tình cảm của Lạc Tĩnh Nghi không thể ít hơn Lạc Chiêu Dực bao nhiêu.

Lạc Đình thở dài, trả lời nàng, “Là bọn họ không muốn sống nữa.”

Hết thấy được vạch trần, hoàng hậu không có cách nào để đối mặt, thời gian của Văn Đế cũng không còn nhiều, bọn họ tình nguyện lấy phương thức như thế để chết, cũng không muốn còn sống lại chịu đủ đau và thống khổ.

Lạc Tĩnh Nghi cái hiểu cái không, chỉ cảm thấy trong nội tâm lạnh buốt, như ngậm một ngụm hoàng liên, cứ đắng chát trong lòng.

Sau đó, thái y đến trị liệu trước, nhìn thấy miệng vết thương của Lạc Chiêu Dực rõ ràng chuyển biến xấu, vừa bắt đầu đỡ vừa thở dài, lại không dám nhiều lời, chỉ có thể một bên giúp hần thay thuốc một bên mịt mờ dằn dò.

Mục Song Hàm ngồi ở bên giường, bên cạnh đặt chậu nước, nàng tự mình dùng khăn giúp hần lau hai tay, ôn nhu mà kiên nhẫn, đến khi từng mảnh gỗ vụn ở vết thương trên tay đều lấy ra hết, trên trán nàng tràn ra một tầng mồ hôi mỏng, khẽ ngừng đầu, lại phát hiện ánh mắt Lạc Chiêu Dực luôn đặt trên

người nàng.

Bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt hắn rất tái nhợt, khí thể mạnh mẽ thu liễm, dung nhan hoa mỹ càng thêm nổi bật, thoát nhìn lại có loại cảm giác yếu ớt rung động lòng người. Nhưng về mặt hắn lại rất lạnh nhạt, không có nửa điểm thái độ mềm yếu.

“Làm sao vậy?” Mục Song Hàm sờ gò má, còn tưởng rằng có chỗ nào chưa tẩy rửa sạch sẽ.

Lạc Chiêu Dực lắc lắc đầu, chỉ là nhìn nàng, không dời ánh mắt đi được.

Thái y và cung nhân cup mi thuận mắt làm phong nền.

Đức Phúc nhẹ nhàng gõ cửa, bưng canh táo đỏ vừa làm xong đi tới.

“Nhị điện hạ cùng công chúa đi rồi sao?” Mục Song Hàm hỏi một câu.

Đức Phúc trả lời: “Nô tài thông truyền lại lời của thái tử phi, để nhị điện hạ và công chúa trở về nghỉ ngơi, nhưng nhị điện hạ ngồi không động, công chúa cũng không đi, đang nói chuyện cùng nhị điện hạ ạ.”

Mục Song Hàm nghĩ Lạc Đình có thể là không yên tâm Lạc Chiêu Dực, vừa vặn Lạc Tĩnh Nghi cũng hiếm khi có thời gian cùng Lạc Đình đơn độc chung đụng...

Nàng dứt khoát cũng không nhiều lời nữa, ngược lại bưng canh táo đỏ, dùng muỗng nhẹ nhàng khuấy khuấy, múc một muỗng dứt cho Lạc Chiêu Dực, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Uống một chút được không?”

Lạc Chiêu Dực nhìn nàng, mở miệng nuốt xuống.

“Ngọt không?” Mục Song Hàm hỏi hắn.

Lạc Chiêu Dực bỗng lẳng lặng cười khẽ, nhàn nhạt tựa như mây trên trời, mơ hồ sẽ tan, hắn nói: “Quá ngọt.”

Chua xót trong lòng dâng trào vô tận, vành mắt Mục Song Hàm thoáng cái liền hồng, trái tim như bị một bàn tay bóp chặt, cơ hồ không thở nổi.

Hương vị ngọt ngào truyền đến, nàng không nén được cảm giác buồn nôn khó chịu, vội vàng đặt chén xuống, quay đầu che miệng nôn khan một trận.

“A Hàm?” Sắc mặt Lạc Chiêu Dực phút chốc liền thay đổi, mạnh mẽ cắt ngang động tác băng bó của thái y, nóng nảy lại vội vàng nói: “Nhanh đi giúp thái tử phi xem một chút?”

Văn Đế cùng hoàng hậu đều đã chết, nếu như Mục Song Hàm lại xảy ra chuyện... Hắn không biết mình sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì nữa.

Thái y âm thầm cười khỏ, đem chuyện băng bó giao cho Đức Phúc vừa tiến lên, lặng lẽ lau mồ hôi lạnh, ngược lại đánh giá Mục Song Hàm, con mắt hơi sáng, như có điều suy nghĩ, “Thái tử phi, ngài có thể vươn tay để lão thần bắt mạch không?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Chuông tang

Lạc Chiêu Dực từ trước đến nay tùy hứng, khẩu thị tâm phi đã quen, giờ khắc này lại thân nhiên nói ra tiếng lòng, hần cầm tay Mục Song Hàm, mi mắt rũ xuống, đến lúc ngẩng đầu lên, đã không nhìn ra bất luận dấu vết bị thương thống khổ gì nữa, tựa như bầu trời xanh sau cơn mưa, gột rửa tất cả bụi bặm, chỉ còn lại một mảnh sáng rõ sạch sẽ.

Trong lòng Mục Song Hàm căng thẳng, không ngớt lo lắng, trên mặt lại không biến sắc, nghiêng đầu hỏi hần: “May mắn? Nếu gặp được thiếp là dùng hết tất cả may mắn của chàng, vậy thiếp chẳng phải là tội không thể tha thứ?”

Lạc Chiêu Dực chỉ nhìn chăm chăm nàng, không nói lời nào.

Ngay sau đó nàng cười nói: “Điện hạ, thiếp dùng cả đời để bồi tội, chàng có ghét bỏ không?”

Lạc Chiêu Dực khẽ nhướn mày, chỉ hừ nhẹ một tiếng, lười nhác nửa nằm, trong nháy mắt trở lại như thời điểm bọn họ mới gặp gỡ, dung nhan hần như vẽ, ngang ngược kiêu ngạo đương nhiên: “Thực ghét bỏ.”

“À, ” Mục Song Hàm bùng canh táo đỏ đưa cho hần một lần nữa, “Vậy cũng không có biện pháp.”

“Là không có biện pháp, chờ ta tìm được tất cả khuyết điểm của nàng, kiếp sau sẽ nói cho nàng biết sửa thế nào.” Lạc Chiêu Dực giơ hai tay lên, cố ý lộ ra tất cả vết thương, rồi sau đó nhẹ nhàng che miệng vết thương bên ngực trái, nhú nhú mày, ngẩng đầu nhìn nàng, mặc dù cái gì cũng chưa nói, nhưng ngụ ý không cần nói cũng biết.

Mục Song Hàm liếc nhìn hần một cái, vừa bực mình vừa buồn cười, trong lòng tự nhủ người này còn biết mượn thương thế giả bộ yếu đuối, lúc trước cũng không biết là ai khắp người bị thương còn lăn qua lăn lại!

Nàng cảm lấy muống, từng muống từng muống nuốt hần, “Da mặt thực dày... Ai đáp ứng chàng kiếp sau?”

Lạc Chiêu Dực chỉ chỉ bụng nàng, thần bí cười cười, “Ta biết rõ nàng đồng ý, con nói cho ta biết.”

Tay Mục Song Hàm run lên: “...” Bao nhiêu vui buồn luân chuyển, điện hạ nhà nàng sẽ không phải bị kích thích điên rồi chứ?

Nhìn nàng một bộ dáng kinh hãi đến mức ngây ra, tâm tình Lạc Chiêu Dực chợt thoải mái lên, lệ khí uất khí cũng dần dần tiêu tán.

Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, trong mắt xẹt qua ý cười ôn nhu, thời gian sẽ xóa mờ tất cả, về sau... Sẽ tốt hơn chứ?

Sau trận mưa to, trời đất tươi mát, trên lá cây từng giọt nước nhỏ xuống, tung tóe vào trong nước, tạo thành từng đợt gợn sóng.

Kinh thành phồn thịnh, trên đường phố mọi người lại bắt đầu tới lui.

Nhưng, âm thanh ồn ào náo động còn chưa vang lên, đã nghe tiếng chuông từ hoàng thành phát ra, từng tiếng càng vang rõ kéo dài hơn, nặng nề trang nghiêm, không ngừng bên tai, tất cả mọi người dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía hoàng cung... Bởi vì tiếng chuông này lúc bình thường tuyệt đối sẽ không gõ vang, một khi gõ vang, vậy đại biểu cho việc trong cung có người cực kỳ quan trọng qua đời.

Cơ hồ cùng thời khắc đó, quan lại trong triều, hoặc là hoàng thân quốc thích trong kinh thành đều vội vã để tang, khẩn cấp ra lệnh buộc gỡ bỏ tất cả đồ vật trang trí vui vẻ trong nhà, cùng với phu nhân mình vội vàng tiến vào cung.

Văn Đế và hoàng hậu bị chết cháy ở Phụng Nghi Cung, hải cốt không còn, trước điện, chỉ có thể hợp táng dựng bia chôn quần áo và di vật.

Lạc Chiêu Dực mặc một thân đồ tang, quỳ gối ở hàng đầu tiên, sau lưng tiếng khóc rung trời, chỉ có hần bình tĩnh không ngờ.

Lạc Đình quỳ ở gần hần nhất, thấp giọng nói: “Thương thế của đệ còn chưa tốt, nếu không thoải mái, không ngại mượn cơ trở về nghỉ ngơi đi... Phụ hoàng không yên lòng đệ nhất, những nghi thức bề ngoài này người sẽ không trách tội.”

“Không có việc gì, nhị ca, trong lòng ta hiểu rõ.” Lạc Chiêu Dực nhàn nhạt trả lời một câu.

Lạc Đình cũng không cần phải nhiều lời nữa, chỉ là thỉnh thoảng nhìn chăm chăm hần.

“Điện hạ, thái hậu nương nương đến!” Đức Phúc đột nhiên chạy tới thông báo một tiếng.

Kể từ lúc Thục phi cùng Lạc Thương mưu phản, rồi đến Văn Đế và hoàng hậu gặp chuyện không may, thái hậu bị đá kích lớn, cơ hồ bệnh không dậy nổi, Lạc Chiêu Dực sợ bà lại có chuyện vạ nhất gì, an bài thái y túc trực ở tại Trường Thọ Cung, còn tưởng rằng thái hậu có thể không tới được, không ngờ lại mang cơ thể đang bệnh đến.

Trên mặt thái hậu mang thần sắc có bệnh, đôi mắt sưng đỏ, bộ dáng rất tiêu tụy.

“Tổ mẫu...” Lạc Chiêu Dực đưa tay muốn đỡ bà, lại thấy hai mắt bà không có tiêu cự, dừng không đúng phương hướng hần đang đứng, trong lòng cả kinh, vội vàng hỏi: “Mắt của ngài?”

Thái hậu thở dài, lắc đầu, ma ma bên cạnh nhỏ giọng trả lời: “Thái tử điện hạ, thái y nói thái hậu nương nương khóc quá nhiều, đến nỗi hai mắt mù...”

Trong lòng Lạc Chiêu Dực đau đớn, thái hậu nghe động tĩnh bất lấy tay hất, vỗ vỗ, giọng nói vô cùng chua xót bất lực: “Phụ hoàng con... Chính là quá khờ dại, nói thế nào hấn cũng không nghe, ai gia từng tuổi này, còn phải người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh... Tình ái vốn không bền vững, thông minh quá lại bị thông minh hại, Chiêu Chiêu, ai gia không cầu cái gì, chỉ trông mong các con chớ bước lên vết xe đổ của nó, phải sống thật tốt, được không?”

Tình ái vốn không bền vững.

Kỳ thật thái hậu hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

Lạc Chiêu Dực nhìn Mục Song Hàm cách đó không xa một cái, thấp giọng nói: “Tổ mẫu yên tâm”

Thái hậu nghe vậy, nước mắt lại rơi xuống, ma ma bên cạnh vội vàng khuyên can, đưa khăn lên, “Thái y nói, ngài còn khóc như vậy, đôi mắt sẽ không tốt lên được...”

Lạc Chiêu Dực đỡ thái hậu tiến lên, mọi người đều cúi người cung nghênh.

Mặc dù tang sự của Đế Hậu lễ nghi chu toàn, cũng không coi là giống trống khua chiêng, trên danh nghĩa Lạc Chiêu Dực là thái tử, mà thực tế bá quan đã cùng nhau thương tấu thỉnh hấn đăng cơ, dù sao lúc trước Lạc Thương mưu phản sóng gió chưa yên, đế hậu đều mất khiến lòng người bàng hoàng, rất nhiều việc chông chắt cũng chưa xử lý, bởi vì cái gọi là nước không thể một ngày không có vua.

Nhưng Lạc Chiêu Dực đang tự mình lo mọi tang sự, đưa quan hạ táng cũng đều tự mình làm, bác bỏ tất cả tấu chương, kiên trì chịu tang một tháng xong mới đăng cơ.

Duy nhất một chuyện làm cho thái hậu vui mừng chính là thái tử phi có thai, chỉ là đang lúc để tang đế hậu, hơn nữa mới vài tuần, cũng không công khai, chỉ có rất ít người biết được tin tức này.

Hơn một tháng nay, lúc Mục Song Hàm tỉnh lại, Lạc Chiêu Dực sớm đã ra cửa, buổi tối ngủ rồi hấn mới trở về, hai người cũng không có cơ hội trò chuyện gì, Mục Song Hàm đang trong thời gian mang thai, tâm tình lên xuống lớn, dùng dáng vẻ tươi cười sáng rỡ đối diện với Lạc Chiêu Dực, chờ hấn ra cửa lại có chút buồn bực không vui.

Bởi vì người nàng muốn gặp lại không gặp được, không muốn gặp lại một đồng lõa, khoảng thời gian này, người đến Đông cung bái kiến càng lúc càng nhiều, cũng không phải đến vì thái tử, mà là nhắm đến thái tử phi nàng.

Có người có thể không gặp, có người lại không từ chối được.

Lúc Mục Song Hàm còn ở nhà không nổi danh, làm thái tử phi cũng rất khiêm tốn, không được bao lâu, không hiểu sao lại truyền ra danh tiếng hiển lương thực đức, thế nên ở trong lòng trong mắt một đám người, thái tử phi đại biểu cho đề nói chuyện... Mục Song Hàm nghe Xuân Miên Liễu Như nói đến đây cũng hết chỗ nói rồi.

Cũng không biết có phải nguyên nhân có thai hay không, càng thêm buồn bực, lại càng thêm không có tinh thần, ngày hôm đó cũng ngủ sớm hơn...

Màn đêm buông xuống, bầu trời lấp lánh vô số ánh sao, chiếu đến trong cung đèn đuốc sáng trưng, cung nhân qua lại lặng yên không một tiếng động.

Lạc Chiêu Dực vào cửa, Trần Trầm cầm theo đèn soi đường cho hấn, hấn coi ngoại bào xuống, đưa cho Đức Phúc đón lấy, vừa đi vừa hỏi: “Thái tử phi đâu?”

“Hồi điện hạ, thái tử phi đã đi ngủ.”

Lạc Chiêu Dực nhìn canh giờ, nâng tay, người sau lưng dừng bước chân, hấn lại đi tới trước phòng, mở ra một kệ hồ, nhìn vào trong một lúc, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa, đi tới thư phòng. “Thái tử phi gần đây mệt lắm không?”

Đức Phúc suy nghĩ một chút, lựa lời nói, hàm ý: “Mấy ngày gần đây rất nhiều người đến cầu kiến thái tử phi, thái tử phi không tiện từ chối, cho nên...”

Lạc Chiêu Dực hừ lạnh một tiếng, không chút lưu tình mắng lên: “Chuyện như vậy còn để thái tử phi phải tự mình bận tâm, nuôi các người có ích lợi gì? Thái tử phi đơn thuần mềm lòng, các người lại ngốc à? Ngay cả lấy cái cơ cũng không biết tìm?” Hấn vào thư phòng, đưa tay liền đập nát chén trà.

Trong nháy mắt Đức Phúc liền đỏ mặt hồi lạnh ra... Gần đây thái tử điện hạ càng nóng nảy!

Kỳ thật mọi người cũng bắt đầu dần, hiện thời thế cục phức tạp, thái tử thủ đoạn lợi đình, hi nộ vô thường, tâm tư khó dò thấu, một câu nói chính là quá khó trị, cho nên mọi người đành phải để phụ nhân ra tay, tiếp theo đều hướng về phía thái tử phi, ngoài mặt thăm hỏi thỉnh an, trên thực tế là nói bóng gió thăm dò tin tức, thuận tiện tìm hiểu trước biểu lộ lòng trung thành.

Dù sao, vua nào triều thần nấy.

“Khước từ không được? Thái tử phi của cô, có cái gì là không thể khước từ?” Lạc Chiêu Dực tiện tay ném mảnh vỡ chén trà, xoa xoa tay, lạnh nhạt nói: “Ngày mai thông báo, cứ nói thời gian này Đông cung không tiếp khách, có chuyện gì cứ viết trên tấu chương trình cho cô, đừng suốt ngày chỉ biết đem nữ nhân ra làm chim đầu đàn!”

Lạc Chiêu Dực lại nói vài cái tên, dạn dò nói: “Nếu mấy người này đến bái kiến thì không sao, người cơ trí một chút, nghĩ chút chuyện lý thú, bảo họ cùng thái tử phi giải buồn cũng tốt...” Suy nghĩ một chút, Lạc Chiêu Dực lại nói: “Vậy đi, ngày mai đón Mục phu nhân đến Đông cung, nếu như thái tử phi nguyện ý, giữ Mục phu nhân ở lại cũng có thể...”

Hắn nói ra một đồng chuyện về thái tử phi, Đức Phúc gật đầu liên tục, “Nô tài nhớ kỹ, điện hạ yên tâm.”

Lúc này Lạc Chiêu Dực mới ngồi xuống, đưa tay dè lên thái dương, lại vuốt vuốt mi tâm, đôi mắt rù xuống, lộ ra quảng thâm, bộ dáng vô cùng mệt mỏi.

Đức Phúc ngẩng đầu nhìn một cái, có chút lo lắng, chịu tang hơn một tháng, thân hình thái tử điện hạ càng lộ vẻ đơn bạc gầy gò, cả người hiển nhiên mệt mỏi đến mức tận cùng, ngay cả hắn nhìn thấy cũng đau lòng... Hắn lặng lẽ nhìn về phía Trần Trầm, thấy Trần Trầm cũng cau mày, khẽ lắc đầu với hắn, ý là đã khuyên qua, không có tác dụng.

Đức Phúc thăm thò dài, vừa định tiến lên giúp Lạc Chiêu Dực xoa bóp bả vai, lại thấy hắn ngẩng đầu lên, che giấu mệt mỏi, đi ra ngoài.

“Điện hạ, lại muốn ra cửa sao?”

Lạc Chiêu Dực lắc đầu, giọng nói hòa hoãn rất nhiều, nhưng lại nhìn về phía phòng ngủ chính, lơ đãng nói: “Trong phòng quá khó chịu, cô... ra ngoài hóng gió.”

Khỏe miệng Đức Phúc co rụt, nhìn thấy gió lạnh đem rèm cửa sổ cũng thổi lên, không khỏi cùng Trần Trầm liếc mắt nhìn nhau, đều bất đắc dĩ đến cực điểm -- vừa muốn nhìn thái tử phi, vừa không muốn đánh thức thái tử phi, chính mình mệt mỏi thành bộ dạng này trở về còn có cái đức hạnh rồi rầm mạnh miệng này, điện hạ đúng là rất liều mạng!

Thái tử điện hạ đi hóng gió lại đi tới bên ngoài chính viện, kết quả này mọi người không ngoài ý muốn chút nào.

Chỉ là, lần này hắn nhìn không được, mở cửa đi vào.

Ánh trăng xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng, không tới tám cho lắm, cước bộ Lạc Chiêu Dực nhẹ vô cùng, đi đến trước giường, thấy Mục Song Hàm đang nằm, tựa như ngủ cũng không ngon, trong mộng còn chau mày lại, thỉnh thoảng xoay đầu.

Lạc Chiêu Dực nhú mày, vuốt ve mái tóc của nàng, động tác cực kỳ dịu dàng, một lần một lần, cho đến khi nàng an ổn lại, mới thờ phào nhẹ nhõm, thu tay về.

Hắn đứng rất lâu, cũng nhìn nàng rất lâu, mới xoay người rời đi.

Nhưng hắn vừa mới xoay người, cánh tay chợt bị kéo lại, vừa quay đầu lại, Mục Song Hàm tròn tròn mắt, còn có chút mê man mờ mịt, dần dần, trong mắt lại tràn ra ngạc nhiên mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Quá độ

Edit +Beta: Anky

“Chàng trở về, sao không đánh thức thiếp?” Mục Song Hàm vội vã ngồi dậy, bỗng cảm thấy một trận choáng váng, nàng kéo tay Lạc Chiêu Dực không buông, nhắm hai mắt lại, có chút oán giận, có chút ủy khuất, thấp giọng nói: “Thiếp còn nghĩ rất lâu rồi không có cùng chàng hảo hảo nói chuyện.”

Lạc Chiêu Dực đỡ nàng ngồi dậy, khẽ cười một tiếng, “Như thế nào, nhớ ta?”

“Vô nghĩa!” Mục Song Hàm nói thầm, thấy hắn lại xoay người, vội vàng nói: “Chẳng lẽ còn có việc chưa làm xong sao?”

Lạc Chiêu Dực sờ sờ đầu nàng, “Ta không đi.”

Nói xong, hắn đi trở về trước bàn, đốt đèn, trong phòng dần sáng lên, Mục Song Hàm ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện trên mặt hắn vẻ mệt mỏi không che dấu được, trong lòng nàng đau xót, chờ hắn ngồi trở lại bên giường, liền đưa tay sờ sờ mi tâm hắn, “Có phải mệt lắm không? Chàng xem chàng đã gầy rất nhiều, ống tay áo cũng rộng...”

“Không có biến dạng là được.” Lạc Chiêu Dực mặt không đổi sắc trêu chọc một câu.

Mục Song Hàm không nói gì véo mặt hắn, vừa bực mình vừa buồn cười, “Đúng vậy đúng vậy, thái tử điện hạ của chúng ta xinh đẹp như hoa phong hoa tuyết nguyệt, trắng mịn đến ngay cả thiếp cũng thấy mặc cảm!”

Lạc Chiêu Dực mất hứng liếc về phía nàng.

Mục Song Hàm nén cười, “Được được được, nói sai rồi, là tuần lã phi phạm phong thái trác tuyệt!”

Lạc Chiêu Dực khẽ hừ nhẹ, nâng cằm tiếp tục liếc nhìn nàng, chẳng nói đúng sai.

Mục Song Hàm buông tay ra, mặt mũi tràn đầy vô tội, “Sao vậy, muốn cùng thiếp trùng đến hừng đông sao?”

Quả nhiên, mặc kệ thế nào, kiêu ngạo đến chết vẫn không đổi được bản tính chết cũng kiêu ngạo!

Buồn bực mấy ngày nay của Mục Song Hàm cứ thế mất đi, thích một người đại khái chính là, mặc kệ nói gì làm gì, chỉ cần nhìn thấy người ấy sẽ thật cao hứng.

Lạc Chiêu Dực xoa bóp gương mặt nàng, một bộ dáng đại nhân đại lượng, mở miệng lại hỏi han, “Nghe nói gần đây luôn có người đến làm phiền nàng, tâm tình nàng không tốt?”

Mục Song Hàm ngẩn ra, kỳ thật trước kia nàng không khó chịu như vậy, nhưng sau khi mang thai tâm tình không hiểu sao lại thay đổi rất lớn, có đôi khi xâm xúc tới cũng nhanh, hơn nữa lúc nào cũng vô duyên vô cớ... Nàng còn tưởng rằng Lạc Chiêu Dực sự vụ bận rộn, sẽ không chú ý đến những chuyện này, không ngờ hắn cũng biết.

“Không có gì, các ma ma đều nói đây là phản ứng bình thường sau khi mang thai, chính mình có đôi khi cũng không giải thích được... Những người kia đến cầu kiến cũng không sao cả, các nàng thích nói, thì thiếp nghe, coi như là giải buồn,” Mục Song Hàm hiểu rõ tính tình của hắn, nói: “Chàng đừng làm khó Đức Phúc bọn họ.”

Lạc Chiêu Dực chẳng phản bác, nhìn nàng hồi lâu, hỏi nàng: “Ta cưới nàng là vì cái gì?”

“Hả?” Mục Song Hàm bị hắn hỏi đến sững sốt, sau đó mím môi, ngẩng đầu nhìn nóc giường, lẩm bẩm nói: “Chàng cũng không biết thiếp nào biết.”

“Ta cưới nàng về không phải để cho nàng chịu ủy khuất! Nàng là thái tử phi của Đại Cảnh ta, tương lai là hoàng hậu, dưới một người trên vạn người, có gì mà nàng phải nhượng bộ? Nàng cứ tùy theo tính tình đi, muốn gặp thì gặp, không muốn gặp thì không gặp,” Lạc Chiêu Dực dạy dỗ nàng, “Có ta ở đây một ngày, sẽ bảo vệ nàng an ổn vô lo... Nếu là người khác sớm đã có dáng vẻ nâng lên trời, chỉ có nàng ngốc nghếch còn khiến mình khó chịu!”

“Nào có ai nói như chàng vậy,” Mục Song Hàm dờ khóc dờ cười, hỏi ngược lại: “Nếu có một ngày chàng không có ở đây thì sao?”

Lạc Chiêu Dực bình tĩnh nói: “Ta chết đi, nàng chôn cùng, có ý kiến à?”

Mục Song Hàm chớp hai mắt.

Lạc Chiêu Dực một tay chống cằm, thần sắc thản nhiên, “Đời người ngắn ngủi, có thể quân lâm thiên hạ đến khi nào? Nếu như trở thành hoàng đế cả đời vẫn không thể tùy tâm ý làm vài việc, vậy vị trí hoàng đế này làm cũng quá nhọc nhằn, không làm cũng được... A Hàm, cho nên nàng không cần thiết cố kỵ gì cả.”

Mục Song Hàm trầm mặc một hồi, hỏi: “Điện hạ, đây là lời thật lòng của chàng?”

Không muốn làm hoàng đế? Nàng có chút không tin, trên đời này có bao nhiêu người thật sự không có ý muốn tranh quyền đoạt lợi? Lại có mấy người không ao ước ngôi vị cửu ngũ?

“Không tin?” Lạc Chiêu Dực cười cười, thản nhiên nói: “Xác thực cũng không có ai tin tưởng. Phụ hoàng không tin, cho nên phong ta làm thái tử, không biết có phải vì đền bù hay không. Nhị ca không tin, cho nên luôn giúp ta thu thập cục diện rối rắm. Tam ca không tin, cho nên luôn trăm phương ngàn kế muốn diệt trừ ta. Văn vô bá quan đều không tin, cho nên dâng tấu mời ta đăng cơ, người trong thiên hạ đều không tin, cảm thấy hoàng đế chết, thái tử ngoài mặt thương tâm, trong lòng sợ là cao hứng muốn điên...”

“Điện hạ!” Mục Song Hàm nghe thấy khó chịu, dứt khoát cắt đứt hắn.

“Bất quá đó cũng là ý nghĩ trước đây,” chuyện trên đời này cũng như thế, hai mặt trái phải, làm hoàng đế có quá nhiều hạn chế, nhưng cũng có quyền lợi tối cao, đó là loại sức mạnh mà hắn cần phải nắm giữ sau khi trải qua tất cả, Lạc Chiêu Dực suy nghĩ một chút, giải thích: “Hiện tại ta xác thực phải làm vị trí hoàng đế này, chỉ là... Ta muốn khống chế quyền thế, mà không phải bị quyền thế làm ảnh hưởng, A Hàm, nàng hiểu không?”

Mục Song Hàm nhìn hắn hồi lâu, dựa sát vào trong ngực hắn, khẽ gật đầu, “Chàng có lý nhất.”

“Ta không để ý,” Lạc Chiêu Dực ôm nàng, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ là phân biệt được rõ ràng... Cái gì mới là quan trọng nhất.”

Hắn làm tất cả là muốn cho nàng được tự tại khoái hoạt hơn, nếu như nàng còn một mối cố kỵ, đó chính là lẫn lộn đầu đuôi.

Mục Song Hàm nghe xong, trong lòng vừa chua xót lại ngọt, phút chốc nhớ tới một chuyện, “Điện hạ, hôm đó thiếp bị tam hoàng tử khống chế, thấy chàng bị thương, liền bị kích thích, trong đầu đột nhiên hiện lên rất nhiều hình ảnh...”

Lạc Chiêu Dực hơi nhú mảy, cúi đầu nhìn nàng, “Hình ảnh gì?”

Mục Song Hàm do dự một chút, “Sau khi thiếp tỉnh lại còn nhớ không nhiều lắm, rất mơ hồ, nhưng... Điện hạ, hình như thiếp thật sự từng quên đi một đoạn ký ức, chẳng có thể nói cho thiếp biết không, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt... Cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt khi chúng ta còn bé?”

Lạc Chiêu Dực giật mình, chợt lắc đầu, “Ta nói rồi, phải đợi nàng tự mình nhớ lại.”

Trước kia hẳn thực sự muốn Mục Song Hàm nhớ ra, nhưng hôm nay lại không muốn, bởi vì nó đối với Mục Song Hàm mà nói cũng không phải là một đoạn ký ức tốt đẹp, có thể quên cũng tốt, Mục Bách và Từ thị chắc hẳn cũng cho là như vậy, cho nên chưa bao giờ nhắc đến với nàng.

Mục Song Hàm có chút bất mãn, nhú nhú mảy, cúi đầu nói: “Hình như thiếp nhìn thấy một nam hài khoảng tám tuổi ngồi ở trong một căn phòng tối, đôi mắt xanh u... Đó là chàng, đúng không?” Nàng cố gắng hồi tưởng, đầu lại có chút đau, nhìn không được vô vô đầu.

Thần sắc Lạc Chiêu Dực khẽ đổi, cầm tay nàng, lại không biến sắc, “Chuyện trước kia nàng cứ từ từ suy nghĩ, nghĩ cả đời cũng không sao cả, ta chờ được.”

“Nhưng...” Mục Song Hàm muốn nói lại thôi, nhưng nàng rất muốn nhớ lại, cảm thấy đó là một đoạn ký ức rất quan trọng.

“Không có nhưng!” Lạc Chiêu Dực đưa tay phủ lên bụng nàng, nói sang chuyện khác, “Sao rồi, hài tử có ngoan hay không?”

Mục Song Hàm nhìn hắn một cái, trong lòng biết hiện tại hắn sẽ không nói gì nữa, định tìm một cơ hội hỏi cha mẹ nàng một chút mới được, nàng cũng không hỏi nhiều nữa, mà theo lời của hắn hờn dỗi đáp: “Hài tử giống chàng, tuyệt không ngoan, lúc nào cũng nháo thiếp!”

Lạc Chiêu Dực nghe xong liền cười, ánh mắt nhu hòa lại ấm áp.

Hiếm khi có được một đêm ngon giấc.

Hôm sau, Mục Song Hàm tỉnh lại, Lạc Chiêu Dực quả nhiên đã không còn ở đây, nàng khe khẽ thở dài.

Vừa dùng xong đồ ăn sáng, hỏi Liễu Như, hôm nay có bao nhiêu bái thiếp, Xuân Miên đi lấy mấy tấm đến, còn là mấy vị không khiến người ta phản cảm, trên mặt nàng lộ ra khó hiểu.

Xuân Miên cười nói: “Vẫn là điện hạ đau lòng cho thái tử phi nhất, bảo Đức công công truyền lời, nói thái tử phi thân thể không khỏe, không tiện gặp khách, rất nhiều bái thiếp đều trả trở về, chỉ để lại mấy tấm, nếu thái tử phi nhàn rồi, có thể mời người đến giải buồn.”

Mục Song Hàm nhớ tới lời Lạc Chiêu Dực nói tới hôm qua, không khỏi nở nụ cười, người này à, thì ra sớm đã giúp nàng giải quyết, còn nói cái gì để chính nàng từ chối...

“Nô tài tham kiến thái tử phi.” Đức Phúc đến thỉnh an, sau khi đứng dậy vừa cười vừa nói: “Phụng mệnh thái tử điện hạ, đã đón Mục phu nhân tiến cung, hiện tại đang ở đại sảnh chờ, thái tử phi...”

“Mẹ ta?” Mục Song Hàm mừng rỡ, không đợi hắn nói xong, đã vội vàng đến sảnh lớn.

Mục Song Hàm đi tới đại sảnh, thấy không chỉ có Từ thị ở đây, ngay cả Mục Nhung cũng đi cùng khiến mặt mảy nàng lập tức hớn hở, tiện tay bảo cung nhân hầu hạ lui xuống, đi tới kêu lên: “Nurong, A Nhung!”

“Tỷ!” Mục Nhung vọt tới trước mặt nàng lại vội vàng ngừng, gãi gãi đầu, ngây ngô cười, “Tỷ, nghe nói ta sắp làm cữu cữu?”

Mục Song Hàm vỗ vỗ đầu hắn, đánh giá hắn, “Lúc nào cũng lỗ mãng như vậy, đọc sách thế nào rồi? Công phu luyện thế nào? Ta thấy lại cao hơn một chút...”

Mục Nhung mặt mảy hớn hở, có vẻ hơi đắc ý, “Ta đã có thể giao đấu với Trần hộ vệ hơn trăm chiêu, thái tử tỷ phu cũng nói ta có thiên phú!”

Ánh mắt Mục Song Hàm sáng lên, ngẩng đầu nhìn hướng Từ thị, Từ thị gật gật đầu, có chút bất đắc dĩ, “Đứa nhỏ này ở phương diện đọc sách chỉ có thể coi là tạm được, ngược lại học võ so với người bình thường mạnh mẽ hơn, ta nghe thái tử điện hạ và cha con nhắc tới, tương lai nếu Mục Nhung phải làm quan, hẳn là võ tướng.”

“Cũng không cầu mong hắn thăng quan tiến chức, đừng gây chuyện là được.”

Mục Song Hàm nói thật, Từ thị lại kéo nàng ngồi xuống, “Con đừng lo lắng cho nó, hiện thời lo cho chính mình quan trọng hơn... Con có thai, ta với cha con cũng rất cao hứng, chỉ là thời điểm đứa nhỏ này đến, nói tốt cũng được, nói không tốt cũng không sai, con có thể phải lo nghĩ cẩn thận.”

Mục Song Hàm có chút khó hiểu.

Từ thị hạ thấp giọng, “Vua nào triều thần nấy, tân đế đăng cơ, các triều thần đều đánh chủ ý muốn đưa khuê nữ tiến cung... Thái tử điện hạ chỉ có một thái tử phi là con, nhưng hiện tại con lại có thai, không có cách nào hầu hạ người, đối với người khác mà nói, chính là thời cơ tốt... Nurong cũng nghe được một vài tin đồn, haiz, con cẩn thận chút là được.”

Từ thị tin tưởng thái tử đối với khuê nữ của bà thật lòng, nhưng vô luận thế nào cũng không thấy làm hoảng để có thể độc sủng một người.

Sắc mặt Mục Song Hàm khẽ biến, Từ thị thở dài, lại nói: “Bất quá con cũng không cần quá lo lắng, trong bụng con chính là trưởng tử lại là đích tử của thái tử điện hạ, chỉ cần hào hào sinh ra được, chính là sự bảo đảm lớn nhất của con. . . Nương cũng không muốn con đi tranh gì đó, A Hàm, mặc dù con đã là thái tử phi cao quý, nương vẫn không yên lòng về con nhất . . . Hiện tại con đã biết rõ lý do chưa?”

Nếu không phải Từ thị nói ra, Mục Song Hàm thật sự cũng không nghĩ tới điểm này, thời gian này Lạc Chiêu Dực bận tới mảy mòi mất, bọn họ cũng không tâm tư nghĩ cái khác, nhưng sau này thì sao? Nàng vững tin Lạc Chiêu Dực đối với nàng không có hai lòng, nhưng đúng như mẫu thân nàng nhắc nhở, có một số việc không thể không phòng, nhất định phải lo xa một chút.

Chuyện hậu cung, đích thực là một vấn đề, cho dù Lạc Chiêu Dực không có lòng này, vẫn vô bá quan mỗi người một ngum nước miếng e rằng cũng có thể chìm chết đuối tượng chính là nàng. . .

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Buông xuống

Edit + Beta: Anky

Trong lòng Mục Song Hàm nghĩ nhiều, trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài, để tránh Từ thị càng thêm lo lắng, lo lắng đổi sang đề tài khác, ngược lại hỏi tới một chuyện khác.

“Nương, lúc con còn nhỏ. . . Trước khi cùng hai người rời kinh, có từng gặp qua chuyện gì đặc biệt không?”

Từ thị còn đắm chìm trong cảm xúc lo lắng, nhất thời không kịp phản ứng, “Chuyện đặc biệt? Ý con là gì?”

Mục Song Hàm rũ mắt, làm ra bộ dáng buồn rầu, “Nương, lần trước lúc ở y quán con chưa nói với người, gần đây trong đầu lại xuất hiện một vài hình ảnh kì quái, giống như cảnh tượng lúc con còn nhỏ, nhưng con không nhớ rõ được.

Từ thị cả kinh, vẻ mặt khẽ biến, trong lòng có cảnh giác, thấy nàng ngẩng đầu nhìn lên, “Nương, con cảm giác con đã quên chuyện gì đó.”

“Khi đó con mới bao nhiêu, quên đi vài chuyện, có gì kỳ quái đâu?” Dáng vẻ Từ thị không cho là đúng, vỗ tay nàng, “Hiện tại con có thai, đừng lúc nào cũng nghĩ lung tung, nghi thần nghi quỷ đối với hài tử cũng không nên. . . Đúng rồi, con có đặt nhũ danh cho hài tử chưa?”

Từ thị rõ ràng là đang nói sang chuyện khác.

Ánh mắt Mục Song Hàm dần dần sâu. . . Quả nhiên có vấn đề.

“Còn chưa ạ, nếu không thì nương giúp đỡ nghĩ một cái?” Từ thị hiển nhiên không muốn nói, Mục Song Hàm cũng không hỏi nhiều, cười tủm tỉm theo lời bà.

Từ thị cười nói: “Đây là chuyện của con và thái tử điện hạ, ta không nhúng tay vào, ta à, hiện tại chỉ ngóng trông ngoại tôn của ta ra đời thôi!”

“Còn không biết là nam hài hay nữ hài đâu.” Mục Song Hàm cúi thấp đầu, vuốt ve cái bụng còn chưa lộ ra, dáng vẻ tươi cười ôn nhu như nước, so sánh với trước kia lại nhiều hơn một phần phong vận đặc biệt.

Mục Nhung vừa nghe đã chạy tới kêu lên: “Nam hài!”

Từ thị lập tức bật cười, Mục Song Hàm liếc hắt một cái, trêu chọc hỏi: “Nữ hài không tốt sao?”

Ai ngờ Mục Nhung nghiêm túc trả lời nói: “Có nam hài trước, rồi có nữ hài, ca ca có thể bảo vệ muội muội!”

Trong lòng Mục Song Hàm xúc động, vuốt tóc hắt, “Đệ đưa nhò này!”

Từ thị vui mừng không thôi, ôn nhu nói: “A Nhung là biết đau lòng cho tỷ tỷ.”

Trong nháy mắt, tang sự của đế hậu đã sắp đến lúc kết thúc, phong ba cũng dần yên tĩnh, kế tiếp, chính là chuyện thái tử đăng cơ.

Có người vui vẻ, cũng có người trong lòng nóng như lửa đốt.

Người dính líu vào chuyện Lạc Thương mưu phản phần lớn đã bị xử tử, duy chỉ có phủ Đoan Mẫn trưởng công chúa vẫn còn tốt, chỉ là bị cấm túc mà thôi, so với Vũ Dương Hầu phủ bị phế bỏ hầu vị cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, tốt hơn không biết bao nhiêu.

“Trường công chúa!”

Đoan Mẫn trưởng công chúa ngồi ở trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, “Ngụy ma ma, chuyện gì hoảng hốt như vậy? Chẳng lẽ thái tử cuối cùng cũng nhớ tới cô cô như ta, chuẩn bị xử trí?”

Lạc Thương vừa chết, bà ta cũng biết đã xong rồi, chuyện cho tới bây giờ, ngay cả đáng về bà ta cũng lười phải che đậy.

“Trường công chúa, cái này...” Ngụy ma ma nhìn bốn phía, thấy không có người, liền đóng cửa lại, đi đến trước mặt Đoan Mẫn trưởng công chúa, lấy một tờ giấy ra đưa tới.

“Vật gì đó?” Đoan Mẫn trưởng công chúa vốn đang lơ đãng, tiếp nhận vừa nhìn lại ngậy ngậy cả người, nắm tờ giấy, lạnh lùng nói: “Không phải đã sớm cắt đứt liên lạc với bên kia rồi sao? Vì sao lại tìm tới tận cửa?”

“... Lão nô cảm thấy, trưởng công chúa đã không có đường lui, chỉ bằng cùng bọn họ hợp tác.”

“Hợp tác? Hợp tác giành giang sơn Đại Cảnh sao?” Đoan Mẫn trưởng công chúa cười lạnh, “Lúc trước bởi vì chuyện Mục gia, bản cung thiếu bọn họ một nhân tình, nhưng cũng chỉ theo như nhu cầu, sớm đã thanh toán xong. Không phải cùng tộc với ta tất sẽ có dị tâm, ít nhất hiện tại bản cung vẫn là một trưởng công chúa đường đường chính chính, theo chân bọn họ hợp tác chỉ sợ đến cuối cùng ngay cả chút thể diện này cũng không còn!”

Đoạt vị cùng cướp đoạt quyền lợi, đó là hai chuyện khác nhau.

Ngụy ma ma nhú mi lại, đột nhiên để sát vào bên tai bà ta nói nhỏ vài câu.

Đoan Mẫn trưởng công chúa phút chốc ngẩng đầu, như có điều suy nghĩ.

Đồng cung.

Đã là sau giờ ngo, , lúc Mục Song Hàm rảnh rồi, liền ngồi thêu thùa trong sân.

Tiểu hồ ly leo lên trên mặt ghế đá đối diện nàng, nằm sấp ở trên đó nhìn nàng, cái đuôi rũ xuống, Đại Bạch Hồ cũng lười biếng lim dim ngủ trên cầu.

Hai con vật này tựa như biết rõ đã xảy ra rất nhiều chuyện, bị bầu không khí đè nén ảnh hưởng, thời gian gần đây cũng không ăm ỉ, rất là tri kỷ an phận.

Mục Song Hàm thêu hai bức đồ án đỏ và trắng, giao cho Xuân Miên, phân phó nói: “Thời tiết chuyển lạnh, làm thêm chút áo ấm cho Tiểu Bạch Tiểu Hồng, đồ án sẽ dùng cái này đi.”

Xuân Miên nghiêng đầu nhìn nhìn hai con vật, cười đáp ứng “Thái tử phi, người đối với chúng thật là tốt.”

“Linh vật của Đông cung chúng ta, đương nhiên phải chiều cổ tốt.”

Mục Song Hàm trêu chọc một câu, nhéo nhéo đuôi tiểu hồ ly, tiểu tử lập tức xù lông, nhảy xuống ghế đá phóng ra xa, không lâu sau lại thò đầu ra từ phía sau cây, “Ồ ô” gọi một tiếng.

“Đến đây.” Mục Song Hàm vẫy vẫy tay với nó.

Tiểu hồ ly ngoắt ngoắt cái đuôi, phóng đến trên cầu, nhảy lên lưng Đại Bạch Hồ, dùng cái mõng quay về phía nàng.

Đại Bạch Hồ trừng mắt lên, lại nhắm lại.

Mục Song Hàm bật cười, “Tính tình càng lúc càng lớn.”

“Còn không phải là nàng làm thành thói quen?” Sau lưng đột nhiên có người hừ nhẹ một câu.

Mục Song Hàm quay người lại, thấy Lạc Chiêu Dực choàng kiện áo đơn lười biếng dựa vào bên cửa, tóc dài chưa buộc, xõa xuống, giữa lông mày ẩn giấu một mối cực độ, lộ ra mỉm cười, vô tận phong lưu lưu luyến.

“Từ tối hôm qua đến xế chiều hôm nay, điện hạ, chàng thật là có thể ngủ.” Mục Song Hàm khoát tay, phân phó người đi phòng bếp lấy chút đồ ăn đến.

Khoảng thời gian này Lạc Chiêu Dực mệt mỏi đến thăm, thật vất vả mới có ngày nhàn hạ, ngay cả cơm cũng không ăn, chỉ dùng để ngủ.

“Có khá hơn chút nào không?” Mục Song Hàm cười hỏi.

Lạc Chiêu Dực khẽ gật đầu, nâng cằm chỉ tiểu hồ ly bên kia, “Đừng quá sủng bọn nó, cũng là do nàng dưỡng ra một thân xấu tính.”

“Điện hạ, chàng là đang nói chính mình sao?”

Lạc Chiêu Dực liếc nhìn nàng, đi qua ngồi xuống, “Ý của nàng là tính tình ta không tốt?”

“Muốn nghe nói thật hay là lời nói dối?” Mục Song Hàm chớp mắt nhìn.

Lạc Chiêu Dực nghiêm túc nói: “Lời nói có thể dụ dỗ ta vui vẻ.”

Mục Song Hàm: “...”

Đức Phúc xách hộp thức ăn đi đến, bày lên bàn ăn, lại cười tủm tỉm lui xuống.

Lạc Chiêu Dực chỉ chuyên tâm ăn món điểm tâm ngọt, những thứ khác cơ bản không chạm vào.

Mục Song Hàm không nói gì, lấy đĩa điểm tâm ngọt ra, “Vết thương còn chưa tốt, ăn thêm chút món khác!”

Lạc Chiêu Dực nhìn chằm chằm nàng, trong mắt hiện ra ánh sáng sâu kín.

Mục Song Hàm nhìn trời, bốc lên một miếng điểm tâm chế biến tinh xảo nhét vào miệng nhai nhai, “Điện hạ, đừng nhìn thiếp như vậy, là thái y nói, chàng mất máu quá nhiều, thương thế nặng, hơn nửa năm không tốt lên, phải ăn chút đồ tốt, bồi bổ thêm!”

Lạc Chiêu Dực hừ lạnh một tiếng, khó chịu muốn ném cái đĩa.

Mục Song Hàm thân nhiên sờ sờ bụng, “Chàng ném một cái thử xem, cục cưng nhà chúng ta sẽ không chịu nổi kinh hãi.”

Lạc Chiêu Dực: “...”

Trời đất bao la, phụ nữ có thai lớn nhất.

Lần này, thái tử phi toàn thắng.

Lạc Chiêu Dực chống cằm liếc nhìn nàng, Mục Song Hàm nín cười, đưa tay lấy một miếng điểm tâm đưa tới bên miệng hắn, Lạc Chiêu Dực quay mặt, rất là khinh thường... Không phải chỉ là một miếng điểm tâm không ra gì thôi sao!

“Thực không ăn?”

Tay Mục Song Hàm quơ quơ trước mặt hắn, làm bộ muốn lui về, Lạc Chiêu Dực một phát bắt được cổ tay nàng, há miệng nuốt điểm tâm, ngay tiếp theo cũng cắn luôn ngón tay nàng.

“...” Mục Song Hàm dở khóc dở cười, “Thái tử điện hạ của thiếp, chàng thuộc dạng trái ngược với khuôn mẫu.”

Lạc Chiêu Dực nhẹ nhàng liếm, đầu ngón tay Mục Song Hàm tê rần, mềm nhũn đến trong lòng, nàng vội vã thu tay lại, trừng hắn — ban ngày giờ trò lưu manh à!

Thẳng ngược một ván, lần này Lạc Chiêu Dực đủ hài lòng, mặt mày cong cong, tiếp tục nhàn nhã ăn đồ ăn, ăn xong, xoa xoa tay, mới chậm chạp nói: “Vậy thái tử phi của ta nhất định là con thỏ khoác da lão hổ, phô trương thanh thế, trêu chọc xong bỏ chạy nhanh hơn bất kỳ ai!”

Một lời trúng đích, đâm trái tim.

Mục Song Hàm hừ một tiếng, không chấp nhặt với hắn, “Đúng rồi, không phải Đoan Mẫn trưởng công chúa cầu kết với tam hoàng tử mưu phản à, sao chàng không xử trí bà ấy?”

“Tra được một ít chuyện, ” Lạc Chiêu Dực sờ sờ gò má nàng, so với mấy ngày trước đã hồng nhuận rất nhiều, lúc này mới khẽ mỉm cười, nói ra: “Phụ hoàng mẫu hậu mất rồi, tam ca cũng mất, Phùng Như lại bỏ trốn không còn bóng dáng... Ta cần một mối như, mới có thể dụ cá mắc câu.”

Mục Song Hàm phát hiện, lúc này hắn nhắc tới cái chết của mấy người Văn Đế đã cực kỳ bình tĩnh, tựa như đó chỉ là một chuyện bình thường mà thôi.

“A Hàm, đại diện đăng cơ vào mấy ngày sau, đến lúc đó e là sẽ có khách ở xa tới, nhưng cũng không phải khách quan trọng gì, nàng cứ tùy ý chút là được rồi, đừng quá mệt mỏi, biết không?”

Mục Song Hàm hoài nghi nhìn hắn — người nào nhỉ?

Lạc Chiêu Dực chỉ cười cười, ánh mắt dần sâu, “Đến lúc đó nàng sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đăng cơ

Edit + Beta: Anky

Hạ đi thu đến, thu qua đông lại, đảo mắt, chính là ngày tân đế đăng cơ.

Gần đây khí trời đều âm u, hiếm khi ngày hôm đó trời cao khí sáng, ánh nắng tươi sáng, mây trắng lững lờ trôi trên nền trời xanh lam, không khí vui mừng tràn ra, quét qua không khí ngột ngạt trong kinh thành.

Cảnh Văn Đế qua đời, Chiêu Đế kế vị, bắt đầu là những chuyện lớn, một là truy phong tiên đế, gia phong Hoàng thái hậu làm Thái hoàng thái hậu. Hai là sắc phong thái tử phi Mục thị làm hoàng hậu, tiếp đó gia phong mấy vị huynh đệ làm Thân vương, đại hoàng tử làm An vương, nhị hoàng tử làm Hiền vương, tứ hoàng tử làm Đoan vương, ngũ hoàng tử làm Anh vương, lục hoàng tử làm Thụy vương.

Trên đại điện, bá quan văn võ đứng an vị.

Mục Song Hàm mặc hoa phục, đầu đội mũ phượng, hai tay đặt trước người, vẻ mặt nghiêm nghị, khóe mắt xếch lên là ý cười trời sinh duyên chuyết, càng thêm quyền rũ, một thân trang phục đẹp để quý khí chói mắt cũng không áp chế được nhan sắc hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh của nàng, thật sự là hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, xinh đẹp mà không mất trang trọng.

Nàng nâng đầu, từng bước một đi về phía trước, ngẩng đầu lên, Lạc Chiêu Dực mỉm cười nhìn chăm chú vào nàng, tựa như ngọc thụ lâm phong, khẽ đưa tay ra, trường bào phiêu dật, trong nháy mắt, khí thế sắc bén như nước thủy triều dâng trào, nhưng dung nhan như họa tạo thành, vẽ nên bức tranh toàn cảnh thịnh thế, vô tận phong hoa tuyết thế.

Mục Song Hàm đưa tay đặt trong lòng bàn tay hắn, được hắn nắm chặt.

Bá quan chính tề quỳ lạy: “Tham kiến bệ hạ, vạn tuế vạn tuế vạn tuế, tham kiến hoàng hậu, thiên tuế thiên tuế thiên tuế — —”

Hoàng hậu... Tìm Mục Song Hàm đập cực nhanh, trong mắt xẹt qua một tia mờ mịt, thì ra nàng đã bước lên vị trí nữ nhân khắp thiên hạ này đều yêu thích và khao khát ngưỡng mộ, mọi sự chuẩn bị trước đó đều đã quên hết, kỳ thật nàng căn bản không biết nên làm một hoàng hậu tốt như thế nào.

Lạc Chiêu Dực cũng chỉ mới hai mươi tuổi, nàng cũng mới tuổi mười sáu.

Tuy nói phu thê ở tuổi thiếu niên sẽ bên nhau đến già, nhưng nàng... Bọn họ đến cùng vẫn còn quá trẻ tuổi.

Lúc ngồi xuống, Lạc Chiêu Dực lặng lẽ xoa lòng bàn tay nàng, bày tỏ trấn an, khóe môi Mục Song Hàm khẽ nhếch, thu tay về.

Đức Phúc đọc thánh chỉ, mấy người Lạc Đình nhất nhất lĩnh chỉ tạ ơn, chỉ có đại hoàng tử ngây ngô mờ mịt, chỉ biết nhìn Lạc Chiêu Dực cười si ngốc, Lạc Chiêu Dực sắp xếp một tiểu thái giám giúp đỡ hắn toàn bộ quá trình, để tránh hắn tâm trí không hoàn hảo gây ra chuyện cười gi đó.

Mấy vị huynh đệ khác ít nhiều gì có chút khấn trương, Lạc Đình vẫn trấn định thân nhiên, cùng Lạc Chiêu Dực hai mắt nhìn nhau, hai người đều cười một tiếng, thiên ngôn vạn ngữ đều ở trong đó.

Nhưng mà đúng lúc này, đột nhiên có người tiến đến thông báo: “Khởi bẩm bệ hạ, biết được tin tức, sứ thần Tây Di đến chúc mừng, đang ở bên ngoài cửa cung cầu kiến bệ hạ!”

Mục Song Hàm phút chốc nghiêng đầu — khách nhân?

Thần sắc Lạc Chiêu Dực không thay đổi, hơi thu lại nụ cười, ngẩng đầu nhìn lướt qua, thấy sắc mặt bá quan không đồng nhất, liền nâng tay, thân nhiên nói: “Tuyên.”

Tà Hữu tướng không dấu vết liếc mắt nhìn nhau — Tây Di lại đang giở trò quỷ gì?

Từ năm Vũ Đế cường thế muốn cưới thánh nữ Tây Di, đưa tới Tây Di nội loạn, đến nay chưa yên, nguyên nhân còn bởi truyền thống của Tây Di, bọn họ thờ phụng thánh nữ và thần điện, nhưng sau chuyện Tông Thước, Tông Dung trốn chạy, một đời huyết mạch Mạc thị thuần chính đứt gãy từ đó, trong nội loạn dần tiêu vong, làm cho tình hình Tây Di ngày càng yếu đi.

Hiện tại bộ tộc thay thế Mạc thị chính là Liêu thị, nhưng qua nhiều năm như vậy, mặc dù Liêu thị cường thế, lại không có cách nào phục chúng... Bởi vì gia tộc bọn họ vẫn không sinh ra được một thánh nữ chính thống, khó có thể hợp lại lòng người đã tan rã.

Mục Song Hàm cũng nghe qua một chút tin đồn về Tây Di, nhưng hiểu rõ không nhiều lắm, bởi vì có câu vô sự không lên điện Tam Bảo*, lần này Tây Di đến chúc mừng, nàng cảm thấy không có chuyện gì tốt.

(*Vô sự không lên điện Tam Bảo nghĩa là không có việc gì quan trọng sẽ không vào cửa điện Tam Bảo. Điện Tam Bảo là từ dùng trong Phật giáo chỉ nơi tôn nghiêm quan trọng, người ngoài không thể tùy tiện vào.)

“Tiến điện giải đao!”*

(* Ý là vào trong cung điện điện thánh phải buông bỏ vũ khí xuống á)

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng quát chói tai, sau đó là một hồi tiếng tranh luận, Lạc Chiêu Dực nghiêng đầu nháy mắt, Đức Phúc hiểu ý, vội vã đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, đã dẫn ba người tiến vào.

Một người là nam tử trung niên diện mạo khôn khéo, mang nụ cười cung kính khiêm nhường trên mặt.

Một người là nam nhân còn trẻ mới hơn hai mươi tuổi, trên người mặc y phục làm từ da thú, cả người lộ ra vẻ thô lỗ mười phần, hai đầu lông mày có cỗ lệ khí máu tanh vậy không đi, mặc dù lớn lên cũng cường tráng phi phàm, nhưng vẻ mặt tàn nhẫn, khiến người không dám nhìn thẳng.

Người cuối cùng, lại là một nữ tử trẻ tuổi mặc trang phục dị tộc, trên mặt còn che mạng, nhưng trên người nàng có loại khí chất kỳ lạ, một đôi mắt mị hoặc câu người, chỉ nhìn bóng dáng thướt tha kia đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người, có không ít người trong nội tâm thầm than, đây nhất định là một mỹ nhân hiếm có.

Mục Song Hàm nhướn mày, càng hứng thú nhìn sang.

“Sứ thần Tây Di Liêu Nguyên, tham kiến hoàng đế Đại Cảnh, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Nam tử trung niên dẫn hai người kia cúi người hành lễ, lễ nghi cũng không kém.

“Miễn lễ.” Giọng nói Lạc Chiêu Dực không mặn không nhạt, lười biếng dựa vào lưng ghế, trên cao nhìn xuống bọn họ, “Trẫm còn nhớ, ngoại trừ thời gian thượng công, những lúc khác không được cho truyền, bộ lạc phiên tộc không được bước vào kinh thành một bước ... Hữu tướng, có phải trẫm nhớ nhầm không?”

Hữu tướng đột nhiên bị điểm tên, trong đầu giật mình, vội cúi người trả lời: “Bệ hạ nhớ không lầm, chính xác là như vậy.”

Lạc Chiêu Dực liếc những người kia một cái.

Trong lòng Liêu Nguyên tự nhủ, vị tân đế này quả nhiên so với Văn Đế tính tình kém hơn nhiều, mở miệng chính là hỏi tội. . .

“Bệ hạ bớt giận, Tây Di thần phục Đại Cảnh nhiều năm, sớm đã đồng khí liên chi, tuyệt không hai lòng, lần này là tộc trưởng nghe nói bệ hạ đăng cơ, đặc biệt phái ta đưa lễ vật đến bày tỏ chúc mừng, ngày mai chúng tôi sẽ rời đi, trở về Tây Di, tuyệt sẽ không ở lại kinh thành lâu, mong bệ hạ minh giám!”

“Humm?”

Đức Phúc nghiêng người, thấp giọng hỏi bẩm: “Bệ hạ, đồ đều đã giao cho phủ Nội vụ kiểm kê.” Nói là kiểm kê, cũng là lục soát, tất cả mọi người biết rõ trong lòng.

Lạc Chiêu Dực gật đầu, “Thôi được, trẫm đã biết, tâm ý cũng nhận, liền miễn cho các ngươi tội tự tiện xâm nhập, ngày mai mang theo ban thưởng trở về Tây Di đi.”

“Tạ bệ hạ!” Liêu Nguyên chấp tay lại thi lễ, sau đó cười nói: “Nhưng mà trừ chuyện đó ra, còn có một chuyện. . .”

Nói xong, ông ta ra hiệu cho hai người phía sau tiến lên, giải thích: “Hai vị này, một người là Liêu Đăng võ sĩ anh dũng nhất trong thế hệ trẻ của Tây Di chúng tôi, từ nhỏ yêu thích luyện võ, nghe nói Đại Cảnh địa linh nhân kiệt, liền một lòng muốn đến đây học hỏi một phen, tìm kiếm khiêu chiến, mong bệ hạ ân chuẩn cho hắn lưu lại, hoàn thành tâm nguyện của hắn. Một vị khác là nữ nhi nhỏ tuổi nhất của tộc trưởng tên Liêu Nhã Lam, đang tuổi xuân xanh, ở Tây Di là đệ nhất mỹ nhân, tộc trưởng đặc biệt phái ta đưa nàng đến Đại Cảnh hòa thân, bày tỏ thành ý Tây Di nguyện cùng Đại Cảnh mấy đời hữu hảo. . .”

Mạng che mặt của Liêu Nhã Lam chưa buông, lại thoáng ngẩng đầu, vừa vận đối diện với ánh mắt Lạc Chiêu Dực, nàng chớp hai mắt, sóng mắt lưu chuyển, càng nhìn càng rục rịch, một chút cũng không e lệ né tránh, ngược lại có chút chủ động.

Hòa thân?

Đây mới là trọng điểm đây.

Trong mắt Mục Song Hàm không có ý cười, quý nữ ở Đại Cảnh còn chưa xuất động, từ Tây Di lại đưa đến một người? Vị hoàng hậu đương nhiệm là nàng đây để trang trí sao?

“Bản cung còn kỳ quái, Tây Di đến chúc mừng sao lại dẫn theo một cô nương, thì ra là đến hòa thân.” Mục Song Hàm cuối cùng không trầm mặc nữa, giọng nói dịu dàng nhưng không mất uy nghiêm, ngồi ở trên cao, khẽ mỉm cười, ngưng đọng như châu ngọc, cả điện sinh huy, khí chất của chính cung hoàng hậu trực tiếp áp chế Liêu Nhã Lam, càng không cần phải nói, nàng vốn đã xinh đẹp tuyệt luân.

Khóe môi Lạc Chiêu Dực khẽ nhếch, không lên tiếng, trong mắt tất cả đều là dung túng, đem cơ hội sáng giọng dành cho hoàng hậu của hắn.

Mục Song Hàm đánh giá Liêu Nhã Lam, “Tuy nói là mỹ nhân, che che giấu giấu còn giống bộ dáng gì? Đã muốn tới hòa thân, nên lộ ra gương mặt chân chính, Đại Cảnh nhân tài đông đúc, thanh niên tài俊 tùy ngươi chọn là được, bản cung và bệ hạ cũng sẽ giúp ngươi xem xét, chắc chắn sẽ chọn một vị hôn phu tốt cho ngươi.”

Kỳ thật Liễu Nhã Lam vừa vào cửa đã chú ý tới Mục Song Hàm, da trắng như tuyết, mặt như hoa đào, ngũ quan không chỗ nào không tinh xảo, nhan sắc tuyệt mỹ như vậy giống như được tạc thành, vị hoàng hậu trẻ tuổi của Đại Cảnh này đẹp đến mức làm cho người ta ghen tỵ. Liễu Nhã Lam từ nhỏ đối với mỹ mạo của mình cực kỳ có lòng tin, vừa nhìn thấy, cũng không nhận được sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

“Hoàng hậu nương nương, kỳ thật...”

Liêu Nguyên vội vàng muốn mở miệng, Liễu Nhã Lam đã bước lên một bước, đưa tay mở mạng che mặt ra, nhìn chăm chăm vào hoàng đế bệ hạ trên cao, vô cùng thẳng thắn nói ra, “Thanh niên tài tuấn ở kinh thành này dù nhiều, lại có ai bì kịp được với bệ hạ? Nhã Lam muốn gả, là phải gả cho nam nhân xuất sắc nhất!”

Trong điện có người hít khí, vì lời nói lớn mật của nàng, cũng vì dung nhan nàng không tầm thường.

Mỹ nhân ở kinh thành, mọi người thấy nhiều rồi, bản thân đế hậu chính là nhân vật phong hoa tuyết đại, nhưng vẻ đẹp của Liễu Nhã Lam lại là dã tính, tràn đầy tính xâm chiếm, có thể gọi lên dục vọng nguyên thủy nhất của con người, nói một cách khác, đó chính là vụ vật trời sinh, cực phẩm lấy sắc dụ người.

Mục Song Hàm trên mặt không biến sắc, đáy lòng cười lạnh, đoạt phu quân người khác còn nói dễ nghe như vậy — cần ăn đòn!

“Nhã Lam xác thực là Tây Di chúng tôi đưa tới hầu hạ bệ hạ...”

Lời nói của Liêu Nguyên lại một lần nữa bị cắt đứt, Mục Song Hàm tiếc nuối nói: “Vây cũng không được.”

Liêu Nhã Lam nhú mày: “Vì sao không được?”

“Bởi vì bệ hạ là bản cung!”

Mục Song Hàm kín đáo cười, nhẹ nhàng nói một câu, tất cả mọi người bị kinh hãi: “...” Chỉ nghe qua hoàng hậu là hoàng đế, chưa từng nghe qua hoàng đế là hoàng hậu, nương nương nhà bọn họ quả thực!

Lạc Chiêu Dục chợt cười to, lúc này mới nghiêng đầu nhìn về phía Mục Song Hàm, giọng nói thể mà còn rất kiêu ngạo, “Nói hay!”

Mục Song Hàm không dấu vết trừng mắt nhìn hắn... Người này vẫn không lên tiếng không phải là muốn nhìn nàng ghen sao! Kiêu ngạo! Trước mặt người ta nể mặt chàng, trở về lại tìm chàng tính sổ!

Lạc Chiêu Dục nhưn mày, chớp mắt nhìn về phía nàng — hoàng hậu khổ cực, trở về ban thưởng cho nàng!

Mục Song Hàm quay mặt — — cút đi!

Âm thanh hoàng đế bệ hạ vừa dứt, mọi người lần nữa: “...”

“Hậu cung ba nghìn giai lệ, chẳng lẽ còn không dung được một Nhã Lam sao?” Có hoàng đế nào đem mỹ nhân dâng lên đẩy ra ngoài? Liễu Nhã Lam chưa từ bỏ ý định lại hỏi.

Lạc Chiêu Dục cũng không liếc nhìn nàng ta một cái, ánh mắt rơi xuống trên người Lạc Đình: “Hiền vương!”

Lạc Đình bước ra khỏi hàng, cúi đầu cười nói: “Bệ hạ có gì phân phó?”

“Chuyện Tây Di cùng Đại Cảnh hòa thân đều giao cho huynh xử lý, người có ý đều có thể tham dự, nhất định phải thúc đẩy một mối nhân duyên tốt.”

Lạc Đình rất là bất đắc dĩ: “... Vâng.” Hắn vừa được phong Hiền vương cũng không phải là phong hồng nung* đâu!

(* hồng nung: bà mai)

Liêu Nguyên âm thầm nóng lòng, Liễu Nhã Lam nắm chặt lòng bàn tay, rồi buông ra, vẻ mặt cô đơn nói: “Đã như vậy, Nhã Lam cũng không dám cưỡng cầu nữa... Bất quá, tuy có Hiền vương điện hạ chỉ dẫn, Nhã Lam lại chưa quen thuộc với phong tục Đại Cảnh, muốn mời hoàng hậu dạy bảo một hai, mong rằng nương nương đừng ghét bỏ...”

Nàng ta nói đến nước này, cực tuyệt nữa chính là bụng dạ hẹp hòi.

Mục Song Hàm không sao cả nói: “Đương nhiên.” Dù sao theo quy củ Liễu Nhã Lam vẫn ở lại trong cung, làm sao cũng tránh không thoát.

Liêu Nhã Lam cũng thức thời tạm lui, nàng ta không ngu ngốc, biết rõ tình huống như thế tiếp tục nháo nữa cũng không chiếm được chỗ tốt, mà thôi, còn nhiều thời gian.

Liêu Nguyên từ trong lời nói của Liễu Nhã Lam tiếp thu được tín hiệu nào đó, cũng không cần phải nhiều lời nữa, mà nhắc tới chuyện của Liêu Đăng.

Người Tây Di luyện võ tốt, Đại Cảnh lại trên dưới đều là văn nhân, nói không phải là đến ra về bất chợt cũng không tin, bá quan vừa nhìn bộ dáng Liêu Đăng liền biết không dễ chọc vào, Hữu tướng không đồng ý nói: “Bệ hạ, có câu dĩ hòa vi quý, đánh đánh giết giết sợ là không tốt.”

Về mặt Liêu Đăng hung ác, nói chuyện hết sức không khách khí: “Đại Cảnh nhân tài xuất hiện lớp lớp, đang sợ phải không?”

Mọi người cảm thấy người đến từ Tây Di đều có một điểm giống nhau, nói dễ nghe chính là thuần phác ngay thẳng, nói khó nghe đó chính là không có ánh mắt, mỹ nhân vừa rồi còn có phong tình đặc sắc, có thể được tha thứ, hiện thời người cao to như vậy cũng thật không đáng yêu... Lại không biết là cố ý hay vô tình.

Lạc Chiêu Dực liếc qua.

Tả tướng vuốt râu nói: “Bệ hạ, theo lão thần thấy, dừng sĩ Tây Di tới khiêu chiến, cũng là một khảo nghiệm đối với con cháu Đại Cảnh chúng ta, lúc trước bầu không khí kinh thành ngưng trọng, không bằng nhân cơ hội này, dùng võ kết bạn đến việc trọng đại, cũng coi như tham gia náo nhiệt?”

“Đề nghị này không tệ,” Lạc Chiêu Dực khẽ gật đầu, phản phó nói: “Vậy để Đoan vương, Anh vương cùng với Hiếu Định Hầu thế tử phụ trách xử lý việc này, an toàn trong ngoài hoàng thành giao cho Nam thành binh mã tư Chỉ huy sứ Nhạc Kiều và Thống lĩnh Cẩm vệ quân Tổng Dương.”

Tân đế đăng cơ, quả nhiên liền bắt đầu trọng dụng người mới, những người khác không nhắc tới, Hiếu Định Hầu thế tử... Sao lại lọt vào mắt bệ hạ?

Hiếu Định Hầu kinh hãi thay mặt con trai tạ ơn, trong lòng tự nhủ, hôn sự với Từ gia thật sự là kết đúng rồi!

Lạc Chiêu Dực khoát tay, cho người mang mấy người Liêu Nguyên đi an bài chỗ ở, sứ thần này ngày mai cũng không đi được, bắt quá cũng tốt, hẳn đang lo manh mối quá ít, bên này liền đưa tới cửa.

Tiếp theo, đại điển đăng cơ cuối cùng theo trình tự mà trôi qua, rồi giải tán.

Bởi vì Phượng Nghi Cung biểu tượng cho thân phận đã bị thiêu hủy, từ thái tử phi biến thành hoàng hậu lúc này Mục Song Hàm mới phát hiện một vấn đề — — nàng không có chỗ ở QAQ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Mục đích

Edit +Beta: Anky

Các quan đều đã rời đi, hoàng hậu nương nương ngốc rồi.

Hoàng đế bệ hạ mới nhậm chức nhân nhả đi lên phía trước, nhưng lại vừa đi vừa cười, thỉnh thoảng liếc nhìn về mặt ủ rũ của Mục Song Hàm một cái, quay đầu lại một tay nắm quyền đặt bên môi — — nín cười.

Mục Song Hàm tiến lên lôi kéo ống tay áo hắn, quệt miệng, Lạc Chiêu Dực hiếm khi thấy bộ dáng nàng ủy khuất như vậy, tâm cũng mềm nhũn một mảnh, xoay người ôm lấy nàng, khẽ cười một tiếng, “Ngốc à, nàng đương nhiên là ở cùng ta!”

“Vừa mới đăng cơ, sao lại không để ý lễ nghi?” Mục Song Hàm nhìn cung nhân phía sau đi theo cách đó không xa, “Chàng vì thiếp, bị người ta nghe được lại nói lời không hay!”

Lạc Chiêu Dực xoa nắn bên má nàng, “Không có việc gì, ở trước mặt nàng, không cần thiết chú ý quá nhiều.”

Tầm cung của Văn Đế cách Phượng Nghi Cung rất gần, sau khi Lạc Chiêu Dực đăng cơ cũng không vào ở, mà trực tiếp tiến vào Chiêu Minh Điện, Chiêu Minh Điện lại phân chia trong ngoài, phía trước là đại điện triều đình, đằng sau nội điện là tầm cung, cùng với Ngự thư phòng, xử lý chính sự triều đình cũng thuận tiện, bởi vì nơi này khá lớn, nội điện và ngoại điện cách khá xa, nhìn lại cũng không mất thanh tĩnh.

Mục Song Hàm được Lạc Chiêu Dực dắt vào nội điện, mới phát hiện hắn sớm đã an bài thỏa đáng, có không ít đồ vật nàng yêu thích giống như lúc còn ở Đông cung, không khỏi mỉm cười, “Sao lại không nói sớm một chút với thiếp?”

“Vậy nàng thích không?”

Mục Song Hàm gật gật đầu, thấy trên án đặt một chậu hoa mai, màu sắc tươi sáng, nhìn không được để sát vào ngủ, đưa tay chạm một cái, “Mùa đông năm đó, cha mẹ rất thích mang thiếp và đệ đệ ra ngoài trời tuyết ngắm hoa mai, cha nói hoa mai chỉ nhìn một cách đơn thuần rất tầm thường, nở thành rừng mai mới đáng xem, rừng mai trên nền tuyết càng là cảnh đẹp nhất...”

Nàng nói, nhìn ra phía ngoài, “Trận tuyết đầu tiên của năm nay khó tránh tới muộn hơn chút.”

Lạc Chiêu Dực nghe vậy, ngồi xuống đối diện với nàng, rót hai chén trà nóng, một chén đưa tới trước mặt nàng, một chén cầm trong tay, cười cười nói:

“Văn nhân phong nhã là chuyện thường, ta cứ tưởng chỉ có tứ ca có tính thú này, xem ra đến Mục Thiếu Khanh cũng không ngoại lệ.”

Mục Song Hàm nghe xong cũng cười, “Đoan vương thư họa song tuyệt, thật sự phong nhã, cha thiếp à ... Ông luôn bề bộn công vụ dừng lại không được, nào có loại nhân tình nhã trí này, kỳ thật chỉ là cảm thấy thẹn với mẹ thiếp, muốn bà vui vẻ, mỗi lần đều là thiếp mang A Nhung đi chơi nháo loạn, hai người bọn họ chỉ ngồi nói chuyện...”

Nói đến chuyện trong nhà, Mục Song Hàm tỏ ra rất vui vẻ.

Lạc Chiêu Dực nhìn, liền nói: “Trong cung ngày ngồi đã lâu cũng khó chịu, chờ xong việc, ta dẫn nàng xuất cung đi chơi một chút nhé?”

“Được!” Trên mặt Mục Song Hàm chứa ý cười, sau đó thờ dãi nói: “Bệ hạ, kỳ thật thiếp biết rõ chàng bận rộn, chàng không cần vì thiếp mà cố tình dành ra thời gian, thân thể quan trọng hơn mà, chúng ta tương lai còn dài, ngắm hoa chơi trò chơi nhất thời cũng không vội... Ngược lại là Tây Di lúc này, không biết lại nháo ra chuyện gì nữa.”

Nói xong, nàng lại nghĩ tới cái gì đó, hoài nghi hỏi: “Lần trước chàng nói với thiếp khách nhân chính là chi sứ thần Tây Di sao? Chàng đã sớm biết bọn họ sẽ đến?”

Lạc Chiêu Dực nhấp một ngụm trà, lại để xuống, thân nhiên nói: “Chỉ là suy đoán mà thôi. Ngày đó phụ hoàng mẫu hậu qua đời cùng lúc, ta bỏ quên Phùng Như, đợi đến lúc phái người đuổi theo tra, đã không thấy nàng ta. Mẫu hậu điên điên khùng khùng nhiều năm như vậy, nàng ta luôn tận trung chăm sóc, nếu không phải cuối cùng nàng ta phóng một mũi lửa, ai có thể hoài nghi đến nàng ta? Nàng ta lấy máu của ta đi, nàng nói xem, máu của ta có gì đặc biệt?”

Nhắc tới việc này, Mục Song Hàm đi ngủ thực bất an, nhũu chặt lông mày nói: “Lúc trước cũng không nên trích máu của chàng! Thiếp nghĩ đến việc này liền cảm thấy khó chịu... Thế gian này rộng lớn, không thiếu vu thuật cổ độc! Lỡ như nàng ta...”

Lạc Chiêu Dực lắc lắc đầu, “Ta hoài nghi nàng ta là người Tây Di.”

Âm thanh Mục Song Hàm chợt im bặt, “Cái gì? Mẫu hậu khi còn sống cực kỳ tín nhiệm nàng ta, vậy nàng ta là người còn sống sót lại của bộ tộc Mạc thị hay là tai mắt của tộc Liêu thị đến ẩn nấp?”

“Những thứ này, tạm thời còn chưa rõ ràng lắm, nhưng nàng ta bại lộ, ngược lại khiến ta nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia...”

Ánh mắt Lạc Chiêu Dực tối tăm, chợt hỏi: “Nàng cảm thấy tính tình mẫu hậu thế nào?”

Mục Song Hàm không biết vì sao hần hỏi cái này, nàng đối với hoàng hậu quá cô cũng không hiểu rõ sâu, nhất thời không có cách nào trả lời.

Lạc Chiêu Dực cũng không nghĩ nàng có thể trả lời, tự nhiên trầm tư nói: “Chuyện diệt trừ bộ tộc Mạc thị, phụ hoàng che giấu bà vô cùng tốt, chỉ dựa vào phân bội và tráo con... Nhất thời điên một lúc còn nói được, nhưng có thể làm bà ấy điên hai mươi năm sao? Nhìn cách bà nói chuyện hành sự... Sẽ là người mềm yếu như thế sao?”

“Có thể là bởi vì, đối với bà mà nói, trượng phu và hài tử lúc ấy là tất cả của bà...” Mục Song Hàm cũng nghĩ không thông, chần chừ hỏi: “Chàng cảm thấy... Mẫu hậu điên là bị người làm hại, mà người kia chính là Phùng Như?”

“Không phải không có khả năng.”

Mục Song Hàm nghe vậy trầm mặc, nếu là như vậy... Nàng ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy trong mắt Lạc Chiêu Dực không che dấu được ngoan ý cùng sát ý.

“Văn phải mau chóng bắt được Phùng Như mới được, nếu không không thể an tâm” Mục Song Hàm nhũu nhũu mày, ”Liêu Nhã Lam kia... Có phải là điểm đột phá mấu chốt không?”

Lạc Chiêu Dực vừa nghe liền nở nụ cười, kéo tay nàng hỏi: “Cho dù nàng ta là điểm đột phá, nàng nguyên ý để cho ta cùng nàng ta gặp dịp thì chơi?”

Mục Song Hàm rút tay về, nghiêng thân thể đi không nhìn hần, hồi lâu mới rầu rĩ nói: “Không muốn!”

“Vậy còn được, mục đích Tây Di phái nàng ta đến... Hừ, mỹ nhân kế dùng tốt như vậy sao?” Lạc Chiêu Dực cảm nắp trà nhẹ nhàng gõ cái tách, rũ mi mắt xuống, khóe miệng gợi lên nụ cười như có như không, lại làm cho người ta thấy lạnh đến trong lòng.

“Nàng ta không đẹp sao?” Mục Song Hàm nghiêng nghiêng đầu.

“Đẹp hơn nàng ta, ta cũng đã gặp rồi.”

Mục Song Hàm chớp hai mắt, “Ai chứ?”

Lạc Chiêu Dực nghiêm túc nâng cằm, “Nàng đi soi gương chẳng phải sẽ biết.”

Mục Song Hàm nghe xong dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nói: “Đang nói nghiêm chỉnh với chàng, đừng dẹo miệng... Chàng nói Tây Di muốn dùng mỹ nhân kế, bọn họ có lòng tạo phản? Hoặc là... Thật sự chỉ đưa mỹ nhân đến lấy lòng chàng?”

“Có dã tâm cũng rất bình thường, nhưng đối với tộc Liêu thị mà nói, trước mắt quan trọng nhất là... Muốn xâm chiếm bên ngoài phải an ổn bên trong trước.”

Mục Song Hàm ngẩn ra, giống như có một sợi dây đem tất cả mọi thứ nối lại với nhau, xâm chiếm bên ngoài nhất định phải ổn định bên trong trước, nhưng ở Tây Di, dẹp yên bên trong cần... Thánh nữ huyết mạch thuần khiết!

Nàng thẳng tắp nhìn chằm chằm đôi mắt xanh u của Lạc Chiêu Dực, vỗ bàn một cái, bật thốt ra: “Liêu Nhã Lam là tới...”

Lạc Chiêu Dực đưa tay “Xuy!” một cái, ôm nàng lại, vuốt tóc nàng, khẽ gãi đầu.

Mục Song Hàm vừa tức vừa không còn gì để nói, chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường, cả giận nói: “Chàng cách xa nàng ta một chút!”

“Yên tâm đi, cô gái gầy như xương khô đó, bên trong lớp da kia không biết có bao nhiêu không chịu nổi, ngu xuẩn mới có thể cắn câu!” Lạc Chiêu Dực cũng không đem Liêu Nhã Lam để trong lòng, hai mắt híp lại, như có điều suy nghĩ nói: “So với nàng ta, Liêu Đằng lại đáng chú ý hơn.”

“Thế nào?”

Lạc Chiêu Dực ý vị thâm trường nói: “Người này không đơn giản!”

Màn đêm buông xuống, mây đen che khuất ánh trăng.

Một đạo bóng dáng nhanh chóng nhảy ra, băng qua trên nóc nhà, cơ hồ chạy biến cả hoàng cung, lại không có một người phát giác ra, đợi đến lúc trời tờ mờ sáng, lại không thấy bóng dáng.

Sáng sớm, Mục Song Hàm chợt nghe một trận tiếng vang, mơ màng mở mắt ra, trong朦胧 lung thấy Lạc Chiêu Dực đứng cạnh cửa sổ, “Bệ hạ?”

“Không có việc gì, nàng ngủ tiếp đi.” Lạc Chiêu Dực đi qua khẽ vuốt ve lưng của nàng, Mục Song Hàm được ôm trong tay, lại ngủ thiếp đi.

Lạc Chiêu Dực ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm, mang theo mấy phần trào phúng.

Đợi đến trời sáng, Lạc Chiêu Dực đi vào triều xử lý chính sự, sau khi Mục Song Hàm thức dậy đặc biệt suy nghĩ một chút, phát hiện không phải là nằm mơ, sau đó nhìn đến trên bàn thiếu một cái tách: “...” Thích tùy tiện ném đồ thật sự là quá không nên!

Dùng xong đồ ăn sáng, Xuân Miên tiến đến bẩm báo nói: “Hoàng hậu nương nương, phu nhân Từ Hàn lâm cầu kiến.”

Vị ngoại tổ mẫu kế nhiệm của nàng?

Mục Song Hàm hỏi: “Một mình bà ấy đến?”

“Còn dẫn theo Từ gia nhị tiểu thư.”

Mục Song Hàm hơi chằm chọc cười cười, hôm qua Lạc Chiêu Dực mới dùng Hiếu Định Hầu thế tử làm việc, hôm nay Từ lão phu nhân liền mang theo Từ Uyển Thắm đến cầu kiến, không cần nghĩ cũng biết là vì cái gì.

Nàng khoát tay, Xuân Miên hiểu ý mời người tiến vào.

“Thần phụ thỉnh an hoàng hậu nương nương.”

“Miễn lễ.” Mục Song Hàm cười nhìn về phía Từ Uyển Thắm, “Biểu tỷ, đã lâu không gặp, gần đây khỏe không?”

Từ Uyển Thắm hiển nhiên là bị cứng rắn kéo đến, tính tình nàng vừa thẳng vừa nóng nảy, sắc mặt làm sao cũng không tốt, đối với Mục Song Hàm cũng có chút lúng túng, hơn nữa là bất đắc dĩ, “Hoàng hậu nương nương, thần nữ không dám nhận... Được nương nương chiếu cố, hết thảy bình yên.”

Mục Song Hàm ra hiệu bọn họ ngồi xuống, “Nào có gì mà dám hay không dám... Hôn kỳ của tỷ và Hiếu Định Hầu thế tử định chưa?”

Đề cập đến hôn sự, Từ Uyển Thắm liền đỏ mặt, cũng sáng khoái nói, “Định ra rồi, chờ qua mùa đông, vào tháng tư thời tiết hoa đào nở.”

Tính đi tính lại cũng chỉ còn có hai ba tháng.

Sau khi Từ Uyển Thắm cùng Triệu Phàm định thân đã có duyên gặp mặt mấy lần, hai người chưa nói tới nhất kiến chung tình, nhưng trong đó cũng có mười phần hảo cảm, phần còn lại, sau khi thành thân lại tiếp xúc thêm.

Kỳ thật Từ Uyển Thắm đối với Mục Song Hàm tình cảm hết sức phức tạp, ban đầu tiểu biểu muội đột nhiên biến thành Đông cung thái tử phi, rồi đến bây giờ đứng đầu hậu cung, trước kia căn bản ngay cả nghĩ nàng cũng không dám nghĩ, lúc này nghĩ lại, còn có chút sợ hãi, lại thêm cảm kích và hổ thẹn... Tân đế đăng cơ còn nhớ rõ Triệu Phàm, nếu nói trong đó không có vì Mục Song Hàm nàng cũng không tin, nhưng từ trước giờ nàng cũng không làm nhiều việc vì Mục Song Hàm, thậm chí lúc đầu còn có mâu thuẫn...

Mục Song Hàm đối với chuyện này thật ra không có cảm giác gì quá lớn, mặc dù quan hệ của Từ Uyển Thâm và nàng không tệ, nhưng nàng cảm thấy, nếu Triệu Phàm không có bản lĩnh gì, Lạc Chiêu Dực cũng sẽ không trọng dụng ... Loại chuyện phong hóa hí chữ hầu* này thật sự không phải là phong cách của Lạc Chiêu Dực.

(*Phong hóa hí chữ hầu: Điển tích về nàng Bao Tự. Chu vương mê say nàng nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười nên ra lệnh ai làm cho nàng cười sẽ thưởng nghìn lạng vàng. Để làm nàng cười, Chu U vương nghe theo một nịnh thần, đã đốt lửa trên cột lửa hiệu triệu chữ hầu, đùa giỡn với chữ hầu rồi gây họa làm mất Cáo Kinh. Việc nhà Chu suy yếu bắt đầu từ đây. Điển tích nổi tiếng này được gọi là Phóng hỏa hí chữ hầu. Theo Wikipedia.)

Người Từ gia... Dù sao cũng là thân thích của nàng, Từ Uyển Thâm Từ Chính Hoàng kỳ thật cũng không tệ, cho dù một Trang Nhượng Hân làm cả Từ gia đều hổ thẹn chịu tội. Kỳ thật nghĩ lại thì, Trang Nhượng Hân cũng chưa hẳn là người Từ gia, mẩu chốt còn ngay trên người Từ lão phu nhân trước mặt này.

“Hoàng hậu nương nương,” thấy Mục Song Hàm chỉ lo nói chuyện với Từ Uyển Thâm, Từ lão phu nhân cuối cùng nhịn không được, một lần nữa quỳ xuống nói: “Thần phụ lần này đến... Là có chuyện muốn nhờ!”

Mục Song Hàm gật gù đầu, “Vô sự không lên diện tam bảo, bản cung cũng hiểu, người nói đi.”

“Ngoại tôn nữ Trang Nhượng Hân của thần phụ, tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện...”

“Nếu như người đến cầu tình cho Trang gia, vậy thì không cần!”

Mục Song Hàm thần sắc không thay đổi, bình tĩnh nói: “Cầu kết Lạc Thương, mưu hại bản cung, công khai bỏ thuốc ở Từ gia... Những thứ này còn muốn đem tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện làm lý do, bản cung sẽ hoài nghi người cùng nàng ta sớm có cầu kết!”

Trang Nhượng Hân còn bị nhốt trong thiên lao, Trang gia cũng sắp bị xử trí, tránh không được bị lưu vong chịu tội.

“Nương nương minh xét, nàng chỉ là bị người lừa gạt, cũng chưa tạo thành tổn thương gì... Coi như là có tội, tội cũng không đáng chết, cũng không nên liên lụy cả nhà con bé, cầu xin người hãy xem mọi người đều là thân thích, mà mở một mặt lưới...” Từ lão phu nhân nói, vội vàng nháy mắt về phía Từ Uyển Thâm.

Từ Uyển Thâm âm thầm tức giận, trong lòng tự nhủ vì Trang gia liên không màng đến Từ gia sao? Vì một ngoại tôn nữ lại không để ý đến tôn tử tôn nữ sao?

Kỳ thật Từ lão phu nhân sở dĩ muốn che chở Trang gia, không chỉ vì nữ nhi và ngoại tôn nữ, mà Trang gia vốn cũng là nhà mẹ của bà, chỉ là bà sinh nữ nhi ra lại gả cho con cháu nhà mẹ đẻ, có thể nói là thân càng thêm thân.

Lần này tiến cung, bà cũng rất bất đắc dĩ, vội vàng kéo Từ Uyển Thâm đến cầu tình, còn phải gạt Từ Hân lâm, tuy sau này tất nhiên tránh không được bị Từ Hân lâm trách cứ, nhưng những thứ kia cũng có thể từ từ bù đắp, mà Trang gia lại không đợi được!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Khiến trách

Edit +Beta : Anky

Mục Song Hàm đặt mạnh chén trà xuống, trên mặt không còn tươi cười, “Mở một mặt lưới? Người bảo bản cung mở một mặt lưới, tha Trang Nhượng Hân, tha Trang gia?”

Trong lòng Từ lão phu nhân vương mắc một chút, nhưng lời đã nói đến đây, cũng đành phải gắng gượng tiếp tục, “Nương nương, Nhượng Hân là có sai, cũng không phải không phạt nó, đều là người một nhà, cùng cội nguồn gốc rễ, tội gì để cho người khác nhìn mà chê cười, theo...”

“Tổ mẫu, ngài vẫn nên nói ít vài lời đi!” Mắt thấy sắc mặt Mục Song Hàm đã chìm xuống, Từ Uyển Thâm vội vàng lên tiếng ngăn lại, “Việc này, hoàng hậu nương nương tự có quyết định!”

Từ lão phu nhân rất không vui, cháu gái này từ trước đến nay luôn hiếu thuận, nhưng hôm nay lại chống đối bà khắp nơi, vốn mang tới nhăm nhăm đòi thêm Mục Song Hàm một phần tình cảm, ai ngờ Từ Uyển Thẩm không chỉ không giúp, ngược lại làm bà ta thêm phiền!

Mục Song Hàm cười nhạo một tiếng, ngẩng đầu nhìn qua, “Từ lão phu nhân, bản cung thấy bà lớn tuổi, cho bà vài phần thể diện, nhưng bà cũng không cần không biết tốt xấu! Bà cho rằng bà đang nói chuyện với người nào vậy? Tường bản cung còn là tiểu cô nương mặc cho người định đoạt như lúc mới hồi kinh sao? Bà muốn bản cung mở một mặt lưới đối với Trang gia đúng không, được thôi...”

Sau lưng Từ lão phu nhân từ từ rịn ra mồ hôi lạnh, thấy nàng đưa ngón tay chỉ vào cây cột trong đại điện, thông thả ung dung nói: “Nếu có thể làm cho bản cung nhìn thấy thành tâm của bà, bản cung có thể suy nghĩ lại!”

Nguy ý không cần nói cũng biết, chỉ xem trong lòng Từ lão phu nhân, là Trang gia quan trọng, hay chính mình càng quan trọng hơn.

Từ Uyển Thẩm sợ hết hồn, che miệng nói không ra lời, vừa muốn mở miệng, Mục Song Hàm đưa một ánh mắt qua ngăn nàng lại.

Sắc mặt Từ lão phu nhân lúc đỏ lúc trắng, chỉ chốc lát sau cả người tựa như từ trong nước mới vớt ra, có chút ướt là co quắp trên mặt đất, “Hoàng hậu nương nương, theo lý, người vẫn nên gọi ta một tiếng ngoại tổ mẫu, người không sợ gánh chịu tội danh bất hiếu sao?”

Mục Song Hàm không mặn không nhạt hỏi ngược lại: “Ngoại tổ mẫu của bản cung đã yên giấc ở lăng mộ Từ gia nhiều năm nay, nghĩ đến rất là tịch mịch, người là muốn đi cùng bà ấy?”

Từ lão phu nhân hồi lâu vẫn nói không ra lời, lúc này bà mới có loại cảm giác sợ hãi rõ ràng, trước mặt không còn là tiểu cô nương mà bà ta từng không để vào mắt, ngay cả khách sáo cũng mặc kệ, mà là hoàng hậu cao cao tại thượng, nhận được đề sùng, một câu là có thể muốn mạng của bà ta.

“Xem đi, bà vì Trang gia quyết tâm cầu tình cũng không hơn gì cái này, ” Mục Song Hàm hơi trào phúng, một lần nữa nâng chung trà lên, “Xuân Miên, đưa tiền Từ lão phu nhân, miễn cho bị ngã, lại có người nói bản cung bất hiếu!”

Xuân Miên lấy một loại tư thái cường ngạnh đỡ Từ lão phu nhân đi về phía ngoài cửa, Từ Uyển Thẩm vừa then vừa bắt đắc dĩ, cúi người hành lễ thật sâu với Mục Song Hàm, Mục Song Hàm khẽ cười, lắc đầu, “Không sao, tỷ đi đi.”

Từ Uyển Thẩm cũng lui ra, đuổi theo.

Xuất cung, Từ lão phu nhân mới hơi trở lại bình thường, Từ Uyển Thẩm ôn tồn khuyên vài câu.

Từ lão phu nhân lại lạnh lùng nói: “Vừa rồi vì sao người không nói một câu?”

“Tổ mẫu!” Từ Uyển Thẩm tức giận đến cắn răng, “Hân biểu muội phạm sai lầm, chúng ta bất kể hiềm khích lúc trước, nên giúp đã giúp, nên cầu tình cũng đã cầu xin, chẳng lẽ thật sự muốn vì muội ấy trả giá bằng toàn bộ Từ gia mới chịu bỏ qua sao? Ngài đừng quên, tổ phụ sớm đã đoạn tuyệt quan hệ với Hân biểu muội, cũng không cho phép chúng ta lui tới với muội ấy, chúng ta nề tình ngày xưa không làm quá tuyệt tình, thật sự đã hết tình tận nghĩa! Sao người không ngẫm lại, nếu không phải ngày đó tổ phụ sớm phát giác ra, Từ gia chúng ta đã bị muội ấy liên lụy, nửa điểm muội ấy cũng không niệm tình cảm, ta không ghi hận coi như tốt rồi, ngài còn muốn bảo ta thế nào?”

Từ lão phu nhân nâng trán, nhất thời bị nghẹn đến nói không ra lời... Bà đâu phải chỉ vì Trang Nhược Hân, nói cho cùng, cũng là vì mình, nếu nhà mẹ đẻ ngã xuống, cuộc sống của bà cũng không dễ chịu lắm!

Đào mắt, lại qua mấy ngày.

Từ Hàn lâm biết được chuyện Từ lão phu nhân tiến cung cầu tình cho Trang gia, trực tiếp trách cứ bà ta, bảo bà ngây ngốc ở trong Phật đường không cho phép đi đâu, ngồi trong phủ một hồi cũng không có sắc mặt tốt, ông muốn tự mình tiến cung thỉnh tội một phen mới chịu thôi.

Mà Trang gia cứ theo lễ thường tiến hành xử quyết, cũng coi như hạ màn.

Ngày Trang Nhượng Hân bị xử tử, Trang gia bị lưu đầy, Từ Hàn lâm tự giam mình trong thư phòng cả ngày, nói là đoạn tuyệt quan hệ, tâm địa rét lạnh, nhưng nhiều năm yêu thương ngoại tôn nữ như vậy, có thể nào không khó chịu thống khổ đây?

Đám người Anh vương đang trong giai đoạn chuẩn bị phụ trách chuyện đầu võ, Lạc Đình bận rộn làm “Hong nương”, cả ngày ở trong phủ xem gia thế phẩm tính của các thanh niên tài tử, con trai các thế gia ở kinh thành rất nhiều, muốn từ trong đó chọn lựa người thích hợp cũng không phải là một chuyện đơn giản, bởi vậy hân cũng bận rộn đến mức không ra cửa được.

Ngay vào thời khắc mọi chuyện phức tạp vô cùng này, trận tuyết đầu của năm nay lặng lẽ tiến đến, tuyết đầu mùa rét đậm bay lá tả, màu trắng bạc bao trùm cả vùng đất, hơi thở lạnh lẽo tỏa khắp nơi, ngửi một ngậm băng sương, khiến khắp người đầy lạnh lẽo.

Lạc Chiêu Dực phê duyệt hết tấu chương, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mới phát hiện tuyết rơi, nghĩ tới điều gì, khóe môi khẽ giương cao.

Đức Phúc tiến lên đổi trà nóng, lại mặc thêm bộ y phục cho hân, Lạc Chiêu Dực nhú nhú mày, Đức Phúc cười nói: “Mùa đông năm nay lạnh hơn bình thường, bệ hạ thương thể còn chưa khỏi hẳn, mặc thêm y phục, nếu bị cảm lạnh, hoàng hậu nương nương lại lo lắng.”

Mùa đông năm trước, Lạc Chiêu Dực chỉ mặc áo đơn là có thể đi ra đường, năm nay mặc dày đến mức này lại có chút không quen, Đức Phúc cũng biết, bởi vậy mới lấy Mục Song Hàm ra khuyên nhủ, Lạc Chiêu Dực nghe vậy nhếch miệng, lại không nói thêm gì nữa.

“Trần Trầm theo dõi người thế nào rồi?”

“... Trần hộ vệ tựa hồ đã bị hân phát hiện.”

Lạc Chiêu Dực khẽ gật đầu, “Trong dự liệu, Trần Trầm không phải là đối thủ của Liễu Đăng, bị phát hiện cũng bình thường... Không có đánh nhau chứ?”

“Đây cũng là không có, Liễu Đăng mặc dù phát hiện ra Trần hộ vệ, lại làm bộ dáng như không có phát hiện gì, mấy ngày qua an phận rất nhiều,” Đức Phúc lắc đầu, nói đến đây cũng có chút buồn cười, “Trần hộ vệ lại bị khơi dậy ý chí chiến đấu, hai người bên ngoài đều không biến sắc, nhưng lại ngầm phân cao thấp nhiều lần.”

Lạc Chiêu Dực cười khúc khích, “Đầu gối Trần Trầm này hiếm khi tức giận như vậy... Xem ra chịu không ít thua thiệt.”

Về mặt Đức Phúc trầm chấp nhận, có chút đồng tình.

Lạc Chiêu Dực cười cười, như có điều suy nghĩ, ngồi một lúc, khép tấu chương lại, đứng dậy ra khỏi Ngự thư phòng.

Đức Phúc vội vàng cầm lấy cái ô đuổi theo, “Bệ hạ, đi chỗ nào ạ?”

Về mặt Lạc Chiêu Dực rõ ràng nhu hòa lại, “Đi xem hoàng hậu một chút đi, vừa vận cùng nàng dùng cơm trưa.”

Đức Phúc nghe liền phân phó tiểu thái giám đi thông báo Ngự thiện phòng, sau đó đi theo sau lưng Lạc Chiêu Dực, nhưng lúc đi ngang qua Ngự hoa viên, trước mặt lại có người đi tới, hẩn lập tức mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, hết sức chuyên chú che dù.

Liêu Nhã Lam mặc áo khoác lông, hơi có vẻ đơn bạc, dáng người linh lung hấp dẫn không tổn hại nửa phần, sắc mặt vẫn đẹp đến đường hoàng chói mắt, về mặt nàng ta tràn đầy kinh hi đi đến thính an, “Vốn là tùy ý đi ra ngoài một chút, không ngờ có thể vô tình gặp gỡ bệ hạ, thật là có duyên!”

Lạc Chiêu Dực tùy ý “Ừ” một tiếng, nhìn cũng không nhìn nàng ta một cái, bước thẳng đi qua.

Dáng vẻ tươi cười của Liêu Nhã Lam cứng đờ, chợt xoay người hô: “Bệ hạ dừng bước!”

Lạc Chiêu Dực không đếm xỉa tới tiếp tục đi, bông tuyết nhẹ nhàng rơi vào trên ống tay áo hẩn, lại lặng lẽ tan ra, cây cối trơ trụi, muôn hoa đã tàn, trong ngự hoa viên này cũng chỉ có hoa mai ngạo nghễ vươn lên một mình.

Liêu Nhã Lam nhìn bóng lưng hẩn, cảm thấy vị Chiêu đế bệ hạ trẻ tuổi này thật sự là cực kỳ giống hàn mai trên đất tuyết, sinh ra trên hồng trần, bên ngoài lại thoát khỏi trần tục, trong trình độ nào đó cũng là trái ngược với lẽ đời, tựa như cái gì cũng không trói buộc hẩn được, trời sinh ngạo mạn.

“Bệ hạ, ngài thật sự rõ ràng thân thể của mình sao?” Vì muốn giữ Lạc Chiêu Dực lại nói chuyện, Liêu Nhã Lam không thể không ném ra một chút bí ẩn.

Lạc Chiêu Dực dừng bước chân, không quay đầu, ngữ khí lãnh đạm: “Có ý gì?”

“Bệ hạ, ngài không chỉ có huyết thống hoàng thất Đại Cảnh, còn có huyết mạch tôn quý nhất của Tây Di, điểm này, trước lúc thái hậu mất, bệ hạ sợ là đã biết rõ trong lòng... Chỉ cần ngài muốn, có thể chân chính thu phục Tây Di, san bằng biên cảnh, làm cho Đại Cảnh hoàng triều ở trong tay ngài đạt tới đỉnh cao huy hoàng nhất, ” Liêu Nhã Lam từng bước một đến gần, thanh âm êm ái tràn đầy mê hoặc, “Bệ hạ, thiếp là tới giúp ngài.”

Lạc Chiêu Dực xoay người bước đi, hừ lạnh một tiếng, “Loại lời nói lừa gạt người này cũng mở miệng nói được... Là trẫm rất dễ lừa, hay ngươi quá ngu xuẩn?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Mạo hiểm

Edit+Beta: Anky

Lạc Chiêu Dực không nề mặt trào phúng làm sắc mặt Liêu Nhã Lam biến hóa, có chút khó xử, trong lòng nàng ta cảm thấy một người có thể lên làm vua của một nước, đều nên khéo đưa đẩy lời đời, giỏi về tâm kế mới phải, nào có tính tình hi nộ vô thường đến như vậy ?

Nàng ta nhú mày, ngẩng đầu nhìn đến cái đình cách đó không xa, nhân tiện nói: “Chiều để bệ hạ thánh minh, Nhã Lam có phải đang lừa gạt bệ hạ hay không, bệ hạ nghe xong lại kết luận cũng không muộn.” Nói xong, nàng ta cúi người làm động tác tay.

Lạc Chiêu Dực nhìn nàng ta một cái, “Cũng được.”

Hai người ở trong đình ngồi xuống, Liễu Nhã Lam do dự liếc nhìn Đức Phúc, Lạc Chiêu Dực khoát tay, Đức Phúc cúi người lui ra.

“Nói đi.” Trong tay Lạc Chiêu Dực thương thức một khối ngọc thạch ôn nhuận, bộ dáng có chút không quan tâm tới, nhìn qua cũng không phải rất để ý điều Liễu Nhã Lam muốn nói.

Lần trước ở Chiêu Minh Điện, Liễu Nhã Lam cách xa hắn, lúc này cùng ngồi xuống bên cạnh hắn, liếc thấy hắn dung tư hoa mỹ, rực rỡ như nắng gắt, trời sinh một đôi mắt màu lam, đến yêu dị mê người, hết lần này tới lần khác ánh mắt lại thanh thấu, có loại cảm giác lắng đọng tất cả u tình, nhìn lại chính là, khiến người ta rất khó quên... Phù hợp với lời tiên đoán, nếu nói là phong thái thiên nhân cũng không quá đáng.

Sống ở Tây Di, sinh trưởng ở Tây Di, Liễu Nhã Lam lại là người rất ít có cơ hội đến thần điện thánh nữ thờ phụng nhất, nhưng lúc này, tín ngưỡng từ nhỏ được truyền thụ đột nhiên vọt lên, trong nội tâm nàng ta chợt sợ hãi, cũng không nhìn được mà ngăn người.

Nàng ta vội vã cúi thấp đầu, đề xuống cảm xúc đột nhiên xuất hiện, cười nói: “Xin hỏi bệ hạ đối với chuyện Nhã Lam sắp nói biết rõ bao nhiêu?”

Lạc Chiêu Dực hừ lạnh, “Người cần phải rõ ràng, bây giờ là người cầu xin lắng nghe người nói chuyện, mà không phải người đang chất vấn thăm!”

“... Là Nhã Lam không phải, bệ hạ chớ trách,” Liễu Nhã Lam dừng một chút, mới chậm rãi nói: “Tuy là người Tây Di, Nhã Lam từ nhỏ lại hâm mộ Đại Cảnh phồn thịnh, vẫn nghĩ, nếu hai bên vĩnh viễn không tranh chấp, hữu hảo lui tới thì tốt bao nhiêu, như vậy dân chúng Tây Di cũng không cần cả đời đều bị nhốt trên thảo nguyên, chỉ có thể tưởng tượng thấy trời cao đất rộng trong đầu... Lần này thật vất vả tranh được cơ hội đến hòa thân, Nhã Lam là muốn cùng bệ hạ cầu xin một cục diện thắng lợi chung.”

Lạc Chiêu Dực nhú mày, không lên tiếng.

“Tây Di thờ phụng thánh nữ, nhưng mà trong lịch sử thánh nữ đều xuất thân từ bộ tộc Mạc thị, người Tây Di cũng chỉ tôn thờ huyết thống thuần khiết của Mạc thị, nhưng Mạc thị ở trong nội loạn đã bị diệt sạch, hiện thời chỉ còn lại một người,” Liễu Nhã Lam ngẩng đầu, chống lại tầm mắt của hắn, không có lần tránh nữa, “Đó chính là ngài, Chiều Để bệ hạ.”

“Cho nên?”

“Bệ hạ, ngài cũng biết, Nhã Lam xuất thân từ bộ tộc Liễu thị hiện thời đang khổng chế Tây Di, nhưng Liễu thị không cách nào phục chúng, cứ thế mãi, không chỉ Tây Di nội loạn không ngừng, cũng sẽ uy hiếp đến biên giới Đại Cảnh... Nếu Nhã Lam có thể cùng bệ hạ sinh hạ hài tử huyết mạch chính thống, nàng sẽ trở thành thánh nữ Tây Di tôn quý, cũng là công chúa đặc lực nhất của ngài, nàng sẽ trở thành đầu mối then chốt hợp nhất Đại Cảnh và Tây Di... Ít nhất trong lúc ngài tại vị, vĩnh viễn không cần vì vấn đề của Tây Di mà khổ não, ngài nghĩ xem, so với chiến tranh nổi lên bốn phía, gió lửa khói động, đây chẳng phải là biện pháp tốt nhất?”

Liễu Nhã Lam từng chữ khẩn thiết, tựa như đã chứng kiến tương lai như vậy, kích động trong mắt đều mang theo thủy quang.

Một tay Lạc Chiêu Dực chống cằm, che lại khóe miệng hơi co rút, hắn cũng lười phải đánh giá tổ chất thần kinh của nữ nhân này, chỉ muốn tặng bốn chữ “Mơ mộng hảo huyền” thật lớn cho nàng ta!

Trên thực tế, hẳn thật muốn bề gãy yết hầu Liễu Nhã Lam, con cái bị cha mẹ tính kế, hoàng đế bề hạ từng nhận thức qua loại đau khổ này, đối với loại nữ nhân lấy hài tử làm công cụ này quả thực ghê tởm đến mức tận cùng ... Đáng tiếc Liễu Nhã Lam hoàn toàn không biết rõ ràng.

Lạc Chiêu Dực yên lặng chớp mắt một cái, Liễu Nhã Lam cho rằng hẳn đang trầm tư, cũng không quấy rầy, hồi lâu, lại nghe hẳn lạnh lùng hỏi một vấn đề không liên quan khác: “Người biết Phùng Như không?”

Trong lòng Liễu Nhã Lam vừa động, trên mặt làm ra vẻ khó hiểu.

“Nàng ta là người Tây Di, vốn là nữ quan bên cạnh mẫu hậu trẫm, lại phản bội thậm chí hại chết phụ hoàng mẫu hậu của trẫm, trẫm vẫn muốn giết nàng ta!” Lạc Chiêu Dực thân nhiên nói: “Người nói đại nghĩa lắm liệt như vậy, nhưng Phùng Như người này lại làm trẫm không thể không hoài nghi người, hoài nghi mục đích của Tây Di, muốn cho trẫm tin tưởng người, có thể, trừ phi... Người trước làm cho trẫm nhìn thấy thành ý của người.”

Ánh mắt Liễu Nhã Lam chợt lóe, còn chưa kịp suy nghĩ, thấy hẳn đã đứng dậy cất tiếng gọi “Đức Phúc”, đi ra khỏi đình.

Đức Phúc vội vàng che dù bước đến đuổi kịp, Liễu Nhã Lam vội vàng đuổi theo ra, “Bệ hạ...”

Không đợi nàng ta nói cái gì, đột nhiên có vài người thị vệ đến, gấp giọng nói: “Bệ hạ, không xong! Tây Di sứ thần Liễu Đằng cùng Mục tiểu công tử đánh nhau rồi!”

“Mục Nhung và Liễu Đằng?” Lạc Chiêu Dực vừa nghe mặt liền trầm xuống, phân phó thị vệ dẫn đường, vừa đi vừa hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“... Không rõ ràng lắm, là Tổng thống lĩnh dẫn dò thần đến mời bề hạ, chắc là Mục tiểu công tử tiến cung vấn an hoàng hậu nương nương, trùng hợp đụng phải Liễu sứ thần, một lời không hợp liền...”

Lạc Chiêu Dực vung tay áo một cái, “Ồ nháo!”

Dựa vào công phu của Mục Nhung, làm sao là đối thủ với Liễu Đằng? Vạn nhất bị thương, lại khiến tỷ tỷ hẳn phải lo lắng... Lạc Chiêu Dực ngẩng đầu hỏi: “Hoàng hậu biết không?”

“Động tĩnh này không thể gạt được hoàng hậu nương nương, nương nương hẳn là đã trên đường tới.”

Lạc Chiêu Dực lập tức nổi cơn thịnh nộ, “Tổng Dương Trần Trầm đều đang làm cái gì? Cứ đứng mà nhìn?”

Bọn thị vệ vội vàng thỉnh tội, Đức Phúc khuyên một câu, “Bệ hạ, sợ là ngăn không được...”

Tỷ vô khó ngăn, Mục Nhung cùng Liễu Đằng bên kia, chỉ sợ chen vào đi cản trở không cẩn thận làm bị thương vị Mục Tiểu công tử kia, về phần hoàng hậu bên đó, ai lại dám can ?

Một đám đầu heo... Lạc Chiêu Dực ngay cả mắng chửi người cũng không muốn mắng.

Bên cạnh thành cung, trên nóc nhà, hai bóng người lướt đến lao đi, Trần Trầm cùng Tống Dương đều đuổi theo muốn tách hai người ra, nhưng lúc bọn họ vừa vận đuổi tới một điểm, hai người kia liền chuyển qua một điểm khác. Dựa theo nhãn lực của Trần Trầm cùng Tống Dương, tất nhiên có thể thấy được Mục Nhung hoàn toàn không phải là đối thủ của Liêu Đăng, mà là bị Liêu Đăng mang theo, Liêu Đăng không ngừng, hấn căn bản không thoát thân được!

Bọn họ đuổi kịp Mục Nhung, lại không đuổi kịp tốc độ của Liêu Đăng.

“Liêu Đăng! Mục tiểu công tử là thân đệ đệ của hoàng hậu nương nương, ngươi tốt nhất nhanh chóng dừng tay, nếu không bệ hạ cùng nương nương đến đây, nhất định sẽ hỏi tội ngươi...” Tống Dương lạnh lùng quát lên.

Mục Nhung có khổ khó nói, Liêu Đăng lại giống như không nghe thấy.

Mục Song Hàm vội vã theo cung nhân tiến tới, đứng ở dưới mái hiên tránh bão tuyết, vừa nhìn tình hình này liền nóng nảy, “Đều dừng tay cho bản cung!”

Trời rất lạnh, Mục Nhung bị bức đến mồ hôi ướt cả quần áo, vừa nghe đến tiếng của Mục Song Hàm, có lòng muốn thoát thân, định lao xuống tránh đi, Liêu Đăng dư quang chợt lóe, khóa miệng gọi lên đường cong tần nhân, ra về đuổi theo Mục Nhung đang thoát đi xuống, chân vừa đạp, không người nào phát giác nội kinh chấn động, tiếng “rắc” lạng lẽ vang lên...

Trần Trầm lỗ tai vừa động, đột nhiên lách mình bỏ nhào qua, khàn giọng rống to: “Nương nương mau tránh ra!”

Nóc nhà đột nhiên sụp nứt toạc ra, gạch ngói vụn ầm ầm nện xuống.

“A——”

“Mau bảo vệ nương nương!”

Cung nhân đồng loạt xông lên, Xuân Miên Liễu Như dựa vào gần nhất, dùng thân thể che chở Mục Song Hàm, vài tiếng kêu đau vang lên, may mà trước lúc nóc nhà hoàn toàn sụp xuống, một thân ảnh phút chốc bay tới, ôm lấy Mục Song Hàm thoát ly khỏi khu vực nguy hiểm, Đức Phúc vội vàng chạy tới che ô.

Liêu Đăng hí hí mắt.

“Có bị thương không?”

Lạc Chiêu Dục ôm Mục Song Hàm, biểu tình tức giận, một cái chớp mắt vừa rồi trái tim của hắn cũng muốn vỡ ra, Mục Song Hàm đang có thai, nếu xảy ra chuyện, vậy thật sự là một xác hai mạng, vừa nghĩ tới tình cảnh đó hắn lại muốn nổi điên... Đưa tay ném hai miếng ngọc thạch ra ngoài.

Tiếng xé gió truyền ra.

Một miếng ngọc thạch từ gò má Mục Nhung hiểm hiểm xẹt qua, hắn thoáng ngã trên mặt đất, thân thể dính tuyết, lại là một thân mồ hôi lạnh, cả người giống như mới vớt ra từ trong nước, lại tựa như lửa đốt đến lông xông qua, “Tỷ, tỷ, tỷ có sao không, tỷ...”

Lạc Chiêu Dực bặt tâm Mục Song Hàm, nên nương tay đối với Mục Nhung, một miếng ngọc thạch khác lại trực tiếp hướng về phía yết hầu Liễu Đăng, con người Liễu Đăng khóa chặt, dùng phản ứng bình sinh nhất nhanh chóng bay lên tránh né, nhưng cổ họng vẫn xước ra một đường vết máu, hắn thể mới biết, thì ra người có công phu sâu không lường được nhất trong hoàng cung chính là vị Chiêu Đế bệ hạ trẻ tuổi này!

Thực sự làm cho người khó có thể tin!

Mục Song Hàm chưa tỉnh hồn, che lấy bụng, tim đập dồn dập, khẽ thở phì phò, vội vàng nghiêng đầu, thấy Xuân Miên Liễu Như được thị vệ cứu ra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, dưới chân một trận vô lực — sao nàng lại luôn gặp phải những chuyện tệ hại này?

“A Hàm?” Lạc Chiêu Dực phát giác lòng bàn tay nàng lạnh buốt một mảnh, vội vàng cầm tay nàng, “A Hàm, nàng nói gì đi...”

Lúc trước có nguy hiểm nữa Mục Song Hàm cũng có thể kịp thời tỉnh táo lại, hiện thời có hài tử, lần đầu cảm nhận được cái loại cảm giác sợ hãi đến run rẩy đó, nàng lắc đầu, giọng nói run rẩy, “Bệ hạ, thiếp, thiếp từ từ đã...”

Lạc Chiêu Dực hít sâu một hơi, xoay người lại nhìn về phía Liễu Đăng và Mục Nhung lạnh như băng nói: “Đều lăn lại đây cho trẫm!”

“Tỷ, ” Mục Nhung cũng bị dọa mất không còn chút máu, quỳ gối phía trước bọn họ, vừa thẹn vừa hối hận lại vừa giận, thanh âm nghẹn ngào, “A tỷ, thực xin lỗi, đều là đệ không tốt...” Giọng nói của hắn bỗng nhiên dừng lại, phút chốc quay đầu nhìn về phía Liễu Đăng, cực kỳ oán hận nói: “Đều là người, ta cũng không muốn đánh với người, vì sao người quán lấy ta không buông? Người, người có ý phải không?”

Liêu Đăng hành lễ với Lạc Chiêu Dực, toàn thân xóa không được lệ khí sắc bén, đầu ra đẩy nói: “Chiêu Đế bệ hạ minh giám, chuyện này không liên quan đến ta, là vị Mục tiểu công tử này động thủ trước, trong lúc đánh nhau giẫm đạp nóc nhà sụp đổ trúng hoàng hậu nương nương, chỉ là ngoài ý muốn...”

Lạc Chiêu Dực một cước đá qua, Liễu Đăng muốn quay đầu tránh, liền nghe Liễu Nhã Lam chạy tới, hàm chứa cảnh cáo gọi một tiếng: “Liêu Đăng!”

Hắn lập tức không động, đầu gối bị Lạc Chiêu Dực dùng nội lực thâm hậu đập một cái, tuy hắn cũng âm thầm dùng nội lực chống đỡ, nhưng không tránh khỏi quỳ rạp xuống đất, hắn siết lòng bàn tay, cúi đầu che giấu sát ý nồng đậm.

Về mặt Lạc Chiêu Dực chứa sát ý, cười lạnh một tiếng: “Trẫm cũng không biết kiến trúc trong cung này yếu ớt như thế, một chân giẫm có thể sụp đổ, được, người giẫm lại một cái cho trẫm xem thử một chút?”

“Chiêu Đế bệ hạ...”

Lời nói của Liễu Đăng bị Liễu Nhã Lam chạy tới cắt đứt, Liễu Nhã Lam ở phía trước Liễu Đăng quỳ xuống, một bộ dáng lo lắng, nói: “Bệ hạ, việc này có thể từ từ tra hỏi, vẫn nên mời thái y bắt mạch trước cho hoàng hậu nương nương ạ.”

Nói xong, Liễu Nhã Lam tay vòng ra sau lưng lặng lẽ hướng Liễu Đăng làm thủ thế, mặc dù Liễu Đăng bất mãn, cũng chỉ tạm thời ngậm miệng trước.

“Cút ngay!”

Liêu Nhã Lam ngẩng đầu, còn chưa kịp phản ứng, liền bị một đạo kinh phong đẩy qua một bên ngã trên mặt đất, chỉ cảm thấy ngũ tạng đều bị đốt cháy, đau đến nói không ra lời, nàng... Bọn họ nghĩ vô số kế hoạch, phương thức giải vây, duy nhất không đoán được chính là tầm quan trọng của Mục Song Hàm đối với Lạc Chiêu Dực.

Từ sau chuyện của Văn Đế và Tòng Dung, Mục Song Hàm chính là nghịch lân của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tức giận

Edit+Beta: Anky

Trước mắt Trần Trầm chợt nhoáng một cái, bội kiếm trên người đã bị Lạc Chiêu Dực rút ra, mục tiêu nhắm thẳng về phía Liêu Nhã Lam và Liêu Đăng, mắt thấy trường kiếm sắp rơi xuống đỉnh đầu, hai tay Liêu Đăng gắt gao bắt lấy cổ tay Lạc Chiêu Dực, “Chiêu Đế bệ hạ! Hai nước giao chiến cũng không chém sứ thần, hiện thời người lại vì một chuyện ngoài ý muốn mà muốn động thủ giết người, không biết là quá hoang đường sao?”

“Buông tay!”

“Đây chính là do Mục tiểu công tử ra tay trước, Chiêu Đế bệ hạ nếu muốn giận chó đánh mèo, nên giết vị Mục tiểu công tử này đầu tiên mới phải!” Liêu Đăng vừa cứng rắn chống cự thế kiếm, vừa dùng ngôn ngữ bức bách, “Hay là bệ hạ đối với Tây Di chúng tôi có thành kiến, không có lòng độ lượng đối xử bình đẳng được như nhau?”

“Trẫm bảo người buông tay, người nghe không hiểu tiếng người sao?” Ánh mắt Lạc Chiêu Dực lẹ khí, chuyển cổ tay bên cạnh, một kiếm quẹt qua cánh tay Liêu Đăng, hừ lạnh một tiếng, “Người đi hạ phạm thượng, dám can đảm động thủ với trẫm, đây không phải là tội danh sao?”

Liêu Đăng: “...”

Mục Song Hàm phục hồi tinh thần lại, nhìn nhìn Liêu Đăng bộc lộ nội công, lại nhìn mặt đệ đệ không còn chút máu, kéo tay Lạc Chiêu Dực lại, khẽ lắc đầu: “Bệ hạ...”

Lạc Chiêu Dực thu hồi ánh mắt, gương mặt nhìn nàng một cái, phút chốc đưa tay ném một phát, kiếm rơi vào vỏ, Trần Trầm cúi người, chỉnh chỉnh bội kiếm.

“Truyền ý chỉ của trẫm, Liêu Đăng đi hạ phạm thượng, trước nhốt vào thiên lao, tạm thời chờ xử trí!”

Tổng Dương chấp tay lĩnh mệnh, “Dạ, vậy Liêu cô nương...”

“Mất lễ nghi trước mặt hoàng đế, nhốt vào cùng đi!”

“Dạ!”

Sau nửa canh giờ, Mục Song Hàm nửa nằm ở trên giường, uống một chén trà gừng nóng, cả người mới ấm áp lại, lần thứ mười nàng nhìn ra ngoài, cuối cùng nhin không được mở miệng: “Bệ hạ, A Nhung đã quý ở bên ngoài lâu như vậy, không bằng trước hết cho nó đứng lên đi?”

“Nàng chính là quá nuông chiều hần, ” Sắc mặt Lạc Chiêu Dực còn chưa trở lại bình thường, lãnh đạm nói: “Thế nên hần cái tốt không học, lại học đánh nhau với người ta, suýt nữa hại nàng gặp chuyện không may... Tiểu tử thói này nên giáo huấn thật tốt mới được, chỉ là mới quý gần nửa canh giờ, nàng đau lòng cái gì?”

Mục Song Hàm: “...” Được, hoàng đế bệ hạ hiện tại chính là một ngôi pháo, một chút liền nổ.

“Hần theo người đánh nhau, tự nhiên sẽ có người bảo vệ, trời tuyết rơi nặng hạt nàng chạy ra ngoài làm gì? Nàng có biết khi ta nhìn thấy cảnh tượng kia không...” Lạc Chiêu Dực nói ngược hơi cứng lại, siết chặt quả đấm, lại có chút nói không nên lời, bất chợt nghiêng đầu, vỗ mạnh một chương lên bàn, tức giận nói: “Nếu có lần sau nữa, ta sẽ đem tiểu tử kia ném vào quân doanh phía tây!”

Mục Song Hàm: “==” thật sự là đã lâu, bệ hạ phát hỏa, loại thời điểm này, im lặng là vàng thì tốt hơn.

Lạc Chiêu Dực phát tính tình nửa ngày không được đáp lại, “Nàng không thể nói à một tiếng sao?”

Mục Song Hàm ngoan ngoãn: “À — — ”

“...” Lạc Chiêu Dực giận điên lên, cầm lấy bình hoa bên cạnh định đập, đột nhiên động tác ngừng lại, lại nhẹ nhàng buông xuống, tức giận nói: “Nàng bị hồ ly ngốc kia nhập vào người? Đúng rồi, quả cầu đỏ cả ngày lẫn đêm dính vào nàng đến mức muốn chết muốn sống kia, thời điểm mau chóng chạy đi đâu rồi?”

Mục Song Hàm hắng giọng một cái, lúc Lạc Chiêu Dực nổi giận xong, nàng tập mãi thành thói quen trấn định, còn có mấy phần ủy khuất, “À, trời lạnh, hiện tại nó vứt bỏ thiếp, đổi lại dính lấy Tiểu Bạch rồi.”

Bộ lông Đại Bạch Hồ dày ấm, vào mùa hè không được tiểu hồ ly chào đón, cuối cùng mùa đông cũng hạnh diện một phen.

Lạc Chiêu Dực lặng yên chớp mắt một cái, đặc biệt tỉnh táo nói một câu: “... Trẫm đột nhiên muốn uống canh hồ ly.”

Quả cầu đỏ đang ngủ ngon dưới bụng Đại Bạch Hồ đột nhiên hắt xì nhỏ: “... QAQ”

Mục Song Hàm ghen một cái, nhin không được bật cười, ôm cánh tay hần ôn nhu nói: “Được rồi, thiếp biết rõ chàng lo lắng cho thiếp, nói thật, lúc trước bị nhiều kinh hãi như vậy, lúc này khiến thiếp sợ nhất ...” Nàng sờ sờ bụng, “Ai cũng nói mẫu tử liên tâm... Về sau, thiếp sẽ cẩn thận gấp đôi.”

“Hài tử quan trọng, nàng cũng quan trọng.” Lạc Chiêu Dực không vui, “Ta không phải vì con mới như vậy...”

“Thiếp hiểu rõ, ” Mục Song Hàm mím môi cười một tiếng, nụ cười rất ôn nhu, ngẩng đầu nhìn hần, “Ai lại ghen tị với con mình chứ, người một nhà, tuy hai mà một!”

Lạc Chiêu Dực khe khẽ thở dài một tiếng.

“Bất quá lần này là ngoài ý muốn... Hay thật là do người ta?” Mục Song Hàm nhũm mày, sắc mặt do dự, “Mục tiêu của bọn họ không phải là bệ hạ chàng sao? Tại sao lại nhắm vào thiếp?”

“Vừa rồi lúc tiến vào, Mục Nhung nói chuyện đã xảy ra, tiểu tử này tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, vài ba câu đã bị chọc giận động thủ... Đúng lúc, hôm nay Liêu Nhã Lam lại kéo ta thương lượng, nếu như đây là nguyên nhân, vậy tất nhiên đã sớm có dự mưu, hơn nữa vô cùng hiểu rõ tính tình lo lắng cho Mục Nhung của nàng, đoán nàng sẽ tới...”

Mục Song Hàm: “Liêu Nhã Lam tìm chàng? Nàng ta nói gì với chàng?”

Lạc Chiêu Dực buông một tay, sờ cằm, trầm ngâm nói: “Không có gì hơn chính là chuyện thánh nữ, ta thử một chút, phản ứng của nàng ta... Chắc hẳn biết Phùng Như, nói không chừng tin tức trong cung này, chính là do Phùng Như tiết lộ ra!”

Mục Song Hàm ngấm hần một cái, “Bệ hạ chàng thật sự là miếng bánh thơm nha, các mỹ nhân đều bỏ nhào vào trên người chàng!”

Lạc Chiêu Dực giơ hai tay lên, chớp chớp mắt, mặt mũi tràn đầy vô tội, “Các nàng ta đem tấm lòng hướng về trắng sáng, nhưng ánh trăng lại chiếu rọi vào kênh rạch.”

Mục Song Hàm nổi giận, đưa tay捏 hần, “Có người tự luyện như chàng sao? Còn đem thân thiếp so sánh với nương máng, hoàng đế bệ hạ, người có phải muốn ăn đòn không?”

Nàng捏 không đến nơi đến chốn, Lạc Chiêu Dực cười đến dừng lại không được, đưa tay nâng gương mặt nàng lên hôn một cái, “Nếu nàng là kênh rạch, vậy cũng là kênh rạch xinh đẹp nhất.”

Mục Song Hàm xoa xoa cánh tay, đẩy hần ra, “Buồn nôn muốn chết!” Lại bĩu môi nói: “Còn nói thiếp là hồ ly tinh, chàng mới lúc nào cũng trêu hoa ghẹo nguyệt đó!”

Hoàng hậu nương nương triển khai toàn bộ khí lực trách hờn người, cùng với hoàng đế bệ hạ vừa táo bạo phát giận lúc nãy giống nhau như đúc, có thể nói là phong thủy luân chuyển.

Lạc Chiêu Dực bình tĩnh nói sang chuyện khác, “Có muốn biết ta xử trí bọn họ thế nào không?”

Mục Song Hàm nhìn chăm chăm hần, phất chốc như cười như không lên, “Bệ hạ của thiếp, người ngoài không rõ ràng, thiếp còn có thể không rõ sao? Chàng người này, có khi nào lại thật sự mất bình tĩnh quá chứ? Hôm nay phát hỏa là năm phần thật năm phần diễn, nháo thành như vậy, chắc chắn là có mưu tính.”

Lạc Chiêu Dực nghe vậy, khẽ ngơ ngẩn.

Mục Song Hàm chỉ vào trái tim hần, thở dài, “Trước kia nghe người ta nói chàng không thích hợp làm hoàng đế, kỳ thật sai rồi, bệ hạ, trời sinh chàng là người hoàng gia... Hừ hừ thật thật, thật thật giả giả, lột bỏ một tầng lại một tầng.”

Lạc Chiêu Dực bắt lấy tay nàng, liếc nhìn nàng một cái, thần sắc nhàn nhạt, không cho là đúng nói: “Lời nói ra vẻ như vậy, không giống phong cách của nàng... Gần đây có phải nàng xem nhiều thoại bản không?” Lạc Chiêu Dực có loại bản lãnh, trường hợp nghiêm chỉnh cũng có thể làm cho hần nói một câu lạnh lẽo, lúc nói chuyện nghiêm túc cũng có thể khiến hần nói một câu sai lệch.

“... Cũng không có xem bao nhiêu, khoảng chừng mười bản...” Mục Song Hàm che mặt, một câu nói trùng tim đen, quả thực không có cách nào khoái trả trao đổi.

“... Ngoan, về sau xem ít thôi, đối với Tiểu Lạc không tốt,” Lạc Chiêu Dực lặng yên, xoa đầu nàng, thuận thế hừ một câu, “Ai nói năm phần thật năm phần diễn, ít nhất cũng phải tám phần thực.”

Mục Song Hàm nện cho hắn một quyền, phục hồi tinh thần lại buồn bực: “Tiểu Lạc là ai?”

“Bảo bảo.” Lạc Chiêu Dực lòi ít mà ý nhiều.

Mục Song Hàm sụp đổ: “Bệ hạ, thật sự là cảm ơn chàng không gọi con là Tiểu Hoa!”

Lạc Chiêu Dực: “...”

Đặt tên nên bị thương QAQ

Trong thiên lao, Liễu Đăng và Liễu Nhã Lam bị nhốt vào cùng một chỗ, đội những người khác đều đi ra ngoài, chỗ này trống rỗng làm cho lòng người sợ hãi.

“Ngươi quá xúc động!” Câu đầu tiên của Liễu Nhã Lam chính là chỉ trích, vào lúc nàng nghĩ đến, nàng vốn là cùng Lạc Chiêu Dực nói chuyện rất tốt, ấn tượng tốt có thể từ từ tăng lên, cơ hội tốt như vậy đều là bị Liễu Đăng phá hỏng, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu tức giận.

Liêu Đăng nhìn ra ý tưởng của nàng ta, nhưng lại cười lạnh, “Ngươi khó tránh cũng đánh giá bản thân rất cao đi, Chiêu Đế kia tâm tư khó lường, thân thù cũng là thâm tàng bất lộ, ngươi còn muốn không chế hắn? Đừng để hắn đùa bỡn đến chết!”

Liêu Nhã Lam đối với mị lực của mình từ trước đến nay luôn tự tin, vừa nghe liền bất mãn, “Ai như ngươi, cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết, thật không hiểu cha ta coi trọng ngươi điểm nào, tin tưởng ngươi như vậy!”

Hai người châm chọc khiêu khích nửa ngày, vẫn trầm mặc.

“Đại Cánh hoàng hậu đang có thai, ta vốn định bố trí chuyện ngoài ý muốn, mượn cơ hội diệt trừ con của nàng ta, từ đó, ngươi có thể thừa dịp này mà vào,” Liễu Đăng khó nén ý tứ tàn nhẫn, cau mày, “Nhưng Chiêu Đế đối với hoàng hậu của hắn quan tâm vượt quá mức tưởng tượng, không có bằng chứng là có thể lấy tội danh không rõ ràng đem chúng ta giam lại...”

Liêu Nhã Lam trầm tư một lát, nhíu mi nói: “Ngươi nghĩ không sai, nhưng Phùng cô cô sớm đã nhắc nhở qua, Chiêu Đế vô cùng yêu thích hoàng hậu của hắn... Ngươi làm việc sao không thương lượng trước với ta một chút? Một trận kinh động này, Chiêu Đế sợ là sẽ hoài nghi ta với ngươi sớm có dự mưu!”

Lạc Chiêu Dực không ra chiều theo lễ thường, Liễu Đăng cũng rất căm tức.

“Nói đến Phùng cô cô, hôm nay Chiêu Đế bệ hạ nhắc tới bà ấy với ta...” Liễu Nhã Lam đem lời của Lạc Chiêu Dực lặp lại một lần, cầm lấy vạt áo, có chút nóng nảy, “Ngươi nói hắn đến tột cùng là có ý gì?”

“Vội cái gì? Đây chứng tỏ hấn còn chưa tra được tung tích của Phùng Như, nếu hấn đã để ý đến tin tức của Phùng Như như thế, người nên lợi dụng cơ hội này... Dựa vào nhan sắc của người, làm thế nào đưa mình lên giường nam nhân, những thủ đoạn kia không cần ta dạy cho người chứ?”

Liêu Nhã Lam siết lòng bàn tay, từ từ khẽ gạt đầu, trên mặt nàng ta là bộ dáng vô cùng nắm chắc, kỳ thật trong lòng không có một chút niềm tin nào, bởi vì nàng ta mơ hồ cảm thấy, những thủ đoạn kia sợ là cũng không có tác dụng gì, chỉ sợ khi đó chọc thành khó xử... Nhưng vì Tây Di, vì bộ tộc Liêu thị, nàng ta nhất định phải thử một lần!

“Nhưng trước mắt làm thế nào để hấn thả ta ra ngoài? Lỡ như hấn tức giận cái gì cũng không để ý, trực tiếp hạ lệnh chém nên làm gì bây giờ?”

“Không thể nào, dù tùy hứng thế nào, hấn cũng là hoàng đế Đại Cảnh, vô duyên vô cớ giết sứ thần Tây Di, hấn cũng không cách nào trả lời với Tây Di, trả lời người trong thiên hạ!” Liêu Đằng híp híp mắt, “Huống chi, Phùng Như không phải là phát hiện một con cá lớn lọt lưới sao? Đây sẽ là bảo đảm lớn nhất của chúng ta.”

Ánh mắt Liêu Nhã Lam sáng lên: “Người nói...”

“Hiền vương điện hạ!”

Bọn họ nói chuyện với nhau thanh âm không lớn, nhưng mà cách một vách tường, một thân ảnh lạnh lùng đứng bên kia, đem đoạn đối thoại nghe rõ ràng rành mạch, xoay người nhẹ nhàng lướt đi ra ngoài.

Mục Song Hàm bị kinh hãi, tán gẫu không bao lâu liền có chút mệt mỏi, Lạc Chiêu Dực ngồi ở bên giường, đỡ nàng ngủ.

Đức Phúc rón ra rón rén đi đến, chỉ chỉ bên ngoài.

Lạc Chiêu Dực nhẹ nhàng sờ trán Mục Song Hàm, ý bảo các cung nữ chăm sóc, sau đó đi ra ngoài điện.

Mục Nhung vẫn còn quý, cũng may Lạc Chiêu Dực nể mặt Mục Song Hàm, trước khi quý cho hấn đổi quần áo sạch sẽ, nếu không vừa lẫn lộn trong tuyết lớn, lại quý thời gian dài như vậy, hấn là sẽ ngã bệnh.

“Bệ hạ...” Mục Nhung vừa nhìn thấy hấn, vội vàng hỏi: “Tỷ tỷ thế nào?”

“Nàng không sao.” Lạc Chiêu Dực nhàn nhạt nói một câu.

Mục Nhung thở phào nhẹ nhõm, mở to mắt, đáng thương lắm lắm, “Bệ hạ, tỷ phu... Đệ sai rồi.”

Lạc Chiêu Dực liền hỏi: “Sai ở chỗ nào?”

“Đệ quá xúc động, rất dễ dàng bị châm ngòi, còn liên lụy tỷ tỷ tỷ phu... Đệ thật sự sai rồi.” Mục Nhung nói xong, hốc mắt liền hồng, thút tha thút thít, “Về sau sẽ không...”

“Nói lời xin lỗi nói quá vẹn toàn, được rồi, trước đứng lên đi!”

Mục Nhung nghiêng ngã đứng lên, chân tê rần, cả người lại ngã ngồi trên mặt đất, “Tê tê” hút không khí.

“Không có tiền đồ!” Lạc Chiêu Dực hừ nhẹ một tiếng, đưa tay cho hắn.

Mục Nhung chớp mắt nhìn, bộ dáng kia lại có vài phần giống Mục Song Hàm, lòng Lạc Chiêu Dực chợt mềm nhũn ra, đỡ hắn đứng lên, Mục Nhung ngây ngốc cười rộ lên, lập tức khoan khoái nói: “Cảm ơn tỷ phu!”

Lạc Chiêu Dực gõ gõ ót hần, chậm rãi nói: “Người tuổi còn nhỏ, xúc động là bình thường, nếu là chứng chắc như ông già kia cũng không thú vị, nhưng về sau trước khi người xúc động phải suy nghĩ kỹ, có hay không có bản lĩnh đủ cho người xúc động, đừng ý vào có người bảo hộ có người yêu thương thì không kiêng nể gì cả, dựa vào người khác đều là tệ hại, dựa vào mình mới là bản lĩnh thật sự... Trẫm không muốn thấy người biến thành một công tử bột!”

Ngữ khí hắn rất nhân nhật, không giống giảng dạy, mà như là đang tán gẫu việc nhà.

Mục Nhung nghiêm túc gật đầu, ánh mắt tràn ngập tình cảm kính ngưỡng cùng ái mộ, rất thuần túy, Lạc Chiêu Dực hơi giật mình, sau đó khẽ mỉm cười, vuốt vuốt đầu hắn, “Vào thăm tỷ tỷ người chút đi, nhỏ tiếng một chút, đừng làm nằng tính giấc.”

Tựa như cùng quần sớm con trai vậy... Lạc Chiêu Dực đề lên mi tâm, bị trí tưởng tượng của mình kéo xa.

Sau khi Mục Nhung tiến vào, hắn mới vẫy vẫy tay, Trần Trầm không phát ra một chút động tĩnh tiến đến, cúi sát đầu vào bẩm báo tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Tình cảm

Edit +Beta : Anky

Trần Trầm đem tất cả nghe được lặp lại một lần, về mặt Lạc Chiêu Dực luôn rất bình tĩnh, cho đến khi nghe thấy “Hiền vương” mới thay đổi sắc mặt, ngẩng đầu nhìn một cái, “Không nghe lầm?”

“Không có ạ!” Trần Trầm vô cùng khẳng định.

Lạc Chiêu Dực đi qua lại vài bước, như có điều suy nghĩ sò cảm, “Nếu nói nhị ca có cố gắng che giấu chuyện gì, xem ra là vì nguyên nhân căn bản này, cuối cùng trong một đồng lời vô nghĩa cũng có được chút hữu dụng.”

Người lặp lại một đồng lời vô nghĩa là Trần Trầm nghe: “...”

Lạc Chiêu Dực phân phó Đức Phúc, “Bảo người đi mời Hiền vương tiến cung một chuyến, cứ nói trăm có chuyện quan trọng thương lượng.”

Đức Phúc cúi người hành lễ lui xuống.

“Bệ hạ, ngài hoài nghi Hiền vương điện hạ?” Trần Trầm hiềm khi lăm lăm hỏi thêm một câu.

Lạc Chiêu Dực có chút kinh ngạc, sau đó giống như cười như không nhìn hắn, Trần Trầm tự biết lỡ lời, giải thích rõ ràng: “Thuộc hạ chẳng qua là cảm thấy... Người trong thiên hạ đều biết Hiền vương điện hạ và ngài huynh đệ tình thâm, nếu như ngay cả những hành động ngày thường của ngài ấy cũng là giả vờ, vậy khó tránh cũng thật đáng sợ, sẽ làm người ta cảm thấy...”

“Cảm thấy gì?” Giọng Lạc Chiêu Dực nhàn nhạt.

Trần Trầm không mở miệng.

“Nói!”

Trần Trầm lùi lại mấy bước trước, cúi đầu thật sâu, trầm giọng nói: “Cũng sẽ làm người ta cảm thấy... Ngài thật đáng buồn.”

Quả nhiên Lạc Chiêu Dực nhắc chân đạp tới, “Học ai làm càn như vậy? Không sợ trăm cho người đánh ngươi sao?”

Trần Trầm quỳ xuống, dừng một chút, chân thành nói: “Thuộc hạ xem như là nhìn bệ hạ lớn lên, không muốn thấy bệ hạ lại mất đi một người thật lòng đối đãi thân cận.”

Trong lòng Lạc Chiêu Dực hơi chững lại, lặng yên, hồi lâu mới lên tiếng: “... Đứng lên đi, nhiều năm chung đụng như vậy, trăm cũng không đại dột đến mức không phân được thật lòng giả ý, nhị ca là hạng người gì, trăm rõ ràng nhất.”

“Tạ bệ hạ!”

“Đánh hèo coi như bỏ đi, phạt ngươi ba tháng bổng lộc, về sau nói chuyện cẩn thận một chút cho trăm!” Lạc Chiêu Dực liếc nhìn hắn một cái.

Trần Trầm đứng lên thân thể cứng đờ, thành khẩn nói: “Bệ hạ vẫn nên phạt thuộc hạ ăn hèo đi ạ.”

Lạc Chiêu Dực “Chặc” một tiếng, xoay người đi vào, vừa đi vừa khó chịu hừ một câu: “Trăm hào phóng như vậy, sao người bên cạnh đều đem tiền để vào mắt vậy!”

Trần Trầm: “...” Bệ hạ, người đây không phải là hào phóng, là phá sản a!

Ngoài cung, phủ Hiền vương.

Tuyết vẫn rơi như trước, bay là tả, trên đường rải rác vài người, vội vã lui tới, màu trắng bạc bao trùm cả vùng đất, tựa như một dãy sao xa.

Một thân ảnh xinh đẹp chạy tới, chạy quá vội, lúc đến gần cửa đột nhiên vấp chân ngã, “A” một tiếng ngã trên mặt đất, hai người hầu canh cửa vừa thấy liền sững sờ: “Công chúa điện hạ?”

Lạc Tĩnh Nghi áo não vỗ vỗ bông tuyết trên người, đang muốn đứng lên, cổ chân đau nhói lại phải ngồi xuống.

Hai người hầu kia muốn đỡ nàng lại sợ mạo phạm, một người vội vàng chạy vào trong thông báo.

Không tới một lát, Lạc Đình đi ra, thấy Lạc Tĩnh Nghi mũi bị lạnh đến đỏ bừng ngồi dưới đất, ánh mắt tránh né, mím môi không dám nhìn hắn.

“Muội, muội đến sao không mang theo người đi cùng?” Lạc Đình không nói gì, vừa bực mình vừa buồn cười, đi tới đỡ nàng dậy.

Lạc Tĩnh Nghi hai tay ôm cổ hắn, lấy một loại phương thức thân mật thuận thế dựa sát vào trong lòng hắn, “Nhị ca, muội vốn muốn cho huynh một kinh hỉ, không ngờ...”

“Không ngờ lại trở thành kinh hãi?” Về mặt Lạc Đình mặc dù ôn hòa, trong mắt lại có nét không hài lòng, “Đã lớn như vậy, còn thích chơi trò của tiểu hài tử.”

Lạc Tĩnh Nghi bĩu môi, giơ chân lên, chỉ cảm thấy một trận đau tan tã nát lòng.

“Làm sao vậy? Ngã nghiêm trọng sao?”

Lạc Đình cúi đầu nhìn nhìn, thân thể cúi xuống: “Lên đây đi, ta cũng muội đi vào.”

Lạc Tĩnh Nghi mặt mày hớn hở bò lên lưng hắn, đội hắn cổng vào cửa, xung quanh bông tuyết bay tán loạn, lại có loại cảm giác năm tháng tốt đẹp yên bình, nàng hơi hoảng hốt, đột nhiên lâm bẫm lên tiếng: “Muội còn nhớ, trước đây huynh thường xuyên cổng muội chạy tới chạy lui, nhưng trưởng thành rồi, huynh cũng không muốn thân cận với muội nữa...”

“Tĩnh Nghi, muội nghĩ nhiều rồi.” Lạc Đình âm giọng nói: “Nếu thật sự xa cách với muội, hiện tại ta sẽ ném muội xuống.”

Lạc Tĩnh Nghi nghe vậy bật cười, “Trước kia muội sẽ cho rằng huynh đối xử đặc biệt với một mình muội, nhị ca, kỳ thật huynh đối với người nào cũng rất tốt... Nhất là đối với Tiểu Thất tốt nhất, muội luôn ghen tị với hắn, hắn còn nói huynh là người quá tốt đến mức không biết giận.”

”Đệ ấy à, lúc còn nhỏ ngoan ngoãn biết bao, một tiểu cô nương như muội cũng không nghe lời bằng đệ ấy, kết quả về sau càng ngày càng không đáng yêu!” Trong miệng nói lời châm chọc, sắc mặt Lạc Đình lại treo nụ cười nhu hòa, mang theo cổ hương vị hoài niệm, lại có chút buồn bã, “Hiện tại cuối cùng đệ ấy cũng lên ngôi hoàng đế, cũng xem như xong một phần tâm sự của ta.”

Có lẽ hắn vĩnh viễn cũng không quên được cảnh tượng ngọn lửa hừng hực bùng lên kia, từng câu từng chữ của Văn Đế tựa như khắc vào trong lòng hắn, huynh trưởng như cha... Thật sự là quá nặng nề.

Lạc Tĩnh Nghi hừ một tiếng, “Ta cũng biết mà, quả nhiên nhị ca thích Tiểu Thất nhất!”

Lạc Đình cười cười, thanh âm ôn nhuận dịu dàng, “Tĩnh Nghi, muội và đệ ấy không giống nhau.”

Lạc Tĩnh Nghi ngẩn ra, chỉ cảm thấy trong lòng của hắn có ý tứ hàm xúc không rõ, lại không thể tỉnh táo nhận thức, không khỏi im lặng thất thanh.

Lạc Đình công nàng vào phòng, đặt nàng ngồi trên ghế, xoay người muốn đi lấy thuốc mỡ, Lạc Tĩnh Nghi kéo tay hắn lại, “Nhị ca!”

“... Ta đi lấy thuốc.”

“Nhị ca, kỳ thật muội...”

Đúng lúc này, ngoài phòng đột nhiên có người thông báo: “Hiền vương điện hạ, bệ hạ cho mời ngài vào cung gấp!”

Thần sắc Lạc Đình hơi thu lại, cất giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Nô tài không biết, nghe nói bệ hạ hôm nay nổi giận rất nghiêm trọng, kính xin Hiền vương điện hạ đi nhanh lên một chuyến!”

Lạc Đình nhíu mày, xoay người nhẹ mở tay Lạc Tĩnh Nghi ra, “Tĩnh Nghi, ta bảo nha hoàn thoa thuốc cho muội trước, nếu ta trở về muộn, muội đừng chờ ta, bảo người đưa muội hồi cung trước đi.”

Lạc Tĩnh Nghi mím môi, bất đắc dĩ thở dài, “Được rồi.”

Lạc Đình xoay người, nàng lại nhìn không được gọi một tiếng, kêu xong lại không biết nên nói gì, đành phải ấp úng nói: “Bên ngoài lạnh lẽo... Huynh mặc thêm một bộ y phục đi.”

Lạc Đình mỉm cười với nàng, khẽ gật đầu, “Được.”

Chờ sau khi hắn đi, Lạc Tĩnh Nghi thoa thuốc trên chân, rảnh rồi nhắm chán, chờ cảm giác đau đớn trên chân qua đi, liền vụng trộm chạy vào trong phòng Lạc Đình tham quan. Lạc Tĩnh Nghi không phải lần đầu tiên đến đây, phủ của Lạc Đình có hay không có nữ chủ nhân, trong phòng bài trí đơn giản, vừa xem sẽ hiểu ngay.

Lạc Tĩnh Nghi ngồi bên cạnh bàn nhàn, không biết nhớ ra cái gì đó, cả người đều lọt vào trong hồi ức.

Ở những năm tháng xa xôi ngày xưa, có một tiểu cô nương hoạt bát như chim non thích lủi rủ đi theo sau lưng thiếu niên áo lam, thiếu niên áo lam bao dung như biển bình thường luôn dung túng nàng hết thảy, bởi vì nàng gần như vô lại yêu cầu, cơ hồ cái gì cũng không gạt nàng, thậm chí khi hắn có hảo cảm với một cô nương khác, cũng không giấu giếm nàng chút nào.

Mặc dù không có quan hệ huyết thống, nhưng trở ngại danh phận huynh muội, nàng chỉ có thể gượng cười, lúc cập kê, ra về ngày thơ đưa hắn một con búp bê gỗ...

“Pằng——”

Đột nhiên vang lên động tĩnh khiến Lạc Tĩnh Nghi bỗng hoàn hồn, nàng nhíu mày cúi đầu nhìn, là một cái hộp gỗ rơi xuống, nàng bất đắc dĩ, đi cà nhắc tới

nhặt hộp gỗ lên đang định thả lại chỗ cũ, tay ngừng lại, kìm nén không được lòng hiếu kỳ mở hộp gỗ ra.

Đúng là rất nhiều món đồ nhỏ linh tinh, Lạc Tĩnh Nghi cái gì cũng chưa chú ý tới, liếc mắt liền thấy được một búp bê bằng gỗ chạm trổ rất tẻ, mặt mày, thần thái, đều cực kỳ giống nàng... Về mặt Lạc Tĩnh Nghi ngây ra, cứng ngắc tại chỗ.

Đương nhiên là giống nàng, bởi vì đây chính là nàng dựa theo bộ dáng của mình từng điêu khắc ra — tràn ngập tình yêu ban đầu chớm nở của thiếu nữ chân thành tha thiết mà tốt đẹp nhất.

Chỉ là nàng không ngờ, đã cách nhiều năm, hân thể mà còn giữ lại... Nghĩ đến đây, Lạc Tĩnh Nghi cầm búp bê gỗ, ngơ ngác nhìn, đột nhiên nước mắt rơi như mưa, hơn bảy năm, nàng vậy mà đã giữ gìn tình cảm bảy năm vô vọng như vậy, giờ khắc này, Lạc Tĩnh Nghi cũng có chút hoài nghi đến tột cùng sao mình có thể kiên trì? Thế nhưng lại còn chưa hết hy vọng?

Trong hoàng cung, đuổi Mục Nhung đi, Lạc Chiêu Dực lấy tấu chương ra xem, vừa phê duyệt vừa canh chừng cho Mục Song Hàm đang ngủ say sưa, động tác nhẹ vô cùng, lặng yên không một tiếng động.

Qua một đoạn thời gian, Đức Phúc tiến đến nói nhỏ vài câu.

Lạc Chiêu Dực để tấu chương xuống, đi đến bên giường, giúp Mục Song Hàm dịch lại góc chăn, xoay người đi ra ngoài.

“Tham kiến bệ...”

“Được rồi nhị ca, ta và huynh không phải người ngoài, miễn đi.”

Lạc Chiêu Dực khoát tay, kêu hân ngồi xuống, “Đến, uống chén trà nóng làm ấm thân thể.”

“Thành thân đã lâu quả nhiên không giống trước, cũng biết săn sóc người a.” Lạc Đình cười cợt một câu, nâng trà uống vài ngụm.

Lạc Chiêu Dực liếc hân, “Nói tựa như ta bạc đãi huynh bao nhiêu vậy!”

Lạc Đình lại cười, đặt chén trà xuống, “Đã xảy ra chuyện gì, trời tuyết rơi lớn như vậy triệu ta vào cung gấp? Nghe người ta nói đệ lại lên con? Cũng là hoàng đế bệ hạ rồi, sao lại không biết kiềm chế tính tình, cứ thế mãi, làm mỗi một người đều nom nớp lo sợ đệ, không chừng lại nói...”

“Càng ngày càng dài dòng” Lạc Chiêu Dực nhún vai, rất là không quan tâm, sau đó đột nhiên hỏi một vấn đề, “Nhị ca, huynh còn nhớ rõ mẫu phi huynh không?”

“... Mẫu phi ta?” Lạc Đình sững sốt, kinh ngạc nói: “Sao đệ lại hỏi đến chuyện này?”

“Không có gì, lúc phụ hoàng tại vị, trong hậu cung khiêm tốn nhất hình như chính là Trần phi, xem ra huynh là thừa hưởng tính tình của bà ấy, nhưng mà hiện thời huynh là Hiền vương cao quý, ta đang suy nghĩ, có cần gia phong cho mẫu phi huynh để bày tỏ vinh sùng không...”

Lạc Đình nghe vậy liền lắc đầu, trầm mặc một hồi mới nói: “Người đã chết rồi, hưởng chi cũng đã nhiều năm như vậy, không cần thiết.”

Lạc Chiêu Dực lại nói: “Trần phi có thân nhân còn sống không?”

“Mẫu phi ta là một cô nhi...” giọng Lạc Đình chợt ngừng lại, bỗng ngừng đầu nhìn về phía hắn, ngay cả tôn xưng cũng quên, bật thốt lên nói: “Tiểu Thất, đến tột cùng đệ muốn hỏi gì?”

Lạc Chiêu Dực gõ nắp chén, nhấp một ngụm trà, không chút để ý nói: “Cuối cùng huynh đã phản ứng kịp.”

Ánh mắt Lạc Đình trầm xuống.

Lạc Chiêu Dực đem chuyện hôm nay nói lại một lần, ngay cả việc trong cuộc nói chuyện của Liêu Đăng và Liêu Nhã Lam xuất hiện “Hiền vương điện hạ” cũng không giấu giếm, có thể nói thành thật với nhau đến cực hạn.

“Tây Di, Phùng Như...” Lòng bàn tay Lạc Đình siết chặt, sắc mặt mờ hồ trắng bệch, cười khổ nói: “Khó trách, khó trách đệ hoài nghi ta...”

“Hừ, cái tật xấu lòng rồi lên liền căng thẳng nói lung tung quả nhiên không thay đổi,” Lạc Chiêu Dực ghét bỏ ngoảnh hất một cái, lãnh đạm nói: “Đầu óc bị cửa kẹp? Con mắt nào nhìn thấy ta hoài nghi huynh? Nếu ta hoài nghi huynh, cũng sẽ không ngồi đằng hoàng nói với huynh những thứ này, mà là kéo huynh ra ngoài đánh đến gần chết!”

Lạc Đình: “...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Thương lượng

Edit +Beta: Anky

Tiếng Lạc Đình vừa dứt, sắc mặt Lạc Chiêu Dực lập tức trở nên có chút khó coi, Lạc Đình cũng không ngoài ý muốn, chỉ bất đắc dĩ nói: “Xem ra đệ cũng có nghe thấy chuyện này.”

“Ngoài biên cảnh, trời cao đất xa, kỳ môn quỷ thuật thịnh hành, Tây Di một vùng, thờ phụng Thần Điện, đặc biệt am hiểu vu cô độc thuật, lại cố tình lấy ý chí của thần thánh để che dấu, lừa dối lấy tiếng... Điểm này, ta tất nhiên rõ ràng.” Lạc Chiêu Dực chợt ngừng đầu nhìn hắn, “Nếu như Trần phi trùng là cô độc, bà ấy...”

“Lúc mẫu phi chết... Cũng không thống khổ lắm, ngày đó, đúng lúc là sinh thần thứ ba mươi của bà, bà ra đi vô cùng an tường, nói đến đây cũng thật sự là qua đời vì bệnh.” Thanh âm Lạc Đình rất thấp, nghe tới mức nhẹ nhàng không có cảm giác, “Bởi vì...”

Lạc Đình cười cười, tựa hồ vẫn có chút không muốn nói.

Lạc Chiêu Dực lặng im một lát, lặng lẽ siết chặt cái ly, ngừng khí lại nhàn nhạt, “Bởi vì cô độc trong người bà ấy, từ lúc huynh sinh ra cũng đã chuyển dời đến trong thân thể huynh, từ đó về sau bà ấy bệnh lâu khó chữa, một mặt là dư độc chưa hết, trước đây lại bị nội thương, về phương diện khác, chính là hổ thẹn với huynh, là tâm bệnh, phải không?”

Con người Lạc Đình khóa chặt, dùng một loại ánh mắt khó tả nhìn chằm chằm hắn, tâm tư pháp phỏng không rõ, một tay che miệng mũi, nhẹ nhàng thở gấp vài tiếng.

“Không cần dùng loại này ánh mắt nhìn ta.” Lạc Chiêu Dực nói thật, “Cực kỳ khó chịu.”

Lạc Đình từ từ bình tĩnh lại, nhìn không được cười lên, có chút vô lực, “Vây, vậy đệ nói cho ta biết, nên dùng ánh mắt gì nhìn đệ, Chiêu Đế bệ hạ thông minh tuyệt đỉnh?” Hắn nói như vậy, chính là xác định lời của Lạc Chiêu Dực là thật.

Lạc Chiêu Dực chống cằm, tựa hồ không chú ý tới Lạc Đình đang kinh ngạc, một bộ dáng lười nhác, “Ta vẫn luôn kỳ quái, mẫu hậu là người lạnh nhạt cô độc như vậy vì sao lại đồng ý nuôi dưỡng huynh dưới gối, hơn nữa, đối xử với ta cũng là lúc tốt lúc xấu, nhưng bà đối với huynh, mặc dù không phải quá mức sủng ái, nhưng vẫn rất chiều cõ ... Xem ra là Trần phi từng cầu xin bà, bởi vì cái gọi là một trận trăm thông, suy nghĩ cẩn thận một chút, chắc chắn còn lại tất nhiên sẽ giải quyết dễ dàng. Trần phi là người của gia tộc Mạc thị, mà huynh qua nhiều năm như vậy vẫn bình an vô sự, tất nhiên là vì mẫu hậu ta luôn giúp huynh, Phùng Như lại là người của tộc Liêu thị, thân là nữ quan bên cạnh mẫu hậu ta, phát hiện con cá lọt lưới như huynh đây, sẽ trở về bẩm báo, hiện thời mẫu hậu chết rồi, không còn ai có thể giúp huynh, huynh muốn sống, chỉ có một con đường là Tây Di, cho nên ... Liêu Đăng và Liêu Nhã Lam mới có thể nói ra tên huynh, có phải không, Hiền vương điện hạ?”

Lạc Đình thật lâu không nói gì, đưa tay vỗ tay, từng phát từng phát.

Lạc Chiêu Dực một chương vỗ tới, hưng dữ nói: “Vỗ tay cái đầu huynh chứ vỗ! Huynh nghĩ rằng ta nói ra những thứ này là để huynh vỗ tay một tràng sao?” Nói xong, hắn lại cười lạnh, “Ta rốt cuộc là được vì ân huệ của mẫu hậu, huynh không tranh không đoạt không hiện không lộ, cam nguyện ở phía sau ta thu thập cục diện rồi rấm, là báo ân cho bà?”

Lạc Đình lắc đầu, bắt lấy cổ tay hắn, hỏi ngược lại: “Tiểu Thất, tình huynh đệ chốn hoàng gia lúc nào cũng khó giữ, nhưng đệ thông minh như vậy, chẳng lẽ còn không phân được thật lòng giả ý sao?”

Đưa trẻ từ nhỏ nhìn lớn lên, bàn về hiểu rõ Lạc Chiêu Dực, chỉ sợ không ai bằng được Lạc Đình.

Quả nhiên, Lạc Chiêu Dực nghe vậy, thần sắc hơi thu lại, hừ lạnh một tiếng, thu hồi tay quảng vài lời, “Được rồi, không vòng vo, độc của huynh có thể giải không?”

“Có thể giải, chỉ là...” Lạc Đình rũ mi mắt xuống, che giấu tâm tình phức tạp, cười nói: “Cần ta tự mình đi Tây Di một chuyến.”

“Giải được là cái gì?”

“Đệ hỏi cái này cần kẻ làm gì?” Lạc Đình cố làm ra vẻ thoải mái nói: “Chờ qua thời gian bận rộn này, sau khi kinh thành ổn định, cho ta một năm là đủ, chẳng lẽ đệ còn sợ ta đi tư thông với địch phản quốc?”

Lạc Chiêu Dực không hề bị lay động, nhạt giọng lặp lại một lần, “Giải được là cái gì?”

Lạc Đình: “...”

“Đây là cổ độc có nguồn gốc từ Mạc thị, nhưng Mạc thị sớm đã bị diệt tộc, huynh nói cho ta biết, huynh muốn đi đâu tìm thuốc giải?”

Lạc Đình: “Đều là người Tây Di, có cùng nguồn gốc, Mạc thị Liêu thị cũng không có gì khác nhau...”

“Bang – -” một tiếng, Lạc Chiêu Dực vỗ mạnh một chưởng lên bàn, lời nói của Lạc Đình cũng im bật.

Không biết qua bao lâu, một thanh âm kinh ngạc truyền đến, “Bệ hạ, chàng và Hiền vương... Đây là thế nào?”

Lạc Chiêu Dực nghiêng đầu, thấy Mục Song Hàm đứng bên cửa, thần sắc do dự, bộ dáng có chút lo lắng.

Lạc Đình nhìn Lạc Chiêu Dực một cái, hai người cơ hồ trăm miệng một lời, “Không có gì!”

Mục Song Hàm bất mãn tròn mắt nhìn, “Không có gì còn phát tính tình lớn như vậy, ta ở nội điện cũng nghe được động tĩnh.”

“Àm ỉ đến nàng?” Lạc Chiêu Dực kéo nàng đến ngồi xuống, Lạc Đình cũng đứng dậy chấp tay hành lễ, có chút áy náy nói: “Là ta và bệ hạ có chút tranh luận, quấy rầy hoàng hậu nương nương thanh tĩnh, là ta không phải.”

Về mặt Lạc Chiêu Dực vẫn một bộ lãnh đạm, nghe vậy hừ một tiếng, lại không lên tiếng.

Mục Song Hàm vội vàng xua tay, khẽ nâng hán lên, ngay cả xưng hô cũng đổi, “Nhị ca không cần như thế, đều là người một nhà, cần gì phải hành lễ lớn như thế? Ta cũng chỉ là đúng lúc tỉnh, không có gì quấy rầy hay không.”

Lạc Chiêu Dực lại hừ một tiếng.

Mục Song Hàm liếc nhìn hán một cái, tiếp tục cùng Lạc Đình hàn huyên, Lạc Đình nhân cơ hội cáo lui, thấy Lạc Chiêu Dực không ngăn trở, liền mỉm cười lui xuống.

Mục Song Hàm nhìn Lạc Đình rời đi, liền yên lặng ngồi uống trà.

Lạc Chiêu Dực bất mãn, “Nàng cũng chỉ hỏi hán không hỏi đến ta?”

Lòng Mục Song Hàm cảm thấy buồn cười, trên mặt lại nghiêm trang, “Hỏi cái gì? Bệ hạ đang giận trên đầu, thần thiếp sợ một câu không đúng động tới ngài, cho nên chờ ngài phát tác xong mới để nói chuyện.”

Lời nàng đường hoàng, đâm trúng đuôi Lạc Chiêu Dực, sau đó hán lập tức ỉu xiu xuống, cố tình trong lòng vừa tức giận lại buồn bực, không có mặt mũi xin lỗi, liền làm vẻ mặt nghiêm trọng, gãi nhẹ trong lòng bàn tay Mục Song Hàm, vừa nhẹ vừa ngứa, tay Mục Song Hàm co rút lại, làm căng không được phì cười ra tiếng. “Này!”

Lạc Chiêu Dực nhướn mày: “Bây giờ có thể nói chuyện?”

“... Bệ hạ của thiếp à, chàng thật đúng là...” Mục Song Hàm không nghĩ ra hình dung hán thế nào, vừa bực mình vừa buồn cười, “Nhị ca tính tình ôn hòa, từ nhỏ đã có cảm tình tốt với chàng, huynh ấy đối với chàng rất tốt, thời gian dài như vậy, thiếp cũng chưa thấy qua huynh ấy tức đến đỏ mặt với

chàng, đừng nói là cãi nhau, tất nhiên là bản thân chàng lên cơn với người ta... Vừa nhìn hiểu ngay, có gì tốt mà hỏi?”

Lạc Chiêu Dực: “...”

“Hiện thời mặc dù chàng đã là hoàng đế Đại Cảnh, nhưng nhị ca dù sao cũng là huynh trưởng thân cận nhất của chàng, có chuyện gì có thể từ từ nói, cần gì cãi cọ làm tổn thương tình huynh đệ nhiều năm như vậy?”

Lạc Chiêu Dực nghe một hồi, tựa như lần đầu tiên biết nàng, khẽ chắc nói: “Nhìn không ra nàng lại biết đại thể như vậy?”

“...” Mục Song Hàm cảm giác tinh thần trọng nghĩa tràn đầy thành tựu toàn bộ tan nát rồi, khóe miệng rụt rụt: “Chàng có ý gì chứ?”

Lạc Chiêu Dực sờ đầu nàng, lấy lòng, “Nàng nói tất nhiên là có đạo lý, nhưng lần này không phải chuyện bình thường...”

Mục Song Hàm còn muốn nói điều gì, nhưng thấy được hấn muốn nói lại thôi, hiển nhiên là đáng vẻ không muốn nhiều lời, liền “À” một tiếng, tự nhiên uống trà của mình, xem thoải mái một chút, chẳng đến trời tối làm sao cũng không phản ứng với hấn.

Lạc Chiêu Dực vẫn đang suy nghĩ sự tình, đến bữa tối mới phát hiện bọn họ thế mà lại đang chiến tranh lạnh !

Mục Song Hàm bình thường có chút thoải mái, chơi đùa trêu chọc cũng sẽ không coi là quan trọng, nếu Lạc Chiêu Dực bận rộn không có thời gian ở cùng nàng, nàng cũng sẽ không oán giận bao nhiêu, ai ngờ hôm nay lại nháo có chút không quen?

Dùng xong bữa tối, nàng lại nằm nghiêng ở trên giường muốn chọn xong bức thêu lúc ban ngày.

“Buổi tối đừng xem, cẩn thận đôi mắt, ngày mai lại chọn đi.” Lạc Chiêu Dực đi qua nói một câu.

Mục Song Hàm tựa như không nghe thấy, chăm chú nghiêm túc nhìn xem đồ án.

Lạc Chiêu Dực trực tiếp đưa tay cướp đồ trên tay nàng, tay Mục Song Hàm ngừng lại, lúc này mới ngẩng đầu nhìn hấn, thật cũng không tức giận, chỉ bình thản nói: “Bệ hạ không phải đang suy nghĩ sự tình sao? Thần thiếp là sợ quấy rầy người, người đang làm gì vậy?”

Lạc Chiêu Dực nghe giọng nói của nàng, thần sắc khẽ biến, trầm mặc một hồi mới ngồi bên cạnh nàng, thấp giọng hỏi: “Nàng tức giận?”

Mục Song Hàm lắc lắc đầu, “Không tức giận, tức giận đối với cục cưng không tốt.”

Lạc Chiêu Dực không biết nên nói gì, kỳ thật hấn độc miệng đã quen, đồ người ta cũng không phải lãnh nghề bao nhiêu, huống chi, trong lòng hấn cũng bức bối, ngược lại bộ dáng Mục Song Hàm yên tĩnh thản nhiên, căn bản nhìn không ra tức giận hay không.

Bên kia, Lạc Đình xuất cung, về đến phủ cũng đã muộn, vừa đi vừa hỏi: “Công chúa đã trở về chưa?”

“Chưa ạ, điện hạ, công chúa còn ở trong phòng khách chờ...”

Lạc Đình đi tới bên cửa, bước chân phút chốc ngừng lại, thấy Lạc Tĩnh Nghi gục xuống bàn, đúng là đã ngủ, trên người là y phục do hạ nhân khoác giúp lên cho ấm... Lạc Đình khẽ thở dài, bước chân thả nhẹ hơn, “Tại sao không gọi công chúa vào trong phòng ngủ?”

“Vốn tưởng rằng điện hạ sẽ trở về thật nhanh, công chúa định ở chỗ này chờ, nô tài cũng không có biện pháp...”

“Bỏ đi,” Lạc Đình khoát tay áo, lặng lẽ đi đến bên cạnh bàn, giúp Lạc Tĩnh Nghi chỉnh vạt áo, Lạc Tĩnh Nghi đầu nhoáng một cái, thoáng cái đã tỉnh, bật thốt kêu lên: “Nhị ca!” Thấy rõ bóng người, nàng liền mơ mơ màng màng nở nụ cười: “Huynh trở lại?”

“Xin lỗi, để cho muội chờ lâu.”

“Không có việc gì,” Lạc Tĩnh Nghi chẳng hề để ý cười cười, “Cũng đã chờ nhiều năm như vậy, còn sợ mấy canh giờ này sao?”

Lạc Đình nghe vậy, trong lòng lập tức đau xót, vẻ thương tiếc tự nhiên sinh ra, “Chân khá hơn chút nào không?”

“Đã không có gì đáng ngại,” Lạc Tĩnh Nghi ngẩng đầu nhìn ánh mắt hắn, lại dời đi tầm mắt, “Bệ hạ tìm huynh có chuyện gì gấp à?”

Lạc Đình không biến sắc, chỉ nói: “Liêu Đăng và Mục Nhung đánh nhau, suýt nữa làm bị thương tới hoàng hậu, hiện thời hai sứ thần Tây Di đều bị nhốt ở trong nhà giam, Tiểu Thất tìm ta thương lượng một chút.”

“Cái gì? Vậy A Hàm thế nào? Có bị thương không?”

Lạc Tĩnh Nghi hỏi một hồi, thấy Lạc Đình lắc lắc đầu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lắm bầm nói: “Mỗi lần liên quan đến Tây Di bên kia đều không có chuyện gì tốt... Nhị ca, muội thấy Liêu Nhã Lam kia câu dẫn người vô cùng, huynh nói Tiểu Thất là mềm nắn rắn buông hay thật sự không có ý tứ kia?”

Lạc Đình bật cười, vỗ vỗ đầu nàng, “Những thứ này muội cũng đừng quan tâm... Đúng rồi, còn có chuyện, Tĩnh Nghi, tiên phụ của muội... Phó tướng quân năm đó được chôn cất tại Tây Di, phụ hoàng khó lòng quấy nhiễu anh linh, vẫn chưa đem hài cốt dời về kinh, muội có muốn...”

Câu nói kế tiếp của hắn chưa nói xong, ngụ ý đã rất rõ ràng.

Lạc Tĩnh Nghi giật mình, cúi đầu xuống, hồi lâu nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Hằng ngày

Edit +Beta: Anky

Từ chuyện Văn Đế về sau, đã hơn hai tháng, Lạc Tĩnh Nghi thường xuyên nhớ tới cảnh tượng khi phụ hoàng còn sống, nghĩ đi nghĩ lại không nhịn được rơi lệ, nhưng đối với Phó Nghiêu, nàng lại không có bất kỳ ký ức nào, cũng không có nền tảng tình cảm nào, chỉ có sự kính trọng không hơn. . . Thậm chí nàng còn không biết hình dáng Phó Nghiêu thế nào, cảm thấy Phó đại tướng quân được người người kính ngưỡng cách nàng quá xa vời, xa đến mức không có cảm giác chân thật.

Cho nên chợt nghe lời ấy, nàng có chút mơ hồ, cũng không biết nên trả lời thế nào.

“Nhị ca... Sao huynh đột nhiên hỏi cái này? Là bệ hạ nói gì sao?”

“Không có, chỉ là muội đã nhận tổ quy tông, mặc dù phụ hoàng thương tiếc muội, không thu hồi phong hào công chúa, nhưng người nghị luận chuyện này cũng không ít, không thể bái tế tiên phụ, chung quy hai bên đều danh bất chính ngôn bất thuận. . . Nếu đem hài cốt Phó tướng quân dời về kinh hậu táng, chính là biểu lộ hiếu đạo, với muội cũng có nhiều chỗ tốt.”

Một đạo thánh chỉ không ngăn được miệng đời, đại đa số người chỉ tin tưởng cái mình nhìn thấy.

Phó Nghiêu năm đó vì cứu Văn Đế mà chết, nhưng theo lý, Văn Đế cần phải đem hài cốt mang về kinh hậu táng, lại không biết vì sao chuyện này dần quên lãng đi, bên ngoài nói là không muốn quấy nhiễu anh linh, nhưng đây rõ ràng giống như cái cơ thoái thác... Lạc Đình cảm giác trong đó còn có ẩn tình, thêm nữa địa điểm lại ở Tây Di, cho nên hắn mới hỏi Lạc Tĩnh Nghi.

“Tây Di cùng Đại Cảnh cách nhau khá xa, qua lại cũng mất ba bốn tháng, trong đó tổn phí nhân lực vật lực không phải chuyện nhỏ... Cần phải hỏi bệ hạ mới được.”

Bị Lạc Đình quấy rầy một chút, Lạc Tĩnh Nghi đã quên mục đích lúc trước tới, một lòng trầm tư về việc này.

“Tĩnh Nghi, sắc trời không còn sớm, muội cứ ở phủ ta ngủ lại trước, ngày mai theo ta cùng tiến cung đi.”

Lạc Tĩnh Nghi phục hồi tinh thần lại, tựa hồ rất muốn nói gì đó, nhưng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hắn ôn hòa ân cần, muốn nói lại thôi, khẽ gật đầu một cái, cười nói: “Được.”

Hôm sau, lâm triều như ngày thường.

Chỉ là hôm nay đám triều thần vì vấn đề sứ thần Tây Di tranh chấp không dừng.

Một bên là chủ hòa, cho rằng không có bằng chứng, nên sớm thả người, để tránh tăng thêm ngăn cách giữa hai nước, khiến người ta cảm thấy Đại Cảnh cố ý đốt lên lửa chiến tranh.

Một bên lại cảm thấy sứ thần Tây Di động tới hoàng hậu đang có thai, không thể dễ dàng buông tha, nếu không chẳng phải tỏ ra Đại Cảnh dễ bắt nạt? Về phần chiến tranh, nếu Tây Di thực có can đảm vì hai kẻ sứ thần mà liều mạng khai chiến, các võ tướng cũng bày tỏ không sợ.

Mặt Lạc Chiêu Dục không chút thay đổi nhìn bọn họ ầm ĩ, không nói không rằng, nhìn qua là đáng về tâm tình tương đối tệ.

Cuối cùng, Lạc Đình tiến lên phía trước nói: “Chẳng qua là ngoài ý muốn, nếu bởi vậy mà chém sứ thần khó tránh quá mức, bệ hạ, không bằng quan sát một thời gian trông phạt răn đe một chút cũng được rồi.”

Mọi người đều có chút kinh ngạc — từ sau chuyện Văn Đế, tân đế đăng cơ, Hiền vương điện hạ thâm thụ nể trọng, nhưng hần chính là nhìn thì dễ nói chuyện, vô luận ai cầu xin đến trên đầu hần, hần đều theo người đánh Thái Cực, luôn thanh liêm tài đức sáng suốt, hôm nay lại ra mặt cầu tình cho sứ thần Tây Di?

Mọi người cùng nhau ngẩng đầu, thấy hoàng đế bệ hạ thần sắc nhàn nhạt, nhìn không ra tâm tình gì, nhìn chằm chằm Hiền vương hồi lâu, khôn ngoan mà lãnh đạm nói một câu, “Việc này, trầm tư có chủ trương!”

— Chẳng lẽ bệ hạ cùng Hiền vương có hiềm khích gì?

Cho đến sau khi bãi triều, lại có rất nhiều người như có điều suy nghĩ lặng lẽ quan sát Lạc Đình, Lạc Đình mang vẻ mặt tự nhiên đi ra ngoài.

Lạc Chiêu Dực đi trước, Đức Phúc không đuổi kịp, có người liền ngăn cản hần, nịnh nọt vài câu, thử hỏi: “Đức công công, bệ hạ hôm nay... Là tâm tình không tốt sao?”

Đức Phúc không biết là cố ý hay vô tình thờ dài một câu, “Còn không phải sao, hôm qua bệ hạ giận đối với hoàng hậu nương nương...”

— À, thì ra không phải là nhằm vào Hiền vương, mà là do hoàng hậu?

Lời đồn đãi nổi lên bốn phía, lúc truyền đi lại biến thành đề hậu bất hòa, đám người lúc đầu tạm gác tâm tư lại bắt đầu rục rịch.

Trận bão tuyết hôm qua còn chưa tan hết, trên mặt đất còn đọng tuyết trắng thật dày, trong Ngự hoa viên, Mục Song Hàm ngồi bên cạnh bàn đá, cười khanh khách nhìn một trận ném tuyết thú vị.

Tiểu hồ ly sợ lạnh, trên cổ, trên móng vuốt, cái đuôi đều lót vào khăn quàng thật dày, trên người còn được phủ áo bông khéo léo đẹp đẽ, nhìn qua đồ rực một mảnh, ở trong tuyết vô cùng rõ ràng, cũng vô cùng... Béo, tròn vo như quả cầu lông đỏ.

Bên cạnh nó, Đại Bạch Hồ thần khí ngược đầu, chỉ là mặc thêm một cái áo bông, nhìn vẫn còn uy phong凛冽, khí thế không giảm.

Một lớn một nhỏ, một đỏ một trắng nhìn nhau, áo bông mặc trên người đều do Mục Song Hàm tự mình chọn lựa đồ án thêu, miễn bàn đáng yêu bao nhiêu, cung nhân ở một bên nhìn thấy tâm cũng muốn tan chảy.

Một lát sau, hai con đột nhiên cùng cào móng vuốt, tiểu hồ ly nhảy mạnh lên, nắm một quả cầu tuyết ném tới trên người Đại Bạch Hồ, đáng tiếc cầu tuyết quá nhỏ không hữu dụng, Đại Bạch Hồ không cam lòng yếu thế, “Rống —” một tiếng, một quả cầu tuyết lớn ném xuống, cả người tiểu hồ ly đều bị trùm lên, “Phụt phụt” chui ra, phun ra vài ngụm tuyết: “Ô ô... QAQ”

— Hình thể chênh lệch này... Lão hồ không được chơi bắt nạt hồ ly như vậy đâu QAQ

Mọi người đều cố nén cười, Mục Song Hàm cười đến vỡ bụng... Hai kẻ dớ hơi này a!

Sau vài hiệp, tiểu hồ ly lệ rơi chạy đi, nằm rạp trên mặt đất chơi xấu không chịu động dậy, lỡ tai cái đuôi đều rũ xuống, uất ức cắn vạt áo Mục Song Hàm.

“Phi.. Xem tiểu gia hòa này uất ức, các người đều đi giúp nó đi!” Mục Song Hàm chỉ vài tiểu cung nữ nhỏ tuổi, phát tay, mấy tiểu cung nữ vui sướng tạ ơn, cùng tiểu hồ ly đi đại chiến với Đại Bạch Hồ.

Đại Bạch Hồ vừa thấy nhiều người đến bang chiến như vậy, ngốc luôn rồi: “... QAQ ”

Kết quả cuối cùng, tiểu hồ ly điều võ dương oai ngồi trên đầu Đại Bạch Hồ, cái đuôi vênh lên cao, lúc ẩn lúc hiện khỏi nói có bao nhiêu kiêu ngạo !

Mục Song Hàm bảo người ôm nó đến, tiểu hồ ly liền ngoan ngoãn nằm bên chân nàng, nhắc tới cũng kỳ quái, kể từ sau khi Mục Song Hàm mang thai, tiểu hồ ly giống như là có cảm giác, cũng không để nàng phải ôm lên... Mục Song Hàm cảm thấy hai tiểu tử này thật sự rất có linh tính !

“Chờ cục cung sinh ra, các người chơi cùng nó được không?” Mục Song Hàm xoa một đấm lông đỏ dựng thẳng lên, dùng tay chà chà.

Tiểu hồ ly: “Chít chít!”

Mục Song Hàm: “Cục cung nhất định sẽ thích các người.”

Tiểu hồ ly: “Chít chít chỉ!”

Mục Song Hàm: “Ừ!”

Mọi người: “...” Đây tốt cùng là trao đổi thế nào vậy?

“Nương nương, bệ hạ tới!”

Mục Song Hàm ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Lạc Chiêu Dực đến từ phía đối diện, hoàng bào vừa người, ngọc quan màu tím, dung nhan không đổi, mặt mày vẫn như cũ, lại vô cớ mang đến cho người ta một cảm giác áp bách, nhưng khi hắn đến gần, loại cảm giác áp bách này lại dần dần biến mất, nhìn lại, dung tư hoa mỹ xuất chúng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Người như vậy, cho dù không phải là thiên tử một triều đại, tất nhiên cũng là tiêu điểm cho mọi người nhìn chăm chú.

Mục Song Hàm âm thầm khẽ thờ dài, có đôi khi nàng thường nghĩ, nếu Lạc Chiêu Dực không sinh ra ở hoàng gia, nàng, hắn, bọn họ sẽ là quang cảnh như thế nào?

Hôm qua, kỳ thật nàng không phải bị động tác vỗ bàn của Lạc Chiêu Dực đánh thức, mà là nằm mơ bừng tỉnh, ở trong mộng, nàng như một người quan sát thấy được rất nhiều hình ảnh, khi tỉnh lại ký ức vẫn còn mới mẻ, nàng không thể chờ đợi được muốn đi nói với Lạc Chiêu Dực, nhưng lại đứng lúc nghe được hắn cùng Lạc Đình nói chuyện, rồi sau đó, nàng liền do dự.

Mục Song Hàm không biết gạt người thế nào, nhất là đối với Lạc Chiêu Dực, lại sợ chính mình nhìn không được nói ra, cho nên liền biến thành tình hình như đang chiến tranh lạnh vậy .

Nhìn Lạc Chiêu Dực càng đến càng gần, trong đầu Mục Song Hàm dần trùng lặp với hình ảnh bé trai tuổi còn bé, một đôi mắt xanh u, tựa như ánh sáng chiếu rọi trong đêm, từ trước đến nay, chưa từng thay đổi.

Một trận biến cố kia, xóa đi nét ngây thơ cuối cùng của hắn, cũng xóa đi ký ức nhạt nhòa của nàng.

“Ngán người cái gì?”

Mục Song Hàm lấy lại tinh thần mới phát hiện tất cả cung nhân đã lui ra, Lạc Chiêu Dực tiến đến trước mặt nàng quơ quơ tay, nàng thoáng cúi đầu hành lễ, Lạc Chiêu Dực lại trực tiếp kéo nàng ngồi xuống, “Vẫn còn giận dữ? Không phải chỉ trêu chọc một câu thôi, trước nay nàng cũng không thêm dè ý mà...”

Mục Song Hàm nghe vậy dờ khóc dờ cười, lắc đầu, nàng nào có bụng dạ hẹp hòi như vậy!

Lạc Chiêu Dực đánh giá nàng trong chốc lát, đột nhiên khẽ cười một tiếng, “Nếu như không phải đang giận dữ, vậy chính là đang che giấu gì sao?”

Mục Song Hàm: “...”

“A Hàm, nàng có một tật xấu, ở trước mặt người ngoài rất biết giả bộ, nhưng trước mặt người thân, lại không giấu được chuyện gì.” Nàng cúi đầu, Lạc Chiêu Dực đưa tay nâng cằm nàng lên, nhìn chăm chăm ánh mắt nàng, nhìn thấy hốt hoảng trong lòng nàng còn chưa tan hết.

Mục Song Hàm mím môi, trong lòng tự nhủ đáng về người hoàng gia các chàng này, mỗi một người đều là phái diễn xuất mà!

“Thiếp có gì phải che giấu?” Mục Song Hàm trừng mắt nhìn hắn, “Hon nữa, chàng được phép lừa gạt thiếp, lại không cho phép thiếp có việc gạt chàng?”

Lạc Chiêu Dực nhún vai, như cười như không nói: “Có thể chứ, chỉ cần bản thân nàng nhận được, ta không sao cả.”

Mục Song Hàm mở to hai mắt tiếp tục trừng, hồi lâu, bỏ nhào qua nhéo hắn, “Chàng cứ gian tà đi!”

Lạc Chiêu Dực thuận thế ôm nàng, xoa bóp mặt nàng, trong mắt mang theo chút hàm ý dụ dỗ, “Cười một cái nào?”

Mục Song Hàm quay mặt — không cười!

“Chít chít chít!” Tiếng kêu khoan khoái từ bước chân truyền đến, tiểu hồ ly ngửa mặt nhìn bọn họ, cười đến đôi mắt nhỏ cũng cong thành đường kẻ.

Mục Song Hàm: “... Phốc!”

“...” Lạc Chiêu Dực liếc mắt nhìn qua, “Ngu xuẩn! Ai bảo ngươi cười?”

Tiểu hồ ly ủy khuất quay đầu đi tìm Đại Bạch Hồ, Đại Bạch Hồ thấy nó đến, lập tức xoay người quay mòng về phía nó — vừa rồi còn bắt nạt hồ, hiện tại tìm đến an ủi? Không có cửa!

“... QAQ ”

“Về sau không cho phép để Tiểu Lạc chơi cùng chúng nó, đầu óc sẽ nhanh bất bình thường!” Lạc Chiêu Dực nhẹ nhàng nói, đã lười phải đi chăm

chọc, cất giọng kêu lên: “Trần Trầm!”

Chàng trai lạnh lùng lặng lẽ xuất hiện, Lạc Chiêu Dực ghét bỏ chỉ chỉ hai con vật kia, “Đưa chúng đến chỗ Tống Dương đi, cho cấm quân làm bồi luyện!”

Mục Song Hàm “...”

Trần Trầm không biết nên vì ai cầu nguyện, lặng yên kéo hai chúng nó đi.

“Ồ này? Bệ hạ, chàng bảo chúng nó đến cho cấm quân làm bồi luyện, cái này... Sẽ không bị thương chứ?”

Lạc Chiêu Dực lười biếng hỏi ngược lại: “Nàng lo lắng cho chúng nó hay là lo lắng cấm quân?”

Mục Song Hàm ghen một cái, Lạc Chiêu Dực bỗng chốc đè bả vai nàng, lại đột ngột hỏi nhanh một câu: “Ngày hôm qua có phải nàng nghe được ta và nhị ca nói chuyện không?”

Mục Song Hàm vô thức khẽ gật đầu, lúc kịp phản ứng thì cứng rắn ngừng lại, vẻ mặt khẽ cứng lại, nhú mào nhìn hẩn.

Lạc Chiêu Dực ý tứ sâu xa nhìn nàng, như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Vả mặt

Edit +Beta: Anky

Lạc Chiêu Dực đột nhiên hỏi một câu khiến Mục Song Hàm không kịp chuẩn bị, nhưng ngay tại lúc nàng nghĩ tới nên trả lời thế nào, Lạc Chiêu Dực khẽ cúi người, đến gần bên tai nàng, cơ hồ áp vào bên má nàng, ánh mắt sâu thẳm, mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu, phụt chốc sau lại phụt bật cười, đưa tay vuốt lên mặt nàng, “Khăn trang như vậy làm gì?”

Mục Song Hàm bình tĩnh nói: “Quá nóng.”

Lạc Chiêu Dực nhìn tuyết trên mặt đất còn chưa tan, nhướn mày, chẳng phản bác, chỉ ý tứ sâu xa “À” một tiếng.

Mục Song Hàm “...”

Nàng còn tưởng rằng Lạc Chiêu Dực sẽ tiếp tục truy hỏi, lòng bàn tay thật sự toát chút mồ hôi, kết quả Lạc Chiêu Dực chỉ nhẹ nhàng băng quơ mà dẫn

qua như vậy, còn nói đến một chuyện khác, “Có thời gian, nàng đi dò hỏi tâm tư Tĩnh Nghi chút.”

Mục Song Hàm đầu tiên không kịp phản ứng, hơi sững sờ, sau đó vội hỏi: “Chàng định thành toàn cho tỷ ấy và nhị ca?”

Lạc Chiêu Dực nâng mặt nàng, thấy trắng hồng phấn nộn, nhìn không được néo néo, đứng dậy ngồi xuống bên cạnh, thuận miệng châm chọc: “Nàng nghĩ rằng ta là nguyệt lão hay hồng nương?”

Tĩnh tình hay công kích này của hắn không khác gì lúc trước, Mục Song Hàm đã tập mãi thành thói quen, vội phải chấp nhặt với hắn, “Vậy chàng thăm dò tâm tư của Tĩnh Nghi có ích lợi gì?”

“Tỷ ấy tuổi không nhỏ, sớm nên nghị hôn, hiện thời vẫn còn đang chịu tang phụ hoàng, nếu lại kéo dài thêm một hai năm nữa, tiếp tục sẽ thực sự thành gái lỡ thì,” Lạc Chiêu Dực bình thản nói: “Tỷ ấy là con gái nhà tướng, truyền đi sẽ nói hoàng thất bạc đãi tỷ ấy, không bằng đính hôn trước, chờ thời gian chịu tang vừa qua liền gả đi.”

“Chàng nói thật?” Mục Song Hàm kinh ngạc nói: “Bệ hạ, chàng biết rõ...”

“Biết rõ cái gì? Biết rõ chút chuyện không nên của tỷ ấy và nhị ca sao?” Lạc Chiêu Dực nhắc tới cái này liền không nhìn được: “Nàng nên làm gì cũng đã làm, nhị ca có phản ứng gì không? Hai người này... Thật sự là nhìn càng muốn giận, phiền muốn chết, muốn nói lại không nói, muốn dừng lại không dứt được, đáng đời rồi rắm muốn chết!”

Mục Song Hàm nghe dở khóc dở cười, thở dài, “Bệ hạ, chàng cho rằng ai cũng như chàng à...” Đã coi trọng thì có đoạt cũng muốn đoạt đến tay, bá đạo cực kỳ!

Lạc Chiêu Dực liếc nàng: “Ta làm sao? Nàng cũng đã gả cho ta rồi, hối hận cũng đã muộn!”

“...” Mục Song Hàm không còn gì để nói, toàn thân đều tràn ngập câu “Chàng thực ngốc”, nàng cảm thấy bệ hạ nhà nàng đã không còn thuốc nào chữa được, kiểu ngạo mạn miệng ai cũng không so được!

Dưới ánh mặt trời đầy kinh hãi như vậy, Lạc Chiêu Dực giống như không nhận ra, có vẻ rất bình tĩnh, vội biếng tằm trong ánh nắng hiếm hoi của mùa đông, tựa hồ còn nghĩ tới chuyện gì cao hứng, khỏe mỗi khe nhếch lên, quét sạch lệ khí vừa rồi.

Bốn chữ “Hi nộ vô thường” được minh chứng rất hoàn mỹ.

Mục Song Hàm suy nghĩ một chút, quyết định phải thương lượng cùng hắn thật tốt, “Bệ hạ, chàng không thể ở một bên nhìn bọn họ rồi rắm sao? Nhất định muốn bước tới thêm vào một đòn?”

Lạc Chiêu Dực trả lại nàng ba chữ: “Ta tình nguyện!”

Mục Song Hàm đen mặt nhìn hắn trong chốc lát, mang theo vẻ mặt không còn luyến tiếc sự sống đi phân phó người chuẩn bị bữa tối.

Buổi chiều, trên bàn được đặt bữa tối khó coi nhất từ trước tới nay trong hoàng cung — đưa muối củ cải cộng thêm một chén canh không bỏ muối...

Thời điểm Đức Phúc bung thức ăn lên bàn nội tâm cơ hồ là sụp đổ, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim

Lạc Chiêu Dực nhìn vài lần, hừ nhẹ một tiếng – – không phải là rõ ràng nói hấn lo chuyện bao đồng, xen vào việc của người khác sao!

Hoàng hậu nương nương ăn ô mai ăn đến vui vẻ, lại cầm một miếng đặt bên môi hấn, cười tủm tỉm nói một câu: “Thần thiếp gần đây nóng trong người, muốn ăn thanh đạm chút, bệ hạ sẽ không ngại chứ?”

Lạc Chiêu Dực thuận thế cắn ô mai trên tay nàng, suýt nữa không có đem răng cắn gãy, quay đầu lại rút hai ba chén nước mới rất là ghét bỏ liếc qua, bộ dáng kia hận không thể đem hộp ô mai ném đi, vẻ mặt lại lãnh đạm nghiêm túc, “Hoàng hậu là đang oán trầm?”

Mục Song Hàm nghe vậy cười cười, tự mình múc chén canh cho hấn, “Sao có thể chứ, bệ hạ, người gần đây ăn quá mặn, hỏa khí cũng quá lớn, vừa vặn tiêu trừ hỏa khí.”

Lạc Chiêu Dực: “... Bản lãnh lớn rồi?”

Mục Song Hàm chớp hai mắt, vô tội trả lời hấn: “Không phải đều là chàng dạy sao?”

Nâng tảng đá tự đập chân mình, Lạc Chiêu Dực lại không còn gì phản bác được.

Mục Song Hàm nở nụ cười cả buổi tối, lần qua lần lại đủ rồi, thấy hấn ăn canh suông cái trắng một chút cũng không bắt bẻ, thật đúng là khí định thần nhân dùng bữa tối, lại đau lòng, bảo người bung lên mấy món khác đã làm xong.

Lạc Chiêu Dực nhếch khóe miệng, trong mắt xẹt qua ý cười- – đến cùng là không nhẫn tâm được mà.

Bữa tối phong ba vì vậy đi qua, sau khi rửa mặt chải đầu lên giường, Mục Song Hàm thở dài, chân thành nói: “Bệ hạ, thiếp không mở lời với Tĩnh Nghi được.”

“Nàng là hoàng hậu, đứng đầu hậu cung, cũng chỉ là hỏi chuyện chung thân của tỷ ấy, có gì không mở miệng được?” Lạc Chiêu Dực không cho là đúng, ngồi bên cạnh ôm nàng, từng chút từng chút khẽ vuốt ve mái tóc dài của nàng.

“Là thiếp không muốn mở miệng, bệ hạ, thiếp cùng Tĩnh Nghi từ trước đến nay quan hệ cá nhân rất tốt, trước đây tỷ ấy đã giúp thiếp rất nhiều, biết rõ tỷ ấy có người trong lòng, còn bảo thiếp đi sát muối lên trên miệng vết thương của tỷ ấy, việc này... Không khỏi quá đã thương người!” Mục Song Hàm nghiêng đầu dựa lên vai hấn, ngọn đèn dầu chớp lóe, chiếu lên người thần sắc cũng điềm đạm, nàng yên lặng nói chuyện, hoang mang lúc trước dần dần bình ổn, “Bất luận nhị ca nghĩ gì, hai người bọn họ bây giờ không phải rất tốt sao? Tĩnh Nghi và chàng cũng là tình cảm lớn lên từ nhỏ, sao chàng hạ được quyết tâm đến vậy chứ?”

Lạc Chiêu Dực cúi đầu nhìn nàng nửa ngày, đưa tay phủ lên trán nàng, dùng một loại ngữ khí khó hiểu nói: “Hoàng hậu của ta sao lại càng sống càng ngốc rồi!”

“Ai bảo chàng dưỡng thành!” Mục Song Hàm bĩu môi.

Lạc Chiêu Dực “Phụt” nở nụ cười, “Lời này ta thích nghe.”

“Chàng chính là đáng đánh đòn!” Mục Song Hàm nhỏ giọng nói thầm.

“Đừng tưởng rằng nói thầm thì không nghe được nha!” Lạc Chiêu Dực chậm rãi nhắc nhở nàng.

Mặt Mục Song Hàm bình tĩnh, “Chính là nói cho chàng nghe đó.”

Lạc Chiêu Dực nhẹ chặc một tiếng, “Tiểu bất lương!”

Rõ ràng là lời dạy dỗ người, được hắn nói ra lại thành hàm ý dung túng mà cưng chiều, Mục Song Hàm vừa nghe vui vẻ: “Vừa hay xứng với chàng!”

Lạc Chiêu Dực cười nửa ngày dừng lại không được, Mục Song Hàm nằm ở trên người hắn nghe nhịp tim đập của hắn, thần sắc ôn nhu, thân mật nói không nên lời.

“Nàng không muốn làm người xấu, vậy thì đi làm người tốt đi.” Lạc Chiêu Dực nằm xuống, ở bên tai nàng nói nhỏ vài câu, Mục Song Hàm nghe được đã giải tỏa rất nhiều buồn bực, hai người cười đùa, rồi vô thức ôm nhau ngủ thiếp đi.

Hôm sau.

Giờ thượng triều trước sau như một việc lớn việc nhỏ nói nhón nháo cả lên, bất quá đến cuối cùng, lại có người thượng tấu nhắc lại vấn đề hậu cung trống trải.

“Lúc đầu khi bệ hạ còn là thái tử, trong phủ đã không có thêm cơ thiếp, sau khi đăng cơ, hậu cung cũng chỉ có hoàng hậu nương nương, hình như không có tác dụng, hiện thời hoàng hậu nương nương có thai, không cách nào hầu hạ bệ hạ, chỉ bằng đề cử Nội vụ chọn vài người vừa ý đón vào trong cung, cũng là phụng dưỡng bệ hạ, phụng dưỡng hoàng hậu nương nương!”

Lời này đưa tới một mảnh tán thành, trước đó không lâu, Đại lý tự Khanh bị bệnh dâng sớ cáo lão hồi hương, Mục Bách liền được thăng quan, trở thành người đứng đầu Đại lý tự, tuy có người ngăn cản nói với lý lịch kia là gia phong quá nhanh, lại bị Chiêu Đế bệ hạ nói một câu “Điều ra ngoài mười năm chiến công nổi bật, lý lịch đã đủ” đáp chặn lại, còn thuận tiện gia phong phu nhân Từ thị của Mục Bách làm tam phẩm Cáo mệnh phu nhân, Mục gia tiểu công tử bởi vì tuổi còn nhỏ không phong gì cả, nhưng bệ hạ đối với hắn cũng cực kỳ coi trọng, nghe nói còn tự mình dạy hắn học hành tập võ, trong kinh thành ngay cả công tử vương hầu cũng không bằng ba phần... Mục gia này nhận được vinh hạnh khiến người ta đặc biệt đổ mắt cũng không phải ít, mọi người lòng tựa như gương sáng, Mục gia nhận được hoàng ân, nói cho cùng là vì bệ hạ yêu thích hoàng hậu, yêu ai yêu cả đường đi.

Nhưng lúc này, mới vừa nghe nói đề hậu bất hoà, rất nhiều người lại không nhịn được.

Lạc Chiêu Dực nghe vậy hừ lạnh nói: “Trẫm thấy các ngươi là quá nhàn rồi, lại quản đến việc riêng của trẫm cả đấy!”

“Bệ hạ nói đùa, ngài là thiên tử cao quý, mọi chuyện liên quan đến thiên hạ, làm sao lại nói là việc riêng đây, chúng thần cũng là lo lắng bệ hạ, lo lắng hoàng tự...” Hữu tướng cười phụ họa.

“À, ” Lạc Chiêu Dực vỗ long ý một cái, châm chọc khiêu khích nói: “Trẫm mới hai mươi tuổi các ngươi đã lo lắng hoàng tự, trông mong trẫm chết sớm sao?”

“... Bệ hạ thứ tội, chúng thần không dám!” Đám thần tử lại ào ào quỳ đầy đất.

Lạc Chiêu Dực lạnh lùng nói: “Phụ hoàng mẫu hậu mới ra đi không lâu, trẫm còn đang chịu tang, trong kinh thành một năm không được thời gian nghỉ kết hôn lễ nhạc, các ngươi lại khuyên trẫm chiêu mộ hậu cung, là có tâm tư gì? Chẳng lẽ muốn cho người trong thiên hạ đều nhìn trẫm bất hiếu thế nào sao?”

“Bệ hạ thứ tội, bệ hạ thứ tội, chúng thần tuyệt không có ý đó...”

Lạc Chiêu Dực nghe bọn họ sợ hãi hồi lâu, lúc này mới thân nhiên nói: “Trăm điều thiện chữ hiếu đứng đầu, trẫm muốn giữ đạo hiếu ba năm cho phụ hoàng mẫu hậu, trong vòng ba năm cũng đừng đề cập đến chuyện nạp phi, ai dám nhắc lại, đừng trách trẫm không lưu tình!”

“Bệ hạ,” hữu tướng lựa lời nói: “Ngài hiếu tâm như thế là chuyện tốt, kỳ thật có thể nạp phi trước tạm thời không sủng hạnh, như thế, cũng có người có thể cùng phụ giúp hoàng hậu nương nương quản lý hậu cung, cũng có thể giúp đỡ hầu hạ bệ hạ...”

Lạc Chiêu Dực nhìn ông ta trong chốc lát, tựa hồ như đang suy nghĩ, khẽ gật đầu, “Vậy trong lòng hữu tướng đã có người được chọn sao?”

Hữu tướng thấy vậy, cười nói: “Người này sao, vẫn nên do bệ hạ hài lòng mới được, vì thần không dám nói bừa.”

Lạc Chiêu Dực có chút không kiên nhẫn, “Nói!”

Chiêu Đế bệ hạ tính tình quá rõ ràng, không giống Văn Đế sẽ theo chân bọn họ lá mặt lá trái một hồi, hắn cực kỳ ghét người có chuyện che giấu không nói, ngược lại, hắn là thích sáng khoái, Hữu tướng bị đè ép vài lần, lần này nói chuyện trực tiếp, nội dung uyển chuyển, ” Khuê nữ Lý đại nhân từ nhỏ đã tài danh vang xa, lại ôn nhu nhân thực, có tri thức hiểu lễ nghĩa, bệ hạ có thể cho gặp, nếu thích...”

Lời hắn còn chưa nói hết, Lạc Chiêu Dực lặp lại một lần: “Nữ nhi của Lý Nhân? Người được gọi là đệ nhất tài nữ kinh thành?”

“Thì ra bệ hạ cũng có nghe thấy...”

Hữu tướng cho là hắn có hứng thú, đang định nói tỉ mỉ, lại không ngờ bị cắt đứt, Lạc Chiêu Dực có chút cổ quái hỏi: “Hữu tướng cảm thấy nàng ta không tệ?”

“Đấy, xác thực...”

“À, ” Lạc Chiêu Dực cười nhạt một tiếng, nghiêm trang nói: “Hữu tướng ngưỡng mộ nàng ta thì nên sớm nói, còn cầu xin đến trước mặt trẫm, một khi đã như vậy, trẫm liền thuận theo lòng người, Đức Phúc, truyền chỉ cho trẫm, ban khuê nữ của Lý Nhân cho hữu tướng làm bình thê đi!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều ồ lên: “...”

Mặt mày hữu tướng lúc này đã tái rồi — khuê nữ của Lý Nhân làm cháu gái ông ta còn không sai biệt lắm, bình thê? Đây rõ ràng là muốn gia đình ông ta không yên mà!

“Các khanh không còn chuyện gì tấu, vậy thì bãi triều đi!”

“Bệ hạ! Bệ hạ! Bệ hạ...”

Chiều Đế bệ hạ có một đặc điểm, lúc hạ triều đi cũng nhanh hơn bất kỳ ai khác, ai cũng không ngăn được hần, mà lúc này ngay cả Đức Phúc cũng đi theo biến mất rồi.

Hữu tướng tức giận đan xen, Tả tướng nhìn màn kịch này hồi lâu, ngáp một cái, chấp tay nói: “Lão đến xuân, chúc mừng, chúc mừng!” Nói xong, phẩy phẩy ống tay áo, như cười mà như không bước đi.

Hữu tướng tức giận vô cùng, nghẹn đến mặt cũng xanh đỏ một trận, xoay người không có xuất cung, con tức này cần chịu đựng trước, cầu xin tổ tông kia thu hồi mệnh lệnh đã ban ra mới là thật!

Tả tướng nghĩ thầm, bệ hạ cũng đã nói, nhắc lại thì đừng trách hần không lưu tình, người còn lại nhai dài dòng, cho người ba phần màu sắc liền cho rằng có thể mở phùng nhuộm sao? Người không xui ai gặp xúi quẩy? Thiếu niên đế vương, lại tâm cao khí ngạo, quen lớn lối tùy hứng, trông mong hần thu lại tính tình đó là người si nói mộng! Bất quá lần này, cũng thật là tàn nhẫn! Suy cho cùng chính là người trẻ tuổi...

Làm hoàng đế làm được đến mức thích làm gì thì làm như vậy, tiểu ngoại tôn bên ngoài này của ông chính là người đầu tiên, nghĩ đến nếu Văn Đế còn tại thế, e rằng sẽ phải không ngừng hăm dọa đi... Nhớ tới Văn Đế và Tông Dung đã qua đời, nụ cười của Tả tướng phai nhạt đi, buồn bã thờ dài.

“Bệ hạ, ngài đây là muốn đi đâu?” Đức Phúc thấy Lạc Chiêu Dục không đi về phía Ngự thư phòng cũng không đi đến nội điện, không khỏi hỏi một câu.

“Giám vài ngày rồi, cũng nên đến thiên lao nhìn một chút,” Lạc Chiêu Dục nhếch cằm về hướng hần, “Có Trần Trầm đi theo là được, người giúp trăm đuổi Hữu tướng về đi!”

Đức Phúc vừa nghe, khuôn mặt lập tức than khóc, “... Vâng!”

Bên kia, Mục Song Hàm lại ở Nghi Hòa cung nói chuyện với Lạc Tĩnh Nghi.

“Chân tỳ... Ai, sao lại không cẩn thận như vậy?”

Lạc Tĩnh Nghi nằm ở trên giường, chân bị trật tạm thời không tốt lên được, vốn định giấu, an phận ngậm ngùi ở trong cung mấy ngày để che dấu, nhưng vừa mới thay thuốc, Mục Song Hàm liền đến, khắp phòng vị thuốc, lửa gạc cũng không được, nàng đành phải đem chuyện vụng trộm đến chỗ Lạc Đình nói ra.

Mục Song Hàm cảm thấy vô cùng khó hiểu, “Tỳ muốn đến chỗ Hiền vương, người ta sẽ không ngăn cản tỳ, cần gì lén lút lút lút?”

“Trước kia thì không có gì, hiện tại thân phận ta thay đổi, cũng không còn giống nhau, ta thì không sao cả, nhưng hần là Hiền vương đó...” Lạc Tĩnh Nghi cười cười nói.

Mục Song Hàm nhú nhú mày, “Thật lòng khó cầu nhất, cũng không biết là kiếp nạn của tỳ, hay phúc khí của huynh ấy.”

Lạc Tĩnh Nghi lắc đầu, “Kỳ thật nhị ca đối đãi với ta cũng không có gì không tốt, ngược lại, huynh ấy vẫn luôn hy vọng tốt nhất cho ta, chỉ là có chút sự tình ta nhìn không thấu mà thôi.”

“Vậy tỷ có nghĩ tới phải thay đổi một con đường không?”

“Đổi một con đường?”

Lạc Tĩnh Nghi không hiểu nhìn nàng, “A Hàm, đây là muội có ý gì?”

Mục Song Hàm đã đoán được nàng sẽ có phản ứng này, trầm mặc một lát mới nói: “Tĩnh Nghi, kỳ thật hôm nay ta đến đây là có chuyện muốn nói cho tỷ... Ta nghe bệ hạ trong lúc vô tình tiết lộ tin, đại khái là tìm cho tỷ một mối hôn sự rồi định ra, chờ vừa qua tang sự sẽ để tỷ gả đi...”

Lạc Tĩnh Nghi có chút phát mộng, hồi lâu không phản ứng kịp, ấp úng hỏi: “Bệ hạ, Tiểu Thất... Hắn bức ta lập gia đình?”

“Có lẽ là chàng ấy không muốn nhìn tỷ lãng phí thời gian tuổi trẻ, ” Mục Song Hàm thử dò xét nói: “Tĩnh Nghi, tỷ đợi nhiều năm như vậy, không mệt mỏi sao? Người thích tỷ cũng không ít, tỷ thật sự không muốn xem thử một lần sao?”

Thử một lần? Kỳ thật cái ý nghĩ này, Lạc Tĩnh Nghi không phải chưa từng nghĩ, qua nhiều năm như vậy, nàng từng mờ mịt, từng gãy giữa, từng nản lòng thoái chí, cũng từng nghĩ muốn buông tay, nhưng mỗi lần gặp Lạc Đình, lại có một lần nữa kiên trì dừng khí, có đôi khi nàng cũng sẽ nghĩ, đây có phải lúc tuổi còn bé nàng vì chính mình mà dặt nên một giấc mộng không? Nguyên nhân chính là không chiếm được mới có thể luôn truy tìm, nếu quả thật đã đạt được ước nguyện có thể sẽ không có phản chấp nhất này không?

Nhưng nàng không thuyết phục được chính mình, thời gian hơn hai mươi năm, Lạc Đình cơ hồ chiếm hết sinh mệnh của nàng, khiến nàng rất khó đi tiếp nhận người khác.

Mục Song Hàm ngẫm lại lời Lạc Chiêu Dục nói, trong lòng âm thầm phỉ nhổ, phỉ nhổ Chiêu Đế bệ hạ chỉ sợ thiên hạ không loạn, cũng phỉ nhổ chính mình trở thành “Đồng lõa”, trên mặt lại không biến sắc, “Không thử cũng được, nếu không thì... Tỷ đi nhìn thử trước đi? Dù sao không ảnh hưởng toàn cục, có lẽ còn sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn gì đó cũng không chừng?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Vậy thì đi

Edit +Beta: Anky

Lúc Mục Song Hàm ở Nghi Hòa cung tán gẫu việc nhà với Lạc Tĩnh Nghi, Lạc Chiêu Dục đã đến thiên lao.

Thiên lao từ trước đến nay đều là nơi khiến người ta e là tránh không kịp, bị giam vài ngày, Liễu Đăng một đại nam nhân thì không sao, Liễu Nhã Lam lại sắp không chịu nổi, cô nương sinh trưởng ở Tây Di mặc dù không thể so với quý nữ Đại Cảnh được nuông chiều từ bé, nhưng Liễu Nhã Lam cũng là được sủng mà lớn lên, sao lại bị qua loại tội này?

Cho nên khi cửa mở ra, lúc ánh mặt trời chiếu vào, nàng phút chốc liền vọt tới bên cạnh cửa lao, cầm lấy song sắt nhìn ra phía ngoài, cổ họng khàn khàn: “Là ai đến đây? Chiêu Đế bệ hạ cuối cùng chịu gặp chúng ta sao?”

Lúc mới bị giải vào, nàng kêu la không ngừng, muốn gặp Lạc Chiêu Dực, gọi đến cổ họng cũng khàn giải lại không có người nào phản ứng, cuối cùng Liễu Đăng không kiên nhẫn khiển trách mới chịu yên tĩnh lại.

Thời gian dài không thấy ánh mặt trời, Liễu Nhã Lam và Liễu Đăng đều híp híp mắt, lúc ánh sáng lảng động lại, mới nhìn rõ một thân ảnh thon dài từ từ đi đến, mặt mày dần dần rõ ràng, vẫn mang theo tự phụ lười nhác, tuy là trong thiên lao, hấn lại tựa như đến để tản bộ.

Liêu Nhã Lam luôn kêu la muốn gặp Lạc Chiêu Dực, khi thật sự gặp được người không hiểu sao lại ghen lời, không biết nên nói câu đầu tiên là gì.

Liêu Đăng đứng lên, sắc mặt rất khó nhìn, “Chiêu đế bệ hạ cuối cùng nhớ tới chúng ta?”

“Chính sự bận rộn, nếu không phải Hiền vương nhắc nhở, trăm ngược lại quên mất các người.”

Liêu Đăng và Liễu Nhã Lam vừa nghe, âm thầm trao đổi ánh mắt — xem ra Liễu Nguyên đã tìm tới Hiền vương.

“Bệ hạ nguyện ý thả người sao?” Liễu Đăng ngẩng đầu nhìn hấn, vị Chiêu Đế bệ hạ trẻ tuổi này biểu tình nhàn nhạt, khiến người ta nhìn không ra tâm tình gì, Liễu Đăng nhìn lại tức giận, địa vị của hấn ở Tây Di kỳ thật cao hơn Liễu Nhã Lam, là người trẻ tuổi ưu tú nhất thế hệ này, nếu thông qua khảo nghiệm, cơ hồ chính là người thừa kế tiếp theo của Tây Di, cũng là tâm cao khí ngạo, không chịu khuất phục người khác, ai ngờ lại gặp Lạc Chiêu Dực ngạo mạn lớn lối hơn... Đáng tiếc nơi này là địa bàn của Đại Cảnh, hấn không thể làm hỏng chính sự, nếu không lấy tính tình của hấn sao mà ả nhần như vậy?

“Thả hay không thả người, vậy phải xem tâm tình của trăm.”

Lạc Chiêu Dực tùy hứng lên khiến người tức chết không đền mạng, Liễu Đăng vừa nghe ngón tay liền bóp đến kêu rắc rắc, Liễu Nhã Lam lúc này mới phục hồi tinh thần lại, “Bệ hạ, người không có bằng chứng giam giữ chúng ta vài ngày thì thôi đi, hiện thời còn nói ra lời nói vô trách nhiệm như vậy, thật sự là quá không có đạo lý...”

“Đạo lý?” Lạc Chiêu Dực giễu cợt, một bộ dáng như nhìn kẻ ngu ngốc, không chút lưu tình châm chọc mỉa mai, “Chỉ là hai sứ thần Tây Di nhỏ bé, giảng đạo lý với trăm, người năm nay mới ba tuổi hay trong đầu đều là cỏ?”

Đây là biến đổi kiểu dáng nàng là người ngu ngốc.

“...” Liễu Nhã Lam thừa nhận hấn là nam nhân vô cùng hấp dẫn, vô luận là bề ngoài quyền thế các loại phương diện, ban đầu nàng cũng rất có cảm tình với hấn, thật không ngờ tính tình xấu đến như vậy, vừa mở miệng liền phun nọc độc, nàng rất muốn biết vị hoàng hậu kia làm sao chịu được !

Liêu Nhã Lam xinh đẹp tự phụ, lúc ở Tây Di đối phó với nam nhân mọi việc đều thuận lợi, Lạc Chiêu Dực càng coi thường nàng, ngược lại càng khơi dậy lòng hiếu thắng của nàng, không liên quan đến tình cảm, cũng không chỉ là nhiệm vụ, nếu như có thể nhìn thấy Chiêu Đế bệ hạ cao cao tại thượng, ngạo mạn ngông cuồng tự đại này quỳ gối dưới váy màu thạch lựu của nàng, cái loại cảm giác thành tựu đó... Làm cho Liễu Nhã Lam vừa hả giận vừa mê muội.

Thần sắc biến ảo, Liễu Nhã Lam cứng rắn nhẫn nhịn lời trào phúng của hấn, “Bệ hạ, chẳng lẽ ngài đã quên ngày đó ta nói với ngài gì rồi sao?”

“Trăm không quên, nhưng các người khiến trăm thất vọng quá rồi, mưu hại hoàng hậu chính là thành ý của các người?”

“Đây chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn, ta nghe Liễu Đăng nói, ngày đó Mục tiểu công tử cũng có liên quan trong đó, chẳng lẽ bệ hạ cũng cảm thấy Mục tiểu công tử sẽ mưu hại thân tỷ ty?” Bộ dáng Liễu Nhã Lam có chút bất đắc dĩ cùng ủy khuất, “Liêu Đăng hành sự lỗ mãng, lúc ấy ta cũng không biết ngọn nguồn sự tình, nếu không nhất định phải bảo hấn tạ tội với hoàng hậu nương nương ... Bệ hạ, về phần ngài muốn biết Phùng Như, chỉ cần ngài thả chúng ta ra ngoài, chúng ta sẽ cho ngài nhìn thấy thành ý!”

Lạc Chiêu Dực ý vị không rõ nhìn bọn họ một cái, lại xoay người đi.

“Bệ hạ! Bệ hạ...”

Trần Trầm đi tới, mặt không chút thay đổi nói: “Bệ hạ có lệnh, Liễu cô nương có thể đi ra ngoài!”

“Vậy hấn thì sao?” Liễu Nhã Lam sưng sờ, chỉ chỉ Liễu Đăng.

Trần Trầm mở cửa cho nàng, trả lời: “Bất kể là ngoài ý muốn hay không, suýt nữa làm bị thương hoàng hậu nương nương là sự thật, ngay cả Mục tiểu công tử cũng tránh không khỏi trách phạt, bệ hạ sẽ không dễ dàng buông tha đầu sỏ gây nên ... Liễu cô nương, dù ngươi chưa phạm sai lầm lớn, bệ hạ đối với ngươi cũng chỉ là trừng phạt nhỏ, sau này cần phải cẩn thận lời nói mới được.”

Liêu Nhã Lam che giấu đi rất nhiều tâm tình phức tạp, nháy mắt với Liễu Đăng, đi theo Trần Trầm ra thiên lao, thi lễ với hấn: “Đa tạ Trần hộ vệ.”

Mục Song Hàm từ Nghi Hòa cung trở lại, thấy Lạc Chiêu Dực ở trên bàn xem tấu chương.

“Đã trở lại?” Lạc Chiêu Dực không ngẩng đầu, thuận miệng hỏi một câu.

“Chàng thả Liễu Nhã Lam?” Mục Song Hàm không đáp hỏi ngược lại, vẻ mặt cổ quái không nói nên lời, cởi áo choàng ngồi cạnh bếp lò hơi tay xoa lạnh.

“Nàng ta không có đầu óc hơn, tiện lợi dụng,” Lạc Chiêu Dực không quan tâm nói, thuận miệng lại trào phúng, sau đó hỏi: “Không phải nàng mới từ Nghi Hòa cung trở lại sao, làm sao mà biết được nhanh như vậy?”

Mục Song Hàm bĩu môi, “Trong cung này có thể có bí mật gì? Tâm tư bệ hạ truyền đi cũng nhanh hơn bất kỳ ai, Liễu Nhã Lam mới được ra, liền có lời đồn đãi, nói ngài thấy nàng xinh đẹp, không đành lòng trách móc nặng nề, cho dù phạm sai lầm cũng chỉ trừng phạt nhỏ, giam hai ngày không đành lòng, lại thả ra ...”

Lạc Chiêu Dực vừa nghe liền cau mày, đem tấu chương đập trên bàn, phát ra tầng tầng tiếng vang, “Đức Phúc!”

“Bệ hạ?”

“Truyền lệnh xuống cho trẫm, về sau trong cung còn có người dám huyền thuyên nói loạn, đánh năm mươi đại bản!”

Năm mươi đại bản? Đây quả thực là muốn mạng mà!

Đức Phúc âm thầm kinh hãi, bất quá đã ở cùng Lạc Chiêu Dực lâu dài, có chút tập mãi thành thói quen, trên mặt bất lộ thanh sắc, nói “Vâng ạ” liền đi xuống.

Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, “Nhiều người sẽ tránh không được thị phi, chẳng như vậy có quá nghiêm khắc không?”

Nàng cảm thấy chính mình vừa rồi đã vô tình đào hố rất nhiều người...

Lạc Chiêu Dực đứng dậy đi đến, ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa tay nắm chặt tay nàng, chỉ cảm thấy lạnh buốt, “Không có việc gì, bầu không khí trong cung này cần sửa trị một phen... Sao tay lại lạnh như vậy, Nghi Hòa cung không có lò sưởi sao?”

Hắn nói phân nửa liền chuyển tới trên người nàng.

“Thiếp mới vừa từ bên ngoài vào đương nhiên lạnh,” Mục Song Hàm mím môi cười cười, “Đúng rồi, Tĩnh Nghi phản ứng không ngoài dự liệu, vẫn quật cường như vậy, giống như lúc trước quý góa trước mặt chàng thỉnh cầu vậy... Kỳ thật có đôi khi ngấm lại, phản chấp nhất này của tỷ ấy cũng đáng quý, cuối cùng thiếp hy vọng tỷ ấy có được viên mãn.”

“Chấp nhất cả đời này của nha đầu kia đều dùng vào mặt này!” Lạc Chiêu Dực đem lò sưởi kéo lại gần hơn, “Còn lạnh không?”

Mục Song Hàm lắc đầu cười.

Thoáng một cái lại qua rất nhiều ngày.

Gần đây Lạc Đình đều có thể nghe được rất nhiều tin đồn bên lê, cũng đều liên quan đến Lạc Tĩnh Nghi, ngày hôm đó, lại có một trận tuyết rơi dày khắp nơi, hắn vào cung, vừa đi vừa nói chuyện với Lạc Chiêu Dực, cây cối điêu linh, bách hoa đã tàn, chỉ có một mảnh trắng xóa băng thanh ngọc khiết, lộ ra đóa hàn mai ngông nghênh lẳng lơ, cùng tôn lên vẻ rực rỡ.

Đi tới, Lạc Đình đột nhiên hắt hơi một cái.

“Bị cảm lạnh?” Lạc Chiêu Dực dừng lại bước chân, như cười mà như không liếc về phía hắn.

“Bộ dạng này của đệ như đang xem kịch vui là thế nào? Ước gì ta ngã bệnh đem tất cả sự tình đều ném trở về cho đệ sao?”

Lạc Chiêu Dực vừa nghe, lập tức “Cát” một tiếng, “Huynh sẽ ngã bệnh? Thôi đi, gieo họa để lại ngàn năm!”

Nhắc tới cũng kỳ quái, Lạc Chiêu Dực khi còn bé nhiều bệnh, sau khi luyện võ, tuy có nội lực hộ thể, thỉnh thoảng cũng sẽ ngã bệnh, nhưng Lạc Đình từ nhỏ đến lớn lại chưa từng bị bệnh, thân thể tốt đến mức kỳ lạ.

“Ai da bệ hạ, ai có thể gieo họa bằng người?” Lạc Đình đáp lễ một câu, sờ sờ mũi, “Là có người nhắc tới ta thôi...”

Lạc Chiêu Dực cười khê, băng quơ nói: “Tĩnh Nghi đang gặp mặt con trai của Lễ bộ Thượng thư, đại khái là không rảnh nhắc tới huynh.”

Lạc Đình hơi ghen, hồi lâu mới nói: “Có liên quan gì đến Tĩnh Nghi? Lời này của đệ có ý gì?”

“Không có ý gì, tùy tiện nói thôi, ” Lạc Chiêu Dực nhún vai, “Bất quá nói đến Tĩnh Nghi, chuyện chung thân của tỷ ấy xác thực không thể kéo dài được nữa, nhị ca, huynh cảm thấy thế nào?”

— — Thăng nhóc thôi, thì ra ở đây gài hấn mà!

Lạc Đình không biến sắc, âm giọng cười nói: “Muội ấy sớm nên định thân rồi, như thế rất tốt.”

Lạc Chiêu Dực giương mắt: “Nàng định thân rồi, vậy còn huynh?”

Lạc Đình sững sờ một chút mới phản ứng được, cười cười nói: “Đệ cũng biết chuyện thân thể ta trúng độc... Ta cũng không thể đi gieo họa hại cô nương nhà người ta.”

Lạc Chiêu Dực lười phải đánh giá lời này của hấn, giương cằm lên, có ẩn ý: “Huynh dự định khi nào thì đi Tây Di?”

“Vậy thì xem bệ hạ đệ có nguyện ý cho ta một lý do quang minh chính đại hay không.”

“Được rồi, đừng giờ giọng với ta, nghe phiền, có lời nói thẳng.”

Lạc Đình bất đắc dĩ nhìn hấn, trong lòng tự nhủ tùy hứng này, hấn thờ dài, giọng nói vẫn ôn hòa: “Phó tướng quân táng thân ở Tây Di, Tĩnh Nghi hiện thời nhận tổ quy tông, về tình về lý đều nên đem hài cốt đón trở về, việc này cứ để ta thay mặt giúp nàng đi... Đây coi như là một lý do, chính là chuyện đầu tiên, thứ hai, Tây Di gần đây làm việc quý dị, tung tích Phùng Như vẫn không rõ, ta đi sứ một chuyến, cũng có thể thăm dò hư thật, Tiểu Thất, đệ không tin người khác được, vậy có tin ta không?”

Tây Di cách Đại Cảnh khá xa, vừa đi vừa về thêm thời gian dừng chân nữa, chỉ sợ một năm sẽ trôi qua.

Lạc Chiêu Dực nhìn chằm chằm ánh mắt hấn, Lạc Đình cũng không tránh né, đi đến trước mặt hấn làm đại lễ quân thần, cúi người bái hạ.

Có tin hay không — — lời tương tự, kỳ thật Lạc Đình từng hỏi rất nhiều lần, hàm nghĩa mỗi lần không giống nhau, nhưng trăm sông đổ về một biển.

Lặng im thật lâu sau.

“Lạy gì mà lạy, ta còn chưa có chết đâu!” Lạc Chiêu Dực không khách khí đập hấn một cước, về mặt lại tương đối bình tĩnh, tiếp tục đi lên phía trước.

Lạc Đình ăn trúng một cước, lực đạo kia không nặng không nhẹ, hấn dờ khóc dờ cười, đuổi theo, “Người cũng đã lớn rồi, làm sao nói chuyện còn không lựa lời!”

“Ta thích!”

Lạc Đình thờ dài.

Lạc Chiêu Dực đột nhiên nói một câu: “Đi thì đi đi, đừng có không về được, ở Tây Di không ai có thể nhặt xác cho huynh đâu.”

Lạc Đình nghe, bỗng dung thất thanh, tất cả lời nói đều chần ở cổ họng, chẳng biết tại sao, hốc mắt lại khẽ nóng lên, hắn vừa bức mình vừa buồn cười, trong lòng tự nhủ, đứa nhỏ miệng quạ đen này, trở thành hoàng đế cũng vẫn còn đức hạnh này! Ngay cả lời hay ý đẹp cũng không nói nên lời, thực đáng ăn đòn!

Nhưng mà vấn đề tin hay không, Lạc Chiêu Dực vẫn giống như thường ngày nhẹ nhàng lướt bỏ qua, không tỏ ý kiến.

Tuyết lại rơi, tịch mịch mà nhã nhặn, rơi xuống bầu trời màu thuần trắng, mang đi vẩn đục của nhân gian, màu sắc thuần túy nhất, hơi thở lạnh buốt nhất, trắng xóa một mảnh, thực sạch sẽ.

Hôm sau, một đạo ý chỉ khiếp sợ triều đình — lệnh Hiền vương đi sứ Tây Di, một tháng sau xuất phát, ngoài mặt chính là khảo sát biên cảnh, xúc tiến trao đổi hai nước, thuận tiện đón hải cốt của Phó tướng quân trở về. Mặt khác, ba gã sứ thần Tây Di lại bị lưu lại ở kinh thành, bất luận là dùng võ kết bạn hay hòa thân danh tiếng cũng đủ rồi.

Nói đến đây chính là có qua có lại, người tốt ta tốt mọi người tốt, nhưng mà sóng ngầm mãnh liệt, thay đổi thất thường, làm cho rất nhiều người đều mờ mịt.

“Bệ hạ, chàng ... Bảo Hiền vương đi Tây Di?” Mục Song Hàm vẻ mặt có chút khó có thể tin.

“Ngày đó không phải nàng đã nghe được nói chuyện, tất nhiên phải biết huynh ấy đi làm gì.” Lạc Chiêu Dực lại rất đậm nhiên, nắm tay nàng từ từ tản bộ, thỉnh thoảng còn khen một câu hoa mai nở thật đẹp.

Mục Song Hàm cắn môi, do dự không quyết.

Lạc Chiêu Dực khẽ mỉm cười, sờ sờ đầu nàng, giọng nói bình thản, “Đây là quyết định của chính huynh ấy, không có gì phải rối rắm.”

Mục Song Hàm thấy hắn như thế, trong nháy mắt liền đỏ vành mắt, hồi lâu mới nghẹn giọng nói: “Có một sự kiện, thiếp...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Trấn an

Edit +Beta: Anky

Mục Song Hàm hơi nhắm mắt, nàng vốn không muốn đem những điều này nói hết ra, nhưng Lạc Chiêu Dực nói đúng, nàng căn bản lừa không được hắn, đặc biệt đây là chuyện cùng một nhịp thở với Lạc Chiêu Dực, nàng trần thuật những lời năm đó nghe được, giọng nói khẽ run, lòng lại bối rối vì thắng thần mà từ từ yên tĩnh trở lại.

Lạc Chiêu Dực trầm mặc trong chốc lát, buông nàng ra, Mục Song Hàm cho là hắn sẽ tiếp tục hỏi chuyện cổ độc, nhưng hắn lại duỗi tay ôm lấy sau gáy nàng, nhẹ giọng hỏi: “Nàng nghe được những lời kia... Bị phát hiện? Nói cho ta biết, về sau xảy ra chuyện gì, vì sao lại mất đi đoạn ký ức kia?”

Mục Song Hàm đầu tiên là ngẩn ra, thấy hắn có biểu tình vội vàng, ngược lại cười cười, kỳ thật bây giờ nghĩ lại, cũng không phải đáng sợ bao nhiêu, chẳng qua là lúc đó nàng tuổi còn nhỏ, không biết được thân phận của Lạc Chiêu Dực, cũng không biết những lời hàm nghĩa kia, nghe những lời đó đã cảm thấy sợ hãi, tâm thần không yên, bị phát hiện cũng là chuyện đương nhiên.

“Thiếp sợ hãi, không biết sao lại phát ra động tĩnh, ” lúc này nói ra, Mục Song Hàm ngược lại thân nhiên rất nhiều, “Sau đó thiếp cứ chạy mãi, phần lớn mọi người đã bị chàng dụ đi, người đuổi theo thiếp không nhiều lắm, nhưng thiếp cũng không phải là đối thủ của bọn họ, trong lúc giây phút liên tục phải đầu... Lúc tỉnh lại, thiếp đã ở nhà, cái gì cũng không nhớ rõ.”

Nàng nghĩ, ước chừng là nàng đụng đầu chảy quá nhiều máu, truy binh cho rằng nàng đã chết, hoặc lúc ấy vừa vặn có người tìm đến gần đó... Tóm lại nàng tránh được một kiếp, cũng coi như phúc lớn mạng lớn.

Lạc Chiêu Dực cũng đoán được, có thể tạo thành hậu quả mất trí nhớ, chỉ có thể là bị chấn thương, hắn nhẹ nhàng vỗ về sau gáy nàng, ngữ khí không xem là tốt lắm, “Nàng ngốc không, người đầu đã bị dẫn dụ đi còn không trốn thoát được!”

Mục Song Hàm vẫn luôn nhìn hắn không chớp mắt, đột nhiên hỏi: “Lúc ấy tại sao chàng phải làm như vậy?”

Bọn họ bắt quá chỉ là bình thủy tương phùng*, điểm chung chỉ là người cùng bị nạn, còn nhỏ tuổi, Lạc Chiêu Dực tại sao có thể có tinh thần hy sinh lớn như vậy?

(* Bình thủy tương phùng: nghĩa là bèo nước gặp nhau)

Lạc Chiêu Dực tựa hồ không muốn trả lời vấn đề này, nghiêng nghiêng đầu, Mục Song Hàm thuận miệng nói: “Khi đó thiếp không nghĩ quá nhiều... Bệ hạ, chẳng lẽ chàng có sở thích luyến đồng? Đối với thiếp là nhất kiến chung tình?”

“Phốc!” Lạc Chiêu Dực bị sặc, vẻ mặt “Nàng mẹ nó đang trêu chọc ta”, “Ai sẽ nhất kiến chung tình với một cái bánh bao?” Huống chi hắn khi đó cũng chỉ có tám tuổi, trưởng thành sớm cũng không phải để chơi như vậy !

Mục Song Hàm đương nhiên là nói chơi thôi, cũng chỉ là trêu hắn một tý, không nghĩ tới...’Chàng nói ai là bánh bao đó? !”

Giọng nói kia đầy đầy oán niệm cường đại.

Lạc Chiêu Dực nghĩ đến gì đó, bật cười vui vẻ, đừng thấy Mục Song Hàm sau khi lớn lên là một đại mỹ nhân xinh đẹp, kỳ thật trước đây chính là một đứa trẻ mập mạp trắng trẻo phần nộn, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn vo, thế nên lần đầu tiên hắn nhìn thấy liền nghĩ đến bánh bao...

“Ha ha, vậy chàng chính là cái năm!”

Lạc Chiêu Dực: “...” Nữ nhân đều không thể nhẫn nhịn khi bị người ta nói béo, hoàng hậu nhà hắn cũng tránh không được nói tục.

Mục Song Hàm đâm hắn một câu, bẻ trở về một ván mới thăm thử dài, dùng loại ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm hắn nói: “Bây giờ nghĩ lại, sống hay chết, kỳ thật căn bản khi đó đối với chàng cũng không sao cả...” Chạy thoát chứng minh hắn có bản lĩnh, trốn không thoát cũng không sao cả.

Lịch sử đen tối cũng không phải là kinh nghiệm gì làm cho người ta vui sướng, Lạc Chiêu Dực hơi hốt nói: “Người cũng sẽ có lúc không hiểu chuyện.”

“... À, cứu thiếp là không hiểu chuyện?”

Lạc Chiêu Dực: “...” Mẹ nó cảm giác nói thế nào cũng đều sai mà!

“Bệ hạ của thiếp à, nhị ca nói thật không sai, chàng từ nhỏ đến lớn đều chỉ có một đức hạnh...” Chết cũng kiêu ngạo, kiêu ngạo đến chết! Mục Song Hàm nói thầm, rồi sau đó hung dữ nhìn hắn: “Có phải chàng cảm thấy toàn bộ người trong thiên hạ trừ chàng ra đều là đầu đất ngu xuẩn không? Bị mẫu hậu chàng đâm một cái đả kích đã cảm thấy thế giới quá không thú vị sống không còn ý nghĩa?”

Nhắc tới Lạc Đình, Lạc Chiêu Dực thần sắc khẽ biến, chẳng mấy chốc liền che đi, như cười như không kéo nàng ngồi xuống, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“...” Mục Song Hàm chặc một tiếng, trừng mắt liếc hắn một cái, rũ mắt, hồi lâu mới nói: “Vậy bây giờ thì sao?”

Lạc Chiêu Dực nhìn chăm chăm nàng trong chốc lát, nụ cười từ từ trở nên rất ôn nhu, giơ tay lên nhẹ nhàng bắn vào trán nàng, “May mắn nhất của ta, chính là lúc đó đã cứu nàng... Vô luận là nguyên nhân gì, hiện tại à, có lẽ nàng có thể khiến cho cả đời ta cũng không phải không thú vị...”

“Có lẽ?”

Lạc Chiêu Dực “Ừ” một tiếng, “Vẫn câu nói kia, không ai có thể bảo đảm vĩnh viễn, A Hàm, ta đã nói với nàng, đây là một sự đánh cược...” Ít nhất hiện tại hắn cảm thấy Mục Song Hàm là quan trọng nhất, sau khi Văn Đế Tông Dung đi, sự tồn tại của nàng chính là ý nghĩa lớn nhất của hắn.

“... Bệ hạ, chẳng lại làm kiêu!” Mục Song Hàm hai tay chống cằm, mặt mày mỉm cười, ánh mắt sạch sẽ thấu triệt, trong miệng lại không chút khách khí châm chọc hắn.

Lạc Chiêu Dực nhún vai, không sao cả nói: “Trẫm có đặc quyền ra về!”

Mục Song Hàm cười khúc khích, cảm thấy hắn có đôi khi bình tĩnh không giống người, có đôi khi lại tựa như tiểu hài tử...

“Tây Di qua nhiều năm như vậy vẫn không chết tâm, chỉ sợ là đang mưu đồ chuyện tạo phản gì đó,” Mục Song Hàm nghĩ đến đây, nhíu nhíu mày, thờ dãi: “Bệ hạ, chàng định làm thế nào?”

Lạc Chiêu Dực tựa hồ đối với chuyện này không có hứng thú gì lớn, nhìn qua có chút không quan tâm tới, “Nàng lo lắng gì chứ, nhị ca muốn đi Tây Di, đây là chuyện huynh ấy nên quan tâm... Đùng cau mày, cười một cái mới đẹp mắt!”

Mục Song Hàm nhìn không ra hắn thực hay là giả, đành phải bắt đắc dĩ nói: “Hiền vương, huynh ấy... Thân thể huynh ấy trúng cổ độc nhiều năm, lại được mẫu hậu tương trợ, chưa chắc không biết được chuyện thiếp nghe được, huynh ấy hẳn phải biết, trừ phi mang theo chàng đi cùng, nếu không huynh ấy đi Tây Di chuyện này căn bản vô dụng... Bệ hạ, thiếp thật không rõ hai huynh đệ các chàng đang chơi trò bí hiểm gì.”

Lạc Chiêu Dực chỉ khẽ mỉm cười, Mục Song Hàm cắn môi, để sát vào thấp giọng nói: “Bệ hạ, cũng không phải là thiếp cố ý châm ngòi, nhưng Hiền vương... Trên người Hiền vương có quá nhiều điểm bí ẩn đáng ngờ, mà dựa vào lòng chàng, bất quá chính là tín nhiệm huynh ấy mà thôi!”

“Người khác là mang thai ngốc ba năm, A Hàm ngược lại càng ngày càng thông minh.”

Mục Song Hàm nghe vậy liền giật mình, thấy hấn vẫn là bộ dáng vân đạm phong khinh, trong lòng bỗng dưng chấn động – những chuyện này nàng cũng có thể nghĩ ra được, Lạc Chiêu Dực làm sao có thể không nghĩ được? Trừ phi hấn...

Nàng dường như đột nhiên mất thanh.

“Không cần cả ngày suy nghĩ lung tung,” Lạc Chiêu Dực sờ sờ gò má nàng, “Vô luận như thế nào, đều có ta ở đây.”

Mục Song Hàm ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt mờ mờ, có một loại cảm giác muốn nói gì đó lại nói không nên lời, trái tim run rẩy một hồi.

“Chuyện Tĩnh Nghi, không phải là vì kích thích huynh ấy, mà là thử dò xét, đúng không?”

Lạc Chiêu Dực nghe vậy, nghiêm túc suy nghĩ, rồi sau đó chậm rãi nói: “A Hàm, có đôi khi một sự việc cũng không phải chỉ có một động cơ, một đáp án... Những thứ kia còn chưa phát sinh không cần phải suy nghĩ, sinh lý tử biệt đều đã trải qua rồi, còn có cái gì không trải qua được?”

Mục Song Hàm muốn nói, trên đời này còn có rất nhiều chuyện so với sinh lý tử biệt càng thống khổ hơn, nhưng mà lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống.

“Từ giờ trở đi, đừng có nghĩ đến những chuyện khiến nàng phiền não kia nữa, được không?”

Mục Song Hàm nghe xong lại nở nụ cười: “Chàng biết thiếp đang suy nghĩ gì sao?”

“Cái này rất khó đoán sao?” Lạc Chiêu Dực nhướn mày.

“... Ít nhất thiếp đoán không được chàng đang suy nghĩ gì.”

Lạc Chiêu Dực một bộ dáng đương nhiên, “Bình thường thôi.”

Mục Song Hàm “... Chàng không thể khiêm tốn chút sao?”

“Nếu nói sự thật hợp lý cũng là ngạo mạn và kiêu ngạo, vậy ta đây không sao cả.” Lạc Chiêu Dực nói ngược lại thân nhiên, giọng nói trước sau như một đáng ăn đòn.

Mục Song Hàm không còn gì để nói, thật sự là thua hấn.

“Được rồi,” Lạc Chiêu Dực sờ sờ đầu nàng, giúp nàng cài lại cổ áo, “Nếu như những phiền não kia cũng phải để nàng nhọc lòng, vậy ta để làm gì? A Hàm, nàng chỉ cần bình an vui vẻ chính là an ủi lớn nhất của ta.”

Nghe lời nói này, lòng Mục Song Hàm dần dần mềm mại một mảnh, ầm ầm dâng trào, mắt cũng có chút ề ề, “Nhưng thiếp lo lắng cho chàng.”

Nhiều lời hợp lại như vậy, bất quá cũng là một câu lo lắng mà thôi.

Cường điệu như những lúc bình thường, Mục Song Hàm kéo tay hấn đặt lên bụng, “Cục cưng cũng lo lắng cho chàng.”

Từ khi nhớ tới những ký ức kia, nàng vẫn luôn không an ổn được.

“Có ngốc hay không chứ...”

Lạc Chiêu Dục khẽ thở dài một tiếng, nắm tay nàng, dẫn nàng trở về tắm điện, ăn trưa xong, lại ở bên cạnh, đợi nàng ngủ mới đến Ngự thư phòng xử lý tấu chương.

“Bệ hạ.” Trần Trầm từ trên cây nhảy xuống, vào phòng đem một bức mật hàm đưa tới.

Lạc Chiêu Dục mở ra xem một lần, lặng im, bỏ vào trong lò sưởi đốt, “Phù Đao Mẫn trưởng công chúa có thể không cần giữ lại.”

“Vậy Phùng Như...”

“Thả cho nàng ta chạy đi, làm giống thật một chút, lại phái người một đường đi theo, chú ý hành tung, đừng để bị phát hiện!”

Trần Trầm cúi người nói: “Dạ... Chỉ cần bệ hạ giữ chân Liêu Đăng, những người khác không đáng sợ.”

“Đến đây rồi, hấn sẽ không đi được.” Lạc Chiêu Dục sắc mặt hờ hững, khoát tay áo.

Trần Trầm chấp tay, ra cửa đã không thấy tăm hơi.

Đức Phúc nhìn mặt mà đoán ý, thêm chén trà nóng, “Bệ hạ, hành tung của Phùng Như đã sớm ở trong lòng bàn tay ngài, ngài tội gì gạt hoàng hậu nương nương, chọc cho nương nương lo lắng đây?”

Lạc Chiêu Dục nhạt giọng: “Nàng biết rõ sẽ lo lắng hơn.”

Đức Phúc ngẫm lại cũng có đạo lý, không khỏi im lặng.

Lại là một đêm tuyết, toàn bộ kinh thành yên tĩnh không tiếng động.

Hôm sau, Đao Mẫn trưởng công chúa ở trong phủ thất cố tự tử bỏ mình, lưu lại một bức “Tội thư”, tự thú tội trạng. Chiêu Đế phế bỏ phong hào Trưởng công chúa, cuộc đời phong quang vô hạn của Trưởng công chúa, sau khi chết chỉ có vền vẹn một bộ áo quan mỏng, một tấm chiếu, thê lương khiến người ta thổn thức.

Việc này quá đột ngột, Mục Song Hàm vừa nghe liền có chút ngốc, nghĩ đến lời hôm qua mới nói với Lạc Chiêu Dục, nàng vội hỏi: “Bệ hạ, có phải

chàng không...”

Lạc Chiêu Dực “Ừ” một tiếng.

“Nhưng không phải chàng nói giữ lại bà ta còn hữu dụng sao?” Mục Song Hàm có chút kinh ngạc: “Không phải là bởi vì thiếp chứ?”

“Giúp nàng báo thù, không tốt sao?” Lạc Chiêu Dực nhìn vẻ mặt thú vị của nàng, cố ý đùa nàng, “Nhìn nàng mất hứng, liền...”

Mục Song Hàm bĩu môi, cắt đứt hẳn, “Thôi đi, chàng mới không phải là người vì sắc đẹp, đừng nói với thiếp chàng giết bà ta là vì đòi lấy một nụ cười của thiếp gì đó, bệ hạ, thiếp sẽ cảm thấy đầu óc chàng bị cửa kẹt!”

Lạc Chiêu Dực trầm mặc, hồi lâu hừ lạnh nói: “Nữ nhân không có tình thú!”

Mục Song Hàm nín cười, thủ thi thủ thi lấy lòng, “Được được được, nhất định có một nửa là vì thiếp, thiếp hiểu được thiếp hiểu được..” Nói xong lại hiểu kỳ, “Một nửa kia là vì cái gì?”

“Vốn nên sớm xử trí bà ta, bất quá lúc đó giữ lại bà ta hữu dụng, bây giờ đã tra rõ ràng chuyện, bà ta cũng mất giá trị lợi dụng, tất nhiên nên tự tử.”

Lạc Chiêu Dực nói đơn giản, Mục Song Hàm hiểu rõ gặt đầu, cũng không hỏi cụ thể, chỉ là thở dài, “Cha mẹ thiếp e là cũng ngóng trông ngày này, năm đó e sợ quyền thế của Trưởng công chúa, bị bao nhiêu uy khuất không có cách nào khác, chỉ có thể mang theo thiếp rời xa nơi đây...”

Địa vị thay đổi, ánh mắt cũng thay đổi, nàng còn nhớ rõ lúc mới trở về kinh, Đoan Mẫn trưởng công chúa đối với nàng mà nói còn là kẻ địch xa không thể chạm tới, nhưng nàng trở thành thái tử phi, lại được sắc phong hoàng hậu, nhìn lại Đoan Mẫn trưởng công chúa, cũng không đáng được nàng để trong lòng.

Rất nhiều người rất nhiều việc, nàng không cần thiết tự mình đi đầu gì cả, tự nhiên có người giúp nàng xử lý... Chẳng trách quyền thế làm cho người ta thêm muốn.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Biệt ly

Edit +Beta: Anky

Mấy ngày gần đây tuyết rơi nhiều lần, lúc Lạc Đình rời kinh, lại đúng lúc là một ngày trời nắng, mùa đông hiếm khi mặt trời nhô lên cao rực rỡ, ánh nắng tươi sáng.

Một ngày trước trong cung đã mở tiệc đưa tiễn, sáng sớm hôm nay, hán liền dẫn một đội binh mã lên đường.

“Hiển vương điện hạ, người xem...”

Lạc Đình siết chặt dây cương, vẫn luôn xuất thần, bên cạnh có người đột nhiên chỉ về phía mái đình ven đường cách đó không xa, Lạc Đình ngẩng đầu nhìn lên, hơi sững sờ, chỉ thấy trong đình kia lơ mơ có vài bóng người, cũng không rõ ràng, nhưng mà hán liếc một cái liền thấy rõ là ai.

“... Các người đi trước, bản vương sẽ đuổi kịp sau.”

Phân phó một câu, Lạc Đình phi ngựa đến ngoài đình, ghim chặt dây cương, “Hôm qua không phải đã đưa tiễn rồi sao? Tại sao lại đến đây?”

Trong đình một nam một nữ đang ngồi chính là đệ hậu Đại Cảnh trẻ tuổi nhất, đứng hầu hạ hai người đứng là tùy giá xuất cung Đức Phúc và Trần Trầm Mộc Song Hàm mang thai đã lộ bụng bầu, mặc áo lông thật dày, trong tay còn ôm một lò sưởi nhỏ, gò má trong trắng phỉm hồng, được dưỡng đến mức khí sắc vô cùng tốt, ngoại trừ vẻ đẹp bức người, lại càng thêm vài phần ôn nhu trầm tĩnh của người làm mẹ.

So sánh lại, Lạc Chiêu Dực chỉ mặc một bộ quần áo tuyết trắng đơn độc, bên ngoài choàng áo khoác lông màu lửa đỏ, tóc đen chưa buộc rơi là tả một thân, cả người càng giống như một bức tranh thủy mặc, mặt mày giãn ra, che không được sắc lam dần nhuộm, dung nhan đẹp để ánh sáng rực rỡ, khí chất yêu dã mề người không ẩn giấu được.

Không còn là người thiếu niên vẫn còn mang bộ dáng ngây thơ, mà giống như ngọn lửa bùng cháy trong tuyết, càng bùng cháy, càng đường hoàng đẹp mắt mà lại tràn ngập nguy hiểm.

“Mang A Hàm đi tản bộ, thuận tiện tiễn huynh một đoạn đường.” Lạc Chiêu Dực giơ cái ly trong tay lên, tiện tay đem nước bên trong đổ đi, sau đó rót rượu vào.

Lạc Đình vỗ vỗ ngựa, xoay người nháy xuống, “A, thì ra đến tiễn ta là thuận tiện, vậy ta cũng không cần quá cảm động?”

Lạc Chiêu Dực hơi nhướn mày, Mộc Song Hàm cười khúc khích, “Nhị ca, tính tình này của chàng ấy cũng không phải huynh không biết, chỉ cần đem lời kia nghe ngược lại là được.”

Lạc Đình nghe vậy nhìn về phía Lạc Chiêu Dực, Lạc Chiêu Dực chỉ hừ lạnh một tiếng, ngược lại không phản bác, rót đầy ly rượu đưa cho hắn, Lạc Đình nở nụ cười, sáng khoái tiếp lấy uống một hơi cạn sạch, Lạc Chiêu Dực lại rót, hắn lại uống, liên tiếp qua lại ba lượt.

“Ta hiểu rồi, thì ra đệ đến rót rượu cho ta, ” Lạc Đình thờ dãi, “Kiểm chế chút đi, nhị ca tửu lượng bình thường, vạn nhất say ngã gục ở trên đường vậy có thể làm trò cười rồi.”

Lạc Chiêu Dực liếc nhìn hắn một cái, có chút ghét bỏ, để cái ly xuống, nâng bầu rượu lên rót vào miệng, Lạc Đình bắt lấy tay hắn, “Này? Được rồi được rồi, tâm ý của đệ nhị ca nhận, cũng đừng uống rượu nữa! Thương thế của đệ mới khỏi phục không bao lâu, đừng lúc nào cũng nháo loạn làm hư thân thể của mình, hôm nay trời rất lạnh mặc ít như thế đã ra cửa, ý vào chính mình có nội lực thâm hậu nên hồ nháo phải không? Không phải ta nói đệ chứ, đệ này...”

“Lại dong dài!”

Lạc Đình tròn mắt, vỗ vỗ bả vai hắn, “Chịu thôi, ai bảo nguyên một đám các đệ trước kia không nghe lời, dong dài quen cũng thuận miệng rồi!”

“Tình Nghi không tới.” Lúc Lạc Chiêu Dực nói chuyện nhìn xem biến hóa trên nét mặt hắn.

Lạc Đình hơi giật mình, tựa như có chút mất mát, sau đó lại lắc đầu nở nụ cười, “Không tới cũng tốt, muội ấy lớn rồi, lỡ như khóc nhè ta lại khuyên không được.”

Mộc Song Hàm luôn không lên tiếng, giờ phút này nghe vậy thần sắc lại khẽ biến, âm thầm quét mắt nhìn về phía đội binh mã trên đường, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, mỉm cười không nói.

Hai người kia cũng không rảnh chú ý đến nàng, nên không phát hiện khác thường trong nháy mắt của nàng.

“Huynh...” Lạc Chiêu Dực mở miệng, đột nhiên lại dừng lại.

Lạc Đình cuối cùng kêu hắn một tiếng, “Tiểu Thất.” Thấy ánh mắt hắn ngưng lại, liền nói: “Ta đều hiểu, đệ tự mình bảo trọng.”

Có mấy lời, không cần phải nói ra, nên hiểu tất nhiên sẽ hiểu.

Lạc Chiêu Dực trầm mặc hồi lâu, nghiêng nghiêng đầu, lãnh đạm nói: “Trẫm đã đưa tiễn xong, Hiền vương có thể đi.”

Lạc Đình lui lại mấy bước, khom người làm đại lễ: “Thần, tuân chỉ.” Nói xong, xoay người lên ngựa.

Mộc Song Hàm bắt đầu đi, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo Lạc Chiêu Dực.

“Nhị ca!”

Tay Lạc Đình nắm dây cương hơi cứng lại, xoay người nhìn hắn, thấy hắn còn trưng biểu tình nghiêm túc lãnh đạm, rù mắt xuống, giọng nói nhẹ nhàng từ tốn lại tiết lộ tâm tư chân chính, “Bảo trọng, còn nữa... Sớm ngày trở về nhà!”

Lạc Đình bỗng dưng bật cười, nụ cười hết sức ấm áp nhu hòa, chỉ là hắn không có đáp lại, giục ngựa chạy về phía đội binh mã.

Nhiều năm tình nghĩa, làm sao nhận không ra sóng ngầm mãnh liệt, làm sao nhìn không thấy thử dò xét lẫn nhau? Lần từ biệt này, chứa quá nhiều tâm tư ý tứ sâu xa, bởi vì bọn họ cũng không biết, không rõ con đường tiếp theo sẽ đem bọn họ đẩy về phía nào, có lẽ vẫn là huynh đệ tình thâm, có lẽ chính là người sống ta chết.

Có đôi khi tín nhiệm cũng vô dụng, ngoại trừ an ủi mình. Vận mệnh mới là khó kháng cự nhất, cho dù lựa chọn tử vong cũng không thể may mắn thoát khỏi.

“Bệ hạ?”

“Ồ ngoài cung còn gọi bệ hạ gì.” Lạc Chiêu Dực thu hồi ánh mắt, nắm lấy bàn tay duỗi ra của Mục Song Hàm, ấm áp nháy mắt liền truyền tới, dần dần lan tỏa lên tâm trí.

Mục Song Hàm suy nghĩ một chút, kêu lên: “Chiêu Dực?” Nghe xong, nàng cũng cảm thấy không được tự nhiên, lại gọi vài kiểu xưng hô, “Chiêu Chiêu? Tiểu Thất? Thất lang?”

“Chiêu Chiêu là nữ danh, thất là đứng hàng thứ bảy, trường bối mới gọi, nàng mù tên gì đâu!” Lạc Chiêu Dực không còn gì để nói, dở khóc dở cười uốn nắn nàng.

Mục Song Hàm chớp hai mắt, không nói đùa hấn, nghiêng đầu cười nói: “Lạc Già ca ca!”

Một tiếng gọi này khiến lòng người cũng muốn tan chảy, Lạc Chiêu Dực hình như lại nhìn thấy tiểu cô nương cầm lấy Hứa Nguyên Thạch nắm trong lòng bàn tay, nghiêm túc đem đưa cho hấn, cười đến thiên chân vô tà, tựa như ánh mặt trời tự hội.

Hấn còn nhớ rõ, kỳ thật ngay lúc đó cảm nhận của hấn cũng không phải là chán động hay thích, mà là lạnh nhạt nghĩ, lại một đồ ngốc không ai bằng!

Về sau sao lại thay đổi ý tưởng? Lạc Chiêu Dực không thể không thừa nhận, vừa đúng thời điểm đó, vừa đúng người đó, vừa đúng thời cơ ấy... Đúng thì chính là một loại duyên phận, sai chính là bỏ lỡ.

“Đồ ngốc!” Lạc Chiêu Dực không hiểu sao lại vuốt vuốt tóc nàng, đôi lấy Mục Song Hàm trừng mắt một cái, hấn nắm chặt tay nàng, “Đi thôi, dẫn nàng đi tản bộ?”

Nói là đi tản bộ, kỳ thật cũng không có gì hay dễ dạo, trời lạnh, phần lớn mọi người càng mong muốn ở nhà.

Trên đường người cũng không nhiều, cũng không đến mức ít ỏi, người bán hàng rong vừa xoa xoa tay, vừa dùng sức hét to, khung cảnh bình thường như vậy, Mục Song Hàm chợt cảm thấy đã lâu không gặp được, nàng vô thức cao hứng trở lại, chớp mắt nhìn thấy gì đó cũng mua, Lạc Chiêu Dực cũng không ngăn cản nàng, phần dung túng này, đến cuối cùng trên người Đức Phúc và Trần Trầm đều đeo đầy đồ.

Hai người đều có tướng mạo xuất chúng, nhìn lại giống như một đôi bích nhân, sẽ đưa tới rất nhiều ánh mắt.

Mục Song Hàm hậu tri hậu giác, liền kéo Lạc Chiêu Dực chạy vào trong Thái Bạch Lâu.

“Cái chỗ này...” Mục Song Hàm vừa vào Thái Bạch Lâu, cũng nhớ tới rất nhiều chuyện, nhìn một vòng, liền cười hỏi Lạc Chiêu Dực, “Thiếp vẫn muốn hỏi, lúc ấy chàng giải quyết tốt hậu quả chuyện của Tiết Kiến giúp thiếp... Có cảm giác gì vậy?”

Lạc Chiêu Dực gõ gõ trán nàng, “Nữ nhân hung tàn, ngoại trừ ta ai dám muốn nàng?”

“Nói cứ như chàng có bao nhiêu hiền lành vậy...” Mục Song Hàm theo bản năng phản bác một câu, kịp phản ứng liền cười đến dừng lại không được, đến cuối cùng thờ dài, thế sự khó liệu, lúc ấy sao có thể nghĩ tới nàng sẽ gả cho Lạc Chiêu Dực, hiện thời lại thành hoàng hậu.

“Bệ hạ?”

Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng kêu trầm trầm, Mục Song Hàm quay đầu nhìn lại, kinh ngạc “Ồ” lên, thần sắc có chút ngạc nhiên mừng rỡ: “Hứa đại ca?”

Lạc Chiêu Dực nâng mắt lên, bọn họ gặp gỡ đúng là Hứa Bác Anh.

So với bọn họ, Hứa Bác Anh mới thật sự kinh ngạc, nói xong liền muốn hành lễ, “Vừa rồi nhìn thấy ở trên lầu, vì thần còn tưởng rằng nhìn lầm, thế nhưng thật sự là...”

“Ồ ngoài cung không cần đa lễ.” Giọng Lạc Chiêu Dực nhàn nhạt.

Bởi vì quan hệ giữa Mục Bách và Hứa Chi Lễ, quan hệ của Mục Song Hàm và Hứa Bác Anh cũng không tệ, giữa hai người mặc dù không có tình yêu nam nữ gì, đến cùng cũng coi như có phần sâu xa, Hứa Bác Anh phẩm tính rất tốt, lúc trước vì giúp đỡ cho chuyện đính hôn, Mục Song Hàm vẫn cảm thấy nợ hấn một nhân tình, mặc dù hiện tại nhắc đến có chút không thích hợp.

“Hứa đại ca, sao huynh ở đây? Chẳng lẽ là đang hẹn người gặp mặt?”

Mục Song Hàm cũng chỉ thuận miệng đoán một chút, Hứa Bác Anh có chút thẹn thùng, khẽ gật đầu, “Ta và cô nương Lý gia vốn được tiên đế chỉ hôn,

theo ý gia mẫu, vẫn muốn trước khi cưới làm quen thêm một chút sẽ tốt hơn...”

“À, thì ra Lý cô nương đang ở đây.” Mục Song Hàm mỉm môi cười một tiếng, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, bởi vì Văn Đế qua đời, trong kinh một năm không được có chuyện cưới gả, bởi vậy rất nhiều hôn sự bị trì hoãn, Hứa Bác Anh và Lý Huệ, Từ Uyển Thẩm và Triệu Phàm, Lạc Lâm và Lăng Mạn Mạn... Có thể nghĩ, năm sau trong kinh sẽ náo nhiệt thành dạng gì.

“Bệ hạ, hoàng hậu nương nương, có muốn đi lên ngồi một chút không?” Hứa Bác Anh dùng tay ra dấu mời, kỳ thật hắn cũng áp lực rất lớn, Chiêu Đế bệ hạ đáng về lãnh đạm, ai nhìn cũng sẽ run sợ.

Mục Song Hàm nhìn Lạc Chiêu Dực một cái, lắc đầu mỉm cười, “Không được, ta và bệ hạ còn có việc, huynh trở về đi, nếu không Lý cô nương sẽ chờ sốt ruột.”

Lạc Chiêu Dực nghe vậy, lúc này mới “Ừ” một tiếng, “Không cần nói thêm gì.” Hắn là theo Mục Song Hàm lặng lẽ xuất cung, cũng không muốn để mọi người đều biết.

Hứa Bác Anh hiểu rõ, cung kính nói: “Dạ.”

Đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, Hứa Bác Anh mới thở phào nhẹ nhõm, không biết có phải hắn bị ảo giác không, cứ cảm thấy Chiêu Đế bệ hạ nhìn hắn không vừa mắt, nhưng vị bệ hạ này cũng chưa từng bạc đãi hắn, thậm chí còn trọng dụng mọi mặt, Hứa Bác Anh nghĩ tới ngày đó vì giúp Mục Song Hàm thoát khỏi tuyền tú, chuyện hai nhà có ý đính hôn... Bệ hạ sẽ không vì vậy mà để trong lòng chứ?

Mục Song Hàm ra cửa liền cười khúc khích, Lạc Chiêu Dực liếc nhìn nàng, liền nghe nàng giễu cợt nói: “Chàng còn để ý à?”

Lạc Chiêu Dực hừ nhẹ một tiếng, hắn còn không đến mức ghen vì Hứa Bác Anh, hắn chỉ đang khó chịu chính là lúc trước Mục Song Hàm ghét bỏ hắn đủ thứ.

Loại thời điểm này nên vượt lòng là được rồi, Mục Song Hàm kéo cánh tay hắn, “Cả đời cũng chỉ gả một người, cũng chỉ có thể ra về như vậy một lần, hiện tại thiếp vô cùng may mắn lựa chọn được chàng, bệ hạ của thiếp...”

Lạc Chiêu Dực không vui nói: “Đó là vì nàng không có sự lựa chọn.”

“Được được được, vậy cảm ơn chàng đã kiên trì được không?”

“Sao lại nghe như không tình nguyện vậy?”

“Sao có thể! Nhìn thiếp thành khẩn biết bao!”

“... Hừ!”

Hai người một đường cãi nhau, thuận tiện lại đi một chuyến tới Mục phủ mới hồi cung.

Lúc thời tiết âm lại, băng tiêu tuyết tan, đào mất lại hơn nửa năm trôi qua, trung tuần tháng chín, hoàng trường tử ra đời, khắp chốn vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Trưởng tử

Edit +Beta: Anky

Vừa nghe hoàng hậu sinh ra hoàng trường tử, ngay cả thái hậu ở Trường Thọ Cung ăn chay lễ Phật, đóng cửa không ra cũng bị kinh động, kể từ sau chuyện Văn Đế, thái hậu ít khi lại có vẻ cười vui, hiện thời lại mặt mũi tràn đầy kinh hỉ và vui mừng, bái lạy tượng Phật, trong miệng niệm “Trời cao phù hộ”, gọi Tần ma ma hầu hạ bên cạnh chuẩn bị rất nhiều ban thưởng, vội vàng tiến về phía thái y viện, nghĩ tới đều là tăng tôn bảo bối.

Mà Lạc Bảo Bảo được nhớ thương lại đang ở trong lòng ma ma khóc đến mức không kịp thở, dù dỗ thế nào cũng không nghe, bởi vì phụ hoàng mẫu hậu nhóc giờ khắc này một người cũng không để ý tới bé, mặc bé ủy khuất đưa ngón tay chỉ vào.

Sinh con không dễ dàng, Mục Song Hàm ở bên trong vừa mệt mỏi vừa đau muốn là người, Lạc Chiêu Dực ở bên ngoài cũng gấp đến độ không còn nữa cái mạng, lúc ấy nghe từng tiếng gào thét, hoàng đế bệ hạ đem cái gì có thể đập đều đập phá, làm cho đầy đất một đồng bừa bộn, chờ cửa vừa mở ra, trực tiếp xông vào nắm lấy tay Mục Song Hàm, nào có rảnh nhìn lại Lạc Bảo Bảo tiếng khóc rung trời?

Mục Song Hàm sắc mặt trắng bệch, cả người giống như vớt từ trong nước ra, nằm ở trên giường khẽ thở gấp, đường cong khoe môi lại giương cao càng lúc càng lớn.

“A Hàm!” Sắc mặt Lạc Chiêu Dực cũng không tốt đến đâu, không thấy nửa điểm vui sướng của người lần đầu làm phụ thân, ngược lại có cổ cảm giác sợ hãi khó tả, hần nắm tay Mục Song Hàm, cẩn thận ngay cả động cũng không dám động một tý, tựa như nàng là trân bảo dễ vỡ nhất, nhẹ giọng hỏi: “Đau không?”

Mục Song Hàm nhìn hần, cười đến ruột mềm trăm mối, chậm rãi nói: “Đau thì đau, nhưng không bằng được với hạnh phúc.” Dừng một chút, ánh mắt nàng hơi chuyển, “Bệ hạ chàng xem, con khóc đến vang dội bao nhiêu, thật dễ nghe...”

Trong lòng Lạc Chiêu Dực run lên, nhìn nụ cười của nàng, nghe tiếng khóc của con, cổ họng hơi nghẹn, hồi lâu mới cúi đầu “Ừ” một tiếng, trân trọng cúi người hôn lên mi tâm nàng một cái, dịu dàng như tuyết hoa mềm mại mát lạnh, nhu hòa khiến cho lòng người say.

Mục Song Hàm nhắm mắt, bên tai thoảng chốc một mảnh yên tĩnh, trong chớp mắt tựa như huyền ảo cứ như vậy mà đi xa, một lát mới phục hồi tinh thần lại, liền nghe hần nói: “A Hàm, cảm ơn nàng.”

“... Chàng cũng khóc rồi? Cảm ơn cái gì chứ, ” Mục Song Hàm cố ý giận hần một câu, “Còn không mau ôm con qua cho thiếp xem nào!”

Lạc Chiêu Dực xoay người, ma ma vội vàng đem hài tử đang khóc không ngừng đặt vào trong lòng hần, nhấc tới cũng lạ, đổi thành hần ôm, Lạc Bảo Bảo lập tức ngừng khóc, mút ngón tay, đôi mắt lặng lẽ mở ra, dường như cong cong, một chớp mắt kia, trái tim Lạc Chiêu Dực phút chốc liền mềm thành một mảnh.

Mục Song Hàm nửa nằm, nhìn hài tử không dời mắt.

Lúc Thái hậu đến chỉ thấy một nhà ba người ngây ngốc ngẩn người, “Phốc” liền nở nụ cười, đưa tay miễn mọi người hành lễ, vừa tiếp nhận hài tử từ trong tay Lạc Chiêu Dực, vừa gọi “tâm can bảo bối” không ngừng.

“Tiểu hoàng tử thật sự là xinh đẹp đáng yêu...” Tần ma ma nhìn không được khen.

“Đó là đương nhiên, phụ hoàng mẫu hậu nó đều là bộ dáng tao nhã vô song, đứa nhỏ này sao có thể kém được?” Thái hậu cười đến mắt cũng híp lại thành đường kẻ, “Nhìn thẳng bé, ai gia lại nghĩ tới đáng vẻ lúc còn nhỏ của Chiêu Chiêu, ai nha...” Thái hậu nói xong liền hôn lên má Lạc Bảo Bảo, hiển nhiên là yêu cực kỳ.

Mục Song Hàm chớp mắt nhìn, cùng Lạc Chiêu Dực liếc mắt nhìn nhau, mờ miệng nói: “Tổ mẫu, ngài có muốn đặt một cái tên cho đứa bé không?”

Thái hậu nhìn về phía Mục Song Hàm ánh mắt càng thêm từ ái hiền hòa, “Sao vậy, chẳng lẽ Chiêu Chiêu còn chưa đặt tên cho con?”

Mục Song Hàm nghe xong mím môi cười, “Thần thiếp và bệ hạ lúc cười đùa chỉ gọi nữ danh, vẫn luôn gọi Bảo Bảo Bảo Bảo...” Nói đến đây nàng cũng có chút thẹn thùng, đỏ mặt nói: “Đại danh cũng từng chọn, nhưng có hơi lưỡng lự, giờ ngài đến làm chủ, không thể tốt hơn.”

Lạc Chiêu Dực cũng khẽ gật đầu.

Thái hậu nhìn bọn họ mặt mày sinh động, ăn ý đến cực điểm, cũng hiểu phu thê trẻ tuổi ân ái và hiếu thuận, mặc dù cảm động và nhớ nhung tâm ý của bọn họ, nhưng chỉ khoát tay, “Chiêu Chiêu, đây là trưởng tử của con, tên nên do con đặt, gọi cái gì cũng được, ai gia đều thích.”

“Vậy thì dùng chữ ‘Cần’ đi.” Lạc Chiêu Dực nói.

Thích ý mỹ ngọc, lại hài âm với quốc hiệu, Đại Cảnh.

Thái hậu ngẩn ra, ý tứ sâu xa nhìn Lạc Chiêu Dực, khẽ gật đầu, lại cúi đầu đùa với tiểu tăng tôn.

Lúc Lạc Bảo Bảo còn ở trong bụng mẫu hậu mình là một bé ngoan ngoãn, nhưng sau khi sinh ra cũng không phải đèn cạn dầu, hơn nữa bé là hoàng trưởng tử tôn quý, cực kỳ trân bảo, có thể nói còn nhỏ tuổi đã được ngàn vạn sủng ái ở một thân cũng biết cây sủng sinh kiêu.

Mỗi lúc phụ hoàng mẫu hậu ở bên cạnh, bé đều rất ngoan ngoãn, một khi người vừa đi, bé liền bắt đầu ầm ĩ các loại, nôn ói khóc nháo gào khan tè ra quần... Cả một đám người ngày ngày vây quanh bận rộn quanh bé, một khi động tĩnh quá lớn kinh động Mục Song Hàm, bé lại ngoan ngoãn không náo loạn.

Mục Song Hàm thương hài tử, mặc dù không cưng chiều bằng thái hậu, nhưng cũng dung túng vô biên, so lại, Chiêu Đế bệ hạ lại có nguyên tắc hơn, sủng là sủng, khi quân cũng không nương tay chút nào.

Ngày hôm đó, Mục Song Hàm nghĩ tới hài tử vẫn luôn ngây ngốc ở trong điện cũng không nên, liền ôm bé đến Ngự hoa viên.

Lúc Lạc Chiêu Dực tới liền nhìn thấy Mục Song Hàm cầm trống bỏi đùa với Lạc Bảo Bảo nằm trong nôi, còn mặt mày tươi cười nhẹ giọng nói gì đó, tiểu hồ ly nhảy lên bàn, an phận nằm xuống bàn nhìn chằm chằm Lạc Bảo Bảo, cái đuôi cuộn tròn rúc vào một chỗ, hiếm khi ngoan ngoãn.

“Tiểu bại hoại này có phải lại náo loạn không?” Lạc Chiêu Dực cầm phong thư trên tay, vừa đi tới vừa nói: “Đừng quá nuông chiều nó, càng thói quen càng hếch mũi lên mặt!”

“Bảo bảo còn nhỏ, cần gì chú ý nhiều như vậy?” Mục Song Hàm không đồng ý nói thăm.

Lạc Chiêu Dực liếc nàng một cái, chỉ chỉ tiểu hồ ly, “Quả cầu đỏ này bị nàng sủng đến mức đầu óc cũng sắp không còn!”

Mục Song Hàm “...”

Nàng bóp hai cái tai của tiểu tử, ngẫm lại sự thật đúng là không có cách gì phản bác, sau đó nghiêm túc nhìn qua —— người thật là không có tiền đồ!

Tiểu hồ ly: “... QAQ”

“Khụ, Tiểu Hồng đáng yêu bao nhiêu, đừng ghét bỏ nó, xem nó thương tâm biết bao!”

Lạc Chiêu Dực đang đọc thư, mắt cũng không nâng lên, “Ngốc! Nó so với nàng còn biết diễn trò hơn, xảo trá lừa người là thiên tính, nàng lớn lên cũng có bộ dáng hồ ly, sao không học được chút bản lĩnh?”

“==” Mục Song Hàm vỗ bàn, nổi giận, “Hồ ly tinh hồ ly tinh, thiếp giống hồ ly tinh chỗ nào?”

Lạc Chiêu Dực như cười như không nhìn nàng, Mục Song Hàm xụ mặt xuống, tức giận nói: “Đừng cho là thiếp không biết, bên ngoài lời đồn đãi sôi nổi, bên ngoài không dám nói, nhưng đều ngầm vọng trộm nói thiếp là hồ ly tinh chuyển thế, mị thượng hoặc chủ... Hừ, nếu thiếp là hồ ly tinh, đã sớm đem chàng gặm đến xương cốt cũng không còn!”

Nàng làm một hoàng hậu dễ dàng sao? Cẩn trọng cẩn cù chăm chỉ, mỗi lúc hoàng đế bệ hạ phát giận, sợ chết cầu tình đều tới tìm nàng đi khuyên, Mục Song Hàm nghĩ thầm, nàng rõ ràng là cố gắng xông pha hướng tới mục tiêu trở thành hiền hậu, tại sao lại bị trù lên cái danh “Mị thượng hoặc chủ” gì đó?

Không phải chỉ là độc chiếm hậu cung của Chiêu Đế bệ hạ, không phải chỉ là Mục gia vinh sủng quá thịnh một chút, không phải chỉ là Chiêu Đế bệ hạ có đồ vật gì tốt đều thích ném về hướng nàng, càng thích nghe lời nàng một chút, không phải chỉ là...

Ồ... Mục Song Hàm càng nghĩ, mắt mở càng lớn.

Lạc Chiêu Dực khẽ chặc một tiếng, chậm rãi nói: “Suy nghĩ minh bạch rồi?”

Mục Song Hàm chống cằm thờ dãi, “Nếu đặt vào gia đình bình thường, chỉ là phu thê ân ái một chút thôi, xét đến cùng, còn không phải là bởi vì chàng là hoàng đế bệ hạ? Nói thật, bệ hạ, chàng cứ đối đãi với thiếp quá tốt, để thiếp đều tập mãi thành thói quen!”

“Được sủng quan hậu cung, mỗi tiếng nói cử động đều cận kề lòng vua, nhưng nàng vẫn căn bản không phát hiện ra, tri độn đến mức này... À, nói nàng hoặc thượng mị chủ xác thực không đúng, ngốc nghếch đến như vậy làm sao nghĩ được nhiều như thế!” Lạc Chiêu Dực nói rất bình tĩnh, một bên lấy thư ra.

Mục Song Hàm “... Bệ hạ, chàng có phát hiện chàng nói chuyện càng ngày càng cần ăn đòn không?”

Lạc Chiêu Dực sờ sờ đầu nàng, an ủi: “Ngoan, không tiếp thụ được lời nói thật tàn khốc, vậy về sau ta chỉ nói với nàng lời gạt người dễ nghe.”

Mục Song Hàm cạ lời ghen: “...”

Vừa lúc, Lạc Bảo Bảo đột nhiên ngây ngốc nở nụ cười.

Mục Song Hàm và Lạc Chiêu Dực cùng nhìn sang liếc nhau một cái, Mục Song Hàm chọc chọc gò má Lạc Bảo Bảo, “Phụ hoàng con là đại bại hoại, con quả nhiên cũng là tiểu bại hoại!”

Lạc Chiêu Dực nhướng mày —— xem ra không cần lo lắng chỉ số thông minh của con trai hử.

Lạc Bảo Bảo giống như không biết xảy ra chuyện gì, cười đến trên cằm đều là nước miếng, ngốc đến nỗi không đành lòng nhìn thẳng, Lạc Chiêu Dực nhìn chăm chăm hồi lâu, nhéo nhéo gò má đầy thịt, còn có chút tiếc nuối: “Đáng tiếc về sau nó không thấy bộ dạng ngốc nghếch lúc này của mình!”

“... Này!” Mục Song Hàm dờ khóc dờ cười, “Khi chàng còn bé có thể tốt hơn con chó nào chứ?”

Lạc Chiêu Dực trầm ngâm, trưng một bộ vẻ mặt “Các người đều là người phạm ngốc nghếch”, “Nghe nói trăm từ nhỏ thiên phú dị bẩm, sau khi sinh chưa bao giờ khóc, ba tháng có thể bò, sáu tháng có thể đi, một tuổi đã mở miệng nói chuyện...”

“Phụt!” Mục Song Hàm một ngụm trà toàn bộ phun ra ngoài, dùng sức vỗ bàn, cười lạc giọng, dạ dày cũng đau.

Lạc Chiêu Dực đem ấm trà xê dịch ra, bình tĩnh tự nhiên nói tiếp: “Đương nhiên, tin lời ta cũng là đồ ngốc!”

“Khụ khụ, bệ hạ, kỳ thật thần thiếp vẫn là tin...” Mục Song Hàm che miệng, cố gắng kéo căng vẻ mặt, đáng tiếc nháy mắt lại cười như điên tiếp.

“Lời nịnh nọt người cái gì cũng có thể nói được, lời này lúc trước là do một lão thần nịnh nọt nói,” Lạc Chiêu Dực không cho là đúng, vỗ vỗ phía sau lưng nàng, giúp nàng thuận khí, “Nàng tin không chờ tiểu bại hoại này lớn một chút, chỉ cần trầm phong hửn làm thái tử, sẽ có người có thể mặt không đổi sắc nịnh nọt nó, nói nó lúc sinh ra trời giáng đám mây tốt lành, có chân long dự tượng... Muốn lý kỳ thể nào đều có.”

Trước đó Mục Song Hàm còn cảm thấy buồn cười, nghe xong liền không cười được, hồi lâu thờ dài, “Có được tất có mất.”

Lạc Chiêu Dực nở nụ cười, “Lời nói này có chút ý tứ.”

“Bất quá một chút thiếp cũng không lo lắng...” Mục Song Hàm lời nói xoay chuyển, Lạc Chiêu Dực nhướn mày, liền nghe nàng bữu môi nói: “Cục cung tính tình vừa nhìn là giống chàng, gian tà gian tà ... Mà chàng có khi nào lại bị thua thiệt?”

Sinh đứa bé chỉ là bắt đầu, dạy bảo mới là mấu chốt.

Mục Song Hàm hiểu ý Lạc Chiêu Dực, nhưng ngẫm lại cũng không nhận được cảm khái — Lạc Chiêu Dực có cha mẹ huynh đệ kỳ ba, lại sinh ra ở hoàn cảnh như vậy, trưởng thành như thế đã rất không dễ dàng, mặc dù tính tình tệ một chút, nhưng ít nhất không biến thành đại ác nhân tâm lý biến thái!

Lạc Chiêu Dực chỉ cười không nói.

Mục Song Hàm nhìn đến trên tay hắn, “Chàng cầm thư gì vậy? Xem hơn nửa ngày còn chưa xem hết?”

“Nhị ca, xem đến thời gian con sinh ra, trước đó đã sai người đưa lễ vật trở về kinh, tới nơi vừa hay đúng lúc.”

“Đại Cảnh cùng Tây Di cách nhau khá xa, nhị ca có lòng, ” Mục Song Hàm khẽ gật đầu, “Trên thư huynh ấy nói gì? Có nhắc tới...”

Mục Song Hàm nói, muốn nói lại thôi.

“Nàng muốn biết Tình Nghi thế nào phải không?” Lạc Chiêu Dực giơ tay lên nhẹ nhàng búng trán nàng, “Lúc trước nàng giúp đỡ tỷ ấy trốn vào trong đội ngũ đi sứ sao không nghĩ tới những thứ này?”

“... Thiếp cũng không có cách nào, lúc đó bộ dáng kia của tỷ ấy... Thiếp cũng không thể bỏ mặc, ” Mục Song Hàm mím môi, sau đó lại thầm nói: “Bất quá mặc dù thiếp làm bí mật, bây giờ nghĩ lại là gặt không được chàng? Bệ hạ, kỳ thật chàng cũng là cố ý dung túng Tình Nghi đi cùng phải không?”

Lạc Chiêu Dực chẳng phản bác, quơ quơ giấy viết thư, “Nhị ca chắc là còn chưa phát hiện Tình Nghi đi theo cùng, trong thư không có nhắc tới. Lúc huynh ấy viết thư hẳn là khi vừa tới Tây Di, chỉ là chút thăm hỏi, không có chuyện quan trọng gì, à, còn nhắc tới Liễu Đằng và Liễu Nhã Lam.”

“Liêu Đằng và Liễu Nhã Lam?”

Nói đến hai người kia, Mục Song Hàm đã rất lâu không gặp.

Trước tiên là nói về Liễu Đằng, lúc trước Lạc Chiêu Dực giam hắn một thời gian mới thả ra, rồi sau đó lại biến tướng giam cầm hắn, cả ngày cho người đi luận võ với hắn, quang minh chính đại giám thị, còn thỉnh thoảng tự mình đi ngược người ta, nói cho oai là thỏa mãn nguyện vọng muốn so tài của hắn — kỳ thật động thủ thực sự, Liễu Đằng và Lạc Chiêu Dực thắng bại còn khó mà nói, chỉ là Liễu Đằng có mục đích khác, lại là ở trên địa vị của Đại Cảnh, cũng không thể thực sự ra tay với hoàng đế Đại Cảnh, cho nên mỗi lần đều nhịn đến học máu ngược đãi mệnh!

Về phần Liễu Nhã Lam, sau khi được thả ra an phận rất nhiều, biết rõ Lạc Đình phụng mệnh đi sứ Tây Di, nàng cũng biết nàng và Liễu Đằng tạm thời không trở về được, vì vậy căn bản nàng cũng không vội, làm việc càng thêm cẩn thận hơn. Từng chứng kiến Lạc Chiêu Dực đối với hoàng hậu đệ ý, nàng ta không dám đến gần Mục Song Hàm đang mang thai, sợ một sự ngoài ý muốn gì đó cũng xong rồi. Nàng ngược lại muốn tiếp cận Lạc Chiêu Dực, chỉ là lúc ấy Đoan Mẫn trưởng công chúa đột nhiên tự tử, nàng hoài nghi Lạc Chiêu Dực tra được cái gì, cộng thêm Phùng Như lại chạy trốn, nàng càng thêm không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Liêu Nhã Lam nghĩ tới nghĩ lui, ngược lại đi đường vòng về phía thái hậu, thái hậu tuy lớn tuổi, đầu óc cũng không hồ đồ, trên mặt hòa ái dễ gần, đuổi nàng ta về cả ngày chép kinh, Liễu Nhã Lam lại không thể không chép, cứ như vậy bị vướng lại.

“Ừ, hai người kia ở Tây Di địa vị không thấp, tộc Liễu thị đang thống trị tất nhiên sẽ hỏi đến... Bất quá tạm thời không cần phải để ý đến bọn họ.”

“Tạm thời?” Mục Song Hàm tinh tế thường thức hai chữ này, như có điều suy nghĩ.

Lạc Chiêu Dực xếp thư lại, cười cười, “Không nóng vội.”

Mục Song Hàm không biết hắn đang làm gì, cũng lười đi hỏi, quay đầu lại cảm lấy trống bỏi chơi đùa với con trai.

Đối với cung nhân chăm sóc hoàng trưởng tử mà nói, lúc Lạc Bảo Bảo biết bò, mới là tai nạn bắt đầu, nháy mắt một cái bé đã bò đến mép giường, có vài lần cung nhân không chú ý thiếu chút nữa té xuống, dọa bọn họ xuất ra một thân mồ hôi lạnh, mà tiểu gia hóa kia lại không tìm không phối cười không ngừng, từ đó người trông giữ hoàng trưởng tử lại nhiều gấp đôi.

Lúc này, cách thời gian Văn Đế qua đời đã hơn một năm, lệnh cấm trong kinh không được thời gian nghỉ kết hôn cũng đã hủy bỏ, trong lúc nhất thời, khắp nơi trong kinh thành đều là cảnh tượng gà nũ nhi cưới vợ.

Lúc Lạc Chiêu Dực nói chuyện thuận miệng nhắc đến Triệu Phàm, Mục Song Hàm mới nhớ tới hôn sự của Từ Uyển Thẩm cũng tới gần, mà nàng cũng đã lâu chưa gặp qua người của Từ gia.

Chương 78: BẠN CHƠI

Edit +Beta: Anky

Kể từ sau khi Lạc Chiêu Dực đăng cơ, địa vị của Từ gia có vẻ rất lúng túng, theo lý thuyết, đó là nhà ngoại của hoàng hậu, vốn nên cùng Mục gia nhận được vinh sủng như nhau, nhưng trên thực tế lại không có, nội tình cụ thể rất nhiều người sau khi nghe ngóng cũng hiểu.

Từ Hàn lâm lớn tuổi, không thể không kéo xuống khuôn mặt già nua, vì con cháu hậu bối mà suy tính một hai.

Ông đến Mục phủ, ngày hôm sau Từ thị liền vào cung vấn an Mục Song Hàm.

“Nương, hôm trước người vừa mới tiến cung, tại sao lại đến? Là trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?” Mục Song Hàm thấy Từ thị liền rất cao hứng, kéo bà ngồi xuống, lại sai người dâng trà bánh, lúc này mới hỏi.

Từ thị trước tiên nhìn xung quanh một chút, “Tiểu hoàng tử đâu?”

“Còn đang ngủ ạ, ” Mục Song Hàm cười như không cười nói: “Nương hiện giờ mỗi lần tới câu hỏi đầu tiên sẽ là tiểu gia hóa kia, xem ra con bị thất sủng?”

Từ thị vừa nghe cũng cười, “Con cũng đã làm mẫu thân người ta, sao còn làm nũng với nương? Cũng không biết xấu hổ... Tiểu hoàng tử càng lớn càng thông minh xinh đẹp chọc người thương, bộ dáng càng lớn càng giống con, ngoài miệng con oán giận, trong lòng không chừng kiêu ngạo đến thế nào đây!”

“Thằng bé lớn lên giống con, tính tình lại giống phụ hoàng nó, một tiểu bại hoại!”

“Nhìn con đi, nói chuyện thế nào vậy? Làm hoàng hậu rồi so với ở trong nhà càng không quy củ, có thể thấy được có người sủng ái chính là không giống nhau mà!” Từ thị hiểu ý cười, “Trước kia nương còn lo lắng đến lo lắng đi, bây giờ là thực cao hứng cho con... Bệ hạ thật sự là quá hiếm có.”

Cho dù là người nhà bình thường, cũng không có mấy nam nhân có thể toàn tâm toàn ý giữ mình khi thê tử mang thai, huống chi là nhà đế vương? Lúc trước Liêu Nhã Lam tiến cung, Từ thị biết được tin tức thời gian dài lo lắng ngủ không ngon, về sau đã chứng minh bà là lo lắng thừa.

Lại về sau, nghe nói Lạc Chiêu Dực ở trên triều đánh vào mặt Hữu tướng, cũng nói ra câu “Giữ đạo hiếu ba năm không nạp phi”, Từ thị lại mơ hồ có loại cảm giác thuận lý thành chương – tình cảm của Chiêu Đế đối với khuê nữ bà, xem ra so với tưởng tượng của bà còn sâu hơn.

Bị nương nhà mình trêu chọc, gương mặt Mục Song Hàm ửng đỏ, hừ nói: “Cái gì được người sủng ái ạ, ngài là không thấy được chàng ấy ngày ngày trêu chọc con còn không mang theo chút xem trọng nào!”

Từ thị vỗ vỗ đầu nàng, “Đứa nhỏ ngốc, thân ở trong phúc không biết phúc! Nương mỗi lần tiến cung tới gặp con, chưa từng thấy con không vui, có thể thấy được con trôi qua thật sự là quá tốt.”

Mục Song Hàm che mặt nói sang chuyện khác, “Nương, người còn chưa nói người tiến cung có chuyện gì đấy!”

“... Ai, là ngoại tổ phụ con ngày hôm qua đặc biệt đến tìm ta, ” Từ thị nhún nhún mày, khẽ thở dài, trên mặt có chút vẻ không đành lòng, “Đã nhiều tuổi như vậy, làm khó ông ấy còn phải đi lót đường cho tiểu bối.”

“Ngoại tổ phụ?”

“Phải, ông biết rõ con cùng Từ gia vốn không được thân cận lắm, chuyện Trang Nhượng Hân lại càng thêm khập khiễng... Vị Từ lão phu nhân kia lại không được việc, đành phải thông qua ta đến thăm dò tâm ý của con.” Từ thị nói: “Hôn sự của Từ biểu tỷ con cũng gần đến, nếu con nguyện ý cho Từ gia một phần ân điển, nếu không muốn thì cũng thôi.”

Hôn sự của Từ Uyển Thẩm, kỳ thật rất nhiều người đều đang nhìn động tĩnh của vị hoàng hậu Mục Song Hàm này, dù sao cũng là thân thích, nếu hiềm khích lúc trước của hoàng hậu và Từ gia đã hết, đường lui của Từ gia cũng không cần lo lắng, nhưng nếu trong lòng hoàng hậu đối với Từ gia còn có oán, vậy có thể khó mà nói.

Nói cho cùng, mọi người là theo gió, một đám triều thần hay xem sắc mặt lại càng như vậy.

Sau chuyện của Trang Nhượng Hân, rất nhiều người đều xa cách quan hệ với Từ gia, chỉ sợ Hoàng hậu nương nương oán giận lây.

Mục Song Hàm vừa nghe Từ thị nói, liền hiểu ý của Từ Hàn lâm, ngầm lại ngoại tổ phụ nàng cũng là lòng chua xót. Kỳ thật Mục Song Hàm cũng biết

phân rõ tốt xấu, chuyện của Trang Nhượng Hân phần lớn người ở Từ gia là bị liên lụy, nàng rộng rãi, xử trí một nhà Trang Nhượng Hân cũng đủ rồi, cũng không có ý xa cách với Từ gia.

Chỉ là quan hệ của nàng và Từ gia vốn cũng không thân cận, lại không thích nữ quyền có phẩm cấp duy nhất của Từ gia là Từ lão phu nhân, luôn không muốn gặp, dần dà, lại bị người có ý hiểu lầm nàng không muốn gặp toàn bộ Từ gia.

“A Hàm, nương chỉ là giúp ngoại tổ phụ con tiện thể nhấn mà thôi, không bức con gì cả, con vui vẻ là quan trọng nhất.” Từ thị vỗ tay nàng, thần sắc ôn nhu.

Mục Song Hàm suy nghĩ một chút, trong lòng biết nương nàng mềm lòng, liền cười nói: “Con biết rõ ... Nương đại hôn của Từ biểu tỷ, con sẽ đích thân đến.”

Từ thị sững sờ, vội vàng nói: “Con phải cung nữ thiếp thân đến Từ gia thường chút lễ trọng là đủ dẫn đường hướng chiều gió rồi, tự mình đi thật sự là ... A Hàm, bây giờ con là hoàng hậu, không thể tùy ý xuất cung, bệ hạ bên kia cũng ...”

Bà đang nói, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng cười khê: “Trẫm làm sao vậy?”

Lạc Chiêu Dực đi đến, một đồng người vội vàng hành lễ, Mục Song Hàm đứng dậy nghênh đón, kinh ngạc nói: “Không phải nói cùng các vị đại nhân thương nghị triều chính sao? Sao nhanh như vậy đã trở lại?”

“Cũng không có chuyện lớn gì, một đám người lú rú ồn ào làm trẫm đau đầu, cho bọn họ ở đó từ từ âm ỉ đi!” Lạc Chiêu Dực đưa tay miễn lễ mọi người, xoay người thăm hỏi Từ thị vài câu.

Mục Song Hàm bắt đầu đi, bệ hạ nhà nàng mỗi lần đều là như vậy, chỉ cần các triều thần có chuyện tranh chấp không xong, ồn ào đến loạn xạ là lúc, hần liền quyết đoán bỏ chạy lấy người – một câu nói thôi, mọi người cứ từ từ âm ỉ, âm ỉ xong rồi hần nghe kết quả là được.

Cùng khuê nữ nói lời tri kỷ, lại bị Chiêu Đế bệ hạ đứng lúc nghe được, Từ thị có chút lúng túng, cũng may Lạc Chiêu Dực thần sắc ôn hòa, giọng nói cũng không có gì không ổn, đối với bà vẫn kính trọng như trước kia vậy.

“Mọi người vừa rồi đang nói cái gì?” Lạc Chiêu Dực ngồi xuống, tiếp nhận Mục Song Hàm đưa tới chén trà, ngẩng đầu thuận miệng hỏi.

Mục Song Hàm chớp hai mắt, nghiêng đầu cười nói: “Bệ hạ, thần thiếp có thể cầu xin ngài một ân điển không?”

Lạc Chiêu Dực liếc nàng một cái, khê hừ một tiếng, trong giọng nói bất mãn lộ ra một cổ dung túng đến cực hạn, “Phàm là nàng nói, có khi nào trẫm lại không cho phép?”

Từ thị ở một bên, thấy đuôi lông mày hần khê giương lên, một bộ tự phụ ngạo mạn đã quen, người bình thường có bộ dạng này sẽ làm người ta sinh ra chán ghét, nhưng Từ thị lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Chiêu Dực đã cảm thấy là chuyện thường tình, lúc ấy bà nghĩ, cũng quá dễ gây, Lạc Chiêu Dực tính tình này quá kiêu căng, không phải sẽ chịu thua, mà khuê nữ của bà cũng là quật cường, hai người kia đụng phải nhau, không khác gì đối chọi gay gắt, khuê nữ của bà chắc sẽ không chiếm được thế.

Nhưng thực sự thấy được bọn họ ở chung, Từ thị mới không thể không thừa nhận, có đôi khi lùi mới thật sự là tiến.

Mục Song Hàm mỉm môi cười, từ khóe mắt đến đôi môi đều giấu không được ý ngọt, “Hôm Từ gia biểu tỷ thành thân, thiếp muốn xuất cung đi chúc mừng, có thể chứ?”

Lạc Chiêu Dực nghe vậy cũng không kỳ quái, khê gật đầu, “Triệu Phàm và trẫm có quan hệ cá nhân rất tốt, đến lúc đó trẫm và nàng cùng đi.”

Mục Song Hàm “Vâng” một tiếng, Từ thị lại ngầm cười khỏ – để hậu cùng nhau đích thân tới chúc, chỉ sợ kinh hi sẽ biến thành kinh sợ!

Lại là thời tiết tháng tư hoa đào bay đầy trời, trong Ngự hoa viên là cảnh trí muôn hoa đua thắm khoe hồng giống như năm trước, chỉ là năm nay nhiều thêm một cảnh tượng kỳ quái – một đồng cung nhân vây quanh một con Đại Bạch Hổ, trên lưng Đại Bạch Hổ nằm sấp một đứa bé mập mạp trắng trắng mềm mềm, mặc yếm đỏ, khoác áo lông, ngậy ngốc cười, nước miếng cũng thấm ướt lông Đại Bạch Hổ, bộ dáng nhỏ nhỏ mặt mày hơn hờ kia miễn bàn chọc cho bao nhiêu người yêu thương.

“Điện hạ, ai da, tiểu điện hạ, nô tài ôm ngài xuống được không?”

Mấy cung nhân bị dọa tới mức trong lòng khiếp sợ, đi tới gần muốn ôm bé xuống, khóe miệng Lạc Bảo Bảo lập tức méo lại, nín Đại Bạch Hổ không chịu buông.

Đại Bạch Hổ đột nhiên ngẩng đầu, chạy chậm tiến lên, lúc la lúc lác chọc cho Lạc Bảo Bảo lại cười khanh khách.

“... Bệ hạ, thực sẽ không có chuyện gì chứ?” Cách đó không xa, Mục Song Hàm đứng ngồi không yên, ngẩn ngơ, khó khăn mở miệng hỏi.

Vì cái gì lại có cảnh tượng này xuất hiện đây?

Nói đến đây kể cũng lạ Lạc Bảo Bảo và phụ hoàng bé tính tình thối như nhau! Vốn là Mục Song Hàm cảm thấy Lạc Bảo Bảo ngày càng ngày lớn, muốn tìm cho bé vài người bạn cùng tuổi để chơi, tránh cho bé bị cô đơn, nhưng sau khi Lạc Bảo Bảo hung tàn đẩy các bảo bối lớn hơn bé một hai tuổi bị dọa

khóc ra, Mục Song Hàm đành phải bỏ đi chủ ý này, sau đó lại lo lắng trùng trùng nói với Lạc Chiêu Dực việc này.

Lạc Chiêu Dực nghe xong cười nửa ngày, sau đó lại kéo Lạc Bảo Bảo qua giới thiệu cho bé bạn chơi mới, đầu tiên là Tiểu Hồng, thứ hai là Tiểu Bạch, giới thiệu xong liền đem tiểu bại hoại kia ném lên lưng Đại Bạch Hổ không quản nữa, Mục Song Hàm sợ ngây người rồi, bộ dáng hấn lại điềm nhiên như không.

“Có thể có chuyện gì? Nàng cũng không phải là ngày đầu tiên biết Tiểu Bạch, nó so với những người khác nghe lời nhu thuận hơn nhiều.” Lạc Chiêu Dực nói, lại bắt thêm một câu, “Đáng tiếc suốt ngày lẫn lộn với quả cầu đỏ kia, sắp ngây ngốc không ra gì...”

Mục Song Hàm “...”

Lạc Chiêu Dực vừa dứt lời, Đại Bạch Hổ đã cõng Lạc Bảo Bảo đến dưới cây hoa đào, tiểu hồ ly ở bên kia nhặt rất nhiều cánh hoa xếp thành một đống, trên đầu còn cài đóa hoa đỏ thắm nó thích nhất, còn cho là đẹp đem cái đuôi quét tới quét lui quanh người, trong miệng khoái trá cười hi...

Từng giọt nước miếng nhỏ giọt từ từ trên đống cánh hoa, chỉ chớp lát sau, mấy đóa hoa... Héo!

Tiểu hồ ly xù lông: “Chi!!!”

Ngửa mặt vừa nhìn, Lạc Bảo Bảo nằm trên người Đại Bạch Hổ dùng sức cọ, cọ một hồi miệng đầy lông trắng, vẫn đang cười khanh khách ngây ngô, vô tội lại ngây thơ.

Tiểu hồ ly cũng héo luôn rồi, đáng thương cào móng vuốt: “... Chít chít QAQ”

Đại Bạch Hổ ngồi chồm hổ xuống, quỳ rạp trên mặt đất, thở ra một hơi, đống hoa kia cuối cùng hoàn toàn bay tán loạn... Phù lên tiểu hồ ly một thân mưa cánh hoa.

“Chít chít chi!!!”

Mục Song Hàm che mặt, xoay đầu trở lại, không đành lòng nhìn thẳng.

Lạc Chiêu Dực khẽ gật đầu, bình tĩnh nói: “Xem ra tiểu bại hoại kia rất thích bạn chơi mới.”

Mục Song Hàm vừa thấy tiểu hồ ly vừa xù lông ủy khuất, vừa nhìn Lạc Bảo Bảo cười ngây ngô nắm lấy đuôi tiểu hồ ly không buông... Rất thích à?

Nàng yên lặng quay đầu, “Bệ hạ, hiện tại chàng không sợ cục cưng bị mang theo ngốc lây?”

Chiêu Đế bệ hạ nghiêm túc nói: “Nó tiêu chuẩn đủ cao, cho dù bị lây ngốc một chút, đó cũng là tiêu chuẩn của người bình thường.”

Mục Song Hàm bị sự vô si của hấn đánh bại.

“Chúng ta ngày mai xuất cung... Có cần mang theo bảo bảo không?”

“Người nhiều sẽ phức tạp, tất nhiên rất hỗn loạn, đừng dẫn theo,” Lạc Chiêu Dực nói: “Đưa thẳng bé cho tổ mẫu chăm sóc đi.”

Mục Song Hàm ngẫm lại cũng phải, nên quyết định xong rồi.

Ai ngờ rạng sáng ngày thứ hai, Lạc Bảo Bảo lại bắt đầu khóc nháo không ngừng, những người khác đều không cần, chỉ đòi quần quít lấy mẫu hậu bé, dụ dỗ thế nào cũng không được, Mục Song Hàm cực kỳ đau lòng, ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Chiêu Dực.

Lạc Chiêu Dực nhẹ nhàng một tiếng, búng trán nàng, lại nheo nheo gò má Lạc tiểu bại hoại, ngữ khí có chút bất đắc dĩ, “Nàng cứ nuông chiều nó đi!”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Biến cố

Edit + Beta: Anky

Ngoại trừ đế hậu chạy tới tham gia náo nhiệt, dẫn tới bên ngoài tâm tư khắp nơi, hôn sự của Từ Uyển Thẩm và Triệu Phàm trên cơ bản coi như thuận lợi.

Một đống người vây quanh ở tiền đình, Lạc Chiêu Dực không thích ồn ã, Mục Song Hàm liền ôm hài tử cùng hấn đi tới hậu viện tản bộ, nhưng còn chưa nói được vài câu, Trần Trầm chợt hiện thân, ở bên tai Lạc Chiêu Dực nói nhỏ mấy câu.

Lạc Chiêu Dực thần sắc khẽ biến, quay đầu nói: “A Hàm, nằg ở đây trước, ta đi ra ngoài một chút.”

Hắn hiếm khi có bộ dáng vội vàng, Mục Song Hàm không hỏi nhiều, khẽ gật đầu, xoay người thấy hắn mang theo Trần Trầm đi ra phía ngoài, nằg nhưnóg mây, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh bàn, không kinh động đến Lạc Bảo Bảo đang ngủ say trong lòng nằg.

Mọi người trong Hiếu Định Hầu phủ tiến đến tiền thính rồi, hậu viện cũng không có người nào, Mục Song Hàm ngồi một mình, nhìn bốn phía, thử thăm dò gọi một tiếng: “Ảnh vệ?”

Một bóng đen đột nhiên xuất hiện, che mặt quỳ xuống trước mặt nằg: “Nurong nurong có gì phân phó?”

Mục Song Hàm cười cười, quả nhiên, bất cứ lúc nào chỗ nào, Lạc Chiêu Dực cũng sẽ không để nằg ngây ngốc một mình.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Bầm nurong nurong, là An vương điện hạ tới.” Đó cũng không phải là chuyện gì không thể nói, ảnh vệ giải thích: “An vương điện hạ ở cửa náo loạn lên, lại không chịu tiến vào, nói là đến tìm bệ hạ, Hiếu Định Hầu và một vài tân khách đều vô pháp khuyên bảo An vương điện hạ, đành phải đến mời bệ hạ ra mặt.”

Mục Song Hàm nghe vậy hiểu rõ, An vương Lạc Khang, bởi vì khi còn bé sốt cao hỏng đầu óc, vẫn luôn ở tình trạng si ngốc, nhưng Lạc Chiêu Dực đối với người đại ca này rất kính trọng, lúc này cũng không có ai dám thất lễ với Lạc Khang.

Bất quá nằg cũng kỳ quái... Đang yên đang lành, An vương sao lại đến trước phủ Hiếu Định Hầu nháo lên?

Nằg khoát tay, ảnh vệ chợt lóe thân lại không thấy.

Một lát sau, Lạc Chiêu Dực còn chưa trở về, ngược lại nha hoàn của Từ Uyển Thắm đến mời nằg, “Hoàng hậu nurong nurong, tiểu thư, không, phu nhân thế tử sai nô tỳ đến mời ngài đi qua một chuyện.”

Từ Uyển Thắm làm tân nurong, từ sáng sớm đã bận rộn đến hoa mắt chóng mặt, tính toán thời gian, lúc này đã bái đường xong rồi, giờ mới rảnh đến mời Mục Song Hàm.

“Vốn là thế tử phu nhân định tự mình đến thỉnh an ngài, nhưng tân nurong không thể ra tân phòng... Kính xin Hoàng hậu nurong nurong thứ tội!”

Nha hoàn kia vẫn luôn đi theo Từ Uyển Thắm, Mục Song Hàm từng gặp qua mấy lần, cho nên cũng không hoài nghi gì, khẽ mỉm cười, “Không việc gì, người đứng lên dẫn đường đi.” Vừa lúc, nằg cũng có chuyện muốn nói với Từ Uyển Thắm.

“Tạ nurong nurong!”

Nha hoàn kia mặt lộ vẻ cảm kích, cúi thấp đầu dẫn đường.

Hiếu Định Hầu phủ tất nhiên kém hơn hoàng cung, nhưng cũng không nhỏ, đi qua mấy đoạn đường mới nhìn thấy tân phòng, nhóm ảnh vệ theo tới nơi này, cũng không tiện đi tiếp vào bên trong nữa, chỉ ở bên ngoài quan sát.

Nha hoàn đẩy cửa ra, Mục Song Hàm ôm hài tử đi vào.

Cửa đóng kín, bên trong đột nhiên truyền đến tiếng bình hoa vỡ vụn, ảnh vệ cả kinh, nhớ tới hoàng đế bệ hạ phân phó, muốn hiện thân xông vào, nhưng lại nghe bên trong truyền đến tiếng nói chuyện của Mục Song Hàm, thanh âm thật bình tĩnh, cũng không khác gì lúc trước, lúc này mới trở lại tại chỗ, tiếp tục nhìn chăm chăm.

Mà trong phòng, hiển nhiên không có bình tĩnh như vậy.

Vừa rồi lúc Mục Song Hàm bước vào phòng, đã ngửi thấy một mùi thơm, sau đó đầu óc choáng váng, tiếp theo trên tay chợt nhẹ đi, cả người liền đổ xuống, đụng bệ một cái bình hoa, nằg đỡ cái bàn, trong nội tâm hoảng sợ, đang muốn gọi người, liền nghe một giọng nữ tinh tế ôn nhu: “Tiểu hoàng tử thật sự là đáng yêu, nhìn lại khiến người ta mềm lòng...”

Mục Song Hàm cố gắng giữ cho đầu óc thanh tỉnh, định thần nhìn lại, mới phát hiện Từ Uyển Thắm bị trói ở trên giường, trong miệng nhét vải, trong phòng nha hoàn bà tử ngã đầy đất, mà bên cạnh bàn, một người không nên xuất hiện tại nơi này đang nhìn nằg, khép mi cười nhạt, một tay ôm con của nằg, một tay cầm dao găm bén nhọn, đang đưa trên đầu Lạc Cần.

Liễu Đan Nhận, An vương phi Liễu Đan Nhận, một người cơ hồ đã bị quên lãng.

“Đừng, không được, không nên thương tổn nó...” Tâm Mục Song Hàm đã muốn nhảy ra ngoài, nằg bóp chặt tay, chẳng mấy chốc đã hiểu ý Liễu Đan Nhận, hít một hơi thật sâu, nằg thanh âm nói vài câu giả bộ như đang ôn chuyện với Từ Uyển Thắm, phía ngoài ảnh vệ quả nhiên không xông vào.

Liễu Đan Nhận nở nụ cười, cười đến ôn nhu như nước, khen: “Hoàng hậu nurong nurong, ngài thật sự là người thông minh.” Nói xong, dời đi dao găm treo trên đầu Lạc Cần.

“An vương phi, Liễu Đan Nhận? Người muốn làm gì?” Mục Song Hàm chỉ cảm thấy từng đợt choáng váng đánh tới, nằg cắn nát đôi môi, nằm được

mùi máu tươi ngai ngái.

“Ngủ đi, tỉnh lại ngài sẽ biết.” Liễu Đan Nhận trầm giọng như đang nỉ non: “Ta chỉ là cầu xin một sự viên mãn, đây là chuyện cuối cùng ta có thể làm vì hân...”

Hân? Hân là ai?

Tầm mắt Mục Song Hàm mơ hồ, đã không thể nghĩ cách sống sót, nàng gắt gao nhìn chăm chăm Liễu Đan Nhận, ánh mắt lại rơi xuống trên người Lạc Bảo Bảo, giữa nói câu sau cùng: “Không được, không thể thương tổn nó...”

Liễu Đan Nhận nhìn Mục Song Hàm đã hôn mê, lại cúi đầu nhìn Lạc Bảo Bảo đang mê man, đầu ngón tay đụng vào gò má non mềm của hài tử, xuất thần tự nói: “Thật sự là đứa nhỏ đáng yêu, đáng tiếc... Ta không có phúc khí làm mẫu thân.”

Bên ngoài phủ Hiếu Định Hầu, Lạc Chiêu Dực thật vất vả mới chế trụ Lạc Khang làm ầm ĩ.

“Đại ca, đến tột cùng huynh có chuyện gì?”

“Thất, Tiểu Thất...” Lạc Khang cầm lấy tay hân không buông, khóc lớn nói: “Đan đan, đan đan không thấy, bị... Bị người xấu bắt đi!”

Lạc Chiêu Dực: “Chuyện gì xảy ra?”

Lạc Khang lắc đầu, cũng chỉ lặp lại một câu nói: “Đan đan, đan đan bị người xấu bắt đi!”

Mặc dù hân ngốc xuẩn, nhưng có thể đơn giản miêu tả chuyện đã xảy ra, Lạc Chiêu Dực nhíu nhíu mày, hỏi lần nữa: “Chuyện gì xảy ra?”

Lạc Khang vẫn nói câu kia.

Lạc Chiêu Dực cảm thấy sinh nghi, nhìn chăm chăm hân rất lâu, Lạc Khang cúi đầu, không chịu chống lại ánh mắt của hân, tay lại cầm lấy hân không buông.

“Đại ca, ai dạy huynh nói những lời này?” Ánh mắt Lạc Chiêu Dực biến đổi, đột nhiên lạnh giọng hỏi.

Từ trước tới nay hân chưa từng dùng loại giọng điệu này nói chuyện, Lạc Khang bị dọa buông lỏng tay, nước mắt lưng tròng tròn bên cạnh xe ngựa, không lên tiếng, chỉ khóc.

Lạc Chiêu Dực đưa tay xoa trán, đang lúc đau đầu, đột nhiên cứng đờ, xoay người liền đi tới hậu viện, những người khác không rõ chuyện gì, cũng đi theo, Lạc Khang cũng đi theo đằng sau.

Ngoài tân phòng, ảnh vệ cảm thấy trong phòng yên tĩnh, đang do dự có nên đi vào xem một chút không, lại thấy Chiêu Đế bệ hạ vội vã đến, vừa đi vừa hỏi: “Hoàng hậu đâu?”

“Ở trong phòng cùng thế tử phu nhân nói chuyện, đây là tân phòng, thuộc hạ không tiện theo vào...”

Phụ tử Hiếu Định Hầu còn không biết phát sinh chuyện gì, Triệu Phàm liền tiến lên phía trước nói: “Bệ hạ?”

Lạc Chiêu Dực lãnh đạm nói: “Đi mở cửa!”

Triệu Phàm không dám kháng lệnh, nhưng trong nháy mắt đẩy cửa ra, hân bỗng chốc lách mình, mấy cây ngân châm dính ở trên tường, mà cảnh tượng trong phòng, càng làm cho người ta sợ hãi.

Liễu Đan Nhận ôm hài tử đứng bên cửa, Từ Uyển Thẩm còn bị trói, chỉ có Mục Song Hàm không thấy bóng dáng.

Sắc mặt Triệu Phàm cuối cùng thay đổi — — ngày đại hôn, nhiều người lui tới, Hiếu Định Hầu phủ vốn đã dễ dàng bị người ta lên vào, Liễu Đan Nhận là An vương phi, lại quen biết với Từ Uyển Thẩm, tất nhiên không có ai cản nài ta, đề phòng nàng ta... Nhưng mà Liễu Đan Nhận?

Qua nhiều năm như vậy, nếu bàn về an phận khiêm nhường, không có ai so sánh được với An vương phi, làm sao lại đột nhiên phát sinh chuyện như vậy?

“Không hổ là Chiêu Đế bệ hạ, nhanh như vậy đã kịp phản ứng.” Liễu Đan Nhận có chút bất đắc dĩ thở dài, ánh mắt rơi vào trên người Lạc Chiêu Dực, thấy vẻ mặt hân lãnh đạm, mặt mày chứa sát ý, quanh thân tràn ngập sát ý, nhện không được liền rung mình một cái.

“An vương phi an phận thủ thường, người cùng An vương vừa diễn ra vở kịch hay!” Lạc Chiêu Dực lạnh lùng nói.

Lạc Khang vẻ mặt mờ mịt, “Đan đan?”

Liễu Đan Nhận không nhìn Lạc Khang, “An vương tâm trí không hoàn hảo, bệ hạ nên biết rõ, hân nghe lời ta nhất, vì để hân có thể phối hợp với ta, ta dụ dỗ hân, giấu giếm hân, lừa gạt hân... Dừng rất lâu đấy.”

Lạc Khang tựa như nghe không hiểu nàng đang nói cái gì, “Đan đan, trở về, về nhà?”

Liễu Đan Nạn phút chốc cười lạnh một tiếng, nói với Lạc Chiêu Dực: “Bệ hạ, người xem, hắn chính là một kẻ ngu!”

Dù bị lợi dụng, bị lừa gạt thế nào, ngốc tử cũng sẽ không hiểu.

Mọi người ở đây đều bị dọa, thậm chí không biết đã phát sinh chuyện gì, đã có người đưa bọn họ mời ra khỏi tiểu viện, mặc dù lòng có nghi ngờ, nhưng chuyện của hoàng gia, nên hồ đồ thì hồ đồ sẽ tốt hơn.

“Người bất quá cũng chỉ là một kẻ ngu xuẩn!” Lạc Chiêu Dực nửa điểm không nể mặt, “Đừng ở chỗ này kéo dài thời gian với trẫm, cũng đừng cố ý giả bộ nói lời cay nghiệt kia thay An vương thoát tội! Trẫm lười phải nghe người nói nhảm, có mục đích gì nhanh nói!”

Mặt Liễu Đan Nạn liền biến sắc, nàng ta lợi dụng Lạc Khang, nhưng xác thực là không muốn liên lụy đến hắn, không ngờ bị Lạc Chiêu Dực một cái nhìn thấu, “Bệ hạ, tiểu hoàng tử còn ở chỗ này của ta, người không sợ sao?”

“Nói nhảm đủ chưa?” Lạc Chiêu Dực không kiên nhẫn.

Liễu Đan Nạn ghen, có chút không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ Chiêu Đế nhìn ra nàng ta sẽ không làm thương tổn tiểu hoàng tử? Nếu không sao lại không sợ hãi như vậy? Không sợ hãi không phải nên là nàng ta sao?

Liễu Đan Nạn đã có chút hồ đồ.

“Đan đan, đan đan...” Lạc Khang mờ mịt đi về phía nàng ta.

“Đừng tới đây!” Liễu Đan Nạn lạnh giọng ngăn lại, Lạc Khang chấn động, lại nghe nàng ta chậm rãi nói: “Lạc Khang, ta ở bên người tám năm, ban đầu là ta lợi dụng người, hiện thời vẫn là ta lợi dụng người, người đừng có yêu thích ta nữa, ta không đáng... Đừng nhìn ta như vậy, ta biết người hiểu rõ ý ta... Ta tận lực, nhưng ta không có cách nào yêu người, trong lòng ta, luôn chỉ có một người khác, cho dù, cho dù...”

Lạc Khang ngưng ngẩn đứng, vẫn là bộ dáng ngây ngô mờ mịt, chẳng biết tại sao nước mắt lại rơi như mưa.

Trong lòng Liễu Đan Nạn thấm thiết, nàng ta nghĩ, không nên, nàng ta không nên thấy khó chịu.

Nàng ta cuống quýt dời đi ánh mắt, nhìn về phía Lạc Chiêu Dực, “Bệ hạ hỏi ta có mục đích gì? Rất đơn giản, thả ta ra khỏi thành.”

Khóe miệng Lạc Chiêu Dực gợi lên đường cong trào phúng, “Hoàng hậu đâu?”

Liễu Đan Nạn nói: “Ngài thả ta đến cửa thành, ta tất nhiên sẽ nói cho ngài.”

Lạc Chiêu Dực nhìn nàng ta một cái, trầm ngâm một lát, thần nhiên nói: “Vừa rồi trên đường tới, trẫm đã bảo Trần Trầm hạ lệnh phong tỏa toàn thành, người ở đây thách đồ với trẫm cũng không có ý nghĩa gì.” Trong lòng Liễu Đan Nạn cứng lại, nghe hắn lại nói: “Phụ thân người vốn là sứ thần đóng trú ở Tây Di, người người thật sự thích trong lòng hiện thời cũng ở Tây Di, để trẫm đoán xem, người muốn đi Tây Di?”

Liễu Đan Nạn trầm mặc hồi lâu, thờ dãi nói: “Bệ hạ, có người đã từng nói cho ta biết, người hết sức thông minh, vô cùng thông minh, ta hiện thời mới tin... Người phản ứng cực nhanh, nhưng người vẫn muộn một bước, Hiếu Định Hầu phủ cách cửa thành không xa, trước lúc ngài phong tỏa cửa thành, hoàng hậu nương nương chắc hẳn đã bị đưa ra khỏi cửa thành.”

Lạc Chiêu Dực hừ lạnh, “Trẫm hiện tại muốn bóp gãy cổ người.”

Tay Liễu Đan Nạn đặt trên cái cổ non nớt của Lạc Bảo Bảo, “Vậy thì phải xem là bệ hạ động tác mau, hay động tác của ta nhanh.”

Lạc Chiêu Dực lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng ta, trong lòng Liễu Đan Nạn chột dạ, nhin không được mở miệng: “Bệ hạ suy tính thế nào?”

“Trẫm đang suy nghĩ một việc.”

“Cái gì?” Liễu Đan Nạn khó hiểu, loại thời điểm này hoàng đế bệ hạ còn có tâm tư nghĩ những chuyện khác?

“Người cầu kết với bọn Liêu Nguyên, bắt hoàng hậu đi, mục đích của bọn họ trẫm rất rõ ràng, nhưng người thì sao? Người vốn là An vương phi, vinh hoa phú quý đều không ít, nhưng người làm chuyện này, ngoại trừ hoàn toàn mất tất cả còn có thể có ích lợi gì?”

Liễu Đan Nạn khẽ lắc đầu, tự giễu nói: “Ta vốn là nữ nhi của tội thần, là mật thám, giúp bọn họ làm việc không phải rất bình thường sao?”

“Nhìn từ hành động năm đó của người, không có lợi, không có mục đích, người tuyệt đối không thể nào làm chuyện mạo hiểm như vậy, để trẫm lại đoán xem, người là vì... Lạc Đình?”

Liễu Đan Nạn toàn thân chấn động, ngẩn ngơ.

Lạc Chiêu Dực trong nháy mắt lướt đến trước mặt nàng ta, ánh mắt Liễu Đan Nạn hung ác, dưới tình thế cấp bách muốn bóp ngay cổ Lạc Cẩm, Lạc Chiêu Dực một cước đá trúng cổ tay nàng ta, cả người hắt từ bị ném ra ngoài, Liễu Đan Nạn muốn xông lên cướp đoạt, lại bị hắt một chưởng vỗ trúng,

kêu đau ngã trên mặt đất.

Mà lúc này, Lạc Chiêu Dực hiển nhiên đã không kịp đi đón hải tử rơi xuống.

Lúc Liễu Đan Nhận bị một chương vỡ trứng, liền khó có thể tin bật thốt lên: “Ngươi không để ý sống chết của nó?”

Nhưng ngay tại lúc nàng ta nói chuyện, một đám ảnh vệ xông ra, trong đó một người lập tức đón lấy hải tử, những người khác rồi rút bỏ nhào trên mặt đất, xếp thành cái đệm người thật dày.

Liễu Đan Nhận nhắm mắt lại, mặt như tờ giấy: “Quả quyết như thế hẳn tâm như vậy... A, ta biết mà, người có thể bước lên để vị, không có gì không giống nhau, xem ra Chiêu Đế bệ hạ cũng không phải là khác biệt!”

Tình huống vừa rồi như vậy, không cần thận hai người cũng sẽ ngộ thương hải tử, cho dù không ngộ thương, lỡ như ảnh vệ cũng không kịp tiếp nhận hải tử thì sao? Nó sẽ ngã chết!

Lạc Chiêu Dực tiếp nhận hải tử từ tay ảnh vệ, thấy Lạc Bảo Bảo bình yên vô sự, vẫn còn ngủ say sưa, mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bàn tay hần tràn đầy mồ hôi lạnh, bàn tay nắm lại thật chặt, vẻ mặt lạnh đến cực hạn, “Trẫm là hạng người gì, không cần ngươi tới đánh giá!”

Không có nắm chắc, hần tất nhiên sẽ không động thủ, chỉ là những điều này hần không cần thiết giải thích với Liễu Đan Nhận.

Liễu Đan Nhận chăm chọc giật giật khóe miệng, giờ phút này nàng ta có chút hối hận, nàng ta ý vào tiểu hoàng tử trên tay, mới dám kéo dài thời gian, nhưng nàng ta không nghĩ tới, Lạc Chiêu Dực biết rõ không ít, vừa nhìn thấy nàng ta liền đoán được rất nhiều chuyện, còn có tính tình của hần...

“Khụ...” Liễu Đan Nhận nghiêng đầu phun ra một ngụm máu bầm, trên mặt hoảng loạn dần dần biến mất, vừa ho vừa cười, “Bệ hạ nếu đã biết rõ ta là hạng người gì, nên hiểu, ta cùng Hiền vương nhiều năm chưa từng lui tới, mặc dù ta vẫn còn thích hần, cũng không thể nào vì hần làm những chuyện đại nghịch bất đạo này... Đương nhiên, nếu bệ hạ thật sự cảm thấy ta bị Hiền vương sai sử, ta cũng rất vui lòng.”

Lạc Chiêu Dực nghe vậy lại không nhìn nàng ta, mà nhìn Lạc Khang một cái.

Lạc Khang đứng ở một bên, trước đó hần khóc nháo lên lúc nào cũng hô to gọi nhỏ, lúc này lại im hơi lặng tiếng mà rơi lệ, hết lần này tới lần khác thần sắc u mê, tựa như căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, người ngoài nhìn trong mắt đều cảm thấy rất bi thương.

Lúc này, Trần Trầm cuối cùng trở lại, thấy Lạc Chiêu Dực liếc qua, hần lắc đầu, quỳ xuống thỉnh tội: “Thuộc hạ vô năng, vẫn chậm một bước.”

Lạc Chiêu Dực cũng không ngoài ý muốn, vô cùng bình tĩnh, cũng không giận chó đánh mèo, chỉ nhàn nhạt phản phó: “Dẫn nàng ta đi!”

Nói xong, ôm hải tử, đầu cũng không quay lại xoay người rồi đi.

Triệu Phàm xông vào trong phòng xem xét, phát hiện Từ Uyển Thẩm chỉ là hôn mê mới thở phào nhẹ nhõm.

Bên ngoài phần lớn khách khứa đã được Hiếu Định Hầu khuyên rời đi, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng ai cũng không dám xem náo nhiệt của hoàng đế bệ hạ, vì vậy chỉ còn lại Hiếu Định Hầu đợi lệnh.

Lạc Chiêu Dực bước chân không ngừng, lạnh lùng nói: “Chuyện hôm nay, trẫm không hy vọng nghe được bất kỳ kẻ nào nghị luận!”

“Dạ!” Hiếu Định Hầu cúi người cung tiễn, nhìn bóng lưng hần, lặng lẽ lau mồ hôi lạnh, hoàng hậu xảy ra chuyện ở Hiếu Định Hầu phủ, bệ hạ không giận chó đánh mèo thật sự là vạn hạnh.

Xe ngựa đi một đoạn đường, Trần Trầm nhìn thoáng qua phía sau, thấp giọng hỏi bẩm với người trong xe: “Bệ hạ, An vương điện hạ vẫn theo ở phía sau...”

“Mặc kệ hần!”

Trần Trầm nghe giọng Lạc Chiêu Dực hờ hững, cúi thấp đầu... Trước đây cho dù ở thời điểm lớn lối làm càn, bệ hạ cũng chưa từng đối xử với An vương như vậy, quả nhiên vẫn là giận chó đánh mèo.

Trương Thọ Cung, bởi vì Liễu Nhã Lam cáo ốm, Tần ma ma phụng lệnh thái hậu đi tìm hiểu đã trở lại.

Thái hậu vẫn như thường ngày tụng kinh trước Phật.

“Thái hoàng thái hậu, nô tỳ nhìn thấy người,” Tần ma ma nói: “Lúc nô tỳ đi, Liễu cô nương đang nằm mê man trên giường, sắc mặt không tốt lắm, xem bộ dạng đích xác là bị bệnh.”

Thái hậu nghe vậy gật đầu, “Xem ra là ai gia đa tâm”

Lạc Chiêu Dực hồi cung trước hết an bài cho Lạc Cẩn, hần lẳng lẳng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say sưa của hải tử, duỗi tay nhẹ nhàng sờ sờ, lại cúi người hôn lên trán bé, “Bé ngoan.”

Sau đó hắn liền đi ra cửa, Đức Phúc cùng một đám cung nhân hành lễ cung tiễn.

“Bệ hạ!” Trần Trầm thấy hắn đi ra, vội vàng đưa tới một phong thư, “Thuộc hạ nhận được tin tức, Liễu Nhã Lam không thấy, nàng ta để lại người dịch dung lừa gạt thái hậu, có cần phái người đi không...” Nói xong, Trần Trầm đưa tay làm động tác giết.

“Liều Đăng đâu?” Lạc Chiêu Dực không đáp hỏi ngược lại, lấy thư ra xem.

Trần Trầm nghe vậy vẻ mặt có chút cổ quái, “Hắn vẫn còn ở đây.”

Trong dự liệu, Lạc Chiêu Dực khẽ gạt đầu, Liễu Nhã Lam gọi nguy trang, Liều Đăng vô công giỏi nhưng không biết nguy trang.

Trần Trầm cảm thấy hắn quá bình tĩnh, không khỏi nói: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương...”

Lạc Chiêu Dực khoé miệng nhấc lên đường cong trào phúng, “Lạc Cẩn bị trầm đoạt lại, A Hàm chính là quân cờ duy nhất của bọn họ, trước lúc trầm chưa mắc câu, bọn họ không dám tổn thương nàng.”

Trên tay vẫn là thư thăm hỏi của Lạc Đình từ Tây Di truyền đến, không tới nửa năm sẽ có một phong, tính toán thời gian, phong thư này hẳn là Lạc Đình viết vào ba tháng trước, trên thư hết thấy vẫn viết như thường.

Lạc Chiêu Dực nhìn lướt qua, liền đem thư vò nát, “Tám trăm dặm khẩn cấp... Bảo người bên Tây Di âm thầm tra xem tình trạng hiện tại của Hiền vương và Tĩnh Nghi, trầm muốn nhanh nhất nhận được tin tức! Mặt khác, truyền lệnh xuống, nhiệm vụ thứ nhất đã thay đổi...”

Trong lòng Trần Trầm hiểu rõ, quả nhiên lại nghe Lạc Chiêu Dực nói: “Bảo vệ hoàng hậu, không tiếc bất cứ giá nào.”

“Bệ hạ, vậy có lẽ sẽ bại lộ rất nhiều...”

Kể từ khi biết được thân phận chân thật của Tòng Dung, kỳ thật Lạc Chiêu Dực cũng đã ngầm tra ở Tây Di, Phùng Như là hắn cố ý để cho chạy trốn, sứ thần Tây Di đến hắn cũng không ngoài ý muốn, vô luận là âm mưu hay là cái gì khác, hắn đều cố ý phối hợp...

Bởi vì hắn muốn biết một chuyện.

Nhưng có một chuyện hắn không đoán được, đó chính là trong người Lạc Đình sẽ có cổ độc, nếu như hắn ngoan độc hơn, có thể không cần quan tâm mà giết nhị ca hắn rồi, nhưng hắn không hạ thủ được, vì vậy chỉ có thể thuận thế đem tất cả những người liên quan đẩy tới nơi đó... Tây Di.

Mục Song Hàm bị mang đi... Nói thật, Lạc Chiêu Dực cũng không phải quá ngoài ý muốn, hắn chỉ là vô cùng phần nộ.

Canh chừng Liễu Nhã Lam và Liều Đăng, lại sơ sót Liễu Đan Nhạn, nữ nhân này... Người có thể đầu độc nàng ta cam tâm tình nguyện buông tha tất cả, chỉ có Lạc Đình.

Người mềm lòng vĩnh viễn chỉ có chính hắn... Lạc Chiêu Dực rũ mắt, lãnh đạm nói: “Đi thôi, bại lộ hoặc không bại lộ, cũng không sao cả.”

Trần Trầm đột nhiên cảm giác được sau lưng phát rét, hắn lui về phía sau một bước, cung kính nói: “Dạ, bệ hạ... Hoàng hậu nương nương chắc chắn bình an vô sự!”

Cách đó không xa, một tiểu thái giám của Trường Thọ Cung vội vã chạy tới, quỳ xuống hành lễ nói: “Bệ hạ, thái hoàng thái hậu mời ngài đi qua!”

Lạc Chiêu Dực nhìn hắn một cái, “Chuyện gì?”

“Nô tài chỉ biết là An vương điện hạ đến Trường Thọ Cung...”

Lạc Chiêu Dực hừ lạnh một tiếng, phất tay áo liền đi.

Tiểu thái giám mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, vội vàng đi theo.

Trong Trường Thọ Cung, thái hậu đầu đầu nhìn Lạc Khang, vừa vỗ về sau lưng hắn an ủi, vừa nhẹ giọng nói: “Đứa bé ngoan, đừng khóc nữa, ai gia đã phái người đi tìm Chiêu Chiêu, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Lạc Khang tâm trí không hoàn hảo, nhưng cũng mơ hồ cảm thấy dường như hắn đã làm việc gì sai, hắn không hiểu lời của Liễu Đan Nhạn, nhưng nghe được tim như bị đao cắt, từ trước đến nay Thất đệ đối với hắn vô cùng tốt cũng mặc kệ hắn... Lạc Khang mờ mịt luống cuống, chỉ nghĩ tới thái hậu.

Thái hậu lớn tuổi, đối với những chuyện khác đều không để tâm, nhưng chỉ có chính là càng ngày càng yêu thương hải tẩu, đối với Lạc Khang ngốc nghếch, càng nhiều hơn một phần thương tiếc.

Lạc Khang nói chuyện lắp bắp, lại nói năng lộn xộn, thái hậu nghe không hiểu, đành phải vừa khuyên hắn, vừa chờ Lạc Chiêu Dực đến.

Lạc Chiêu Dực đến cực nhanh, nhưng không đợi thái hậu nói gì, hắn liền sai người đem Lạc Khang mang về An vương phủ, không cho phép bước ra một bước.

Thái hậu kinh ngạc, “Chiêu Chiêu?”

“Tổ mẫu, con đáp ứng ngài sẽ không làm thương tổn đại ca bọn họ, vĩnh viễn sẽ không làm trái với hứa hẹn,” Lạc Chiêu Dực nhìn tóc thái hậu hoa râm, siết lòng bàn tay, đột nhiên vén vạt áo quỳ gối trước mặt bà, cầm lại khẽ nâng, không chịu cúi đầu xuống, “Con yêu cầu ngài một chuyện.”

“Mau đứng lên, con hiện thời là thiên tử cao quý, có gì mà yêu cầu ai gia?” Thái hậu đưa tay đỡ hân, còn có chút hồ đồ.

“Con muốn đi Tây Di.”

“Có chuyện gì cùng lắm... Đợi chút, con nói cái gì?” Thái hậu dừng lại bước chân, thẳng tắp nhìn chăm chăm hân.

Lạc Chiêu Dực cũng không né tránh hoặc nhượng bộ, gằn từng chữ: “Con muốn đi Tây Di.” Không phải là ta định đi, mà là ta muốn đi.

Thái hậu ôm ngực, trên mặt tràn ngập khiếp sợ, hồi lâu mới miễn cưỡng trấn định lại, “Con trước nói cho ai gia biết... Vì sao?”

“An vương phi cầu kết Tây Di, bắt hoàng hậu đi.” Lạc Chiêu Dực lẳng lặng đem chuyện hôm nay báo cho thái hậu, trái ngược với thái hậu càng nghe càng tức giận, giờ phút này hân ngược lại tỉnh táo đến cực điểm.

Thái hậu vẫn còn bị một tiếng sấm sét nổ không kịp hồi thần, “Tây Di thần phục Đại Cảnh nhiều năm, năm đó khí thế cùng binh lực đều mất, sao lại to gan lớn mật như thế? Chẳng lẽ là muốn tạo phản?” Nói xong, thái hậu lắc đầu liên tục, “Nếu bọn họ có lòng tạo phản, con càng không thể đi, Chiêu Chiêu, chuyện lớn như xuất binh đến Tây Di, bảo bọn họ trả lại hoàng hậu, sao con có thể tự mình đi?”

“Bọn họ e là không phải muốn tạo phản, mà là có tính toán khác,” Lạc Chiêu Dực ngẩng đầu lên nói: “Tổ mẫu, ngài thật sự một chút cũng không muốn biết tình hình sao?”

Thái hậu trầm mặc một hồi mới mở miệng, thanh âm khàn, giọng nói rất là phức tạp: “Biết quá nhiều có gì tốt? Vũ Đế một đời anh danh chấn vũ trong tay Tông Thước, Văn Đế hủy trong tay Tông Dung, một người là trượng phu của ai gia, một người là con trai ai gia, một người không có biện pháp kháng cự, một người không đành lòng cự tuyệt, ai gia có thể có biện pháp nào? Tây Di, đó thật là một địa phương tốt, lửa cháy cũng không hết rừng, gió xuân thổi tới mầm non lại trời lên.”

Lạc Chiêu Dực không lên tiếng, bởi vì hân biết rõ thái hậu còn chưa nói hết.

Quả nhiên, thái hậu thờ dài, lẩm bẩm nói: “Năm đó lúc Tông Thước tiến cung, tuổi làm nữ nhi của ai gia cũng còn thừa, nàng thật ra là đứa bé ngoan, chỉ là Vũ Đế không chịu buông bỏ nàng... Nàng thật sự rất thông minh, Chiêu Chiêu, so với mẫu hậu con, con càng giống Tông Thước, ngay cả ai gia cũng nọ nàng không ít nhân tình, nhưng thỉnh cầu duy nhất của nàng đối với ai gia chính là đối xử tử tế với mẫu hậu con, Vũ Đế khổ khổ, phụ hoàng con cũng là cố chấp... Chiêu Chiêu, ai gia mệt mỏi, cái gì cũng không muốn quản, vì sao con lại muốn trôi vào vùng nước đục này đây?”

“... Mẫu hậu từng nói, Tây Di là quê hương đẹp nhất của người, nhưng nơi đó cũng sinh ra một khối u ác tính, tổ mẫu, con muốn đi nhổ nó tận gốc,” Lạc Chiêu Dực kéo tay thái hậu, “Không chỉ là vì A Hàm, không chỉ bởi vì phụ hoàng mẫu hậu... Vô luận là Đại Cảnh hay Tây Di, đều là thiên hạ của con, đây cũng là trách nhiệm của con.”

“Nguy hiểm!” Ánh mắt thái hậu mặc dù tang thương, nhưng cũng đậm thẳng lòng người, “Nhổ hết u ác tính không chỉ có một cách, con lại hết lần này tới lần khác muốn chọn gặp nguy hiểm nhất, vì sao?”

Lạc Chiêu Dực đôi mắt run lên, khẽ rũ xuống, lặng im một lát, khẽ cười nói: “Trong lòng ngài biết rõ.”

“... Xua binh san bằng Tây Di, con thật sự có thể tàn nhẫn hạ được lòng này, nhưng con quá kiêu ngạo, Chiêu Chiêu, muốn không đánh mà thắng, cái giá cao là con phải đi mạo hiểm” Thái hậu bắt đầu dithở dài, do dự lại thêm câu, “Hơn nữa, con cũng quá trọng tình.”

Lạc Chiêu Dực nói: “Con có thể làm được.”

Thái hậu có ý riêng: “Nhưng nước không thể một ngày không có vua!”

Lời này ý tứ chính là không còn cứng rắn nữa, Lạc Chiêu Dực cười cười, “Nếu như làm hoàng đế một khắc cũng không rời đi được, cần các quan lại làm gì? Trước khi con đi sẽ tự an bài thỏa đáng, nếu có sự tình đột phát, còn có ngài ở đây.”

Thái hậu nhìn hân hồi lâu, “Lạc thị hoàng triều đều sinh ra kẻ si tình, nhưng con so với tổ phụ phụ hoàng con đều thông minh hơn, bọn họ đều đem giang sơn mỹ nhân đặt ở mặt đối lập, cho nên thường chỉ có thể hai chọn một, vô luận thắng thua đều là thống khổ, con lại có thể đem hai người đặt trên cùng một lập trường, chỉ cần thắng, có thể có được cả hai... Chiêu Chiêu, ai gia không thể đáp ứng con vì một hoàng hậu mà mạo hiểm, khổ nỗi ai gia lại không cự tuyệt được con vì thiên hạ mà mạo hiểm, đúng như lời con nói, Đại Cảnh và Tây Di, đều là thiên hạ của con, hoàng hậu, Mục Song Hàm... Nàng cũng là thiên hạ của con.”

Lạc Chiêu Dực nghe được hốc mắt hơi nóng, mặt mày cong cong, vô cùng nhu hòa và kính trọng, “Ngài mới là tổ mẫu cơ trí nhất của con.”

Khuôn mặt thái hậu nghiêm túc cuối cùng hòa hoãn lại, dờ khóc dờ cười, thờ dài nghĩ, mặc dù trải qua ba đời đế vương, nhưng mà cả đời này của bà đều phải thỏa hiệp, đối với trượng phu, đối với con trai, đối với tôn tử... Ai bảo bọn họ là người quan trọng nhất của bà, ai bảo bọn họ đều biết đồ người như vậy đây.

“... Đi đi, đem hoàng hậu của con đón trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Tây Di

Edit +Beta: Anky

Trước khi Mục Song Hàm hôn mê đã biết tình cảnh của mình, hơn nữa gặp nạn đã nhiều lần, trước lạ sau quen, sau khi tỉnh lại nàng vẫn thật bình tĩnh.

Liêu Nhã Lam rất kỳ quái: “Ngươi một chút cũng không sợ sao?”

Mục Song Hàm bày khuôn mặt than, đã vô lực châm chọc, trong lòng tự nhủ ngươi cứ bị trời bày tám lần rồi cũng sẽ bình tĩnh thôi!

Hỗn loạn được đến vị trí hoàng hậu này nàng dễ dàng sao?

“Sợ hãi cũng vô dụng, còn không bằng bớt chút sức lực, hướng chi, vì đạt tới mục đích, ta nghĩ ngươi cũng không dám đụng đến một cọng tóc của ta.”

Về mặt Liêu Nhã Lam nhăn nhó, hồi lâu sau khẽ gật đầu: “Ta biết rõ Chiêu Đế bệ hạ vô cùng để ý ngươi, cái gì cũng nói cho ngươi biết, nhưng ngươi cũng không cần không sợ hãi quá sớm...”

“Các người không mang chàng đi được, cũng chỉ có thể mang ta đi, lợi dụng địa vị của ta trong lòng chàng dẫn dụ chàng đến đây, ta nên cao hứng hay khổ sở?” Bất cứ lúc nào chỗ nào nằm cũng bị thương, chính là nàng.

Liêu Nhã Lam hung hăng lườm nàng một cái, “Đoạn đường này xa xôi, mặc dù không thể làm bị thương ngươi, cũng phải lăn qua lăn lại ngươi, ta có rất nhiều biện pháp, ngươi tốt nhất an phận chút!”

Mục Song Hàm nhún vai, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài xe, không gian bỗng nhiên yên tĩnh lại...

“Sẽ không phải đang suy nghĩ đến con trai ngươi chứ?” Liêu Nhã Lam cố ý đâm một dao vào trong lòng nàng.

Mục Song Hàm rũ mắt xuống, thân nhiên nói: “Ta tin tưởng bệ hạ.”

Nói xong, nàng cũng không lên tiếng nữa.

Liêu Nhã Lam cũng không muốn để ý nàng, đường xá xa xôi, một đường đều ở trên xe ngựa, dần dần cũng không rõ mấy ngày trời qua, chờ đến lúc cuối cùng cũng nhìn thấy thảo nguyên rộng lớn xanh mướt, Liêu Nhã Lam vui mừng đến phát khóc, hai tay khép lại làm một động tác, sau gáy Mục Song Hàm liền đau xót không còn biết gì.

Lần nữa tỉnh lại, nàng quả nhiên bị trói, mở mắt ra trông thấy chính là một cái lều, bên trong chỉ có một mình nàng.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, tựa hồ có người thấp giọng tranh chấp một hồi, sau đó một cô nương áo vàng đi vào, trong tay còn bưng thức ăn.

Mục Song Hàm ngẩng đầu nhìn lên, cô nương áo vàng kia mặc dù sắc mặt đen như mực, nhưng ngũ quan hình dáng có chút quen thuộc... Nhìn trong chốc lát, nàng bỗng đứng trợn to hai mắt, có chút khó tin: “Tình Nghi?”

Lạc Tình Nghi thần sắc hoảng loạn, vội vàng đặt tay lên môi, “Xuyt” một cái, quỳ ngồi xuống trước mặt nàng, cúi đầu nói: “Thực xin lỗi, A Hàm...”

Hốc mắt nàng phiem hồng, tựa như một khắc sau sẽ khóc lên.

Mục Song Hàm nhìn chằm chằm nàng, trầm mặc hồi lâu hỏi: “Đến tột cùng là thế nào?”

Lạc Tình Nghi thấy nàng không có ý tức giận mới bình tĩnh lại, cầm tay nàng, thanh âm đè ép rất thấp: “Nơi này là địa bàn của tộc trưởng Liêu thị Tây Di, lúc ấy ta đi theo nhị ca đến, tộc trưởng này rất nhiệt tình, còn giúp nhị ca hỏi thăm chỗ chôn cất của phụ thân ta, ta trốn trong đội ngũ sứ thần, sợ nhị ca trách ta vẫn luôn không dám hiện thân, nhưng dần dần, ta phát hiện nhị ca trở nên có chút quái lạ... A Hàm, muội không tưởng tượng nổi có bao nhiêu quý dị, khi ta phát hiện ra dị thường, lúc thử thăm dò xuất hiện ở trước mặt nhị ca, huynh ấy thế nhưng hoàn toàn không nhận biết ta, nhưng dung mạo tính tình huynh ấy vẫn như vậy, ta biết rõ, huynh ấy chính là nhị ca...”

Lạc Tình Nghi là một cô gái yếu đuối, vốn dựa vào một cỗ chấp niệm mà theo Lạc Đình đến Tây Di, ở nơi này là chốn xa lạ cách xa Đại Cảnh, đối mặt với Lạc Đình dị thường, nàng căn bản không dám lộ ra, chỉ có thể dè dặt trong khủng hoảng, hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Cho đến khi nhìn thấy Mục Song Hàm, tâm tình nàng mới suýt nữa sụp đổ.

Trong lòng Mục Song Hàm cách một tiếng... Chẳng lẽ là cô độc? Lạc Đình bị cô độc không chế? Nhưng huyết mạch duy nhất của Mạc thị ngoại trừ Lạc Chiêu Dực sớm đã... Đợi chút! Nàng bật thốt lên hỏi: “Tình Nghi, tỷ ở nơi này có từng gặp qua Phùng Như không?”

Lạc Tình Nghi có chút kinh ngạc, sau đó khẽ gật đầu, “Ta sợ nàng nhận ra ta, vẫn luôn tránh nàng...”

Mục Song Hàm cười khổ thở dài một tiếng — lúc trước Phùng Như mang máu của Lạc Chiêu Dực đi, thì ra là dừng ở nơi đây!

“Ta truyền tin tức về, chỉ sợ muội và Tiểu Thất còn chưa nhận được, nếu không muội cũng sẽ không bị bắt tới...” Lạc Tình Nghi có chút ảo não, dừng một chút lại cắn răng nói: “Mục đích của bọn họ ta còn chưa biết rõ, nhưng A Hàm muội yên tâm, ta sẽ không để cho bọn họ thương tổn muội... Nhị ca bên kia, chỉ cần nhị ca có thể khôi phục...”

“Tình Nghi!” Mục Song Hàm lại nói ngay: “Tỷ không cần hành động thiếu suy nghĩ, cứ giống như trước đây là được rồi.”

Lạc Tình Nghi khó hiểu, Mục Song Hàm trầm ngâm nói: “Hiện thời lưới đã trải xong, chỉ là còn thiếu người, chỉ có bệ hạ đến, sự tình mới có thể có khả năng chuyển biến tốt... Tỷ tin ta, ngàn vạn đừng vọng động!”

“Bệ hạ... Tiểu Thất hẳn sẽ đích thân tới sao?” Lạc Tình Nghi lẩm bẩm nói: “Nhưng hẳn hiện thời là vua của một nước!”

Mục Song Hàm ngẩn ra, sau đó thu mắt mà cười, “Chúng ta đều ở chỗ này, làm sao chàng ấy lại không đến?”

Lạc Tình Nghi nghe xong nhìn nàng, “Xem ra Tiểu Thất đối với muội thật sự chưa từng thay đổi... A Hàm, hiện tại ta hiểu rõ vì sao bọn họ lại thay đổi chủ ý bắt muội đến.”

Ngay người một lát, Lạc Tình Nghi liền rời đi, mấy ngày kế tiếp đều thỉnh thoảng tìm cơ hội đến chỗ Mục Song Hàm truyền lại tin tức.

Mục Song Hàm từ chỗ nàng cũng biết không ít chuyện, thì ra Tây Di thật sự không có ý tạo phản, không phải bọn họ không có lòng này, mà là người Tây Di đã vì nội loạn mà yếu thế đến một trình độ nhất định, nghe giọng Lạc Tình Nghi, vấn đề ở Tây Di là tòa thần điện kia cùng với chuyện không giải cô độc được.

Hai người cùng một nhịp thở, bởi vì Tây Di không thể so với Đại Cảnh, đây là một nơi chú trọng huyết mạch truyền thừa và tín ngưỡng dân tộc, cho nên căn nguyên đều ở chuyện Mạc thị bị đoạn tuyệt, thế nên đưa tới hậu họa vô cùng.

Lạc Đình cùng Lạc Tình Nghi tới đây lâu như vậy, thế nhưng cũng chưa tìm được nơi chôn cất của Phó tướng quân, Mục Song Hàm chợt nghe xong, liền nghĩ đến tòa thần điện thần bí nhất của Tây Di kia, nàng còn nhớ rõ Lạc Chiêu Dực cũng từng nhắc qua với nàng, tên “Lạc giả” vốn có nguồn gốc từ Lạc Giả Thần điện, là hoàng hậu Tông Dung đã qua đời đặt cho hẳn.

Tông Thước, Tông Dung, Lạc Chiêu Dực, Tây Di, thần điện... Đến tột cùng đã xem nhẹ cái gì đây?

Mục Song Hàm trầm mồi như tơ vò.

Sau đó nàng cũng không cần suy nghĩ, bởi vì tiếp sau đó, nàng đã bị dẫn vào tòa thần điện kia.

Ngày hôm đó coi như là một ngày tốt lành sáng sủa, Liêu tộc trưởng mang người đi ra bên ngoài lều, cung nghênh “khách nhân” tôn quý nhất của bọn họ.

Lạc Chiêu Dực ngẩng đầu hít thở, màu xanh biếc mênh mông, xa xôi phía bắc có một tòa núi cao, dưới chân núi có một kiến trúc đứng lặng im từ rất xưa, hơi thở trang nghiêm mà xưa cũ chứng tỏ nó tồn tại rất lâu.

“Chiêu Đế bệ hạ, Tây Di chào mừng ngài đến.”

“Các người cho trăm một lễ gặp mặt thật lớn đấy!” Lạc Chiêu Dực có chút châm chọc mở miệng, đằng sau, Trần Trầm đẩy Liêu Đăng bị trôi đi tới.

Ánh mắt Liêu tộc trưởng chợt lóe, “Bệ hạ, đây chẳng qua là một trò đùa không ảnh hưởng toàn cục, nếu như không làm vậy, sợ là không mời được bệ hạ đến,” nói xong, hắn khẽ khom lưng, làm một động tác thỉnh tội, “Ta đại biểu cho Tây Di dâng lên ngài lời xin lỗi chân thành nhất.”

Lạc Chiêu Dực lười phải cùng hắn hàn huyên, “Hoàng hậu đâu?”

“Chúng ta cũng không bạc đãi hoàng hậu nương nương, chỉ là nương nương đối với Lạc Giả Thần điện cảm thấy hứng thú, cho nên...” Liêu tộc trưởng bắt đầu dĩ buông tay, “Không biết bệ hạ đến nhanh như vậy, nương nương lúc này vẫn còn ở trong Lạc Giả Thần điện.”

“À?” Lạc Chiêu Dực lạnh lùng nói: “Trăm còn nhớ, thần điện của các người là nơi không để cho ngoại nhân tiến vào!”

“Đối với bệ hạ cùng nương nương tôn quý nhất, tất nhiên là có thể.” Liêu tộc trưởng giống như đang khắp nơi chứng tỏ ý thần phục, muốn hòa hoãn lửa giận của Lạc Chiêu Dực.

Lạc Chiêu Dực hừ lạnh một tiếng, ánh mắt dạo qua một vòng, hỏi: “Hiền vương tới đây thời gian cũng khá lâu, hiện tại ở nơi nào?”

Liêu tộc trưởng dẫn hần tiến vào lều trại, vừa đi vừa trả lời: “Đã phái người đi mời, Hiền vương điện hạ sẽ đến ngay, trước đó, chẳng lẽ bệ hạ không hiểu kỳ... Vì sao chúng tôi phải phí công sức lớn như vậy mời ngài đến sao?”

Lạc Chiêu Dực đương nhiên có vài phần biết rõ, nhưng hần biểu hiện một chút cũng không có hứng thú.

Thấy vẻ mặt hần không chút để ý, Liêu tộc thờ dài, “Ngài biết đại khái rất nhiều, nhưng nhất định cũng không chính xác.”

Lạc Chiêu Dực vẻ mặt như nhìn kẻ ngu ngốc, “Vậy người chịu nói ra đáp án chuẩn xác sao?”

Ngụ ý không cần nói cũng biết... Nếu đã không chịu nói cũng đừng ở đó lải nhải dài dòng, nghe thấy phiền!

Liêu tộc trưởng ghen hống, đúng lúc này Lạc Đình vén lều lên đi vào, cười kêu lên: “Tiểu Thất!”

Lúc này đã cách hơn một năm, Lạc Đình cũng không có thay đổi gì, vẫn ôn hòa thanh tú như vậy, trên mặt mang ý cười khi cửu biệt trùng phùng.

Lạc Chiêu Dực không biến sắc, khẽ mỉm cười, trong nụ cười lại mang theo chút lạnh lùng, “Nhị ca, đã lâu không gặp.”

Lạc Đình có chút bất đắc dĩ nhìn hần một cái, sau đó chuyển hướng sang Liêu tộc trưởng, Liêu tộc trưởng thức thời mang người ra khỏi lều trại, trước khi đi tựa như vô tình nhìn Lạc Đình tán thành.

“Ta biết rõ đệ vì chuyện của hoàng hậu mà trách ta, ” người vừa đi, vẻ mặt Lạc Đình lập tức trở nên ngưng trọng, tiến lên vài bước, thấp giọng nói: “Bất quá là ta có nỗi khổ tâm, chuyện này rất phức tạp, bây giờ không phải là lúc nói điều này, Tiểu Thất, đệ nhanh chóng đi với ta tới Lạc Già Thần điện đem Mục Song Hàm mang ra, nếu muộn e là có nguy hiểm đến tính mạng nàng!”

“Phải không, ” Lạc Chiêu Dực nghe xong lại bình tĩnh không thể tưởng tượng nổi, “Vậy vì sao huynh phải giúp đỡ Tây Di trối nàng đến? Lại vì sao trơ mắt nhìn nàng bước vào thần điện mà không ngăn cản?”

Lạc Đình dừng một chút.

“Phụ thân của Liễu Đan Nhận từng là sứ thần đóng trú ở Tây Di, huynh cùng Liễu Đan Nhận từng có một đoạn quá khứ, Liễu Đan Nhận ngược lại gả cho đại hoàng huynh... Thật là một cây châm dùi, chôn tới bây giờ cuối cùng có tác dụng, huynh nói dối, nhị ca, ” Lạc Chiêu Dực nói: “Kỳ thật huynh cùng Tây Di đã sớm có liên lạc.”

Sắc mặt Lạc Đình biến đổi, trầm mặc một hồi, mới chậm rãi nói: “Điểm này ta không phủ nhận, Tiểu Thất, ta từ nhỏ thân trúng cổ độc, nếu không phải có liên lạc với Tây Di đã sớm chết... Ta xác thực cùng bên này sớm có liên lạc, nhưng ta chỉ là vì sống còn, chưa từng làm chuyện gì nguy hại Đại Cảnh, nguy hại đến đệ.”

Lạc Chiêu Dực chẳng phản bác, mà là hỏi: “Vậy cổ độc của huynh giải thế nào?”

Lạc Đình không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Già Thần điện.

Lạc Chiêu Dực khẽ châm chọc cười cười, “Tất cả đáp án đều chỉ về phía tòa thần điện kia, trong thần điện đến tột cùng có cái gì?”

Lạc Đình cúi đầu nói: “Đó vốn là nơi cầu phúc cùng ban phúc, mà hiện thời, ai cũng không biết.”

“Là sợ ta sẽ không đi vào, cho nên đem A Hàm ép vào trước?”

Lạc Đình nghe vậy, lắc đầu nói: “Ta từng ngăn cản, nhưng không ngăn cản được... Tiểu Thất, đệ lại tin tưởng ta một lần, ta sẽ giúp đệ, mang nàng ra.”

Mục Song Hàm vẫn luôn cho rằng Lạc Già Thần điện hần là nơi tràn đầy ánh sáng, nhưng sau khi nàng bị ném vào mới phát hiện nơi này một mảnh đen như mực.

Cửa lớn đóng chặt, nàng cứng ngắc tại chỗ rất lâu, sau đó bắt đầu mò mẫm đi lại, đột nhiên một cánh cửa ngăm lạng lẽ xuất hiện, một bậc thang kéo dài hướng xuống lối đi nhỏ, quan trọng nhất là, dọc đường chỉ có một ngọn đèn dầu yếu ớt.

Mục Song Hàm giật mình, do dự, nàng không biết có nên đi xuống dưới không.

“Vào đi, ” bên tai vang lên một giọng nam cực kỳ nhu hòa, vang vọng trong thần điện trống trải, lại có vài phần mờ ảo ý vị, “Ta sẽ nói cho người biết, tất cả điều người muốn biết.”

Mục Song Hàm ngờ ngẩn, không phải bởi vì thanh âm này êm tai bao nhiêu, mà là thanh âm này... Thế nhưng rất giống Lạc Chiêu Dực.

Chỉ là Lạc Chiêu Dực rất ít khi dùng ngữ điệu nói chuyện nhu hòa như vậy, hần bình thường là thái độ ngạo mạn, khinh thường, trào phúng, lạnh lùng.

Nàng theo bậc thang đi xuống, cho đến khi lại thông qua một cửa ngăm, tầm mắt đột nhiên sáng lên, đập vào mi mắt vẫn là đại điện trống trải, ngẩng đầu nhìn lên trên, một chàng trai trẻ tuổi ngồi trên đại điện, tư thái tựa như Chiêu Đế bệ hạ lúc lâm triều.

Mục Song Hàm tròn to hai tròng mắt, khó có thể tin... Người này, tướng mạo người này ít nhất có chín phần tương tự với Lạc Chiêu Dực!

Ngoại trừ đôi mắt hắc, không phải là màu xanh u như Lạc Chiêu Dực, mà là màu đen giống như người bình thường.

“Người là ai?” Mục Song Hàm lẩm bẩm hỏi.

“Người đoán không được sao?” Người nọ mặc dù giọng nói nhu hòa, khuôn mặt lại mang theo vài phần cứng nhắc và cổ quái.

Mục Song Hàm đỡ tường, nằng rớt cuộc biết cái bị nằng xem nhẹ chính là gì.

Ở trong miệng mọi người, Tông Thước đều là nữ nhân ôn nhu thiện lương lại thông minh, như vậy vấn đề ở đây là, một nữ nhân như thế sẽ làm cho con của mình chết cùng với chính mình sao? Nàng thật sự là ôm hải tử nhảy vực mà chết sao?

Sau khi sinh hạ Lạc Cẩn, trong lòng Mục Song Hàm càng thêm mất cảm, suy ta ra người, bất cứ lúc nào chỗ nào, coi như bản thân mình không muốn sống nữa, nàng tuyệt đối cũng không để Lạc Cẩn xảy ra chuyện.

Cho nên, cho nên đứa bé kia quả thật không chết sao?

Lòng bàn tay ẩm ướt một mảnh, Mục Song Hàm phục hồi tinh thần lại, chẳng biết từ lúc nào đã ra một thân mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Kết cục

Edit +Beta: Anky

Khiếp sợ xong, Mục Song Hàm không lên tiếng, nam nhân ngồi trên cao cúi đầu nở nụ cười, dịu dàng đến mức khiến người khác rợn cả tóc gáy, “Xem ra người đoán được.”

“Người là con trai của Hoàng quý phi Tông Thước.” Mục Song Hàm than thở một tiếng, “Ta cuối cùng đã hiểu tại sao Tây Di lại có nhiều hành vi cổ quái như vậy, nếu như người giết đây là người, vậy thì không kỳ quái.”

Nam nhân trên cao hé ra khuôn mặt giống Lạc Chiêu Dực, nhếch khóe miệng, cực kỳ mê người: “Con trai của Tông Thước? Ta và hắn sinh ra cùng lúc, buổi tối kia mưa to bằng bạc, một mảnh hỗn loạn, bản thân cả hai tỷ muội kia cũng phân không rõ ai mới là con của các nàng, người làm sao dám khẳng định ta là con trai của Tông Thước như vậy?”

Mục Song Hàm càng lúc càng cảm thấy lạnh, “Văn Đế trước khi chết sớm đã nói rõ tất cả, đây vốn là sự thật.”

“Thật sự là ngây thơ, nếu Văn Đế đủ thông minh, cũng sẽ không cùng Tông Dung rơi vào kết cục như vậy, luận tâm cơ, ông ta không phải là đối thủ của Tông Thước, Mục hoàng hậu, người cũng là người làm mẫu thân, nếu đổi lại là người, cam lòng mang theo con của mình đi lên con đường chết sao?”

Hắn bỗng dưng cười to, mui phần trào phúng, “Cho dù Tông Thước thông minh thiện tâm, cũng đánh không lại thiên tính mẫu tử, năm đó bà làm một chuyện, tạo thành bi kịch cho vài người, cũng làm cho cuộc đời còn lại của mình đều vượt qua trong hổ thẹn, buồn cười chính là, trước khi chết bà còn nói với ta không hối hận... Ha ha ha, không hối hận, buồn cười!”

Lòng bàn tay Mục Song Hàm ẩm ướt, trong lời nói của người trước mặt này lại lộ ra tin tức nào đó đủ để lật đổ sự thật trước đó, trong đầu nàng hỗn loạn một mảnh, ý tưởng duy nhất chính là tô tiên họ quá nghiệp chương!

“Người...”

Hắn đột nhiên đưa tay “Xuyt” một cái, “Yên tĩnh một chút, hoàng hậu xinh đẹp, người phải nhìn... Ta làm sao đoạt lại tất cả thuộc về ta!”

Bàn tay hắn đè xuống, sau lưng Mục Song Hàm vô lực, phản ứng không kịp bị trôi trên tường lần nữa, mặt tường xoay một vòng, quay về yên lặng, mà trên mặt tường chỉ có một cái lỗ thật nhỏ.

Cửa chính thần điện lần nữa mở ra, lần này, đi vào là Lạc Chiêu Dực và Lạc Đình.

Ánh mặt trời chiếu vào, vừa nhìn có thể thấy được một bức tượng thần, cầm trong tay quyền trượng, một người Tây Di được thờ phụng, mang mạng che mặt, thấy không rõ khuôn mặt, chỉ có một đôi mắt, xanh thẫm như bầu trời xanh.

“Đó chính là Lạc Già thần Tây Di thờ phụng.”

“Người sống sờ sờ không tin, lại tin thần gì đó,” Lạc Chiêu Dực hừ lạnh một tiếng, “Nhàm chán!”

Lạc Đình bắt đầu kể, “Đây là tín ngưỡng truyền thừa mấy trăm năm của Tây Di...”

“Đáng tiếc càng tín ngưỡng càng dễ bị người ta lợi dụng!” Lạc Chiêu Dực nhàn nhạt nói tiếp, “Một đám không có đầu óc, nghĩ cũng biết đây là tổ tiên sớm nhất của Tây Di, đã từng cùng khai triều với Đại Cảnh, tổ tiên giống vậy, con cháu hậu bối không có bản lĩnh chinh chiến cả vùng đất, liền đem những thứ này che mắt lừa dối lấy tiếng, lại lan truyền lời tiên đoán quỷ quái che dấu nội tâm nhất gan... Trời sinh mắt màu lam? Lạc Già Thần? À, đã không có bản lĩnh, máu xanh mắt xanh cũng vô dụng!”

Lạc Đình: “...”

Lạc Đình không nói gì hồi lâu, mới nói một câu, “Người trong cuộc u mê, ngoài cuộc tỉnh táo.”

Lạc Chiêu Dực tặng hắc hắc cười: “Ha ha.”

Không thấy được hoàng hậu Chiêu Đế bệ hạ vẫn ở trong trạng thái táo bạo.

“Nói hay, đáng tiếc phần lớn người cũng không nhìn thấu bằng bệ hạ, bị lá cây che mắt, không thấy thái son, Tây Di truyền thừa đến nay, thật đáng buồn lại đáng thương.”

Lạc Đình thần sắc khê biến.

Lạc Chiêu Dực híp híp mắt: “Ài?”

Cánh cửa tối tăm lại mở, “Lạc Quy, người tên Lạc Chiêu Dực, ta tên Lạc Quy.”

Người là thiên chi kiêu tử.

Mà ta là từ địa ngục trở về.

“Già thần già quỷ.” Lạc Chiêu Dực liếc qua, đi vào, cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt giống hắc chín phần kia mới ngo ngắc.

Một trên một dưới, hai tầm mắt đối diện nhau.

Cửa ngậm lại đóng chặt, trong điện đen nhánh một mảnh, ngọn đèn chớp tắt, u lạnh yên tĩnh.

Lạc Chiêu Dực đột nhiên có một loại cảm giác không biết nên khóc hay cười.

Một đôi phụ tử, một đôi tỷ muội, Đại Cảnh hoàng triều và Tây Di, người trước mắt này cùng bản thân hắc... Tựa như một cái vòng tròn, từ mở đầu cuối cùng về đến điểm cuối, sau đó có người trào phúng nói cho người biết, à, đây là số mệnh.

Thật lâu, Lạc Chiêu Dực bình tĩnh hỏi: “Hoàng hậu của ta đâu?”

“...” Lạc Quy trong nháy mắt im lặng, tựa hồ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, “Dưới tình huống này, câu nói đầu tiên của người thế nhưng đang hỏi một nữ nhân? Người một chút cũng không hiểu kỳ vì sao ta còn sống sao? Người không muốn biết năm đó đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lạc Chiêu Dực chém đinh chặt sắt nói: “Quá khứ đã qua, hiện tại có được, ta chọn về sau.”

“Quá khứ, hiện tại... Đứng, người đương nhiên có thể nhẹ nhàng bước qua quá khứ, nhưng đó là bởi vì quá khứ của người là hoàng tử cao cao tại thượng, quyền thế vinh hoa, ngàn vạn sủng ái cần gì cũng có... Tên, thân phận, địa vị... Người cướp đi tất cả vốn nên thuộc về ta!” Lạc Quy bị câu nói của hắc chọc giận, hơi có chút điên cuồng, “Người vốn nên là ta, mà ta vốn nên là người, từ đầu đến cuối người rõ ràng là đồ giả mạo ăn cắp!”

Lạc Chiêu Dực cười lạnh: “Chỉ bằng gương mặt dịch dung này của người, có tư cách nói những thứ này?”

Lạc Quy như phát cuồng vỗ chân, vừa nói vừa cười, lại giống như đang kêu khóc, hắc thông thả nâng tay, kéo lớp da trên mặt xuống, lộ ra gương mặt đầy vết sẹo, thấy không rõ khuôn mặt thật sự, xấu xí mà dọa người, “Ta không có tư cách? Ha ha ha, gương mặt này bị hủy, hai chân này bị phế, đều là nẫu thân Tòng Thước của người ban tặng! Nếu như không phải bà ta thay đổi thân phận của chúng ta, kẻ phải nhận điều này vốn chính là người... Ta ở địa ngục đi vài vòng, thật vất vả mới còn sống, thật vất vả đi tới một bước hôm nay, không có ai có tư cách hạn các người hơn ta!”

“Chết không đối chứng, người nói thế nào cũng được.” Lạc Chiêu Dực nghe được cực kỳ hồ hững.

Tòng Dung vì hải tử điên cuồng hai mươi năm, Văn Đế trước khi chết chữ chữ giết tâm, cho tới bây giờ, người trước mắt này lại đem sự thật xoay trở về chỗ cũ... Nhưng kỳ thật hắc sớm đã không muốn để ý, thật thật giả giả, hư hư thật thật, sau hóa loạn ở Phụng Nghi Cung, những thứ này đã không còn chút ý nghĩa nào.

Hắc có Mục Song Hàm, có Lạc Cần, đó mới là trần bảo trong quảng đời còn lại của hắc.

Lạc Quy khoe miệng hơi giương, nổi bật lên gương mặt tràn đầy vết thương càng thêm xấu xí, hai tay hắc nhấn xuống cơ quan nào đó, toàn bộ đại điện ầm ầm chuyển động.

Sau khi yên tĩnh, hiện ra ngay trước mắt lại là một... Mộ địa tồn tại.

Ngon đèn chớp tắt lóe lên, từng dãy quan tài, từng khối thi thể, máu chảy tràn lan... Tựa như địa ngục trần gian.

“Quả nhiên...” Lạc Đình lẩm bẩm tự nói một câu, thanh âm thấp không thể nghe thấy.

Lạc Chiêu Dực cũng hiểu rõ: “Khó trách các ngươi tìm không thấy hài cốt của Phó Nghiêu, hài cốt của mọi người trong tộc Mạc thị đều bị đào lên, rơi vào trên tay hắn, Phó Nghiêu cũng không ngoại lệ... Đường đường là Tây Di thần điện, bên dưới lại che giấu tội nghiệt như thế!”

Thần thánh ở trên, vong hồn lại không được an bình.

“Tội nghiệt? Ngươi cho rằng đây là ai làm hại?” Lạc Quy vươn tay, ống tay áo phát nhẹ qua, cánh tay kia gầy như que củi, như một lão nhân gần đất xa trời, “Chỉ cần có thể sống sót, cho dù biến thành ma quỷ, ta cũng không tiếc!”

“Thì ra là như vậy,” Lạc Đình lẳng lặng nói: “Ngươi lấy hài cốt huyết mạch của tộc thân làm chất dẫn, luyện hóa cổ độc để duy trì tính mạng của mình, cho nên ngươi mới có thể sống đến hôm nay...”

Lạc Quy cổ quái nở nụ cười, “Nhị hoàng tử Đại Cảnh, hiện thời là Hiền vương điện hạ, ngươi không phải vẫn luôn hao hết tâm tư muốn tìm được phương pháp giải cổ độc của ngươi sao? Liều lão nhân không biết, chỉ có ta biết rõ.”

Lạc Chiêu Dực đuôi lông mày vừa động, Lạc Đình lắc đầu nói: “Ngươi không cần phải nói nữa.”

“Thiên hạ này, chỉ còn lại một người có thể giải được cổ độc cho ngươi, chỉ cần ngươi giết hắn, rút cạn tất cả máu của hắn một lần nữa luyện thành mẩu cổ, có thể dẫn ra được từ cổ!” Lạc Quy cười nói: “Đáng tiếc hài cốt Mạc thị đều bị ta hút khô rồi, nếu không cũng không phải chỉ có một biện pháp này.”

Người này là ai, không thể nghi ngờ.

Lạc Đình khẽ thở phào một cái, giống như điều luôn vây khốn hắn cuối cùng tan hết tựa mây trời... Kỳ thật, hắn sớm đã đoán được vài phần, đoán được hắn muốn sống sót, Lạc Chiêu Dực sẽ phải chết. Lúc trước hoàng hậu Tông Dung bảo hắn đến Tây Di, là vì bà cũng không biết Mạc thị sớm đã tuyệt tử, đồng thời, cũng chặn hết con đường sống của Lạc Đình.

Lạc Chiêu Dực không nghiêng đầu nhìn, giọng nói hần lạnh lùng: “Giết ngươi, cũng giống vậy!”

“Không giống vậy, Tiểu Thất,” Lạc Đình vẫn ôn hòa thân thiết, không, phải nói là hắn rút cuộc cũng buông xuống cái gì, trở nên càng thêm tự tại bình thản, “Hắn đã không thể xưng là một người.”

“Thông minh,” Lạc Quy chắc chắn than thở, có chút tiếc nuối, “Xem ra ngươi sẽ không động thủ? Thiệt thòi ta còn muốn giúp ngươi một tay, Lạc Đình, Tình Nghi công chúa của ngươi vẫn luôn đợi ngươi... Từ khi vừa sinh ra đã là quân cờ của người khác, cho tới bây giờ cũng chưa từng sống vì chính mình, ngươi thật có thể cam tâm?”

Lạc Đình thật sự không yêu Lạc Tình Nghi sao? Đáp án dĩ nhiên là không phải.

Công chúa tôn quý, lại cam tâm tình nguyện buông tha tất cả truy tìm hắn, nhiều năm làm bạn, làm sao có thể không cảm động không yêu thích?

Nhưng hắn không thể yêu, cũng yêu không được.

Hắn chưa bao giờ sợ cái danh huynh muội, thân phận cách biệt, chỉ sợ sinh ly tử biệt, lỡ làm nạng cả đời.

Cho nên hắn chỉ có thể tránh né, lấy thân phận của một huynh trưởng mà quan tâm bảo vệ nàng, lại không thể nào tiến thêm một bước.

“Không cam lòng là chuyện của ta, không tổn sức ngươi lo lắng!”

Lạc Quy muốn kích hắn đối phó Lạc Chiêu Dực, trước buộc bọn họ tự giết lẫn nhau, nếu không sẽ không vào lúc này nói ra tất cả.

Lạc Đình hiểu rất rõ ràng.

“Được, được, được!” Lạc Quy giãn quá thành cười, “Vậy các ngươi đều đi chết đi!”

Hắn vừa dứt lời, một giọng nữ mang theo tiếng cười lạnh vang lên, “Chỉ sợ người chết sẽ là ngươi!”

Ánh mắt Lạc Chiêu Dực sáng rực lên, cuối cùng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Quy bỗng chốc quay đầu, sợ hãi thất sắc, thấy Mục Song Hàm vốn nên bị trói lại hoàn hảo không tổn hao gì đi ra, phía sau nàng còn đi theo... Liều Nhã Lam!

“Ngươi...”

“Không nghĩ tới sao?” Mục Song Hàm thần nhiên nói: “Đây vốn là kế trong kế, không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con?”

Lạc Chiêu Dực cầm tay nàng, nàng mím môi cười, “Bệ hạ, để chàng lo lắng rồi.”

“Không có việc gì là tốt rồi.” Lạc Chiêu Dực sờ gò má nàng, hừ nhẹ một tiếng, trở về lại tính sổ một chút!

Liêu Nhã Lam bĩu môi, một bộ dáng nhìn không được.

“Liêu Nhã Lam? Ngươi dám phản bội?”

“Nói khó nghe như vậy làm gì, ” Liêu Nhã Lam khinh thường nói: “Nếu không phải lúc trước bị ngươi lừa gạt, tộc Liêu thị của chúng ta cũng sẽ không trúng cổ độc bị ngươi khống chế, lá mặt lá trái*, khổ tâm mưu đồ, chúng ta vốn dĩ vì chính ngày hôm nay!”

(*Lá mặt lá trái: Thành ngữ chỉ sự lật lọng, tráo trở, để trở mặt, không trung thực)

Lạc Quy khó có thể tin: “Đây là các ngươi hợp diễn một vở kịch? Không, không thể nào!”

Hắn tất nhiên cũng có người theo dõi, trong tin tức truyền về, Liêu Nhã Lam và Liêu Đăng đích xác là ở Đại Cảnh gây ra không ít chuyện, không nói cái khác, chính là lúc trước suýt nữa làm hại Mục Song Hàm là chuyện không thể giả được!

“Diễn trò làm sao có thể gạt được ngươi?” Liêu Nhã Lam lại bĩu môi, lạnh lẽo nhìn Lạc Chiêu Dực, trong lòng tự nhủ mạng của nàng cũng thiếu chút nữa không còn!

Lạc Chiêu Dực lạnh như băng liếc nhìn nàng một cái, Liêu Nhã Lam vô thức nhích về phía bên cạnh, sợ run cả người, vị này mới là đại ma vương được không.

Kỳ thật bắt đầu từ rất sớm, Lạc Chiêu Dực đã hoài nghi Tây Di có vấn đề, nhất là sau hòa hoãn ở Phượng Nghi Cung, hắn đã thiết hạ một loạt kế hoạch.

Cố ý để cho Phùng Như trốn, đến điều tra người sau lưng nàng ta, đây là thứ nhất.

Bọn người Liêu Nhã Lam tới Đại Cảnh ở trong dự liệu của hắn, đây chẳng qua là quân cờ di chuyển trên bàn cờ của hắn, hắn cần bọn họ ở Đại Cảnh nháo ra chuyện để che mắt Lạc Quy, cho nên lấy tính tình của hắn, mới có thể dễ dàng tha thứ cho Liêu Nhã Lam và Liêu Đăng cứ luôn làm loạn, mà không giết... Đây là thứ hai.

Về sau Lạc Đình một bước này là mấu chốt, cổ độc của Lạc Đình không giấu Lạc Chiêu Dực, khi đó hai người cũng chưa hoàn toàn thông suốt, nhưng bọn họ thật sự hiểu rất rõ đối phương, không cần phải nói liền biết phải làm sao, cho nên Lạc Đình đến Tây Di, tìm phương pháp giải độc là một mặt, mặt khác là tra về Tây Di! Liễu Đan Nhận là Lạc Đình an bài, trước đó cũng không báo cho Lạc Chiêu Dực... Bọn họ làm việc hoàn toàn là dựa trên một loại cân bằng vi diệu, nguy cơ tín nhiệm cũng là thật, cuối cùng vẫn quy về cùng một mối. Đây là thứ ba.

Liêu Nhã Lam bắt cóc Mục Song Hàm cũng là đạo lý tương đồng, Đại Cảnh để hậu đều là người thông minh, lại ở địa bàn của mình, nếu thật sự bị người dễ dàng trói lại, đó mới là thật sự không cần lăn lộn. Liêu Nhã Lam lúc trước năm lần bảy lượt tìm Lạc Chiêu Dực nói chuyện, trong lời nói sớm đã âm thầm lộ ra rất nhiều, đó chính là kỳ thật bọn họ có cùng chung một mục tiêu!

Cho nên Mục Song Hàm dễ dàng bị trói, Liêu Nhã Lam trói người rồi còn có vận khí tốt để đào tẩu, ngoài mặt không nói, kỳ thật trong lòng mọi người biết rõ, lúc ấy Liêu Nhã Lam hỏi Mục Song Hàm vì sao không vội, Mục Song Hàm chỉ nói một câu ngươi không dám là đem nàng chặn trở về, bởi vì Liêu Nhã Lam thực sự không dám.

Đây là một loại trời biết đất biết người biết ta biết mọi người đều biết... Nhưng chính là hợp tác không nói rõ!

Mà mọi người hành sự hết lần này tới lần khác thật đến không thể thật hơn nữa, Liêu Nhã Lam tìm có, Liêu Đăng gây chuyện, Lạc Chiêu Dực nhốt người, Mục Song Hàm bị trói, Lạc Chiêu Dực thuận lý thành chương đến tìm người... Không hề có một điều giả bộ, Lạc Quy lợi hại hơn nữa cũng tìm không được sơ hở!

Chính bởi vì có loại cân bằng biết rõ trong lòng này, ngày đó Mục Song Hàm mới báo cho Lạc Tĩnh Nghi không cần vọng động. Lạc Tĩnh Nghi có thể ngây ngốc ở Tây Di thời gian dài như vậy, cũng không phải người bên này quá ngốc không phát hiện ra, mà là tất cả mọi người nhắm mắt bỏ qua một mắt.

Lạc Chiêu Dực tức giận duy nhất chính là trước lúc Mục Song Hàm bị đẩy vào thần điện, nhưng vì ổn định Lạc Quy, không để hắn hoài nghi, Liêu Nhã Lam bọn họ cũng thực sự không có biện pháp, cũng may Liêu Nhã Lam tìm đúng cơ hội, thừa dịp hai người Lạc Chiêu Dực giữ chân Lạc Quy cứu Mục Song Hàm, mới vẫn hỏi được chút ẩn tượng, nếu không cho dù giải quyết được Lạc Quy, bọn họ bên này cũng không giải quyết được Chiêu Đế bệ hạ...

Mục đích của Lạc Quy là muốn thay thế Lạc Chiêu Dực, đoạt lại hết thảy, cho nên hắn mới trăm phương ngàn kế lợi dụng Tây Di thiết kế cho Lạc Chiêu Dực tiến vào thần điện.

Liêu thị bộ tộc là muốn diệt trừ Lạc Quy, thoát khỏi khống chế, cơ hội duy nhất chính là vào lúc Lạc Chiêu Dực tiến vào, loại thời điểm này Lạc Quy mới có thể buông lỏng cảnh giác.

Lạc Đình vừa muốn tìm thuốc giải, vừa giúp Lạc Chiêu Dực.

Lạc Chiêu Dực muốn tiêu diệt nhân tố không ổn định, cùng với bắt được người sau lưng Phùng Như, vì chuyện Phượng Nghi Cung bị hỏa hoạn tiêu rụi, cuối cùng, mặc dù Văn Đế Tông Dung cố ý chịu chết, nhưng lừa kia là Phùng Như đốt.

Mục Song Hàm thân ở trong đó, tất nhiên toàn tâm toàn ý giúp bệ hạ nhà nàng.

Đây là một bàn cờ, bất quá là xem ai cao minh hơn mà thôi.

“Các ngươi, các ngươi...” Lạc Quy giận quá hóa cười, “Tốt, các ngươi hợp lại tính kế ta!”

Lạc Chiêu Dực lãnh đạm nói: “Ngươi muốn thay thế ta, nhưng hiển nhiên, ngươi không có bản lĩnh này! Vậy bị xem như quân cờ, cũng là gieo gió gặt bão!”

“Ta gieo gió gặt bão? Là ngươi, là các ngươi có lỗi với ta!” Sắc mặt Lạc Quy dữ tợn dọa người, khàn giọng nói: “Ta không sai, sai chính là các ngươi!”

“Chuyện đổi con, hiện tại đã nói không rõ ràng được, nhưng ngươi để tay lên ngực tự hỏi xem, Tông Thước thật sự từng hại ngươi sao?” Mục Song Hàm cau mày nói: “Nếu ta không đoán sai, rơi xuống vách núi, Tông Thước cũng là bị bắt đắc dĩ, nhưng ngươi còn có thể sống được, nhất định là bà ấy dùng thân thể của mình bảo vệ ngươi, vô luận ngươi có phải con trai của bà ấy không, bà ấy cũng đã hy sinh chính mình bảo vệ ngươi... Bà hy vọng người hào hào sống sót, nhưng ngươi đã làm gì? Ngươi nhìn xem ở đây thi thể đầy đất, đều là thân tộc của ngươi, nhưng ngươi khiến bọn họ chết cũng không thể an bình!”

Bất kể thế nào, trong lòng Mục Song Hàm vẫn tin tưởng Lạc Chiêu Dực là con của Văn Đế và Tông Dung, nàng cảm thấy là Tông Thước vì để cho Lạc Quy sống sót, nói lời nói dối có thiện ý, bà ấy cho Lạc Quy một chấp niệm, yêu cũng tốt, hận cũng được, bà là muốn cho Lạc Quy sống sót.

Đáng tiếc Tông Thước đã sớm chết, thân phận của Lạc Chiêu Dực và Lạc Quy, nhất định là nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí, trong nội tâm tin tưởng cái gì, chính là cái đó.

“Cướp đi tất cả của ngươi không phải là Tông Thước, cũng không phải là bệ hạ, mà là chính bản thân ngươi!”

“Cuồng từ đoạt lý! Nếu không phải Tông Thước đổi con, hôm nay gặp tất cả chuyện này cũng không phải ta mà là hần!” Lạc Quy chỉ Lạc Chiêu Dực, “Ta căn bản không cần nữ nhân kia lấy mạng bảo hộ, ta vốn có thể thật tốt, không cần gặp những thống khổ này...”

Trong lòng hần biết đại thế đã mất, hết thấy tính kế đều đã thành vô ích, cơ hội cuối cùng chính là...

“Cẩn thận!”

“Mau tránh!”

Vạn mũi tên cùng xuất hiện!

“Các ngươi đều đi tìm chết đi!” Lạc Quy giống như lệ quỷ, chỉ cần những người này đều chết hết, hần vẫn có thể tiếp tục cái kế hoạch thay thế Lạc Chiêu Dực!

Mọi người tránh ở sau quan tài, nhưng quan tài cũng che chắn không được bao lâu, trừ phi có người dừng cơ quan lại, mà cơ quan lại ở trên ghế ngồi của Lạc Quy!

Lạc Chiêu Dực nắm chặt chuỗi kiếm, trong lòng Mục Song Hàm chột cứng lại.

Đúng lúc này, Lạc Đình lại nhảy ra ngoài trước một bước!

“Nhị ca!”

Mưa tên ngừng lại.

Lạc Quy bị một kiếm xuyên tim, ngã ở trên ghế, toàn thân Lạc Đình cũng đầy máu, khắp nơi chảy xuyết, điểm chết người nhất chính là, mấy cái ám tiễn xuyên thấu thân thể hần.

Lạc Chiêu Dực ra tay nhanh như chớp, điểm đại huyết quanh người hần, giọng nói vừa lạnh lại run, cơ hồ là sợ hãi, rùng rợn với hần: “Huynh làm loạn ra về anh hùng cái gì!”

Sắc mặt Lạc Đình trắng bệch một mảnh, lại nở nụ cười, vô cùng trầm tĩnh, “Dù sao cũng phải chết, đều giống nhau thôi...”

“Huynh sẽ không chết!” Lạc Chiêu Dực lập tức phân phó Liễu Nhã Lam ra ngoài tìm đại phu.

“Tiểu Thất, ta thực sự đã làm sai một vài chuyện, khụ khụ...” Khóe miệng Lạc Đình tràn ra máu.

Mắt Lạc Chiêu Dực đỏ như tia máu, “Chỉ cần huynh không chết, ta sẽ không trách huynh, không có ai sẽ trách huynh!”

“Nhị ca, ” Mục Song Hàm che miệng, nước mắt tràn mi, nghẹn ngào gật đầu, “Huynh đừng nói chuyện, huynh nhất định phải sống sót, Tĩnh Nghi vẫn còn đang chờ huynh!”

Lạc Đình cố hết sức lắc đầu, “Nói cho Tĩnh Nghi, ta đã rời khỏi nơi này, ta đã quên nàng, đừng để nàng trông thấy ta, đừng để nàng biết rõ...”

Kỳ thật kết cục như vậy, Lạc Đình sớm đã đoán được vài phần, cho nên hắn không bị cổ độc khống chế, nhưng vẫn giả bộ không nhớ rõ Lạc Tĩnh Nghi, bởi vì cho dù hiện tại có thể còn sống sót, hắn cũng không thể nào hại chết Lạc Chiêu Dực để giải độc cho chính mình.

Những lời như lòng người khó dò này, hắn không muốn tự mình đi nghiệm chứng.

Lạc Đình cười, tay nhuộm máu cầm tay Lạc Chiêu Dực, “Tiểu Thất, như vậy không thể tốt hơn...”

Hắn vẫn là nhị ca tốt nhất trong trí nhớ của bọn họ.

“... Các người đều như vậy, tất cả các người đều cứ như vậy!” Lạc Chiêu Dực nhìn toàn thân Lạc Đình đầy máu, bộ dáng càng ngày càng suy yếu, giống như thân ảnh của Văn Đế cùng Phượng Nghi Cung ngày ấy, hắn phất chốc điên cuồng cười một tiếng, “Hy sinh chính mình, lấy cái chết để đền tội? Có phải các người đều cho là mình thật vĩ đại không?”

Lạnh lùng lại trào phúng.

Lúc trước ở Phượng Nghi Cung, Lạc Chiêu Dực đã hôn mê, không kịp nói gì với Văn Đế Tông Dung nữa, nhưng bây giờ hắn cuối cùng có thể nói ra.

Từ nhỏ đến lớn, không thể nói hắn chưa từng được yêu thương, ngược lại, hắn có được rất nhiều người yêu thương, nhưng kết quả là, mỗi một phần đều thành tra tấn và gánh nặng.

“Không, không phải vậy...” Sắc mặt Lạc Đình vốn bình tĩnh an tường đã vỡ vụn, hô hấp hắn dồn dập, bỗng nhiên lại giằng co, ý niệm muốn chết lúc đầu tồn tại trong lòng và sự thanh thản đều bị che lấp, khóe miệng hắn không ngừng tràn ra máu, cơ hồ một giây sau sẽ tắt thở, nhưng trong lòng hắn lại chột sinh ra một phần chấp niệm, phần chấp niệm này làm cho ý niệm muốn sống của hắn một lần nữa bùng cháy lên.

Hắn muốn giải thích, giờ phút này lại nói không ra lời.

Mặc dù bộ dáng đó của Lạc Chiêu Dực là lạnh lùng, tay chuyển vận nội lực bảo vệ tâm mạch cho hắn lại chưa từng buông qua, hắn lảng lảng nói: “Cái chết thật sự rất đơn giản, ta lại hy vọng các người sống sót mà đền tội.”

Hắn nói chính là các người, mà không phải người.

Lạc Đình vô lực nhắm mắt lại, khóe mắt đột nhiên chảy nước mắt xuống, hắn nhớ tới hình ảnh Văn Đế đem Lạc Chiêu Dực giao cho hắn, xông vào biển lửa, cũng nhớ tới cảnh tượng Lạc Chiêu Dực ở trong mưa to Lạc Chiêu Dực quỳ trên mặt đất dùng bàn tay đào mặt đất khô cằn...

“Bệ hạ?” Mục Song Hàm kinh ngạc nhìn Lạc Chiêu Dực.

Lạc Chiêu Dực không nói nữa, bởi vì cuối cùng Liêu Nhã Lam mang theo đại phu chạy tới.

Một năm sau, thịnh thế như gấm, quốc thái dân an.

Trên tường thành, đế hậu nắm tay mà đứng, đưa mắt nhìn binh mã rời đi, dẫn đầu là vị tướng lĩnh trẻ tuổi khuôn mặt non nớt lại vô cùng kiên nghị, cầm trong tay trường thương màu đen, phần chân oai hùng.

Mục Song Hàm khẽ thở dài.

Lạc Chiêu Dực nói: “Đây là lựa chọn của Mục Nhung, nam nhi chí ở bốn phương, không cần quá mức lo lắng.”

Chuyện Tây Di, mặc dù thần phục Đại Cảnh, vẫn còn có thật nhiều cọc ngầm chưa trừ, mấy bộ tộc liên quan cũng bắt đầu rục rịch, mà Mục Nhung tham gia tỷ võ, đoạt được trạng nguyên, chủ động xin ra trận vì quân phân ưu đi biên cảnh trước, Mục Song Hàm cùng hắn âm thầm nói chuyện một hồi, cũng dò hỏi qua ý của cha mẹ, cuối cùng cũng quyết định xong.

Hùng ưng lớn lên, tất nhiên sẽ rời đi sào huyệt, vật lộn trên trời cao.

“A Nhung trưởng thành, thiếp không lo lắng, ” Mục Song Hàm thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu cười, “Thiếp chỉ là đang nghĩ tới lúc ấy ở Lạc Già Thần điện, thiếp muốn hỏi chàng một vấn đề, về sau vội vàng trấn an Tĩnh Nghi, thiếp lại quên mất, giờ phút này bỗng nhiên lại nghĩ tới...”

Trời cao cuối cùng lưu lại một con đường sống, Liêu Nhã Lam mang người tới kịp, Lạc Đình cũng không bỏ mình.

Đám người Liêu tộc trưởng tìm được bút ký của Tông Thuộc để lại cho Lạc Quy, ghi rõ phương pháp giải trừ cổ độc. Lạc Quy nói không sai, chỉ là cố ý nói thành cực đoan, giải cổ độc trong người Lạc Đình xác thực cần máu của Lạc Chiêu Dực, nhưng cũng không cần tất cả.

Mặc dù trong quá trình giải cổ độc, Lạc Chiêu Dực mất máu quá nhiều đường nửa năm mới tốt lên, nhưng hai người cuối cùng đều bình an vô sự.

Lạc Đình đầu tiên là một thân bị thương, lại trải qua giải độc, cả người cơ hồ là nửa chết nửa sống, mặc dù sống sót, nhưng từ nay về sau lại không thể động võ.

Về sau Lạc Tĩnh Nghi nói với Mục Song Hàm như vậy mới đúng, xem Lạc Đình về sau còn dám đắc tội nàng không, chọc nàng giận đánh một chưởng qua cũng không thể đánh trả!

Lúc ấy Mục Song Hàm dở khóc dở cười, ngẫm lại cũng hiểu Lạc Tĩnh Nghi kỳ thật là may mắn, cũng chỉ mất đi võ công mà thôi, cho dù Lạc Đình từ đó thành phế nhân, chỉ cần hắn có thể còn sống, chính là an ủi lớn nhất đối với Lạc Tĩnh Nghi.

“Vấn đề gì?”

Mục Song Hàm nói: “Lúc ấy chàng cố ý nói như thế, kỳ thật chỉ là muốn kích thích ý niệm sống sót trong đầu nhị ca phải không?”

Lạc Chiêu Dực nghe vậy liền hừ lạnh: “Trẫm mới không có hảo tâm như vậy! Chính là cố ý chọc giận huynh ấy, tức chết huynh ấy là tốt nhất!”

“...” Mục Song Hàm oán thầm, nhìn bộ dạng kiêu ngạo này đi!

Lạc Chiêu Dực lại nói: “Huynh ấy mạng lớn sống sót, nhưng nợ trẫm món nợ lớn!”

“... Cho nên người ta còn chưa khỏe hẳn đâu, chàng đã đưa một đồng tấu chương đến lần qua lần lại huynh ấy?” Mục Song Hàm dở khóc dở cười, nàng ngẫm lại độ cao của đồng tấu chương kia, cảm thấy không chừng Lạc Đình còn cảm giác lúc trước chết sẽ tốt hơn đây! Có thể tưởng tượng về sau Lạc Đình nhất định sẽ bị Chiêu Đế bệ hạ lòng dạ hẹp hòi nô dịch đến chết ...

Lạc Chiêu Dực khẽ nhướn mày: “Như vậy trẫm sẽ có thời gian ở cùng hoàng hậu, nàng không vui?”

Mục Song Hàm chớp chớp mắt, mặt mày hớn hờ đổi giọng: “Vi quân phân ưu là chuyện thuộc bổn phận của Hiền vương.”

Lạc Chiêu Dực nhẹ nhàng gõ gõ trán nàng.

Hắn đột nhiên hỏi: “Hoàng hậu nguyện ý chết vì trẫm sao?”

Mục Song Hàm lại chớp mắt nhìn, khẽ cười lắc đầu: “Không, thiếp sẽ vì bệ hạ sống sót thật tốt.”

Lạc Chiêu Dực chậm rãi lộ ra nụ cười tươi, mặt mày như tuyết tan ra, ấm áp như xuân, dịu dàng như mộng, “Cho nên nàng là hoàng hậu tốt nhất của ta.”

-- Trong thiên hạ nhiều nữ tử ưu tú như vậy, chàng là thái tử cao quý, vì cái gì hết lần này tới lần khác chọn thiếp đây?

Đáp án kỳ thật rõ ràng.

Trên tường thành, Đại Bạch Hổ chở một đứa bé trắng nõn đáng yêu bò lên, tiểu hồ ly nằm trên vai đứa bé lắc lắc cái đuôi, “Chít chít” kêu loạn.

Bé há to miệng, lộ ra nụ cười toe toét, nói trúc trặc từng chữ còn chưa chuẩn xác: “Phụ... Lo sợ không yên, mẫu... Mẫu hậu!”

Lòng Mục Song Hàm trong nháy mắt mềm đến rồi tỉnh rồi mù, chạy tới ôm lấy bé hôn một cái.

Ánh mắt Lạc Chiêu Dực ôn nhu, chiếu vào dưới trời xanh mây trắng, chiếu vào trong gió mát vô tận, chiếu vào đầy trời hoa bay.

Giang sơn như gấm, thịnh thế như ca, cuộc đời này, chỉ nguyện cùng người nắm tay, quân lâm thiên hạ!

Toàn Văn Hoàn

Đôi lời của Editor: Sau tám tháng đào hố cuối cùng tớ cũng lấp xong bộ đầu tiên này. Vì đây là bộ đầu tiên tớ edit và beta nên còn nhiều chỗ thiếu sót, tớ sẽ beta lại một lần nữa và đóng ebook gửi tặng các bạn.

Về ebook, vì lần đầu làm ebook nên tớ sẽ chăm chút cho nó rất kỹ và đẹp nè. Trong ebook sẽ đính kèm ảnh minh họa phù hợp cho nội dung mỗi chương truyện được tớ lựa chọn từ cả ngân kho ảnh trong máy tính. Tớ yêu cái đẹp nên muốn dành cho ebook đầu tiên này sự hoàn hảo nhất, cũng là món quà dành tặng các bạn đã luôn đồng hành cùng tớ từ khi mới lập blog đào hố. Cảm ơn nhé, mỗi cái like và cmt của các bạn là động lực cho tớ lấp xong hố đấy. 1u các bạn nhiều♥□

Về bộ truyện này, phần cung đấu, các âm mưu tranh đấu hầu như rất ít. Đây chỉ là một câu chuyện nhẹ nhàng, đọc thư giãn trong những lúc mệt mỏi. Nữ chính của chúng ta không cường đại, đa mưu túc trí hay có bàn tay vàng gì cả nhưng nàng cũng không phải cô gái yếu đuối, vô dụng, hay thánh nữ. Nàng thông minh, chính trực vừa đủ để đứng bên nam chính. Cái ngọt cái sủng trong truyện là vừa phải, không ngọt ngào nhiều nhưng tớ vẫn thích những màn đối thoại giữa nam nữ chính, rất đáng yêu. Nam chính của chúng ta là người tớ thích nhất cả truyện. Anh độc miệng, anh kiêu ngạo mạnh mẽ, nói chuyện toàn đáng bị ăn đòn thôi. Nhưng anh lại hay dỗ dành nữ chính, aiz đáng yêu thế cơ chứ. Quan trọng hơn cả là anh sạch, hai người là tình đầu duy nhất của nhau. Tình yêu của anh dành cho nữ9 là chân nhất, anh yêu, sủng và dung túng nữ9. Ngoài nữ9, mấy nàng khác chỉ là vô hình, anh không ngại mắng cô nương nhà người ta. Nói chung câu chuyện này không phải hay xuất sắc lắm nhưng cũng đủ làm hài lòng đứa trung thành với sạch sủng như

tớ. Cảm ơn các bạn và hẹn gặp trong các dự án tiếp theo của tớ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Tiến Hóa Thành Yêu Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.